soarele de la miezul nopții

ÎNTOTDEAUNA TREBUIE SĂ EXISTE O ALEGERE

STEPHENIE MEYER

PALADIN
YOUNG BOOKS

SERIA

amurg

I

AMURG

II

LUNĂ NOUĂ

III

ECLIPSĂ

IV

ZORI DE ZI

V

SOARELE

DE LA MIEZUL NOPȚII

soarele de la miezul nopții

ÎNTOTDEAUNA TREBUIE SĂ EXISTE O ALEGERE

STEPHENIE MEYER

PALADIN
YOUNG BOOKS

STEPHENIE
MEYER

PALADIN YOUNG BOOKS

„Un fenomen literar!"

The New York Times

„Așadar, vor fi încântați fanii lui Edward de această carte?... Fără doar și poate. Meyer a scris-o cu gândul la cititorii ei cei mai înfocați, cărora le-a și dedicat-o, pătrunzând în mintea celui mai complicat adolescent-vampir din Washington, care se îndrăgostește de o fată mai hotărâtă decât crezuseră toți."

The Washington Post

„*Soarele de la miezul nopții* este mai complex, mai sofisticat și mai puțin inocent decât *Amurg*. Deși povestea Bellei a deschis calea pentru mai bine de un deceniu de literatură *Young Adult* SF și eroine distopice, se pare că talentul narativ – și drama interioară captivantă – a fost tot timpul apanajul lui Edward."

Time

„Romanul lui Stephenie Meyer aduce în prim-plan o concluzie îndelung așteptată. Nu este un punct culminant între adolescenta Bella Swan și fermecătorul vampir Edward Cullen, ci o concluzie care o reunește pe Meyer cu publicul ei vast și flămând... O recompensă pentru admiratori."

The Wall Street Journal

„Recentul volum sugerează, cumva, într-un mod neașteptat și extraordinar, că relația dintre Bella și Edward nu a fost niciodată povestea de dragoste din centrul seriei «Amurg». E drept că oamenii și vampirii se privesc cu înțeles, dar adevărata pasiune din cărți este dragostea lui Meyer pentru cititorii ei."

NBC News

STEPHENIE
MEYER

Soarele de la miezul nopții

Traducere din limba engleză
de Laura Frunză și Mihaela Alexandrescu

PALADIN

Colecție coordonată de Mihai-Dan Pavelescu
Redactori: Mădălina Rașoga, Toma Ritner
Tehnoredactor: Crenguța Rontea
Coperta: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MEYER, STEPHENIE
Amurg / Stephenie Meyer; trad. din lb. engleză de Laura Frunză și Mihaela Alexandrescu. – București: Editura Paladin, 2020
5 vol.
ISBN 978-606-9000-64-9
Vol. 5: Soarele de la miezul nopții. – 2021. – ISBN 978-606-9000-81-6

I. Frunză, Laura (trad.)
II. Alexandrescu, Mihaela (trad.)

821.111

Stephenie Meyer
Midnight Sun
Text copyright © 2020 by Stephenie Meyer

© Editura Paladin, 2021, pentru prezenta ediție
Editura Paladin este un imprint al Grupului Editorial Art

Această carte este dedicată tuturor cititorilor care mi-au făcut viața atât de frumoasă în ultimii cincisprezece ani. Atunci când ne-am cunoscut prima oară, mulți dintre voi erați în pragul adolescenței, cu ochii mari și strălucitori plini de visuri pentru viitor. Sper că, în acești ani care au trecut, v-ați îndeplinit toți visurile și că realitatea de acum e cu mult mai frumoasă decât v-ați imaginat-o atunci.

Capitolul 1

Prima întâlnire

În niciun alt moment al zilei nu-mi doream să dorm mai mult ca acum.

Liceul.

Sau mai degrabă să-i spun purgatoriu? Dacă chiar ar fi existat o cale de a-mi ispăși păcatele, atunci zilele astea petrecute la liceu ar fi trebuit să atârne serios în balanță. Mă plictiseam îngrozitor și nu reușeam deloc să mă obișnuiesc. Părea imposibil, dar simțeam că fiecare zi e mai monotonă decât precedenta.

Aș fi putut considera asta maniera mea de a dormi – dacă somnul era definit ca starea inertă dintre perioadele active.

Am fixat cu privirea crăpăturile ce brăzdau tencuiala din colțul cel mai îndepărtat al cantinei, imaginându-mi modele care nu existau acolo. Era una dintre metodele mele de a închide sonorul vocilor care mi se învolburau în minte ca zgomotul unei căderi de apă.

Ignoram din plictiseală câteva sute de astfel de voci.

Când venea vorba de mintea omenească, le auzisem pe toate, și chiar mai multe. Astăzi nu le stătea gândul decât la nerăbdarea banală a primirii unei colege noi în comunitatea lor și-așa restrânsă. Era nevoie de foarte puțin ca să se agite. Văzusem chipul noii colege repetat în gândurile tuturor, analizat din fiecare unghi. Era doar o ființă umană obișnuită de sex feminin. Entuziasmul legat de sosirea ei era obositor de previzibil – aceeași reacție pe care ai fi obținut-o

dacă ai fi fluturat un obiect strălucitor prin fața unor țânci de doi ani. Băieții erau toți ca niște oi: jumătate dintre ei se imaginau deja amorezați de ea, doar pentru că era nouă în oraș. M-am străduit mai tare să le ignor vocile interioare.

Doar patru dintre voci le ignoram mai degrabă din politețe decât din antipatie: ale membrilor familiei mele, cei doi frați și cele două surori, care erau atât de obișnuiți cu lipsa de intimitate în preajma mea, încât rareori își făceau griji în legătură cu ea. Făceam tot ce puteam. Încercam să nu ascult, dacă mă puteam abține.

Însă oricâte eforturi făceam, totuși... știam la ce se gândesc.

Rosalie, ca de obicei, se gândea la ea însăși – mintea îi era ca suprafața nemișcată a unei piscine, cu puține surprize. Își surprinsese reflexia profilului în ochelarii cuiva și se scălda în aprecieri cu privire la propria perfecțiune. Nimeni nu mai avea părul la fel de auriu ca al ei, nimeni nu mai avea silueta ei de clepsidră sau chipul la fel de oval, simetric și fără cusur. Nu se compara cu oamenii de aici. Alăturarea ar fi fost derizorie, absurdă. Se gândea la alții asemenea nouă, dar nimeni nu o putea egala în frumusețe.

Pe chipul de obicei senin al lui Emmett se vedea acum o expresie frustrată. Chiar când m-am uitat la el, și-a trecut mâna masivă prin buclele de abanos, răsucindu-și părul în pumn. Încă spumega din cauza meciului de wrestling pe care îl pierduse în favoarea lui Jasper noaptea trecută. Nu era cunoscut pentru răbdare, dar avea nevoie de ea pentru a rezista până la finalul zilei când avea să propună o revanșă. Nu mă simțeam niciodată indiscret când îi ascultam gândurile, pentru că Emmett niciodată nu gândea ceva ce n-ar fi spus cu voce tare sau n-ar fi pus în practică. Poate că mă simțeam vinovat că le citeam gândurile celorlalți doar pentru că se gândeau la lucruri pe care n-ar fi vrut ca eu să le știu. Dar dacă mintea lui Rosalie era o piscină inertă,

atunci cea a lui Emmett era un lac, fără umbre, limpede precum cristalul.

Iar Jasper... el suferea. Mi-am înăbușit un oftat.

— *Edward!*

Alice mi-a strigat numele în minte și mi-a atras atenția imediat.

Era la fel ca și cum m-ar fi strigat cu voce tare. Mă bucuram că numele mi se demodase în ultimele câteva decenii – fusese foarte enervant în trecut, pentru că de câte ori cineva se gândea la un Edward, întorceam capul fără să vreau.

De data asta, nu am întors capul. Alice și cu mine ne pricepeam să purtăm conversațiile acestea private. Se întâmpla rar să-și dea seama cineva. Am rămas cu privirea ațintită la crăpăturile din tencuială.

— *El cum rezistă?* m-a întrebat ea.

M-am încruntat, doar un rictus abia vizibil pe buze. Nimic care să le atragă atenția celorlalți. Puteam foarte bine să mă fi încruntat de plictiseală.

Jasper stătuse nemișcat prea mult timp. Nu făcea niciuna dintre mișcările specifice oamenilor pe care trebuia să le facem toți, să fim mereu în mișcare ca să nu atragem atenția, cum făcea Emmett când se trăgea de păr, Rosalie când își încrucișa picioarele mai întâi pe o parte, apoi pe cealaltă, Alice care bătea ușor din vârful pantofului pe linoleum sau eu, care îmi mișcam capul să mă uit la diferite modele de pe perete. Jasper părea paralizat, cu silueta subțire și fusiformă dreaptă, și până și părul său de culoarea mierii părea să nu reacționeze deloc la aerul care bătea dinspre fantele sistemului de ventilație.

Tonul mental al lui Alice era panicat de-acum și am văzut în mintea ei că îl privea pe Jasper cu coada ochiului.

— *Este vreun pericol?* Alice a verificat viitorul apropiat, frunzărind printre viziuni de monotonie în căutarea sursei încruntării mele. Chiar și în timp ce făcea asta, și-a adus

aminte să-și sprijine bărbia ascuțită în pumnul mic și să clipească în mod regulat. Cu cealaltă mână și-a îndepărtat din ochi o șuviță de păr scurt și negru, tuns în scări.

Am întors capul mai întâi la stânga, ca și cum m-aș fi uitat la zidul de cărămidă, am oftat, apoi am întors capul la dreapta, înapoi la crăpăturile din tencuială. Ceilalți puteau presupune că joc rolul de om. Doar Alice știa că eu clătinasem din cap.

S-a relaxat.

— *Dă-mi de știre dacă se înrăutățește treaba.*

Mi-am mișcat doar ochii, mai întâi în sus, la tavan, apoi iar în jos.

— *Mersi că faci asta.*

M-am bucurat că nu puteam să-i răspund cu voce tare. Ce era să spun? *Cu plăcere?* Nu simțeam nimic de genul acesta. Nu-mi făcea deloc plăcere să mă conectez la chinurile lui Jasper. Oare chiar era necesar ca el să treacă prin așa ceva? Nu era mai sigur pentru toată lumea să recunoască faptul că era posibil să nu reușească niciodată să-și controleze setea la fel ca noi și să nu-și testeze limitele? De ce să te joci cu focul?

Trecuseră două săptămâni de la ultima noastră expediție de vânătoare. Pentru noi ceilalți nu era o perioadă chiar atât de lungă. Ne simțeam puțin incomod uneori – când vreun om trecea prea aproape, dacă vântul bătea în direcția greșită. Însă oamenii se apropiau foarte rar de noi. Instinctele le spuneau ceea ce mințile conștiente nu reușeau să înțeleagă. Eram periculoși și trebuia să ne evite.

Jasper era foarte periculos acum.

Nu se întâmpla des, dar din când în când mă uimea nepăsarea oamenilor din jurul nostru. Eram obișnuiți cu asta, ne așteptam, uneori însă mi se părea mai flagrantă decât de obicei. Nimeni nu ne băga în seamă aici, așezați la masa aceasta uzată din cantină, cu toate că o haită de tigri lăfăindu-se

pe scaunele noastre ar fi fost mai puțin mortală decât noi. Tot ce vedeau ei erau cinci persoane cu înfățișări stranii, suficient de asemănătoare cu oamenii cât să se integreze. Îmi venea greu să-mi imaginez cum de supraviețuiau având simțurile atât de tocite.

În acel moment, o fetiță s-a oprit la capătul celei mai apropiate mese de a noastră, ca să stea de vorbă cu o prietenă. Când fetița și-a aranjat părul scurt și blond trecându-și degetele prin el, aerul cald care venea din fantele de ventilație a bătut înspre noi. Eu eram obișnuit cu senzațiile pe care mi le trezea mirosul oamenilor: durerea uscată din gât, foamea cruntă din stomac, încordarea automată a mușchilor, acumularea excesivă de venin din gură.

Senzațiile acestea erau destul de normale și de obicei ușor de ignorat. Însă acum era mai greu pentru că le simțeam de două ori în timp ce-l monitorizam pe Jasper.

El își lăsa imaginația să preia controlul. Vedea scena cu ochii minții – se vedea pe sine ridicându-se din scaunul de lângă Alice și ducându-se la fetița aceea. Se gândea cum se va apleca spre ea de parcă ar fi vrut să-i șoptească ceva la ureche, cum îi va atinge cu buzele curbura gâtului. Își imagina cum îi va simți cu gura pulsul fierbinte al sângelui sub bariera fragilă a pielii.

I-am împins scaunul cu piciorul.

S-a uitat în ochii mei, cu o urmă de ranchiună în privire, apoi a coborât capul. Îi auzeam rușinea și revolta din minte.

— Scuze, a murmurat Jasper.

Am ridicat din umeri.

— Nu aveai de gând să faci nimic, i-a șoptit Alice, consolându-l ca să nu se mai simtă atât de umilit. Am văzut asta.

Mi-am înăbușit un rictus care i-ar fi dat de gol minciuna. Noi doi, Alice și cu mine, trebuia să ne asigurăm spatele reciproc. Nu era ușor să fii un ciudat printre ciudați. Ne protejam unul altuia secretele.

— Ajută puțin dacă te gândești la ei ca fiind persoane, a sugerat Alice, vorbind prea repede cu vocea ei ascuțită, muzicală, pentru ca oamenii s-o înțeleagă, dacă s-ar fi nimerit în apropiere. O cheamă Whitney. Are o surioară mai mică pe care o adoră. Mama ei a invitat-o pe Esme la petrecerea aia în grădină, îți aduci aminte?

— Știu cine e, i-a tăiat-o scurt Jasper.

Apoi a întors capul, fixându-și privirea pe una dintre ferestruicile aliniate chiar sub streașina sălii de mese. Tonul lui a pus capăt conversației.

Trebuia să meargă la vânătoare în seara asta. Era ridicol să-și asume astfel de riscuri, punându-și rezistența la încercare și abținându-se. Jasper trebuia să-și accepte limitele și să acționeze conform lor.

Alice a oftat fără zgomot și s-a ridicat, luându-și cu ea tava cu mâncare – recuzita, cum s-ar zice – și lăsându-l pe Jasper singur. Intuia momentul în care era sătul de încurajările ei. Deși Rosalie și cu Emmett erau mai deschiși cu privire la relația lor, Alice și cu Jasper erau cei care își cunoșteau reciproc nevoile ca și cum ar fi fost ale lor. De parcă și ei ar fi putut citi gândurile, numai că doar pe ale lor.

Edward.

Reacție instinctivă. M-am întors când mi-am auzit menționat numele, doar că nu-l rostise cineva, doar îl gândise.

Privirea mi s-a întâlnit cu o pereche de ochi mari, ciocolatii, așezați pe un chip omenesc palid, în formă de inimă. Știam fața aceea, deși nu o mai văzusem cu ochii mei până atunci. Apăruse azi în mintea fiecărei ființe umane din școală. Eleva cea nouă, Isabella Swan. Fata șefului de poliție din oraș, venită să locuiască aici prin nu știu ce aranjamente noi de custodie. Bella. Îi corectase pe toți cei care o strigaseră pe numele întreg.

Am întors capul plictisit. Mi-a luat o secundă să-mi dau seama că nu ea se gândise la numele meu.

Bineînțeles că deja se amorezează de băieții Cullen, am auzit continuarea primului gând.

Acum am recunoscut „vocea".

Jessica Stanley – trecuse ceva timp de când nu mă mai deranjase cu sporovăiala ei interioară. Ce ușurare simțisem când trecuse peste fixația ei nepotrivită pentru mine! Fusese aproape imposibil să-i ignor fanteziile constante și ridicole cu ochii deschiși. La momentul acela îmi dorisem să îi pot lămuri ce s-ar fi întâmplat exact dacă buzele mele, și dinții de sub ele, ar fi ajuns oriunde în preajma ei. Cu siguranță, fanteziile ei enervante ar fi fost atunci reduse la tăcere. Aproape că am zâmbit imaginându-mi ce reacție ar fi avut.

N-o s-o ajute cu nimic treaba asta, a continuat Jessica. *Nici măcar nu e așa de drăguță. Nu știu de ce Eric nu-și mai ia ochii de la ea... sau Mike.*

A tresărit mental când s-a gândit la ultimul nume. Noua ei obsesie, băiatul cel popular, Mike Newton, o ignora cu desăvârșire. Părea însă că n-o ignoră și pe fata cea nouă. Un alt țânc care se întinde spre obiectul strălucitor. De aceea gândurile Jessicăi erau puțin malițioase, deși în realitate era destul de prietenoasă cu nou-venita în timp ce îi povestea detaliile arhicunoscute despre familia mea. Probabil că eleva cea nouă întrebase despre noi.

Și la mine se uită toată lumea astăzi, a gândit Jessica, *înfumurată. Ce baftă pe mine să am două cursuri cu Bella! Mike o să vrea să mă întrebe ce...*

Am încercat să blochez pălăvrăgeala aceea stupidă din capul meu înainte ca meschinăriile și banalitățile să mă scoată din minți.

— Jessica Stanley îi servește domnișoarei Swan, eleva nouă, toate bârfele despre clanul Cullen, i-am șoptit lui Emmett ca să-mi distrag atenția.

Emmett a chicotit pe sub mustață.

— *Sper că sunt savuroase bârfele,* a gândit el.

— Complet lipsite de imaginație, dacă mă întrebi pe mine. Doar o insinuare vagă de scandal. Nimic îngrozitor. Sunt cam dezamăgit.

— *Și fata nouă? Și ea e dezamăgită de bârfe?*

M-am concentrat să ascult ce gândea fata aceasta nouă, Bella, despre relatările Jessicăi. Ce vedea ea când se uita la familia cea stranie, cu pielea albă precum creta, care era evitată de toți cei din școală?

Era responsabilitatea mea să-i aflu reacția. Eu îndeplineam rolul de cercetaș, în lipsa unui cuvânt mai bun, pentru familia mea. Ca să ne protejăm. Dacă cineva devenea suspicios, puteam să-i avertizez și să ne retragem îndată. Se întâmpla uneori – un om cu o imaginație activă vedea în noi personajele dintr-o carte sau dintr-un film. De obicei se înșelau, dar era mai bine să ne mutăm într-un loc nou decât să riscăm să fim analizați îndeaproape. Rareori, extrem de rar, cineva intuia exact ce eram. Nu le dădeam nicio ocazie să-și verifice presupunerile. Pur și simplu dispăream, lăsând în urmă doar o amintire înspăimântătoare.

Asta nu se mai întâmplase de zeci de ani.

N-am auzit nimic, deși am ascultat în zona de lângă Jessica, unde curgea în valuri monologul ei interior superficial. Era ca și cum nu stătea nimeni lângă ea. Ce neobișnuit! Oare fata se mișcase din loc? Nu părea posibil, din moment ce Jessica încă pălăvrăgea cu ea. Am ridicat capul, puțin deconcertat. Nu mai fusesem nevoit să-mi verific „auzul" extra.

Privirea mi s-a întâlnit din nou cu ochii ei mari și căprui. Stătea chiar acolo unde stătuse și înainte și se uita înspre noi – ceva firesc, presupun, din moment ce Jessica încă o punea la curent cu bârfele locale despre familia Cullen.

Ar fi fost firesc, de asemenea, să se gândească și ea la noi.

Dar nu auzeam nicio șoaptă.

Obrajii i s-au acoperit de pete roșii, ispititoare, când și-a dat seama că gafase și fusese surprinsă uitându-se fix la un străin. A coborât ochii. Ce bine că Jasper încă privea pe fereastră! Nu am vrut să-mi imaginez cum i-ar fi afectat autocontrolul acumularea aceea de sânge în obrajii fetei.

Pe fața ei se citeau aceleași sentimente pe care le-ar fi rostit cu voce tare: uimire, în timp ce asimila, în mod inconștient, semnele unor diferențe subtile între specia ei și a mea; curiozitate, în timp ce asculta relatarea Jessicăi; și încă ceva... fascinație oare? Nu ar fi fost prima dată. Pentru cei desemnați să fie prada noastră, noi păream frumoși. Apoi, în cele din urmă, stânjeneală.

Și cu toate acestea, deși gândurile i se citeau clar în ochii aceia stranii – stranii din cauza profunzimii lor –, nu auzeam decât liniște în locul în care stătea. Doar... liniște.

Pentru un moment m-am simțit neliniștit.

Nu mai întâlnisem așa ceva. Ce era în neregulă cu mine? Mă simțeam la fel ca întotdeauna. Îngrijorat, m-am concentrat să ascult.

Toate vocile pe care le blocasem începură brusc să-mi ia mintea cu asalt la volum maxim.

... mă întreb ce fel de muzică îi place... poate aș putea menționa noul meu CD..., gândea Mike Newton, așezat la două mese distanță – concentrat pe Bella Swan.

Uită-te la el. Nu-i suficient că jumătate dintre fetele din școală sunt leșinate după el... Gândurile lui Eric Yorkie erau sarcastice și se învârteau tot în jurul fetei.

...ce dezgustător! Ai crede că-i faimoasă sau ceva... Până și Edward Cullen o pironește cu privirea.... Lauren Mallory era atât de invidioasă, încât fața ei ar fi trebuit să se fi colorat deja în verde-închis. *Și Jessica... se dă mare cu noua ei prietenă bună. Ce glumă proastă...* Din gândurile fetei se revărsau întruna râuri de otravă.

... pun pariu că toată lumea a întrebat-o asta deja. Dar aș vrea să vorbesc cu ea. Ce-i pot spune ca să fiu mai original? se întreba Ashley Dowling.

... poate o să fie la cursul meu de spaniolă..., spera June Richardson.

... mai am o tonă de chestii de făcut în seara asta! Temele la trigonometrie și de învățat pentru testul la engleză. Sper că mama... Angela Weber, o fată timidă ale cărei gânduri erau neobișnuit de amabile, era singura de la masă care nu era obsedată de fata aceasta, Bella.

Îi auzeam pe toți, auzeam fiecare chestie nesemnificativă la care se gândeau. Dar absolut nimic din direcția elevei noi cu ochi înșelători de comunicativi.

Și desigur, auzeam ceea ce ea vorbea cu Jessica. Nu trebuia să-i citesc gândurile ca să-i pot auzi vocea joasă, limpede, tocmai din celălalt colț al încăperii.

— Care dintre ei e cel cu păr castaniu-roșcat? am auzit-o întrebând, privindu-mă din nou pe furiș, cu coada ochiului, doar ca să întoarcă repede capul când a văzut că încă mă uit la ea.

Dacă aș fi avut timp să sper că la auzul vocii ei voi reuși să-i identific șirul gândurilor, aș fi fost imediat dezamăgit. De obicei, gândurile oamenilor aveau același timbru cu vocile lor fizice. Dar vocea asta timidă și discretă îmi era nefamiliară, nu era niciuna dintre sutele de gânduri care mă bombardau prin încăpere, eram sigur de asta. Era cu totul și cu totul nouă.

Mda, succes, idioato! a gândit Jessica înainte să-i răspundă la întrebare.

— Edward. E superb, desigur, dar nu-ți pierde timpul. Nu iese cu fete. Se pare că niciuna dintre fetele de pe aici nu-i destul de arătoasă pentru el.

A pufnit pe nas a ciudă. Am întors capul să-mi ascund zâmbetul. Jessica și colegele ei habar nu aveau cât de

norocoase erau că niciuna nu-mi atrăgea atenția în mod deosebit.

În spatele amuzamentului trecător, am simțit un imbold nemaiîntâlnit, o senzație pe care nu o înțelegeam pe deplin. Avea de-a face cu nuanța răutăcioasă a gândurilor Jessicăi pe care fata cea nouă nu o conștientiza... Am simțit un impuls straniu de a mă băga între ele, de a o proteja pe Bella Swan de uneltirile dușmănoase din mintea Jessicăi. Ce senzație neobișnuită pentru mine! Încercând să descopăr motivația din spatele acelui imbold, am examinat-o pe fata cea nouă încă o dată, dar de data asta prin ochii Jessicăi. Privirea mea ațintită asupra ei atrăsese deja prea multă atenție.

Poate că era vorba de vreun instinct protector adânc îngropat în mine – cel mai puternic care ia apărarea celui mai slab. Cumva fata asta părea mai fragilă decât restul colegilor ei. Avea pielea atât de translucidă, încât era greu de crezut că îi oferea prea multă protecție față de lumea exterioară. Îi vedeam sângele curgându-i ritmic prin vene pe sub membrana străvezie și palidă... Dar nu trebuia să mă concentrez pe asta. Mă descurcam foarte bine în viața pe care o alesesem, însă îmi era la fel de sete ca lui Jasper și nu avea rost să mă ispitesc degeaba.

Fata avea o încruntătură vagă a sprâncenelor de care nu părea să fie conștientă.

Era incredibil de supărător! Vedeam cu ușurință că pentru ea era o corvoadă să stea acolo, să facă conversație cu străinii, să fie în centrul atenției. Îi simțeam timiditatea din felul în care își ținea umerii delicați, ușor gârbovită, de parcă se aștepta la o admonestare în orice moment. Și totuși, nu puteam decât să văd, să intuiesc, să-mi imaginez. Nu se auzea decât liniștea din direcția acestei ființe umane care nu ieșea cu nimic în evidență. Nu auzeam nimic. De ce?

— Mergem? a șoptit Rosalie, întrerupându-mi concentrarea.

Mi-am luat gândul de la fata aceea cu un sentiment de ușurare. Nu voiam să tot dau greș – eșecul era un lucru rar pentru mine și era mai degrabă enervant decât neobișnuit. Nu voiam să dezvolt vreun interes față de gândurile ei ascunse doar pentru că erau ascunse. Fără îndoială atunci când le voi fi descifrat – și voi fi găsit o manieră de a o face –, ele se vor dovedi la fel de meschine și banale ca ale oricărui alt om. Nu meritau efortul depus pentru a ajunge la ele.

— Deci, fata cea nouă se teme de noi deja, sau nu? a întrebat Emmett, așteptând răspunsul meu la întrebarea de mai devreme.

Am strâns din umeri. Nu era suficient de interesat să insiste pentru mai multe informații.

Ne-am ridicat de la masă și am ieșit din cantină.

Emmett, Rosalie și cu Jasper se prefăceau că sunt în clasa a douăsprezecea și au plecat spre clasele lor. Eu jucam rolul unui elev mai mic. M-am îndreptat spre cursul de biologie pentru începători, pregătindu-mă mental pentru plictiseala care urma. Mă îndoiam că domnul Banner, un om cu un intelect mediocru, ar fi reușit să predea ceva care să surprindă pe cineva cu două diplome în medicină.

Când am ajuns în clasă, m-am așezat pe scaun și am împrăștiat cărțile pe pupitru; erau doar recuzită, nu conțineau nimic din ce nu știam deja. Eram unicul elev care stătea singur în bancă. Oamenii nu erau suficient de deștepți ca să știe că trebuie să se teamă de mine, dar instinctele lor înnăscute de supraviețuire îi ajutau să se țină la distanță.

Pe măsură ce pauza de prânz se apropia de final, clasa a început să se umple. M-am lăsat pe spate în scaun și am așteptat să treacă timpul. Mi-am dorit din nou să pot adormi.

Deoarece mă gândeam la fata cea nouă, atunci când Angela Weber a însoțit-o până în clasă, numele ei mi-a atras atenția.

Bella pare la fel de timidă ca mine. Sunt sigură că ziua de azi e foarte grea pentru ea. Mi-aș dori să-i pot spune ceva... dar probabil ar suna prostesc.

Da! a gândit Mike Newton, întorcându-se în bancă pentru a se uita la fetele care intrau.

Și totuși, din locul în care stătea Bella Swan, nu se auzea nimic. Spațiul gol în care trebuia să fie gândurile ei mă alarma și mă scotea din minți.

Și dacă avea să dispară *de tot*? Dacă acesta era primul simptom al vreunui fel de boală mintală?

Îmi dorisem adesea să scap de gălăgie. Să fiu normal – atât de normal cât puteam fi. Dar acum gândul acesta mă panica. Cine aș fi eu dacă n-aș mai putea face asta? Nu mai auzisem niciodată de așa ceva. Trebuia să aflu de la Carlisle dacă el mai auzise.

Fata a înaintat pe culoarul dintre bănci, spre catedră. Săraca fată... Locul de lângă mine era singurul disponibil. Automat, am eliberat jumătatea ei de pupitru, adunându-mi cărțile într-un teanc. Mă îndoiam că se va simți confortabil acolo. O aștepta un semestru foarte lung – cel puțin la cursul ăsta. Poate că, dacă stăteam lângă ea, aveam să reușesc să aflu unde i se ascundeau gândurile... nu că mai avusesem nevoie vreodată să mă apropii de cineva atât de tare. Nu că aș fi găsit ceva care să merite ascultat.

Bella Swan a pășit prin valul de aer cald care sufla către mine din ventilație.

Mirosul ei m-a lovit ca un trăsnet, ca explozia unei grenade. Nu există o metaforă suficient de potrivită pentru a exprima violența senzației care m-a cuprins în acel moment.

M-am transformat instantaneu. Nu mai eram nici pe departe atât de aproape de a fi uman. Nu mai era nicio urmă din omenia pe care reușisem să mi-o clădesc de-a lungul anilor.

Eram un prădător. Ea era prada mea. Și nu mai exista nimic altceva pe lume decât acest adevăr.

Nu aveam în jur o sală plină de martori – în viziunea mea, erau deja victime colaterale. Am uitat de misterul gândurilor ei. Nu mai însemnau nimic, pentru că urma să nu le mai aibă multă vreme.

Eram un vampir, iar sângele ei mirosea mai dulce decât oricare altul pe care îl simțisem în peste optzeci de ani.

Nu-mi imaginasem că poate exista un asemenea miros. Dacă aș fi știut, aș fi plecat să-l caut cu mult timp în urmă. Aș fi răscolit planeta după ea. Îmi puteam imagina gustul...

Setea îmi ardea gâtul ca jarul încins. Îmi simțeam gura uscată, iar gustul proaspăt al veninului nu a îndepărtat deloc senzația. Stomacul mi s-a făcut ghem de foamea care era doar o replică a setei. Mușchii mi s-au încordat, gata să sară.

Nu a trecut nici măcar o secundă întreagă. Bella făcea același pas care o pusese inițial în calea curentului de aer către mine.

Când a atins podeaua cu piciorul, s-a uitat pe furiș la mine, o mișcare clar menită să fie discretă. Privirile ni s-au întâlnit și m-am văzut reflectat în oglinda ochilor ei.

Șocul pe care l-am zărit pe fața ei i-a salvat viața pentru câteva momente agonizante.

Însă nu mi-a făcut treaba mai ușoară. Când a înțeles expresia de pe chipul meu, i-a năvălit din nou sângele în obraji, iar pielea i-a căpătat cea mai delicioasă culoare pe care o văzusem vreodată. Mirosul ei era ca o ceață densă care îmi cuprinsese creierul. Abia puteam să judec prin ea. Instinctele mi se revoltau, refuzau să se controleze, erau incoerente.

A pășit mai repede acum, de parcă înțelesese nevoia de a evada. Graba a făcut-o stângace – s-a împiedicat și s-a împleticit, aproape să cadă peste fata așezată în fața mea. Vulnerabilă, slabă. Chiar mai mult decât oamenii obișnuiți.

Am încercat să mă concentrez pe fața pe care o văzusem în ochii ei, o față pe care o recunoșteam cu repulsie. Fața monstrului din interiorul meu, pe care o reprimasem cu decenii de efort și disciplină fără compromisuri. Cât de ușor ieșea la suprafață acum! Mirosul m-a învăluit iar și iar, alungându-mi gândurile și aproape smulgându-mă din scaun.

Nu!

M-am agățat cu mâna de marginea de dedesubt a pupitrului și m-am forțat să rămân pe scaun. Dar lemnul nu făcea față forței mele. Am zdrobit placa laminată cu mâna și am rămas cu palma plină de așchii de fibră lemnoasă, lăsând în adâncitura plăcii forma degetelor mele.

Distruge dovezile. Aceasta era regula esențială. Am pulverizat repede marginile formei cu vârfurile degetelor, lăsând doar o crestătură și o grămăjoară de talaș, pe care l-am împrăștiat cu piciorul.

Distruge dovezile. Pagube colaterale...

Știam ce urma să se întâmple. Fata va veni să se așeze lângă mine, și eu urma s-o omor.

Privitorii nevinovați din clasă, optsprezece copii și un adult, nu puteau fi lăsați să plece, după ce ar fi văzut grozăvia.

Am tresărit gândindu-mă la ce-ar fi trebuit să fac. Nici în cele mai rele perioade ale mele, nu comisesem o asemenea atrocitate. Nu omorâsem niciodată oameni nevinovați. Și acum plănuiam să măcelăresc douăzeci deodată.

Fața monstrului din reflexie își bătea joc de mine.

Chiar dacă o parte din mine se revolta contra lui, o altă parte plănuia deja ce se va întâmpla în continuare.

Dacă omoram mai întâi fata, beneficiam numai de cincisprezece-douăzeci de secunde cu ea înainte ca oamenii din sală să reacționeze. Poate un pic mai mult dacă la început nu-și dădeau seama ce se întâmplă. Nu ar fi avut timp să țipe sau să simtă durere; nu aveam de gând s-o omor cu cruzime.

Măcar atât puteam să-i ofer străinei cu sângele ei groaznic de ispititor.

Însă apoi trebuia să-i împiedic pe ei să scape. Nu trebuia să-mi fac griji din cauza ferestrelor, erau prea sus și prea mici pentru a oferi o cale de scăpare cuiva. Doar ușa – dacă o blocam, erau prinși în capcană.

Va dura mult și va fi dificil să încerc să-i dobor pe toți când se vor panica și vor alerga încoace și încolo, într-un haos total. Nu imposibil, dar se va face multă gălăgie. O să fie timp pentru mult țipat. Cineva îi va auzi... și voi fi obligat să omor și mai mulți nevinovați în această neagră oră.

Și apoi sângele ei se va răci cât timp îi voi omorî pe ceilalți.

Mirosul ei mă pedepsea, gâtul mi se încleștase cuprins de o durere uscată...

Deci mai întâi martorii.

Am făcut schema în minte. Stăteam în mijlocul sălii, pe ultimul rând. Aș fi început cu partea dreaptă. Am estimat că puteam frânge patru-cinci gâturi pe secundă. Nu va fi zgomotos. Partea dreaptă ar fi fost cea norocoasă, ei nu ar fi văzut ce-i așteaptă. Mergând către față și apoi către partea stângă, mi-ar fi luat cel mult cinci secunde să-i omor pe toți din încăpere.

Suficient de mult pentru ca Bella Swan să vadă, pentru un scurt moment, ceea ce o aștepta. Suficient de mult ca să simtă frica. Suficient de mult, poate, dacă șocul nu o va împietri, ca să scoată un țipăt. Un țipăt slab care nu ar fi adus pe nimeni în ajutor.

Am inspirat profund, și mirosul era ca jarul încins care îmi alerga prin venele uscate, arzându-mă în piept și consumându-mi orice fărâmă de bunătate pe care aș fi putut s-o am. Tocmai se întorcea acum. În câteva secunde, urma să se așeze la câțiva centimetri de mine. Monstrul din capul meu a jubilat.

În stânga mea cineva a închis un dosar, trântindu-i coperta. N-am ridicat privirea să văd care dintre oamenii condamnați la moarte fusese, dar mișcarea a trimis un val de aer obișnuit, lipsit de miros, în direcția mea.

Pentru o fracțiune de secundă, am fost capabil să gândesc limpede. În clipa aceea prețioasă, mi-au apărut două chipuri în minte, unul lângă celălalt.

Unul era al meu, sau mai degrabă al meu, cel care fusesem: monstrul cu ochi roșii care omorâse atât de mulți oameni, încât le pierduse șirul. Crime raționale, justificate. Fusesem un ucigaș de ucigași, ucigașul altor monștri mai puțin puternici decât mine. Aveam complexul lui Dumnezeu, recunoșteam asta – decideam cine merită pedeapsa cu moartea. Era un compromis cu mine însumi. Mă hrăneam cu sânge uman, dar nu îl defineam ca atare. Victimele mele, în trecutul lor întunecat, nu fuseseră cu mult mai umane decât mine.

Celălalt chip era al lui Carlisle.

Cele două chipuri nu semănau deloc unul cu celălalt. Unul era luminos ca ziua, iar celălalt întunecat ca noaptea.

Nu exista niciun motiv pentru care ar fi trebuit să existe o asemănare. Carlisle nu era tatăl meu biologic. Nu împărtășeam trăsături comune. Aveam tenul de aceeași culoare fiindcă eram vampiri; toți aveam aceeași paloare cadaverică. Faptul că aveam aceeași culoare a ochilor era cu totul altceva – o alegere pe care o făcuserăm amândoi.

Și totuși, deși nu aveam de ce să semănăm unul cu altul, îmi imaginasem că și chipul meu începuse să-l oglindească pe al lui într-o oarecare măsură, în ultimii șaptezeci și ceva de ani în care adoptasem alegerile lui și îi călcasem pe urme. Trăsăturile nu mi se schimbaseră, dar mi se părea că înțelepciunea lui îmi influențase expresia, că pe buze mi se citea un strop de compasiune și că pe frunte mi se vedea ceva din răbdarea lui.

Toate acele îmbunătățiri minore se pierduseră pe chipul monstrului. În câteva momente, nu ar mai fi rămas nimic din mine care să reflecte anii petrecuți cu creatorul meu, cu mentorul meu, cu tatăl meu în toate aspectele care contau. Ochii mi se vor face roșii ca iadul; orice asemănare se va pierde pentru totdeauna.

În mintea mea, ochii blânzi ai lui Carlisle nu mă judecau. Știam că el mă va ierta pentru această faptă oribilă. Deoarece mă iubea. Deoarece credea că sunt mai bun decât eram de fapt.

Bella Swan s-a așezat în scaunul de lângă mine, cu mișcări robotice și stângace – fără îndoială înfricoșată – și mirosul sângelui ei m-a învăluit și mai puternic, ca un nor care mă ținea prizonier.

O să-i dovedesc tatei că se înșală în privința mea. Asta m-a făcut la fel de nefericit ca și focul care îmi ardea gâtlejul.

M-am îndepărtat de ea cuprins de repulsie – dezgustat de monstrul care tânjea s-o omoare.

De ce a trebuit să vină aici? De ce a trebuit să existe? De ce a trebuit să-mi distrugă liniștea pe care o aveam în această non-existență a mea? De ce a trebuit să se nască ființa asta umană periculoasă? O să mă distrugă.

Am întors capul să n-o mai văd și o ură subită, puternică, irațională m-a cuprins cu totul.

Nu voiam să fiu monstrul acela! Nu voiam să omor o încăpere plină de copii inofensivi! Nu voiam să pierd tot ceea ce câștigasem într-o viață de sacrificiu și abnegație!

Nu o voi face.

Nu mă putea obliga.

Mirosul era problema, aroma crunt de îmbietoare a sângelui ei. Dacă ar fi existat vreo metodă de a rezista... dacă ar mai fi venit o gură de aer proaspăt care să-mi limpezească mintea.

Bella Swan și-a scuturat în direcția mea părul lung și des de culoarea lemnului de mahon.

Era nebună, sau ce?

Nu, nu era nicio brizăcare să-mi sară în ajutor. Însă eu nu *trebuia* să respir.

Am încetat să mai trag aer în plămâni. M-am simțit instantaneu mai bine, dar senzația nu a dispărut complet. Încă păstram în gând amintirea mirosului, gustul lui pe cerul gurii. Nu eram capabil să mai rezist prea mult timp.

Fiecare viață din încăpere era în pericol atât timp cât stăteam cu ea în bancă. Trebuia să fug. Voiam să fug, să scap de căldura ei de lângă mine și de cât de tare mă ardea totul, ca o pedeapsă, dar nu eram sută la sută sigur că, dacă mi-aș fi descleștat mușchii ca să mă mișc, să mă ridic doar, nu m-aș fi dezlănțuit ca să comit măcelul pe care îl planificasem deja.

Însă poate că aș fi putut rezista o oră. Oare o singură oră era de ajuns să-mi recâștig controlul de a mă mișca fără să atac? Mă îndoiam, totuși m-am forțat să îmi asum riscul. Trebuia să rezist până la finalul orei. Doar cât să ies din sala plină de victime, victime care poate că nu trebuiau să devină victime. Dacă aș fi putut rezista o singură oră!

Era o senzație neplăcută să nu respir. Corpul meu nu avea nevoie de oxigen, dar era împotriva instinctelor mele. Atunci când mă aflam în situații stresante mă bazam pe miros mai mult decât pe alte simțuri. Mă orientam după miros atunci când ieșeam la vânătoare; era primul avertisment în caz de pericol. Rareori întâlneam ceva la fel de periculos ca mine, însă sentimentul de autoconservare era la fel de puternic la specia mea ca și la restul oamenilor.

Inconfortabil, dar suportabil. Mai suportabil decât s-o miros și să nu-mi înfig dinții prin pielea aceea fină, subțire și translucidă până la sângele ei fierbinte, umed și plin de viață...

O oră! Doar o oră. Nu trebuie să mă gândesc la miros, la gust.

Fata n-a zis nimic, dar și-a lăsat părul să se împrăștie peste mapa de studiu, coborât între noi ca o cortină. Nu-i puteam vedea fața ca să-i citesc emoțiile din ochii ei limpezi și profunzi. Oare încerca să își ascundă privirea de mine? De teamă? Din timiditate? Să-și ascundă secretele?

Enervarea mea anterioară cu privire la faptul că nu-i putusem citi gândurile era slabă și palidă în comparație cu nevoia – și ura – care mă cuprinsese acum. Căci o uram pe fata asta delicată de lângă mine, o uram cu toată ardoarea cu care mă agățam de fostul meu eu, de dragostea pentru familia mea, de visurile mele de a deveni cineva mai bun decât cel care fusesem. Faptul că o uram, că uram felul în care mă făcea să mă simt... mă ajuta puțin. Da, iritarea pe care o simțisem era slabă, însă și aceea mă ajuta puțin. M-am agățat de orice gând care nu mă lăsa să-mi imaginez ce gust ar avea...

Ură și enervare. Nerăbdare. Oare nu mai trecea odată ora aceea?

Și apoi, când ora se va termina... ea va ieși din sală. Și eu ce voi face?

Dacă îmi puteam controla monstrul dinăuntru, să-l fac să vadă că merită să aștepți... M-aș putea prezenta. „Bună, mă numesc Edward Cullen. Pot să te conduc la următoarea oră?"

Ar răspunde afirmativ. Așa ar fi politicos. Chiar și dacă s-ar teme de mine, după cum eram sigur, ar urma convenția socială și ar merge lângă mine. Ar trebui să fie ușor s-o îndrum în direcția greșită. O fâșie îngustă de pădure se întindea ca un deget din colțul cel mai îndepărtat al parcării. Puteam să-i spun că am uitat o carte în mașină...

Oare ar observa cineva că eu am fost ultima persoană cu care a fost văzută? Ploua, ca de obicei. Două haine de ploaie

negre, care se îndreaptă în direcția greșită, nu ar stârni prea mult interes și nici nu m-ar da de gol.

Doar că nu eram singurul elev atent la ea azi – deși nimeni nu era chiar atât de dureros de atent ca mine. Mike Newton mai ales, era conștient de fiecare mișcare pe care o făcea când se fâțâia pe scaun – ea se simțea incomod atât de aproape de mine, la fel ca oricine altcineva, așa cum mă așteptasem înainte ca mirosul ei să-mi distrugă orice îngrijorare sinceră cu privire la ea. Mike Newton ar fi remarcat dacă Bella ar fi plecat din clasă alături de mine.

Dacă puteam rezista o oră, oare puteam rezista și două?

Am tresărit când m-a înțepat durerea arsurii.

Urma să plece acasă, unde nu o aștepta nimeni. Șeful de poliție Swan lucra opt ore pe zi. Știam unde se afla casa, așa cum știam unde se află toate casele din orășelul acesta. Casa lui era chiar la marginea pădurilor dese, fără vecini apropiați. Chiar dacă ar fi avut timp să țipe, ceea ce nu s-ar fi întâmplat, nu avea cine s-o audă.

Acesta era modul responsabil de a gestiona situația. Trăisem mai mult de șapte decenii fără sânge uman. Dacă îmi țineam respirația, puteam să mai rezist încă două ore. Și dacă aș fi prins-o singură, nu mai riscam să rănesc și pe altcineva. „Și nu am niciun motiv să grăbesc experiența", a fost de acord monstrul din capul meu.

Era absurd să cred că, dacă am răbdare și depun suficient efort ca să salvez oamenii din încăpere, voi fi mai puțin monstru atunci când o voi ucide pe fata aceasta nevinovată.

Deși o uram, eram perfect conștient că ura mea era nedreaptă. Știam că, în realitate, mă uram pe mine. Și mă voi urî și mai mult, și pe ea la fel, după ce ea va fi moartă.

Am reușit să trec ora în acest mod – imaginându-mi cele mai potrivite moduri de a o ucide. Am încercat să evit să-mi închipui *faptul* în sine. Era puțin prea mult pentru mine. Așa că am pus la cale planuri, și nimic altceva.

O dată, către finalul orei, a tras cu ochiul la mine prin cortina fluidă a părului ei. Am simțit ura nejustificată cum emana din mine când i-am întâlnit privirea – i-am văzut reflexia în ochii înspăimântați. Obrajii i s-au îmbujorat înainte să se ascundă din nou în spatele părului și aproape că mi-am pierdut controlul.

Dar a sunat de ieșire. Și amândoi – ce clișeu! – am fost salvați de clopoțel. Ea, de la moarte. Eu, pentru scurt timp, de la a deveni creatura de coșmar de care mă temeam și pe care o detestam.

Acum trebuia să mă mișc.

Chiar și concentrându-mi atenția la cele mai simple mișcări, nu am putut să merg atât de încet cât ar fi trebuit; am țâșnit pe ușă. Dacă s-ar fi uitat cineva, ar fi putut bănui că ceva nu era în regulă cu felul în care ieșisem. Însă nu mă băga nimeni în seamă; toate gândurile se învârteau încă în jurul fetei care era condamnată să moară în mai puțin de o oră.

M-am ascuns în mașină.

Nu-mi plăcea să cred despre mine că trebuie să mă ascund. Suna a lașitate. Dar nu aveam suficientă disciplină să mă aflu acum în preajma oamenilor. Dacă îmi concentram toate eforturile să nu omor unul dintre ei, nu mai rămâneam cu resurse să le rezist celorlalți. Și ce pierdere ar fi fost. Dacă tot cedam în fața monstrului din mine, măcar să fie pentru cineva care merită înfrângerea asta.

Am dat drumul la un CD care de obicei mă calma, dar de data aceasta nu m-a ajutat prea mult. Nu, ceea ce mă ajuta mai tare era aerul răcoros și umed care pătrundea înăuntru odată cu picăturile de ploaie prin geamul deschis al mașinii. Deși îmi aminteam la perfecție cum mirosea sângele Bellei Swan, inhalarea aerului proaspăt era ca o spălare a corpului de modul în care mă infectase.

Mi-am recăpătat rațiunea. Puteam să gândesc din nou. Și puteam să lupt din nou. Puteam să mă opun să devin ceea ce nu voiam.

Nu trebuia să mă duc la ea acasă. Nu trebuia s-o omor. Evident, eram o făptură rațională, înzestrată cu discernământ și aveam de ales. Întotdeauna aveam de ales.

Nu mă simțisem la fel în sala de clasă... dar acum eram departe de ea.

Nu *trebuia* să-mi dezamăgesc tatăl, nu trebuia să-i provoc mamei stres, griji... durere. Da, și pe mama mea adoptivă ar fi durut-o. Și ea era atât de blândă, de tandră și de iubitoare. Era cu adevărat de neiertat să-i provoci suferință cuiva ca Esme.

Poate, dacă o evitam cu mare atenție pe fata asta, nu mai era nevoie să îmi schimb viața. Îmi aranjasem lucrurile așa cum dorisem. De ce să las un nimeni enervant și delicios să strice tot?

Ce ironie că-mi dorisem să o protejez pe fata aceasta de amenințarea gândurilor arogante și meschine ale Jessicăi Stanley, când eu aveam dinții periculoși? Eram ultima persoană care putea adopta rolul de protector al Bellei Swan. Nu avea nevoie de protecție față de altcineva așa cum avea nevoie față de mine.

Dar unde era Alice? m-am întrebat brusc. Oare nu mă văzuse omorând-o pe fata Swan într-o varietate de feluri? De ce nu-mi sărise în ajutor – să mă oprească, sau să curețe scena crimei? Era atât de absorbită să caute în viitor posibile necazuri pentru Jasper, încât ratase această posibilitate mult mai groaznică? Sau eram mai puternic decât mă credeam? Oare chiar nu i-aș fi făcut nimic fetei?

Nu. Știam că nu era adevărat. Cu siguranță Alice se concentra foarte tare asupra lui Jasper. Am căutat în direcția în care știam că se va afla sora mea, în clădirea mică în care se țineau orele de engleză. Nu a durat mult să-i localizez

„vocea" familiară. Și am avut dreptate. Fiecare gând îi era îndreptat către Jasper, privindu-i cu atenție micile alegeri.

Mi-am dorit să-i pot cere sfatul, dar, în același timp, m-am bucurat că nu știa de ce sunt capabil. Am simțit o nouă arsură în corp – arsura rușinii. Nu voiam ca vreunul dintre ei să afle.

Dacă o puteam evita pe Bella Swan, dacă reușeam să n-o omor – chiar când m-am gândit la asta, monstrul din mine s-a zvârcolit și a scrâșnit din dinți de frustrare –, atunci nimeni nu va trebui să știe. Dacă puteam să mă țin departe de mirosul ei...

Nu aveam niciun motiv să nu încerc, în orice caz. Să fac o alegere bună. Să încerc să fiu ceea ce Carlisle credea că sunt.

Ultima oră de curs aproape se terminase. Am decis să-mi pun noul plan în acțiune imediat. Era mai bine decât să stau acolo în parcare, unde ar fi putut trece pe lângă mine și mi-ar fi afectat hotărârea. Am simțit un nou val de ură față de fată.

Am traversat repede – puțin cam repede, însă nu aveam martori – micul campus către secretariat.

Acolo nu era nimeni, în afară de secretară, care nu mi-a remarcat intrarea silențioasă.

— Domnișoară Cope?

Femeia cu păr nefiresc de roșu a ridicat capul și s-a speriat. Întotdeauna îi prindeau pe nepregătite, semnele acelea pe care nu le înțelegeau, indiferent de câte ori ne mai văzuseră pe vreunul dintre noi.

— Ah, a tresărit ea, un pic îmbujorată. Și-a netezit cămașa. *Ce bleagă sunt*, a gândit în sinea ei. *Ar putea fi copilul meu.* Bună, Edward. Cu ce te pot ajuta?

Genele i se zbăteau în spatele lentilelor groase ale ochelarilor. Se simțea inconfortabil. Dar știam să fiu fermecător, atunci când voiam. Era ușor, pentru că puteam afla imediat cum era perceput fiecare ton al vocii sau gest.

M-am aplecat puțin și i-am întâlnit privirea, ca și cum m-aș fi uitat lung în ochii ei căprui și anoști. Deja nu-și mai putea controla gândurile. Urma să fie simplu.

— Mă întrebam dacă m-ați putea ajuta cu orarul, i-am spus pe cea mai blândă voce pe care o adoptam când nu voiam să sperii oamenii.

Am auzit cum a început să-i bată inima mai tare.

— Desigur, Edward. Cum te pot ajuta? *Prea tânăr, prea tânăr*, își repeta în sinea ei.

Greșit, desigur. Eram suficient de bătrân să-i fiu bunic.

— Mă întrebam dacă m-ați putea muta din clasa mea de biologie la o oră de științe pentru avansați. Fizică, poate?

— Ai vreo problemă cu domnul Banner, Edward?

— Nu, deloc, doar că eu am studiat deja această materie...

— La școala aceea pentru studii avansate la care ați mers toți în Alaska, da. Buzele i s-au țuguiat cât s-a gândit la asta. *Ar trebui să fie toți la facultate. I-am auzit pe profesori plângându-se. Au zece pe linie, niciodată nu ezită cu răspunsul, niciodată nu greșesc la teste – de parcă au găsit vreo metodă de a trișa la fiecare materie. Domnul Varner ar prefera să creadă că trișează decât să recunoască faptul că există elevi mai deștepți decât el. Pun pariu că mama lor îi meditează....* De fapt, Edward, la fizică e plin momentan. Domnului Banner nu îi place să aibă mai mult de douăzeci și cinci de elevi într-o clasă...

— Nu aș deranja deloc.

Sigur că nu. Nu un Cullen perfect.

— Știu asta, Edward. Dar nu sunt suficiente scaune într-o clasă...

— Atunci aș putea să renunț cu totul la biologie? Aș putea folosi ora asta pentru studiu independent.

— Să renunți la biologie? A rămas cu gura căscată. *Asta e o nebunie. Cât de greu poate fi să stai la o oră când deja cunoști materia? Trebuie să fie o problemă cu domnul Banner.* Nu vei avea mediile încheiate ca să promovezi anul.

— O să recuperez anul viitor.

— Poate că ar trebui să discuți cu părinții tăi despre asta.

Ușa s-a deschis în spatele meu, dar oricine a intrat nu s-a gândit la mine, așa că am ignorat sosirea și m-am concentrat pe domnișoara Cope. M-am aplecat un pic mai tare și am privit-o și mai intens în ochi. Ar fi funcționat mai bine, dacă aș fi avut ochii căprui-auriu, în loc de negru. Negrul îi speria pe oameni, așa cum și era menit.

Eroarea mea de judecată a luat-o prin surprindere pe femeie. S-a dat înapoi, tulburată de sentimentele ei conflictuale.

— Vă rog, domnișoară Cope? am murmurat, controlându-mi timbrul vocii ca să fie cât mai convingător posibil, și aversiunea ei temporară s-a domolit. Nu există nicio altă materie la care m-aș putea muta? Sunt sigur că trebuie să existe vreun loc liber undeva. Biologia nu poate fi singura opțiune pentru a șasea oră...

I-am zâmbit, atent să nu-mi arăt dinții prea mult ca să nu se sperie, și expresia feței mi s-a îmblânzit.

Inima i-a bătut și mai tare. *Prea tânăr*, și-a reamintit ea frenetic.

— Ei bine, cred că aș putea vorbi cu Bob – adică domnul Banner. Să văd dacă...

A fost nevoie doar de o secundă ca să se schimbe totul: atmosfera din încăpere, misiunea mea acolo, motivul pentru care mă aplecam spre femeia roșcată... Ceea ce avusese inițial un scop acum avea altul.

A fost nevoie doar de o secundă pentru ca Samantha Wells să intre în încăpere, să pună un bilet de învoire semnat în tăvița de lângă ușă și să iasă în grabă, dornică să scape de la școală. O rafală subită de vânt m-a învăluit prin ușa deschisă și mi-am dat seama de ce prima persoană care intrase nu mă întrerupsese cu gândurile ei.

M-am întors, deși nu aveam neapărată nevoie să mă asigur.

Bella Swan stătea acolo cu spatele lipit de peretele de lângă ușă, cu degetele încleștate pe o coală de hârtie. Când mi-a remarcat căutătura feroce și neomenească, a făcut ochii și mai mari decât înainte.

Mirosul sângelui ei se găsea în fiecare particulă de aer din încăperea mică și înăbușitoare. Am simțit că îmi ia foc gâtul.

Monstrul mi-a întors din nou privirea din oglinda ochilor ei, o mască a răului.

Am ezitat cu mâna în aer deasupra biroului. Nu aveam nevoie să mă uit în spate ca să mă întind și să izbesc capul domnișoarei Cope de masă cu suficientă forță încât s-o omoare. Două vieți în loc de douăzeci. Un târg.

Monstrul a așteptat nerăbdător, înfometat, să acționez.

Dar aveam de ales – *trebuia* să am de ales.

Am tăiat alimentarea cu aer a plămânilor și mi-am imaginat chipul lui Carlisle. M-am întors către domnișoara Cope și i-am auzit surpriza interioară când a remarcat schimbarea de expresie. Aproape că s-a chircit în fața mea, dar frica nu i s-a redat în cuvinte coerente.

Folosindu-mă de capacitatea de stăpânire pe care o acumulasem în deceniile mele de abstinență, mi-am îndulcit și mai mult vocea. Aveam suficient aer în plămâni ca să mai rostesc câteva cuvinte repezite.

— Nu contează, atunci. Văd că e imposibil. Mulțumesc foarte mult pentru ajutor.

M-am întors pe călcâie și am țâșnit afară din încăpere, încercând să nu simt căldura degajată de sângele fierbinte din corpul fetei atunci când am trecut la câțiva centimetri de ea.

Nu m-am oprit până nu am ajuns în mașină, mișcându-mă mult prea repede tot drumul până acolo. Majoritatea colegilor plecaseră deja, așa că nu erau prea mulți martori. L-am

auzit pe unul din clasa a unsprezecea, D.J. Garett, remarcând și apoi trecând la altceva...

De unde o mai fi apărut și Cullen ăsta? Parcă s-a teleportat aici... Mă rog, ce imaginație bogată am și eu. Mama zice mereu că...

Când m-am urcat în Volvo, ceilalți erau deja acolo. Am încercat să-mi controlez respirația, dar trăgeam aer curat în piept de parcă mă sufocam.

— Edward? m-a întrebat Alice îngrijorată.

Am dat din cap înspre ea.

— Ce naiba ți s-a întâmplat? m-a chestionat Emmett, distras pentru moment de la faptul că Jasper nu avea chef de revanșă.

În loc să răspund, am băgat mașina în marșarier. Trebuia să ies din parcarea aia înainte ca Bella Swan să mă urmeze și acolo. Demonul meu personal, chinuindu-mă... Am întors mașina și am accelerat. Am ajuns la șaizeci la oră înainte să ies din parcare. Pe șosea, am accelerat la o sută la oră înainte să ajung la colț.

Știam fără să mă uit că Emmett, Rosalie și cu Jasper se întorseseră să se uite întrebători la Alice. Ea a ridicat din umeri. Nu putea vedea ce se întâmplase, doar ce urma să se întâmple.

A privit în viitorul meu. Amândoi am procesat în minte ceea ce vedea și amândoi am fost surprinși.

— O să pleci? mi-a șoptit ea.

Ceilalți s-au uitat la mine de această dată.

— Așa o să fac? m-am răstit printre dinți.

Atunci a văzut altceva, pe măsură ce rezistența îmi slăbea și o altă alegere îmi ducea viitorul într-o direcție mai sumbră.

— Vai.

Bella Swan, moartă. Ochii mei, strălucind roșii de la sângele proaspăt. Vânătoarea care ar fi urmat. Timpul pe care

l-am fi petrecut așteptând să devină iar sigur să plecăm din Forks și s-o luăm de la capăt...

— Vai, a spus ea din nou.

Imaginea devenea mai detaliată. Am văzut pentru prima dată interiorul casei comisarului Swan, am văzut-o pe Bella într-o bucătărie micuță cu dulapuri galbene, cu spatele la mine în timp ce o urmăream din umbre, lăsând mirosul ei să mă tragă spre ea...

— Încetează! am mârâit, incapabil să mai suport.

— Îmi pare rău! a șoptit ea.

Monstrul exulta.

Apoi viziunea din mintea ei s-a schimbat din nou. O șosea goală, noaptea, mărginită de copaci îmbrăcați în zăpadă, pe care rulam cu aproape trei sute de kilometri la oră.

— O să-mi fie dor de tine, a spus ea. Indiferent cât vei fi plecat.

Emmett și cu Rosalie au schimbat priviri îngrijorate.

Ajunsesem aproape de cotitura spre aleea lungă care ducea la casa noastră.

— Lasă-ne aici, m-a îndemnat Alice. Trebuie să-i spui singur lui Carlisle.

Am încuviințat din cap, iar cauciucurile au scârțâit când am oprit brusc mașina.

Emmett, Rosalie și cu Jasper s-au dat jos în tăcere; urmau s-o convingă pe Alice să le explice după ce eu voi fi plecat. Alice m-a atins pe umăr.

— O să faci ceea ce este corect, a murmurat ea. De data asta nu era o viziune, ci un ordin. E singura rudă a lui Charlie Swan. L-ar omorî și pe el.

— Da, am răspuns eu, de acord doar cu ultima parte.

A coborât să li se alăture celorlalți, cu sprâncenele adunate într-o încruntătură neliniștită. Frații mei s-au făcut nevăzuți în pădure înainte ca măcar să întorc mașina.

În timp ce goneam înapoi spre Forks cu o sută cincizeci de kilometri la oră, știam că viziunile din mintea lui Alice vor oscila între lumină și întuneric ca un glob stroboscopic. Nu eram sigur unde mă duceam. Să-mi iau la revedere de la tatăl meu? Sau să accept monstrul din mine? Parcă zburam pe șosea.

Capitolul 2

O carte deschisă

M-am lăsat pe spate în zăpada moale, lăsând pudra uscată să-și schimbe forma sub greutatea mea. Pielea mi s-a răcit suficient cât să se adapteze la aerul din jur, în timp ce particulele infime de gheață păreau o catifea sub piele.

Cerul de deasupra era senin, bogat în stele, strălucind albastru în unele locuri, galben în altele. Era o priveliște excepțională – stelele creau forme maiestuoase învolburate pe fundalul negru al spațiului gol. Sau, de fapt, ar fi trebuit să fie o priveliște excepțională. Ar fi fost, dacă eu aș fi fost în stare să o văd cu adevărat.

Starea nu mi se îmbunătățea deloc. Trecuseră șase zile, șase zile întregi de când mă ascunsesem aici, în sălbăticia pustie din Denali, și cu toate acestea nu mă simțeam cu nimic mai liber decât în momentul în care îi simțisem mirosul pentru prima dată.

Atunci când mă uitam la cerul înstelat era ca și cum exista o opreliște între ochii mei și frumusețea sa. Oprelișteа era un chip, un chip omenesc absolut obișnuit, dar pe care nu prea reușeam să mi-l scot din minte.

Întâi am auzit gândurile apropiindu-se, apoi am auzit pașii care le însoțeau. Sunetul mișcării se auzea ca o șoaptă stinsă prin zăpada moale.

Nu am fost deloc surprins că Tanya mă urmărise până aici. Știam că întorsese discuția pe toate părțile în ultimele

câteva zile, amânând-o pentru momentul în care ar fi știut exact ce voia să spună.

A apărut în raza mea vizuală cam la cincizeci de metri depărtare, sărind pe marginea unei stânci negre, balansându-se acolo cu picioarele desculțe.

Pielea Tanyei era argintie în lumina stelelor, în timp ce buclele ei blonde și lungi luceau palide, părând aproape roz de la nuanța de culoarea căpșunei. Ochii de chihlimbar îi străluceau în timp ce mă spiona, pe jumătate îngropat în zăpadă, moment în care buzele ei pline s-au întins încet într-un zâmbet.

Arăta superb. Asta *dacă* aș fi fost în stare s-o văd. Am oftat.

Nu se îmbrăcase pentru a merge într-un loc unde ar fi putut să o vadă oamenii; purta doar un maiou subțire de bumbac și o pereche de pantaloni scurți. Ghemuindu-se pe stâncă, a atins piatra cu vârfurile degetelor și corpul i s-a arcuit.

Femeia-ghiulea, a gândit ea.

S-a lansat în aer. Silueta i-a devenit o umbră întunecată ce se răsucea pe măsură ce corpul i se învârtea grațios între stele și mine. S-a ghemuit într-o minge fix când a aterizat în troianul de zăpadă de lângă mine.

Moment în care o furtună de omăt a zburat în jurul meu. N-am mai văzut stelele pentru că am fost îngropat adânc sub cristalele fine de gheață.

Am oftat din nou, respirând în zăpadă, fără să fac vreo mișcare să mă dezgrop. Bezna de sub nea nici nu-mi strica, nici nu-mi îmbunătățea priveliștea. Tot același chip îl vedeam.

— Edward?

Apoi zăpada a început iar să zboare pe măsură ce Tanya mă dezgropa rapid. Scutura zăpada de pe mine fără să-mi întâlnească privirea.

— Scuze, a șoptit ea. Am făcut și eu o glumă.

— Știu. A fost amuzantă.

Gura ei și-a coborât colțurile.

— Irina și Kate au spus că ar trebui să te las în pace. Ele sunt de părere că te enervează prezența mea.

— Deloc, am asigurat-o. Din contră, eu sunt cel necioplit – groaznic de necioplit. Îmi pare foarte rău.

— *Nu pleci acasă, nu-i așa?* a gândit ea.

— Nu am.... decis... asta încă.

— *Dar nici aici nu stai.* Gândurile ei au început să aibă o tentă de îngrijorare.

— Nu. Nu pare să mă... ajute.

Tanya și-a țuguiat buzele.

— E vina mea, nu-i așa?

— Sigur că nu.

În mod sigur nici ea nu făcuse lucrurile mai ușoare, însă chipul care mă bântuia era singurul impediment real.

— *Nu te purta ca un gentleman.*

Am zâmbit.

— *Te fac să te simți incomod,* m-a acuzat ea.

— Nu.

Și-a ridicat o sprânceană, având o expresie a feței atât de neîncrezătoare, încât n-am putut să nu râd. Am râs scurt, după care am oftat din nou.

— Bine, am recunoscut eu. Un pic.

A oftat și ea și și-a sprijinit bărbia în mâini.

— Ești de o mie de ori mai încântătoare decât stelele, Tanya. Desigur, tu o știi foarte bine. Nu lăsa încăpățânarea mea să-ți submineze încrederea.

Am chicotit la gândul că era foarte puțin probabil să se întâmple *una ca asta.*

— Nu sunt obișnuită să fiu respinsă, a bombănit ea, răsfrângând buza de jos într-o bosumflare atractivă.

— Sigur că nu, am fost de acord, încercând, fără mare succes, să-i blochez gândurile în timp ce trecea rapid prin amintirea a mii de cuceriri de succes.

În general Tanya prefera bărbații oameni – în primul rând, fiindcă erau mai mulți, și în plus erau delicați și calzi. Și mereu doritori, desigur.

— Succubus[1], am tachinat-o, sperând să întrerup șirul de imagini ce-i treceau prin cap.

A râs, dezvelindu-și dinții imaculați.

— Originalul.

Spre deosebire de Carlisle, Tanya și surorile ei își descoperiseră încet conștiința. În cele din urmă, tocmai preferința pentru bărbații oameni le oprise de la măceluri. Acum bărbații pe care-i iubeau ele... trăiau.

— Când ai venit aici, a spus Tanya încet, am crezut că...

Am știut la ce se gândise. Și ar fi trebuit să-mi dau seama că așa va crede. Dar nu fusesem chiar în starea mea cea mai analitică la momentul respectiv.

— Ai crezut că m-am răzgândit.

— Da.

S-a încruntat.

— Mă simt oribil pentru că m-am jucat cu așteptările tale. Nu am vrut să fac asta – nu m-am gândit. Doar că am plecat... destul de grăbit.

— Bănuiesc că nu mi-ai spune și mie de ce?

M-am ridicat în picioare, mi-am încrucișat brațele cu umerii rigizi.

— Aș prefera să nu vorbesc despre asta. Te rog să mă ierți că sunt așa rezervat.

A tăcut din nou, tot făcând presupuneri. Am ignorat-o, încercând în van să apreciez frumusețea stelelor.

---

[1] Demon care ia formă de femeie ca să poată să întrețină relații sexuale cu bărbați (n. trad.).

A lăsat-o baltă după un moment de tăcere, și gândurile ei au luat o direcție nouă.

— *Și unde o să te duci, dacă pleci? Înapoi la Carlisle?*

— Nu cred, am șoptit eu.

Unde aveam să mă duc? Nu-mi venea în minte niciun loc de pe planeta asta care să prezinte vreun interes pentru mine. Nu exista nimic ce voiam să văd sau să fac. Pentru că, indiferent unde m-aș fi dus, nu m-aș fi dus *spre* acel loc – nu aș fi făcut altceva decât să fug de *ceva*.

Uram chestia asta. Când devenisem așa de laș?

Tanya și-a trecut brațul subțire după umărul meu. M-am încordat, însă n-am tresărit la atingerea ei. Era un gest prietenos de consolare. În mare parte.

— Eu cred că *da*, te vei întoarce, a spus ea cu o urmă ușoară de accent rusesc de mult pierdut. Indiferent ce este... sau cine este... ce te bântuie pe tine acum. O să înfrunți direct. Ești genul care face asta.

Gândurile îi erau la fel de sigure precum cuvintele pe care le rostea. Am încercat să mă văd și eu așa cum mă vedea ea. Genul acela care înfruntă direct. Era plăcut să mă gândesc din nou la mine în felul acesta. Înainte de ora groaznică de biologie, care avusese loc cu puțin timp în urmă, nu mă mai îndoisem niciodată de curajul meu, de abilitatea mea de a face față dificultăților.

Am sărutat-o pe obraz, trăgându-mă iute în spate atunci când s-a întors cu fața spre mine. A zâmbit amar când a văzut cât de rapid am fost.

— Mulțumesc, Tanya. Chiar aveam nevoie să aud asta.

Gândurile ei au început să devină iritate.

— Cu plăcere, ce să zic. Mi-aș dori să fii și tu mai rezonabil cu chestiile, Edward.

— Îmi pare rău. Știi că ești mult prea bună pentru mine. Eu doar... nu am găsit încă ce caut.

— În fine, dacă pleci fără să ne vedem... rămas-bun, Edward.

— Rămas-bun, Tanya. În timp ce rosteam cuvintele acestea, puteam să văd deja. Mă vedeam deja plecând. Mă vedeam suficient de puternic ca să mă întorc în singurul loc în care îmi doream să fiu. Încă o dată, mulțumesc!

S-a ridicat într-o clipită, după care a luat-o la goană, călcând pe zăpadă atât de rapid, încât picioarele ei nu aveau timp să se scufunde. Nu a lăsat niciun semn în urmă. Nu s-a uitat o clipă înapoi. Respingerea mea o deranjase mai mult decât lăsase vreodată să se vadă, chiar și în gândurile ei. Nu voia să mă mai vadă înainte să plec.

Colțurile gurii mi-au coborât. Nu îmi făcuse plăcere să o rănesc pe Tanya, deși sentimentele ei nu erau profunde sau sincere și, oricum, nu era ceva ce puteam să împărtășesc. Și tot m-a făcut să mă simt departe de a fi un gentleman.

Mi-am lăsat bărbia pe genunchi și mi-am îndreptat iar privirea către stele, deși am devenit brusc nerăbdător să plec. Știam că Alice urma să mă vadă întorcându-mă acasă și că avea să le spună și celorlalți, ceea ce avea să-i facă fericiți – mai ales pe Carlisle și pe Esme. Am mai privit stelele încă o dată, încercând să văd dincolo de chipul din mintea mea. Între mine și stelele strălucitoare, o pereche de ochi căprui ciocolatii se întrebau ce intenții am, parcă vrând să știe ce va însemna *pentru ea* această decizie. Nu aveam cum să știu cu adevărat dacă era informația pe care o căutau ochii ei curioși. Ochii Bellei Swan continuau să mă cerceteze, neîngăduindu-mi să văd stelele direct. Am oftat adânc, am lăsat-o baltă și m-am ridicat în picioare. Dacă alergam, aveam să ajung la mașina lui Carlisle în mai puțin de o oră.

Grăbindu-mă să-mi văd familia – și dorindu-mi foarte mult să fiu iar acel Edward care înfruntă lucrurile direct –, am luat-o la goană peste zăpada luminată de stele, fără să las vreo urmă de pași.

*

— O să fie bine, mi-a spus Alice.

Avea privirea pierdută, iar Jasper o ținea ușor de braț, ghidând-o în timp ce intram în cantina sărăcăcioasă, toți grămadă. Rosalie și Emmett erau în frunte, cu Emmett arătând ridicol ca un bodyguard în mijlocul unui teritoriu ostil. Și Rosalie arăta precaută, dar mai degrabă iritată decât protectoare.

— Sigur că o să fie, am bombănit eu.

Se purtau prosteşte. Dacă nu aș fi fost sigur că puteam să fac față acestui moment, aș fi rămas acasă.

Schimbarea bruscă de la dimineața noastră normală, chiar distractivă – ninsese peste noapte, iar Emmett și Jasper nu puteau să nu profite că eram distras ca să mă bombardeze cu bulgări de zăpadă; când s-au săturat de lipsa mea de reacție, au început să se joace între ei – la această vigilență exagerată ar fi fost chiar amuzantă dacă nu ar fi fost atât de enervantă.

— Nu a ajuns încă, însă din direcția în care va intra... nu ar avea cum să fie în direcția din care bate vântul dacă stăm în locul nostru obișnuit.

— *Normal* că vom sta în locul nostru obișnuit. Încetează, Alice. Deja mă calci pe nervi. O să fie perfect în regulă.

A clipit o dată în timp ce Jasper o ajuta să se așeze pe locul ei, moment în care ochii i s-au fixat într-un final pe fața mea.

— Hmm, a spus ea, părând surprinsă. Cred că ai dreptate.

— *Normal* că am dreptate, am bombănit.

Nu-mi plăcea deloc să fiu grija lor principală. Și brusc mi-a fost milă de Jasper, amintindu-mi de câte ori mișunam protectori în preajma lui. Mi-a întâlnit scurt privirea și a rânjit.

— *Enervant, nu?*

M-am uitat urât la el.

Nu-mi venea să cred că trecuse doar o săptămână de când această încăpere ponosită mi se părea groaznic de plictisitoare. Aproape că mă simțisem în somn sau în comă să mă aflu aici.

Astăzi aveam nervii întinși la maximum – ca niște corzi de pian, gata să cânte la cea mai mică apăsare. Simțurile îmi erau în super alertă; scanam fiecare sunet, fiecare oftat, fiecare mișcare din aerul ce-mi atingea pielea, fiecare gând. Mai ales gândurile. Un singur simț îl țineam prizonier, refuzam să-l folosesc. Mirosul, desigur. Nu respiram.

În gândurile pe care le filtram mă așteptam să aud mai multe despre familia Cullen. Așteptasem toată ziua, căutând vreo cunoștință nouă căreia Bella să i se fi confesat, încercând să-mi dau seama în ce direcție se va duce bârfa. Dar nu am găsit nimic. Nimeni nu-i observa în mod deosebit pe cei cinci vampiri, totul era la fel ca înainte să apară această fată. Câțiva oameni de pe aici încă se gândeau la ea, având aceleași gânduri pe care le avuseseră și săptămâna trecută. În loc să mi se pară groaznic de plictisitor, eram acum fascinat.

Oare chiar nu spusese nimănui nimic despre mine?

N-avea cum să nu fi observat căutătura mea întunecată și ucigașă. O văzusem cum reacționase la ea. În mod sigur o traumatizasem. Eram sigur că avea să spună cuiva, poate chiar să fi exagerat puțin povestea ca să pară mai interesantă. Poate să fi spus niște chestii amenințătoare la adresa mea.

Și apoi mă auzise și când încercam să scap de ora noastră comună de biologie. Trebuie să se fi întrebat, după ce mi-a văzut expresia, dacă ea era de vină. O fată normală ar fi întrebat în stânga și-n dreapta, și-ar fi comparat experiența cu ale altora, ar fi căutat un motiv comun care să-i fi explicat comportamentul meu, ca să nu se simtă singură în povestea aceasta. Oamenii erau în permanență disperați să se simtă normali, să aparțină. Să se amestece în mulțime cu toți din jurul lor, ca o turmă de oi fără pic de personalitate. O nevoie,

în mod special, mai puternică în cursul adolescenței, perioadă plină de nesiguranțe. Iar fata aceasta n-avea să facă excepție de la regulă.

Totuși, absolut nimeni nu ne-a observat stând acolo, la masa noastră obișnuită. Probabil că Bella era extraordinar de timidă de vreme ce nu se destăinuise nimănui. Poate că vorbise cu tatăl ei; poate aveau o relație foarte apropiată... deși părea puțin probabil, având în vedere că petrecuse atât de puțin timp din viața ei cu el. Sigur era mai apropiată de mama ei. Însă tot avea să fie nevoie să trec pe lângă șeful de poliție Swan cât de curând ca să ascult ce gândea.

— Ai aflat ceva nou? m-a întrebat Jasper.

M-am concentrat, lăsând roiul de gânduri să-mi invadeze iar mintea. Nimic nu ieșea în evidență. În ciuda grijilor mele de mai devreme, nu părea să fie nimic în neregulă cu abilitățile mele, cu excepția acestei fete tăcute. Îi împărtășisem lui Carlisle îngrijorările mele când mă întorsesem, însă el nu auzise decât de talente care se intensificau odată cu experiența. Nu se atrofiau niciodată.

Jasper aștepta nerăbdător.

— Nimic. Cred că... n-a spus nimic.

Și-au ridicat toți sprâncenele la auzul acestei vești.

— Poate că nu ești așa de înfricoșător pe cât ai crezut, a spus Emmett, chicotind. Pun pariu c-aș fi putut s-o sperii mai bine de *atât*.

Am dat ochii peste cap.

— Ai vreo idee de ce...?

Se tot gândea la revelația mea cu privire la tăcerea unică a acestei fete, încercând să înțeleagă.

— Am mai vorbit o dată despre asta. *Nu știu*.

— Vine, a murmurat Alice. Am încremenit. Încearcă să arăți ca un muritor.

— Ca un muritor, zici? a întrebat-o Emmett.

Moment în care a ridicat pumnul drept și și-a răsucit degetele ca să ne arate bulgărele de zăpadă pe care-l păstrase în mână. Nu se topise; îl strânsese într-un sloi de gheață neregulat. Îl țintise pe Jasper, însă am văzut care era direcția reală în gândurile lui. Ceea ce, în mod evident, văzuse și Alice. Când a aruncat brusc bucata de gheață spre ea, Alice a respins-o fluturând cu ușurință degetele. Gheața a traversat toată cantina, prea rapid ca s-o vadă ochii muritorilor, după care s-a spart de peretele de cărămidă cu un zgomot puternic. Și cărămida s-a spart puțin.

Toți cei care stăteau în colțul acela de încăpere s-au întors să se uite la grămada de gheață de pe jos, după care s-au întors să vadă cine era responsabilul. Nu s-au uitat însă mai departe de câteva mese. Nimeni nu s-a uitat la noi.

— Super gest de muritor, a spus Rosalie acuzator. De ce nu treci prin perete, dacă tot vrei să faci ceva?

— Ar fi mai impresionant dacă ai face tu asta, frumoaso!

Am încercat să fiu atent la el, afișând un rânjet ca și cum aș fi fost parte din discuțiile lor inutile. Nu-mi îngăduiam să mă uit spre coada unde stătea ea. Însă doar asta puteam să aud.

Auzeam nerăbdarea Jessicăi cu privire la fata cea nouă, care părea și ea distrasă, stând nemișcată la coada de la cantină care avansa. Am văzut, în gândurile Jessicăi, că Bellei i se urcase iar sângele în obraji și erau roz aprins.

Am tras câteva guri scurte și superficiale de aer, gata să mă opresc dacă orice urmă din mirosul ei ar fi atins aerul dimprejurul meu.

Mike Newton era cu cele două fete. I-am auzit ambele voci, și cea mentală, și cea verbală, atunci când a întrebat-o pe Jessica ce era în neregulă cu fata aceea, Swan. Ce gânduri de prost gust avea despre ea, multitudinea de fantezii care deja îi întunecau mintea în timp ce o privea cum începe să

vorbească și să iasă din reveria ei ca și cum uitase că el se afla acolo.

— Nimic, am auzit-o pe Bella spunând încet, dar clar.

Părea să sune ca un clopot peste hărmălaia din cantină, însă eu știam că părea așa pentru că o ascultam cu atâta atenție.

— O să iau doar un suc astăzi, a continuat ea când s-a mișcat să prindă coada din urmă.

Nu m-am putut abține să nu arunc o privire scurtă în direcția ei. Se uita la podea, iar sângele începea ușor-ușor să i se mai ducă din obraji. Am întors rapid privirea, către Emmett, care a râs când mi-a văzut zâmbetul devenit brusc îndurerat.

— *Arăți bolnav, fratele meu.*

Jessica se mira cu voce tare de lipsa de apetit a Bellei.

— Nu ți-e foame?

— De fapt, mă simt nițel cam rău.

Vorbea încet, dar tot se auzea foarte limpede.

De ce mă deranja grija protectoare manifestată brusc în gândurile lui Mike Newton? De ce conta așa de tare că exista și o tentă de posesivitate în ele? Nu era treaba mea dacă Mike Newton se îngrijora degeaba pentru ea. Poate că așa reacționau toți în preajma ei. Nu avusesem chiar și eu instinctul să o protejez? Mă rog, înainte să vreau să o omor...

Oare *era* bolnavă?

Era greu să-mi dau seama – arăta foarte fragilă cu pielea ei translucidă... Apoi mi-am dat seama că mă îngrijoram exact ca idiotul acela, așa că m-am forțat să nu mă mai gândesc la starea ei de sănătate.

Indiferent de asta, nu-mi plăcea s-o monitorizez prin intermediul gândurilor lui Mike. Am trecut înapoi la ale Jessicăi, privindu-i cu atenție în timp ce alegeau toți trei la ce masă să stea. Din fericire s-au așezat cu prietenii obișnuiți

ai Jessicăi, la una dintre primele mese din încăpere. Și nu stăteau în direcția din care bătea curentul de aer, așa cum îmi promisese Alice.

Ea mi-a dat un cot.

— *O să se uite în curând. Poartă-te ca un muritor.*

Mi-am încleștat dinții din spatele rânjetului.

— Relaxează-te, Edward, mi-a spus Emmett. Pe bune acum. Și ce dacă o să omori un om. Nu e ca și cum vine sfârșitul lumii.

— Tu o știi foarte bine, am murmurat eu.

Emmett a râs.

— Trebuie să înveți să depășești lucrurile astea. Așa ca mine. Eternitatea ține prea mult timp ca să stai și să fierbi în sentimente de vinovăție.

Chiar atunci, Alice a aruncat o mână mică de gheață pe care o ascunsese, direct în fața lui neatentă.

Emmett a clipit surprins, după care a rânjit la gândul a ce urma să facă.

— Tu ai vrut-o, a spus el atunci când s-a aplecat peste masă și și-a scuturat părul plin de gheață în direcția ei.

Topindu-se în încăperea încălzită, zăpada a zburat din părul lui într-o ploaie densă, pe jumătate lichidă, pe jumătate înghețată.

— Ce scârbos! s-a plâns Rosalie în timp ce ea și cu Alice se fereau de avalanșa de apă.

Alice a început să râdă, așa că am început și noi să râdem. Vedeam în mintea lui Alice cum regizase acest moment perfect și am știut că fata – ar fi trebuit să încetez să mă gândesc la ea în felul acesta, ca și cum ar fi fost singura fată din lume – că *Bella* avea să se uite la noi cum râdeam și ne jucam, arătând fericiți și muritori și neverosimil de perfecți ca un tablou de Norman Rockwell.

Alice râdea și-și ținea tava ridicată pe post de scut. Fata aceea – Bella – sigur a continuat să se uite la noi.

... iar se uită la familia Cullen, a gândit cineva, atrăgându-mi atenția.

M-am uitat automat spre chemarea neintenționată, recunoscând cu ușurință vocea atunci când privirea i-a găsit destinația – o ascultasem mult astăzi.

Însă ochii mei au trecut de Jessica și s-au fixat pe privirea pătrunzătoare a fetei.

Și-a plecat imediat ochii, ascunzându-se în spatele părului ei des.

Oare la ce se gândea? În loc să se mai diminueze, enervarea devenea și mai acută pe măsură ce trecea timpul. Am încercat – nesigur, având în vedere că nu mai făcusem asta niciodată – să cercetez mental liniștea din jurul ei. Auzul meu suplimentar îmi venise mereu natural, fără să fie nevoie să-l invoc. Nu a trebuit niciodată să lucrez la perfecționarea lui. Dar mă concentram acum, încercând să străpung armura din jurul ei.

Nimic. Doar tăcere.

Ce-o fi așa special cu ea? a gândit Jessica, rezonând cu propria-mi iritare.

— Edward Cullen se holbează la tine, i-a șoptit ea la ureche fetei Swan, chicotind.

Nu se simțea nicio urmă de gelozie iritată în tonul vocii ei. Jessica părea să se priceapă foarte bine la simularea prieteniei.

Am ascultat mult prea concentrat răspunsul fetei.

— Nu pare furios, nu? a șoptit ea.

Deci *remarcase*, de fapt, reacția mea sălbatică de săptămâna trecută. Sigur că o remarcase.

Întrebarea ei a băgat-o în ceață pe Jessica. Mi-am văzut propriul chip în gândurile ei în timp ce-mi studia expresia feței, însă nu am făcut contact vizual. Încă mă concentram pe fată, încercând să aud *ceva*. Concentrarea intensă nu părea să mă ajute.

— Nu, i-a spus Jess, dar eu am ştiut că ar fi vrut să spună „da" – cât de tare o tulbura privirea mea –, deşi nu s-a simţit deloc asta în glasul ei. Ar trebui să fie?

— Nu cred că mă place, i-a şoptit fata înapoi, lăsându-şi capul pe braţ ca şi cum ar fi obosit brusc.

Am încercat să înţeleg gestul, însă nu aveam ce să fac decât să presupun. Poate chiar *era* obosită.

— Cei din familia Cullen nu plac pe nimeni, a consolat-o Jess. Adică nu bagă în seamă pe nimeni îndeajuns încât să-i placă. *Niciodată n-au făcut-o.* În mintea ei se plângea încontinuu. Dar el tot trage cu ochiul la tine.

— Nu te mai uita la el, i-a spus fata panicată, ridicând capul de pe braţ ca să se asigure că Jessica face ce i se spune.

Jessica a chicotit, însă i-a respectat dorinţa.

În tot restul pauzei de masă fata nu şi-a ridicat privirea de la masa ei. M-am gândit – sigur că m-am gândit, nu aveam cum să fiu sigur – că proceda aşa intenţionat. Părea ca şi cum ar fi vrut să se uite la mine. Corpul i se mişca uşor în direcţia mea, bărbia începea să se întoarcă, după care se redresa, trăgea aer în piept şi se uita fix la cel care vorbea în acel moment.

În cea mai mare parte a timpului am ignorat celelalte gânduri din jurul fetei, având în vedere că nu erau, cel puţin deocamdată, despre ea. Mike Newton plănuia o bătaie cu bulgări de zăpadă în parcare după ore. Nu părea să fi observat că ninsoarea se transformase deja în ploaie. Zborul lin al fulgilor de nea pe acoperiş fusese înlocuit de sunetul sacadat al picăturilor de ploaie cu care ne obişnuiserăm. Oare chiar nu auzea şi el schimbarea? Mie mi se părea că se aude destul de tare.

Când s-a terminat prânzul, am rămas pe loc. Oamenii au început să iasă rând pe rând, moment în care m-am trezit încercând să disting din mulţime sunetul paşilor ei, de parcă ar fi fost ceva important sau neobişnuit la ei. Ce prostie!

Nici familia mea nu a avut vreo tentativă să plece. Au așteptat toți să vadă ce voi face eu.

Aveam să merg la oră, să mă așez lângă ea, acolo unde să-i simt mirosul absurd de puternic al sângelui și să-i simt căldura pulsului în aerul ce-mi atingea pielea? Eram destul de puternic să fac asta? Sau îmi ajunsese pentru o singură zi?

Discutaserăm deja, în familie, despre acest moment din toate unghiurile posibile. Carlisle nu era de acord să riscăm, însă nu m-a obligat să fac ce voia el. Și Jasper avea aproape aceeași părere cu Carlisle, dar mai degrabă din teama de expunere decât că și-ar fi făcut vreo grijă pentru rasa umană. Rosalie nu se îngrijora decât cum avea să-i afecteze asta viața. Alice vedea atât de multe posibile scenarii de viitor obscure și diferite, încât viziunile îi erau, în mod atipic, inutile. Esme credea că n-am cum să comit vreo greșeală. Iar Emmett nu voia decât să facă tot felul de comparații cu poveștile din experiența lui în care întâlnise mirosuri deosebit de apetisante. A încercat să-l atragă și pe Jasper în jocul de-a amintirile, deși istoricul lui în privința autocontrolului era atât de scurt și de divers, încât nu a putut să fie sigur că avusese vreodată vreo provocare similară. Pe de altă parte, Emmett își amintea două astfel de incidente. Ce-și amintea din evenimentele respective nu suna deloc încurajator. Însă era mai tânăr pe-atunci și nu așa de priceput în autocontrol. În mod sigur, eram mai puternic de atât.

— *Cred* că... e în regulă, a spus Alice, șovăind. Mintea ta este hotărâtă. *Cred* că o să poți trece de ora asta.

Însă ea știa cât de rapid se putea răzgândi cineva.

— De ce să forțezi lucrurile, Edward? a întrebat Jasper. Chiar dacă nu voia să sune încrezut că eu eram cel cu slăbiciunile acum, îmi dădeam seama că era, doar puțin. Mergi acasă. Ia-o încet.

— Ce-i așa mare filosofie? l-a contrazis Emmett. Ori o omoară, ori nu. Ar putea mai bine s-o facă și să termine cu asta.

— Eu nu vreau să mă mut încă, s-a plâns Rosalie. Nu vreau să o iau de la capăt. Aproape că am absolvit liceul, Emmett. *În sfârșit!*

Mă simțeam sfâșiat între cele două opțiuni. Voiam enorm să înfrunt situația asta, mai degrabă decât să fug din nou. Dar nici nu doream să mă forțez prea tare. Fusese o greșeală din partea lui Jasper săptămâna trecută să lase să treacă atât timp până să meargă la vânătoare; oare și asta era doar o greșeală fără rost?

Nu voiam să-mi dezrădăcinez familia. Niciunul dintre ei nu mi-ar fi fost recunoscător pentru asta.

Însă voiam să merg la ora mea de biologie. Mi-am dat seama că doream să-i revăd chipul.

Acela a fost factorul decizional pentru mine. Curiozitatea. Eram supărat pe mine că simțeam asta. Nu-mi promisesem că nu aveam să las tăcerea minții acestei fete să mă facă să fiu interesat de ea degeaba? Și totuși iată că eram mai mult decât interesat.

Voiam să știu ce gândea. Mintea îi era închisă, însă ochii îi erau foarte deschiși. Poate că în schimb aș fi putut să-i citesc ochii.

— Nu, Rose, chiar cred că va fi bine, a spus Alice. Începe să... se contureze. Sunt sigură în proporție de nouăzeci și trei la sută că nu se va întâmpla nimic rău dacă merge la oră.

M-a privit mirată, întrebându-se ce se schimbase în gândurile mele astfel încât viziunea ei despre viitor să fie mai sigură. Oare curiozitatea avea să fie suficientă pentru a o ține pe Bella Swan în viață?

Și totuși Emmett avea dreptate – de ce să nu termin cu asta, la urma urmei? Aveam să înfrunt tentația direct.

— Mergeți la ore, le-am ordonat, ridicându-mă brusc de la masă.

M-am întors și am plecat cu pași repezi, fără să mă uit înapoi. Auzeam grija lui Alice, dezaprobarea lui Jasper, aprobarea lui Emmett și iritarea lui Rosalie în urma mea.

Am tras o ultimă gură de aer la ușa clasei, după care mi-am ținut respirația când am intrat în încăperea mică și încălzită.

Nu întârziasem. Domnul Banner încă făcea aranjamentele pentru experimentul de astăzi. Fata stătea la masa mea – *a noastră* – tot cu privirea plecată, uitându-se la dosarul pe care mâzgălea. Am examinat desenul când m-am apropiat, interesat până și de creația aceea banală a minții ei, însă degeaba. Nu erau decât simple mâzgăliturі cu bucle în alte bucle. Poate că nu se concentra pe model, ci se gândea la altceva?

Mi-am tras scaunul cu o grosolănie inutilă, lăsându-l să hârșâie pe linoleum – oamenii se simțeau mereu mai confortabili atunci când cineva își făcea simțită prezența printr-un zgomot.

Știam că auzise zgomotul; nu a ridicat privirea, însă mâna ei a ratat o buclă din modelul pe care-l desena, făcându-l asimetric.

De ce nu ridicase privirea? Poate că îi era teamă. Trebuie să mă asigur că las altă impresia de data aceasta. Să o fac să creadă că își imaginase ce văzuse data trecută.

— Bună! am spus încet, cu o voce pe care o foloseam atunci când voiam să-i fac pe oameni să se simtă în largul lor, zâmbind politicos fără să-mi arăt dinții.

Moment în care ea a ridicat capul, cu ochii mari și căprui speriați și plini de întrebări nerostite. Avea aceeași expresie care îmi blocase vederea toată săptămâna trecută.

În timp ce mă uitam în ochii aceia căprui ciudat de adânci – culoarea amintea de ciocolata cu lapte, însă claritatea semăna mai mult cu ceaiul tare, și erau adânci și transparenți; aproape de pupile, avea o urmă infimă

de verde agat și auriu caramel –, mi-am dat seama că ura mea, ura despre care îmi imaginasem că fata aceasta o merita cumva pentru simplu fapt că exista, se evaporase. Fără să respir acum, fără să-i gust mirosul, mi-a fost greu să cred că cineva atât de vulnerabil ar merita ura cuiva.

Obrajii i s-au îmbujorat, dar nu a spus nimic.

Am păstrat contactul vizual, concentrându-mă pe adâncimea nedumerită a ochilor ei, încercând să-i ignor culoarea apetisantă a pielii. Aveam destul suflu ca să vorbesc o perioadă fără să trag aer în piept.

— Numele meu este Edward Cullen, am spus, deși ea știa deja asta. Așa era politicos să încep. Nu am avut ocazia să mă prezint săptămâna trecută. Tu trebuie să fii Bella Swan.

Părea nedumerită; între ochi i-a apărut din nou cuta aceea. I-a luat cu o jumătate de secundă în plus decât i-ar fi trebuit în mod normal să răspundă.

— C-cum de-mi știi numele? m-a chestionat cu vocea ușor tremurândă.

Probabil că o speriam teribil, ceea ce m-a făcut să mă simt vinovat. Am râs ușor – un sunet despre care știam că-i relaxează pe oameni.

— O, cred că toată lumea de aici știe cum te numești. În mod sigur observase că devenise centrul atenției acestui loc monoton. Tot orașul a așteptat să sosești.

S-a încruntat ca și cum era o informație neplăcută. Am bănuit că, așa timidă cum lăsa impresia să fie, atenția avea să i se pară de rău augur. Majoritatea oamenilor simțeau exact pe dos. Deși nu voiau să iasă din turmă, tânjeau în același timp după un reflector pentru individualitatea lor.

— Nu, a spus ea. Voiam să spun, de ce mi-ai spus Bella?

— Preferi să ți se spună Isabella? am întrebat încurcat, pentru că nu îmi dădeam seama unde duce întrebarea ei.

Nu înțelegeam. Își exprimase clar preferința de multe ori în prima ei zi. Oare toți oamenii erau așa de greu de înțeles

fără să ai contextul lor mental pe post de ghid? Cât de mult m-am bazat pe acest simț suplimentar! Oare aș fi complet orb fără el?

— Nu, îmi place Bella, a răspuns ea. Dar cred că Charlie – vreau să zic, tatăl meu – îmi spune Isabella pe la spate, pentru că așa pare să mă știe toată lumea.

Pielea i s-a mai închis cu o nuanță de roz.

— Aha, am spus rapid după care am întors capul.

Tocmai îmi dădusem seama ce însemna întrebarea ei: că scăpasem ceva – comisesem o greșeală. Dacă nu aș fi tras cu urechea la tot ce gândiseră ceilalți în acea primă zi, atunci i-aș fi spus pe numele întreg. Ea observase diferența.

M-a durut. Îmi prinsese foarte repede scăparea. Foarte isteață, mai ales pentru cineva care părea că se teme de prezența mea.

Însă eu aveam probleme mai mari decât cine știe ce suspiciune ar fi avut ea în cap despre mine.

Rămâneam fără aer. Dacă vorbeam cu ea din nou, trebuia să inspir.

Nu aveam cum să nu vorbim. Din nefericire pentru ea, faptul că împărțeam aceeași masă ne făcea automat și parteneri de laborator și urma să lucrăm împreună astăzi. Ar fi părut ciudat – și absolut necioplit – să o ignor în timp ce făceam tema de laborator. Ar fi făcut-o și mai suspicioasă, și mai temătoare.

M-am îndepărtat de ea cât de mult am putut fără să-mi mut scaunul, sucindu-mi capul spre culoar. M-am pregătit, încordându-mi mușchii, după care am tras o dată rapid aer în piept, respirând doar pe gură.

Ahh!

A fost extrem de dureros, ca și cum aș fi înghițit cărbuni încinși. Chiar și fără să o miros, tot îi simțeam gustul pe limbă. Pofta era exact la fel de intensă ca în momentul în care îi simțisem mirosul prima dată săptămâna trecută.

Am scrâșnit din dinți și am încercat să-mi vin în fire.

— Începeți! a anunțat domnul Banner.

A fost nevoie de fiecare fărâmă de autocontrol pe care îl dobândisem în șaptezeci și patru de ani de muncă asiduă ca să mă întorc spre fata care fixa masa cu privirea și să zâmbesc.

— Doamnele mai întâi, colega? i-am propus eu.

S-a uitat la expresia mea și a pălit. Oare se întâmplase ceva? Am văzut în ochii ei reflexia ansamblului obișnuit de trăsături muritoare prietenești. Expresia mea falsă arăta perfect. Oare se temea din nou? Nu a spus nimic.

— Sau aș putea să încep eu, dacă vrei, am spus încet.

— Nu, a spus ea, iar tenul alb i s-a îmbujorat din nou. Încep eu.

În loc să mă uit cum îi curgea sângele pe sub pielea translucidă, am privit echipamentul de pe masă: microscopul vechi, cutia de diapozitive. Am mai tras o dată rapid aer în piept printre dinți și m-am strâmbat când gustul m-a ars pe gât.

— Profază, a spus ea după o examinare rapidă.

A început să scoată diapozitivul, deși abia dacă-l examinase.

— Te superi dacă mă uit?

Instinctiv – și irațional, ca și cum aș fi fost unul de-ai lor – m-am întins să îi opresc mâna până să scoată diapozitivul. Pentru o clipă, fierbințeala pielii ei a ars în a mea. A fost ca un șoc electric – fierbințeala mi-a intrat prin degete și a urcat pe brat. Și-a smuls mâna de sub a mea.

— Îmi pare rău, am mormăit eu.

Pentru că aveam nevoie să-mi mut privirea undeva, am apucat microscopul și m-am uitat scurt prin lentilă. Avea dreptate.

— Profază, am fost de acord.

Încă eram prea tulburat să mă uit la ea. Respirând cât de silențios puteam printre dinții încleștați și încercând să ignor setea arzătoare, m-am concentrat pe tema simplă, scriind cuvântul în spațiul corespunzător de pe fișa de lucru, după care am schimbat primul diapozitiv cu următorul.

Oare la ce se gândea acum? Oare ce simțise când îi atinsesem mâna? Pielea mea era rece ca gheața – dezgustătoare. Nici nu mă miram că devenise așa tăcută.

M-am uitat la diapozitiv.

— Anafază, am spus ca pentru mine, după care am notat pe al doilea rând.

— Pot să mă uit și eu? a întrebat ea.

Am ridicat privirea, surprins să văd că aștepta nerăbdătoare, cu o mână pe jumătate întinsă către microscop. Nu *părea* să-i fie frică. Oare chiar credea că dădusem răspunsul greșit?

Nu m-am putut abține să nu zâmbesc când i-am văzut expresia plină de speranță atunci când a tras microscopul spre ea.

S-a uitat prin ocular cu un entuziasm care a pălit îndată. Colțurile gurii i s-au coborât.

— Diapozitivul numărul trei? a cerut ea, fără să ridice privirea din microscop, dar ținând mâna întinsă.

I-am pus următorul diapozitiv în palmă, având grijă ca de data asta pielea mea să n-o mai atingă pe a ei. Să stau lângă ea era ca și cum aș fi stat lângă o lampă cu infraroșu. Simțeam cum mă încălzeam ușor de la temperatura ridicată.

Nu s-a uitat mult timp la diapozitiv.

— Interfază, a spus cu lejeritate – poate străduindu-se cam mult să pară așa – și a împins microscopul spre mine.

Nu a atins foaia, ci m-a așteptat pe mine să scriu răspunsul. Am verificat – avea dreptate din nou.

Am terminat tema așa, spunând câte un cuvânt pe rând, fără ca privirile să ni se întâlnească. Numai noi

terminaserăm – ceilalți din clasă se descurcau mai greu cu experimentul. Mike Newton părea să aibă dificultăți de concentrare; încerca să se uite la mine și la Bella.

Ce bine era dacă rămânea în cine știe ce loc s-o fi dus! a gândit el, aruncându-mi o privire acidă. Interesant. Nu îmi dădusem seama că băiatul acela avea pică pe mine. Era o chestie nouă, cam la fel de recentă ca sosirea fetei, se pare. Ba chiar și mai interesant de atât, mi-am dat seama – spre surprinderea mea – că sentimentul era reciproc.

Am privit-o din nou pe fată, șocat de avalanșa și tumultul profund pe care, în ciuda aspectului ei obișnuit și inofensiv, le aducea în viața mea.

Nu era ca și cum nu-mi dădeam seama la ce gândea Mike. Dacă stăteam bine să mă gândesc, era oarecum drăguță pentru o ființă omenească, într-un mod neobișnuit. Ceva mai mult decât frumoasă, fața îi era... deosebită. Nu chiar simetrică, fiindcă bărbia îngustă era în dezacord cu pomeții lați, iar culorile erau extreme – pielea foarte deschisă contrasta cu părul închis la culoare; și apoi mai erau ochii, prea mari pentru fața ei, plini până la refuz de secrete nerostite...

Acei ochi care îi pironeau acum pe ai mei.

M-am uitat și eu la ea, încercând să ghicesc măcar un secret.

— Ți-ai pus lentile de contact? m-a întrebat brusc.

Ce întrebare ciudată.

— Nu.

Aproape că am zâmbit la ideea de a-mi îmbunătăți vederea. *Eu.*

— Hm, a murmurat ea. Am crezut că-i ceva diferit la ochii tăi.

Am înghețat brusc când mi-am dat seama că nu eram singurul care încerca să vâneze secrete astăzi.

Am ridicat din umerii încordați și m-am uitat fix înainte, spre profesorul care venea în control pe la mese.

Bineînțeles că ochii mei difereau de ultima dată când îi văzuse. Ca să mă pregătesc pentru tortura de astăzi, pentru tentația de astăzi, petrecusem tot weekendul vânând, satisfăcându-mi setea pe cât de mult posibil, ba chiar exagerând. Mă înfruptasem din sângele animalelor, nu că ar fi ajutat prea tare să înfrunt aroma scandaloasă ce plutea în jurul ei. Când mă uitasem urât la ea ultima oară, ochii îmi erau negri de sete. Acum, pentru că aveam sânge din belșug în organism, ochii mei erau un auriu blând – chihlimbariu-deschis.

Încă o scăpare din partea mea. Dacă mi-aș fi dat seama la ce se referise, aș fi putut pur și simplu să-i răspund afirmativ.

Mă aflam în preajma oamenilor în școala aceea de doi ani, iar ea fusese singura care mă examinase suficient de îndeaproape cât să-mi observe schimbarea de culoare a ochilor. Ceilalți, deși admirau frumusețea membrilor familiei mele, aveau tendința să coboare privirea atunci când făceam contact vizual cu ei. Ne evitau, blocând detaliile aspectului nostru, într-o încercare instinctivă de a nu înțelege în profunzime. Pentru mintea muritorilor, ignoranța însemna fericirea supremă.

De ce tocmai *această* fată trebuia să vadă mai mult decât era cazul?

Domnul Banner s-a apropiat de masa noastră. Am inhalat recunoscător aerul proaspăt pe care l-a adus înainte să apuce să se amestece cu mirosul ei.

— Edward, nu crezi că și Isabella ar fi trebuit să aibă o șansă să se uite la microscop? a întrebat domnul Banner uitându-se la răspunsurile noastre.

— Bella, l-am corectat automat. De fapt, ea a identificat trei din cinci.

Domnul Banner s-a uitat sceptic la fată.

— Ai mai făcut experimentul acesta vreodată? a întrebat-o.

Am privit cu atenție în timp ce ea zâmbea, arătând ușor rușinată.

— Nu cu foiță de ceapă.

— Blastulă de pește?

— Mda.

Asta l-a surprins. Alesese experimentul de astăzi din materia pentru un curs avansat. A dat din cap gânditor către fată.

— În Phoenix ai fost într-o clasă avansată?

— Da.

Era avansată, deci inteligentă pentru o ființă umană. Ceea ce nu m-a surprins.

— În cazul ăsta, a spus domnul Banner ținându-și buzele, bănuiesc că este bine că voi doi sunteți colegi de laborator.

S-a întors să plece, mormăind ceva pe sub mustață:

— Ca să mai aibă și ceilalți elevi ocazia să învețe ceva de unii singuri.

Mă îndoiesc că fata ar fi putut să audă replica asta. A început iar să mâzgălească bucle pe hârtia ei.

Două scăpări până acum, în jumătate de oră. O performanță foarte slabă din partea mea. Deși habar nu aveam ce credea despre mine – cât de mult se temea, cât de mult bănuia? –, știam că trebuia să depun un efort mai mare ca să-i fac o nouă impresie. Ceva care să-i șteargă amintirile ultimei noastre întâlniri înfricoșătoare.

— Păcat de zăpadă, nu crezi? am întrebat eu, repetând discuția banală pe care o mai auzisem înainte la vreo zece elevi.

Un subiect plictisitor și standard de conversație. Vremea – mereu un subiect sigur de conversație. S-a uitat la mine cu o urmă evidentă de îndoială – o reacție anormală la cuvintele mele absolut normale.

— Nu chiar.

Am încercat să conduc discuția din nou către subiecte banale. Ea venea dintr-un loc mult mai luminos și călduros –

pielea ei părea cumva să reflecte asta, deși era atât de deschisă –, iar frigul probabil că îi dădea o stare de disconfort. Cu siguranță că asta se întâmplase cu atingerea mea de gheață.

— Nu-ți place frigul, am sugerat eu.

— Nici umezeala, m-a aprobat.

— Pentru tine, Forks trebuie să fie un loc foarte dificil în care să trăiești.

„Poate că nu ar fi trebuit să vii aici", am fost tentat să adaug. „Poate că ar trebui să te întorci acolo unde ți-e locul."

Deși nu eram așa convins că voiam să se întâmple asta. Aveam să-mi amintesc mereu mirosul sângelui ei – cum puteam ști că nu m-aș fi dus într-un final după ea? În plus, dacă ar fi plecat, mintea ei ar fi rămas un mister pentru totdeauna, un puzzle permanent și enervant.

— N-ai nici cea mai mică idee, a spus ea cu voce gravă, uitându-se pe lângă mine pentru o clipă.

Răspunsurile ei nu erau niciodată cele la care mă așteptam. Mă făceau să-mi doresc să întreb și mai multe.

— Atunci de ce ai venit aici? am vrut să știu, băgând de seamă îndată că tonul îmi fusese prea acuzator și nu suficient de relaxat pentru acea conversație.

Întrebarea a sunat nepoliticoasă, inoportună.

— E... complicat.

A clipit și a lăsat-o așa, în timp ce eu explodam de curiozitate – în clipa aceea, m-a ars aproape la fel de tare ca setea pe care o simțeam pe gât. De fapt am descoperit că începea să fie ceva mai ușor să respir; agonia devenea puțin mai suportabilă odată cu obișnuința.

— Cred că pot să înțeleg, am insistat eu.

Poate că, dacă eram suficient de bădăran să întreb, ea avea să răspundă din pură politețe.

S-a uitat în jos la mâinile ei, fără să spună nimic. Ceea ce mă făcea să-mi pierd răbdarea. Voiam să-mi pun mâna sub

bărbia ei și să-i ridic capul ca să-i pot citi ochii. Însă desigur, nu aveam să-i mai ating pielea niciodată.

A ridicat privirea deodată. M-am simțit ușurat să-i pot vedea emoțiile în ochi. A vorbit dintr-un foc, grăbind cuvintele unele peste altele.

— Mama mea s-a recăsătorit.

Ah, o situație destul de specifică oamenilor, ușor de înțeles. Chipul i-a fost cuprins de tristețe, iar cuta mică dintre sprâncene și-a făcut din nou apariția.

— Asta nu pare atât de complicat, am spus eu cu vocea blândă, fără măcar să mă străduiesc să sune așa. Tristețea ei m-a făcut să mă simt ciudat de neputincios, dorindu-mi să existe ceva ce aș fi putut să fac ca să se simtă mai bine. Un impuls ciudat. Când s-a întâmplat asta?

— În septembrie.

A răsuflat greu, nu chiar ca un oftat. Am încremenit pentru o clipă în timp ce respirația ei caldă mi-a inundat fața.

— Și nu-ți place de el, am presupus după o scurtă pauză, tot încercând să obțin și mai multe informații.

— Nu, Phil e-n regulă, a spus ea corectându-mi presupunerea. Am sesizat o idee de zâmbet în colțurile buzelor ei pline. Prea tânăr, poate, dar destul de drăguț.

Nu se potrivea cu scenariul pe care mi-l construisem în minte.

— De ce nu ai rămas cu ei?

Vocea mea era prea nerăbdătoare. Părea că sunt băgăcios. Ceea ce, sincer să fiu, chiar eram.

— Phil călătorește mult. E jucător de fotbal.

Zâmbetul discret a devenit mai pronunțat. Cariera lui Phil se pare că o amuza.

Am zâmbit și eu, fără să-mi aleg expresia. Nu mai încercam să o fac să se simtă în largul ei. Zâmbetul fetei pur și simplu m-a făcut să-i zâmbesc – ca și cum eram complice la secretul ei.

— Am auzit de el?

Am trecut în revistă loturi de fotbaliști profesioniști pe care îi știam, întrebându-mă care Phil era al ei.

— Probabil că nu. Nu joacă *grozav*. A zâmbit din nou. Numai în divizia B. Se transferă des.

Loturile din mintea mea s-au schimbat instantaneu, și în mai puțin de o secundă făcusem o listă scurtă de posibilități. În același timp, îmi imaginam noul scenariu.

— Iar mama ta te-a trimis aici ca să poată călători cu el, am spus.

Se părea că, dacă făceam presupuneri, scoteam mai multă informație de la ea decât dacă puneam întrebări. A mers din nou. A ridicat brusc bărbia și expresia i-a devenit dintr-odată încăpățânată.

— Nu, nu m-a trimis ea aici, a spus, iar vocea i-a căpătat o nuanță nouă, mai severă de data aceasta. Presupunerea mea o supărase, deși nu mi-am dat seama exact de ce. M-am trimis singură.

Nu-mi dădeam seama ce voia să spună și nici de unde venea starea aceea de iritare. Eram complet pierdut. Poate că tăcerea gândurilor și mirosul nu erau singurele lucruri neobișnuite la ea.

— Nu înțeleg, am recunoscut, fiind foarte neplăcut pentru mine să mă dau bătut.

A oftat, după care s-a uitat în ochii mei mult mai mult decât ar fi putut să suporte majoritatea ființelor umane normale.

— La început a stat cu mine, dar îi era dor de el, mi-a explicat Bella încet și tonul i-a devenit tot mai trist cu fiecare cuvânt. Era nefericită... așa că am decis că era vremea să petrec ceva timp cu Charlie.

Cuta discretă dintre sprâncenele ei s-a adâncit.

— Dar acum ești nefericită, am murmurat eu.

Continuam să fac presupuneri cu voce tare, sperând să aflu mai multe din ripostele ei. Totuși, observația mea de acum nu părea să fie departe de adevăr.

— Și ce-i cu asta? a spus ea, ca și cum nici măcar nu era un aspect de luat în considerare.

Am continuat să mă uit în ochii ei, simțind că reușisem într-un final să-i arunc o primă privire în suflet. Am văzut asta în acele singure cuvinte când s-a poziționat pe sine în lista de priorități. Spre deosebire de majoritatea oamenilor, propriile-i nevoi erau mult mai jos în listă.

Era altruistă.

Pe măsură ce vedeam asta, misterul persoanei care se ascundea în spatele acestei minți tăcute a început să se lumineze puțin.

— Nu pare corect, am spus și am dat din umeri, încercând să arăt relaxat.

A râs, deși nu găsea nimic amuzant.

— Ție nu ți-a spus nimeni niciodată? Viața nu-i corectă.

Voiam să râd și eu la auzul cuvintelor ei, deși nici eu nu găseam nimic amuzant. Știam câte ceva despre cât de nedreaptă putea să fie viața.

— Cred că *am* mai auzit asta pe undeva.

M-a privit din nou, părând tot confuză. Ochii i-au fugit iar, după care s-a întors către mine.

— Așa că asta-i tot, mi-a spus.

Nu eram gata să las conversația să se termine. Mă deranja cuta discretă dintre ochii ei, o rămășiță a tristeții.

— Joci foarte bine teatru. Am vorbit încet, încă gândindu-mă la presupunerea aceea. Dar sunt dispus să pariez că suferi mai mult decât lași să se vadă.

S-a strâmbat, cu ochii îngustați și cu un colț al gurii coborât, după care s-a uitat înapoi către catedră. Nu-i plăcea când o citeam bine. Nu era tipul clasic de martir – nu voia să aibă și public martor la durerea ei.

— Mă înșel?

A tresărit ușor, dar în rest s-a prefăcut că nu mă aude. Asta m-a făcut să zâmbesc.

— Așa credeam și eu.

— Dar ție ce-ți pasă? a cerut ea să știe, cu privirea încă în altă parte.

— Asta este o întrebare foarte bună, am recunoscut mai degrabă pentru mine decât pentru ea.

Judecata ei era mai bună decât a mea – vedea în miezul lucrurilor în timp ce eu bâjbâiam pe la colțuri, căutând orbește prin indicii. Detaliile vieții ei de super-muritoare *nu* aveau de ce să conteze pentru mine. Era o greșeală să-mi pese la ce se gândea. În afară de a mă ajuta să-mi protejez familia de suspiciune, gândurile oamenilor nu contau.

Nu eram obișnuit să fiu cel mai puțin intuitiv într-o conversație. Mă bazam prea mult pe auzul meu suplimentar – în mod clar nu eram pe atât de receptiv, pe cât mă lăudam.

A oftat și s-a uitat spre partea din față a clasei. În expresia ei supărată exista ceva amuzant. Toată situația, toată conversația era amuzantă. Nimeni nu mai fusese în pericol așa de mare în prezența mea ca această fetiță – în orice moment aș fi putut, distras de absorbirea mea ridicolă în conversație, să trag aer pe nas și să o atac înainte să mă pot opri – iar *ea* era iritată fiindcă nu-i răspunsesem la întrebare.

— Te enervez? am întrebat-o, zâmbind de absurditatea situației.

S-a uitat rapid la mine, după care ochii ei au părut că sunt prinși în capcană de privirea mea.

— Nu chiar, mi-a spus. Sunt mai enervată pe mine însămi. Fața mea este atât de ușor de citit – mama mea îmi spune că sunt ca o carte deschisă.

S-a încruntat, nemulțumită.

Am privit-o uluit. Era supărată deoarece credea că o citesc *prea ușor*. Cât de bizar! În toată viața mea nu depusesem atâta

efort ca să înțeleg pe cineva – sau, mai bine zis, în existența mea, din moment ce *viață* nu era nici pe departe cuvântul potrivit. Eu nu aveam cu adevărat o *viață*.

— Dimpotrivă, am contrazis-o, simțindu-mă ciudat de... precaut, ca și cum ar fi existat vreun pericol ascuns pe care nu-l vedeam.

În afară de pericolul evident, ceva mai mult de atât... m-am simțit brusc pe marginea prăpastiei, premoniție care mi-a dat o stare de anxietate.

— Te găsesc foarte greu de citit, am continuat.

— Înseamnă că te pricepi foarte bine să citești oamenii, a ghicit ea, făcând propria presupunere care era, din nou, perfect adevărată.

— De obicei.

Apoi i-am zâmbit larg, dezvelindu-mi șirul de dinți puternici și de un alb strălucitor.

A fost o prostie din partea mea să fac asta, însă am devenit brusc și neașteptat de disperat să o avertizez cumva pe fata aceasta. Venise mai aproape de mine decât înainte, se mișcase fără să-și dea seama pe parcursul conversației noastre. Toate indiciile și semnele, care de regulă erau suficiente să sperie restul oamenilor, nu păreau să aibă vreun efect asupra ei. Oare de ce nu se cutremurase de frică? În mod sigur văzuse suficient de mult din latura mea întunecată încât să conștientizeze pericolul.

Nu am apucat să văd dacă avertismentul a avut efectul scontat.

Domnul Banner ne-a cerut să facem liniște, iar ea s-a întors imediat cu spatele la mine. Părea cam prea ușurată de această intervenție, deci poate că, în mod inconștient, înțelesese.

Speram că înțelesese.

Simțeam cum creștea fascinația în mine, chiar atunci când încercam să o smulg din rădăcină. Nu-mi puteam permite

să o găsesc pe Bella Swan interesantă. Sau mai degrabă *ea* era cea care nu-și putea permite asta. Deja eram nerăbdător să vorbesc din nou cu ea. Voiam să știu mai multe despre mama ei, despre viața dinaintea venirii aici, despre relația cu tatăl ei. Toate detaliile acestea neînsemnate care să-i adauge detalii personajului. Însă fiecare secundă pe care o petreceam cu ea era o greșeală, un risc pe care nu ar fi trebuit să mi-l asum.

Cu un gest absent și-a dat părul des pe spate chiar în momentul în care mi-am permis să mai trag o dată aer în piept. Un val extrem de concentrat din mirosul ei mi-a lovit cu putere gâtul.

A fost la fel ca în prima zi – ca o grenadă. Durerea provocată de uscăciunea arzătoare m-a amețit. A trebuit să mă prind cu mâna de masă ca să pot rămâne în scaun. De data aceasta am avut ceva mai mult control. Sau cel puțin nu am spart nimic. Monstrul urla în mine, dar nu s-a bucurat de durerea mea. Era ținut prea strâns înăuntru. Pentru moment.

Am încetat cu totul să mai respir și m-am îndepărtat cât am putut de mult.

Nu, nu-mi permiteam să o găsesc fascinantă. Cu cât o găseam mai interesantă, cu atât era mai probabil că aveam s-o ucid. Deja avusesem două scăpări minore astăzi. Urma să mai am o a treia, una care să *nu* fie minoră?

Imediat ce s-a sunat de ieșire, am părăsit în grabă sala, distrugând probabil orice urmă de impresie de politețe pe care aproape că o construisem în decursul acelei ore. Și din nou, am tras cu putere aerul curat și umed de afară ca și cum ar fi fost un elixir vindecător. M-am grăbit să pun o distanță cât mai mare între mine și fată.

Emmett mă aștepta lângă ușa clasei de spaniolă. Mi-a citit expresia sălbatică a feței pentru un moment.

— *Cum a mers?* m-a întrebat îngrijorat.

— N-a murit nimeni, am bălmăjit eu.

— *Asta da realizare. Când am văzut-o pe Alice plecând de la oră spre final, m-am gândit...*

În timp ce intram în clasă, am văzut amintirea lui de acum câteva momente, zărită prin ușa deschisă a clasei în care se afla: Alice mergând alertă și cu fața albă ca varul, traversând gazonul spre clădirea de științe naturale. Am simțit în amintirea lui pornirea de a se ridica și a merge după ea, apoi decizia de a rămâne. Dacă Alice ar fi avut nevoie de ajutor, l-ar fi cerut.

Am închis ochii de teroare și dezgust atunci când m-am trântit în scaun.

— Nu-mi dădusem seama că fusesem așa de aproape. Nu credeam că aș fi putut să... nu am simțit că ar fi fost așa de rău, am șoptit eu.

— *Nu a fost*, m-a asigurat el. *N-a murit nimeni, corect?*

— Corect, am spus eu printre dinți. De data asta, nu.

— *Poate că va deveni mai ușor.*

— Sigur.

— *Sau poate că o vei omorî.* A ridicat din umeri. *Nu e ca și cum ai fi primul care o dă în bară. Nimeni nu te-ar judeca prea aspru. Uneori pur și simplu o persoană miroase prea bine. Eu sunt impresionat că ai rezistat atât de mult.*

— Nu mă ajuți, Emmett.

Mă revolta cu câtă lejeritate accepta ideea că aveam să o omor pe fată, că era cumva inevitabil. Era vina ei că mirosea atât de bine?

— *Știu când mi s-a întâmplat mie...*, și-a amintit el, transportându-mă în urmă cu jumătate de secol, pe o uliță de țară la apus, când o femeie între două vârste strângea rufele uscate de pe o sârmă pusă între doi meri. Mai văzusem asta, cea mai puternică dintre cele două întâlniri ale lui, însă de data aceasta amintirea părea extrem de vie – poate pentru că încă mă durea gâtul de la ultima arsură. Emmett își amintea mirosul merelor atârnând greu în aer – culesul se terminase, iar

fructele putrede zăceau căzute la pământ, de unde crăpăturile din pielița lor emanau parfumul în valuri puternice. În armonie cu acel parfum, fundalul era compus dintr-o fâneață proaspăt cosită. El avea ceva de făcut pentru Rosalie și mergea pe cărare fără să o remarce pe femeie. Deasupra lui cerul era mov, însă peste munți, spre vest, căpătase o culoare portocalie. Ar fi continuat să meargă pe uliță și nu ar fi existat niciun motiv pentru care să ne amintim această seară, numai că o briză neașteptată a umflat cearșafurile albe ca pe niște pânze și i-a suflat mirosul femeii fix în față lui Emmett.

— Ah, am mârâit eu încet.

— Ca și cum nu era suficient să-mi amintesc de propria sete.

— *Știu. N-am rezistat nici jumătate de secundă. Nici nu m-am gândit să rezist.*

Amintirea lui a devenit prea explicită ca să pot suporta.

Am sărit în picioare, cu dinții puternic încleștați.

— *Estás bien*[1], Edward? a întrebat doamna Goff, speriată de mișcarea mea bruscă.

Îmi vedeam propria față în mintea ei și știam că numai bine nu arătam.

— *Perdóname*[2], am îngăimat, după care am zbughit-o pe ușă.

— *Emmett, por favor, puedes ayudar a tu hermano?*[3] a întrebat ea, arătând neajutorată spre mine în timp ce mă grăbeam să ies din clasă.

— Sigur, a răspuns el.

Și apoi a apărut în spatele meu. M-a urmat până în partea cea mai îndepărtată a clădirii, unde m-a ajuns și mi-a pus o mână pe umăr.

---

[1] Ești bine, Edward? (trad. lb. spaniolă)

[2] Mă iertați. (trad. lb. spaniolă)

[3] Emmett, te rog, poți să-l ajuți pe fratele tău? (trad. lb. spaniolă)

I-am dat mâna la o parte cu o putere care nu era tocmai necesară. Dacă ar fi avut o mână de om, i-aș fi rupt-o cu oase cu tot.

— Îmi pare rău, Edward.

— Știu.

Am tras profund aer în piept de mai multe ori, încercând să-mi limpezesc mintea și plămânii.

— E la fel de rău cum a fost la mine? a întrebat el, încercând să nu se gândească la mirosul și aroma amintirii lui atunci când a întrebat, fără prea mare succes.

— Mai rău, mai rău.

A tăcut pentru o clipă.

— *Poate...*

— Nu, nu – ar fi mai bine dacă aș termina odată cu asta. Du-te înapoi la ore, Emmett. Am nevoie să fiu singur.

S-a întors fără să mai spună sau să mai gândească ceva și a plecat în grabă. Avea să-i zică profesoarei de spaniolă că mi-era rău, sau că chiuleam, sau că eram un vampir periculos scăpat de sub control. Parcă mai conta acum care era scuza. Poate că nici nu mă mai întorceam. Poate că trebuia să plec.

M-am întors în mașină să aștept acolo până se terminau orele. M-am ascuns. Din nou.

Ar fi trebuit să profit de răgazul acela ca să iau o decizie sau să găsesc o soluție fermă pentru problema mea, totuși, ca orice dependent, m-am trezit navigând prin sporovăiala de gânduri care se auzea dinspre școală. Vocile cunoscute ieșeau în evidență, însă acum nu mă interesa să aud viziunile lui Alice sau lamentările lui Rosalie. Am găsit-o cu ușurință pe Jessica, dar, pentru că fata nu era cu ea, am continuat să navighez. Gândurile lui Mike Newton mi-au atras atenția și astfel am găsit-o, într-un final, în sala de sport alături de el. Era nemulțumit că vorbisem cu ea la ora de biologie

astăzi. Se gândea la reacția ei atunci când adusese subiectul în discuție.

Sincer nu-l mai auzisem până acum să adreseze mai mult de un cuvânt, două cuiva de pe aici. Normal că voia să stea de vorbă cu Bella. Nu-mi place cum se uită la ea. Însă ea nu părea prea entuziasmată de el. Oare ce mi-o fi spus mai devreme? „Mă întreb ce-o fi fost cu el lunea trecută." *Ceva de genul ăsta. Nu părea să-i pese. Nu cred că a fost cine știe ce conversație...*

S-a tot consolat cu ideea că Bella nu fusese interesată de schimbul de replici cu mine. Pentru că asta m-a scos din sărite destul de mult, am încetat să-l mai ascult.

Am pus un CD cu muzică violentă, după care am dat tare, până nu s-a mai auzit nimic din celelalte voci. A trebuit să mă concentrez foarte tare pe muzică, astfel încât să nu fiu tentat să mă întorc la gândurile lui Mike Newton ca s-o spionez pe fata care nu bănuia nimic.

Am trișat de câteva ori pe măsură ce ora se apropia de final. Încercam să mă conving că nu spionam. Doar mă pregăteam. Voiam să știu exact momentul în care va pleca din sala de sport și va ajunge în parcare. Nu voiam să mă ia prin surprindere prezența ei.

Atunci când elevii au început să iasă în șir indian din sala de sport, am ieșit din mașină, fără să-mi pot explica motivul. Ploaia era măruntă – am ignorat-o în timp ce-mi umezea ușor-ușor părul.

Oare voiam ca ea să mă vadă aici? Oare speram că va veni să vorbească cu mine? De fapt, ce intenționam?

Nu m-am mișcat, deși am încercat să mă conving să mă urc în mașină, știind cât de nepotrivit îmi era comportamentul. Am stat cu brațele încrucișate la piept și am respirat extrem de superficial atunci când am văzut-o că venea încet spre mine, cu colțurile gurii coborâte. Nu se uita la mine. S-a strâmbat de câteva ori la nori, ca și cum ar fi jignit-o.

Am fost dezamăgit atunci când a ajuns la mașina ei înainte să treacă pe lângă mine. Oare ar fi vorbit cu mine? Oare eu aș fi vorbit cu ea?

S-a urcat într-o camionetă Chevrolet roșu spălăcit, o măgăoaie mai bătrână decât tatăl ei. Am privit-o când a răsucit cheia în contact – motorul vechi a huruit mai tare decât oricare altă mașină din parcare –, după care a întins mâinile spre ventilația de unde venea căldura. Frigul îi provoca disconfort – nu-i plăcea. Și-a trecut degetele prin părul des, trăgând de șuvițe prin valul de aer cald ca și cum încerca să le usuce. Mi-am imaginat cum trebuie să fi mirosit la ea în mașină, după care am alungat rapid gândul acela.

A aruncat o privire în jur în timp ce se pregătea să dea cu spatele, apoi s-a uitat în sfârșit în direcția mea. M-a privit pentru numai o jumătate de secundă, iar tot ce am putut vedea în ochii ei a fost surprindere înainte să se întoarcă și să pornească în marșarier. Pe urmă s-a oprit brusc cu un scârțâit, ratând la mustață să intre cu spatele în mașina mică a lui Nicole Casey.

S-a uitat în oglinda retrovizoare cu gura deschisă, îngrozită de cât de aproape fusese de un accident. După ce cealaltă mașină a depășit-o, a verificat toate punctele moarte de două ori, după care s-a strecurat din locul de parcare cu atâta prudență, încât m-a făcut să zâmbesc. Era ca și cum se considera *periculoasă* cu camioneta ei rablagită.

Gândul că Bella Swan ar fi putut reprezenta vreun pericol pentru cineva, indiferent ce anume conducea, m-a făcut să râd în timp ce fata trecea pe lângă mine, privind drept înainte.

Capitolul 3

Riscul

Nu-mi era cu adevărat sete, dar am decis să merg iar la vânătoare în seara aceea. Nu strica să-mi iau niște măsuri de prevenție, deși nu erau tocmai potrivite.

Carlisle a venit cu mine. Nu mai fuseserăm între patru ochi de când mă întorsesem din Denali. În timp ce alergam prin pădure, l-am auzit gândindu-se la felul în care ne luaserăm rămas-bun în grabă cu o săptămână în urmă.

În amintirea lui, am văzut cum trăsăturile îmi fuseseră deformate de disperarea cruntă. I-am simțit din nou surprinderea și îngrijorarea subită.

— *Edward?*

— *Trebuie să plec, Carlisle. Trebuie să plec chiar* acum.

— *Ce s-a întâmplat?*

— *Nimic. Încă. Dar se va întâmpla, dacă voi rămâne.*

Se întinsese să mă prindă de braț. Am văzut acum că îl duruse că mă ferisem de atingerea lui.

— *Nu înțeleg.*

— *Ai trăit vreodată... adică a existat vreodată vreun moment în care...?*

M-am privit trăgând aer în piept, am văzut strălucirea sălbatică din ochii mei prin filtrul îngrijorării lui profunde.

— *Ți s-a părut vreodată că cineva miroase mai bine decât toți ceilalți? Mult mai bine?*

— *Ah.*

Când am ştiut că a înţeles, m-am simţit cuprins de ruşine. Se întinsese iar să mă atingă, fără să ia în seamă că m-am ferit din nou, şi a pus mâna pe umărul meu.

— *Fă ce trebuie să faci ca să rezişti, fiule. Îmi va fi dor de tine. Uite, ia maşina mea. Are plinul făcut.*

Se întreba acum dacă făcuse alegerea corectă trimiţându-mă de acolo. Se întreba dacă îmi făcuse rău demonstrând lipsă de încredere în mine.

— Nu, i-am şoptit eu în timp ce alergam. De asta aveam nevoie. Puteam foarte bine să trădez încrederea ta dacă mi-ai fi spus să rămân.

— Îmi pare rău că suferi, Edward. Dar trebuie să faci tot ce poţi ca să o laşi în viaţă pe copila aia Swan. Chiar dacă asta înseamnă că va trebui să plecăm din nou.

— Ştiu, ştiu.

— *Şi totuşi*, de ce te-ai întors?

— Nu mi-a plăcut să mă simt laş, am recunoscut eu.

Încetiniserăm, alergam cu paşi uşori prin întuneric.

— Mai bine laş, decât s-o pui în pericol. O să plece de aici într-un an, doi.

— Ai dreptate, ştiu asta.

N-ar fi trebuit, dar cuvintele lui mă făceau şi mai nerăbdător să rămân. Fata urma să plece într-un an sau doi...

Carlisle s-a oprit din alergat şi m-am oprit şi eu. S-a întors să-mi examineze expresia feţei.

— *Dar n-ai de gând să fugi, nu-i aşa?*

Am coborât capul.

— *E vorba de mândrie, Edward? Pentru că nu-i nicio ruşine să...*

— Nu, nu mândria mă ţine aici. Nu acum.

— *Nu ai unde să te duci?*

Am scos un hohot scurt de râs.

— Nu. Nici asta nu m-ar opri dacă m-aş putea convinge să plec.

— O să venim cu tine, desigur, dacă de asta ai nevoie. Nu trebuie decât să ne-o ceri. Tu te-ai mutat pentru ceilalți fără să te plângi. Nici ei nu-ți vor purta pică pentru asta.

Am ridicat dintr-o sprânceană. El a râs.

— Bine, bine, poate că Rosalie îți va purta pică, dar îți este datoare. În orice caz, e mult mai bine să plecăm acum, când nu s-a petrecut nimic rău, decât să plecăm mai târziu, după ce va fi luată viața cuiva.

Spre sfârșitul frazei, dispăruse nuanța de umor din vocea lui. Am tresărit când i-am auzit cuvintele.

— Da, am căzut de acord și mi-am simțit vocea răgușită.

— *Dar nu vei pleca?*

Am oftat.

— Așa ar trebui.

— Ce anume te ține aici, Edward? Nu reușesc să-mi dau seama...

— Nu știu dacă pot să explic.

Nu avea sens nici pentru mine. Timp de un moment lung, mi-a măsurat expresia.

— *Nu, nu înțeleg. Dar îți voi respecta intimitatea, dacă asta dorești.*

— Mulțumesc. Ești foarte generos, având în vedere că nimeni nu are parte de intimitate în preajma mea.

Cu o singură excepție. Și făceam tot ce puteam ca să-i invadez și ei spațiul personal, nu?

— *Toți avem ciudățeniile noastre.* A râs din nou. *Mergem?*

Tocmai adulmecase urma unei turme mici de căprioare. Îmi venea greu să-mi adun entuziasmul pentru o aromă nu prea apetisantă chiar și în cele mai bune împrejurări. Iar acum, având în minte amintirea proaspătă a sângelui fetei, mirosul căprioarelor îmi întorcea stomacul pe dos.

Am oftat.

— Hai să mergem, am fost de acord, deși știam că nu mă va ajuta deloc să-mi îndes și mai mult sânge pe gât.

Ne-am ghemuit amândoi în postura de vânătoare și am lăsat mirosul neapetisant să ne ghideze silențios către pradă.

*

Când ne-am întors acasă, era mai frig. Zăpada topită reînghețase. Peisajul părea acoperit de o pojghiță subțire de sticlă – fiecare ac de pin, fiecare frunză de ferigă, fiecare fir de iarbă erau îmbrăcate în gheață.

După ce Carlisle s-a dus să se îmbrace pentru tura de dimineață de la spital, eu am rămas lângă râu, așteptând să răsară soarele. Mă simțeam aproape... *sătul* de la cantitatea de sânge pe care o consumasem, dar știam că absența propriu-zisă a setei nu va însemna mare lucru atunci când mă voi așeza din nou lângă fată.

La fel de rece și nemișcat ca stânca pe care stăteam, am privit în gol la apa întunecată care curgea pe lângă malul înghețat. Mă uitam prin ea.

Carlisle avea dreptate. Ar fi trebuit să plec din Forks. Puteau să răspândească o poveste ca să-mi justifice absența. O școală cu internat în Europa. O vizită la niște rude îndepărtate. Un adolescent care fuge de acasă. Povestea nu conta așa de tare. Nimeni nu ar fi pus-o la îndoială prea mult.

Doar pentru un an sau doi, și apoi fata va dispărea. Își va continua viața – *va avea* o viață pe care s-o continue. Se va duce la facultate undeva, va avea o carieră, poate se va mărita cu cineva. Îmi puteam imagina asta – o vedeam îmbrăcată în alb din cap până-n picioare, mergând cu pași egali, la brațul tatălui ei.

A fost straniu cât de tare m-a durut imaginea aceea. N-am reușit să înțeleg motivul. Îi invidiam viitorul pentru că era ceva ce eu nu puteam avea niciodată? Era lipsit de sens. Pe absolut toți oamenii din jurul meu îi aștepta același lucru – o viață – și rareori mă opream să-i invidiez.

Ar trebui să o las să aibă un viitor. Să încetez să-i mai pun viața în pericol. Așa era corect. Carlisle alegea întotdeauna ceea ce era corect. Ar trebui să-l ascult pe el. O voi face.

Soarele s-a ridicat în spatele norilor și lumina palidă s-a reflectat în stratul de sticlă înghețată.

Încă o zi, am decis. Să o mai văd o singură dată. Puteam să mă descurc cu asta. Poate că voi menționa imediata mea dispariție, ca să pregătesc terenul.

Avea să fie dificil. Simțeam deja că ezit și mă gândeam la scuze să rămân – să prelungesc termenul limită la două zile, la trei, la patru... Dar aveam de gând să fac ceea ce era corect. Știam că mă puteam încrede în sfatul lui Carlisle. Și mai știam și că mă războiam prea tare cu mine însumi ca să iau singur decizia potrivită.

Mă războiam prea tare. Oare cât din șovăiala mea venea din curiozitatea obsesivă și cât venea din apetitul nesatisfăcut?

Am intrat în casă să mă schimb în haine curate pentru școală.

Alice mă aștepta, așezată pe treapta de sus, pe scara de la etajul al doilea.

— *Pleci din nou*, m-a acuzat ea.

Am oftat și am încuviințat din cap.

— *De data asta nu văd unde pleci.*

— Încă nu știu nici eu unde o să mă duc, i-am șoptit.

— *Vreau să rămâi.*

Am clătinat din cap.

— *Poate că eu și cu Jazz te-am putea însoți?*

— Vor avea și mai multă nevoie de tine, dacă eu nu sunt aici ca să am grijă de ei. Și gândește-te la Esme. I-ai lua jumătate din familie dintr-o lovitură?

— *O s-o faci foarte nefericită.*

— Știu. De asta tu trebuie să rămâi.

— *Nu e același lucru ca atunci când ești tu aici și o știi bine.*

— Știu. Dar trebuie să fac ceea ce este corect.

— Însă există multe moduri corecte și multe moduri greșite, nu-i așa?

Pentru un moment fugar, Alice a fost cuprinsă de una dintre viziunile ei stranii; am privit împreună cu ea în timp ce imaginile neclare apăreau și dispăreau. M-am văzut pe mine alături de umbre ciudate pe care nu le puteam distinge – forme începețoșate, imprecise. Și apoi, brusc, pielea îmi strălucea în lumina puternică a soarelui într-o poieniță. Era un loc pe care îl cunoșteam. Mai era cineva cu mine, o siluetă, dar era tot neclară, insuficient de *prezentă* ca s-o recunosc. Imaginile au tremurat și au dispărut când un milion de alegeri infime au rearanjat din nou viitorul.

— N-am înțeles prea multe din asta, i-am spus eu când viziunea s-a stins.

— *Nici eu. Viitorul tău se schimbă atât de mult, încât nu pot să țin pasul. Cred, totuși...*

S-a oprit și a mai răsfoit o vastă colecție de alte viziuni recente în care apăream și eu. Toate erau la fel – începețoșate și vagi.

— *Cred* că ceva se schimbă, a spus ea cu voce tare. Viața ta pare să se afle la o răscruce.

Am scos un hohot sumbru.

— Tu îți dai seama că vorbești exact ca o ghicitoare de la bâlci, nu?

A scos limba mică la mine.

— Dar azi voi fi în regulă, nu? am întrebat-o, cu vocea brusc neliniștită.

— Azi nu te văd omorând pe nimeni, m-a asigurat ea.

— Mersi.

— Hai, fugi și te îmbracă. N-o să spun nimic – te las pe tine să le spui celorlalți când o să fii pregătit.

S-a ridicat și a coborât în fugă pe trepte, cu umerii ușor aduși.

— *O să-mi lipsești. Pe bune.*

Da, și mie avea să-mi lipsească.

Pe drumul spre școală a fost liniște în mașină. Jasper simțea că Alice era supărată cu privire la ceva, dar știa că, dacă ar fi vrut să vorbească despre asta, ar fi făcut-o deja. Emmett și cu Rosalie nu erau atenți la nimic, învăluiți iar într-unul dintre momentele lor, când se priveau în ochi unul pe altul cu mirare – din exterior era dezgustător de privit. Toți știam deja cât de profund de îndrăgostiți erau unul de celălalt. Sau poate doar eram eu ursuz pentru că eram singurul fără pereche. În unele zile era mai greu decât în altele să trăiești cu trei perechi perfecte de îndrăgostiți. Aceasta era una dintre ele.

Poate că ar fi fost toți mai fericiți dacă nu m-ar fi avut pe mine în preajmă, prost dispus și țâfnos ca bătrânul care ar fi trebuit să fiu deja.

Desigur, primul lucru pe care l-am făcut când am ajuns la școală a fost să o caut pe fată. Doar ca să mă pregătesc iar.

Sigur că da.

Era jenant felul în care tot universul meu părea, deodată, complet gol fără ea.

Însă în realitate era simplu de explicat. După optzeci de ani de lucruri identice în fiecare zi și în fiecare noapte, orice schimbare devenea un centru de interes.

Ea nu ajunsese încă, dar îi auzeam în depărtare sunetul motorului camionetei, era ca un tunet. M-am sprijinit de aripa mașinii s-o aștept. Alice a rămas cu mine, dar restul s-au dus în clase. Deja se plictisiseră de fixația mea – nu reușeau să priceapă cum de mă putea interesa atât de mult o ființă umană, indiferent cât de apetisant mirosea.

Fata a condus mașina încet până în parcare, cu ochii atenți la șosea, cu mâinile strânse pe volan. Părea neliniștită de ceva. Mi-a luat o secundă să-mi dau seama despre ce era vorba, să observ că azi toți oamenii aveau aceeași expresie pe chip. Da, asfaltul era alunecos din cauza poleiului și toți

încercau să șofeze mai precaut. Îmi dădeam seama că ea lua în serios riscul suplimentar.

Asta părea să se potrivească cu ceea ce aflasem deja despre caracterul ei. Am adăugat observația pe scurta mea listă: Era o persoană serioasă, responsabilă.

Nu a parcat departe de mine, dar nu m-a remarcat stând acolo și uitându-mă insistent la ea. M-am întrebat ce va face când mă va vedea? Se va îmbujora și va pleca mai departe? Asta era prima ipoteză. Dar poate că îmi va întoarce și ea privirea. Poate că va veni să stea de vorbă cu mine.

Am tras adânc aer în piept, umplându-mi plămânii, ca metodă de precauție.

Fata s-a dat jos din camionetă cu grijă, testând asfaltul alunecos înainte să pășească cu toată greutatea pe el. Nu a ridicat capul, și asta m-a supărat. Poate că ar trebui să mă duc eu să o abordez...

Nu, ar fi greșit.

În loc să se întoarcă spre școală, s-a dus către spatele camionetei, ținându-se de marginea ei într-un mod amuzant, nesigură pe propriile picioare. Asta m-a făcut să zâmbesc și am simțit-o pe Alice privindu-mă. Nu am ascultat la ce se gândea în acel moment – mă distram prea tare s-o urmăresc pe fată verificându-și lanțurile de zăpadă. Din felul în care îi alunecau tălpile, părea în pericol să cadă. Nimeni altcineva nu mai avea problema asta – oare parcase într-o zonă cu mai multă gheață?

S-a oprit acolo, uitându-se în jos cu o expresie ciudată pe față. Era... tandră. De parcă ceva legat de cauciucuri o... emoționa?

Am simțit din nou curiozitatea arzându-mă la fel ca setea. Trebuia să știu neapărat ce gândea – nimic altceva nu mai conta.

Mă voi duce să stau de vorbă cu ea. Arăta oricum de parcă avea nevoie de ajutor, măcar până ar fi ieșit de pe

asfaltul alunecos. Desigur, eu nu-i puteam oferi o mână de ajutor, nu? Am ezitat, plin de îndoieli. Oricât de mult părea să-i displacă zăpada, cu siguranță nu i-ar fi plăcut mai mult atingerea mâinii mele albe și reci. Ar fi trebuit să port mănuși...

— NU! a icnit Alice cu voce tare.

I-am scanat gândurile imediat, crezând inițial că făcusem o alegere proastă și că ea mă văzuse comițând ceva de neiertat. Dar nu era legat de mine.

Tyler Crowley alesese să vireze în parcare cu o viteză prea mare. Alegerea îl făcuse să derapeze pe un petic de gheață.

Viziunea a venit cu doar o jumătate de secundă înainte de realitate. Dubița lui Tyler a dat colțul chiar în timp ce eu priveam viziunea care scosese icnetul îngrozit de pe buzele lui Alice.

Nu, viziunea aceea nu avea nimic de-a face cu mine, și totuși avea cu totul de-a face cu mine, pentru că dubița lui Tyler – ale cărei cauciucuri ajunseseră acum pe polei în cel mai prost unghi posibil – avea să se rotească prin parcare și să o zdrobească pe fata care devenise, neinvitată, centrul universului meu.

Chiar și fără predicția lui Alice, ar fi fost simplu de intuit traiectoria vehiculului scăpat de sub controlul lui Tyler.

Fata, care stătea în locul greșit din spatele propriei camionete, a ridicat privirea, nedumerită de scârțâitul ascuțit al cauciucurilor. M-a privit drept în ochii mei îngroziți, apoi s-a întors să-și privească moartea apropiindu-se.

„Nu ea!" Cuvintele mi-au țipat în minte de parcă aparțineau altcuiva.

Eram în continuare conectat la gândurile lui Alice, când am văzut viziunea schimbându-se brusc, dar nu am mai avut timp să văd rezultatul.

Am țâșnit prin parcare, aruncându-mă între dubița care aluneca și fata împietrită. M-am mișcat atât de repede, încât

totul în jurul meu se vedea ca prin ceață, cu excepția persoanei pe care mă concentram. Ea nu m-a văzut – niciun ochi omenesc nu ar fi putut să-mi remarce zborul –, pentru că avea privirea ațintită pe silueta masivă ce era pe punctul de a-i zdrobi corpul de cadrul metalic al camionetei ei.

Am prins-o de talie, mișcându-mă prea rapid ca să mai fiu atât de blând cât ar fi fost nevoie. În fracțiunea de secundă dintre momentul în care i-am smuls trupul firav din calea morții și cel în care am căzut la pământ cu ea în brațe, am devenit cumplit de conștient de corpul ei fragil și delicat.

Când i-am auzit capul izbindu-se de gheață, am simțit că și eu mă transformasem în gheață.

Dar nu am avut nici măcar o secundă să-i evaluez starea. Am auzit dubița în spatele nostru, scrâșnind și scârțâind în timp ce se răsucea în jurul caroseriei solide de metal a camionetei. Își schimba direcția, rotindu-se, venind din nou după fată – de parcă ea era un magnet care o trăgea înspre noi.

Am scăpat printre dinți un cuvânt pe care nu-l mai rostisem niciodată în prezența unei doamne.

Făcusem deja prea multe. Atunci când aproape că zburasem prin aer ca s-o împing din drum, fusesem perfect conștient de greșeala pe care o comiteam. Deși știam că este o greșeală, nu contase, dar nu eram complet ignorant față de riscul pe care mi-l asumasem – nu doar pentru mine, ci pentru toată familia mea.

Expunere.

Și *asta* cu siguranță nu ar fi ajutat, însă nu aveam de gând să las dubița aia să reușească în a doua ei încercare de a-i răpi viața.

I-am dat drumul și am întins brațele în față, prinzând dubița înainte să atingă fata. Forța impactului m-a azvârlit în mașina parcată lângă camionetă și i-am simțit caroseria cedând sub umerii mei. Dubița s-a cutremurat și s-a

dezechilibrat în fața obstacolului pus de brațele mele, apoi s-a legănat și s-a balansat instabil pe roțile de pe partea cealaltă.

Dacă îmi mișcam mâinile, roata din spate ar fi căzut direct peste picioarele ei.

Of, pentru *numele a tot ce-i sfânt*, oare nu se mai potoleau catastrofele? Mai exista ceva care putea să meargă prost? Doar nu era să stau acolo, ținând dubița ridicată, și să aștept să vină echipa de salvare. Nici nu puteam s-o azvârl – trebuia să mă gândesc și la șofer, ale cărui gânduri erau incoerente din cauza panicii.

Am mârâit fără zgomot și am împins dubița, astfel încât s-a legănat departe de noi o secundă. Când a căzut din nou către mine, am prins-o de sub caroserie cu mâna dreaptă, iar cu brațul stâng am apucat-o pe fată de talie și am târât-o de sub roata periculoasă, trăgând-o strâns lângă mine. Corpul i s-a mișcat fără vlagă când am răsucit-o ca să-i eliberez piciorul – oare mai era conștientă? Oare cât rău făcusem în încercarea mea improvizată de a o salva?

Am lăsat dubița să cadă la pământ, acum că n-o mai putea răni. S-a prăvălit și geamurile au explodat în mii de cioburi, toate în același timp.

Știam că mă aflu într-o situație de criză. Oare cât de multe văzuse fata? Oare mă mai văzuseră și alții când apărusem lângă ea și jonglasem cu dubița în timp ce încercam s-o scot de dedesubt? Întrebările *astea* trebuiau să fie principala mea preocupare.

Dar eram prea neliniștit ca să-mi pese cu adevărat că puteam fi deconspirați. Eram prea panicat să n-o fi rănit în efortul meu de a-i salva viața. Prea înspăimântat s-o am așa de aproape, știind ce aș fi mirosit dacă mi-aș fi îngăduit să inspir. Prea conștient de căldura corpului ei moale, lipit de al meu – îi puteam simți căldura chiar și prin obstacolul dublu reprezentat de jachetele noastre.

Prima temere a fost cea mai mare. Pe măsură ce spectatorii au început să țipe în jurul nostru, m-am aplecat să-i examinez fața, să văd dacă era conștientă – sperând din toată inima că nu avea vreo rană.

Mă privea șocată, cu ochii deschiși.

— Bella? am întrebat-o un pic disperat. Ești în regulă?

— Sunt bine, a răspuns automat, abia rostind cuvintele.

Când i-am auzit vocea, m-a cuprins o senzație de ușurare atât de puternică, încât aproape că am simțit-o ca pe o durere. Am tras aer în piept printre dinți și pentru prima dată nu m-a mai deranjat arsura din gât. Într-un mod ciudat, aproape că mi-a făcut plăcere.

S-a chinuit să se ridice, dar eu nu eram pregătit să-i dau drumul. Mi se părea cumva... sigur? În orice caz, mă simțeam mai bine s-o am acolo, lipită de mine.

— Ai grijă, am avertizat-o. Cred că te-ai lovit destul de tare la cap.

Nu era nicio urmă de sânge proaspăt – darul providenței, cu siguranță –, dar asta nu excludea posibilitatea unor răni interne. Brusc, am devenit nerăbdător s-o duc mai repede la Carlisle și la toate echipamentele de radiologie ale spitalului.

— Au! a spus ea, pe un ton comic de șocat, când și-a dat seama că aveam dreptate cu privire la cap.

— Așa credeam și eu.

Mă simțeam atât de ușurat, încât totul mi se părea amuzant, mă simțeam aproape amețit.

— Cum naiba... Vocea i s-a poticnit și a clipit des înainte să continue. Cum ai ajuns atât de repede aici?

Senzația de ușurare a dispărut, la fel și amuzamentul. Ea *chiar* văzuse prea multe.

Acum că fata părea să fie într-o formă relativ bună, am început să mă îngrijorez pentru familia mea.

— Stăteam exact lângă tine, Bella.

Știam din experiență că, dacă sunt foarte încrezător când mint, cel care mă întreabă va deveni mai nesigur în privința adevărului.

Ea s-a chinuit din nou să se miște, și de data asta i-am îngăduit. Aveam nevoie să respir ca să-mi joc rolul corect. Aveam nevoie de spațiu între mine și corpul ei cu sânge cald, ca să nu mă las copleșit de miros. Am alunecat departe de ea, atât cât se putea în spațiul strâmt dintre mașinile avariate.

Ea s-a uitat țintă la mine și i-am întors privirea. Ar fi fost o greșeală de mincinos incompetent să mă uit în altă parte, iar eu nu eram un mincinos incompetent. Am arborat o expresie calmă, inofensivă. Asta a părut s-o deruteze. Ceea ce era bine.

Scena accidentului era înconjurată acum. În principal, elevi, copii, care se uitau și încercau să vadă prin crăpături corpuri mutilate. Se auzea o zarvă de țipete și un iureș de gânduri șocate. Am scanat gândurile colegilor ca să văd dacă există vreo suspiciune, apoi le-am ignorat și m-am concentrat doar pe fată.

Învălmășeala îi distrăgea atenția. A privit în jur, cu o expresie încă siderată, apoi a încercat să se ridice.

I-am pus mâna ușor pe umăr și am încercat s-o rețin locului.

— Stai liniștită pentru moment.

Părea în regulă, dar oare chiar trebuia să-și miște gâtul? Mi-am dorit din nou să fi fost Carlisle acolo. Anii mei de studiu teoretic al medicinei nu se comparau cu secolele lui de practică.

— Dar mi-e frig, a obiectat ea.

Aproape că fusese zdrobită mortal de două ori, iar pe ea o preocupa frigul. Am scos un chicotit discret înainte să-mi aduc aminte că situația nu era amuzantă.

Bella a clipit, apoi și-a concentrat privirea pe fața mea.

— Erai în partea cealaltă.

Asta m-a readus la realitate.

A privit înspre locul respectiv, deși nu era nimic de văzut cu excepția flancului lovit al dubiței.

— Erai lângă mașina ta.

— Nu, nu eram.

— Te-am văzut, a insistat ea.

Se încăpățâna să susțină asta și vocea îi suna copilăroasă. A ridicat bărbia în vânt.

— Bella, stăteam lângă tine și te-am tras din fața mașinii.

M-am uitat fix în ochii ei, încercând s-o conving să accepte versiunea mea – singura versiune rațională disponibilă.

A încleștat fălcile.

— Nu.

Am încercat să rămân calm, să nu intru în panică. Dacă aș fi reușit s-o reduc la tăcere pentru câteva momente, ca să am ocazia de a distruge dovezile... și de a-i submina povestea, aducând în discuție rana de la cap.

Nu ar fi trebuit să fie ușor să o reduc la tăcere pe fata asta tăcută și secretoasă? Dacă s-ar fi luat după mine, doar pentru câteva momente...

— Te rog, Bella, am spus, și vocea îmi era convingătoare pentru că, brusc, *voiam* încrederea ei.

O voiam din tot sufletul, nu doar cu privire la accident. O dorință prostească. Ce sens ar fi avut ca ea să aibă încredere *în mine*?

— De ce? a întrebat ea, încă în defensivă.

— Ai încredere în mine, am implorat-o.

— Promiți să-mi explici totul mai târziu?

M-a enervat că trebuia s-o mint din nou, pentru că îmi doream atât de mult să-i merit cumva încrederea. Când i-am răspuns, am făcut-o pe un ton obraznic.

— Bine!

— Bine, a răspuns și ea pe același ton.

Când a început operațiunea de salvare în jurul nostru – au sosit adulții, au fost sunate autoritățile, s-au auzit sirenele în depărtare –, am încercat să ignor fata și să-mi stabilesc prioritățile. Am căutat prin toate mințile privitorilor din parcare, ca și în ale celor sosiți mai târziu, însă nu am găsit nimic periculos. Mulți erau surprinși să mă vadă acolo lângă Bella, dar toți presupuneau – având în vedere că nu era nicio altă concluzie posibilă – că pur și simplu nu mă observaseră stând acolo înainte de accident.

Ea era singura care nu accepta explicația cea mai ușoară, însă nimeni n-ar fi considerat-o un martor demn de încredere. Era înspăimântată, traumatizată, ca să nu mai spunem că se lovise la cap. Poate era chiar în stare de șoc. Era plauzibil ca povestea ei să fie confuză, nu-i așa? Nimeni n-ar fi crezut-o pe ea în defavoarea atâtor spectatori.

Am tresărit când am prins gândurile lui Rosalie, Jasper și Emmett, care tocmai sosiseră la locul accidentului. Știam că mă aștepta un scandal monstruos diseară.

Voiam să netezesc adâncitura pe care o lăsasem cu umerii în mașina maronie, dar fata era prea aproape. Trebuia să aștept până când nu era atentă.

Așteptarea era enervantă – atât de multe priviri înspre mine –, în timp ce oamenii se chinuiau cu dubița, încercând s-o tragă de lângă noi. I-aș fi ajutat, doar ca să grăbesc procesul, dar îmi provocasem deja prea multe probleme, iar fata avea ochii ageri. În cele din urmă, au reușit să o îndepărteze suficient pentru ca brancardierii să ajungă la noi cu tărgile.

Un chip grizonant, familiar, m-a evaluat.

— Hei, Edward, a spus Brett Warner.

Brett era asistent medical și îl cunoșteam bine de la spital. A fost noroc chior – singurul noroc pe ziua respectivă – că el a fost primul care a ajuns la noi. A remarcat, în gând, că arăt conștient și calm.

— Ești bine, puștiule?

— Perfect, Brett. Nu m-a atins nimic. Dar mă tem că Bella ar putea avea o contuzie. S-a lovit la cap destul de tare când am tras-o din fața mașinii.

Brett și-a îndreptat atenția către fată, care m-a fulgerat cu o privire în care se vedea trădarea. O, da, aveam dreptate. Era genul de martir care suferă în tăcere.

Însă nu mi-a contrazis povestea imediat, iar asta m-a făcut să mă simt mai bine.

Următorul brancardier a insistat să fiu și eu tratat, dar nu a fost prea greu să-l descurajez. I-am promis că îl voi pune pe tata să mă examineze și a lăsat-o baltă. Cu majoritatea oamenilor era de ajuns să vorbești pe un ton sigur și calm. Majoritatea oamenilor, desigur, însă nu și fata asta. Oare ea nu se încadra în *niciunul* dintre tiparele normale?

Când i-au pus gulerul cervical – și s-a făcut stacojie de rușine –, am folosit momentul de neatenție pentru a rearanja silențios cu călcâiul adâncitura din mașina maronie. Doar frații mei au remarcat ce făceam și l-am auzit pe Emmett promițându-mi în gând că se va ocupa el în caz că ratasem ceva.

Recunoscător pentru ajutorul oferit – și mai recunoscător pentru că măcar el îmi iertase deja alegerea periculoasă –, m-am relaxat și m-am urcat pe locul din față al ambulanței, lângă Brett.

Șeful poliției ajunsese înainte s-o suie pe Bella în spatele ambulanței.

Deși gândurile lui nu erau exprimate în cuvinte, panica și îngrijorarea ce emanau din mintea tatălui Bellei acopereau orice alt gând din apropiere. O neliniște profundă și un sentiment de vinovăție, ambele în cantități mari, s-au revărsat din el când și-a văzut singura fiică pe targă.

Alice nu exagerase deloc când mă avertizase că l-aș omorî și pe Charlie Swan, dacă i-aș omorî fiica.

Am plecat capul, vinovat, când i-am auzit vocea panicată.

— Bella! a strigat el.

— N-am nimic, Char – tată. A oftat. N-am pățit nimic.

Cuvintele ei nu l-au convins pe bărbatul îngrozit. S-a întors imediat către cel mai apropiat brancardier și a solicitat mai multe informații.

Abia când l-am auzit vorbind în propoziții perfect coerente, am înțeles că neliniștea și grija lui *nu* fuseseră nerostite. Doar că... nu putusem eu să-i aud cuvintele.

Hmm. Charlie Swan nu era la fel de tăcut ca fiica lui, dar îmi dădeam seama de unde moștenise asta. Interesant.

Nu petrecusem niciodată prea mult timp în preajma șefului poliției. Întotdeauna îl considerasem încet la mine – dar acum am priceput că eu eram cel încet. Gândurile lui erau parțial ascunse, nu absente. Eu nu puteam să aud decât conținutul lor general, tonul lor.

Am vrut să ascult mai tare, să văd dacă pot descoperi în acest puzzle nou, mai puțin complicat, cheia spre secretele fetei. Dar Bella fusese suită deja în ambulanța care era pregătită să pornească.

Mi-a fost greu să mă desprind de posibila soluție a misterului ce ajunsese să mă obsedeze. Dar trebuia să mă gândesc acum – să analizez ce făcusem azi din toate unghiurile. Trebuia să ascult, să mă asigur că nu ne pusesem pe toți într-un pericol care să ne impună să plecăm imediat. Trebuia să mă concentrez.

În gândurile paramedicilor nu exista nimic care să mă îngrijoreze. Din câte își dădeau ei seama, fata nu pățise nimic grav. Și momentan Bella se ținea de povestea pe care i-o servisem.

Prioritatea principală, când am ajuns la spital, a fost să-l găsesc pe Carlisle. M-am repezit pe ușile automate, dar am fost incapabil să renunț de tot la supravegherea Bellei. Mi-am ținut, la figurat, un ochi asupra ei prin intermediul gândurilor paramedicului.

A fost ușor să găsesc mintea familiară a tatălui meu. Era singur în biroul lui mic – un alt noroc pe ziua asta ghinionistă.

— Carlisle.

Îmi auzise apropierea și s-a alarmat imediat ce mi-a văzut fața. A sărit în picioare și s-a aplecat peste biroul ordonat din lemn de nuc.

— *Edward... doar n-ai...?*

— Nu, nu e asta.

A inspirat profund.

— *Desigur că nu. Îmi cer scuze că m-am gândit la asta. Ochii tăi, desigur, ar fi trebuit să știu.*

Mi-a remarcat cu ușurare ochii încă aurii.

— Dar e rănită, Carlisle, probabil că nu grav, dar...

— Ce s-a întâmplat?

— Un accident stupid de mașină. Se afla în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. Dar n-am putut să stau acolo și să las mașina s-o zdrobească...

— *Ia-o de la capăt, că nu pricep nimic. Cum ai fost implicat?*

— O dubiță a derapat pe gheață, am șoptit eu.

Am fixat cu privirea peretele din spatele lui în timp ce vorbeam. În loc de șirul clasic de diplome înrămate, avea pe perete o singură pictură în ulei – o preferată de-ale lui, un Hassam nedescoperit.

— Ea se afla în drum. Alice a prevăzut accidentul, însă nu aveam timp să mai fac nimic altceva decât să alerg prin parcare și s-o împing din drum. Nimeni n-a observat... cu excepția ei. A trebuit să opresc și dubița, dar iarăși, n-a remarcat nimeni... cu excepția ei. Îmi... îmi pare rău, Carlisle. Nu am vrut să ne pun pe toți în pericol.

A înconjurat biroul și m-a îmbrățișat o clipă înainte să facă un pas în spate.

— *Ai făcut ceea ce trebuia. Și cu siguranță nu ți-a fost ușor. Sunt mândru de tine, Edward.*

Atunci l-am putut privi în ochi.

— Ea știe că este ceva... în neregulă cu mine.

— Asta nu contează. Dacă trebuie să plecăm, plecăm. Ea ce a spus?

Am clătinat din cap, un pic enervat.

— Nimic, deocamdată.

— *Deocamdată?*

— A fost de acord cu versiunea mea asupra evenimentelor. Dar se așteaptă la o explicație.

Carlisle s-a încruntat, gândindu-se la asta.

— S-a lovit la cap – mă rog, eu am făcut asta, am continuat repede. Am trântit-o destul de tare de asfalt. Pare bine, dar... nu cred că este nevoie de mai mult de atât ca să-i discreditățm relatarea.

M-am simțit ca un ticălos doar rostind cuvintele acelea.

Carlisle mi-a auzit neplăcerea din voce.

— *Poate că nu va fi necesar să facem asta. Hai să vedem ce se întâmplă, bine? Se pare că am un pacient de consultat.*

— Te rog, am spus eu. Mi-e foarte teamă că am rănit-o.

Carlisle s-a înseninat la față. Și-a aranjat părul blond – cu doar câteva nuanțe mai deschis decât ochii săi aurii – și a râs.

— *A fost o zi interesantă pentru tine, nu-i așa?* Îi vedeam în minte ironia și era amuzant, cel puțin pentru el. O inversare a rolurilor. Cândva, în secunda aceea scurtă în care nu gândisem deloc, când gonisem prin parcarea înghețată, mă transformasem din ucigaș în protector.

Am râs și eu cu el, amintindu-mi cât de sigur fusesem că Bella va avea nevoie să fie protejată de mine mai mult decât de orice altceva. Nu era tocmai râsul meu, pentru că lăsând la o parte dubița, asta rămânea adevărat.

*

Am așteptat singur în biroul lui Carlisle – una dintre cele mai lungi ore pe care le-am trăit vreodată –, ascultând spitalul plin de gânduri.

Tyler Crowley, șoferul dubiței, părea să fie rănit mai grav decât Bella și atenția s-a îndreptat către el în timp ce ea își aștepta rândul la radiografii. Carlisle nu a intervenit, având încredere în diagnosticul asistentei că fata avea doar contuzii superficiale. Asta m-a neliniștit, dar știam că are dreptate. După ce l-ar fi văzut, ea și-ar fi adus aminte de mine imediat și ar fi remarcat că ceva nu e în regulă cu familia mea și ar fi început să vorbească.

Cu siguranță, avea un partener dornic de conversație. Tyler, copleșit de vină pentru că aproape o omorâse, nu părea să mai tacă din gură. Vedeam expresia ei prin ochii lui și era limpede că își dorea ca el să înceteze. Oare el de ce nu pricepea?

A urmat un moment tensionat când Tyler a întrebat-o cum se ferise din calea mașinii.

Am așteptat, împietrit, când ea a ezitat.

— *Ăăă...*, am auzit-o spunând. Apoi a făcut o pauză atât de lungă, încât Tyler a crezut că întrebarea lui o tulburase. *Edward m-a tras din drum.*

Am expirat. Apoi respirația mi s-a accelerat. N-o mai auzisem niciodată rostindu-mi numele. Îmi plăcea felul în care suna – chiar și auzindu-l în gândurile lui Tyler. Voiam să-l aud cu urechile mele...

— *Edward Cullen*, a spus ea, când Tyler nu și-a dat seama la cine se referă.

M-am trezit că sunt la ușă, cu mâna pe clanță. Dorința de a o vedea devenea tot mai puternică. A trebuit să-mi aduc aminte că era nevoie să fiu precaut.

— *Stătea chiar lângă mine.*

— *Cullen?* „Hm. Asta-i ciudat." *Nu l-am văzut.* „Aș fi putut să jur că..." *Uau, totul a fost atât de rapid. El e-n regulă?*

— *Așa cred. E pe aici pe undeva, dar pe el nu l-au adus cu targa.*

Am văzut privirea gânditoare de pe fața ei, încordarea suspicioasă a ochilor, dar Tyler nu a remarcat schimbările acelea de expresie.

E drăguță, gândea el, aproape surprins. *Chiar și așa răvășită. În mod normal, n-ar fi genul meu. Și totuși... Ar trebui s-o scot în oraș. Să compensez pentru ziua de azi.*

Am ieșit pe coridor și aproape că ajunsesem la jumătatea drumului spre camera de gardă până să-mi dau seama ce făceam. Din fericire, asistenta a intrat în sală înaintea mea – era rândul Bellei să meargă la radiografie. M-am sprijinit de perete într-un colț întunecos și am încercat să mă controlez în timp ce o transportau cu patul cu rotile.

Nu-mi păsa că Tyler o consideră drăguță. Oricine putea observa asta. Nu aveam niciun motiv să mă simt... oare cum mă simțeam? Enervat? Sau mai degrabă furios? Nu avea niciun sens.

Am rămas cât de mult am putut acolo unde eram, dar nerăbdarea m-a copleșit și am făcut colțul către radiologie. Ea fusese dusă deja înapoi la camera de gardă, însă am reușit să mă uit puțin la radiografii când asistenta nu era atentă.

M-am simțit mai liniștit după aceea. Nu avea nimic la cap. Nu o rănisem, nu chiar.

Carlisle m-a surprins acolo.

— *Arăți mai bine,* a comentat el.

Am privit drept înainte fără să răspund. Nu eram singuri, coridorul era plin de brancardieri și vizitatori.

— *A, da.* A pus radiografiile pe un ecran luminos, dar eu n-aveam nevoie să mă uit încă o dată. *Înțeleg. Nu a pățit absolut nimic. Te-ai descurcat bine, Edward.*

Auzirea aprobării tatei mi-a stârnit sentimente amestecate. Aș fi fost mulțumit, însă știam că nu ar fi fost de acord

cu ce urma să fac. Sau, mă rog, nu ar fi fost de acord dacă mi-ar fi cunoscut motivația reală.

— O să mă duc să stau de vorbă cu ea – înainte să te vadă, am șoptit cât de încet am putut. Să mă port firesc, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Să netezesc calea.

Toate erau motive acceptabile. Carlisle a dat din cap absent, uitându-se în continuare la radiografii.

— E idee bună. Hmm.

M-am uitat să văd ce îi trezise interesul.

— *Uită-te la toate contuziile astea vindecate! De câte ori o fi scăpat-o mama ei din brațe?* Carlisle a râs în sinea lui de gluma pe care o făcuse.

— Încep să cred că fata asta are pur și simplu ghinion. Întotdeauna se află în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit.

— *Forks e cu siguranță locul nepotrivit pentru ea, dacă ești tu aici.*

Am tresărit.

— *Hai, du-te înainte. Netezește calea. Vin și eu imediat.*

Am mers repede, cuprins de vinovăție. Poate că eram un mincinos prea bun, dacă reușisem să-l amăgesc pe Carlisle.

Când am ajuns la camera de gardă, Tyler încă mormăia încet, încercând să se scuze. Fata încerca să scape de remușcările lui, prefăcându-se că doarme. Avea ochii închiși, dar nu respira regulat și, din când în când, își mișca neliniștită degetele.

M-am uitat prelung la fața ei. Avea să fie ultima oară când o vedeam. Constatarea mi-a declanșat o durere acută în piept. Oare pentru că detestam să las un mister nerezolvat? Nu părea o explicație suficient de bună.

În cele din urmă, am inspirat profund și m-am apropiat.

Când m-a văzut, Tyler a început să vorbească, dar eu mi-am dus un deget la buze.

— Doarme? am șoptit.

Bella a deschis ochii brusc și s-a concentrat pe fața mea. Ochii i s-au mărit pentru o clipă, apoi i s-au îngustat de furie sau suspiciune. Mi-am adus aminte că aveam un rol de jucat, așa că am zâmbit de parcă nu se întâmplase nimic în dimineața respectivă – cu excepția unei lovituri la cap și un pic de imaginație care o luase razna.

— Hei, Edward, a spus Tyler. Îmi pare tare rău...

Am ridicat o mână să-i opresc scuzele.

— N-a curs sânge, nu s-a întâmplat nimic, am spus eu pe un ton prefăcut.

Fără să mă gândesc, am zâmbit un pic prea larg de gluma făcută. Tyler s-a cutremurat și a întors capul.

Era uimitor de ușor să-l ignor pe Tyler, care zăcea la mai puțin de un metru jumătate de mine, cu rănile încă pline de sânge. Nu înțelesesem niciodată cum reușea Carlisle să facă asta – să ignore sângele pacienților pentru a-i trata. Oare tentația constantă nu-i distrăgea atenția, nu era periculos? Dar acum... Mi-am dat seama că, dacă mă concentrez suficient de tare pe altceva, pot să ignor complet ispita.

Până și așa proaspăt și la vedere, sângele lui Tyler nu se compara cu al Bellei.

Am stat la distanță de ea, așezându-mă pe capătul patului lui Tyler.

— Deci, care e verdictul? am întrebat-o.

A răsfrânt puțin buza de jos.

— Nu-i nimic în neregulă cu mine, dar nu vor să-mi dea drumul. Tu de ce nu ești legat de un pat cu rotile, la fel ca noi ceilalți?

Nerăbdarea ei m-a făcut din nou să zâmbesc.

L-am auzit pe Carlisle pe hol.

— Totul ține de persoanele pe care le cunoști, i-am răspuns vesel. Dar nu-ți face griji, am venit să te salvez.

I-am privit reacția cu atenție când tatăl meu a intrat în încăpere. A făcut ochii mari și a rămas, la propriu, cu gura

căscată de mirare. Am gemut în sinea mea. Da, cu siguranță remarcase asemănarea.

— Deci, domnișoară Swan, cum te simți? a întrebat Carlisle.

Avea o voce incredibil de blândă, care îi alina imediat pe majoritatea pacienților, dar nu mi-am dat seama dacă a avut vreun efect asupra Bellei.

— Mă simt bine, a răspuns ea încet.

Carlisle a prins radiografiile pe ecranul luminos de lângă pat.

— Radiografiile tale arată bine. Te doare capul? Edward mi-a spus că te-ai lovit destul de tare la cap.

Ea a oftat și a spus din nou că nu are nimic, dar de data asta i se simțea nerăbdarea în voce. S-a uitat urât în direcția mea.

Carlisle s-a apropiat de ea și i-a pipăit cu blândețe scalpul până i-a găsit cucuiul ascuns în păr.

Am fost luat prin surprindere de valul de emoție care m-a cuprins brusc.

Îl mai văzusem pe Carlisle lucrând cu oamenii de o mie de ori. Cu mulți ani în urmă, îl asistasem în mod neoficial – dar numai în situații în care nu era implicat sânge omenesc. Deci nu era ceva nou pentru mine, să-l privesc interacționând cu fata de parcă și el ar fi fost om ca ea. Îi invidiasem controlul de multe ori, totuși emoția pe care o simțeam acum era diferită. Îl invidiam mai mult pe el decât controlul lui. Mă durea diferența dintre noi doi – faptul că el o putea atinge atât de blând, fără teamă, știind că nu-i va face rău niciodată.

Ea a tresărit, iar eu m-am încordat în locul în care stăteam. A trebuit să mă concentrez pentru un moment ca să-mi recapăt postura relaxată.

— Te doare? a întrebat Carlisle.

A ridicat bărbia pentru o secundă.

— Nu chiar, a răspuns ea.

Am mai identificat încă o trăsătură de caracter: era curajoasă. Nu-i plăcea să se arate vulnerabilă.

Poate că era cea mai vulnerabilă făptură pe care o văzusem vreodată și nu voia să pară slabă. Am chicotit fără să vreau.

S-a uitat din nou urât la mine.

— Păi, tatăl tău este în sala de așteptare – poți merge acasă cu el acum. Dar întoarce-te dacă te simți amețită sau dacă ai tulburări de vedere.

Tatăl ei era aici? Am trecut prin gândurile din sala de așteptare aglomerată, dar nu am reușit să-i separ vocea mentală subtilă de grup înainte ca ea să vorbească din nou, cu o expresie neliniștită pe chip.

— Pot să mă-ntorc la școală?

— Poate că ar trebui s-o lași mai moale astăzi.

A întors privirea spre mine.

— Dar el *poate* să meargă la școală?

Comportă-te normal, netezește calea... ignoră felul în care te simți când te privește în ochi...

— Cineva trebuie să împrăștie vestea bună că am supraviețuit, i-am răspuns.

— De fapt, m-a corectat Carlisle, majoritatea elevilor par să fie în sala de așteptare.

De data asta i-am anticipat reacția – aversiunea față de atenția publicului. Nu m-a dezamăgit.

— O, nu! s-a văitat, acoperindu-și fața cu mâinile.

Mi-a plăcut că în sfârșit intuisem corect. Că începusem s-o înțeleg.

— Vrei să rămâi? a întrebat-o Carlisle.

— Nu, nu, a răspuns înainte ca el să mai comenteze altceva, cu obrajii roz palid.

Desigur că asta nu avea să-l deranjeze pe Carlisle. S-a asigurat că se ține pe picioare, apoi și-a îndepărtat mâinile.

— Ia niște Tylenol pentru durere, a instruit-o el.

— Nu mă doare chiar așa de tare.

Carlisle a zâmbit și i-a completat fișa.

— Se pare că ai fost extrem de norocoasă.

Ea s-a întors ușor spre mine, ca să mă fixeze cu o privire dură.

— Norocoasă că Edward s-a întâmplat să fie chiar lângă mine.

— Păi, da, a aprobat Carlisle repede, auzind în vocea ei ceea ce auzisem și eu.

Ea nu renunțase la suspiciuni, punându-le pe seama imaginației. Nu încă.

— *E numai a ta*, a gândit Carlisle. *Gestionează situația cum crezi de cuviință.*

— Mersi mult, i-am șoptit, aproape pe mutește.

Nici Bella, nici Tyler nu m-au auzit. Carlisle a zâmbit puțin auzindu-mi sarcasmul din voce, apoi s-a întors spre Tyler.

— Mă tem că *tu* va trebui să stai cu noi un pic mai mult, a spus el și s-a apucat să-i examineze plăgile superficiale lăsate de cioburile parbrizului spulberat.

Ei bine, eu provocasem dezastrul, așa că era cinstit ca eu să mă ocup de el.

Bella a venit către mine și nu s-a oprit până când nu a ajuns incomod de aproape. Mi-am amintit cum, înainte de tot haosul, îmi dorisem ca ea să mă abordeze. Părea o variantă zeflemitoare a acelei dorințe.

— Pot să vorbesc cu tine un minut? mi-a șuierat.

I-am simțit răsuflarea caldă pe față și m-am împleticit un pas înapoi. Atracția față de ea nu slăbise deloc. De fiecare dată când era în preajma mea, îmi declanșa cele mai rele și mai profunde instincte. Gura mi s-a umplut de venin și corpul meu tânjea să atace – să o strâng în brațe și să-mi înfig dinții în gâtul ei.

Mintea îmi era mai puternică decât trupul, dar la limită.

— Tatăl tău te așteaptă, i-am reamintit, cu fălcile încleștate.

Bella s-a uitat spre Carlisle și Tyler. Tyler nu ne băga deloc în seamă, însă Carlisle era atent la fiecare respirație a mea.

— *Ai grijă, Edward.*

— Aș dori să vorbesc cu tine între patru ochi, dacă nu te superi, a insistat ea, vorbind în șoaptă.

Voiam să-i răspund că ba da, chiar mă supăr, dar știam că trebuia s-o fac și pe asta în cele din urmă. Măcar să termin odată.

Eram cuprins de o mulțime de emoții conflictuale când am ieșit bățos din cameră și am pornit înainte, urmat de pașii ei poticniți, care încercau să țină ritmul cu mine.

Aveam un spectacol de dat. Știam ce rol voi juca – îmi conturasem deja personajul: eu voi fi protagonistul negativ. Voi minți, voi ridiculiza și voi fi răutăcios.

Asta nu se potrivea cu impulsurile mele – impulsurile omenești de care mă agățasem atâția ani. Niciodată nu-mi dorisem să fiu demn de încredere mai mult ca acum, când trebuia să distrug orice posibilitate în acest sens.

Mă simțeam și mai rău știind că avea să fie ultima amintire pe care avea s-o aibă despre mine. Asta era scena mea de rămas-bun.

M-am întors către ea.

— Ce vrei? am întrebat-o cu răceală.

Ea a părut să bată puțin în retragere simțindu-mi ostilitatea. În privire i se citea confuzia, iar pe chip avea exact aceeași expresie care mă bântuise pe mine.

— Îmi datorezi o explicație, a spus cu vocea pierdută.

Puțina culoare din obraji dispăruse de pe pielea ei albă ca fildeșul. Mi-a fost foarte greu să-mi mențin tonul aspru.

— Ți-am salvat viața – nu-ți datorez nimic.

A tresărit – mă ardea ca acidul să văd cum o rănesc cuvintele mele.

— Mi-ai promis, a șoptit ea.

— Bella, te-ai lovit foarte tare la cap, nu știu despre ce vorbești.

Auzind asta, a ridicat bărbia.

— Nu-i nimic în neregulă cu capul meu.

Se înfuriase, ceea ce-mi ușura sarcina. I-am întâlnit privirea aspră și mi-am schimbat fața să pară și mai rece, și mai dură.

— Ce vrei de la mine, Bella?

— Vreau să știu adevărul. Vreau să știu de ce mint eu pentru tine.

— Tu ce *crezi* că s-a întâmplat? m-am răstit.

Cuvintele i-au ieșit ca un șuvoi.

— Tot ce știu este că nu erai nici pe departe lângă mine – nici Tyler nu te-a văzut, așa că nu-mi spune mie că m-am lovit prea tare la cap. Dubița aceea ne-ar fi zdrobit pe amândoi – și n-a făcut-o, iar mâinile tale au lăsat urme pe ea – și ai lăsat o urmă și pe cealaltă mașină, și nu ești deloc rănit – iar dubița mi-ar fi sfărâmat picioarele, dar tu o țineai ridicată...

Deodată și-a încleștat dinții și în ochi îi străluceau lacrimi pe care nu le lăsa să cadă.

M-am uitat fix la ea, cu o expresie profund zeflemitoare, deși nu simțeam decât admirație. Văzuse totul.

— Crezi că am ridicat o dubiță de pe tine? am întrebat-o, cu și mai mult sarcasm în voce.

A încuviințat din cap cu o mișcare țeapănă. Am răspuns pe un ton și mai batjocoritor.

— Să știi că nu o să te creadă nimeni.

A făcut un efort să-și controleze emoțiile – furia, în principal. Când mi-a răspuns, a accentuat cu grijă fiecare cuvânt.

— N-o să spun nimănui.

Vorbea serios – îi vedeam asta în ochi. Chiar și așa, furioasă și trădată, avea de gând să-mi păstreze secretul.

Dar de ce?

A fost un șoc când am înțeles și mi-am pierdut pentru o jumătate de secundă expresia atent studiată a feței. M-am redresat repede.

— Și atunci ce mai contează?

— Contează pentru mine, a spus ea cu convingere. Nu-mi place să mint – așa că ar fi bine să existe un motiv bun pentru care s-o fac.

Îmi cerea să am încredere în ea. Așa cum și eu voiam ca ea să aibă încredere în mine. Totuși, era o graniță pe care n-o puteam trece.

Am răspuns cu asprime.

— Nu poți să-mi mulțumești pur și simplu și să treci peste asta?

— Mulțumesc, a spus ea, apoi a spumegat în tăcere, așteptând.

— N-o s-o lași baltă, nu-i așa?

— Nu.

— În cazul acesta...

Nu puteam să-i spun adevărul nici dacă voiam... Și *nu voiam*. Preferam ca ea să-și inventeze cine știe ce poveste decât să afle ceea ce eram, pentru că nimic nu era mai rău decât adevărul – eram un coșmar umblător, ieșit direct dintre paginile unui roman de groază.

— Sper să te bucuri de dezamăgire.

Ne-am uitat urât unul la altul.

Ea s-a îmbujorat din nou și a scrâșnit iar din dinți.

— De ce te-ai deranjat totuși?

Nu mă așteptam la întrebarea asta și nu știam cum să răspund. Am scăpat din mână rolul pe care-l jucam. Am simțit cum îmi cade masca și i-am spus – doar de data asta – adevărul.

— Nu știu.

I-am memorat fața pentru ultima oară – încă era furioasă, cu sângele adunat în obraji –, apoi m-am întors și m-am îndepărtat de ea.

Capitolul 4

Viziuni

M-am întors la școală. Am făcut ceea ce trebuia, dând cel mai puțin de bănuit.

Până la finalul zilei, aproape toți ceilalți elevi se întorseseră și ei la ore. Numai Tyler și Bella, plus alți câțiva – care probabil că foloseau accidentul ca pe o ocazie bună de chiulit – au fost absenți.

Nu ar fi trebuit să-mi fie atât de greu să fac ceea ce trebuia. Însă toată după-amiaza mi-am încleștat dinții încercând să mă lupt cu pornirea ce mă îndemna să chiulesc și eu – ca să mă duc s-o găsesc pe fată.

Ca un urmăritor. Un urmăritor obsedat. Un vampir urmăritor obsedat.

Deși părea cumva imposibil de crezut, școala era astăzi și mai plictisitoare decât îmi păruse cu doar o săptămână în urmă. Parcă eram în comă. Se simțea de parcă se scursese culoarea din cărămizi, din copaci, din cer, din fețele din jurul meu... Am stat și am fixat cu privirea crăpăturile din pereți.

Mai exista o chestie corectă pe care ar fi trebuit să o fac... și pe care nu o făceam. Desigur, era și o chestie greșită în același timp. Totul depindea de perspectiva din care te uitai.

Din perspectiva unui Cullen – nu doar a unui vampir, ci a unui membru din familia *Cullen*, a cuiva care aparținea unei familii, un lucru atât de rar întâlnit în lumea noastră –, ce era corect de făcut s-ar fi petrecut cam în felul următor:

„— Sunt surprins să te văd la ore, Edward. Am auzit că ai fost implicat într-un accident groaznic în dimineața aceasta.

— Da, așa este, domnule Banner, însă eu am fost printre cei norocoși. Zâmbet prietenos. Nu am pățit nimic. Aș vrea să pot spune același lucru despre Tyler sau despre Bella.

— Ei cum sunt?

— Cred că Tyler este bine... are doar câteva zgârieturi superficiale de la cioburile parbrizului. Însă nu știu sigur cum este Bella.

Aici m-aș fi încruntat de îngrijorare.

— S-ar putea să fi suferit o contuzie. Am auzit că a fost destul de incoerentă o vreme – ba chiar avea ceva vedenii. Știu că doctorii erau îngrijorați..."

Așa ar fi trebuit să decurgă lucrurile. Datoram asta familiei mele.

— Sunt surprins să te văd la ore, Edward. Am auzit că ai fost implicat într-un accident groaznic în dimineața aceasta.

N-am zâmbit.

— Nu am pățit nimic.

Domnul Banner s-a lăsat de pe un picior pe altul, simțind un disconfort evident.

— Ai cumva mai multe informații despre cum se simt Tyler Crowley și Bella Swan? Am auzit că au fost răniți...

Am înălțat din umeri.

— N-am de unde să știu.

Domnul Banner și-a dres glasul.

— Ăăă, bine..., a spus el și privirea mea rece a făcut ca vocea lui să sune puțin tensionată.

S-a întors rapid în fața clasei și a început să predea.

Nu procedam corect. Doar dacă nu te uitai la situație dintr-o perspectivă mai obscură.

Părea... *necavaleresc* să o înjunghii pe fată pe la spate, mai ales că se dovedea mai demnă de încredere decât aș fi visat. Nu spusese nimic care să mă trădeze, în ciuda faptului că ar

fi avut motive bune să o facă. Cum puteam să o trădez când ea nu făcuse decât să-mi păstreze secretul?

Am purtat o conversație aproape identică cu doamna Goff – doar că în spaniolă în loc de engleză –, în timp ce Emmett s-a uitat prelung la mine.

— *Sper că ai o explicație bună pentru ce s-a întâmplat astăzi. Rose este foc și pară.*

Am dat ochii peste cap fără să mă uit la el.

De fapt, găsisem o explicație perfect logică. Să presupunem că *nu aș fi făcut* nimic ca să opresc dubița să n-o strivească pe fată. M-am cutremurat brusc la gândul acela. Însă dacă *ar fi fost* într-adevăr lovită, dacă ar fi fost zdrobită și ar fi sângerat profund, cu lichidul acela roșu vărsându-se, irosindu-se pe asfalt, cu mirosul de sânge proaspăt pulsând prin aer...

M-am cutremurat din nou, însă nu doar de groază. O parte din mine tremura de dorință. Nu, nu aș fi fost în stare să mă uit la ea cum sângerează fără să ne expun pe toți într-un mod mult mai direct și mai șocant.

Era o explicație perfect logică... dar nu aveam de gând să o folosesc. Îmi era prea rușine.

Și oricum, nu mă gândisem la asta decât la mult timp după ce evenimentul avusese deja loc.

— *Să ai grijă la Jasper*, a continuat Emmett, nebăgându-mi în seamă starea de neatenție. *Nu e la fel de furios... însă este mai hotărât.*

Mi-am dat seama la ce se referise și pentru o clipă camera s-a învârtit cu mine. Furia necontrolată era atât de epuizantă, încât pâcla roșiatică mi-a încețoșat privirea. Am simțit că mă înec cu ea.

— *EDWARD! VINO-ȚI ÎN FIRE!* a strigat Emmett la mine în gând. Și-a pus mâna pe umărul meu, ținându-mă în loc înainte să țâșnesc în picioare. Rareori își folosea toată forța – nu era nevoie de asta aproape niciodată, pentru că era mult

mai puternic decât oricare alt vampir pe care-l mai întâlnisem –, însă acum o folosea. Mai degrabă mă strângea tare de braț, în loc să mă împingă în jos. Dacă m-ar fi împins, scaunul de sub mine ar fi cedat.

— *UȘUREL!* mi-a ordonat el.

Am încercat să mă calmez, dar îmi era greu. Furia ardea în minte.

— *Jasper nu va face nimic până când nu ne vedem toți să vorbim. M-am gândit doar că e bine să știi în ce direcție merge.*

M-am străduit să mă calmez și i-am simțit apăsarea slăbind.

— *Încearcă să nu faci și* mai mult *spectacol. Ești și-așa îngropat până la gât în probleme.*

Am tras adânc aer în piept, iar Emmett mi-a dat drumul.

Mi-am rotit privirea prin încăpere, ca de obicei, însă confruntarea noastră fusese atât de scurtă, încât numai câțiva colegi, care stăteau în spatele lui Emmett, o remarcaseră. Pentru că niciunul dintre ei nu știa ce să înțeleagă din asta, au lăsat-o baltă. Familia Cullen era ciudată – toată lumea o știa deja.

— *La naiba, băiete, ești vai de capul tău,* a adăugat Emmett, pe un ton compătimitor.

— Du-te dracului, am bombănit eu pe sub mustață, după care l-am auzit chicotind.

Emmett nu purta pică, iar eu probabil că ar fi trebuit să fiu mai recunoscător pentru cât de ușor acceptase lucrurile. Înțelegeam însă că intențiile lui Jasper aveau sens și pentru el, că se gândea care ar fi cea mai bună cale de a rezolva situația.

Furia încă persista, abia ținută sub control. Da, Emmett era mai puternic decât mine, însă mai avea de învățat până să mă doboare într-o luptă corp la corp. Pretindea că nu reușește s-o facă pentru că eu trișam, însă superputerea mea de a auzi gânduri era la fel de superputere ca forța lui nemăsurată. Eram egali în luptă.

Luptă? Într-acolo ne îndreptam? Oare aveam să mă lupt cu *familia mea* din cauza acestei ființe umane pe care abia o cunoșteam?

M-am gândit la asta pentru o clipă, m-am gândit la cât de fragil se simțise trupul fetei în brațele mele în comparație cu Jasper, Rose și Emmett – supranatural de puternici și de rapizi, mașini de ucis înnăscute.

Da, aveam să lupt pentru ea. Împotriva familiei mele. M-am cutremurat.

Însă nu era corect să o las neprotejată, din moment ce eu o pusesem în pericol!

Și totuși nu aveam cum să câștig de unul singur, nu împotriva a toți trei, ceea ce m-a făcut să mă întreb care aveau să-mi fie aliații.

Carlisle, în mod sigur. Nu s-ar fi luptat cu nimeni și ar fi fost total împotriva planurilor lui Rose și ale lui Jasper. Poate doar de el aveam nevoie.

Esme ar avea îndoieli. Nu s-ar poziționa *împotriva* mea și i-ar displăcea să nu fie pe aceeași lungime de undă cu Carlisle, însă ar susține orice plan care ar ține familia intactă. Prioritatea ei aș fi *eu*, nu ceea ce este corect. Carlisle era sufletul familiei, iar Esme era inima. El ne dăduse un lider care merita să fie urmat; ea făcuse ca urmarea liderului să fie un act de iubire. Ne iubeam toți unii pe alții – chiar și dincolo de furia pe care o simțeam pentru Jasper și Rose acum, chiar dacă plănuiam să mă lupt cu ei pentru a o salva pe fată, știam că-i iubeam.

În privința lui Alice... habar nu aveam. Probabil că ar fi depins de ceea ce ar fi văzut în viitor. Mă gândeam că s-ar fi aliat cu câștigătorul.

Deci trebuia să fac asta fără ajutor. Nu aveam cum să mă lupt singur cu ei, însă nici nu aveam de gând să o las pe fată să pățească ceva din cauza mea. Ceea ce putea să însemne o acțiune evazivă.

Furia mi s-a mai domolit puțin de la umorul acela negru spontan. Am încercat să-mi imaginez cum ar fi reacționat fata dacă o răpeam. Bineînțeles, rareori îi ghiceam corect reacțiile – însă ce reacție ar fi putut să aibă în afară de groază?

Și totuși nu prea știam cum să fac asta – să o răpesc. Nu aveam să fiu în stare să stau aproape de ea prea mult timp. Poate că aș fi putut să o duc înapoi la mama ei. Dar chiar și asta ar fi fost foarte periculos. Pentru ea.

Și pentru mine, am înțeles brusc. Dacă ar fi să o omor din greșeală... nu eram sigur câtă durere mi-ar fi cauzat asta, dar știu că m-ar fi durut intens și din multe puncte de vedere.

Timpul trecea cu repeziciune în vreme ce cântăream toate complicațiile viitoare: cearta care mă aștepta acasă, conflictul cu familia mea, până unde aș fi nevoit să merg după aceea.

Ei bine, nu mă mai puteam plânge că viața *din afara* școlii era monotonă. Fata schimbase măcar asta.

Emmett și cu mine am mers în tăcere până la mașină atunci când s-a sunat de ieșire. Se îngrijora pentru mine și Rosalie. Știa că nu avea de ales atunci când va veni momentul să aleagă în tabăra cui este, iar asta îl deranja.

Ceilalți ne așteptau în mașină, tot în tăcere. Eram un grup foarte tăcut. Numai eu puteam să aud țipetele.

Idiotule! Nebunule! Tâmpitule! Imbecilule! Prost, egoist și iresponsabil! Rosalie turuia întruna insulte din toți rărunchii ei mentali. Îmi era greu să-i aud pe ceilalți din cauza ei, însă am ignorat-o cât am putut de mult.

Emmett avusese dreptate în privința lui Jasper. Era sigur de cursul acțiunilor lui.

Alice era tulburată, îngrijorată de Jasper, căutând prin imaginile din viitor. Indiferent din ce direcție o aborda Jasper pe față, Alice mă vedea acolo, blocându-l. Interesant era faptul că... nici Rosalie, nici Emmett nu erau cu el în viziunile acelea. Deci Jasper plănuia să acționeze singur. Asta ar fi echilibrat situația.

Jasper era cel mai bun și cu siguranță cel mai experimentat luptător dintre noi. Singurul meu avantaj competitiv era faptul că puteam să-i aud mișcările înainte să le facă.

Doar în joacă mă mai luptasem vreodată cu frații mei – ne hârjoneam. Mi s-a făcut rău la gândul că aș putea să-i fac rău lui Jasper.

Nu, asta nu avea să se întâmple. Doar să-l blochez. Atâta tot.

M-am concentrat asupra lui Alice, memorând căile diferite de atac ale lui Jasper.

În timp ce o făceam, viziunile ei se schimbau, îndepărtându-se tot mai mult de casa familiei Swan. Reușeam să-l interceptez mai devreme.

— *Oprește-te, Edward!* a sărit ea. *Nu se poate întâmpla așa. Nu am de gând să permit una ca asta.*

Nu i-am răspuns, doar am continuat să urmăresc.

Căuta prin aria nesigură și încețoșată de posibilități. Totul era neclar și vag.

Pe tot parcursul drumului spre casă, tăcerea încărcată nu s-a estompat. Am parcat în garajul mare al casei. Mercedesul lui Carlisle se afla acolo, lângă jeepul mare al lui Emmett, M3-ul lui Rose și Vanquishul meu. Carlisle era deja acasă și m-am bucurat – tăcerea se putea termina exploziv și voiam ca el să fie acolo când avea să se întâmple.

Ne-am dus direct în sufragerie.

Încăperea nu era, bineînțeles, folosită în scopul pentru care fusese creată. Era însă mobilată cu o masă lungă și ovală de mahon, înconjurată de scaune – eram foarte atenți să avem toată recuzita la locul ei. Lui Carlisle îi plăcea să o folosească drept sală de conferințe. Într-un grup cu personalități așa puternice și diferite, uneori era nevoie să se discute lucrurile într-o manieră calmă și așezată.

Aveam sentimentul că așezatul la masă nu va ajuta prea mult astăzi.

Carlisle stătea în locul lui obișnuit din capătul estic al încăperii. Esme stătea lângă el – se țineau de mână deasupra mesei.

Esme se uita la mine cu ochi aurii și plini de îngrijorare.

— *Rămâi.* A fost singurul ei gând. Nu avea idee ce urma să înceapă. Era pur și simplu îngrijorată pentru mine.

Mi-aș fi dorit să-i pot zâmbi femeii care fusese o adevărată mamă pentru mine, însă nu aveam cu ce să o consolez acum.

M-am așezat pe locul liber de lângă Carlisle.

El intuia mai bine ce va urma. Avea buzele strânse, iar fruntea îi era încruntată. Expresia arăta prea bătrână pentru fața lui tânără.

În timp ce se așezau și ceilalți, puteam vedea deja liniile care se trasau.

Rosalie s-a așezat în diagonală față de Carlisle, la celălalt capăt al mesei. Se uita urât la mine, nu întorcea privirea nicio clipă.

Emmett s-a așezat lângă ea, iar fața și gândurile îi erau îngrijorate.

Jasper a ezitat, după care s-a dus să se sprijine de perete, în spatele lui Rosalie. El era hotărât, indiferent de rezultatul discuției care urma să aibă loc. Mi-am încleștat dinții.

Alice a fost ultima care a intrat, iar ochii îi erau concentrați pe ceva în depărtare – viitorul, încă tulbure pentru a înțelege ceva din el. S-a așezat lângă Esme, fără să pară că se gândește la asta. Și-a frecat fruntea ca și cum ar fi durut-o capul. Jasper a tresărit stânjenit și a luat în calcul să i se alăture, însă a rămas pe loc.

Am tras adânc aer în piept. Eu începusem toate astea – eu trebuia să fiu primul care vorbește.

— Îmi pare rău, am spus, uitându-mă mai întâi la Rose, după care la Jasper și apoi la Emmett. Nu am vrut să vă supun primejdiei pe niciunul dintre voi. Am acționat

nechibzuit și îmi asum întreaga responsabilitate pentru fapta mea imprudentă.

Rosalie m-a privit amenințătoare.

— Cum adică „îmi asum întreaga responsabilitate"? Cum ai de gând să repari chestia asta?

— Nu în felul în care te gândești tu, am spus, încercând să-mi păstrez vocea calmă și tonul normal. Aveam de gând să plec înainte să se întâmple asta. Voi pleca acum... „Dacă voi fi sigur că fata va fi în siguranță," am adăugat în minte. „Dacă voi fi sigur că niciunul dintre voi nu se va atinge de ea." Situația se va rezolva de la sine.

— Nu, a murmurat Esme. Nu, Edward.

I-am mângâiat mâna.

— Doar pentru câțiva ani.

— Totuși, Esme are dreptate, a spus Emmett. Nu poți să pleci acum. Nu ar fi de ajutor, ar fi exact *opusul*. Trebuie să știm ce gândește lumea, acum mai mult ca niciodată.

— Alice va vedea dacă există ceva important, l-am contrazis.

Carlisle a clătinat din cap.

— Cred că Emmett are dreptate, Edward. Șansele ca fata să vorbească sunt mai mari dacă dispari. Ori plecăm toți, ori nu pleacă niciunul dintre noi.

— Nu va spune nimic, am insistat rapid.

Rose mai avea puțin și exploda, așa că am vrut să spun asta prima dată.

— Nu știi ce gândește, mi-a amintit Carlisle.

— Măcar atâta știu. Alice, ajută-mă și tu.

Alice m-a privit îngrijorată.

— Nu pot să văd ce urmează să se întâmple dacă ignorăm episodul acesta.

A aruncat o privire spre Rose și Jasper. Nu, nu avea cum să vadă viitorul acela – nu în condițiile în care Rosalie și Jasper erau atât de porniți să nu ignore incidentul.

Rosalie a pocnit sonor cu palma în masă.

— Nu putem să-i dăm ființei umane ocazia să spună ceva. Carlisle, n-ai cum *să nu-ți dai seama de asta.* Chiar dacă decidem să dispărem toți, nu suntem în siguranță dacă lăsăm povești în urma noastră. Trăim atât de diferit de ceilalți ca noi – știi că sunt unii cărora le-ar plăcea la nebunie să găsească o scuză ca să ne arate cu degetul. Trebuie să avem mai multă grijă decât oricine!

— Am mai lăsat zvonuri în urma noastră, i-am amintit.

— Doar zvonuri și bănuieli, Edward. N-am lăsat martori sau dovezi!

— Dovezi! am pufnit eu.

Însă Jasper aproba din cap cu privirea dură.

— Rose..., a început Carlisle.

— Lasă-mă să termin, Carlisle. Nu trebuie să fie cine știe ce regie. Fata s-a lovit la cap astăzi. Deci poate că rana se va dovedi mai gravă decât pare. Rosalie a ridicat din umeri. Fiecare muritor se duce la culcare cu o posibilitate de a nu se mai trezi niciodată. Ceilalți s-ar aștepta să strângem după noi. Practic ar trebui să fie treaba lui Edward, însă e clar că e ceva ce-l depășește. Știi că sunt în stare să mă controlez. N-aș lăsa urme după mine.

— Da, Rosalie, știm ce asasin eficient ești, am mârâit eu.

A șuierat la mine, momentan fără cuvinte. Numai de-ar fi ținut-o tot așa.

— Edward, te rog, a spus Carlisle. După care s-a întors către Rosalie. Rosalie, am trecut cu vederea situația din Rochester pentru că am simțit că trebuia să ți se facă dreptate. Bărbații pe care i-ai ucis greșiseră înfiorător față de tine. Aici nu este aceeași situație. Fata aceasta Swan este complet nevinovată.

— Nu e nimic personal aici, Carlisle, a spus Rosalie printre dinți. Am face-o pentru siguranța tuturor.

A urmat un moment scurt de tăcere în timp ce Carlisle și-a cântărit răspunsul. Când a încuviințat din cap, ochii lui

Rosalie s-au luminat. Ar fi trebuit să fie mai isteață de-atât. Chiar dacă nu aș fi avut capacitatea să-i citesc gândurile, tot aș fi putut să intuiesc ce urma să spună. Carlisle nu făcea niciodată un compromis.

— Știu că ai intenții bune, Rosalie, însă... mi-aș dori foarte tare să ne folosim de asta atunci când chiar *merită* și când chiar suntem în pericol. Incidentele sau lipsa de control ocazionale reprezintă o parte nefericită din ceea ce suntem noi. (Îi stătea în fire să se includă în această categorie, deși el nu avusese propriu-zis niciodată o așa lipsă de control.) Să omori cu sânge rece un copil nevinovat este cu totul altceva. Consider că riscul pe care-l presupune, fie că spune ce bănuiește, sau nu, nu reprezintă nimic pe lângă riscul mai mare. Dacă facem excepții ca să ne protejăm pe noi înșine, riscăm ceva mult mai important. Riscăm să pierdem valorile care ne definesc.

Mi-am controlat expresia feței cu mare grijă. Nu aș fi ajutat deloc dacă rânjeam. Nici dacă aplaudam, așa cum mi-aș fi dorit să pot face.

Rosalie s-a uitat urât.

— Nu am face decât să fim responsabili.

— Am fi cruzi, a corectat-o Carlisle cu blândețe. Fiecare viață este valoroasă.

Rosalie a oftat greu și s-a bosumflat. Emmett a mângâiat-o pe umăr.

— O să fie bine, Rose, a încurajat-o el încet.

— Întrebarea este, a continuat Carlisle, dacă ar trebui să o luăm din loc.

— Nu, a gemut Rosalie. Abia ne-am adaptat. Nu vreau să mai repet clasa a zecea!

— Ai putea oricând să-ți păstrezi propria vârstă, a spus Carlisle.

— Și să fim nevoiți să ne mutăm iar și mai repede de atât? l-a contrazis ea.

Carlisle a ridicat din umeri.

— Îmi *place* aici! E puțin soare și avem ocazia să ne comportăm aproape *normal*.

— Ei bine, în mod sigur nu este o decizie pe care trebuie să o luăm acum. Vom aștepta și vom vedea dacă devine o decizie necesară. Edward pare sigur de tăcerea acestei fete Swan.

Rosalie a pufnit.

Dar eu deja nu-mi mai făceam griji cu privire la Rose. Știam că avea să respecte decizia lui Carlisle, indiferent cât de furioasă era pe mine. Conversația lor a trecut la detalii nesemnificative.

Jasper a rămas de neclintit.

Și înțelegeam de ce. Înainte ca el și Alice să se cunoască, locuise într-o zonă de război, o scenă continuă de masacre. Știa consecințele nerespectării regulilor – văzuse cu propriii ochi efectele unui asemenea comportament. Faptul că nu încercase să o calmeze pe Rosalie cu puterile lui supranaturale, dar nici nu încercase să o atâțe și mai tare, spunea multe. Se ținea la distanță de discuție – deasupra conversației.

— Jasper, am spus eu.

Mi-a întâlnit privirea; fața îi era complet inexpresivă.

— Ea nu va plăti pentru greșelile mele. Nu voi permite asta.

— Și atunci va beneficia de pe urma lor? Ar fi trebuit să moară astăzi, Edward. Nu aș fi făcut decât să reglez lucrurile.

Am repetat, apăsând pe fiecare cuvânt.

— Nu voi permite asta!

A ridicat brusc din sprâncene. Nu se așteptase la așa ceva – nu-și imaginase că voi face ceva să-l opresc.

A clătinat din cap încă o dată.

— Iar eu nu voi permite ca Alice să trăiască în pericol, chiar dacă e un pericol minor. Edward, tu nu simți pentru

nimeni ce simt eu pentru ea, tu n-ai trecut prin ce-am trecut eu, chiar dacă mi-ai văzut amintirile, sau nu. Nu înțelegi.

— Nu contest asta, dar îți spun acum – nu te voi lăsa să te atingi de Isabella Swan.

Ne-am privit unul pe altul – nu neapărat urât, ci fiecare cântărindu-și adversarul. L-am simțit cum îmi evalua dispoziția, cum îmi testa hotărârea.

— Jazz, a spus Alice, întrerupându-ne.

Ne-am mai uitat unul la altul încă un moment, după care Jasper și-a îndreptat privirea către ea.

— Nu te obosi să-mi spui că poți avea singură grijă de tine, Alice. O știu deja. Dar asta nu schimbă...

— Nu asta am de gând să spun, l-a întrerupt Alice. Aveam de gând să-ți cer să faci ceva pentru mine.

Am văzut ce avea în minte, moment în care am deschis gura larg cu un icnet sonor. M-am uitat la ea șocat, abia conștient de faptul că toată lumea, mai puțin Alice și Jasper, mă priveau acum îngrijorați.

— Știu că mă iubești. Mulțumesc. Dar aș aprecia foarte tare dacă nu ai încerca să o omori pe Bella. În primul rând, Edward vorbește destul de serios și nu vreau ca voi doi să vă bateți. Și în al doilea rând, e prietena mea. Sau cel puțin, *urmează* să fie.

Era limpede precum cristalul în mintea ei: Alice zâmbea, având brațul alb ca gheața în jurul umerilor calzi și fragili ai fetei. Și Bella zâmbea, având brațul în jurul taliei lui Alice.

Viziunea era extrem de fermă; doar timpul când se întâmpla asta nu era clar.

— Dar... Alice..., a icnit Jasper.

Nu reușeam să întorc capul să-i văd expresia. Nu reușeam să mă smulg de la imaginea din viziunea lui Alice ca să îi aud gândurile.

— Am s-o iubesc într-o zi, Jazz. Voi fi foarte supărată pe tine dacă n-o lași în pace.

Eu încă eram prins în mrejele gândurilor lui Alice. Am văzut viitorul luminându-se atunci când hotărârea lui Jasper s-a clătinat odată cu această cerere neașteptată a ei.

— Ah, a oftat ea, deoarece nehotărârea lui crease un nou viitor. Vezi? Bella nu va spune nimic. Nu ai de ce să-ți faci griji.

A rostit numele fetei... ca și cum ar fi fost deja prietene apropiate.

— Alice, am spus eu cu un nod în gât. Ce... înseamnă...?

— Ți-am spus că va apărea o schimbare. Nu știu, Edward.

Însă atunci când și-a încordat maxilarul, am știut că mai era ceva. Încerca să nu se gândească la asta. A început deodată să se concentreze foarte tare pe Jasper, deși el era prea șocat ca să progreseze în vreun fel în decizia pe care o avea de luat.

Alice mai făcea asta uneori când încerca să-mi ascundă ceva.

— Ce este, Alice? Ce ascunzi?

L-am auzit pe Emmett mârâind. Mereu devenea frustrat când Alice și cu mine purtam genul acesta de conversații.

Ea a clătinat din cap, încercând să nu mă lase înăuntru.

— Are legătură cu fata? am vrut să știu. Are legătură cu Bella?

Avea dinții încleștați de cât de tare se concentra, însă atunci când am rostit numele Bellei, a avut o scăpare. Scăparea a durat doar o fracțiune de secundă, însă a fost suficientă pentru mine.

— NU! am strigat.

Mi-am dat seama că eram în picioare doar în momentul în care am auzit cum a căzut scaunul pe podea.

— Edward!

Și Carlisle se ridicase în picioare, ținându-mă de umăr. Abia mi-am dat seama că se afla acolo.

— Se conturează, a șoptit Alice. Cu fiecare clipă ești și mai hotărât. Nu mai sunt decât două direcții pentru ea. E ori una, ori alta, Edward.

Vedeam ce vedea și ea... dar nu puteam să accept.

— Nu, am spus din nou.

Deja nu mai aveam putere în glas să neg. Mi-am simțit picioarele moi și a trebuit să mă sprijin de masă. Mâna lui Carlisle a căzut de pe umărul meu.

— Ce *enervantă* e toată chestia asta, s-a plâns Emmett.

— Trebuie să plec, i-am șoptit lui Alice, ignorându-l.

— Edward, am vorbit despre asta deja, a spus Emmett cu voce tare. E cea mai bună cale să o faci pe fată să înceapă să vorbească. Și plus de asta, dacă tu pleci, noi nu vom ști sigur dacă vorbește sau nu. Trebuie să rămâi să te ocupi de asta.

— Nu te văd plecând nicăieri, Edward, mi-a spus Alice. Nu știu dacă mai poți să pleci acum. *Gândește-te la asta*, a adăugat ea fără să rostească vorbele cu voce tare. *Gândește-te la plecare.*

Am înțeles la ce se referea. Da, ideea de a nu o mai vedea pe fată niciodată era... dureroasă. Simțisem deja asta în holul spitalului atunci când îmi luasem la revedere în felul acela aspru. Însă acum plecarea mea era și mai necesară. Nu puteam să accept niciuna dintre alternativele de viitor la care aparent o condamnasem.

— *Nu sunt ferm convinsă de Jasper, Edward,* a continuat Alice. *Dacă tu pleci, iar el crede că ea reprezintă un pericol pentru noi...*

— Nu aud asta, am contrazis-o eu, încă doar pe jumătate conștient că mai erau și alții cu noi.

Jasper oscila. Nu ar fi făcut nimic care s-o rănească pe Alice.

— *Nu acum. Ești dispus să-i riști viața, să o lași neprotejată?*

— De ce-mi faci asta? am mârâit eu.

Mi-am lăsat capul în mâini.

Eu nu eram ocrotitorul Bellei. Nu puteam să fiu. Oare nu erau cele două variante de viitor suficientă dovadă pentru asta?

— *Și eu o iubesc. Sau o voi iubi. Nu-i același lucru, dar aș vrea să mai trăiască pentru asta.*

— *Și tu* o iubești? am șoptit, nevenindu-mi a crede.

A oftat.

— *Cât de orb poți să fii, Edward. Tu chiar nu vezi încotro te îndrepți? Nu poți să vezi unde te afli deja? E mai inevitabil decât răsăritul soarelui mâine-dimineață. Vezi ce văd eu...*

Am clătinat din cap, îngrozit.

— Nu. Am încercat să închid viziunile pe care mi le dezvăluise. Nu trebuie să urmez calea aceea. Voi pleca. *Voi schimba* viitorul.

— Poți să încerci, a spus ea având îndoieli.

— *Haide!* a urlat Emmett.

— Cască urechile, a șuierat Rose la el. Alice îl vede îndrăgostindu-se de ființa *umană*! Tipic pentru Edward!

După care a scos un sunet de greață. Abia dacă am auzit-o.

— Poftim? a spus Emmett, șocat. Apoi a început să râdă puternic în hohote umplând toată camera. Deci asta se întâmplă? A râs din nou. Naspa treabă, Edward.

— Se îndrăgostește de o ființă umană? a repetat Esme pe un ton șocat. De fata pe care a salvat-o astăzi? Se *îndrăgostește* de ea?

— Ce vezi, mai exact, Alice? a vrut Jasper să știe.

Alice s-a întors spre el. Am continuat, amorțit, să îi privesc țintă profilul.

— Totul depinde de cât de puternic este el. Ori asta, ori o omoară el direct – s-a întors să-mi întâlnească privirea din nou, uitându-se furioasă –, ceea ce m-ar enerva *la culme*, Edward, ca să nu mai spun ce ar însemna *pentru tine*. S-a răsucit înapoi spre Jasper. Ori va deveni una dintre noi cândva.

Cineva a icnit. Nu m-am uitat să văd cine.

— Asta nu se va întâmpla! am strigat eu din nou. Nici una, nici alta!

Alice a vorbit ca și cum nu mă auzise.

— Depinde, a repetat ea. S-ar putea să fie suficient de puternic să n-o omoare, dar cu siguranță va fi pe aproape. Va fi nevoie de extrem de mult autocontrol. Chiar mai mult decât are Carlisle. Singurul lucru pentru care nu este suficient de puternic e să stea departe de ea. Asta-i o cauză pierdută.

Nu reușeam să rostesc nimic. Se pare că nici ceilalți. Era o liniște mormântală.

Am privit-o fix pe Alice și toți ceilalți m-au privit fix pe mine. Îmi vedeam propria expresie îngrozită din cinci puncte de vedere diferite.

După un moment prelung, Carlisle a oftat.

— Ei bine, asta... complică lucrurile.

— Că bine zici, a fost Emmett de acord.

Vocea lui încă suna de parcă era gata să izbucnească în râs. Dacă exista cineva care putea să găsească amuzantă distrugerea vieții mele, atunci cu siguranță că Emmett era acela.

— Și totuși, presupun că planurile rămân neschimbate, a spus Carlisle gânditor. Vom aștepta și vom supraveghea situația. În mod sigur, nimeni nu se va... atinge de fată.

M-am încordat.

— Nu, a spus Jasper încet. Cu asta pot să fiu de acord. Dacă Alice vede doar aceste două variante...

— Nu! Vocea nu-mi era nici țipăt, nici urlet și nici plâns de disperare, ci o combinație între cele trei. Nu!

Voiam să plec, să mă îndepărtez de zgomotul gândurilor lor – dezgustul ipocrit, amuzamentul lui Emmett, răbdarea infinită a lui Carlisle...

Și mai rău de atât: încrederea lui Alice. Încrederea lui Jasper în încrederea lui Alice.

Și cel mai rău dintre toate: Ce simțea Esme... *bucurie*.

Am ieșit valvârtej din cameră. Esme mi-a întins mâna când am trecut pe lângă ea, însă nu am băgat în seamă gestul.

Am început să alerg înainte să apuc să ies din casă. Am sărit peluza și râul dintr-o mișcare și am fugit spre pădure. Începuse iar să plouă atât de torențial, încât m-a udat leoarcă în câteva secunde. Îmi plăcea perdeaua densă de apă – ridica un perete între mine și restul lumii. Mă izola, îmi permitea să fiu singur.

Am alergat spre est peste munți și prin munți fără să mă abat de la drumul drept, până am zărit o urmă vagă din luminile orașului Seattle de cealaltă parte a golfului. M-am oprit înainte să ajung la granița cu civilizația.

Doborât de ploaie și complet singur, mi-am permis să mă uit într-un final la ceea ce făcusem – la felul în care mutilasem viitorul.

În primul rând, viziunea cu Alice și fata, una cu brațele în jurul celeilalte, mergând împreună prin pădurea din apropierea liceului; încrederea și prietenia erau atât de evidente, încât parcă ieșeau în relief din imagine. În această viziune, ochii mari și ciocolatii ai Bellei nu mai erau confuzi, însă rămăseseră la fel de plini de secrete – în această imagine, păreau să fie niște secrete fericite. Nu a tresărit deloc atunci când brațul rece al lui Alice a atins-o.

Ce putea să însemne asta? Oare cât de multe știa? În acel tablou din viitor, oare ce părere avea despre *mine*?

Apoi cealaltă imagine, foarte asemănătoare, doar că de data aceasta am fost cuprins de groază. Alice și cu Bella pe veranda casei mele, cu brațele una în jurul celeilalte în semn de prietenie profundă. Doar că acum nu mai era nicio diferență între cele două brațe – ambele erau albe, netede ca marmura, tari ca oțelul. Ochii Bellei nu mai erau ciocolatii. Avea irisurile purpuriu aprins. Secretele lor erau de nepătruns – acceptare sau deznădejde? Era imposibil să-mi dau seama. Chipul îi era rece și nemuritor.

M-am cutremurat. Nu am putut să-mi înăbuș aceeași întrebare, și totuși diferită: Ce însemna asta – cum de se întâmplase? Și ce părerea avea ea acum despre mine?

Puteam să răspund la ultima dintre ele. Dacă eu o obligasem să ducă această imitație de viață goală, din slăbiciune și egoism, nu avea cum să simtă altfel pentru mine decât să mă urască.

Dar mai exista o imagine, și mai îngrozitoare, mai rea decât oricare alta pe care o avusesem vreodată în minte.

Ochii mei roșu aprins de la sângele de om, ochii unui monstru. Trupul frânt al Bellei în brațele mele, alb cenușiu, scurs, lipsit de viață. Era o imagine extrem de reală, de clară.

Nu suportam să văd asta. Nu puteam îndura. Am încercat s-o îndepărtez din minte, chinuindu-mă să văd altceva, orice altceva. Am încercat să revăd expresia chipului ei viu care mi se blocase în fața ochilor în celălalt capitol al existenței mele. Dar degeaba.

Viziunea sumbră a lui Alice mi-a luat cu asalt mintea, iar eu mă zvârcoleam pe dinăuntru de durerea pe care o provoca. În același timp, monstrul din mine dădea pe afară de bucurie, jubilând față de probabilitatea succesului său. Mi se făcea greață.

Nu puteam să permit așa ceva. Trebuia să existe o cale să ocolesc viitorul. Nu aveam să las viziunile lui Alice să-mi dicteze acțiunile. Puteam să aleg o altă cale. Întotdeauna exista o alternativă.

Trebuia să existe.

Capitolul 5

Invitații

Liceul. Nu mai era un purgatoriu, acum era chiar iadul. Tortură și flăcări... da, aveam parte de amândouă.

Făceam totul corect acum. Respectam toate regulile. Nimeni nu se putea plânge că nu-mi asumam responsabilități.

Ca să-i fac pe plac lui Esme și să-i protejez pe ceilalți, am rămas în Forks. M-am întors la programul meu anterior. Nu vânam mai des decât ceilalți. Mă duceam zilnic la liceu și jucam rolul omului. Ascultam cu atenție în fiecare zi să văd dacă se discută ceva nou despre familia Cullen – dar nu era niciodată ceva nou. Fata nu și-a împărtășit nimănui suspiciunile. A repetat aceeași poveste – că eu mă aflam lângă ea și că am tras-o din drum – până când s-au plictisit și cei mai curioși ascultători și au încetat să mai ceară detalii. Nu exista niciun pericol. Fapta mea necugetată nu rănise pe nimeni.

Pe nimeni cu excepția mea.

Eram hotărât să schimb viitorul. Nu era un demers simplu pentru mine, dar nu exista nicio altă alegere cu care să fiu împăcat.

Alice îmi spusese că nu voi fi suficient de puternic să mă țin departe de fată. Eu aveam să-i dovedesc că se înșală.

Mă gândisem că prima zi va fi cea mai grea. Până la finalul ei, eram *sigur* că așa și era. Dar mă înșelasem.

Mă chinuia groaznic să știu că o rănesc pe fată. Mă consolasem spunându-mi că durerea ei era infimă comparativ

cu a mea – doar un orgoliu rănit de respingere. Bella era o ființă omenească și știa că eu sunt altceva, ceva rău, ceva înfricoșător. Probabil că ar fi fost mai degrabă ușurată decât rănită dacă i-aș fi întors spatele și m-aș fi prefăcut că nu există.

— Bună, Edward, m-a salutat ea la prima oră de biologie la care s-a întors.

Vorbea pe un ton plăcut, prietenos, complet diferit de cel de la ultima conversație.

Dar de ce? Ce însemna această schimbare? Oare uitase? Luase decizia să creadă că își imaginase tot episodul? Oare mă iertase pentru că nu mă ținusem de promisiune?

Întrebările mă asaltau și mă chinuiau la fel ca setea care mă copleșea de fiecare dată când respiram.

Doar un moment să mă uit în ochii ei. Doar să văd dacă pot citi răspunsurile acolo...

Nu. Nu-mi puteam permite nici măcar asta. Nu dacă voiam să schimb viitorul.

Am mișcat bărbia un centimetru în direcția ei fără să-mi iau ochii de la catedră. Am dat din cap o dată, apoi am privit doar înainte.

Nu mi s-a mai adresat după aceea.

După-amiaza, imediat ce școala s-a încheiat, și eu mi-am terminat de jucat rolul, am alergat până la jumătatea drumului spre Seattle, așa cum făcusem cu o zi înainte. Simțeam că pot să-mi gestionez mai bine dorința atunci când zburam peste pământ și totul în jurul meu devenea o ceață verde.

Alergatul a devenit obiceiul meu zilnic.

Oare o iubeam? Nu credeam. Nu încă. Dar scurtele viziuni ale lui Alice despre viitor îmi rămăseseră în minte și puteam să-mi dau seama cât de ușor ar fi fost să mă îndrăgostesc de Bella. Era ca o cădere liberă: lipsită de efort. Să nu-mi dau voie să mă îndrăgostesc era opusul căderii – era ca și

cum m-aș fi cățărat cu mâinile goale pe o stâncă, având doar puterile obișnuite ale muritorilor.

A trecut mai mult de o lună și fiecare zi a devenit mai grea. Asta nu avea niciun sens pentru mine – tot așteptam să-mi treacă, să devină mai ușor chinul sau măcar să nu mai crească în intensitate. Probabil că la asta se referise Alice când prezisese că nu voi putea sta departe de fată. Văzuse că durerea va deveni tot mai puternică.

Însă puteam face față durerii.

Nu aveam să-i distrug viitorul Bellei. Dacă îmi era predestinat s-o iubesc, minimumul pe care îl puteam face era să stau departe de ea, nu?

Dar cam atât puteam îndura – s-o evit. Puteam să mă prefac că o ignor și să nu mă uit niciodată în direcția ei. Puteam să mă prefac că nu am niciun interes pentru ea. Cu toate acestea, mă agățam în continuare de fiecare respirație a ei, de fiecare cuvânt pe care îl rostea.

Nu puteam s-o privesc cu propriii mei ochi, așa că o priveam prin ochii celorlalți. Marea majoritate a gândurilor mele se învârteau în jurul ei de parcă ea era centrul gravitației minții mele.

Pe măsură ce iadul acesta mă măcina, mi-am împărțit chinurile în patru categorii.

Primele două îmi erau familiare. Mirosul și tăcerea ei. Sau mai bine zis – ca să plasez responsabilitatea mea, acolo unde trebuia să fie – setea și curiozitatea mea.

Setea era chinul meu primordial. Îmi intrase de-acum în obicei să nu respir deloc la ora de biologie. Desigur existau și excepții – când trebuia să răspund la o întrebare și aveam nevoie de respirație pentru a vorbi. De fiecare dată când gustam aerul din jurul fetei, era la fel ca în prima zi – foc și dorință și violență brutală disperată să se dezlănțuie. Îmi era greu să mă agăț măcar vag de rațiune sau de autocontrol

în acele momente. Și, la fel ca în prima zi, monstrul din mine urla, foarte aproape de suprafață.

Curiozitatea era constantă în gândurile mele chinuite. Nu-mi ieșea deloc din minte întrebarea: „Oare la ce se gândește acum?" Când îi auzeam oftatul moale. Când își răsucea, absentă, o șuviță de păr în jurul degetului. Când își azvârlea cărțile pe pupitru cu mai multă forță decât de obicei. Când intra în grabă în clasă, aflată în întârziere. Când bătea cu nervozitate din picior. Fiecare mișcare prinsă de vederea mea periferică era un mister înnebunitor. Când vorbea cu alți colegi, îi analizam fiecare cuvânt și ton al vocii. Oare își exprima gândurile sau ceea ce credea că ar trebui să spună? Adesea mi se părea că încearcă să spună ceea ce așteaptă cei din jur și asta îmi reamintea de familia mea și de viața noastră zilnică plină de înșelăciune – noi ne pricepeam mai bine la asta. Dar ea de ce trebuia să joace un rol? Era una dintre ele – o ființă umană adolescentă.

Doar că... uneori nu se comporta ca atare. De exemplu, când domnul Banner ne-a dat un proiect de grup la biologie. Obiceiul lui era să îi lase pe elevi să-și aleagă singuri partenerii. Așa cum se întâmpla mereu la proiectele de grup, cei mai curajoși dintre elevii ambițioși – Beth Daws și Nicholas Laghari – m-au întrebat repede dacă nu vreau să fac parte din echipa lor. Am ridicat din umeri în semn de acceptare. Ei știau că îmi voi face partea la perfecție și chiar și pe a lor, dacă rămânea nefăcută.

Nu a fost nicio surpriză că Mike s-a aliat cu Bella. Neașteptată a fost însă insistența Bellei cu privire la al treilea membru al grupului: Tara Galvaz.

De obicei trebuia ca domnul Banner să desemneze un grup care s-o accepte pe Tara. Fata a părut mai mult surprinsă decât încântată atunci când Bella a bătut-o pe umăr și a întrebat-o cu stângăcie dacă nu dorea să lucreze cu ea și cu Mike.

— Cum vrei, a răspuns Tara.

Când s-a întors la locul ei, Mike i-a șuierat printre dinți:

— Tara e complet varză. Nu va lucra absolut nimic. Cred că o să rămână corijentă la biologie.

Bella a clătinat din cap și i-a șoptit drept răspuns:

— Nu-ți face griji. Mă ocup eu dacă nu face ceva.

Mike n-a fost deloc convins.

— Dar *de ce* ai făcut asta?

Muream să-i adresez aceeași întrebare, deși nu pe același ton.

Realitatea era că Tara chiar urma să rămână corijentă. Domnul Banner se gândea la ea acum, atât surprins, cât și emoționat de alegerea Bellei.

Nimeni nu-i dă niciodată o șansă fetei ăleia. Ce drăguț din partea Bellei – e mai cumsecade decât majoritatea canibalilor ăstora.

Oare Bella remarcase că Tara era, de obicei, ostracizată de restul clasei? Nu-mi imaginam niciun motiv pentru bunătatea de a o include în echipă, mai ales având în vedere timiditatea Bellei. M-am întrebat câtă neplăcere îi provocase situația și am decis că probabil mai multă decât ar fi fost dispus oricine altcineva din clasă să suporte pentru un străin.

Având în vedere cunoștințele Bellei de biologie, m-am întrebat dacă nota de la acest proiect avea s-o salveze pe Tara de la corijență, la materia asta cel puțin. Și exact asta s-a întâmplat.

A mai fost apoi un moment în pauza de prânz când Jessica și cu Lauren discutau despre destinațiile lor de vis de pe locul întâi din lista cu lucruri de făcut în viață. Jessica a ales Jamaica, numai ca să fie imediat depășită de Lauren care a contracarat cu Riviera Franceză. Tyler a propus Amsterdam, gândindu-se la faimosul Cartier Roșu, iar ceilalți au început să facă mișto de el. Am așteptat nerăbdător să aud răspunsul la întrebarea aceea, dar înainte ca Mike (care și-ar fi dorit să meargă la Rio) s-o poată întreba, Eric a menționat

entuziasmat Comic Con ca destinația lui ideală, și toți cei de la masă au izbucnit în râs.

— Ce tăntălău! a pufnit Lauren.

Jessica s-a hlizit.

— Știu, nu-i așa?

Tyler a dat ochii peste cap.

— N-o să ai niciodată o iubită, i-a spus Mike lui Eric.

Vocea Bellei, mai tare decât volumul ei timid obișnuit, a pus capăt zarvei.

— Nu, asta e tare, a insistat Bella. Și eu aș merge tot acolo.

Mike a început imediat să dea înapoi.

— Mă rog, unele costume sunt oarecum mișto. Leia ca sclavă!

Ar fi trebuit să tac din gură.

Jessica și Lauren au schimbat priviri, încruntându-se.

Mă lași? a gândit Lauren.

— Chiar ar trebui să mergem, i-a propus Eric Bellei. Adică, după ce economisim suficienți bani.

Comic Con cu Bella! Și mai bine decât Comic Con singur...

Ea a fost luată prin surprindere o secundă, dar după o căutătură scurtă către Lauren, a continuat.

— Da, aș vrea, dar probabil e prea scump, nu?

Eric a început să enumere prețurile la bilete și la cazare comparativ cu dormitul în mașină. Jessica și cu Lauren s-au întors la conversația lor precedentă în timp ce Mike îi asculta nefericit pe Eric și pe Bella.

— Crezi că în două-trei zile am ajunge cu mașina acolo? a întrebat Eric.

— Habar n-am, a răspuns Bella.

— Păi, cât îți ia să ajungi cu mașina de aici până la Phoenix?

— Poți să ajungi în două zile, a răspuns ea cu încredere. Dacă ești dispus să șofezi cincisprezece ore pe zi.

— San Diego ar trebui să fie mai aproape de atât, nu crezi?

Eu am părut să fiu singurul care observă cum se aprinde un bec deasupra capului Bellei.

— A, da, San Diego e clar mai aproape. Dar tot ne-ar lua două zile.

Era clar că nici măcar nu știuse unde anume se desfășura Comic Con. Intervenise doar ca să-l salveze pe Eric de la tachinări. Asta spunea multe despre caracterul ei – mereu mai adăugam câte ceva la listă –, dar acum nu aveam să mai aflu ce destinație ar fi ales ea în realitate. Mike era aproape la fel de nemulțumit ca mine, însă nu părea să-și dea seama de motivele ei reale.

Făcea des chestia asta: ieșea din zona ei tăcută de confort doar ca să ajute pe altcineva care părea la ananghie; schimba subiectul când cercul ei de prieteni-oameni deveneau prea răutăcioși unii cu alții; îi mulțumea unui profesor pentru lecție dacă profesorul părea să aibă o zi proastă; renunța la dulapul de pe hol pentru altul mai îndepărtat doar ca două prietene să poată fi vecine; zâmbea cu un zâmbet anume, care nu ieșea niciodată la suprafață pentru prietenii ei aroganți, ci era adresat doar celor ce sufereau. Lucruri mărunte pe care nimeni dintre cunoștințele sau admiratorii ei nu păreau să le remarce.

Printre toate aceste lucruri mărunte, am reușit să adaug pe lista mea calitatea cea mai importantă, cea mai revelatoare dintre toate, pe atât de simplă, pe cât era de rară. Bella era bună. Toate celelalte lucruri se adăugau la acest întreg: era cumsecade și modestă, altruistă și curajoasă – bună pe dinafară și pe dinăuntru. Și în afară de mine nimeni nu părea să conștientizeze asta. Deși, cu siguranță, Mike se uita la ea la fel de des ca mine.

Și chiar el era cel mai surprinzător dintre chinurile mele: Mike Newton. Cine ar fi ghicit vreodată că un muritor atât de banal și de plictisitor putea fi atât de enervant? Ca să fiu sincer, ar fi trebuit să mă simt întrucâtva recunoscător

față de el, deoarece reușea s-o facă pe fată să vorbească mai mult decât izbuteau ceilalți. Am aflat atât de multe despre ea prin intermediul acestor conversații, dar ajutorul lui Mike cu privire la acest proiect nu făcea decât să mă enerveze. Nu voiam să fie el cel care îi afla secretele.

Era de ajutor că Mike nu remarca niciodată micile ei revelații, micile ei gafe. Nu știa nimic despre ea. Își crease în minte o Bella care nu exista – o fată la fel de banală ca el. Nu îi remarcase altruismul și curajul care o diferențiau de ceilalți oameni, nu-i auzea maturitatea anormală din gândurile rostite cu voce tare. Nu-și dădea seama că atunci când vorbea despre mama ei, suna mai degrabă ca un părinte care vorbește despre un copil – iubitoare, indulgentă, un pic amuzantă și teribil de protectoare. Nu-i auzea nerăbdarea din glas când simula interesul pentru poveștile lui mult prea lungi și nu-i ghicea compasiunea din spatele răbdării.

Însă aceste descoperiri utile nu m-au făcut deloc să-l plac pe Mike. Felul posesiv în care se uita la Bella – de parcă era o viitoare achiziție – mă provoca la fel de mult ca fanteziile lui vulgare despre ea. Pe măsură ce trecea timpul, devenea tot mai încrezător în privința ei, pentru că părea să-l prefere pe el, în detrimentul celor considerați rivalii lui – Tyler Crowley, Eric Yorkie și chiar și eu, uneori. Venea în mod obișnuit să stea lângă jumătatea ei de pupitru înainte să înceapă ora de biologie, flecărind cu ea, încurajat de zâmbetele ei. Doar zâmbete politicoase, mi-am spus. În același timp, mă amuzam adesea imaginându-mi cum îl azvârl prin încăpere și se izbește de perete. Probabil că l-aș fi rănit mortal...

În gândurile lui, Mike nu mă vedea prea des ca pe un rival. După accident, se îngrijorase că între Bella și mine se va naște o legătură bazată pe experiența trăită împreună, dar era limpede că se petrecuse exact opusul. Pe atunci, încă îl deranjase ideea că, dintre toți colegii, eu alesesem

să-mi îndrept atenția asupra Bellei. Însă acum o ignoram la fel cum îi ignoram și pe ceilalți, așa că a lăsat-o mai moale cu bănuielile.

Oare la ce se gândea ea acum? Îi plăcea atenția lui?

Și în cele din urmă, ultimul dintre chinurile mele, cel mai dureros: indiferența Bellei. Dacă eu o ignoram, mă ignora și ea. N-a mai încercat niciodată să vorbească cu mine. Din câte știam, nici măcar nu s-a mai gândit la mine vreodată.

Asta m-ar fi scos din minți în alte împrejurări – sau mai rău, m-ar fi făcut să-mi încalc hotărârea –, dacă Bella nu s-ar fi uitat lung la mine câteodată, așa cum mai făcuse și înainte. Eu nu o vedeam, pentru că nu-mi dădeam voie să mă uit la ea, dar Alice ne avertiza întotdeauna. Ceilalți încă erau îngrijorați despre cunoștințele problematice ale fetei.

Faptul că mă privea de la distanță din când în când îmi mai alina puțin durerea. Desigur, probabil că doar încerca să identifice cu exactitate ce fel de aberație eram.

— Bella se va uita lung la Edward într-un minut. Purtați-vă normal, ne-a spus Alice într-o marți din martie, și ceilalți au avut grijă să se foiască și să-și schimbe greutatea de pe un picior pe altul.

Eram atent de câte ori se uita în direcția mea. Îmi făcea plăcere, deși n-ar fi trebuit, că nu se uita mai rar decât înainte. Nu știam ce înseamnă asta, dar mă făcea să mă simt mai bine.

Alice a oftat.

— *Mi-aș dori...*

— Nu te băga, Alice, i-am spus aproape pe mutește. Nu se va întâmpla.

Ea s-a bosumflat. Alice era nerăbdătoare să devină prietenă cu Bella, așa cum văzuse în previziune. Într-un fel ciudat, îi era dor de o fată pe care nu o cunoștea.

— *Trebuie să recunosc că ești mai puternic decât credeam. Ai făcut viitorul să fie din nou plictisitor și lipsit de noimă. Sper că ești fericit.*

— Pentru mine are sens.

Ea a pufnit cu delicatețe.

Am încercat s-o ignor, neavând răbdare să fac conversație. Nu eram într-o dispoziție prea bună – eram mai agitat decât le îngăduiam să vadă. Numai Jasper era conștient de încordarea mea, simțindu-mi stresul cu abilitatea lui unică de a percepe și de a influența dispoziția celorlalți. Dar nu-mi înțelegea motivele pentru care eram așa prost dispus și – pentru că eram mai mereu cu capsa pusă zilele astea – nu mi-a dat prea mare atenție.

Astăzi va fi o zi grea. Mai grea decât precedenta, așa era tiparul.

Mike Newton urma s-o invite pe Bella la o întâlnire.

Se apropia un bal la care fetele invitau băieții, iar el sperase foarte mult că Bella îl va alege partener. Faptul că ea n-o făcuse până acum îi cam zguduise încrederea de sine. Acum se afla într-o dilemă incomodă – disconfortul lui mă bucura mai mult decât ar fi trebuit –, pentru că Jessica Stanley tocmai îl invitase. Nu voia să accepte, sperând în continuare că Bella îl va invita (și-l va desemna învingător în fața celorlalți pretendenți), dar nu voia nici să refuze și să sfârșească prin a rata balul cu totul. Jessica, rănită de ezitarea lui și ghicind motivul din spatele ei, arunca pumnale mentale înspre Bella. Din nou, am avut instinctul să mă pun între ea și gândurile furioase ale Jessicăi. Acum îmi înțelegeam mai bine acest instinct, totuși mă făcea să mă simt și mai iritat pentru că nu puteam acționa așa cum mi-aș fi dorit.

Și când te gândești că se ajunsese la asta! Eram complet obsedat de dramoletele de liceu pe care înainte le disprețuiam.

Mike își aduna curajul în timp ce o conducea pe Bella la cursul de biologie. I-am ascultat frământările interioare cât i-am așteptat să sosească. Băiatul era slab de înger. Așteptase în mod intenționat balul ăsta pentru că îi fusese teamă să își

declare sentimentele înainte ca ea să arate vreo preferință pentru el. Nu voia să pară vulnerabil în fața respingerii, preferând ca ea să facă primul pas.

Lașul.

S-a așezat din nou pe pupitrul nostru, simțindu-se confortabil acolo pentru că o făcea de multă vreme, și mi-am imaginat sunetul pe care l-ar face corpul lui dacă s-ar lovi de perete cu suficientă forță ca să-i rupă oasele.

— Deci, i-a spus el fetei, cu privirea în podea. Jessica m-a invitat la balul primăverii.

— Super! a răspuns Bella imediat, entuziasmată.

Mi-a fost greu să mă abțin să zâmbesc când Mike i-a înțeles tonul. Sperase ca ea să fie supărată.

— Te vei distra de minune cu Jessica, a continuat ea.

El s-a chinuit să găsească răspunsul potrivit.

— Păi... A ezitat și aproape că și-a luat tălpășița. Dar apoi a revenit. I-am spus c-o să mă mai gândesc.

— De ce ai făcut una ca asta? l-a luat ea la rost.

Tonul îi era dezaprobator, dar conținea și o nuanță vagă de ușurare.

Ce însemna *asta*? Un sentiment neașteptat și puternic de furie m-a făcut să-mi încleștez pumnii.

Mike nu i-a simțit ușurarea din voce. S-a îmbujorat la față – și oricât de nervos eram, asta mi s-a părut o invitație deschisă – și a privit din nou în podea când a vorbit.

— Mă întrebam dacă... păi, dacă aveai de gând să mă inviți tu.

Bella a ezitat.

În momentul acela, am văzut viitorul cu mai multă claritate decât o făcuse Alice vreodată.

Poate că fata avea să răspundă afirmativ întrebării nerostite a lui Mike, sau poate că nu, dar în orice caz, cândva, curând, va răspunde afirmativ cuiva. Era drăguță și interesantă, iar băieții erau conștienți de asta. Indiferent că ea

se va mulțumi cu cineva din mulțimea asta mediocră sau va aștepta să scape din Forks, va veni și ziua aceea în care ea va răspunde *afirmativ*.

I-am văzut viața așa cum o mai văzusem și înainte – facultate, carieră... dragoste, căsătorie. Am văzut-o din nou la brațul tatălui ei, îmbrăcată în voaluri albe, cu fața îmbujorată de fericire în timp ce pășește pe muzica Marșului Nupțial al lui Wagner.

Durerea pe care am simțit-o când mi-am imaginat viitorul acela mi-a reamintit agonia transformării. Mă consuma.

Și nu era doar durere, era *furie* deplină.

Furia asta necesita o supapă fizică de manifestare. Deși poate că nu acest băiat insignifiant și mediocru era cel căruia Bella i-ar fi spus „da", tânjeam să-i zdrobesc craniul cu pumnul, să-l nimicesc în locul celui care va fi ales cândva.

Nu înțelegeam emoția asta – era un ghem de durere, furie, dorință și disperare. Nu o mai simțisem niciodată; nu puteam s-o identific.

— Mike, cred că ar trebui să-i spui da, i-a răspuns Bella cu blândețe.

Pe Mike l-a cuprins dezamăgirea. În oricare alte împrejurări, aș fi savurat asta, dar acum eram pierdut în starea de șoc și remușcare cauzate de ceea ce mă făcuseră să gândesc durerea și furia.

Alice avea dreptate. *Nu* eram suficient de puternic.

Cu siguranță că acum Alice privea viitorul rearanjându-se, transformându-se, devenind din nou întortocheat. Oare îi făcea plăcere?

— Ai invitat deja pe altcineva? a întrebat Mike, posomorât.

S-a uitat înspre mine, suspicios pentru prima dată în săptămâni întregi. Mi-am dat seama că-mi trădasem interesul; înclinasem capul în direcția Bellei.

Invidia feroce din gândurile lui – invidia față de cel pe care l-ar fi preferat fata asta – a dat brusc un nume emoției mele.

Eram gelos.

— Nu, a spus ea cu o urmă de umor în voce. Nu merg deloc la bal.

Dincolo de remușcări și furie, am simțit și ușurare când am auzit-o. Era greșit, chiar periculos, să-i consider rivali pe Mike și pe ceilalți muritori interesați de Bella, dar a trebuit să recunosc că tocmai asta deveniseră.

— De ce? a întrebat Mike cu asprime.

M-a deranjat tonul lui. Mi-am înăbușit un mârâit.

— În sâmbăta aceea mă duc la Seattle, a răspuns ea.

Nu am mai simțit aceeași curiozitate arzătoare ca înainte – acum că intenționam să aflu toate răspunsurile. În curând urma să aflu motivele din spatele acestei afirmații.

Vocea lui Mike a căpătat o nuanță neplăcut de lingușitoare.

— Nu poți să pleci la alt sfârșit de săptămână?

— Îmi pare rău, dar nu. Bella era mai fermă acum. Așa că n-ar trebui s-o mai faci pe Jess să mai aștepte – e nepoliticos.

Preocuparea ei pentru sentimentele Jessicăi a alimentat flăcările geloziei mele. Excursia la Seattle era clar un pretext ca să spună „nu" – îl refuzase doar din loialitate față de prietena ei? Era suficient de altruistă ca să facă așa ceva. Chiar își dorea să poată accepta invitația? Sau mă înșelam cu ambele presupuneri? Era interesată de altcineva?

— Mda, ai dreptate, a mormăit el, atât de demoralizat, încât aproape mi s-a făcut milă de el.

Aproape.

A coborât privirea și nu s-a mai uitat la Bella, moment în care nu i-am mai văzut nici eu fața în gândurile lui.

Nu aveam de gând să tolerez asta.

M-am întors să-i citesc eu însumi expresia de pe chip, pentru prima oară în mai mult de o lună de zile. Am simțit o ușurare profundă când mi-am îngăduit să o fac. Mi-am imaginat că la fel se simte atunci când pui gheață pe o arsură dureroasă. Încetarea bruscă a durerii.

Avea ochii închiși și palmele apăsate pe tâmple. Umerii i se curbau în jos, într-o postură defensivă. A clătinat din cap aproape imperceptibil, de parcă încerca să-și scoată vreun gând din minte.

Frustrant. Fascinant.

Vocea domnului Banner a scos-o din reverie și a deschis, încet, ochii. S-a uitat imediat către mine, poate că m-a simțit privind-o. M-a fixat cu privirea, având aceeași expresie perplexă care mă bântuise de atât timp.

În acea secundă n-am mai simțit remușcare sau vinovăție sau furie. Știam că ele vor reveni, și curând, dar în acel moment am savurat un sentiment înălțător, emoționant și ciudat. De parcă triumfasem cumva, nu de parcă pierdusem.

Bella nu a întors capul, deși eu m-am uitat la ea cu o intensitate nepotrivită, încercând în zadar să-i citesc gândurile prin ochii de culoarea ciocolatei calde. Erau mai degrabă plini de întrebări decât de răspunsuri.

Îmi vedeam în ei reflexia propriilor mei ochi, negri de sete. Trecuseră aproape două săptămâni de la ultima mea excursie la vânătoare. Nu era cea mai sigură zi să-mi fac voința praf. Dar negrul lor n-a părut s-o sperie. Tot n-a întors capul și un roz delicat, devastator de apetisant, a început să-i coloreze obrajii.

„La ce te gândești acum?"

Aproape că am adresat întrebarea cu voce tare, dar în acel moment, m-a strigat domnul Banner. Am ales răspunsul corect din mintea lui și am privit scurt în direcția catedrei, trăgând repede aer în piept.

— Ciclul Krebs.

Setea îmi ardea gâtul – îmi încorda mușchii și îmi umplea gura cu venin – și am închis ochii, încercând să mă concentrez, în timp ce pofta după sângele ei se dezlănțuia în interiorul meu.

Monstrul era mai puternic ca niciodată, jubila. Își îmbrățișa viitorul dual care îi dădea o șansă de cincizeci la sută din ceea ce tânjea atât de feroce. Al treilea viitor, instabil, pe care eu încercasem să-l construiesc doar cu ajutorul voinței, se prăbușise – distrus de o banală gelozie, dintre toate sentimentele – și el era mai aproape de scopul său.

Remușcarea și vinovăția mă ardeau la fel de tare ca setea și dacă aș fi avut capacitatea de a produce lacrimi, cu siguranță acum aș fi plâns.

Ce făcusem?

Știind că bătălia era deja pierdută, nu mai părea să existe niciun motiv pentru care să-mi refuz ceea ce doream. M-am întors din nou să mă uit la fată.

Își ascunsese părul, dar îi vedeam obrajii colorați în stacojiu-închis.

Monstrului îi plăcea asta.

Ea nu s-a mai uitat la mine, dar își răsucea pe deget o șuviță din părul negru, cu nervozitate. Degetele ei gingașe, încheietura delicată – erau atât de fragile, arătau de parcă le-aș fi putut frânge doar suflând înspre ele.

Nu, nu, nu. Nu puteam face asta. Era prea fragilă, prea bună, prea prețioasă ca să merite asta. Nu-mi puteam permite ca viața mea să se intersecteze cu a ei, să o distrugă.

Dar nici nu puteam să stau departe de ea. Alice avea dreptate.

Monstrul din mine a șuierat iritat în timp ce eu mă chinuiam.

Ora scurtă alături de ea a trecut prea repede, în timp ce oscilam între ciocan și nicovală. S-a sunat de ieșire, iar ea a început să-și strângă lucrurile fără să se uite la mine. Asta m-a dezamăgit, dar nu mă puteam aștepta la altceva. Felul în care mă purtasem cu ea de la accident încoace era de neiertat.

— Bella? am spus, incapabil să mă abțin.

Voința mea zăcea pe jos făcută praf.

A ezitat înainte să mă privească. Când s-a întors, avea o expresie precaută și suspicioasă.

Mi-am reamintit că avea tot dreptul să nu aibă încredere în mine. Așa și trebuia.

A așteptat să continui, dar eu doar m-am uitat fix la ea, încercând să-i citesc emoțiile pe față. Am inspirat superficial la intervale regulate, luptându-mă cu setea.

— Ce e? a spus ea, în cele din urmă, cu o nuanță dură în voce. Vorbești din nou cu mine?

Nu eram sigur cum să răspund la asta. Oare chiar *vorbeam* cu ea din nou, în sensul la care se referise?

Nu, dacă puteam să mă abțin. Și voi încerca să mă abțin.

— Nu, nu chiar, i-am spus.

A închis ochii, iar lucrurile au devenit mai dificile, deoarece rămâneam fără cea mai bună cale de acces către sentimentele ei. A inspirat prelung, inaudibil, fără să deschidă ochii, apoi a vorbit:

— Atunci ce vrei, Edward?

Cu siguranță, nu așa se purta o conversație omenească normală. Atunci ea de ce vorbea cu ochii închiși?

Dar cum să-i răspund?

Am decis să spun adevărul. De acum înainte aveam să fiu cât mai sincer posibil cu ea. Nu voiam să-i merit neîncrederea, chiar dacă era imposibil să-i câștig încrederea.

— Îmi pare rău, i-am spus.

Era mai adevărat decât avea ea să știe vreodată. Din nefericire, nu mă puteam scuza decât pentru o chestie banală.

— Sunt foarte bădăran, știu. Dar e mai bine așa, pe bune.

A deschis ochii, cu o expresie încă precaută în privire.

— Nu știu ce vrei să spui.

Am încercat să-i transmit un avertisment, atât cât îmi era permis.

— E mai bine dacă nu suntem prieteni. Cu siguranță, simțea și ea asta; doar era fată isteață. Ai încredere în mine.

Ochii i s-au îngustat și mi-am amintit că-i mai spusesem aceleași cuvinte – chiar înainte să încalc o promisiune. Am tresărit când dinții i s-au încleștat cu un *clanț* zgomotos – era clar că-și aducea aminte și ea.

— Foarte rău că nu ți-ai dat seama de asta mai devreme, a spus ea furioasă. Te scuteai de tot regretul ăsta.

M-am uitat la ea șocat. Ce știa ea despre regretele mele?

— Regret? Regret pentru ce? am insistat.

— Că n-ai lăsat dubița aia tâmpită să mă zdrobească! s-a răstit ea.

Am împietrit, siderat.

Cum putea să creadă *așa ceva*? Salvarea vieții ei fusese singurul act acceptabil pe care îl făcusem de când o întâlnisem. Singurul de care nu-mi era rușine, care mă făcea să fiu bucuros că exist. Mă chinuiam s-o las în viață din prima clipă în care îi simțisem mirosul. Cum se putea îndoi de singura mea faptă bună din tot acest dezastru?

— Crezi că îmi pare rău că ți-am salvat viața?

— *Știu* că așa-i! a replicat ea.

Interpretarea aceea a intențiilor mele m-a făcut să fierb de nervi.

— Tu nu știi nimic.

Cât de ambiguu și de neînțeles era modul în care îi funcționa mintea! Probabil că nu gândea la fel cum gândeau ceilalți oameni. Cu siguranță, aceasta era explicația pentru tăcerea ei mentală. Nu era om, ci altceva.

A întors brusc capul, scrâșnind iar din dinți. Avea obrajii roșii, însă de data asta de furie. Și-a trântit cărțile unele peste altele în teanc, le-a luat în brațe și s-a îndreptat cu pași apăsați spre ușă, fără să se mai uite la mine.

Deși mă simțeam jignit, ceva din atitudinea ei furioasă mi-a mai domolit supărarea. Nu eram tocmai sigur din ce cauză exasperarea ei părea oarecum... înduioșătoare.

Pentru că mergea înțepată, fără să se uite pe unde calcă, s-a împiedicat de pragul ușii și a scăpat toate lucrurile. În loc să se aplece să le ridice, a rămas dreaptă și nemișcată, fără să se uite în jos, de parcă nu era sigură că merită să le recupereze.

Nu mai era nimeni care să mă vadă. M-am repezit spre ea și i-am strâns cărțile înainte să fi examinat măcar catastrofa.

S-a aplecat pe jumătate, m-a văzut, apoi a împietrit. I-am înmânat cărțile, asigurându-mă că pielea mea rece ca gheața nu o atinge pe a ei.

— Mulțumesc, a spus ea cu răceală.

— Cu plăcere.

Vorbeam răgușit, încă eram nervos, dar înainte să-mi dreg glasul și să încerc din nou, ea se ridicase și plecase cu pași apăsați spre următorul curs.

M-am uitat după ea până n-am mai zărit-o.

Ora de spaniolă a trecut ca prin ceață. Doamna Goff mi-a ignorat lipsa de atenție – știa că spaniola mea e mai bună decât a ei și era foarte indulgentă cu mine – și m-a lăsat în pace să mă gândesc.

Deci n-o puteam ignora. Măcar atât era evident. Dar oare însemna și că nu aveam de ales decât s-o omor? Nu se putea ca acesta să fie singurul viitor disponibil. Trebuia să mai existe și altă alegere, un echilibru fragil undeva. Am încercat să mă gândesc la o cale.

Nu i-am acordat prea multă atenție lui Emmett până aproape de finalul orei. El era curios – Emmett nu era foarte intuitiv față de schimbările de dispoziție ale celorlalți, dar la mine a remarcat schimbarea evidentă. Se întreba ce se întâmplase de-mi dispăruse ferocitatea de pe față. Se chinuia

să definească schimbarea și, în cele din urmă, a decis că arătam *plin de speranță*?

Plin de speranță? Oare așa păream văzut din exterior?

Am cântărit ideea în timp ce mergeam către Volvo, întrebându-mă *ce* anume ar trebui să sper.

Însă n-am avut prea mult timp de meditat. Pentru că eram sensibil la gândurile legate de fată, mi-a atras atenția numele Bellei în mintea unuia dintre băieții pe care chiar nu ar fi trebuit să-i consider rivali. Eric și Tyler auziseră – cu multă satisfacție – de eșecul lui Mike și se pregăteau să facă și ei pasul.

Eric era deja pe poziție, sprijinit de camioneta ei, unde Bella nu-l putea evita. Clasa lui Tyler nu ieșise încă, erau ținuți peste ora de ieșire ca să li se dea o temă, iar el era într-o grabă disperată s-o prindă înainte să plece.

Trebuie să văd asta cu ochii mei.

— Așteaptă-i pe ceilalți aici, bine? i-am șoptit lui Emmett.

Mi-a aruncat o privire suspicioasă, dar apoi a ridicat din umeri și a aprobat din cap.

Puștiul și-a pierdut mințile, a gândit el, amuzat.

Bella tocmai ieșea din sala de sport și am așteptat undeva, să nu mă vadă. Pe măsură ce se apropia de ambuscada lui Eric, am pornit înainte, potrivindu-mi pasul ca să trec pe lângă ei la momentul oportun.

Am remarcat cum s-a încordat când l-a văzut pe băiat așteptând-o. A înțepenit un moment, apoi s-a relaxat și a mers mai departe.

— Bună, Eric! am auzit-o salutându-l cu voce prietenoasă.

M-a cuprins o neliniște bruscă și neașteptată. Și dacă Bellei îi plăcea de adolescentul ăsta lungan, cu tenul lui acneic? Poate că bunătatea ei anterioară față de el nu era întru totul altruistă?

Eric a înghițit în sec, iar mărul lui Adam i s-a plimbat în sus și în jos.

— Salut, Bella.

Ea nu părea să-şi dea seama că el avea emoţii.

— Ce e? l-a întrebat, descuind camioneta fără să se uite la expresia lui înspăimântată.

— Hm, mă-ntrebam... dacă ai vrea să mergi la balul primăverii cu mine?

Cuvintele i s-au oprit în gât.

Ea a ridicat în cele din urmă ochii. Era surprinsă sau încântată? Eric n-o putea privi în ochi, aşa că nu puteam zări faţa ei în mintea lui.

— Credeam că fetele invită băieţii, a spus ea, părând fâstâcită.

— Păi, da, a încuviinţat el jalnic.

Băiatul ăsta demn de milă nu mă enerva la fel de tare ca Mike Newton, dar n-am găsit în mine nicio urmă de empatie pentru emoţiile lui până când Bella nu i-a răspuns pe un ton blând.

— Mulţumesc că m-ai invitat, dar voi fi la Seattle în ziua aia.

Auzise asta deja, însă tot a fost dezamăgit.

— Aha, a mormăit el, abia îndrăznind să-şi ridice privirea la nivelul nasului ei. Păi, poate data viitoare.

— Sigur, a fost ea de acord.

Apoi şi-a muşcat buza, de parcă regreta că-i dăduse o speranţă pentru viitor. Mi-a plăcut să văd asta.

Eric s-a pleoştit şi a plecat, îndreptându-se în direcţia opusă faţă de maşina lui, unde voia să se ascundă.

Am trecut pe lângă ea în momentul acela şi am auzit-o oftând uşurată. Am râs înainte să mă pot controla.

Ea s-a întors când a auzit sunetul, dar eu m-am uitat drept înainte, încercând să n-o las să vadă pe buzele mele vreo urmă de zâmbet.

Tyler era în spatele meu, aproape alergând ca s-o prindă înainte să plece cu maşina. Era mai îndrăzneţ şi mai încrezător

decât ceilalți doi. Așteptase atât de mult ca s-o abordeze pe Bella doar pentru că respectase dreptul la întâietate al lui Mike.

Aveam două motive pentru care voiam ca el să reușească s-o prindă din urmă. Dacă – așa cum începeam să bănuiesc – toată atenția asta o irita pe Bella, voiam să mă bucur de reacția ei. Dar dacă nu era așa – dacă ea așteptase în acest timp invitația lui Tyler –, atunci voiam să știu.

L-am evaluat pe Tyler Crowley ca pe un rival, știind că era condamnabil să fac asta. Mie mi se părea plictisitor de mediocru și fără nimic ieșit din comun, totuși ce știam eu despre preferințele Bellei? Poate că-i plăceau băieții obișnuiți.

Am tresărit la gândul ăsta. Eu nu puteam să fiu niciodată un băiat obișnuit. Ce prostesc din partea mea să mă consider un candidat la afecțiunea ei. Cum ar fi putut ea vreodată să țină la cineva care era, prin definiție, personajul negativ al poveștii?

Ea era prea bună pentru un ticălos.

Deși ar fi trebuit s-o las să scape, curiozitatea mea de neiertat m-a împiedicat să fac ceea ce era corect. Din nou. Dar dacă Tyler rata ocazia acum, doar ca s-o abordeze mai târziu, când eu nu aveam cum să aflu rezultatul? Am ieșit cu Volvo-ul pe aleea îngustă și am blocat ieșirea ei.

Emmett și cu ceilalți erau pe drum, dar el le descrisese deja comportamentul meu bizar, așa că mergeau încet, uitându-se la mine și încercând să-și dea seama ce făceam.

Am privit-o pe fată în oglinda retrovizoare. Ea s-a uitat urât la mașina mea fără să mă privească în ochi, cu o expresie pe față care părea să spună că și-ar fi dorit să șofeze un tanc, și nu un Chevy ruginit.

Tyler s-a grăbit spre mașina lui și s-a așezat la coadă în spatele ei, recunoscător pentru purtarea mea inexplicabilă. A fluturat din mână înspre fată, încercând să-i atragă atenția, dar ea nu l-a observat. Tyler a așteptat un moment,

apoi s-a dat jos din mașină, forțându-se să meargă mai încet, să nu alerge, atunci când a ajuns la geamul din dreapta al mașinii ei. A ciocănit.

Bella a tresărit, apoi l-a privit confuză. După o secundă, a deschis manual geamul, părând să aibă ceva probleme cu asta.

— Îmi pare rău, Tyler, sunt blocată în spatele lui Cullen.

Mi-a spus numele de familie pe un ton aspru.

— A, știu – voiam doar să te-ntreb ceva cât suntem prinși aici.

Tyler a rânjit îngâmfat.

M-am bucurat că ea s-a albit la față când i-a remarcat intenția evidentă.

— N-o să fiu în oraș, Tyler, i-a spus, pe un ton încă nervos.

— Da, Mike mi-a spus asta.

— Și atunci, de ce...? a început ea să întrebe.

A ridicat din umeri.

— Sperasem că poate l-ai refuzat politicos.

Am văzut cum Bella s-a enervat, apoi și-a recăpătat calmul.

— Îmi pare rău, Tyler, a spus ea, dar nu se simțea nicio urmă de părere de rău în voce. Chiar plec din oraș.

Având în vedere obiceiul ei de a pune nevoile altora mai presus de cele personale, am fost un pic surprins de hotărârea neclintită cu privire la balul acesta. De unde atâta fermitate?

Tyler i-a acceptat scuza, cu stima de sine intactă.

— Nu-i nimic. Mai e și balul de absolvire.

Apoi a pășit țanțoș înapoi spre mașina lui.

Expresia îngrozită de pe fața ei a fost de neprețuit. Mi-a spus ceea ce n-ar fi trebuit să vreau să știu cu atâta disperare – că nu avea deloc sentimente pentru aceste ființe umane de sex masculin care voiau s-o curteze.

De asemenea, expresia de pe fața ei era una dintre cele mai amuzante pe care le văzusem vreodată.

În clipa aceea, au sosit și frații mei, nedumeriți că de data asta, în loc să mă uit cu priviri criminale spre orice din jurul meu, mă scuturam de râs.

— *Ce-i așa de amuzant?* a dorit Emmett să știe.

N-am zis nimic, ci doar am clătinat din cap în timp ce Bella își tura motorul plină de nervi. Arăta din nou de parcă și-ar fi dorit un tanc.

— Hai să mergem! a șuierat Rosalie nerăbdătoare. Încetează să te mai porți ca un idiot. Dacă poți.

Cuvintele ei nu m-au enervat – eram prea bine dispus. Dar am făcut așa cum mi-a cerut.

Nimeni nu mi s-a mai adresat tot drumul spre casă. Am mai chicotit din când în când, gândindu-mă la fața Bellei.

Când am cotit spre drumeagul de acces spre casa noastră – mărind viteza acum că nu ne mai vedea nimeni –, Alice mi-a stricat buna dispoziție.

— Deci acum pot să vorbesc cu Bella? a întrebat ea deodată.

— Nu! m-am răstit eu.

— Nu e corect! Ce mai aștept?

— Nu am decis nimic, Alice.

— Cum zici tu.

În mintea ei, cele două destine ale Bellei erau din nou clare.

— Ce rost mai are să te împrietenești cu ea? am mormăit, îmbufnat deja. Dacă tot o s-o omor?

Alice a ezitat o secundă.

— Ai dreptate, a recunoscut ea.

Am luat ultimul viraj strâns la o sută patruzeci de kilometri pe oră, apoi am frânat brusc la doi centimetri de ușa garajului din spatele casei.

— Distracție plăcută la alergat, a spus Rosalie pe un ton îngâmfat când aproape că m-am aruncat afară din mașină.

Nu am fost însă la alergat. M-am dus, în schimb, la vânătoare.

Ceilalți erau programați să vâneze mâine, dar eu nu-mi puteam îngădui să-mi fie sete acum. Am exagerat și am băut mai mult decât era necesar, îndopându-mă din nou – un grup mic de elani și un urs negru peste care am fost norocos să dau așa devreme în an. Eram atât de plin, încât mă simțeam inconfortabil. De ce nu putea fi suficient? De ce trebuia ca mirosul ei să fie mai puternic decât orice altceva?

Și nu doar mirosul, ci și înclinația ei naturală de a atrage dezastrele. Se afla în Forks de numai câteva săptămâni și deja evitase moartea la mustață de două ori. Din câte știam eu, putea chiar acum să fi nimerit în calea altei condamnări la moarte. Ce mai era de data asta? Un meteorit care ateriza prin acoperișul ei și o zdrobea în pat?

Nu mai puteam vâna și mai erau destule ore până la răsăritul soarelui. Acum că-mi trecuse prin cap, ideea meteoritului nu-mi mai dădea pace. Am încercat să fiu rațional, să mă gândesc la șansele ca toate dezastrele din mintea mea să se întâmple, dar asta nu m-a ajutat. Care erau șansele, la urma urmei, ca ea să vină să locuiască într-un oraș cu un procentaj însemnat de vampiri rezidenți? Care erau șansele ca ea să îl atragă atât de mult pe unul dintre ei?

Și dacă i se întâmpla ceva noaptea? Dacă mă duceam a doua zi la școală, concentrat cu toate simțurile și emoțiile pe spațiul în care trebuia să se afle, și locul ei era gol?

Am simțit brusc că riscul acela era inacceptabil.

Singurul mod prin care puteam fi *sută la sută* sigur că nu se afla în primejdie era să mă asigur că avea cine să prindă meteoritul înainte s-o lovească. M-a cuprins un sentiment de euforie din cap până în picioare, când mi-am dat seama că urma s-o caut pe fată.

Trecuse de miezul nopții și casa Bellei era întunecată și tăcută. Camioneta era parcată lângă trotuar, iar mașina de poliție a tatălui ei era pe alee. Nicăieri în împrejurimi nu era vreun gând treaz. I-am privit casa din întunericul pădurii care o mărginea înspre est.

Nu se întrezărea niciun pericol... cu excepția mea.

Am ascultat și am captat sunetele a doi oameni respirând în interiorul casei, ba chiar și pe cele a două inimi bătând. Deci totul era bine. M-am sprijinit de trunchiul unui conifer tânăr și m-am făcut confortabil în așteptarea căderii vreunui meteorit rătăcit.

Problema cu așteptarea era că-mi golea mintea și făcea loc la tot felul de presupuneri. În mod evident, meteoritul era doar o metaforă pentru toate lucrurile improbabile care puteau merge prost. Dar nu toate pericolele veneau sub forma unei dungi strălucitoare de foc care brăzdează cerul. Mă puteam gândi la multe pericole ce veneau neanunțate, unele care se puteau furișa pe nevăzute în casa ei, care puteau fi deja acolo.

Grijile mele erau ridicole. Strada nu avea conductă de gaze naturale, așa că o scurgere de monoxid de carbon era improbabilă. Mă îndoiam că foloseau frecvent cărbuni. Peninsula Olympic nu avea o faună periculoasă. Puteam auzi orice animal mare. Nu existau șerpi, scorpioni sau alte miriapode veninoase, poate doar câțiva păianjeni, dar niciunul mortal pentru un adult sănătos, și cu siguranță nu prea își făceau veacul prin casele oamenilor. Eram ridicol. *Știam* asta. *Știam* că sunt irațional.

Totuși, mă simțeam neliniștit, agitat. Nu puteam să-mi scot din minte fanteziile acelea morbide. Dacă m-aș uita la ea puțin...

Să arunc o privire mai de aproape.

În doar jumătate de secundă, traversasem curtea și escaladasem peretele lateral al casei. Fereastra de la etaj era cu

siguranță de la un dormitor, probabil de la cel matrimonial. Poate ar fi trebuit să încep din spate. Era mai discret așa. Atârnând într-o mână de streașina de deasupra ferestrei, m-am uitat prin geam și mi s-a tăiat respirația.

Era camera ei. Era întinsă într-un pat de o persoană, cu cearșafurile înfășurate în jurul picioarelor și cuvertura căzută pe jos. Nu pătise absolut nimic, desigur, așa cum știuse deja partea rațională din mine. Era în siguranță... dar nu relaxată. În timp ce o priveam, s-a răsucit agitată și și-a aruncat un braț peste cap. Nu dormea profund, cel puțin nu în noaptea asta. Oare simțea pericolul din apropiere?

Mi s-a făcut silă de mine însumi când am privit-o răsucindu-se din nou. Cu ce eram eu mai bun decât un voyeur bolnav psihic? Nu eram *cu nimic* mai bun. Eram cu mult mai rău, de o mie de ori mai rău.

Mi-am relaxat degetele, gata să-mi dau drumul. Dar mai întâi am mai aruncat o ultimă privire către fața ei.

Tot nu era împăcată. Avea o cută adâncă între sprâncene și colțurile gurii erau coborâte. Îi tremurau buzele, apoi a deschis gura.

— Bine, mamă, a murmurat ea.

Bella vorbea în somn.

Curiozitatea mi s-a aprins, înăbușind sentimentul de repulsie de sine. Încercasem de atâta timp să-i ascult gândurile, și eșuasem. Ispita de a afla din gura ei gândurile acelea inconștiente, neprotejate era incredibil de tentantă.

Și până la urmă ce însemnau regulile oamenilor pentru mine? Câte reguli ignoram în fiecare zi?

M-am gândit la multitudinea de documente ilegale de care familia mea avea nevoie ca să trăiască așa cum îi plăcea. Nume false și istoric de familie fals, permise de conducere care ne permiteau să ne înscriem la școli și diplome de facultate care îi permiteau lui Carlisle să lucreze ca doctor. Hârtii cu ajutorul cărora grupul nostru bizar de adulți aproape

de aceeași vârstă putea trece drept o familie. Niciuna dintre ele nu ar fi fost necesară dacă n-am fi încercat să avem perioade scurte de permanență, dacă n-am fi preferat să avem un *cămin*.

Apoi, desigur, mai era modul în care ne finanțam traiul. Legile care pedepseau folosirea de informații confidențiale nu se aplicau persoanelor dotate cu puteri psihice, dar cu certitudine nu era onest ceea ce făceam noi. Și nici transferul de moșteniri de la un nume inventat la altul nu era legal.

Apoi mai erau și toate *crimele*.

Noi nu le luam ușor, desigur, dar în mod evident niciunul dintre noi nu fusese vreodată pedepsit de un tribunal omenesc pentru crimele noastre. Le acopeream – ceea ce era, de asemenea, o infracțiune.

Și atunci de ce mă simțeam vinovat pentru o mică abatere? Legile oamenilor nu mi se aplicaseră niciodată. Și cu siguranță asta nu era prima mea încercare de pătrundere ilegală în casa cuiva.

Știam că o pot face în siguranță. Monstrul era neobosit, dar bine strunit.

Aveam să mențin o distanță sigură. Nu aveam de gând s-o rănesc. Ea nu va ști niciodată că fusesem aici. Voiam doar să mă asigur că nu era în primejdie.

Toate erau justificări, argumente malefice aduse de diavolul de pe umărul meu stâng. Știam asta, dar nu aveam niciun înger pe umărul drept. Aveam să mă comport ca făptura de coșmar care eram.

Am încercat fereastra, și nu era încuiată, deși se blocase din cauza nefolosirii îndelungate. Am inspirat profund – ultima gură de aer până voi pleca de lângă ea – și am împins ușor geamul, încordându-mă la fiecare geamăt vag scos de cercevelele din metal. În cele din urmă, s-a deschis suficient cât să mă strecor înăuntru.

— Mamă, stai...., a murmurat ea. E mai rapid pe Scottsdale Road...

Camera era mică – dezordonată și aglomerată, dar curată. Pe podea erau stivuite cărți, chiar lângă pat, cu titlurile de pe cotoare în direcția opusă mie. Lângă CD-playerul ei ieftin erau mai multe CD-uri – deasupra era doar o carcasă goală fără copertă. Teancuri de hârtii înconjurau computerul care arăta de parcă ar fi trebuit să fie expus la muzeul tehnologiilor învechite. Pe podeaua din lemn erau aruncați pantofi.

Îmi doream foarte mult să citesc titlurile cărților și ale CD-urilor ei, dar eram hotărât să nu-mi asum și alte riscuri. În schimb, m-am dus să mă așez într-un balansoar vechi din colțul cel mai îndepărtat al camerei. M-am mai liniștit, gândurile negre s-au mai calmat și mintea mi s-a limpezit.

Oare crezusem vreodată că ea avea o înfățișare banală? M-am gândit la acea primă zi și la dezgustul meu față de băieții care erau așa de fascinați de ea. Dar când mi-am amintit de fața ei în mințile lor, nu am înțeles cu niciun chip de ce nu am considerat-o frumoasă încă de atunci. Părea ceva foarte evident.

Chiar și acum – cu părul negru încâlcit și răsfirat în jurul feței palide, îmbrăcată într-un tricou destrămat plin de găuri, cu pantaloni vechi de trening, cu trăsăturile relaxate în somn și buzele ușor deschise – îmi tăia respirația. Sau ar fi făcut-o, m-am gândit ironic, dacă aș fi respirat.

Nu a mai vorbit. Poate că visul i se terminase.

M-am uitat lung la fața ei și am încercat să mă gândesc la o metodă de a face viitorul mai suportabil.

Nu înduram să o rănesc. Oare asta însemna că singura mea opțiune era să încerc din nou să plec?

Ceilalți nu mă mai puteau contrazice acum. Absența mea nu ar pune pe nimeni în pericol. Nu vor exista suspiciuni, nimic care să ducă gândurile cuiva înapoi spre accident.

Ezitam, la fel cum o făcusem după-amiază, și nimic nu părea posibil.

Un păianjen mic, maroniu, s-a ivit de sub ușa de la șifonier. Probabil că sosirea mea îl deranjase. *Eratigena agrestis* – un păianjen vagabond, un mascul tânăr judecând după dimensiuni. Cândva fusese considerat periculos, dar studii de specialitate mai recente demonstraseră că veninul lui e inofensiv pentru oameni. Însă mușcătura lui era dureroasă... M-am întins și l-am zdrobit cu un deget.

Poate ar fi trebuit să las păianjenul în pace, dar gândul că ceva ar fi putut s-o rănească era de nesuportat.

Și, deodată, toate gândurile mele au devenit de nesuportat.

Pentru că puteam să omor toți păianjenii din casa ei, să tai toți spinii tufelor de trandafiri de care s-ar fi putut atinge, să blochez toate mașinile pe o rază de un kilometru jumătate care mergeau cu viteză către ea, dar nu puteam face absolut nimic care să mă schimbe *pe mine*. M-am uitat la mâna mea albă ca marmura –grotesc de neomenească – și am disperat.

Nu puteam concura cu băieții muritori, chiar dacă ei îi plăceau sau nu acești băieți. Eu eram ticălosul, coșmarul. Cum m-ar fi putut vedea ca pe altcineva? Dacă ar fi știut adevărul despre mine, s-ar fi înfricoșat și ar fi simțit repulsie la adresa mea. La fel ca victima dintr-un film horror, ar fi fugit de mine, țipând înspăimântată.

Mi-am adus aminte de prima ei zi la ora de biologie... și am știut că exact aceea era reacția potrivită față de mine.

Era o prostie să-mi imaginez că, dacă eu aș fi invitat-o la balul acela stupid, și-ar fi anulat planurile făcute în grabă și ar fi fost de acord să vină cu mine.

Nu mie îmi era destinat să-mi spună „da". Altcuiva i-o va spune, unei ființe umane cu sânge cald. Și nici măcar nu-mi puteam îngădui – cândva, după ce ea va fi spus acel „da" – să-l vânez și să-l omor, pentru că îl merita, indiferent

cine era el. Bella merita fericire și dragoste alături de cel pe care îl va alege.

Îi datoram să fac ceea ce era corect. Nu mai puteam pretinde că eram doar în *pericol* de a mă îndrăgosti de fata asta.

La urma urmei, nu mai conta dacă plecam sau nu, pentru că Bella nu mă putea vedea niciodată așa cum mi-aș fi dorit eu să mă vadă. Nu mă va considera niciodată demn de iubirea ei.

Oare putea o inimă împietrită, moartă, să se frângă? Simțeam că a mea ar fi putut.

— Edward, a spus Bella.

Am încremenit, uitându-mă la ochii ei închiși.

Oare se trezise, mă prinsese acolo? *Părea* adormită, și totuși vocea îi sunase foarte limpede.

A oftat încet, apoi s-a foit din nou, rostogolindu-se pe o parte – adormită profund și visând.

— Edward, a murmurat încet.

Mă visa.

Oare putea o inimă împietrită, moartă, să bată din nou? Simțeam că a mea era pe punctul de a o face.

— Rămâi, a oftat ea. Nu pleca. Te rog... nu pleca.

Mă visa și nici măcar nu era un coșmar. Voia ca eu să rămân cu ea, acolo în visul ei.

M-am chinuit să găsesc cuvintele potrivite ca să definească sentimentele ce m-au inundat, dar nu am găsit cuvinte suficient de puternice ca să le cuprindă. Timp de un lung moment, m-am înecat în ele.

Când am ieșit din nou la suprafață, nu mai eram același bărbat dinainte.

Viața mea fusese până acum o noapte nesfârșită și neschimbată. Din necesitate, pentru mine trebuia să fie mereu miezul nopții. Deci cum era posibil ca soarele să răsară pentru mine acum, în miezul nopții mele?

Atunci când devenisem vampir și renunțasem la suflet și la condiția de muritor în schimbul nemuririi, trecând prin durerea arzătoare a transformării, trecusem printr-un proces real de înghețare. Corpul mi se transformase în ceva mai degrabă asemănător cu piatra decât cu carnea, rezistent și neschimbat. *Eul* meu înghețase și el, exact așa cum fusese – personalitatea mea, simpatiile și antipatiile, dispozițiile și dorințele; toate rămăseseră înghețate în timp.

Era la fel și cu ceilalți. Eram toți înghețați. Pietre vii.

Când schimbarea venea pentru vreunul dintre noi, era ceva rar și permanent. Văzusem asta la Carlisle și apoi, un deceniu mai târziu, la Rosalie. Dragostea îi schimbase pentru eternitate, într-un mod care nu avea să dispară niciodată. Trecuseră mai mult de optzeci de ani de când Carlisle o cunoscuse pe Esme și, cu toate astea, încă o privea cu ochii aceia neîncrezători ai primei iubiri. Și așa avea să fie mereu pentru ei.

Și așa avea să fie mereu și pentru mine. Întotdeauna o voi iubi pe muritoarea asta fragilă, pentru tot restul existenței mele fără sfârșit.

I-am privit chipul inconștient, simțind cum iubirea mi se așază în fiecare colțișor al corpului împietrit.

Dormea mai liniștită acum, cu un zâmbet vag pe buze.

Am început să fac planuri.

O iubeam, așa că voi încerca să fiu suficient de puternic s-o părăsesc. Știam că acum nu sunt suficient de puternic. Aveam să lucrez la asta. Dar poate că eram suficient de puternic să influențez viitorul în alt mod.

Alice văzuse doar două viitoruri posibile pentru Bella, iar acum le înțelegeam pe amândouă.

Iubirea pe care o simțeam pentru ea nu mă împiedica s-o omor dacă-mi îngăduiam greșeli.

Cu toate astea, nu mai simțeam monstrul acum și nici nu-l mai găseam nicăieri în mine. Poate că dragostea îl amuțise

pe veci. Dacă se întâmpla s-o omor, nu avea să fie intenționat, ci doar un accident îngrozitor.

Aveam să fiu excesiv de precaut. Niciodată, sub nicio formă, nu aveam să-mi las garda jos. Aveam să-mi controlez fiecare respirație. Aveam să mențin întotdeauna o distanță sigură.

Nu aveam să comit nicio greșeală.

Am înțeles, până la urmă, al doilea viitor. Fusesem tulburat de viziunea aceea – ce s-ar fi putut întâmpla pentru ca Bella să devină prizoniera acestui simulacru de viață veșnică? Acum – devastat de dorința după ea – înțelegeam cum aș fi putut, într-un acces egoist de neiertat, să-i cer tatălui meu această favoare. Să-i cer să-i răpească viața și sufletul ca s-o pot ține lângă mine pentru totdeauna.

Bella merita mai mult de atât.

Totuși, am mai văzut un viitor posibil, o sârmă subțire pe care aș fi putut să umblu, dacă aș fi reușit să-mi țin echilibrul.

Oare puteam s-o fac? Să fiu cu ea și s-o las să rămână muritoare?

În mod intenționat, mi-am încleștat corpul într-o nemișcare perfectă, l-am încremenit în loc, apoi am inspirat profund. Iar și iar, lăsându-i mirosul să mă ardă de la un capăt la altul ca focul de miriște. Camera era îmbibată cu parfumul ei. Aroma îi era impregnată pe fiecare suprafață. Îmi simțeam capul greu de durere, dar m-am luptat să nu amețesc. Trebuia să mă obișnuiesc cu asta dacă aveam să încerc orice fel de apropiere față de ea. Încă o respirație arzătoare, profundă.

Am privit-o dormind până când soarele s-a ridicat în spatele norilor de la răsărit, făcând planuri și respirând.

*

Am ajuns acasă la scurt timp după ce frații mei plecaseră la școală. M-am schimbat repede, evitând privirile întrebătoare ale lui Esme. Mi-a văzut lumina pasională din ochi și

s-a simțit atât îngrijorată, cât și ușurată. Lunga mea melancolie o îndurerase nespus și era bucuroasă să vadă că părea să se fi terminat.

Am alergat spre școală și am ajuns cu doar câteva secunde înaintea fraților mei. Nu au întors capetele spre mine, deși Alice, cel puțin, trebuie să fi știut că stăteam acolo în pădurile dese ce mărgineau asfaltul. Am așteptat până când nu s-a uitat nimeni în direcția aceea, apoi am pășit relaxat dintre copaci în parcarea plină de mașini.

Am auzit camioneta Bellei huruind după colț și m-am oprit în spatele unui Suburban, de unde puteam s-o urmăresc fără să fiu văzut.

Bella a intrat în parcare, uitându-se urât la Volvo-ul meu pentru un moment prelung înainte să parcheze într-unul dintre cele mai îndepărtate locuri, cu o încruntătură pe chip.

Era bizar să-mi aduc aminte că era probabil ca ea să fie încă supărată pe mine, și pe bună dreptate.

Mi-a venit să râd de mine – sau să-mi dau singur un șut. Toate planurile și uneltirile mele erau inutile dacă nu mă plăcea și ea la rândul ei, nu? Poate că visul ei fusese despre ceva complet aleatoriu. Eram un prost arogant.

Oricum era mai bine pentru ea dacă nu mă plăcea. Însă asta nu avea să mă oprească s-o curtez, să încerc. Dar aveam să-i respect refuzul. Îi datoram asta. Îi datoram chiar mai mult de atât. Îi datoram adevărul pe care nu aveam voie să i-l împărtășesc. Așadar, aveam să-i dau cât de mult adevăr puteam. Aveam să încerc s-o avertizez. Și dacă avea să-mi confirme că eu nu voi fi niciodată cel căruia îi va spune „da", voi pleca.

Am înaintat cu pași tăcuți, întrebându-mă care era cea mai bună metodă s-o abordez.

Bella a înlesnit singură lucrurile. Cheile de la camionetă i-au scăpat printre degete când s-a dat jos din cabină și au căzut într-o baltă adâncă.

S-a aplecat, dar eu am ajuns primul acolo și le-am scos înainte ca ea să bage degetele în apa rece.

M-am sprijinit de camioneta ei, iar ea s-a speriat și s-a îndreptat.

— Cum *faci* chestia asta? s-a răstit.

Da, încă era furioasă.

I-am oferit cheile.

— Cum fac ce?

A întins mâna și am lăsat cheile să-i cadă în palmă. Am inspirat profund, simțindu-i mirosul.

— Apari de nicăieri, a clarificat ea.

— Bella, nu e vina mea că tu ești extraordinar de neatentă.

Cuvintele sunau fals, aproape ca o glumă. Oare mai era ceva ce nu remarca?

Oare auzise felul în care îi rostisem numele aproape ca o mângâiere?

S-a uitat urât la mine, fără să-mi aprecieze umorul. Ritmul inimii i s-a întețit – de furie? De teamă? După un moment, a coborât privirea.

— Ce-a fost cu blocajul de trafic de ieri? a întrebat fără să mă privească în ochi. Crezusem că trebuie să te prefaci că nu exist, nu să mă enervezi de moarte.

Încă era foarte furioasă. Aveam nevoie de un pic de efort ca să reglez lucrurile cu ea. Mi-am adus aminte de hotărârea mea de a fi sincer.

— A fost de dragul lui Tyler, nu al meu. Trebuia să îi dau o șansă.

Apoi am râs. Nu m-am putut abține, gândindu-mă la expresia ei de ieri. Având în vedere că mă străduiam așa de tare s-o mențin în siguranță și să-mi controlez reacția fizică față de ea, îmi rămâneau foarte puține resurse să-mi gestionez emoțiile.

— Ești un..., a icnit ea, și apoi s-a întrerupt, părând prea furioasă ca să continue.

Și iat-o acolo – aceeași expresie. Mi-am înăbușit un alt râset. Era și-așa destul de nervoasă.

— Și nu mă prefac că nu exiști, am completat eu.

Mi-a venit firesc să vorbesc pe un ton relaxat, ca o tachinare. Nu voiam s-o mai înspăimânt. Trebuia să-mi ascund profunzimea sentimentelor, să păstrez o atitudine superficială.

— Deci, *chiar* încerci să mă enervezi de moarte? Dacă dubița lui Tyler n-a rezolvat problema?

M-a cuprins un sentiment scurt de mânie. Cum de putea să creadă asta?

Mi se părea irațional ca ea să fie așa de ofensată – habar nu avea cât efort mă costase încercarea de a o lăsa în viață și nu știa că mă certasem cu familia mea pentru ea, și nu știa de transformarea care se petrecuse cu mine peste noapte. Dar și eu eram furios. O emoție necontrolată.

— Bella, ești incredibil de absurdă, m-am răstit eu.

S-a îmbujorat la față și mi-a întors spatele. A început să se îndepărteze.

Remușcare. Furia mea era nedreaptă.

— Așteaptă! am rugat-o.

Nu s-a oprit, așa că am urmat-o.

— Îmi pare rău, am fost nepoliticos. Nu spun că nu este adevărat – *era* absurd să creadă că voiam să-i fac rău în vreun fel –, dar a fost nepoliticos s-o spun cu voce tare.

— De ce nu mă lași în pace?

Oare acesta era refuzul meu? Asta era ceea ce voia? Chiar nu însemna nimic că-mi rostise numele în vis?

Îmi aminteam perfect tonul vocii ei, expresia de pe chip când mă rugase să rămân.

Dar dacă acum spunea „nu"... ei bine, asta era tot. Știam ce am de făcut.

„Păstrează un ton lejer", mi-am reamintit. Putea fi ultima oară când o vedeam. Dacă avea să se întâmple asta, trebuia

să-i las amintirea potrivită. Așa că trebuia să joc rolul unui muritor obișnuit. Și cel mai important dintre toate, să-i dau de ales și apoi să-i accept răspunsul.

— Voiam să te întreb ceva, dar mi-ai tăiat vorba.

Mi-a venit o idee și m-a pufnit râsul.

— Ai cumva o tulburare de personalitate multiplă? m-a întrebat.

Probabil că așa părea. Dispoziția mi se schimba de la o clipă la alta cu atâtea emoții noi ce curgeau prin mine.

— Iar ești absurdă, i-am atras atenția.

Ea a oftat.

— Bine atunci. Ce voiai să mă întrebi?

— Mă întrebam dacă de sâmbătă într-o săptămână... Am privit o undă de șoc cum îi traversează fața și mi-am înăbușit alt râset. Știi tu, ziua balului primăverii...

M-a întrerupt, ridicând din nou privirea către mine.

— Încerci să fii *amuzant*?

— Îmi dai voie, te rog, să termin?

A așteptat în liniște, mușcându-și buza inferioară moale.

Imaginea aceea m-a distras o secundă. Reacții bizare, străine se trezeau adânc în miezul meu omenesc uitat. Am încercat să le înăbuș ca să-mi joc rolul.

— Te-am auzit spunând că te duci la Seattle în ziua aceea și mă întrebam dacă nu ai nevoie să te ducă cineva cu mașina, m-am oferit eu.

Îmi dădusem seama că, decât să aflu ce planuri are, mai bine încercam *să fac parte* din ele. Dacă răspundea afirmativ.

S-a uitat la mine cu o privire neutră.

— Poftim?

— Ai nevoie să te ducă cineva cu mașina?

Singur în mașină cu ea – îmi ardea gâtul doar gândindu-mă la asta. Am inspirat profund. „Obișnuiește-te!"

— Adică cine? m-a întrebat ea, bulversată.

— Eu, evident, i-am răspuns încet.

— De ce?

Oare era așa un șoc faptul că i-aș dori compania? Probabil că acordase cel mai prost înțeles comportamentului meu din trecut.

— Păi, am spus cât de firesc am putut, plănuiam să mă duc la Seattle în următoarele săptămâni și, ca să fiu cinstit, nu cred că o să ajungi acolo în camioneta ta.

Mi se părea o variantă mai sigură să o tachinez pe ea decât să fiu eu prea serios.

— Camioneta mea funcționează foarte bine, mulțumesc frumos pentru grijă, a spus ea pe același ton surprins.

A început din nou să meargă. Mi-am potrivit pasul cu al ei.

Nu fusese o respingere explicită, dar era pe aproape. Oare era doar politicoasă?

— Dar poate camioneta ta să ajungă până acolo cu un singur rezervor de benzină?

— Nu văd de ce ar fi asta treaba ta, a bombănit ea.

Inima i-a luat-o iar la galop și respirația i-a devenit mai rapidă. Credeam că tachinarea era menită s-o liniștească, dar poate că o înspăimântam din nou.

— Irosirea resurselor finite este treaba tuturor.

Mi se părea că răspunsesem normal și firesc, dar nu-mi dădeam seama dacă ea mă auzise în același fel. Mintea ei tăcută mă făcea să orbecăi.

— Sincer, Edward, nu pot să țin pasul cu tine. Credeam că nu vrei să fim prieteni.

M-a trecut un fior când mi-a rostit numele și m-am simțit ca atunci, în camera ei, când mă strigase, dorindu-și să rămân. Aș fi vrut să rămân mereu în acel moment.

Dar în clipa de față, doar sinceritatea era acceptabilă.

— Am spus că ar fi mai bine dacă nu suntem prieteni, nu că nu aș vrea să fim.

— Ah, mersi, acum s-a lămurit *totul*, a spus ea pe un ton sarcastic.

S-a oprit sub streașina de la acoperișul cantinei și m-a privit din nou în ochi. Inima i-a sărit o bătaie. De teamă sau de furie?

Mi-am ales cuvintele cu grijă. Trebuia să *vadă*. Să înțeleagă că era spre binele ei să mă refuze.

— Ar fi mai... *prudent* pentru tine dacă nu ai fi prietenă cu mine. Pierdut în ciocolata topită a ochilor ei, n-am mai reușit să păstrez tonul lejer propus. Dar m-am săturat să încerc să stau departe de tine, Bella.

Am simțit că vorbele acelea și-au croit drum de flăcări afară din gura mea.

Ea și-a ținut respirația și, în secunda care a durat până când a tras din nou aer în piept, m-am panicat. Chiar o speriasem de-adevăratelea, nu-i așa?

Cu atât mai bine. O să-mi primesc refuzul și o să încerc să suport.

— Vrei să mergi cu mine la Seattle? am întrebat-o direct.

A încuviințat din cap, iar inima îi bubuia cu putere.

„Da." *Îmi* spusese „da".

Apoi conștiința m-a trezit la realitate. Oare ce o va costa asta?

— Chiar că ar trebui să stai departe de mine, am avertizat-o.

Oare mă înțelesese? Oare va scăpa de viitorul cu care o amenințam? Nu puteam să fac nimic ca s-o salvez de *mine însumi*?

„Păstrează un ton lejer", am urlat în gând.

— Ne vedem la oră.

Și imediat mi-am adus aminte că nu o voi vedea la oră. Reușea să-mi împrăștie gândurile ca nimeni altcineva.

A trebuit să mă concentrez să nu alerg atunci când am plecat.

Capitolul 6

Grupa sanguină

Am urmărit-o toată ziua prin ochii altor oameni, abia conştient de cele din jurul meu.

Nu prin ochii lui Mike Newton, pentru că nu puteam să-i mai suport fanteziile grosolane, şi nici prin ochii Jessicăi Stanley, pentru că ranchiuna ei faţă de Bella era enervantă. Angela Weber era o alegere potrivită atunci când ochii îi erau disponibili. Era o persoană cumsecade – mintea ei era un loc plăcut de stat. Şi uneori profesorii îmi ofereau cel mai bun unghi.

Am fost surprins, privind-o pe Bella cum se împleticea toată ziua – ba se împiedica de crăpăturile din trotuar, ba se lovea de cărţi împrăştiate şi, cel mai des, se încurca în propriile picioare –, că oamenii ale căror gânduri le ascultam o considerau *neîndemânatică*.

Am stat să mă gândesc la asta. Era adevărat că uneori avea dificultăţi în a se ţine pe picioare. Mi-am adus aminte cum se lovise de birou în acea primă zi, cum alunecase pe gheaţă înainte de accident, cum se împiedicase în pragul uşii cu o zi în urmă. Ce ciudat – aveau dreptate. Chiar *era* neîndemânatică.

Nu-mi dădeam seama de ce mi se părea aşa de amuzant, însă m-am trezit râzând cu zgomot atunci când mă îndreptam dinspre ora de istorie americană spre cea de engleză, iar câţiva elevi mi-au aruncat priviri îngrijorate, după care au întors repede capul când mi-au văzut dinţii dezveliţi.

Oare cum de nu observasem mai devreme? Poate pentru că era ceva extrem de grațios în felul în care stătea nemișcată, în modul în care ținea capul, în arcuirea gâtului ei...

Nu era nimic grațios la ea acum. Domnul Varner a privit-o cum și-a agățat vârful cizmei în covor și a căzut la propriu în scaun.

Am râs din nou.

Timpul trecea incredibil de încet pe măsură ce așteptam să am din nou ocazia să o văd cu ochii mei. Într-un final, s-a sunat de ieșire. M-am grăbit să ajung la cantină ca să fiu sigur că-mi aleg locul potrivit. Am ajuns printre primii și am ales o masă care rămânea liberă de regulă, convins că așa avea să rămână după ce mă așezasem eu acolo.

Frații mei nu au fost surprinși când au intrat și m-au văzut că stăteam acolo singur. Probabil că-i avertizase Alice.

Rosalie a trecut în grabă pe lângă mine fără să-mi arunce vreo privire.

— *Idiotule.*

Relația mea cu Rosalie nu fusese niciodată ușoară – o jignisem chiar de prima oară când mă auzise vorbind și de atunci fusese tot mai rău –, însă în ultimele zile parcă îi sărea țandăra și mai repede decât de obicei. Am oftat. Rosalie făcea ca totul să fie despre ea.

Jasper mi-a zâmbit pe jumătate când a trecut pe lângă mine.

— *Succes,* a gândit el fără prea multă convingere.

Emmett a ridicat ochii în tavan și a clătinat din cap.

Și-a pierdut mințile, săracul băiat.

Alice radia de fericire și dinții îi străluceau cam prea tare.

— *Acum pot să vorbesc cu Bella?*

— Încearcă să nu, i-am răspuns eu pe sub mustață.

I-a picat fața, după care s-a înseninat din nou.

— *Perfect. Fii tu încăpățânat. E doar o chestiune de timp.*

Am oftat iar.

— *Să nu uiți de laboratorul de biologie de astăzi,* mi-a amintit.

Am încuviințat din cap. Mă scotea din sărite că domnul Banner făcuse planurile astea. Pierdusem atâtea ore la biologie, stând lângă ea în timp ce mă prefăceam că o ignor. Era dureros de ironic că aveam să pierd ora aceea cu ea astăzi.

Cât am așteptat-o pe Bella să vină, am urmărit-o prin ochii puștiului din clasa a noua care mergea în spatele Jessicăi în drum spre cantină. Jessica sporovăia ceva despre balul care urma să aibă loc, în timp ce Bella nu zicea nimic. Nu că Jessica i-ar fi dat cine știe ce atenție.

În clipa în care Bella a intrat pe ușă, ochii i-au zburat direct către masa unde stăteau frații mei. S-a uitat la ei o clipă, după care s-a încruntat și a coborât privirea. Văzuse că nu eram și eu acolo.

Arăta atât de... *tristă*. Am simțit un imbold puternic să mă ridic și să mă duc la ea, să o consolez cumva, numai că nu știam ce anume ar fi consolat-o. Jessica pălăvrăgea în continuare despre bal. Oare Bella era supărată că avea să-l rateze? Nu părea să fie cazul.

Însă dacă ar fi fost așa... mi-aș fi dorit să-i pot oferi ocazia să participe. Imposibil. Apropierea fizică pe care ar fi presupus-o participarea la bal avea să fie prea periculoasă.

Și-a cumpărat doar ceva de băut pentru masa de prânz. Era normal așa ceva? Nu avea nevoie de mai multă hrană? Până în acel moment nu acordasem prea multă atenție alimentației oamenilor.

Oamenii erau exasperant de fragili! Aveau un milion de chestii diferite pentru care să se preocupe.

— Edward Cullen iar se holbează la tine, am auzit-o pe Jessica spunând. Mă întreb de ce stă singur astăzi.

I-am fost recunoscător Jessicăi – deși devenise acum și mai ranchiunoasă – pentru că Bella a ridicat brusc capul și ochii ei au cercetat sala până când i-au întâlnit pe ai mei.

Nu mai găseam nicio urmă de tristețe pe fața ei acum. Mi-am permis să sper că fusese nefericită pentru că crezuse

că plecasem mai devreme de la școală, iar speranța aceea m-a făcut să zâmbesc.

I-am făcut semn să mi se alăture. Arăta atât de surprinsă de gestul meu, încât mi-a venit să o tachinez și mai tare. Așa că i-am făcut din ochi și a rămas cu gura căscată.

— Se referă la *tine*? a întrebat Jessica nepoliticoasă.

— Poate că are nevoie de ajutor cu tema la biologie, a răspuns ea pe un ton scăzut și nesigur. Hm, mai bine mă duc să văd ce vrea.

Acesta a fost aproape alt „da".

S-a împiedicat de două ori în drum spre masa mea, deși nu-i stătea nimic în cale în afara unui linoleum perfect întins. Ciudat, *într-adevăr*, cum de *îmi scăpase* chestia asta? Presupun că acordasem mai multă atenție gândurilor ei tăcute. Oare ce altceva nu mai observasem?

Aproape că ajunsese la noua mea masă. Am încercat să mă pregătesc. „Fii sincer, fii relaxat", mi-am repetat în minte.

S-a oprit în spatele scaunului din fața mea, ezitând. Am tras aer adânc în piept, pe nas mai degrabă decât pe gură de data aceasta.

„Simte arsura", mi-am spus sec.

— De ce nu stai cu mine astăzi? am întrebat-o.

A tras scaunul și s-a așezat, fixându-mă cu privirea în tot acest timp. Părea să aibă emoții. Am așteptat să vorbească ea prima.

I-a luat o clipă, însă într-un final a răspuns:

— Asta-i altceva.

— Păi..., am ezitat eu. Am decis că, din moment ce oricum o să mă duc în iad, mai bine să o fac cum trebuie.

Oare ce mă făcuse să zic chestia asta? M-am gândit că măcar fusesem sincer. Și poate că avea să simtă avertismentul subtil pe care-l transmiteau vorbele mele. Poate că avea să-și dea seama că ar trebui să se ridice și să plece de lângă mine cât mai repede posibil.

Nu s-a ridicat. M-a fixat cu privirea, așteptând, ca și cum mi-aș fi lăsat fraza neterminată.

— Știi că n-am nici cea mai mică idee la ce te referi, a spus văzând că eu nu zic nimic.

Ce ușurare! Am zâmbit.

— Știu.

Îmi era greu să ignor gândurile ce se aglomerau spre mine din spatele ei – și oricum voiam să schimb subiectul.

— Cred că prietenii tăi sunt supărați pe mine pentru că te-am răpit.

Nu a părut să fie ceva care să o preocupe.

— O să le treacă.

— S-ar putea, totuși, să nu te mai dau înapoi.

Nici nu mai știam dacă doar o tachinam iar, sau eram pur și simplu sincer. Când eram în preajma ei, îmi fugeau toate gândurile.

A înghițit cu zgomot un nod.

Am râs de fața pe care a făcut-o.

— Pari îngrijorată.

Nu ar fi trebuit să mi se pară amuzant. Chiar părea îngrijorată.

— Nu.

Știam că probabil era o minciună. Vocea îi tremura, dând-o de gol.

— Sunt surprinsă, de fapt..., a continuat ea, ce anume a declanșat toate astea?

— Ți-am spus, i-am reamintit. M-am săturat să încerc să stau departe de tine. Așa că renunț.

M-am străduit puțin să-mi păstrez zâmbetul. Nu mergea deloc treaba asta – să încerc să fiu sincer și relaxat în același timp.

— Renunți? a repetat consternată.

— Da – renunț să mai încerc să fiu bun. Și, aparent, renunțam și să fiu relaxat. De-acum înainte o să fac doar ceea ce vreau eu și fie ce-o fi.

Am fost suficient de sincer. Să o las să-mi vadă egoismul. Să o mai avertizez și sub forma aceea.

— Iar m-ai pierdut.

Am fost suficient de egoist ca să mă bucur că se întâmpla așa.

— Întotdeauna spun prea multe când vorbesc cu tine – asta este una dintre probleme. O problemă chiar neînsemnată, comparativ cu celelalte.

— Stai liniștit, m-a asigurat ea. Nu-nțeleg nimic din ce spui.

Bun. Deci avea să rămână.

— Pe asta mă bazez.

— Deci, pe limba noastră, acum suntem prieteni?

I-am cântărit vorbele pentru o clipă.

— Prieteni..., am repetat.

Nu-mi plăcea cum suna asta. Nu era... destul.

— Sau nu, a murmurat ea părând stânjenită.

Oare credea că nu o plac prea mult?

Am zâmbit.

— Păi putem încerca, bănuiesc. Dar te avertizez de pe acum că nu sunt un prieten bun pentru tine.

Am așteptat răspunsul ei, rupt în două – dorindu-mi să audă și să înțeleagă în sfârșit și totodată gândindu-mă că aș muri dacă ar face-o. Ce melodramatic.

Inima ei a început să bată mai tare.

— Spui des chestia asta.

— Da, pentru că *nu mă asculți*, i-am spus din nou, cam prea pătimaș. Încă aștept să mă crezi. Dacă ești deșteaptă, o să mă eviți.

Îmi și imaginam deja ce durere aveam să simt când ar fi înțeles în sfârșit și ar fi făcut alegerea corectă.

A mijit ochii.

— Cred că mi-ai împărtășit deja părerea cu privire la inteligența mea.

Nu pot să spun că am înțeles exact la ce se referise, însă am zâmbit spășit, presupunând că cel mai probabil o jignisem fără voia mea.

— Deci, a spus ea lent. Atât timp cât... nu sunt deșteaptă, vom încerca să fim prieteni?

— Cam așa ceva.

A privit în jos, uitându-se fix la sticla de limonadă pe care o ținea în mâini.

Mă rodea vechea curiozitate.

— La ce te gândești? am întrebat-o.

Am simțit o ușurare imensă să pot pune, în sfârșit, cu glas tare, întrebarea asta. Nu-mi aminteam cum era să simt nevoia de oxigen în plămâni, însă m-am întrebat dacă ușurarea din clipa inhalării semăna vreun pic cu ce simțeam acum.

Mi-a întâlnit privirea, iar respirația i-a luat-o la galop în timp ce obrajii i-au devenit brusc roz pal. Am tras aer în piept, gustând aroma aceea din aer.

— Încerc să-mi dau seama ce ești.

Mi-am păstrat zâmbetul pe buze, blocându-mi trăsăturile, în timp ce panica îmi răscolea tot trupul.

Normal că se întreba asta. Era o fată deșteaptă. Nu aveam cum să sper că ar fi ignorat ceva atât de evident.

— Și ai ceva noroc cu asta? am întrebat cât de nonșalant am putut.

— Nu prea, a recunoscut ea.

Am chicotit, brusc ușurat la auzul răspunsului ei.

— Care sunt teoriile tale?

Nu aveau cum să fie mai grave decât adevărul, indiferent de ipotezele pe care le formulase.

A roșit și mai tare, dar n-a spus nimic. Simțeam căldura provocată de îmbujorarea ei.

Aveam să-mi pun la bătaie tonul convingător. Mergea bine cu oamenii obișnuiți.

Am zâmbit încurajator.

— Nu vrei să îmi spui?

A clătinat din cap.

— E prea jenant.

Îh. Să nu știu era mai rău decât orice altceva. Oare de ce ar fi jenat-o propriile bănuieli?

— Asta este *foarte* frustrant, să știi.

Lamentarea mea a aprins ceva în ea. I-au strălucit ochii și cuvintele au început să-i curgă mai rapid decât de obicei.

— Nu, nu-mi pot deloc *imagina* de ce asta ar fi frustrant – doar pentru că cineva refuză să-ți spună ce gândește, chiar dacă tot timpul face diverse remarci scurte și criptice, intenționate special să te țină treaz noaptea întrebându-te ce-ar putea însemna... nu, oare de ce ar fi asta frustrant?

M-am încruntat la ea, supărat să recunosc că avea dreptate. Nu eram tocmai corect. Nu avea de unde să cunoască devotamentul și îngrădirile care nu mă lăsau să vorbesc, însă asta nu schimba cu nimic neconcordanța așa cum o percepea ea.

— Sau și mai bine, a continuat ea, să spunem că acea persoană a mai făcut și o serie de lucruri bizare – cum ar fi să-ți salveze viața în condiții imposibile și apoi să te trateze ca pe un paria în ziua următoare, și nici nu ți-a explicat nimic niciodată, deși a promis că o va face. Și asta ar fi, de asemenea, *foarte* ne-frustrant.

A fost cel mai lung discurs pe care îl ținuse vreodată, ceea ce m-a făcut să mai adaug o calitate a ei la lista mea.

— Ești cam temperamentală, nu?

— Nu-mi plac oamenii cu două fețe.

Desigur că era complet îndreptățită să fie așa de enervată.

Am privit-o fix, întrebându-mă cum aș putea să fac ceea ce trebuie după standardele ei, până când țipătul silențios din capul lui Mike Newton mi-a atras atenția. Era atât de furios și de imatur de vulgar, încât m-a făcut să chicotesc din nou.

— Ce e? a vrut ea să știe.

— Iubitul tău pare să creadă că mă port urât cu tine – se întreabă dacă să vină sau nu să ne întrerupă cearta.

Mi-ar fi plăcut la nebunie să-l văd cum încearcă. Am râs din nou.

— Nu știu despre ce vorbești, mi-a spus ea cu răceală. Dar sunt sigură că te înșeli, oricum.

Mi-a plăcut mult felul în care l-a desființat printr-o singură propoziție indiferentă.

— Nu mă înșel. Ți-am spus, majoritatea oamenilor sunt ușor de citit.

— Cu excepția mea, bineînțeles.

— Da. Cu excepția ta. Oare chiar trebuia să fie ea mereu excepția? Mă întreb de ce.

Am privit-o țintă în ochi, încercând din nou.

Și-a întors privirea, după care a desfăcut limonada și a luat rapid o gură din ea, cu ochii fixați pe masă.

— Nu ți-e foame? am întrebat-o.

— Nu. S-a uitat la masa goală dintre noi. Ție?

— Nu, nu mi-e foame, am răspuns eu.

Era ultimul lucru pe care-l simțeam.

A coborât privirea, cu buzele strânse. Am așteptat.

— Îmi faci o favoare, te rog? m-a întrebat, privindu-mă din nou în ochi.

Ce-ar putea să vrea de la mine? Oare mi-ar cere adevărul acela pe care nu aveam voie să-l spun – adevărul pe care nu voiam să-l afle în vecii vecilor?

— Depinde de ceea ce vrei.

— Nu-i mare lucru, mi-a promis ea.

Am așteptat și, ca de obicei, mă rodea curiozitatea.

— Mă întrebam doar..., a spus ea încet, uitându-se la sticla de limonadă și trasând cercuri cu degetul mic pe gura ei, dacă m-ai putea avertiza dinainte data viitoare când te decizi să mă ignori pentru binele meu? Așa, ca să fiu pregătită.

Voia un avertisment? Deci faptul că o ignoram era neplăcut pentru ea. Am zâmbit.

— Mi se pare corect, am fost de acord.

— Mersi, a spus ea, ridicând privirea.

Fața îi arăta atât de ușurată, încât îmi venea să râd de propriul meu sentiment de ușurare.

— Acum pot să primesc și eu un răspuns la schimb? am întrebat plin de speranță.

— Unul singur.

— Spune-mi *o* teorie.

A roșit!

— Asta nu.

— N-ai pus condiții, doar mi-ai promis un răspuns, am contrazis-o eu.

— Și tu ți-ai încălcat promisiunile, m-a contrazis la rândul ei.

M-a prins.

— Doar o teorie – n-o să râd.

— Ba da, o să râzi.

Era foarte sigură de asta, deși nu-mi puteam imagina ce putea fi așa de amuzant.

Am încercat încă o dată să fiu convingător. M-am uitat profund în ochii ei – ușor de făcut având în vedere ce ochi profunzi avea ea – și am șoptit:

— Te rog?

A clipit și chipul i-a devenit brusc inexpresiv. Nu era tocmai reacția pe care voiesem s-o obțin.

— Ăăă, ce? a întrebat o clipă mai târziu.

Părea nedumerită. Oare era ceva în neregulă cu ea?

Am încercat din nou.

— Te rog, spune-mi doar o mică teorie.

Mi-am folosit vocea suavă și neînfricoșătoare și am privit-o în ochi. Spre surprinderea și satisfacția mea, a funcționat în sfârșit.

— Hm, păi, ai fost mușcat de un păianjen radioactiv?

Cărți de benzi desenate? Nici nu-i de mirare că se gândise că voi izbucni în râs.

— Nu ești foarte creativă, am tachinat-o, încercând să ascund cât de ușurat mă simțeam din nou.

— Îmi pare rău, asta-i tot ce am, a spus ea ofensată.

Reacția ei m-a făcut să mă simt și mai ușurat. Puteam s-o tachinez din nou.

— Nu ești nici măcar pe aproape.

— Niciun păianjen?

— Nu.

— Și nici radioactivitate?

— Deloc.

— La naiba, a oftat ea.

— Nici kriptonita nu mă deranjează, am spus eu rapid – înainte să înceapă să mă întrebe despre mușcături – apoi a trebuit să chicotesc, pentru că se gândise că eram un supererou.

— Ai zis că n-o să râzi, îți amintești?

Mi-am strâns buzele încercând să redevin serios.

— O să-mi dau eu seama într-un final, mi-a promis ea.

— Aș vrea să nu încerci, i-am răspuns, fără să o tachinez de data aceasta.

— Pentru că... ?

— Dacă nu sunt un supererou? Dacă sunt personajul negativ?

A făcut ochii mari și a deschis puțin buzele.

— Aha, a spus ea. Înțeleg, a mai spus după încă o clipă.

În sfârșit mă auzise.

— Chiar înțelegi? am întrebat, străduindu-mă să-mi ascund agonia.

— Ești periculos? a ghicit ea.

A început să respire mai greu, iar pulsul i s-a accelerat.

Nu am putut să-i răspund. Oare era acesta ultimul meu moment alături de ea? Avea să fugă acum? Aveam voie să-i spun că o iubesc înainte să plece? Sau s-ar speria și mai rău de mine dacă aș face asta?

— Dar nu ești rău, a șoptit ea, clătinând capul. Nu, nu cred că ești rău.

— Te înșeli.

Sigur că eram rău. Nu jubilam eu acum, la gândul că avea o părere mai bună despre mine decât meritam? Dacă aș fi fost o persoană bună, aș fi stat departe de ea.

Am întins mâna peste masă și i-am luat capacul de la sticla de limonadă pe post de diversiune. Nu a tresărit la apropierea bruscă a mâinii mele. Nu îi era cu adevărat frică de mine. Nu încă.

Am rotit capacul ca pe o monedă, uitându-mă la el în loc să mă uit la ea. Urlam în sinea mea.

„Fugi, Bella, fugi." Nu am reușit să rostesc cuvintele cu voce tare.

Ea a sărit în picioare. Chiar când începusem să mă îngrijorez că auzise cumva avertismentul meu nerostit, a spus:

— O să-ntârziem.

— Nu vin azi la oră.

— De ce?

„Pentru că nu vreau să te ucid."

— E sănătos să mai chiulești din când în când.

Ca să fiu și mai exact, era mai sănătos pentru oameni atunci când vampirii chiuleau în zilele în care erau șanse să se lase cu vărsare de sânge omenesc. Domnul Banner preda analiza grupei sanguine astăzi. Alice chiulise deja de la ora de dimineață.

— Ei, eu mă duc, a spus ea.

Ceea ce nu m-a surprins. Era o persoană responsabilă – mereu făcea ceea ce trebuia. Era opusul meu.

— Ne vedem mai târziu atunci, am spus, încercând să par din nou relaxat, uitându-mă la capacul care se învârtea.

„Te rog, salvează-te. Te rog să nu mă părăsești niciodată."

A ezitat, și eu am sperat pentru o clipă că va rămâne cu mine până la urmă. Însă s-a auzit soneria de intrare la clase, iar ea s-a grăbit să plece spre oră.

Am așteptat până a plecat, după care am pus capacul în buzunar – o amintire a celei mai semnificative conversații avute împreună până acum – după care am plecat prin ploaie către mașină.

Mi-am pus CD-ul meu preferat, cel care mă calma – același pe care-l ascultasem în acea primă zi –, dar nu am auzit notele lui Debussy pentru prea mult timp. Alte note îmi zburau prin minte, un fragment dintr-o melodie care mă bucura și mă intriga în același timp. Am închis sistemul audio și am ascultat muzica din capul meu, care a evoluat de la un fragment la o armonie întreagă. Instinctiv, degetele au început să mi se miște prin aer peste clapele unui pian imaginar.

O compoziție muzicală nouă începea să prindă contur atunci când atenția mi-a fost captată de un val de tumult mental.

Oare o să leșine? Ce fac acum? a intrat Mike în panică.

Cam la o sută de metri depărtare, Mike Newton cobora trupul moale al Bellei pe trotuar. Ea a atins inertă betonul rece, cu ochii închiși, cu pielea albă ca a unui cadavru.

Aproape că am smuls portiera din țâțâni.

Fața ei lipsită de viață nu a avut nicio reacție atunci când i-am strigat numele.

Propriul corp mi s-a făcut rece ca gheața. Ce se întâmpla acum era ca o confirmare a fiecărui scenariu ridicol pe care mi-l imaginasem. Imediat ce o scăpam din ochi...

Am fost conștient de surprinderea serioasă a lui Mike atunci când i-am răscolit furios prin gânduri. Nu se gândea decât la mânia lui față de mine, așa că nu am știut ce se

întâmplase cu Bella. Dacă făcuse ceva să o rănească, aveam să-l nimicesc pe loc. Nu ar mai fi rămas nici cea mai mică particulă din corpul lui.

— Ce-i cu ea – e rănită? am întrebat, încercând să mă concentrez pe gândurile lui.

Mă scotea din minți să fiu nevoit să urmez pasul normal al oamenilor. Nu ar fi trebuit să atrag atenția asupra apropierii mele.

Apoi am auzit inima ei bătând în timp ce respira normal. Am privit-o și am văzut că și-a strâns ochii, închizându-i mai tare. Gestul acesta mi-a mai redus din panică.

Am văzut în mintea lui Mike un șir de amintiri de la ora de biologie. Capul Bellei pe masa noastră, cu pielea ei translucidă devenind verde. Picături roșii pe cartonașele albe.

Determinarea grupei sanguine.

M-am oprit în loc, ținându-mi respirația. Una era mirosul ei, și cu totul altceva era să-i curgă efectiv sângele.

— Cred că a leșinat, a spus Mike panicat și ranchiunos în același timp. Nu știu ce s-a întâmplat. Nici măcar nu și-a înțepat degetul.

M-a cuprins un val de ușurare, după care am respirat din nou, gustând aerul. Aha, simțeam mirosul de la sângerarea slabă cauzată de înțepătura lui Mike Newton. Cândva aroma aceea m-ar fi atras.

M-am așezat în genunchi lângă ea în timp ce Mike se fâțâia pe lângă mine, furios că intervenisem.

— Bella. Mă auzi?

— Nu, a gemut ea. Pleacă.

Ușurarea a fost atât de plăcută, încât am râs. Nu era în pericol.

— O duceam la cabinetul medical, a spus Mike. Dar n-a vrut să meargă mai departe.

— O duc eu. Tu poți să te întorci la oră, am spus eu categoric.

Mike a strâns din dinți.

— Nu. Eu trebuie s-o duc.

Nu aveam de gând să mai stau acolo să mă contrazic cu idiotul ăla.

Încântat și îngrozit, pe jumătate recunoscător, pe jumătate furios de întâmplarea care făcea ca atingerea ei să fie o necesitate, am ridicat-o cu blândețe de pe trotuar și am luat-o în brațe, atingându-i numai jacheta și blugii, păstrând cât mai multă distanță între trupurile noastre. Înaintam în același ritm, grăbindu-mă să o știu în siguranță – cu alte cuvinte, cât mai departe de mine.

A deschis larg ochii, șocată.

— Lasă-mă jos, a ordonat ea pe un ton slăbit – simțindu-se rușinată din nou, am bănuit eu după expresia pe care o avea pe față.

Nu-i plăcea deloc să se arate vulnerabilă. Însă corpul îi era atât de moale, încât mă îndoiam că avea să fie în stare să se țină singură pe picioare, darămite să mai și meargă.

Am ignorat protestele lui Mike în spatele nostru.

— Arăți groaznic, i-am spus, neputând să mă opresc din zâmbit, pentru că nu avea nimic în afară de un pic de ameteală și ceva greață.

— Pune-mă pe trotuar, a spus ea.

Buzele îi erau albe.

— Deci, leșini la vederea sângelui?

O întorsătură ironică de situație. A închis ochii și și-a încleștat buzele.

— Și nici măcar nu este sângele tău, am adăugat eu cu surâsul și mai larg.

Am ajuns la secretariat. Ușa era întredeschisă, așa că i-am tras un șut să o deschid larg.

Domnișoara Cope a tresărit, speriată.

— Vai de mine! a icnit ea în timp ce o privea pe fata leșinată din brațele mele.

— A leșinat la ora de biologie, am explicat, înainte ca imaginația ei să o ia razna.

Domnișoara Cope s-a grăbit să deschidă ușa cabinetului medical. Bella avea ochii din nou deschiși și a privit-o. Am auzit uimirea interioară a asistentei în vârstă în timp ce o așezam cu grijă pe fată pe patul ponosit. Imediat ce nu am mai ținut-o în brațe, m-am dus în capătul opus al încăperii. Trupul îmi era prea aprins, prea plin de dorință, cu mușchii tensionați și cu veninul curgând. Ea era atât de caldă și de apetisantă.

— A leșinat puțin, atâta tot, am asigurat-o pe doamna Hammond. Își testează grupele de sânge la biologie.

A încuviințat din cap, înțelegând mai bine acum.

— Întotdeauna e câte unul.

Mi-am înăbușit un hohot de râs. Dacă e să fie cineva, ne putem baza pe Bella.

— Întinde-te puțin, drăguță, a spus doamna Hammond. O să treacă.

— Știu, a spus Bella.

— Ți se întâmplă des asta? a întrebat-o asistenta.

— Uneori, a recunoscut ea.

Am încercat să-mi ascund hohotul de râs tușind.

Gestul a făcut-o pe asistentă să-și îndrepte atenția spre mine.

— Poți să te întorci la oră, a spus ea.

Am privit-o drept în ochi și am mințit cu o încredere ireproșabilă.

— Trebuie să stau cu ea.

Hmm. Mă întreb... În fine. Doamna Hammond a aprobat din cap.

Cu asistenta a mers perfect. De ce trebuia să fie Bella așa de dificilă?

— Îți aduc niște gheață pentru frunte, drăguță, a spus asistenta, simțindu-se ușor stânjenită după ce se uitase în

ochii mei – așa cum *ar trebui* să se simtă oamenii – și a ieșit din încăpere.

— Ai avut dreptate, a gemut Bella, închizând ochii.

Oare la ce se referise? Am sărit la cea mai sumbră concluzie: îmi acceptase avertismentele.

— De obicei am dreptate, am spus eu, încercând să-mi păstrez tonul amuzat – devenise puțin amar. Dar la ce te referi acum mai precis?

— Chiulitul chiar *este* sănătos, a oftat ea.

Și m-am simțit din nou ușurat.

Apoi a tăcut. A continuat să respire regulat. Buzele ei își redobândeau nuanța roz. Gura îi era puțin asimetrică, buza de sus fiind un pic prea plină în contrast cu cea de jos. Am avut o senzație ciudată să-i privesc buzele. Mi-a venit să mă apropii și mai tare de ea, ceea ce nu era o idee bună.

— Pentru o clipă chiar m-ai speriat, am spus, încercând să reiau conversația. Tăcerea era dureroasă într-un fel ciudat, lăsându-mă singur fără vocea ei. Am crezut că Newton îți căra cadavrul să-l îngroape în pădure.

— Ha, ha, a răspuns ea.

— Sincer, am văzut cadavre care arătau mai bine. Ceea ce era adevărat. Eram îngrijorat că va trebui să îți răzbun moartea.

Și chiar aș fi făcut-o.

— Bietul Mike, a oftat ea. Sigur e furios.

Și eu fierbeam de furie, dar m-am stăpânit rapid.

— Nu mă poate suferi deloc, i-am spus, încântat de idee.

— Nu poți fi sigur de asta.

— I-am văzut fața – îmi dau seama.

Cel mai probabil era adevărat că doar privindu-i fața aș fi obținut suficiente dovezi ca să fac această presupunere.

— Cum m-ai văzut? Credeam că chiulești.

Fața ei arăta mai bine – nuanța de verde dispăruse de pe pielea ei translucidă.

— Eram în mașină și ascultam un CD.

Gura i-a zvâcnit, ca și cum răspunsul meu obișnuit ar fi luat-o cumva prin surprindere.

A deschis ochii din nou atunci când doamna Hammond s-a întors cu compresa rece.

— Poftim, drăguță, a spus ea atunci când a pus compresa pe fruntea Bellei. Arăți mai bine, a adăugat.

— Cred că sunt bine, a spus Bella, după care s-a ridicat în șezut, dând compresa la o parte.

Desigur, nu-i plăcea să aibă cineva grijă de ea.

Doamna Hammond și-a fluturat mâinile cu piele zbârcită spre fată, ca și cum se pregătea să o împingă înapoi în poziție culcată, moment în care domnișoara Cope a deschis ușa cabinetului și a băgat capul înăuntru. Am simțit imediat un iz de sânge proaspăt.

Invizibil în biroul din spatele ei, Mike Newton era încă foarte furios, dorindu-și ca în locul băiatului greu pe care-l târa acum să fi fost fata aflată aici cu mine.

— Mai avem unul, a anunțat domnișoara Cope.

Bella a sărit rapid din pat, dornică să scape de a mai fi în centrul atenției.

— Poftim, a spus ea restituind compresa doamnei Hammond. Nu mai am nevoie de ea.

Mike a mormăit în timp ce l-a împins pe jumătate pe Lee Stephens pe ușă. Sângele i se prelingea pe mâna pe care Lee o ținea aproape de față, scurgându-se spre încheietură.

— Oh, nu. Era momentul să plec – și la fel și Bella, se pare. Du-te în secretariat, Bella.

S-a uitat spre mine, surprinsă.

— Crede-mă, du-te.

Ea s-a întors pe călcâie și a prins ușa chiar înainte să se închidă, grăbindu-se către secretariat. Am urmat-o îndeaproape. Părul ei mi-a atins mâna.

S-a întors să se uite la mine, încă nesigură.

— Chiar m-ai ascultat. Iată o premieră.

Nasul ei micuț s-a strâmbat.

— Am simțit miros de sânge.

M-am uitat la ea surprins.

— Oamenii nu pot simți mirosul sângelui.

— Eu pot – de la asta îmi vine rău. Sângele miroase ca rugina... și ca sarea.

Chipul mi-a încremenit, încă privind-o fix.

Oare chiar era om? *Arăta* ca un om. Era delicată ca o ființă umană. Mirosea ca un om – mă rog, chiar mai bine aș putea spune. Se purta ca un om... oarecum. Însă nu gândea ca un om și nici nu reacționa ca unul.

Și totuși, ce altă opțiune exista?

— Ce e? a insistat ea.

— Nimic.

Mike Newton ne-a întrerupt, intrând pe ușă cu gânduri ranchiunoase și războinice.

— *Arăți* mai bine, i-a spus el nepoliticos.

Mi-a zvâcnit mâna, dorindu-mi să-i dau o lecție. Mai bine aveam grijă să nu fac vreo prostie, altfel aș fi sfârșit omorându-l pe băiatul acesta respingător.

— Ține-ți mâna în buzunar, a spus ea, și pentru o secundă am crezut că vorbea cu mine.

— Nu mai sângerează, a răspuns el bosumflat. Mai vii la oră?

— Glumești? Va trebui să mă-ntorc pe călcâie și să revin aici.

Foarte bine. Credeam că aveam să ratez toată această oră cu ea, în schimb căpătasem chiar timp suplimentar. Un cadou pe care în mod clar nu-l meritam.

— Mda, bănuiesc că așa-i..., a mormăit Mike. Deci, vii weekendul ăsta? La plajă?

Ce însemna asta? Aveau planuri. Furia m-a încremenit în loc. Și totuși, era o ieșire de grup. Mike trecea în revistă

în mintea lui și lista celorlalți invitați, numărând locurile. Nu erau doar ei doi. Cu toate acestea, furia nu mi s-a domolit. M-am sprijinit discret de biroul înalt, controlându-mi reacția.

— Sigur, ți-am spus că vin, i-a promis ea.

Deci îi spusese „da" și lui. Gelozia m-a ars mai dureros decât setea.

— Atunci ne vedem la magazinul tatei, la ora zece. *Iar Cullen nu este invitat.*

— Voi fi acolo, a spus ea.

— Ne vedem atunci la ora de educație fizică.

— Da, i-a răspuns ea.

S-a grăbit să se ducă la oră, cu gândurile pline de venin. *Ce vede la ciudatul ăla? Sigur, e bogat, cred. Fetele îl consideră atrăgător, însă nu pricep de ce. E prea... perfect. Pun pariu că tatăl lor face experimente de chirurgie plastică pe ei. De asta sunt toți așa albi și frumoși. Nu arată natural. Iar el arată cumva... înfricoșător. Uneori, când se uită la mine, jur de nu-mi vine să cred că e gata să mă omoare. Ce dubios.*

— Educație fizică, a repetat Bella încet, apoi a mârâit.

M-am uitat la ea și mi-am dat seama că era din nou nemulțumită de ceva. Nu-mi dădeam seama despre ce era vorba, dar se vedea limpede că nu voia să meargă la următoarea oră cu Mike, iar eu îi susțineam planurile întru totul.

M-am apropiat și m-am aplecat spre fața ei, simțindu-i căldura pielii radiind pe buzele mele. Nu am îndrăznit să respir.

— Mă ocup eu de asta, am murmurat. Du-te și așază-te și arată palidă.

A făcut așa cum am zis, așezându-se pe unul dintre scaunele pliante și sprijinindu-și capul de perete, în timp ce, în spatele meu, domnișoara Cope ieșea din camera din spate și se ducea spre biroul ei. Cu ochii închiși, Bella arăta de

parcă leșinase iar. Nu-i revenise cu totul culoarea obișnuită a feței.

M-am întors către secretară. Speram că Bella era atentă la asta, m-am gândit cu cinism. Așa *ar trebui* să reacționeze o ființă umană.

— Domnișoară Cope? i-am atras eu atenția, folosindu-mă iar de vocea mea convingătoare.

A clipit rapid și a ridicat brusc capul. *Abține-te!*

— Da?

Ce interesant! Pulsul lui Shelly Cope crescuse pentru că mă găsea atrăgător, nu pentru că se temea de mine. Eram obișnuit cu genul acela de reacție în preajma ființelor umane de sex feminin, cele care se obișnuiseră cumva cu genul nostru prin expunere continuă... și totuși nu mă gândisem la aceeași explicație atunci când îi creștea Bellei pulsul.

Îmi plăcea gândul acela, poate prea mult. Am zâmbit cu zâmbetul meu uman grijuliu și cald, iar domnișoara Cope a început să respire și mai sonor.

— Bella are educație fizică următoarea oră și nu cred că se simte îndeajuns de bine. De fapt, cred că ar trebui s-o duc chiar acum acasă. Credeți că ați putea s-o învoiți de la oră?

Am privit în ochii ei lipsiți de profunzime, bucurându-mă că asta îi deraiase procesul gândirii. Oare era posibil ca Bella...?

Domnișoara Cope a înghițit cu zgomot înainte să răspundă.

— Ai nevoie și tu de învoire, Edward?

— Nu, eu am oră cu doamna Goff și nu se va supăra.

Nu-i mai dădeam cine știe ce atenție acum. Exploram această nouă posibilitate.

Hmm. Mi-ar fi plăcut să cred că Bella mă considera atrăgător așa cum mă considerau ceilalți oameni, dar când mai avusese ea aceeași reacție precum alți oameni? Nu trebuia să-mi fac prea mari speranțe.

— Bine, atunci s-a rezolvat. Sănătate multă, Bella!

Bella a încuviințat din cap slăbită, exagerând puțin.

— Poți să mergi sau vrei să te iau iar în brațe? am întrebat eu, amuzat de cât de prost își jucase rolul.

Știam că va dori să meargă – nu ar fi vrut să fie percepută ca fiind vulnerabilă.

— Merg singură.

Avusesem din nou dreptate.

S-a ridicat, ezitând o clipă ca și cum voia să-și testeze echilibrul. I-am ținut ușa și am ieșit amândoi în ploaie.

Am privit-o cum și-a ridicat fața spre ploaia măruntă cu ochii închiși, cu o umbră de zâmbet pe buze. Oare la ce se gândea? Ceva părea ciudat în gestul acela și apoi mi-am dat seama de ce mi se părea nefamiliar. Fetele normale nu ar fi ridicat fața spre ploaie. Fetele normale ar fi purtat de obicei machiaj, chiar și în locul acesta cu o vreme atât de umedă.

Bella nu purta niciodată machiaj și nici nu avea nevoie. Industria cosmetică făcea miliarde de dolari pe an de la femeile care încercau să aibă o piele ca a ei.

— Mersi, mi-a zis ea zâmbindu-mi. Aproape că merită să mi se facă rău ca să scap de educație fizică.

— Oricând, i-am răspuns.

— Deci vii? Sâmbăta asta, vreau să zic.

Părea că speră să vin și eu.

Ah, speranța ei mi-a mai domolit durerea cauzată de gelozie. Voia să fiu eu cu ea, nu Mike Newton. Și voiam să spun „da". Însă erau multe lucruri de luat în calcul. În primul rând, sâmbăta aceea avea să fie o zi însorită.

— Unde vă duceți, mai exact?

Am încercat să-mi păstrez vocea relaxată, ca și cum răspunsul nu ar fi contat foarte mult. Mike spusese *plajă*, totuși, iar acolo nu erau mari șanse să pot să evit lumina soarelui. Emmett s-ar fi enervat dacă aș fi anulat planurile noastre, dar asta nu m-ar fi oprit dacă aș fi găsit o cale să petrec timp cu ea.

— În rezervația La Push, la Prima Plajă.

Deci îmi era imposibil să merg.

Mi-am oblojit dezamăgirea, după care m-am uitat la ea, zâmbind strâmb.

— Nu prea cred că am fost invitat.

Ea a oftat, deja resemnată.

— Tocmai te-am invitat eu.

— Hai să nu-l provocăm pe bietul Mike săptămâna asta mai mult decât am făcut-o deja noi doi. Nu vrem să explodeze.

M-am gândit cum l-aș fi făcut eu pe *bietul Mike* să explodeze și imaginea aceea mentală mi-a provocat o plăcere intensă.

— Lasă-l pe Mike, a spus ea, expeditivă din nou și am zâmbit.

Apoi a început să se îndepărteze de mine.

Fără să stau să mă gândesc la ce urma să fac, m-am întins instinctiv și am prins-o de jachetă. S-a oprit brusc.

— Unde crezi că te duci?

Eram supărat, aproape furios că pleca. Nu avusesem suficient timp cu ea.

— Acasă, a spus ea, în mod clar nedumerită de ce m-aș fi supărat din cauza asta.

— N-ai auzit când am promis că te duc în siguranță acasă? Crezi că o să te las să șofezi în starea ta?

Știam că nu avea să-i placă *asta* – iar făceam referire la starea ei de vulnerabilitate. Însă trebuia să exersez pentru călătoria la Seattle – să văd dacă pot să mă descurc cu ea așa de aproape de mine, într-un spațiu atât de mic. Aici era vorba despre un drum mult mai scurt.

— Ce stare? a ripostat ea. Și ce se va întâmpla cu camioneta mea?

— O să o rog pe Alice să ți-o aducă după ore.

Am tras-o cu grijă spre mașina mea. Se pare că era destul de dificil pentru ea *să meargă*.

— Dă-mi drumul! a insistat, smucindu-se într-o parte și-ntr-alta, aproape împiedicându-se.

Am întins o mână ca să o prind, dar s-a redresat înainte să fie necesar. Nu ar fi trebuit să caut motive să o ating. Ceea ce m-a făcut să-mi amintesc reacția pe care o avea domnișoara Cope în prezența mea, însă am lăsat gândul acela deoparte. Erau multe de analizat în direcția aceea.

I-am dat drumul, așa cum mi-a cerut, dar apoi am regretat – s-a împiedicat imediat și s-a lovit de portiera din dreapta a mașinii mele. Va trebui să am și mai mare grijă de-acum înainte, să iau în calcul cât de ușor își pierde echilibrul.

— Ești atât de *agresiv*!

Avea dreptate. Comportamentul meu era puțin spus ciudat. Oare avea să-mi spună „nu" de data asta?

— E deschis.

M-am urcat la volan și am pornit mașina.

A rămas încordată acolo, încă afară, deși ploaia se întețise și știam că nu-i plăcea nici frigul, nici umezeala. Părul începuse să i se ude leoarcă, devenind aproape negru la culoare.

— Sunt perfect capabilă să șofez singură până acasă!

Sigur că era. Însă tânjeam după timpul petrecut cu ea într-un fel în care nu mai tânjisem după nimic altceva. Senzația nu era la fel de imediată și puternică precum setea, era ceva diferit, o altfel de dorință, o altfel de durere.

A tremurat.

Am coborât geamul din partea pasagerului și m-am aplecat înspre ea.

— Urcă, Bella.

Ochii i s-au îngustat, moment în care am presupus că dezbătea în minte dacă să urce sau nu.

— O să te târăsc înapoi..., am glumit, întrebându-mă dacă intuisem bine, dar consternarea de pe fața ei mi-a confirmat că avusesem dreptate.

Cu bărbia ridicată țeapănă în aer, a deschis portiera și s-a urcat. Din păr îi cădeau picături pe tapițerie, iar ghetele scârțâiau una de alta.

— Nu era nevoie de așa ceva, a spus ea.

Mi s-a părut că arăta mai degrabă jenată decât furioasă în adevăratul sens al cuvântului. Oare chiar era complet nepotrivit comportamentul meu? *Crezusem* că o tachinez, că mă comportam ca orice adolescent infatuat, dar dacă o dădeam în bară cu totul? Oare se simțea forțată? Mi-am dat seama că avea toate motivele să se simtă așa.

Nu știam cum să mă comport în situațiile astea. Cum să o curtez ca un bărbat normal și modern în anul 2005. Pe vremea când eram om, învățasem obiceiurile timpurilor de atunci. Datorită darului meu deosebit, acum știam destul de bine cum gândeau oamenii, ce făceau, cum se comportau, însă atunci când încercam să mă comport relaxat și în pas cu moda, nu-mi ieșea deloc. Și nici de la familia mea nu învățasem nimic util. Niciunul dintre ei nu avea un mod normal de a curta, chiar și exceptând celelalte două calificări.

Rosalie și Emmett fuseseră clișeul standard de dragoste la prima vedere. Nu existase niciun moment în care vreunul dintre ei să pună la îndoială ce însemnau unul pentru celălalt. Din prima clipă în care îl văzuse pe Emmett, Rosalie fusese atrasă de inocența și sinceritatea de care nu avusese parte în viață, așa că-l dorise pentru ea. Din prima clipă în care o zărise pe Rosalie, Emmett văzuse o zeiță pe care o venerase fără încetare de atunci. Nu avuseseră niciodată o primă conversație stânjenitoare plină de îndoieli, nu-și roseseră niciodată unghiile de emoție în așteptarea unui „da" sau a unui „nu".

Felul în care Alice și Jasper ajunseseră un cuplu fusese încă și mai puțin normal. Alice știuse că-l va iubi pe Jasper cu douăzeci și opt de ani înainte de prima lor întâlnire. Văzuse

deja ani, decenii, secole din viitorul lor împreună. La rândul lui, Jasper, simțind toate emoțiile ei în acel moment mult așteptat, puritatea, siguranța și profunzimea dragostei lui Alice, nu avusese cum să nu fie copleșit. Cred că-l luase pe sus ca un tsunami.

La Carlisle și Esme fusese o poveste ceva mai obișnuită decât a celorlalți. Esme era deja îndrăgostită de Carlisle – spre marele lui șoc –, dar nu prin vreun mijloc mistic sau magic. Îl întâlnise pe Carlisle pe când era fetiță și, atrasă de blândețea, inteligența și frumusețea lui inimaginabilă, dezvoltase un atașament față de el care o bântuise tot restul vieții de om. Viața nu fusese blândă cu Esme, prin urmare nu fusese de mirare că amintirea aceea prețioasă cu un om bun nu-i părăsise niciodată inima. După momentul îngrozitor al transformării, când se trezise direct în visul ei de demult, nu avusese ochi decât pentru el.

Fusesem acolo să-l avertizez pe Carlisle despre reacția ei neprevăzută. Se așteptase ca ea să fie șocată de transformare, traumatizată de durere, îngrozită de ceea ce devenise, cum fusesem și eu de altfel. Se așteptase să trebuiască să-i explice și să-și ceară iertare, să o consoleze și să ușureze situația. Știa că existau șanse mari ca ea să fi preferat moartea, că ar fi putut să-l disprețuiască pentru alegerea pe care o făcuse fără ca Esme să știe și să consimtă. De aceea el nu fusese pregătit pentru disponibilitatea ei imediată de a face parte din viața aceasta – nu neapărat din viața în sine, ci din *viața lui*.

Înainte de momentul respectiv, Carlisle nu se văzuse ca posibil obiect de iubire romantică. Părea contrar a ceea ce era el – un vampir, un monstru. Informația pe care i-o dădusem eu schimbase felul în care o privea pe Esme, felul în care se privea pe sine.

Mai mult chiar, *alegerea* de a salva pe cineva era un act de mare intensitate. Nu era o decizie pe care un individ sănătos

la cap să o poată lua cu ușurință. Atunci când Carlisle mă alesese, se simțise legat de mine prin zeci de sentimente înainte să mă trezesc și să-mi dau seama ce mi se întâmplase. Responsabilitate, neliniște, afecțiune, milă, speranță, compasiune... era o apartenență naturală în acest act, ceva ce eu nu experimentasem niciodată, doar auzisem cum este din gândurile lui și ale lui Rosalie. El se simțise deja tatăl meu înainte ca eu să știu măcar cum îl cheamă. Pentru mine a fost ușor și instinctiv să intru în rolul de fiu. Dragostea a venit cu ușurință – deși am pus-o mereu pe seama caracterului său decât pe seama faptului că el mă transformase.

Așadar, ori din aceste motive, ori pur și simplu pentru că Esme și Carlisle erau făcuți să fie împreună... chiar și cu darul meu de a auzi totul așa cum se întâmplase, nu aveam să știu niciodată. Ea îl iubea, iar el a aflat repede că era capabil să o iubească la rândul lui. A durat foarte puțin până când surprinderea lui s-a transformat în uimire, descoperire și apoi îndrăgostire. Atât de multă fericire.

Doar câteva momente de stânjeneală ușor de depășit, rezolvate cu puțin citit de gânduri. Nimic stânjenitor în asta. Niciunul dintre ei nu bâjbâise în necunoscut ca mine.

Îmi luase mai puțin de o secundă ca toate aceste cupluri care ajunseseră împreună prin moduri mai puțin complicate să-mi treacă prin minte. Bella tocmai închidea portiera. Am pornit repede căldura, ca să se simtă confortabil și am redus sonorul muzicii ca să fie doar pe fundal. Am condus spre ieșirea din parcare, privind-o cu coada ochiului. Își răsfrânsese buza inferioară, exprimând încăpățânare.

Dintr-odată s-a uitat la sistemul audio cu interes și expresia bosumflată i-a dispărut.

— „Clar de Lună"? a întrebat.

Era oare fan al muzicii clasice?

— Știi muzica lui Debussy?

— Nu foarte bine, a spus. Mama ascultă multă muzică clasică acasă, dar eu cunosc doar bucățile care-mi plac.

— E și una dintre favoritele mele.

Am privit ploaia și m-am gândit la asta. Deci chiar aveam ceva în comun cu fata aceasta. Începusem să cred că eram diferiți în toate sensurile posibile.

Părea mai relaxată acum, uitându-se în gol la ploaie, la fel ca mine. Am profitat că era temporar distrasă ca să testez cum era să inspir.

Am inspirat cu grijă pe nas.

Foarte puternic.

Am strâns tare volanul între degete. Ploaia o făcea să miroasă mai bine. Nu credeam că așa ceva putea fi posibil. Mă înțepa limba de nerăbdarea de a-i simți gustul.

Monstrul nu adormise, am observat dezgustat. Doar mai trăgea de timp.

Am încercat să înghit arsura din gât. Nu m-a ajutat. M-am înfuriat. Aveam așa de puțin timp cu ea. Și cât efort fusese necesar ca să obțin cincisprezece minute în plus. Am inspirat din nou și m-am luptat cu reacția mea. *Trebuia* să fiu mai puternic decât acest instinct.

„Oare ce aș fi făcut dacă nu aș fi fost personajul negativ din povestea asta?" m-am întrebat. Cum aș fi folosit acest timp valoros?

Aș fi aflat mai multe despre ea.

— Cum e mama ta? am întrebat-o.

Bella a zâmbit.

— Arată cam ca mine, doar că-i mai drăguță.

M-am uitat sceptic la ea.

— Eu am moștenit mai mult din firea lui Charlie. Ea este mai delăsătoare decât mine și mai curajoasă.

Delăsătoare, puteam să cred. Mai curajoasă? Nu eram așa de convins.

— E iresponsabilă, ușor excentrică și o bucătăreasă foarte imprevizibilă. E cea mai bună prietenă a mea.

Vocea a început să-i devină melancolică. Fruntea i s-a încrețit.

Așa cum observasem și înainte, tonul îi suna mai degrabă ca al unui părinte decât ca al unui copil.

Am oprit în fața casei ei, întrebându-mă cam târziu de unde știusem unde locuia. Nu, asta nu avea de fapt cum să trezească vreo suspiciune într-un oraș așa de mic, unde tatăl ei era o persoană publică.

— Ce vârstă ai tu, Bella?

Sigur era mai mare decât colegii ei. Poate că începuse școala mai târziu sau rămăsese, dintr-un motiv sau altul, în urmă. Totuși, părea puțin probabil, la cât era de isteață.

— Am șaptesprezece ani, a răspuns ea.

— Nu pari de șaptesprezece ani.

A râs.

— Ce este?

— Mama spune mereu că m-am născut în vârstă de treizeci și cinci de ani și că îmbătrânesc cu fiecare an. A râs, apoi a oftat. Ei, cineva trebuie să fie adultul.

Asta a mai clarificat unele lucruri. Era lesne de înțeles că iresponsabilitatea mamei o determinase pe fiică să fie cea matură. Fusese nevoită să se maturizeze devreme, pentru ca ea să aibă grijă de mamă. De asta nu-i plăcea să fie îngrijită de alții – simțea că era treaba ei.

— Nici tu nu arăți ca un copil de liceu, a spus, scoțându-mă din reverie.

M-am încruntat. Cu cât înțelegeam mai multe despre ea, cu atât ea înțelegea chiar prea multe despre mine. Am schimbat subiectul.

— Deci, de ce s-a măritat mama ta cu Phil?

A ezitat o clipă înainte să răspundă.

— Mama... e foarte tânără pentru vârsta ei. Cred că Phil o face să se simtă și mai tânără. Oricum, e nebună după el.

A clătinat îngăduitor din cap.

— Ești de acord cu asta? am întrebat-o.

— Contează? mi-a răspuns. Vreau să fie fericită... iar ea îl vrea pe el.

Comentariul îi fusese atât de lipsit de egoism, încât, dacă nu s-ar fi potrivit deja prea bine cu ce aflasem despre caracterul ei, m-ar fi șocat.

— Foarte generos din partea ta... Mă întreb...

— Ce?

— Crezi că și ea s-ar purta la fel cu tine? Indiferent de bărbatul pe care l-ai alege?

Fusese o întrebare prostească și nici nu-mi putusem menține tonul vocii calm în timp ce o rostisem. Cât de stupid să mă gândesc că cineva ar trebui să mă aprobe *pe mine* ca partener pentru fiica ei. Cât de stupid să mă gândesc că Bella m-ar alege pe mine.

— C-cred că da, s-a bâlbâit ea, reacționând într-un fel la privirea mea.

Oare îi era teamă? M-am gândit iar la domnișoara Cope. Care erau celelalte semne? Ochii măriți puteau să exprime ambele emoții. Și totuși, dacă cineva flutura din gene, atunci nu avea cum să fie teamă, ci opusul. Buzele îi erau ușor întredeschise...

Bella și-a revenit.

— Dar ea e părintele, până la urmă. E puțin diferit.

Am zâmbit strâmb.

— Nimeni înfricoșător atunci.

— Ce înțelegi prin „înfricoșător"? Mulți cercei pe față și tatuaje pe tot corpul?

Mi-a zâmbit larg.

— Asta este o definiție, bănuiesc. În opinia mea, o definiție neamenințătoare.

— Care-i definiția ta?

Mereu punea întrebarea greșită. Sau poate că le punea fix pe cele potrivite. Pe cele la care nu voiam cu niciun preț să răspund.

— Crezi că *eu* aș putea fi înfricoșător? am întrebat, încercând să zâmbesc puțin.

S-a gândit un moment înainte să-mi răspundă pe un ton serios.

— Hm... cred că *ai putea* fi dacă ai vrea.

Am devenit și eu serios.

— Acum ți-e teamă de mine?

Mi-a răspuns imediat, fără să gândească.

— Nu.

Am zâmbit mai relaxat. Nu credeam că spunea adevărul sută la sută, dar nici nu mințea propriu-zis. Măcar nu îi era teamă de mine suficient cât să-și dorească să plece. Mă întreb ce ar fi simțit dacă i-aș fi spus că purta această conversație cu un vampir, după care m-am cutremurat când mi-am imaginat reacția ei.

— Deci, acum o să-mi povestești despre familia ta? Sunt sigură că-i o poveste mai interesantă decât a mea.

Cel puțin una mai înfricoșătoare.

— Ce vrei să știi? am întrebat cu prudență.

— Soții Cullen te-au adoptat?

— Da.

A ezitat, apoi a vorbit încet.

— Ce s-a întâmplat cu părinții tăi?

— Au murit cu mulți ani în urmă.

— Îmi pare rău, a murmurat ea, în mod clar îngrijorată că mi-ar fi putut face rău cu întrebarea aceea.

Ea era îngrijorată pentru *mine*. Ce sentiment ciudat, să văd că îi pasă, chiar și în felul acesta banal.

— Nu îmi amintesc foarte bine de ei, am asigurat-o. Carlisle și Esme sunt părinții mei de ceva vreme.

— Și-i iubești, a dedus ea.

Am zâmbit.

— Da. Nu-mi imaginez doi oameni mai buni.

— Ești foarte norocos.

— Știu că sunt. Cel puțin în această privință, din punct de vedere al părinților mei, nu puteai spune că n-am avut noroc.

— Și fratele și sora ta?

Dacă aveam să o las să mă întrebe prea multe detalii, aveam să fiu nevoit să mint. M-am uitat la ceas, dezamăgit că trecuse timpul petrecut alături de ea, dar și ușurat totodată. Durerea era gravă și m-am îngrijorat că arsura din gâtul meu ar putea să ia brusc foc și să mă controleze ea pe mine.

— Fratele meu și sora mea, și mai ales Jasper și Rosalie, vor fi foarte supărați dacă trebuie să stea în ploaie să mă aștepte.

— Ah, îmi pare rău, cred că trebuie să pleci.

Nu s-a mișcat. Nici ea nu voia ca timpul petrecut împreună să se termine.

Durerea nu era chiar așa de rea, m-am gândit. Însă trebuia să fiu responsabil.

— Și probabil că îți vrei camioneta înapoi înainte să ajungă șeful de poliție Swan acasă, ca să nu fii nevoită să îi spui despre incidentul de la ora de biologie.

Am zâmbit larg când mi-am amintit de stânjeneala ei când o ținusem în brațe.

— Sunt sigură că a auzit deja. Nu există secrete în Forks.

A spus numele orașului pe un ton diferit, care exprima clar că nu-i plăcea.

Am râs de ceea ce spusese. Nu existau secrete, chiar așa.

— Distracție plăcută la plajă. M-am uitat la ploaia torențială, știind că nu avea să dureze la nesfârșit, însă dorindu-mi mai mult ca niciodată să fi durat. Și vreme bună pentru stat la soare.

Ei bine, vremea avea să devină bună până sâmbătă. Și ei avea să-i placă. Iar fericirea ei devenise cel mai important lucru pentru mine. Mai importantă decât propria-mi fericire.

— Nu ne vedem mâine?

Îngrijorarea din tonul ei îmi plăcea la nebunie, dar tânjeam, de asemenea, să nu fiu nevoit să o dezamăgesc.

— Nu. Emmett și cu mine începem weekendul mai devreme.

Acum eram supărat pe mine că-mi făcusem planuri. Puteam să le anulez... însă nu se punea problema de prea multă vânătoare în momentul de față, iar familia mea avea să se îngrijoreze suficient din cauza comportamentului meu chiar și fără să le arăt cât de obsedat deveneam. Încă nu eram sigur ce fel de nebunie mă posedase cu o seară în urmă. Trebuia neapărat să găsesc o cale de a-mi controla pornirile. Poate că o mică distanțare avea să mă ajute.

— Ce aveți de gând să faceți? a întrebat ea, nefiind deloc mulțumită cu vestea aceea.

Și mai multă plăcere, și mai multă durere.

— Mergem într-o excursie în sălbăticia de pe Stâncile Caprei, la sud de muntele Rainier.

Emmett abia aștepta sezonul ursilor.

— Ah, bine, distracție plăcută.

M-am bucurat iarăși de lipsa ei de entuziasm.

În timp ce o priveam, aproape că începuse să mă doară gândul că trebuia să-mi iau, fie și temporar, la revedere de la ea. Era așa de blândă, așa de vulnerabilă. Mi se părea o nesăbuință să o pierd din vedere, într-un loc unde i se putea întâmpla orice. Și totuși, cel mai rău lucru care i se putea întâmpla ar fi rezultat din relația cu mine.

— Vrei să faci ceva pentru mine weekendul acesta? am întrebat cu seriozitate.

A dat din cap, în mod clar uimită de intensitatea mea.

„Fii relaxat."

— Nu te supăra, dar pari unul dintre oamenii aceia care atrag accidentele ca un magnet. Așa că... încearcă să nu cazi în ocean sau să te lași călcată de ceva, bine?

I-am zâmbit amar, sperând că nu va observa tristețea reală din ochii mei. Cât de mult mi-aș fi dorit să nu fim în situația în care îi era mult mai bine fără mine, indiferent ce ar putea să i se întâmple acolo.

„Fugi, Bella, fugi. Te iubesc prea mult, pentru binele tău, sau al meu."

S-a simțit jignită că o tachinam. Cred că iar o făcusem într-un mod nepotrivit. S-a uitat urât la mine.

— O să văd ce pot să fac! s-a răstit sărind din mașină în ploaie și trântind portiera cât de tare a putut în urma ei.

Am strâns mâna în jurul cheii pe care tocmai i-o luasem din buzunarul hainei și i-am inhalat profund mirosul în timp ce mă îndepărtam.

Capitolul 7

Melodia

A trebuit să aștept când m-am întors la școală. Ultima oră încă nu se terminase. Asta era bine, pentru că aveam lucruri la care să mă gândesc și aveam nevoie de timp singur.

În mașină se mai simțea mirosul ei. Am ținut geamurile închise, lăsându-l să mă copleșească, încercând să mă obișnuiesc cu senzația de a-mi arde în mod intenționat gâtul.

Atracție.

Era un concept problematic la care trebuia să mă gândesc. Avea atâtea fațete, atâtea înțelesuri și niveluri diferite. Nu era același lucru ca dragostea, dar erau legate unul de altul în mod inexorabil.

Habar nu aveam dacă Bella era atrasă de mine. (Oare tăcerea ei mentală avea să mă enerveze din ce în ce mai mult până o luam razna? Sau era o limită la care puteam ajunge în cele din urmă?)

Am încercat să îi compar reacțiile fizice cu ale altora, cu secretara sau cu Jessica Stanley, dar rezultatul a fost neconcludent. Aceleași semne – schimbările în ritmul cardiac și tiparele de respirație – puteau însemna foarte bine și teamă, șoc sau neliniște, nu doar interes. Cu siguranță, alte femei, și chiar și bărbați, reacționaseră la vederea mea cu o senzație de teamă instinctivă. Erau mai mulți cei care simțiseră asta. Părea improbabil ca Bella să aibă aceleași gânduri pe care le avusese cândva Jessica Stanley. La urma urmei, Bella știa foarte bine că ceva este în neregulă cu mine,

chiar dacă nu știa exact ce anume. Îmi atinsese pielea ca de gheață și își retrăsese mâna simțind răceala.

Și totuși... îmi aminteam fanteziile acelea care mă dezgustau, dar acum îmi reveneau în minte cu Bella în locul Jessicăi.

Respiram mai repede, iar focul îmi ardea gâtul cu totul.

Și dacă ar fi fost *Bella* cea care și-ar fi imaginat că îi cuprind cu brațele trupul delicat? Că o trag la pieptul meu și îi cuprind bărbia cu mâna? Că îi dau la o parte perdeaua grea de păr de pe chipul îmbujorat? Că îi conturez forma buzelor pline cu buricele degetelor? Că îmi aplec fața aproape de a ei, unde îi pot simți fierbințeala răsuflării pe gura mea? Că mă apropii și mai mult...

Însă apoi am tresărit și am îndepărtat fantezia din minte, știind, așa cum știusem și atunci când Jessica își imaginase lucrurile acelea, ce s-ar fi întâmplat dacă m-aș fi apropiat atât de mult de ea.

Atracția era o dilemă imposibilă, pentru că eu eram deja atras de Bella în cel mai groaznic mod.

Voiam ca Bella să fie atrasă de mine, ca o femeie de un bărbat?

Asta era întrebarea greșită. Întrebarea corectă era dacă *trebuia* să-mi doresc ca Bella să fie atrasă de mine în acel mod, și răspunsul era „nu". Pentru că eu nu eram om, iar asta nu era cinstit față de ea.

Îmi doream cu fiecare fibră a ființei mele să fiu un bărbat obișnuit, ca s-o pot ține în brațe fără să-i risc viața. Să fiu liber să-mi creez propriile mele fantezii, unele care nu se terminau cu sângele ei pe mâini, cu sângele ei înroșindu-mi ochii.

Faptul că o curtam era incalificabil. Ce fel de relație puteam să-i ofer dacă nu puteam risca s-o ating?

Mi-am lăsat capul în mâini.

Totul era cu atât mai tulburător, cu cât nu mă simțisem niciodată așa de aproape de a fi om în toată existența

mea – nici măcar atunci când *fusesem* om, din câte îmi puteam aminti. În zilele acelea, mă gândisem numai la gloria unui soldat. Primul Război Mondial se desfășurase pe parcursul întregii mele adolescențe și mai aveam nouă luni până la a optsprezecea aniversare când lovise gripa spaniolă. Îmi aduceam aminte doar vag de anii aceia omenești, amintiri tulburi ce deveneau și mai puțin reale cu fiecare deceniu care trecea. Cel mai bine îmi aduceam aminte de mama și simțeam o durere profundă când mă gândeam la fața ei. Îmi aminteam vag cât de mult urâse ea viitorul acela spre care mă grăbeam eu cu nerăbdare, rugându-se în fiecare seară la masă pentru încheierea acelui „război îngrozitor". Nu aveam amintiri despre alt tip de dorințe. În afară de dragostea mamei, nu mai simțisem niciun alt fel de dragoste care să mă fi făcut să doresc să rămân.

Asta era ceva cu totul nou pentru mine. Nu aveam ce paralele să trag, ce comparații să fac.

Dragostea față de Bella venise într-o manieră pură, însă acum sentimentele erau confuze. Îmi doream foarte mult să fiu capabil s-o ating. Oare ea simțea la fel?

Asta nu conta, am încercat să mă conving singur.

M-am uitat țintă la mâinile mele albe, urându-le duritatea, răceala, forța neomenească...

Am tresărit când s-a deschis portiera din dreapta.

— *Ha. Te-am luat prin surprindere. Asta-i o premieră*, a gândit Emmett când s-a așezat în scaun. Pun pariu că doamna Goff crede că te droghezi, așa de aerian ai fost în ultima vreme. Unde ai fost azi?

— Am... făcut fapte bune.

— *Ce?*

Am chicotit.

— Am avut grijă de cei bolnavi, chestii de genul ăsta.

Asta l-a nedumerit și mai mult, dar apoi a inhalat și a simțit mirosul din mașină.

— Aaa, fata aia din nou?

M-am încruntat la el.

— *Să știi că treaba asta devine bizară.*

— Mie-mi spui, am mormăit eu.

A inhalat din nou.

— Hmm, chiar are un miros deosebit, nu-i așa?

Mi-a scăpat un mârâit printre buze încă dinainte de a înțelege până la capăt cuvintele lui, o reacție automată.

— Ușor, puștiule, ziceam și eu așa.

Atunci au ajuns și ceilalți. Rosalie a remarcat imediat mirosul și s-a uitat urât la mine, în continuare supărată. M-am întrebat care era problema ei reală, dar nu-i auzeam în minte decât insulte.

Nu mi-a plăcut nici reacția lui Jasper. La fel ca Emmett, a remarcat și el mirosul atrăgător al Bellei. Desigur, pentru ei mirosul fetei nu avea măcar o miime din forța de atracție pe care o avea pentru mine, dar tot m-a deranjat că și lor le plăcea sângele ei. Jasper avea un autocontrol slab.

Alice a apărut la geamul din stânga mea și a întins mâna după cheia de la camioneta Bellei.

— Am văzut doar că trebuia, a spus ea neclar – așa cum îi stătea în obicei. Va trebui să-mi spui mai târziu de ce.

— Asta nu înseamnă că...

— Știu, știu. Voi aștepta. Nu va dura mult.

Am oftat și i-am dat cheia.

Am urmat-o până la casa Bellei. Ploaia cădea cu un zgomot asurzitor, așa că era posibil ca urechile omenești ale Bellei să nu audă bubuitul motorului camionetei. M-am uitat înspre fereastră, dar ea n-a venit acolo să privească afară. Poate că nici nu era înăuntru. Nu existau gânduri pe care să le aud.

Mă întrista că nu puteam auzi nimic din gândurile ei ca să o pot verifica – să mă asigur că e fericită, sau măcar în siguranță.

Alice a suit pe bancheta din spate a mașinii și am condus cu viteză către casă. Șoselele erau goale, așa că mi-a luat doar câteva minute. Am intrat împreună, apoi fiecare a plecat spre treburile sale.

Emmett și cu Jasper se aflau în mijlocul unui joc de șah foarte elaborat, care folosea opt table lipite laolaltă de-a lungul peretelui de sticlă din spate și propriul lor set de reguli. Pe mine nu mă lăsau să joc cu ei. Numai Alice mai juca jocuri cu mine.

Alice s-a dus la computerul așezat după colț față de ei și i-am auzit monitoarele înviind. Lucra la un proiect de design de modă pentru garderoba lui Rosalie, dar Rosalie nu i s-a alăturat azi, ca să stea în spatele ei și să-i dea indicații despre croieli și culori, pe măsură ce Alice desena pe ecranele tactile. Azi Rosalie s-a trântit bosumflată pe canapea și a început să schimbe cele douăzeci de canale de la televizor fără să se oprească la niciunul. O auzeam încercând să se decidă dacă să se ducă sau nu în garaj să lucreze din nou la BMW-ul ei.

Esme era la etaj și fredona deasupra unui set de planuri arhitecturale. Întotdeauna crea ceva nou. Poate că deja construia următoarea noastră casă. Sau pe cea de după aceea.

După un moment, Alice și-a aplecat capul pe după peretele despărțitor și a început să-i spună pe mutește lui Jasper următoarele mișcări ale lui Emmett, care stătea pe podea cu spatele la ea. Jasper și-a menținut expresia neschimbată când a luat calul preferat al lui Emmett.

Și, simțind pentru prima dată în atât de mult timp rușine, m-am dus să mă așez la pianul cu coadă așezat imediat lângă intrarea în casă.

Am trecut cu degetele prin câteva arpegii, testându-i sunetul. Era încă acordat perfect.

La etaj, creionul lui Esme s-a oprit, iar ea a lăsat capul ușor pe o parte.

Am început primele acorduri ale melodiei care îmi venise în minte azi în mașină, încântat că suna chiar mai bine decât îmi imaginasem.

Edward cântă din nou, a gândit Esme bucuroasă, cu un zâmbet larg pe față. S-a ridicat de la biroul de proiectare și a venit cu pași tăcuți până în capul scării.

Am adăugat câteva acorduri armonice, lăsând melodia centrală să se țească printre ele.

Esme a oftat de încântare, s-a așezat pe treapta de sus și și-a sprijinit capul de balustradă. *Un cântec nou. A trecut atât de mult timp. Ce melodie frumoasă.*

Am lăsat melodia să se ducă într-o direcție nouă, urmând-o cu o linie de bas.

Edward compune din nou? a gândit Rosalie și dinții i s-au încleștat într-un resentiment feroce.

În acel moment, nu s-a mai controlat și i-am putut auzi gândurile de dincolo de furie. Am văzut de ce era așa de iritată în preajma mea. Și de ce nu o deranjase deloc posibila ucidere a Isabellei Swan.

La Rosalie era mereu vorba de vanitate.

Am oprit brusc muzica și am râs înainte să mă pot abține, un hohot scurt de râs pe care l-am înăbușit repede punându-mi palma peste gură.

Rosalie s-a întors să se uite la mine cu dușmănie, cu ochii scăpărând de furie și rușine.

Emmett și Jasper s-au întors și ei să se uite și am auzit nedumerirea lui Esme. A ajuns la parter într-o secundă, oprindu-se să se uite de la mine la Rosalie și invers.

— Nu te opri, m-a încurajat ea după un moment încordat.

Am început să cânt din nou, întorcându-mă cu spatele la Rosalie și încercând din greu să-mi controlez rânjetul de pe față. Ea s-a ridicat și a ieșit țanțoșă din încăpere, mai degrabă furioasă decât stânjenită. Dar cu siguranță destul de stânjenită.

— *Dacă le spui un singur cuvânt, te omor ca pe un câine.*

Mi-am înăbușit încă un hohot de râs.

— Ce-ai pățit, Rose? a strigat Emmett după ea.

Cu spatele drept ca o scândură, ea a continuat să meargă până la garaj și s-a băgat sub mașină de parcă s-ar fi putut îngropa acolo.

— Ce-a fost asta? m-a întrebat Emmett.

— Nu am nici cea mai mică idee, am mințit eu.

Emmett a mârâit, enervat.

— Continuă să cânți, m-a îndemnat Esme.

Mă oprisem din nou. Am făcut așa cum mi-a cerut, iar ea a venit în spatele meu și și-a pus mâinile pe umerii mei.

Cântecul era irezistibil, dar incomplet. M-am jucat cu un refren, dar cumva nu părea potrivit.

— E fermecător. Are un nume? a întrebat Esme.

— Nu încă.

— Are o poveste? m-a întrebat ea, cu un zâmbet în voce.

Îi plăcea foarte mult cântecul și m-am simțit vinovat că neglijasem muzica atât de mult timp. Fusesem egoist.

— E... un cântec de leagăn, presupun.

Atunci am nimerit refrenul. Acesta a dus firesc spre următoarea strofă, prinzând o viață proprie.

— Un cântec de leagăn, și-a spus ea.

Melodia chiar avea o poveste și odată ce am văzut asta, toate piesele s-au potrivit la locul lor fără efort. Povestea era despre o fată adormită într-un pat îngust, cu părul negru încâlcit și răsfirat și răsucit ca algele de mare peste pernă...

Alice l-a lăsat pe Jasper să se descurce singur la joc și a venit să se așeze lângă mine pe banchetă. Cu vocea ei de soprană, care suna precum clopoțeii de vânt, a intonat o melodie fără cuvinte cu două octave mai sus decât cântecul meu.

— Îmi place, am murmurat eu. Dar ce zici de asta?

Am adăugat linia ei la armonia mea – cu mâinile zburându-mi pe clape ca să îmbin laolaltă toate bucățile – modificând-o un pic, ducând-o într-o direcție nouă.

Ea a prins direcția și a cântat alături de mine.

— Da. Perfect, am spus.

Esme m-a strâns ușor de umăr.

Însă acum ne îndreptam spre final, cu vocea lui Alice ridicându-se deasupra melodiei și ducând-o la alt nivel. Acum vedeam cum trebuia să se termine cântecul, pentru că fata adormită era perfectă așa cum era și orice schimbare ar fi fost greșită și ar fi provocat tristețe. Cântecul a coborât spre concluzia aceea, auzindu-se tot mai încet. Și vocea lui Alice a coborât și a devenit solemnă, un sunet care se potrivea mai bine sub bolta unei catedrale goale în care ardeau lumânări aprinse.

Am cântat ultima notă, apoi mi-am plecat capul peste clape.

Esme m-a mângâiat pe păr.

— *O să fie bine, Edward. Totul se va rezolva. Meriți să fii fericit, fiule. Soarta îți datorează asta.*

— Mulțumesc, i-am șoptit, dorindu-mi să pot crede asta. Și că fericirea mea era cea care conta.

— *Dragostea nu vine mereu în ambalaje convenabile.*

Am râs scurt, fără vreo urmă de umor.

— *Tu, dintre toate ființele de pe planetă, ești cel mai bine echipat să gestionezi o dilemă atât de dificilă. Ești cel mai bun și* mai *deștept dintre toți.*

Am oftat. Toate mamele simt așa despre copiii lor.

Esme era bucuroasă că după atâta timp mă îndrăgostisem și eu de cineva, chiar dacă asta putea duce la o tragedie. Crezuse că voi fi mereu singur.

— *Va trebui să te iubească și ea,* a gândit Esme brusc, luându-mă prin surprindere cu direcția în care se duseseră gândurile ei. *Dacă e fată deșteaptă.* A zâmbit. *Dar nu-mi pot*

imagina că e cineva atât de încet la minte, încât să nu-și dea seama ce partidă ești.

— Încetează, mamă, mă faci să roșesc, am tachinat-o eu.

Însă cuvintele ei, deși puțin probabile, m-au înveselit.

Alice a râs și a început să cânte primele acorduri înalte din „Heart and Soul". Am zâmbit larg și am cântat armoniile simple împreună cu ea. Apoi i-am făcut moftul și am interpretat alături de ea „Chopsticks".

A chicotit, apoi a oftat.

— Mi-aș dori să-mi spui de ce râdeai de Rose, a spus Alice. Dar văd că n-o s-o faci.

— Nu.

Mi-a dat un bobârnac peste ureche.

— Poartă-te frumos, Alice, a dojenit-o Esme. Edward se comportă ca un domn.

— Dar vreau *să știu*.

Am râs auzind tonul plângăcios pe care îl adoptase. Apoi am spus:

— Ascultă, Esme!

Și am început să cânt melodia ei preferată, un tribut fără nume al iubirii pe care o văzusem crescând între ea și Carlisle de-a lungul anilor.

— Mulțumesc, dragule.

M-a strâns din nou de umăr.

Nu trebuia să mă concentrez ca să cânt melodia aceea familiară. În schimb m-am gândit la Rosalie, care se tăvălea, la figurat, de rușine pe podeaua garajului și am rânjit în sinea mea.

Deoarece tocmai descoperisem pe pielea mea puterea geloziei, simțeam o urmă de milă față de ea. Era groaznic să te simți așa. Desigur, gelozia ei era de o mie de ori mai meschină decât a mea. Era ca proverbiala situație cu capra vecinului.

M-am întrebat dacă viața și personalitatea lui Rosalie ar fi fost diferite dacă nu ar fi fost mereu cea mai frumoasă. Oare ar fi fost o persoană mai fericită – mai puțin egocentrică? Mai empatică? Dacă frumusețea nu ar fi fost mereu punctul ei forte? Ei bine, am presupus că era inutil să mă întreb, pentru că trecutul era trecut, iar ea fusese mereu cea mai frumoasă. Chiar și când fusese om, trăise sub reflectorul propriei frumuseți. Nu că o deranjase. Ba dimpotrivă, îi plăcuse să fie admirată mai mult decât orice. Asta nu se schimbase odată cu pierderea mortalității.

N-a fost nicio surpriză atunci, având în vedere nevoia aceasta a ei, că fusese ofensată când eu de la început nu-i apreciasem frumusețea, așa cum se aștepta să i-o aprecieze toți bărbații. Nu că mă dorise *pe mine* în vreun fel – în niciun caz. Dar o înfuriase ideea că, deși ea nu mă voia, eu nu o doream.

Era diferit cu Jasper și cu Carlisle – ei erau deja îndrăgostiți de altcineva. Eu nu eram legat de nimeni și totuși rămâneam încăpățânat de indiferent.

Crezusem că ranchiuna aceea veche era îngropată, că trecuse de mult peste ea. Și trecuse... până în ziua în care găsisem, în sfârșit, o fată a cărei frumusețe mă impresiona așa cum a ei nu o făcea. Desigur! Ar fi trebuit să-mi dau seama că asta o va supăra. Probabil că mi-aș fi dat seama, dacă nu aș fi fost atât de preocupat.

Rosalie fusese convinsă că, dacă nu găsisem frumusețea *ei* demnă de venerat, atunci cu siguranță nu mă va impresiona nicio alta din lume. Fusese furioasă din momentul în care o salvasem pe Bella, ghicind, cu ajutorul unei intuiții viclene și competitive, interesul de care eu unul fusesem inconștient.

Rosalie era jignită de moarte că eu consideram o ființă umană insignifiantă mai atrăgătoare decât ea.

Mi-am înăbușit un nou hohot de râs.

Însă mă deranja felul în care o vedea pe Bella. Rosalie o considera *anostă*. Cum putea să creadă așa ceva? Era de neconceput pentru mine. Cu siguranță, era rezultatul geloziei.

— Vai! a spus Alice deodată. Jasper, ghici ce?

Am văzut ceea ce tocmai citise în viitor și mâinile mi-au încremenit pe clape.

— Ce e, Alice? a întrebat Jasper.

— Peter și Charlotte vin în vizită săptămâna viitoare! Vor fi prin zonă. Nu e drăguț?

— Ce-i în neregulă, Edward? a întrebat Esme, simțindu-mi tensiunea din umeri.

— Peter și Charlotte vin în *Forks*? am șuierat înspre Alice.

A dat ochii peste cap în direcția mea.

— Calmează-te. Nu-i prima lor vizită.

Am încleștat dinții. *Era* prima lor vizită de când sosise Bella, iar sângele ei dulce nu mă atrăsese doar pe mine.

Alice s-a încruntat când mi-a văzut expresia.

— Ei nu vânează niciodată aici. Știi asta.

Dar confratele lui Jasper și micuța vampir pe care o iubea nu erau ca noi. Ei vânau în maniera clasică. Nu puteam avea încredere în ei în preajma Bellei.

— Când? am insistat.

Alice s-a strâmbat nemulțumită, dar mi-a spus ceea ce aveam nevoie să știu.

— *Luni dimineață. Nimeni n-o să-i facă rău Bellei.*

— Nu, am confirmat eu, apoi am întors capul. Ești gata, Emmett?

— Credeam că plecăm mâine-dimineață.

— Ne întoarcem până duminică la miezul nopții. E alegerea ta când vrei să pleci.

— Bine, bine. Stai să-mi iau la revedere de la Rose mai întâi.

— Sigur.

La ce dispoziție avea Rosalie, cu siguranță avea să fie o despărțire scurtă.

— *Chiar ți-ai pierdut mințile, Edward,* a gândit el în timp ce ieșea pe ușa din spate.

— Bănuiesc că da.

— Mai cântă-mi o dată cântecul cel nou, m-a rugat Esme.

— Dacă îți face plăcere, am fost de acord, deși ezitam puțin să duc cântecul până la sfârșitul său inevitabil – sfârșit care îmi stârnea doruri pe care nu le mai cunoscusem până acum.

M-am gândit un moment, apoi am scos dopul de plastic din buzunar și l-am pus pe suportul gol de partituri. Asta m-a ajutat puțin – micul meu suvenir de când ea spusese „da".

Am încuviințat din cap pentru mine, apoi am început să cânt.

Esme și cu Alice au schimbat priviri, dar niciuna dintre ele nu a întrebat nimic.

*

— Nu ți-a spus nimeni niciodată să nu te joci cu mâncarea? am strigat către Emmett.

— Hei, salut, Edward! a strigat și el către mine, rânjind și făcându-mi cu mâna.

Ursul a profitat că Emmett fusese distras și l-a zgâriat cu laba grea peste piept. Ghearele tăioase i-au sfâșiat cămașa și i-au scărțâit pe piele ca niște cuțite pe o suprafață de oțel.

Ursul a urlat auzind zgomotul ascuțit.

Ah, la naiba, Rose mi-a dat cămașa asta!

Emmett a scos un răget spre animalul înfuriat.

Am oftat și m-am făcut confortabil pe un bolovan. Asta putea să dureze.

Dar Emmett aproape terminase. L-a lăsat pe urs să încerce să-i smulgă capul cu o nouă lovitură de labă, râzând când reculul loviturii a trimis fiara împleticindu-se îndărăt.

Ursul a scos un răget și Emmett a făcut la fel, printre hohote de râs. Apoi s-a aruncat asupra animalului care era mai înalt decât el, așa cum stătea ridicat pe labele din spate, și corpurile lor au căzut la pământ, întrepătrunse, doborând și un molid mare odată cu ei. Mormăielile ursului au încetat cu un gâlgâit.

Câteva minute mai târziu, Emmett a venit în pas săltat către locul unde îl așteptam. Cămașa îi era distrusă, sfâșiată și plină de sânge, lipicioasă de rășină și acoperită cu smocuri de blană. Părul lui negru și cârlionțat era cam în aceeași stare. Pe chip avea un rânjet larg.

— Ăsta a fost unul puternic. Aproape l-am putut simți când m-a lovit cu gheara.

— Ce copil mic, Emmett.

El mi-a examinat cămașa albă curată și nesifonată.

— Deci tu n-ai reușit să prinzi urma la puma aia?

— Bineînțeles că am reușit. Doar că eu nu mănânc ca un sălbatic.

Emmett a râs cu râsul lui zgomotos.

— Mi-ar plăcea ca animalele să fie mai puternice. Ar fi mai distractiv.

— N-a spus nimeni că trebuie să te lupți cu mâncarea ta.

— Și atunci cu cine să mă lupt? Tu și cu Alice trișați, Rose nu vrea să-și deranjeze părul niciodată și Esme se supără dacă eu și cu Jasper ne luptăm *pe bune*.

— Viața e grea, nu-i așa?

Emmett a zâmbit larg, schimbându-și puțin greutatea de pe un picior pe altul de parcă se pregătea să lanseze un atac.

— Haide, Edward. Oprește-o un minut și luptă cinstit.

— Nu se oprește, i-am reamintit eu.

— Mă întreb ce face fata aia de la școală de reușește să te țină pe dinafară, s-a întrebat Emmett. Poate îmi dă niște ponturi.

Buna dispoziție mi-a dispărut.

— Nu te apropia de ea, am mârâit printre dinți.

— Măi, măi, ce sensibil ești.

Am oftat. Emmett a venit să se așeze lângă mine pe bolovan.

— Scuze. Știu că treci printr-o perioadă grea. Chiar încerc să nu fiu un nesimțit așa de mare, dar din moment ce asta e starea mea naturală...

M-a așteptat să râd la gluma făcută, apoi s-a strâmbat.

— *Ești așa de serios tot timpul. Acum ce te mai roade?*

— Mă gândesc la ea. Mă rog, îmi fac griji pentru ea, de fapt.

— Dar de ce-ți faci griji? *Tu* ești *aici*.

A râs. I-am ignorat din nou gluma, însă i-am răspuns la întrebare.

— Te-ai gândit vreodată cât de fragili sunt ei? Câte lucruri rele i se pot întâmpla unui muritor?

— Nu chiar. Dar înțeleg la ce te referi. Prima oară când m-am întâlnit cu ursul, nici eu n-am fost un adversar pe potriva lui, nu?

— Urși, am murmurat eu, adăugând încă o frică la lista deja lungă. Ar fi specific pentru ea, nu? Un urs rătăcit prin oraș. Evident că s-ar îndrepta direct spre Bella.

Emmett a chicotit.

— Tu te auzi că vorbești ca un nebun?

— Emmett, imaginează-ți că Rosalie ar fi o muritoare. Și că ar putea da peste un urs... sau să o lovească mașina... sau *fulgerul*... sau să cadă pe scară... sau să se îmbolnăvească – să facă o *boală gravă*!

Cuvintele au ieșit din mine ca un șuvoi. Era o ușurare să le las să iasă – dospiseră în mine tot sfârșitul de săptămână.

— Incendii, cutremure și tornade! Îh! Când te-ai uitat ultima oară la știri? Ai văzut ce fel de lucruri li se pot întâmpla? Jafuri și omoruri...

Am încleștat dinții și brusc m-am înfuriat atât de tare la gândul că un alt *om* ar putea s-o rănească, încât mi s-a tăiat respirația.

— Ho, ho! Stai așa, puștiule. Locuiește în Forks, ai uitat? Ce i s-ar putea întâmpla aici, decât doar s-o ude ploaia?

A ridicat din umeri.

— Cred că are un ghinion teribil, Emmett, chiar cred asta. Uită-te la dovezi. Dintre toate locurile din lume unde s-ar fi putut duce, a ajuns până la urmă într-un oraș în care *vampirii* constituie un procent semnificativ din populație.

— Da, dar noi suntem vegetarieni. Mie mi se pare că ăsta e noroc, nu ghinion.

— Cu felul în care miroase ea? Cu siguranță, ghinion. Și apoi, și mai mult ghinion, felul în care miroase ea pentru *mine*.

M-am uitat urât la mâinile mele, detestându-le din nou.

— Doar că tu ai mai mult autocontrol decât oricine, cu excepția lui Carlisle. Noroc din nou.

— Dubița?

— Ăla a fost un accident.

— Ar fi trebuit s-o vezi cum venea după ea, Em, iar și iar. Jur, parcă Bella o atrăgea cumva înspre ea.

— Dar tu ai fost acolo. Ăsta a fost noroc.

— Chiar așa? Nu este cel mai mare ghinion pe care îl poate avea o ființă umană – ca un *vampir* să se *îndrăgostească* de ea?

Emmett a meditat în liniște un moment. Și-a imaginat-o pe fată și a găsit imaginea neinteresantă.

— *Sincer, nu pot să văd ce-i așa de special la ea.*

— Păi nici eu nu pot să văd de ce te atrage Rosalie, am spus nepoliticos. *Sincer*, mi se pare o bătaie prea mare de cap doar pentru o față frumușică.

Emmett a chicotit.

— Presupun că n-o să-mi spui...

— Nu știu care e problema ei, am mințit, afișând brusc un zâmbet larg.

I-am văzut intenția la timp ca să mă proptesc bine. A încercat să-mi facă vânt de pe bolovan, dar, în schimb, s-a auzit un sunet puternic de crăpătură când piatra de sub noi s-a rupt în două.

— Trișorule, a mormăit el.

Am așteptat să mai încerce o dată, dar gândurile i s-au dus într-o direcție diferită. Vedea din nou chipul Bellei în minte, însă de data asta și-l imagina mai alb și cu ochii roșu strălucitor.

— Nu, am spus eu, cu vocea gâtuită.

— Păi îți rezolvă grijile cu privire la mortalitatea ei, nu? Și atunci nici n-ai mai vrea s-o omori. Nu-i cea mai bună cale?

— Pentru mine? Sau pentru ea?

— Pentru tine, a răspuns el firesc.

Tonul lui sugera că era *de la sine înțeles*. Am râs fără umor.

— Răspuns greșit.

— Pe mine nu m-a deranjat așa de mult, mi-a reamintit el.

— În schimb, pe Rosalie, da.

A oftat. Știam amândoi că Rosalie ar fi făcut orice, ar fi renunțat la orice, doar ca să devină muritoare din nou. La orice. Chiar și la Emmett.

— Da, pe Rose a deranjat-o, a recunoscut el încetișor.

— Eu nu pot... nu ar trebui... nu am de gând să distrug viața Bellei. Tu nu ai simți la fel, dacă ar fi vorba de Rosalie?

S-a gândit un moment.

— Tu chiar... o iubești?

— Nici nu-ți pot descrie, Em. Deodată, fata asta e totul pentru mine. Nu mai văd sensul vieții fără ea.

— *Dar nu o s-o transformi? Nu va rezista o veșnicie.*

— Știu asta, am mormăit.

— *Și, așa cum ai spus deja, e destul de fragilă.*

— Crede-mă, știu și asta.

Pe Emmett nu-l caracteriza tactul, iar discuțiile delicate nu erau punctul lui forte. Se străduia acum, încercând să nu devină prea inoportun.

— *Dar poți măcar s-o atingi? Adică, dacă o iubești... n-ai vrea să, ei bine, s-o atingi?*

Emmett și cu Rosalie împărtășeau o iubire fizică foarte intensă. Lui îi venea greu să înțeleagă cum *putea* iubi cineva fără aspectul acela.

Am oftat.

— Nici măcar nu mă pot gândi la asta, Emmett.

— *Uau! Și atunci care sunt opțiunile tale?*

— Nu știu, am răspuns în șoaptă. Încerc să găsesc un mod de a... pleca. Dar nu-mi pot da seama cum să mă conving să stau departe de ea.

Cu un sentiment profund de ușurare, am înțeles brusc că făceam *bine* să rămân – cel puțin pentru moment, cu Peter și Charlotte în drum spre Forks. Era mai în siguranță cu mine aici, deocamdată, decât dacă aș fi plecat. Pentru moment, deși era greu de crezut, puteam fi protectorul ei.

Gândul acesta m-a neliniștit. Ardeam de nerăbdare să mă întorc ca să joc rolul acela cât mai mult timp posibil.

Emmett a remarcat schimbarea de expresie de pe fața mea.

— *La ce te gândești?*

— În clipa asta, am recunoscut cu jumătate de gură, tot ce vreau este să alerg tot drumul până la Forks ca să văd dacă ea este bine. Nu știu dacă rezist până duminică seara.

— Nu, nu! *Nu* pleci acasă mai devreme. Las-o pe Rosalie să se calmeze un pic. Te rog! De dragul meu.

— O să încerc să rămân, am spus eu cu îndoială.

Emmett mi-a atins ușor telefonul din buzunar.

— Alice te-ar suna dacă ar exista vreo bază pentru atacul tău de panică. E la fel de ciudată ca tine când vine vorba de fata asta.

Nu puteam să-l contrazic.

— Bine. Dar nu stau mai mult de duminică.

— Nu are sens să te grăbești, fiindcă oricum urmează câteva zile însorite. Alice a spus că suntem învoiți de la școală până miercuri.

Am clătinat din cap cu încăpățânare.

— Peter și Charlotte știu cum să se comporte.

— Chiar nu mă interesează, Emmett. La ce noroc are Bella, o să se ducă la plimbare în pădure exact în momentul greșit și... Am tresărit. Mă întorc duminică.

Emmett a oftat. *Exact ca un nebun.*

*

Bella dormea liniștită când m-am cățărat pe fereastra dormitorului ei luni dimineața la prima oră. Adusesem lubrifiant să ung mecanismul – cedând complet în fața acelui demon al meu – și fereastra s-a deschis acum tăcută înaintea mea.

După felul în care părul îi stătea ordonat pe pernă mi-am dat seama că avusese o noapte mai puțin agitată decât ultima oară când fusesem aici. Avea mâinile împreunate sub obraz ca un copilaș și gura ușor întredeschisă. Îi auzeam respirația intrând și ieșind ușor printre buze.

Mă simțeam minunat de ușurat să fiu aici, să pot să o revăd. Mi-am dat seama că nu mă mai simțeam în largul meu dacă nu o vedeam. Nimic nu mai era bine când mă aflam departe de ea.

Ceea ce nu însemna însă că totul ar fi fost bine când eram cu ea. Am oftat și apoi am inhalat, lăsând focul setei să mă ardă pe gât în jos. Fusesem departe de mirosul ei prea mult. Timpul petrecut fără durere și tentație îi potențase efectul. Era atât de rău, încât mi-a fost teamă să mă duc lângă patul ei, să îngenunchez și să-i citesc titlurile cărților. Voiam să știu poveștile din mintea ei, dar îmi era teamă nu doar de setea

pe care o simțeam, îmi era teamă că, dacă mă apropii așa de tare, voi dori să fiu și mai aproape.

Buzele ei păreau foarte moi și calde. Îmi puteam imagina cum ar fi să le ating cu vârful degetului. Doar un pic...

Aceasta era exact genul de greșeală pe care trebuia s-o evit.

Mi-am trecut privirea peste fața ei, iar și iar, căutând schimbări. Muritorii se schimbau tot timpul – mă neliniștea gândul că aș fi putut rata ceva.

Mi s-a părut că arăta... obosită. De parcă nu dormise suficient în weekend. Oare ieșise pe undeva?

Am râs silențios de cât de mult mă supăra ideea asta, un râs forțat. Și ce dacă ieșise? Nu era proprietatea mea. Nu era a mea.

Nu, nu era a mea – și m-am întristat din nou.

— Mamă, a spus ea în șoaptă. Nu... lasă-mă pe mine. Te rog...

Cuta de stres dintre sprâncene s-a adâncit. Indiferent ce făcea mama Bellei în vis, era clar că o îngrijora. S-a rostogolit brusc pe partea cealaltă, dar pleoapele nu i-au tremurat deloc.

— Da, da, a murmurat ea, apoi a oftat. *Îh*. E prea verde.

O mână i-a tresărit și am remarcat că pe dosul palmei avea niște zgârieturi superficiale, în curs de vindecare. Se rănise? Deși era limpede că nu era o rană serioasă, tot m-a deranjat. Am luat în calcul locul unde se aflau rănile și am decis că probabil se împiedicase. Asta părea o explicație rezonabilă, în condițiile date.

Bella s-a mai rugat de câteva ori de mama ei, a mormăit ceva despre soare, apoi s-a cufundat într-un somn adânc și nu s-a mai mișcat.

Mă simțeam mai bine să știu că nu va mai trebui să mă chinui să rezolv aceste mistere. Eram prieteni acum – sau, cel puțin, încercam. Puteam s-o întreb cum își petrecuse sfârșitul de săptămână – dacă fusese la plajă sau la cine știe

ce altă activitate nocturnă care o făcuse să arate așa obosită. O puteam întreba ce pățise la mâini. Și puteam să râd puțin când avea să-mi confirme teoria despre împiedicări.

Am zâmbit blând când m-am întrebat dacă chiar căzuse în ocean. M-am întrebat dacă se simțise bine în excursie. M-am întrebat dacă se gândise vreun pic la mine. Dacă îi fusese dor de mine măcar o fărâmă față de cât îmi fusese mie dor de ea.

Am încercat să mi-o imaginez sub soarele de pe plajă. Însă imaginea era incompletă, pentru că nu fusesem niciodată la Prima Plajă. Știam cum arată doar din fotografii.

Am simțit un val de neliniște când m-am gândit la motivul pentru care nu fusesem niciodată la plaja aceea drăguță care se afla la distanță mică de alergat de casa mea. Bella petrecuse ziua în La Push, un loc unde îmi era interzis, prin tratat, să merg. Un loc unde câțiva bătrâni încă își aminteau poveștile despre familia Cullen – și le aminteau și le credeau. Un loc unde secretul nostru era cunoscut.

Am clătinat din cap. Nu aveam de ce să-mi fac griji în privința asta. Și tribul Quileute era legat prin tratat. Chiar dacă Bella ar fi dat peste unul dintre înțelepții aceia bătrâni, nu i-ar fi dezvăluit nimic. Și de ce ar fi fost abordat acest subiect oricum? Nu, despre indienii Quileute chiar nu trebuia să-mi fac griji.

M-am înfuriat pe soare când a început să răsară. Mi-a reamintit că avea să mai dureze câteva zile până să-mi satisfac curiozitatea. De ce alesese să strălucească tocmai acum?

Am oftat și am coborât pe fereastră înainte să se lumineze suficient ca să mă vadă cineva acolo. Intenționasem să rămân în pădurea deasă de lângă casa ei și s-o urmăresc până la școală, dar, când am ajuns printre copaci, am rămas surprins să descopăr pe cărarea îngustă de acolo o rămășiță a mirosului ei.

Din curiozitate, am urmărit repede mirosul, tot mai îngrijorat pe măsură ce se adâncea în pădure. Ce făcuse Bella tocmai *aici*?

Urma pe care o lăsase s-a oprit brusc, în mijlocul pustietății. Făcuse câțiva pași în afara cărării, printre ferigi, unde atinsese trunchiul unui copac căzut. Poate că stătuse acolo...

M-am așezat acolo unde se așezase și ea și am privit în jur. Nu putuse să vadă decât ferigi și pădure. Probabil că ploua – mirosul fusese spălat și nu se impregnase profund în trunchiul de copac.

De ce ar fi venit Bella să se așeze singură – și eram sigur că fusese singură – aici, în mijlocul pădurii umede și întunecoase?

Nu avea sens și, spre deosebire de alte curiozități ale mele, pe asta nu mi-o puteam satisface pentru că nu prea puteam s-o aduc în discuție în timpul unei conversații.

„Deci, Bella, îți urmăream mirosul prin pădure după ce plecasem din camera ta – doar o minoră pătrundere prin efracție, n-ai de ce să-ți faci griji... Eu doar... exterminam păianjenii..." Da, asta ar fi fost o deschidere excelentă pentru o discuție.

Nu aveam să aflu niciodată la ce se gândise și ce făcuse acolo, și asta mă făcea să scrâșnesc din dinți de frustrare. Ba mai rău, semăna prea mult cu scenariul pe care mi-l imaginasem împreună cu Emmett – Bella rătăcind singură prin pădure, unde mirosul ei ar fi atras pe oricine avea simțurile necesare să-l depisteze.

Am gemut. Nu doar că avea ghinion, ci *invita* ghinionul în viața ei.

Ei bine, momentan avea un protector. Aveam să o supraveghez, să o țin departe din calea răului, pentru cât timp reușeam să justific asta.

Brusc mi-am dorit ca Peter și Charlotte să rămână mai mult prin preajmă.

Capitolul 8

Umbra

Nu i-am văzut prea mult pe oaspeții lui Jasper pe parcursul celor două zile petrecute în Forks. Dădeam pe acasă doar cât să nu-și facă Esme griji. În rest, existența mea semăna mai degrabă cu a unei fantome decât cu a unui vampir. Bântuiam, ascuns printre umbre, prin locurile în care puteam să-mi urmăresc obiectul dragostei și al obsesiei – acolo unde o puteam vedea și auzi prin mințile norocoșilor care aveau privilegiul să poată merge prin soare alături de ea, atingându-și uneori, din greșeală, dosul mâinilor de ale ei. Nu reacționa niciodată la aceste atingeri. Mâinile lor erau la fel de calde ca ale ei.

Absența forțată de la școală nu mai fusese niciodată așa o pacoste. Soarele însă părea să o facă fericită, așa că nu mă puteam supăra foarte tare pe vreme.

Luni dimineață am tras cu urechea la o conversație care avea toate șansele să-mi distrugă încrederea și să facă timpul petrecut fără ea să fie cu adevărat un calvar. Și cu toate acestea, felul în care s-a terminat mi-a făcut ziua mai bună.

A trebuit să simt un pic de respect pentru Mike Newton. Avea mai mult curaj decât aș fi crezut. Nu renunțase pur și simplu și nici nu se dăduse la o parte să-și lingă rănile – avea de gând să încerce din nou.

Bella a ajuns la școală destul de devreme și, dornică să se bucure de soare atât cât avea să dureze, s-a așezat pe una dintre băncile de picnic uzate în timp ce aștepta să se

sune de intrare la prima oră. Soarele i se reflecta în păr în moduri neașteptate, dându-i o strălucire roșiatică pe care nu o anticipasem.

Mike a găsit-o acolo, desenând iar, și a fost încântat de norocul care dăduse peste el.

Era o tortură să stau și să mă uit, fără să pot reacționa, forțat de lumina puternică a soarelui să mă ascund în umbrele pădurii.

Ea l-a întâmpinat cu suficient entuziasm cât să-l facă să se simtă extaziat, și pe mine exact pe dos.

Așadar, mă place! Nu mi-ar zâmbi așa dacă nu m-ar plăcea. Pun pariu că ar fi vrut să meargă la bal cu mine. Mă-ntreb ce poate fi așa de important în Seattle...

A remarcat schimbarea de nuanță din părul ei.

— N-am observat niciodată asta – părul tău are nuanțe de roșu.

Am smuls din greșeală molidul tânăr pe care stătea mâna mea, atunci când Mike i-a luat o șuviță din păr între degete.

— Numai la soare, a spus ea.

Spre satisfacția mea profundă, s-a îndepărtat ușor atunci când el i-a dat șuvița după ureche.

Lui Mike i-a mai luat o vreme să-și recapete curajul, pierzând ceva timp cu vorbărie goală.

I-a reamintit de eseul pe care trebuia să-l predăm toți miercuri. Judecând după expresia discretă de superioritate de pe fața ei, îl făcuse deja. Mike uitase complet de el, și de aceea timpul liber avea să i se scurteze considerabil.

A trecut în sfârșit la subiect – aveam dinții atât de încleștați, încât ar fi putut să fărâmițeze granit – și nici măcar atunci nu a reușit să se mobilizeze să pună întrebarea direct.

— Voiam să te-ntreb dacă nu vrei să ieșim în oraș.

— Ah! a spus ea.

A urmat un moment scurt de tăcere.

Ah? Ce înseamnă asta? Are de gând să spună „da"? De fapt, stai – nu cred că am invitat-o totuși direct.

El a înghițit în sec.

— Păi, am putea ieși să cinăm sau ceva de genul... și aș putea lucra la eseu mai târziu.

Ce idiot sunt – nici asta n-a fost o invitație.

— Mike...

Agonia și furia geloziei îmi erau la fel de puternice ca săptămâna trecută. Îmi doream enorm să o pot lua la goană prin campus, mai rapid decât puteau ochii oamenilor să perceapă, să o înhață – să o fur de lângă băiatul pe care-l uram atât de mult în acest moment, încât aș fi putut să-l omor doar pentru a-mi face plăcerea.

Oare avea să-i spună „da"?

— Nu cred că ar fi o idee bună.

Am respirat din nou. Corpul încordat mi s-a mai relaxat.

Faza cu Seattle a fost doar o scuză, până la urmă. N-ar fi trebuit s-o invit. Ce-o fi fost în capul meu? Pariez că din cauza ciudatului de Cullen.

— De ce? a întrebat el cu tristețe în glas.

— Cred că... A ezitat. Și dacă repeți vreodată ce-ți spun acum, o să te bat până nu te mai ridici...

Am râs cu glas tare când am auzit amenințarea cu moartea ieșindu-i de pe buze. O gaiță a ciripit, s-a speriat și s-a îndepărtat de mine.

— Dar cred că asta ar supăra-o pe Jessica.

— Jessica? *Cum adică? Dar... ah! OK. Cred că... hmm.*

Deja nu mai gândea coerent.

— Pe bune, Mike, ești *orb*?

Am fost de acord cu ea. Nu ar fi trebuit să se aștepte ca toată lumea să se prindă de chestii la fel de ușor ca ea, însă în situația dată era mai mult decât evident. La câte eforturi depusese Mike să o invite în oraș pe Bella, nu își imaginase că Jessicăi îi era la fel de greu? Cred că nu-i vedea pe ceilalți

din cauza propriului său egoism. În timp ce Bella, care nu era deloc egoistă, vedea totul.

Jessica. Hmm. Uau! Hmm.

— Oh, a reușit el să spună.

Bella s-a folosit de momentul lui de confuzie ca să-și facă ieșirea.

— Începe orele și nu pot să întârzii.

Din acel moment, Mike a devenit un punct de vedere pe care nu m-am mai putut baza. Și-a dat seama, în timp ce întorcea pe toate părțile ideea de a fi cu Jessica, că-i cam plăcea gândul că ea-l găsea atrăgător. Era pe locul doi, nu la fel cum ar fi fost dacă Bella ar fi simțit asta pentru el.

E drăguță, totuși, presupun. Are un corp acceptabil – sânii mai mari decât ai Bellei. Să nu dăm vrabia din mână...

A trecut atunci la fantezii noi, la fel de vulgare ca acelea pe care le avusese cu Bella, doar că acum doar mă iritau în loc să mă înfurie la culme. Cât de puțin le merita pe oricare dintre fete! Pentru el erau totuna. După aceea am stat departe de mintea lui.

Atunci când Bella mi-a dispărut din raza vizuală, m-am lipit de trunchiul rece al unui conifer enorm și am sărit din minte în minte, stând cu ochii pe ea, mereu bucuros atunci când o puteam privi prin intermediul Angelei Weber. Mi-aș fi dorit să existe vreo cale prin care să-i pot mulțumi acestei fete Weber doar pentru simplul fapt că era o persoană de treabă. Mă simțeam mai bine la gândul că Bella avea cel puțin o persoană cu care să merite să se împrietenească.

M-am uitat la Bella din orice unghi am avut ocazia și astfel mi-am dat seama că o tulbura ceva. M-a surprins asta – m-am gândit că soarele avea să fie îndeajuns pentru ca ea să zâmbească. Am observat că, în timpul prânzului, s-a tot uitat către masa neocupată unde stăteam noi, familia Cullen, iar asta m-a încântat. Poate că și ei îi era dor de mine.

După ore, avusese planuri să iasă cu fetele – și în mod automat mi-am planificat și eu propria supraveghere –, însă planurile au fost amânate când Mike a invitat-o pe Jessica în oraș, la întâlnirea pe care inițial o dorise cu Bella.

De aceea am mers direct la ea acasă, cercetând rapid pădurea ca să mă asigur că nicio persoană periculoasă nu se aventurase prea aproape. Știam că Jasper îl avertizase pe fostul său confrate să evite orașul – punând pe seama nebuniei mele și explicația, și pericolul –, dar nu aveam de gând să-mi asum niciun risc. Peter și Charlotte nu aveau nicio intenție să se pună rău cu familia mea, însă intențiile se puteau schimba.

Bine, exageram. Știam asta.

Ca și cum ar fi știut că o supravegheam, ca și cum i-ar fi fost milă de agonia pe care o simțeam că nu puteam s-o văd, Bella a ieșit în curtea din spate, după o oră foarte lungă petrecută în casă. Avea o carte în mână și o pătură sub braț.

M-am cățărat silențios pe cea mai înaltă creangă din cel mai apropiat copac cu vedere spre curte.

Ea a așternut pătura pe iarba umedă, după care s-a întins pe burtă și a început să dea paginile cărții uzate și evident citite de mai multe ori, încercând să-și găsească locul. Am citit peste umărul ei.

Aha – tot clasici. *Rațiune și simțire*. Era fan Austen.

Am gustat din aroma mirosului ei în razele soarelui și în aerul de afară. Căldura părea să-i facă mirosul mai dulce. Gâtul mi-a luat foc de dorință, durerea fiind proaspătă și aprigă din nou, acum că fusesem departe de ea de atâta timp. Am stat un pic să controlez senzația aceasta, străduindu-mă să respir pe nas.

Citea rapid, încrucișându-și și descrucișându-și gleznele în aer. Știam cartea, așa că nu am citit împreună cu ea. Priveam în schimb felul în care lumina soarelui și vântul

se jucau în păr, atunci când corpul i s-a încordat brusc, iar mâna i-a înghețat pe pagină. Ajunsese la ultima pagină din capitolul al doilea. Pagina începea în mijlocul frazei: „și poate că, în ciuda tuturor eforturilor celei dintâi de a se comporta cu politețe și afecțiune maternă, cele două doamne n-ar fi reușit să conviețuiască atâta vreme..."

A apucat un fascicul gros din carte și l-a întors cu putere, ca și cum ceva de pe pagina aceea ar fi înfuriat-o. Dar ce anume? Povestea era abia la început, abia se creau premisele pentru primul conflict între soacră și noră. Apărea și personajul principal, Edward Ferrars. Meritele lui Elinor Dashwood erau ridicate în slăvi. M-am gândit la ce se întâmplase în capitolul anterior, căutând ceva potențial ofensator în proza exagerat de politicoasă a lui Austen. Oare ce ar fi putut să o supere?

S-a oprit la pagina pe care scria *Parcul Mansfield*. Începea altă poveste – cartea era o compilație de romane.

Însă nu a ajuns decât până la pagina șapte – de data asta citeam alături de ea. Doamna Norris povestea despre pericolul care ar fi putut să apară dacă Tom și Edmund Betram nu și-ar cunoaște verișoara, pe Fanny Price, decât la maturitate – atunci când Bella a scrâșnit din dinți și a închis cartea, trântind-o.

A tras adânc aer în piept ca și cum ar fi vrut să se calmeze, după care a aruncat cartea deoparte și s-a rostogolit pe spate. Și-a suflecat mânecile, expunând și mai multă piele la soare.

De ce să fi reacționat așa la o poveste care îi era în mod clar cunoscută? Încă un mister. Am oftat.

A rămas neclintită, mișcându-se doar atunci când și-a dat la o parte o șuviță de păr de pe față. Șuvița i s-a întins peste cap ca un râu castaniu. Și apoi a rămas iar nemișcată.

Era o imagine plină de seninătate, acolo, sub razele soarelui. Pacea care o ocolise până atunci părea că o găsise acum.

Răsuflarea i s-a domolit. După câteva minute, buzele au început să-i tremure ușor. Vorbea în somn.

Am simțit un junghi inconfortabil de vinovăție. Pentru că ceea ce făceam acum nu era tocmai *bine*, dar nici pe departe la fel de rău ca preocupările mele nocturne. Teoretic acum nici nu intrasem prin efracție pe o proprietate privată – trunchiul acestui copac pornea din lotul de alături – și oricum nu comiteam nicio infracțiune. Știam totuși că, după lăsarea nopții, voi stărui în greșeală.

Chiar și acum, o parte din mine *voia* să intre pe proprietatea privată. Să sar pe pământ, să aterizez în liniște și să mă așez confortabil în cercul ei luminat de soare. Numai ca să fiu aproape de ea. Să aud cuvintele pe care le murmura ca și cum le-ar fi șoptit pentru mine.

Nu mă ținea în loc moralitatea mea îndoielnică, ci gândul că m-aș fi expus în bătaia soarelui. Era și așa suficient de suspect că pielea mea arăta neomenească și pietrificată la umbră. Nu voiam să văd imaginea cu mine și cu Bella, stând unul lângă altul, la soare. Diferența dintre noi era deja incredibil de mare, suficient de dureroasă și fără imaginea aceea în mintea mea. Puteam să fiu și mai grotesc de atât? Mi-am imaginat cât de frică i-ar fi fost dacă ar fi deschis ochii și m-ar fi văzut lângă ea.

— Mmmm..., a mormăit ea.

M-am sprijinit mai tare de trunchiul copacului și mai la umbră.

A oftat.

— Mmm.

Nu m-am temut că se trezise. Vocea nu-i era decât un murmur scăzut și melancolic.

— Edmund. Ah.

Edmund? M-am gândit iar la ce pasaj se oprise din citit. Tocmai când fusese menționat Edmund Bertram pentru prima oară.

Ha! Nu mă visa deloc pe mine, mi-am dat seama cu tristețe. Am început din nou să mă disprețuiesc. Visa la personaje de ficțiune. Poate că așa stătuseră lucrurile mereu și, în tot acest timp, toate visele îi fuseseră pline de prezența lui Hugh Grant cu cravată. Ce îngâmfat fusesem!

Nu a mai spus nimic din care să pot înțelege ceva. După-amiaza trecea, iar eu priveam deznădăjduit cum soarele se scufunda ușor-ușor în cer și umbrele se strecurau de-a lungul gazonului spre ea. Aș fi vrut să le pot împinge înapoi, dar desigur că întunericul era inevitabil. Umbrele au cuprins-o. În lipsa luminii, pielea îi părea prea palidă – ca de fantomă. Părul i s-a închis din nou la culoare, fiind aproape negru în contrast cu fața.

Era înfricoșător de privit – ca și cum eram martor la îndeplinirea viziunilor lui Alice. Bătăile ritmice și puternice ale inimii Bellei erau singura confirmare, sunetul care nu lăsa acest moment să se simtă ca un coșmar.

Am răsuflat ușurat atunci când tatăl ei a ajuns acasă.

N-am auzit mare lucru în mintea lui în timp ce a intrat pe alee spre casă. O enervare vagă... la timpul trecut, ceva din ziua lui de muncă. Nerăbdare combinată cu foame – am presupus că abia aștepta să ia cina. Însă gândurile îi erau atât de slabe ca intensitate și reținute, încât nu puteam să-mi dau seama dacă bănuiam bine. Mi-am făcut doar o idee din ele.

M-am întrebat cum gândea mama ei – care să fi fost combinația genetică din care se formase ea atât de unică.

Bella a început să se trezească și s-a ridicat brusc în șezut când mașina tatălui ei a intrat pe aleea pietruită. A privit în jur, parcă surprinsă de cât de neașteptat de întuneric era. Pentru un moment scurt a privit înspre umbrele unde mă ascundeam eu, însă a schimbat brusc direcția.

— Charlie? a întrebat ea pe ton scăzut, tot uitându-se prin copacii dimprejurul curții mici.

Portiera mașinii lui s-a trântit la închidere, iar ea a privit în direcția din care venise sunetul. S-a ridicat iute în picioare și și-a strâns lucrurile, privind încă o dată spre pădure.

M-am mutat într-un copac care era mai aproape de fereastra din spate, de lângă bucătăria lor mică, și i-am ascultat în tot restul serii. Era interesant să compar cuvintele lui Charlie cu mormăielile din gândurile lui. Dragostea și grija față de singurul său copil erau aproape copleșitoare, dar cuvintele îi erau mereu concise și relaxate. În mare parte a timpului, își țineau unul altuia companie în liniște.

Am auzit-o că plănuia să meargă în seara următoare cu Jessica și Angela în Port Angeles, moment în care am început să-mi rearanjez planurile pe măsură ce ascultam. Jasper nu-i avertizase pe Peter și Charlotte să se țină departe și de Port Angeles. Deși știam că se hrăniseră recent și nu aveau nicio intenție să vâneze nicăieri prin preajma casei noastre, aveam să stau cu ochii pe ea, pentru orice eventualitate. La urma urmei, putea să fie oricine altcineva din specia noastră pe acolo. Și, desigur, mai erau și toate pericolele acelea la care erau oamenii vulnerabili și la care nu mă gândisem foarte mult până acum.

Am auzit-o cum își făcea griji pentru că tatăl ei urma să-și pregătească singur cina și am zâmbit la această reconfirmare a teoriei mele – da, și în acest context ea era cea care avea grijă de ceilalți.

Apoi am plecat, știind că mă voi întoarce când ea va adormi, ignorând orice argument etic și moral împotriva comportamentului meu.

Dar cu siguranță că nu aveam să-i încalc intimitatea așa cum ar fi făcut-o vreun obsedat sexual. Eram acolo ca să o protejez, și nu să mă uit la ea în felul indecent cum ar fi făcut-o, cu siguranță, Mike Newton, dacă ar fi fost suficient de agil ca să se cațăre în vârfurile copacilor. Eu nu m-aș fi comportat niciodată atât de vulgar.

Nu era nimeni acasă când m-am întors, ceea ce nu mă deranja. Nu duceam deloc dorul gândurilor confuze și răuvoitoare ce-mi puneau la îndoială sănătatea mintală. Emmett lăsase un bilet lipit pe stâlpul central al salonului.

„Fotbal pe terenul Rainier – haide! Te rog?"

Am găsit un stilou și am mâzgălit „Îmi pare rău" sub rugămintea lui. Oricum echipele erau echilibrate și fără mine.

Am fost la cea mai scurtă vânătoare posibilă, mulțumindu-mă cu creaturile cele mai mici și mai blânde care nu aveau gust la fel de bun precum celelalte animale de pradă, după care m-am schimbat în haine curate înainte să mă grăbesc să mă întorc în Forks.

Bella nu a dormit la fel de bine în noaptea aceasta. S-a tot foit întruna în pat, cu fața uneori îngrijorată, alteori tristă. Mă întrebam ce coșmaruri o bântuiau... apoi mi-am dat seama că probabil nu aș fi vrut cu adevărat să știu.

Atunci când vorbea, mormăia în mare parte chestii neplăcute despre Forks pe un ton supărat. Doar o dată, atunci când a oftat și a rostit „Întoarce-te", iar mâna i-a tresărit și s-a deschis – o rugăminte nerostită –, am avut ocazia să sper că poate mă visase pe mine.

Următoarea zi la școală, *ultima* zi în care soarele avea să mă mai țină prizonier, a fost în general cam ca ziua precedentă. Bella părea și mai mâhnită decât în ziua de dinainte și m-am întrebat dacă avea să-și schimbe planurile – nu părea să aibă chef. Însă după cum o știam că este, probabil că avea să pună distracția prietenelor ei mai presus decât ce simțea ea.

Astăzi purta o bluză albastru intens, iar culoarea îi scotea perfect pielea în evidență, făcând-o să arate ca frișca proaspătă.

Orele s-au terminat și Jessica a fost de acord să le ia cu mașina ei pe celelalte fete.

M-am dus acasă să-mi iau mașina. Când am aflat că Peter și Charlotte erau acolo, am decis că îmi permiteam să le dau fetelor un avans de vreo oră. Mi-ar fi fost greu să mă țin după ele la limita de viteză legală – gândul acela mi se părea groaznic.

Toată lumea era adunată în încăperea mare și luminoasă. Peter și Charlotte observaseră amândoi că mă sustrăsesem și îi întâmpinasem târziu, așa că mi-am cerut scuze fără prea mare tragere de inimă, sărutând-o pe ea pe obraji și lui strângându-i mâna. Nu reușeam să mă concentrez suficient cât să particip la conversație. Imediat ce am găsit un moment în care să mă retrag politicos, m-am dus la pian și am început să cânt în surdină.

Ce creatură ciudată, gândea Charlotte, blonda platinată cam de înălțimea lui Alice. *Și era așa de normal și de plăcut data trecută când ne-am întâlnit.*

Gândurile lui Peter erau în acord cu ale ei, așa cum se întâmpla de obicei.

Trebuie să fie de la animale. Lipsa de sânge omenesc îi înnebunește până la urmă, a concluzionat el. Părul lui era la fel de deschis ca al ei și aproape la fel de lung. Erau foarte asemănători – cu excepția înălțimii, el fiind aproape la fel de înalt ca Emmett. Un cuplu foarte potrivit, așa cum considerasem mereu.

— *De ce te-ai mai obosit să vii acasă?* a mârâit Rosalie.

Ah, Edward. Nu-mi place deloc să-l văd suferind așa. Bucuria lui Esme începea să fie umbrită de grijă. *Avea* de ce să fie îngrijorată. Povestea de dragoste pe care și-o dorise pentru mine ducea către tragedie, tot mai perceptibil cu fiecare moment.

— *Distracție plăcută în Port Angeles în seara asta,* a gândit Alice veselă. *Să-mi zici când am voie să vorbesc cu Bella.*

— *Ești jalnic. Nu pot să cred că ai pierdut meciul aseară doar ca să te duci să te uiți la cineva care doarme,* a bombănit Emmett.

În afară de Esme, toți ceilalți au încetat să se gândească la mine pentru o clipă, așa că am continuat să cânt în surdină ca să nu atrag atenția.

Nu am mai fost atent la ei o perioadă lungă de timp, lăsând pur și simplu muzica să mă distragă de la starea mea de disconfort. Eram mereu stresat când nu eram cu ochii pe Bella. M-am întors la subiectul conversației lor doar atunci când au început să-și ia la revedere.

— Dacă o mai vedeți pe Maria, spunea Jasper precaut, să-i transmiteți numai bine din partea mea.

Maria era vampirul care-i crease pe Jasper și pe Peter – pe Jasper în ultima parte a secolului al XIX-lea, iar pe Peter mai recent, în anii 1940. Îl căutase o dată pe Jasper atunci când eram în Calgary. O vizită cu peripeții, după care fuseserăm nevoiți să ne mutăm imediat. Jasper o rugase politicos să stea departe de noi pe viitor.

— Nu mă aștept să ne intersectăm prea curând, a spus Peter râzând.

Maria era indiscutabil periculoasă și nu avuseseră cine știe ce relație de afecțiune. La urma urmei, Peter jucase un rol crucial în dezertarea lui Jasper, care fusese mereu preferatul Mariei. Ei i se păruse un detaliu minor că plănuise cândva să-l omoare.

— Dar, dacă se întâmplă, cu siguranță îi voi transmite, a adăugat el.

Apoi și-au strâns mâinile, pregătindu-se de plecare. Am lăsat piesa pe care o cântam să se termine brusc și m-am ridicat repede.

— Charlotte, Peter, am spus eu înclinând din cap.

— Mi-a părut bine să te revedem, Edward, a spus Charlotte nu foarte convingătoare.

Peter s-a mulțumit să dea din cap în semn de răspuns.

— *Ce nebun ești!* a strigat Emmett în urma mea.

— *Idiotule*, a gândit și Rosalie.

Bietul băiat. Esme.

Apoi Alice, pe un ton dezaprobator.

— *O vor lua direct către est, spre Seattle. N-au treabă cu Port Angeles*. Mi-a arătat dovada în viziunile ei.

M-am prefăcut că nu o auzisem. Scuzele mele erau deja suficient de nefondate.

De îndată ce am ajuns în mașină, m-am simțit mai relaxat. Torsul puternic al motorului pe care mi-l tunase Rosalie – anul trecut când fusese în toane mai bune – îmi aducea alinare. Mă simțeam ușurat să mă aflu în mișcare, să știu că mă apropiam de Bella cu fiecare kilometru care gonea sub cauciucurile mele.

Capitolul 9

Port Angeles

Era prea lumină pentru mine ca să mă duc direct în oraș când am ajuns în Port Angeles. Soarele încă era sus pe cer și, deși geamurile mașinii erau fumurii ca să-mi ofere o oarecare protecție, nu aveam de ce să-mi asum riscuri inutile. *Mai* multe riscuri inutile, mai degrabă.

Cu câtă superioritate îi judecasem cândva pe Emmett, pentru purtările lui nesăbuite, și pe Jasper, pentru lipsa lui de disciplină... iar acum încălcam în mod conștient toate regulile cu o nechibzuință totală care făcea ca scăpările lor să pară floare la ureche. De obicei, eu eram cel responsabil.

Am oftat.

Eram sigur că voi localiza gândurile Jessicăi de la distanță – ale ei erau mai vocale decât ale Angelei, dar odată ce aveam s-o găsesc pe prima, eram sigur că puteam s-o aud și pe a doua. Apoi, după lăsarea serii, mă puteam apropia. Am parcat la marginea orașului, pe o alee plină de buruieni care părea nefolosită.

Știam direcția generală în care să caut – nu erau prea multe magazine de rochii în Port Angeles. N-a durat mult și am găsit-o pe Jessica, învârtindu-se în fața unei oglinzi triple, și am văzut-o pe Bella în vederea ei periferică, evaluându-i rochia lungă și neagră pe care o purta.

Bella încă pare ofuscată. Ha, ha! Angela avea dreptate – Tyler bătea câmpii. Nu pot să cred că-i supărată din cauza asta, totuși. Măcar știe că are un partener de rezervă pentru bal. Și dacă Mike

nu se distrează cu mine la bal și nu mă mai invită altădată? Dac-o invită pe Bella la balul de absolvire? Oare crede că-i mai drăguță decât mine? Oare ea *se crede mai drăguță decât mine?*

— Cred că-mi place mai mult cea albastră. Îți scoate în evidență ochii.

Jessica i-a zâmbit Bellei cu o falsă căldură, uitându-se la ea cu suspiciune.

Oare chiar crede asta? Sau vrea s-arăt ca o vacă sâmbătă?

Mă săturasem deja s-o ascult pe Jessica. Am căutat-o în apropiere pe Angela, dar era pe punctul de a-și schimba rochiile, așa că am ieșit din mintea ei ca să-i acord intimitate.

Bella nu prea avea în ce necazuri să se bage într-un complex comercial, așa că aveam să le las să termine cumpărăturile și să le prind din urmă când terminau. Nu mai era mult până la lăsarea nopții – norii începeau să se întoarcă, plutind dinspre vest. Vedeam doar petice de nori printre copacii deși, dar îmi dădeam seama că vor grăbi apusul. Mă bucuram că se înnora, îmi doream umbrele lor mai mult ca niciodată. Mâine puteam să stau din nou alături de Bella la școală, să-i monopolizez atenția la prânz. Puteam să-i adresez toate întrebările pe care le păstrasem în mine.

Deci era furioasă cu privire la presupunerea lui Tyler. Văzusem asta în mintea lui – că vorbise serios când menționase balul de absolvire, că emitea o pretenție. Mi-am imaginat expresia ei din după-amiaza aceea – neîncrederea revoltată – și am râs. M-am întrebat ce avea să-i spună lui Tyler despre asta. Sau mai degrabă avea să pretindă că nu știe nimic, să meargă la cacealma și să spere că îl va descuraja? Avea să fie interesant de văzut.

Timpul trecea încet cât așteptam ca umbrele să se alungească. O verificam periodic pe Jessica. Vocea ei mentală era cel mai ușor de găsit, dar nu-mi plăcea să zăbovesc prea mult acolo. Am văzut locul unde plănuiau să mănânce. Până la cină avea să se întunece... poate că printr-o coincidență

aveam să aleg același restaurant. Am atins telefonul din buzunar, gândindu-mă s-o invit pe Alice să mi se alăture. I-ar fi plăcut asta, dar ar fi vrut și să stea de vorbă cu Bella. Nu știam cu certitudine dacă eram pregătit s-o implic pe Bella și mai *mult* în lumea mea. Nu avea suficiente necazuri cu un singur vampir?

Am făcut o nouă verificare de rutină asupra Jessicăi. Se gândea la bijuteriile ei și solicita opinia Angelei.

— *Poate ar trebui să returnez colierul. Am acasă unul care ar merge la fel de bine și am cheltuit mai mult decât trebuia. Mama o s-o ia razna. Ce-a fost în mintea mea?*

— *Nu mă deranjează să merg înapoi la magazin. Dar nu crezi că Bella ne va căuta?*

Cum adică? Bella nu era cu ele? Mai întâi m-am uitat prin ochii Jessicăi, apoi am trecut la Angela. Se aflau pe un trotuar în fața unui șir de magazine, întorcându-se în direcția opusă. Bella nu se vedea nicăieri.

Ei, cui îi pasă de Bella? a gândit Jess nerăbdătoare, înainte să răspundă la întrebarea Angelei.

— *Bella e bine. Ajungem la restaurant la timp, asta dacă mai mergem. În orice caz, mi s-a părut că voia să fie singură.* Am văzut o imagine scurtă cu librăria la care credea că s-a dus Bella.

— *Hai să ne grăbim atunci,* a spus Angela. *Sper că Bella nu va crede că am abandonat-o. A fost drăguță cu mine mai devreme în mașină. Dar a părut cam tristă toată ziua. Mă întreb dacă-i din cauza lui Edward Cullen? Pun pariu că de asta m-a întrebat despre familia lui.*

Trebuia să fi fost mai atent. Ce ratasem? Bella plecase de una singură și întrebase de mine? Angela era atentă la Jessica acum – Jessica bătea câmpii despre idiotul de Mike – și n-am mai scos nimic de la ea.

Am evaluat umbrele. În curând soarele urma să ajungă în spatele norilor. Dacă rămâneam pe partea vestică a străzilor, unde clădirile umbreau asfaltul de lumina înserării...

Am început să mă simt neliniștit pe măsură ce șofam prin traficul rarefiat din centrul orașului. Nu luasem în calcul asta – ca Bella să plece de una singură – și habar nu aveam cum s-o găsesc. Ar fi *trebuit* să mă gândesc la asta.

Știam bine orașul. M-am dus direct la librăria din mintea Jessicăi, sperând că voi avea parte de o căutare scurtă, dar îndoindu-mă că avea să fie așa ușor. Când înlesnise vreodată Bella lucrurile?

Evident, micul magazin era gol, cu excepția femeii îmbrăcate anacronic din spatele tejghelei. Nu părea genul de loc pe care Bella l-ar găsi interesant – era prea New Age pentru o persoană pragmatică. M-am întrebat dacă măcar intrase aici.

Puteam parca pe un petic de umbră, care trasa o potecă întunecată până la copertina librăriei. N-ar fi trebuit totuși să fac asta. Nu era sigur să mă plimb pe undeva în toiul unei zile însorite. Dacă trecea vreo mașină și arunca pe mine reflexia soarelui în momentul nepotrivit?

Nu știam însă cum altcumva s-o caut pe Bella!

Am parcat și am coborât, menținându-mă în umbră. Am traversat repede spre magazin, simțind în aer urma vagă a mirosului Bellei. Fusese aici, pe trotuar, dar înăuntru nu era nici urmă din mirosul ei.

— Bine ai venit! Te pot ajuta cu...? a început să spună vânzătoarea, dar eu deja ieșisem pe ușă.

Am urmărit mirosul Bellei cât de departe mi-a permis umbra, oprindu-mă aproape când să ies în lumina soarelui.

Mă simțeam extrem de neputincios – îngrădit de linia dintre întuneric și lumină care se întindea pe trotuarul din fața mea.

Puteam doar să ghicesc că o luase înainte pe stradă, către sud. În direcția aceea nu existau prea multe lucruri interesante. Oare se rătăcise? Posibilitatea aceea i-ar fi stat în fire.

M-am întors în mașină și am condus încet pe străzi, căutând-o. Am coborât în câteva petice de umbră, dar i-am mai

prins mirosul doar o dată, și direcția m-a nedumerit. Unde încerca să ajungă?

Am mers înainte și înapoi între librărie și restaurant, sperând s-o văd pe drum. Jessica și Angela erau deja acolo, încercând să decidă dacă să comande sau s-o aștepte pe Bella. Jessica insista să comande imediat.

Am început să caut prin mințile străinilor, privind prin ochii lor. Cu siguranță, cineva o văzuse undeva.

Am devenit și mai neliniștit pe măsură ce trecea timpul, și ea tot nu apărea. Nu luasem în calcul cât de dificil era de găsit odată ce, ca acum, dispărea de sub ochii mei și de pe cărările ei obișnuite.

Norii se adunau impunători la orizont și în câteva minute aveam să fiu liber să-i dau de urmă pe jos. Nu avea să-mi ia mult atunci. Doar soarele mă făcea neajutorat acum. În câteva minute avantajul va fi din nou de partea mea, iar ființele umane vor fi cele neajutorate.

O altă minte, apoi alta. Atât de multe gânduri banale.

...cred că bebelușul are iar infecție la ureche...

Era șase-patru-zero sau șase-zero-patru...?

Iar am întârziat. Ar trebui să-i spun....

Aha! Iat-o că vine!

În sfârșit, fața ei. Cineva o remarcase în cele din urmă!

Am fost ușurat doar o fracțiune de secundă, apoi am citit mai mult din gândurile bărbatului care jubila privind-o cum ezită în umbre.

Era un străin pentru mine, dar mintea lui nu-mi era cu totul necunoscută. Cândva vânasem fix asemenea minți.

— NU! am urlat și un șuvoi de mârâieli mi-au erupt din gât.

Am apăsat accelerația până la podea, dar încotro mergeam?

Știam direcția generală din care veneau gândurile lui, însă adresa nu era exactă. Ceva, trebuia să fie ceva – un indicator stradal, vitrina unui magazin, ceva în raza lui vizuală

care să-l dea de gol. Dar Bella era în întuneric și ochii lui erau ațintiți doar pe expresia ei înspăimântată – savurându-i frica de pe chip.

În mintea lui, fața ei era încețoșată de amintirea altor fețe. Bella nu era prima lui victimă.

Sunetul mârâielilor mele scutura caroseria mașinii, dar asta nu mi-a distras atenția.

În zidul din spatele ei nu existau ferestre. Era o zonă industrială, departe de cartierul comercial mai populat. Cauciucurile au scârțâit când am făcut colțul, virând pe lângă altă mașină, îndreptându-mă în ceea ce credeam că e direcția corectă. Până când celălalt șofer a claxonat, sunetul era deja în spatele meu.

Uite-o cum tremură! Bărbatul a chicotit nerăbdător. Frica era ceea ce îl atrăgea – partea pe care o savura.

— *Nu te apropia de mine.*

Bella avea vocea joasă și fermă, nu era un țipăt.

— *Nu fi așa, dulceață!*

A privit-o tresărind când s-a auzit un râs aspru din altă direcție. Pe bărbat l-a enervat zgomotul – *Taci din gură, Jeff!* a gândit el –, dar a savurat felul în care ea a tresărit. Îl excita. A început să-și imagineze rugămințile ei, felul în care avea să-l implore...

Nu observasem că mai erau și alții cu el, până n-am auzit râsetul sonor. L-am mai scanat o dată, disperat după ceva ce puteam folosi. Făcea primul pas în direcția ei, flexându-și mâinile.

Mințile din jurul său nu erau atât de infecte ca a lui. Toți erau puțin băuți, dar niciunul nu pricepea cât de departe plănuia să ajungă bărbatul pe nume Lanny. Ei îl urmau orbește pe Lanny. Le promisese un pic de distracție...

Unul dintre ei a privit în josul străzii, agitat – nu voia să fie prins hărțuind fata – și mi-a oferit ce aveam nevoie. Am recunoscut intersecția spre care s-a uitat.

Am zburat pe lângă un semafor roșu, alunecând prin spațiul restrâns dintre două mașini în traficul pornit. Claxoane au urlat în spatele meu.

Telefonul mi-a vibrat în buzunar. L-am ignorat.

Lanny se mișca încet către fată, prelungind suspansul – momentul de groază care îl excita. Îi aștepta țipătul, pregătindu-se să-l savureze.

Însă Bella își încleștase fălcile și se încordase. Bărbatul era surprins – se așteptase ca ea să fugă. Surprins și puțin dezamăgit. Îi plăcea să-și hăituiască prada, să simtă adrenalina vânătorii.

Curajoasă micuța asta. Poate-i mai bine așa, cred – se va lupta mai mult.

Eram la o stradă distanță. Nenorocitul a auzit mugetul motorului meu, dar nu l-a băgat în seamă, prea atent la victima lui.

Aveam să văd cum se va bucura de vânătoare când *el* va fi prada. Aveam să văd ce părere are despre stilul *meu* de vânătoare.

În alt compartiment al minții, revedeam deja ororile la care fusesem martor în zilele mele de haiducie, căutând-o pe cea mai dureroasă. Niciodată nu-mi torturasem prada, indiferent cât de mult o meritase, dar bărbatul acesta era diferit. Avea să sufere pentru asta. Avea să se zvârcolească în agonie. Pe ceilalți aveam să-i omor pentru rolurile jucate, însă creatura pe nume *Lanny* avea să cerșească moartea mult timp până să-i acord acest dar.

Era în stradă, traversând către ea.

Am virat strâns după colț, inundând scena cu farurile și oprindu-i în loc pe ceilalți. L-aș fi putut lovi cu mașina pe șeful bandei, care sărise din drum, dar ar fi însemnat o moarte prea ușoară pentru el.

Am lăsat mașina să derapeze ca să ajungă cu botul spre locul din care venisem și ca portiera dinspre pasager să fie

mai aproape de Bella. Am deschis-o și ea deja fugea către mașină.

— Urcă! am țipat la ea.

Ce naiba?

Știam că-i o idee proastă! Nu-i singură.

Să fug?

Cred c-o să vomit...

Bella a sărit în mașină fără să ezite și a tras portiera după ea.

Apoi s-a uitat la mine cu cea mai încrezătoare expresie pe care o văzusem vreodată pe chipul unui om, și toate planurile mele violente s-au destrămat.

A durat mai puțin de o secundă să-mi dau seama că n-o puteam lăsa în mașină ca să mă ocup de cei patru de pe stradă. Ce aveam să-i spun, să nu se uite? Ha! Când făcuse ea vreodată ceea ce o rugasem?

Să îi târăsc de acolo, de sub privirile ei, și s-o las singură în mașină? Slabe șanse ca un al doilea psihopat să bântuie străzile din Port Angeles în seara asta, dar fuseseră slabe șanse să existe și primul! Iată dovezile clare că nu eram nebun – aidoma unui magnet, Bella atrăgea toate lucrurile periculoase către ea. Dacă nu aș fi fost eu prin preajmă, drept răul cel mai mare, cu siguranță un alt rău mi-ar fi luat locul.

Mi-am ascuns secunda de ezitare în spatele apăsării pe accelerație, cu care am îndepărtat-o atât de iute de urmăritori, încât s-au uitat după mașină cu niște expresii tâmpe. Bella nu și-a dat seama de șovăiala mea.

Nici măcar nu-l puteam lovi pe Lanny cu mașina. Asta ar fi înspăimântat-o.

Îi doream moartea cu o asemenea sălbăticie încât nevoia aceea îmi făcea urechile să țiuie, vederea să mi se încețoșeze și un gust amar să mi se adune în gură, mai puternic decât arsura setei. Aveam mușchii încordați ca un animal de pradă, tânjind, simțind nevoia carnală de a ataca. *Trebuia* să îl omor.

Aveam să îl desfac încet, bucată cu bucată, piele de mușchi și mușchi de os...

Doar că fata – singura fată din lume – se ținea de scaun cu amândouă mâinile, uitându-se la mine cu ochi incredibil de calmi și fără să pună nicio întrebare. Răzbunarea trebuia să mai aștepte.

— Pune-ți centura de siguranță, i-am ordonat.

Aveam vocea răgușită din cauza urii și a setei de sânge. Nu setea mea obișnuită de sânge. Mă angajasem de multă vreme să mă abțin de la sângele omenesc și nu aveam de gând să las creatura aceea să-mi schimbe decizia. Asta avea să fie doar pentru răzbunare.

Bella și-a pus centura și a tresărit ușor la auzul clicului. Zgomotul acela slab o speriase, dar n-a părut să fie afectată de goana mea prin oraș, ignorând toate regulile de circulație. Îi simțeam privirea ațintită spre mine. Părea bizar de relaxată. Nu avea sens... în niciun caz după cele care tocmai i se întâmplaseră.

— Ești bine? m-a întrebat cu vocea răgușită de stres și teamă.

Ea voia să știe dacă *eu* eram bine?

Eram bine?

— Nu, mi-am dat seama și glasul încă îmi clocotea de furie.

Am dus-o pe aceeași alee unde îmi petrecusem după-amiaza ocupat cu cea mai proastă supraveghere făcută vreodată. Sub copaci era deja întuneric.

Eram atât de furios, încât tot corpul mi-a încremenit, complet nemișcat. Mâinile mele de gheață tânjeau să-l zdrobească pe atacator, să-l sfâșie în bucăți atât de mutilate, încât să nu mai poată fi identificat niciodată.

Asta ar fi însemnat totuși să o las singură aici, neprotejată în noaptea întunecoasă.

Mi se derulau în minte imagini din zilele mele de vânătoare, imagini pe care îmi doream să le fi uitat. Mai ales acum, cu impulsul de a ucide mult mai puternic decât orice alt instinct de vânătoare pe care îl mai simțisem vreodată.

Bărbatul acela, monstrul acela, nu era cel mai rău din soiul lui, deși era greu să sortezi profunzimile răului într-o ordine bazată pe merite. Și totuși, mi-l aminteam pe cel mai rău. Nu fusese niciodată vreo îndoială că merita acel titlu.

Majoritatea bărbaților pe care îi vânasem în zilele în care mă jucasem de-a judecătorul, jurații și călăul simțiseră un oarecare grad de remușcare sau măcar teama de a nu fi prinși. Mulți dintre ei apelau la alcool sau la droguri pentru a-și reduce la tăcere grijile. Alții se detașau, își creau alter ego-uri și trăiau ca doi inși diferiți, unul de partea binelui, și altul de partea răului.

Dar pentru cel mai rău și mai abject ticălos pe care îl întâlnisem vreodată, remușcarea nu era o problemă.

Nu mai întâlnisem niciodată pe cineva care să-și accepte răul interior atât de profund – care să-l *savureze*. Era cu adevărat încântat de lumea pe care o crease, o lume plină cu victime neajutorate și țipetele lor chinuite. Durerea era scopul lui și devenise foarte bun la a cauza și a prelungi durerea.

De obicei eram foarte atent la regulile mele, la justificarea pe care o dădeam vărsării de sânge. În acel caz totuși, am șovăit. Mi se părea o scăpare prea ușoară să-l las să moară repede.

Atunci am fost cel mai aproape să trec linia respectivă. Cu toate acestea, l-am ucis la fel de repede și de eficient cum îi omorâsem și pe ceilalți.

Poate că lucrurile s-ar fi întâmplat altfel dacă două dintre victimele lui nu ar fi fost în pivnița aceea a groazei unde îl descoperisem. Două fete tinere, deja grav rănite. Deși le dusesem la spital cu cea mai mare grabă, numai una dintre ele supraviețuise.

Nu avusesem timp să-i beau sângele. Asta nu contase. Mai erau atâția alții care meritau să moară.

La fel ca Lanny acela. Și el era un ticălos, cu siguranță, dar nu era mai rău decât cel pe care mi-l aminteam. Și atunci de ce mi se părea justificat, necesar chiar, ca el să sufere mult mai mult?

Însă mai întâi...

— Bella? am rugat-o printre dinți.

— Da? a răspuns ea cu vocea aspră.

Apoi și-a dres glasul.

— *Tu* ești bine?

Acesta era lucrul cel mai important, prima prioritate. Răzbunarea venea pe locul al doilea. Știam asta, dar corpul îmi era atât de plin de furie, încât îmi venea greu să judec limpede.

— Da.

Încă avea vocea groasă – din cauza fricii, fără îndoială. Așa că n-o puteam lăsa acolo.

Chiar dacă, din cine știe ce motiv enervant, n-ar fi fost în permanență în pericol – probabil vreo glumă proastă a universului la adresa mea –, chiar dacă m-aș fi putut *asigura* cumva că ar fi fost în siguranță în absența mea, nu puteam s-o las singură în întuneric.

Probabil că era foarte speriată.

Totuși, nu eram în stare s-o consolez – chiar dacă aș fi știut exact cum se face asta, ceea ce nu știam. Cu siguranță, simțea radiind din mine violența, măcar atât trebuie să fi fost evident. Aș fi speriat-o mai mult dacă nu reușeam să-mi calmez dorința de măcel care fierbea în mine.

Aveam nevoie să mă gândesc la altceva.

— Distrage-mi atenția, te rog, am rugat-o.

— Scuze, ce să fac?

Abia am adunat suficient autocontrol să explic ceea ce aveam nevoie.

— Pur și simplu... Nu știam cum să mă exprim și am ales primul cuvânt care mi-a venit în minte. Pălăvrăgește pur și simplu despre ceva neimportant până mă calmez.

Imediat ce am rostit cuvântul, mi-am dat seama că alesesem prost, dar nu mai aveam energie să-mi pese. Numai faptul că ea avea nevoie de mine mă mai ținea în mașină. Încă auzeam gândurile bărbatului, dezamăgirea și furia lui. Știam unde să-l găsesc. Am închis ochii, dorindu-mi să nu mai văd nimic nici cu ochii minții.

— Hm... A ezitat – încercând să înțeleagă sensul solicitării mele, mi-am închipuit eu, sau poate se simțea jignită? – apoi a continuat: O să-l calc cu mașina pe Tyler Crowley mâine înainte de școală?

A spus asta de parcă ar fi adresat o întrebare.

Da – exact de asta aveam nevoie. Doar Bella putea să vină cu ceva atât de surprinzător. Ca și mai înainte, mi s-a părut ridicol și amuzant să o aud pe ea amenințând cu violența. Dacă nu ardeam de dorința de a ucide, aș fi râs.

— De ce? am rostit cu greu, ca s-o oblig să vorbească mai departe.

— Pentru că le spune tuturor că mă duce la bal, a zis ea pe un ton revoltat. Ori e nebun, ori încă încearcă să compenseze pentru că aproape m-a omorât când... în fine, îți amintești tu, a adăugat sec. Și crede că balul de absolvire e modul corect s-o facă. Așa că-mi imaginez că, dacă îi pun viața în pericol, o să fim chit și nu mai poate încerca să se revanșeze. N-am nevoie de dușmani și poate că Lauren o să se potolească dacă el mă lasă în pace. Sau aș putea să-i distrug numai Sentra, a continuat ea, pe un ton gânditor. Dacă n-are mașină, nu poate duce pe nimeni la bal...

Era încurajator să remarc că uneori interpreta greșit situațiile. Insistența lui Tyler nu avea nimic de-a face cu accidentul. Ea nu părea să înțeleagă că băieții de liceu o găseau atrăgătoare. Chiar nu observa că și eu o găseam atrăgătoare?

Aha, mergea! Felul derutant în care îi funcționa mintea mă captiva întotdeauna. Am început să-mi recapăt autocontrolul, să văd dincolo de răzbunare și măcel.

— Am auzit despre asta, i-am spus.

Se oprise din vorbit și aveam nevoie ca ea să continue.

— *Serios?* a întrebat neîncrezătoare, apoi a continuat pe un ton și mai furios: Dacă-i paralizat de la gât în jos, tot nu poate merge la bal.

Mi-am dorit să existe vreo metodă prin care s-o pot ruga să-i dea înainte cu amenințările cu moartea și vătămarea corporală fără să par țicnit. Nu putea alege un mod mai bun de a mă calma. Și cuvintele ei – doar sarcasm în cazul ei, niște hiperbole – îmi reaminteau ceva ce aveam neapărată nevoie să știu.

Am oftat, apoi am deschis ochii.

— Te simți mai bine? a întrebat ea cu timiditate.

— Nu chiar.

Nu, eram mai calm, dar nu mai bine. Pentru că tocmai ce înțelesesem că nu-l puteam omorî pe ticălosul ăla de Lanny. Tot ce-mi doream acum, mai mult decât să comit o crimă extrem de îndreptățită, era fata asta. Și deși n-o puteam avea, numai simpla dorință mă făcea incapabil să plec într-o expediție de ucis în această seară.

Bella nu merita un criminal lângă ea.

Petrecusem mai mult de șapte decenii încercând să fiu ceva – altceva – numai criminal, nu. Anii aceia de efort nu mă puteau face niciodată demn de fata care stătea lângă mine. Și totuși, simțeam că, dacă m-aș întoarce chiar și pentru o seară la viața aceea, cu siguranță o voi pierde pentru totdeauna. Chiar și dacă nu le-aș fi băut sângele – chiar și dacă nu aș fi avut dovada în ochii mei roșii și strălucitori – oare ea nu ar simți diferența?

Încercam să fiu suficient de bun pentru ea. Era o misiune imposibilă. Totuși, nu suportam ideea de a renunța.

— Ce nu-i în regulă? a șoptit ea.

Mirosul ei mi-a umplut nările și mi-am reamintit de ce nu o meritam. După toate astea și în ciuda a cât de mult o iubeam... tot îmi mai lăsa gura apă după ea.

Îi puteam oferi cât de multă sinceritate puteam. Îi datoram asta.

— Uneori am o problemă cu temperamentul, Bella.

M-am uitat lung pe geam, în întuneric, dorindu-mi ca ea să înțeleagă substratul înspăimântător al vorbelor mele, dar în același timp și să nu înțeleagă. Mai mult să nu înțeleagă. „Fugi, Bella, fugi. Rămâi, Bella, rămâi."

— Dar *nu ar fi de ajutor* dacă m-aș întoarce și i-aș vâna pe... Doar gândul la asta aproape că m-a smuls din mașină. Am inspirat profund, lăsând mirosul ei să mă ardă pe gât. Sau, cel puțin, asta încerc să mă conving.

— Ah!

Nu a mai spus nimic altceva. Oare cât înțelesese din vorbele mele? Am privit-o pe furiș, dar avea chipul impenetrabil. Poate că era așa din cauza șocului. Ei bine, nu țipa de groază. Nu încă, cel puțin.

— Jessica și Angela se vor îngrijora, a spus ea în șoaptă.

Vocea îi era calmă și nu-mi dădeam seama cum reușea s-o mențină așa. Oare chiar *era* în stare de șoc? Poate că încă nu înțelesese evenimentele din seara asta.

— Trebuia să mă-ntâlnesc cu ele, a adăugat.

Voia să scape de mine? Sau era doar preocupată că prietenele ei și-ar putea face griji?

Nu am răspuns, ci am pornit mașina și am dus-o înapoi. Cu cât mă apropiam mai mult de oraș, cu atât era mai greu să mă țin de decizia luată. Eram așa de aproape de individul ăla...

Dacă era imposibil – dacă nu puteam să-i aparțin acestei fete sau s-o merit – atunci mai avea sens să-l las pe ticălos nepedepsit? Cu siguranță, puteam să-mi permit măcar atât.

Nu. Nu aveam să renunț. Nu încă. O doream prea mult ca să mă predau.

Am ajuns la restaurantul unde trebuia să se întâlnească cu prietenele ei înainte să-mi clarific gândurile. Jessica și cu Angela terminaseră de mâncat și acum erau cu adevărat îngrijorate pentru Bella. Erau pe punctul de a pleca s-o caute, îndreptându-se împreună pe o stradă întunecoasă. Nu era o seară bună pentru ele să plece așa aiurea.

— Cum ai știut unde...?

Întrebarea neterminată a Bellei m-a întrerupt și mi-am dat seama că făcusem o nouă gafă. Fusesem prea distras să-mi aduc aminte s-o întreb unde ar fi trebuit să se vadă cu prietenele ei.

Dar în loc să întrebe până la capăt și să insiste pe subiect, Bella doar a clătinat din cap și a zâmbit cu jumătate de gură.

Asta ce mai însemna?

Ei bine, nu aveam timp acum să-mi bat capul cu acceptarea ei ciudată a cunoștințelor mele și mai ciudate. Am deschis portiera.

— Ce faci? a întrebat ea, părând surprinsă.

„Nu te scap din ochi. Nu-mi îngădui să fiu singur în seara asta. În ordinea asta."

— Te duc la cină.

Ei bine, avea să fie interesant. Parcă fusese în cu totul altă seară când îmi imaginasem că o invit pe Alice și ne prefacem că alesesem printr-o coincidență același restaurant unde aveau să meargă Bella și prietenele ei. Și acum iată-mă aici, practic la o întâlnire cu ea. Numai că nu se punea, pentru că nu-i dădeam ocazia să mă refuze.

Își deschisese portiera pe jumătate când am ajuns în dreptul ei – de obicei nu era așa de enervant să trebuiască să mă mișc cu viteză mică – în loc să-mi dea voie să i-o deschid eu.

Am așteptat-o să coboare, devenind tot mai agitat pe măsură ce prietenele ei continuau să înainteze spre colțul întunecos.

— Du-te să le oprești pe Jessica și pe Angela înainte să trebuiască să le dau și lor de urmă, i-am spus repede. Nu cred că m-aș putea abține dacă aș da din nou peste prietenii tăi.

Nu, nu eram suficient de puternic pentru asta.

Ea s-a cutremurat și apoi și-a revenit îndată. A făcut o jumătate de pas către ele și le-a strigat tare de tot:

— Jess! Angela!

Ele s-au întors și Bella a ridicat mâna deasupra capului ca să le atragă atenția.

Bella! Oh, e teafără! a gândit Angela ușurată.

Ai cam întârziat! a mormăit Jessica în sinea ei, dar și ea era recunoscătoare că Bella nu se rătăcise sau nu fusese rănită. Asta m-a făcut s-o plac puțin mai mult decât înainte.

Fetele s-au întors în grabă, apoi s-au oprit, șocate, când m-au văzut lângă ea.

O-o! a gândit Jess, siderată. *Nu pot să-mi cred ochilor!*

Edward Cullen! A plecat de una singură să-l caute? Dar de ce m-ar fi întrebat dacă-i plecat din oraș, dacă știa că-i aici...? Am prins o imagine scurtă cu expresia stânjenită a Bellei când o întrebase pe Angela dacă eu și frații mei lipseam des de la școală. *Nu, n-ar fi avut de unde să știe,* a concluzionat Angela.

Gândurile Jessicăi trecuseră dincolo de surprindere și erau suspicioase acum. *Bella îmi ascunde chestii.*

— Unde ai fost? a întrebat ea, uitându-se la Bella, dar trăgând cu coada ochiului la mine.

— M-am rătăcit. Și apoi am dat peste Edward, a spus Bella, fluturând din mână către mine.

Avea un ton extraordinar de normal. De parcă doar asta se întâmplase.

Probabil că era în stare de șoc. Asta era singura explicație pentru calmul ei.

— E în regulă dacă vin și eu cu voi? am întrebat, ca să fiu politicos.

Știam că ele mâncaseră deja.

Sfinte Sisoie, ce sexy e! a gândit Jessica, brusc destul de incoerentă în gânduri.

Și Angela era la fel de tulburată. *Mai bine n-am fi mâncat. Uau! Doar. Uau!*

Oare Bellei de ce nu puteam să-i produc aceleași reacții?

— Ăăă... sigur, a fost de acord Jessica.

Angela s-a încruntat.

— Hm, de fapt, Bella, noi am mâncat deja în timp ce te așteptam, a recunoscut ea. Scuze.

Taci din gură! s-a plâns Jessica în mintea ei.

Bella a ridicat din umeri relaxată. Era complet în largul ei. Cu siguranță, în stare de șoc.

— E în regulă. Nu mi-e foame.

— Cred că ar trebui să mănânci ceva, am contrazis-o eu.

Avea nevoie de zahăr în organism – deși mirosea și-așa suficient de dulce, m-am gândit cu tristețe. Din clipă în clipă avea să conștientizeze oroarea prin care trecuse și nu era bine să se întâmple pe stomacul gol. Îmi aduceam bine aminte că leșina ușor.

Fetele astea nu aveau să fie în primejdie, dacă se duceau direct acasă. *Ele* nu erau urmărite permanent de pericol.

Iar eu aș fi preferat să fiu singur cu Bella... dacă și ea prefera să fie singură cu mine.

— Vă supărați dacă o duc eu pe Bella acasă cu mașina? Așa nu va trebui să așteptați până mănâncă.

— Ăăă, nicio problemă, cred...

Jessica s-a uitat cu subînțeles la Bella, căutând un semn că asta era ceea ce-și dorea. *Probabil că vrea să fie singură cu el. Cine n-ar vrea?* a gândit Jess. În același timp, a privit-o pe Bella făcându-i cu ochiul.

Bella *făcea cu ochiul?*

— Bine, a spus Angela repede, grăbită să dispară din peisaj, dacă asta era ceea ce voia Bella. Și se părea că voia într-adevăr asta. Ne vedem mâine, Bella... Edward.

S-a chinuit să-mi rostească numele pe un ton firesc. Apoi a apucat-o pe Jessica de mână și a început s-o tragă după ea.

Aveam de gând să găsesc o metodă de a-i mulțumi Angelei pentru asta.

Mașina Jessicăi era în apropiere într-un cerc de lumină aruncat de felinarul stradal. Bella le-a privit cu atenție, cu o dungă adâncă de îngrijorare între sprâncene, până când s-au urcat în mașină, deci cumva era conștientă de pericolul în care se aflase. Jessica i-a făcut din mână când s-au îndepărtat, și Bella i-a răspuns la fel. Abia după ce mașina a dispărut din vedere, a tras aer în piept și s-a întors să se uite la mine.

— Sincer, nu mi-e foame, a spus ea.

De ce așteptase ca ele să plece înainte să vorbească? Chiar voia să fie singură cu mine – chiar și acum, după ce fusese martoră la furia mea aproape criminală?

Indiferent că era așa sau nu, avea să mănânce ceva.

— Fă-mi pe plac, i-am spus.

Am ținut deschisă ușa restaurantului și am așteptat-o să intre.

Bella a oftat și a pășit înăuntru.

Am mers alături de ea până la pupitrul unde se afla șefa de sală. Bella părea în continuare foarte stăpână pe sine. Voiam să-i ating mâna, fruntea, să-i verific temperatura. Dar i-ar fi făcut silă mâna mea rece, așa cum se mai întâmplase o dată.

Vai de mine. Vocea mentală destul de sonoră a șefei de sală mi-a întrerupt șirul gândurilor. *Vai de mine și de mine.*

Părea să fie seara în care întorceam toate capetele. Sau poate că remarcam eu asta mai des pentru că îmi doream ca și Bella să mă vadă la fel ca ele? Noi eram mereu atrăgători pentru prada noastră, dar nu mă gândisem prea mult la asta înainte. De obicei – dacă nu era vorba de repetiția care estompa groaza, ca în cazul lui Shelly Cope și al Jessicăi Stanley – frica intervenea destul de repede după atracția inițială.

— O masă pentru doi? am solicitat eu, când șefa de sală n-a zis nimic.

Mmmm! Ce voce are!

— Oh, ăăă, da. Bun venit la *La Bella Italia*. Vă rog, urmați-mă.

Gândurile ei erau preocupate să mă analizeze. *Poate e verișoara lui. Nu poate fi sora lui, nu seamănă deloc unul cu altul. Dar sigur sunt rude. Un tip ca* el *nu poate fi împreună cu una ca* ea.

Ochii oamenilor păreau acoperiți de văluri. Nu vedeau nimic limpede. Cum putea femeia asta meschină să-mi găsească trăsăturile fizice – capcane pentru pradă – atât de atrăgătoare, și totuși să fie incapabilă să vadă perfecțiunea delicată a fetei de lângă mine?

Ei bine, n-o să fie greu să scap de ea, a gândit șefa de sală, conducându-ne spre o masă mare, de familie, din mijlocul celei mai aglomerate zone din restaurant. *Oare pot să-i dau numărul meu de telefon dacă-i și ea aici?* s-a întrebat.

Am scos o bancnotă din buzunarul de la spate. Oamenii deveneau mult mai cooperanți când era vorba de bani.

Bella deja se așeza pe locul indicat de șefa de sală fără să spună nimic. Am clătinat din cap înspre ea și a ezitat, aplecându-și curioasă capul într-o parte. Da, cu siguranță avea să fie foarte curioasă în această seară. Și o zonă aglomerată nu era locul ideal pentru conversația asta.

— Poate ceva mai retras? i-am cerut șefei de sală, când i-am strecurat banii.

Ea a tresărit, surprinsă, apoi a închis mâna în jurul bancnotei.

— Sigur.

A tras cu ochiul la bani în timp ce ne conducea după un perete separator.

Cincizeci de dolari pentru o masă mai bună? Mai e și bogat. E logic atunci, pun pariu că geaca aia costă mai mult decât ultima mea leafă. La naiba! De ce o vrea să fie într-un loc intim cu ea?

Ne-a oferit un separeu într-un colț al restaurantului de unde nu ne putea vedea nimeni – ca să-i văd reacțiile Bellei la orice urma să-i spun. Nu aveam niciun indiciu despre ce voia de la mine în seara asta. Sau ce aveam eu să-i ofer.

Cât de mult ghicise ea? Ce explicație inventase pentru evenimentele din seara asta ca să aibă sens totul?

— Cum vi se pare aici? a întrebat șefa de sală.

— Perfect, i-am spus și, simțindu-mă un pic iritat de atitudinea ei ranchiunoasă la adresa Bellei, i-am zâmbit larg, cu toți dinții.

S-o las să mă vadă foarte clar.

Măiculiță!

— Ăăă... chelnerița voastră va veni imediat. *Nu poate să fie real. Poate că ea o să dispară... poate-mi scriu numărul de telefon pe farfuria lui cu sos marinara.*

Șefa de sală s-a îndepărtat, clătinându-se puțin pe picioare.

Straniu. Tot nu îi era teamă. Brusc mi-am amintit cum mă tachinase Emmett la cantină, cu câteva săptămâni în urmă. *Pun pariu că eu aș fi putut s-o sperii mai tare.*

Oare mi se toceau abilitățile?

— Chiar n-ar trebui să le faci asta oamenilor. Bella mi-a întrerupt șirul gândurilor cu o remarcă dezaprobatoare. Nu-i corect.

M-am uitat la expresia ei critică. La ce se referea? Nu o speriasem pe șefa de sală deloc, în ciuda intențiilor mele.

— Să le fac ce?

— Să-i amețești așa – fata aia probabil hiperventilează în bucătărie chiar acum.

Hmm. Avea destulă dreptate. Șefa de sală era doar vag coerentă în acel moment, încercând să-i descrie chelneriței versiunea ei incorectă despre felul cum arătam.

— Ei, haide, m-a dojenit Bella când nu am răspuns imediat. *Sigur* știi ce efect ai asupra oamenilor.

— Eu amețesc oamenii?

Era un mod interesant de a descrie lucrurile. Suficient de corect pentru seara aceasta. Mă întrebam de ce era diferit atunci...

— N-ai observat? a întrebat ea pe un ton critic. Crezi că toți obțin ceea ce vor atât de ușor?

— Pe *tine* te amețesc?

Am rostit întrebarea impulsiv, din curiozitate și după ce am scos cuvintele pe gură nu am avut cum să le mai retrag.

Dar înainte să am timp să regret prea tare că spusesem asta cu voce tare, Bella a răspuns:

— În mod frecvent.

Și obrajii i s-au îmbujorat puțin.

O amețeam.

Inima mea împietrită s-a umflat de o speranță mai intensă decât îmi aduceam aminte să fi simțit vreodată.

— Bună seara, a spus cineva – chelnerița, prezentându-se.

Gândurile ei se auzeau foarte tare și erau mai explicite decât ale șefei de sală, dar am ignorat-o. M-am uitat la Bella în schimb, privind cum i se răspândea sângele în obraji, fără să remarc cum îmi ardea gâtul pe dinăuntru, ci cum îi lumina ei fața, cum îi punea în valoare nuanța albă a pielii.

Chelnerița aștepta ceva de la mine. A, da, ne ceruse comanda pentru băuturi. Am continuat să mă uit la Bella și chelnerița s-a întors cu ranchiună și spre ea.

— O să beau o Cola? a spus Bella, de parcă solicita aprobarea.

— Două Cola, am adăugat eu.

Setea – setea normală, omenească – era semn de șoc. Aveam să mă asigur că lua zahărul suplimentar de la suc.

Totuși, părea sănătoasă. Mai mult decât sănătoasă. Părea să radieze.

— Ce-i? a rostit ea – întrebându-se de ce mă uitam fix la ea, am presupus.

Eram doar vag conștient că plecase chelnerița.

— Cum te simți? am întrebat-o.

Ea a clipit, surprinsă de întrebare.

— Sunt bine.

— Nu ești ametită, nu ți-e greață sau frig...?

Era și mai nedumerită acum.

— Ar trebui?

— Păi, de fapt, aștept să intri în starea de șoc.

Am zâmbit pe jumătate, așteptând-o să nege. Nu era genul care să vrea să se preocupe cineva pentru ea.

I-a luat un moment să-mi răspundă. Avea privirea un pic pierdută. Uneori arăta așa atunci când îi zâmbeam. Oare era... ametită?

Mi-ar fi plăcut să cred așa ceva.

— Nu cred că se va întâmpla asta. Am fost întotdeauna foarte pricepută să reprim chestiile neplăcute, a răspuns ea, cu respirația cam gâtuită.

Avea multă experiență cu lucrurile neplăcute, atunci? Oare viața îi fusese mereu așa de primejdioasă?

— Oricum, mă voi simți mai bine când vei avea niște zahăr și niște mâncare în stomac.

Chelnerița s-a întors cu sucurile și cu un coșuleț cu grisine. Le-a pus în fața mea și m-a întrebat ce vreau să comand, încercând să-mi atragă atenția în acest timp. I-am arătat că ar trebui să se ocupe de Bella și apoi am ignorat-o din nou. Avea o minte așa de vulgară.

— Ăăă... o să iau ravioli cu ciuperci.

Chelnerița s-a întors spre mine cu nerăbdare.

— Și tu?

— Nimic pentru mine.

Bella s-a strâmbat puțin. Hmm. Probabil că observase că nu mănânc niciodată. Ea remarca totul. Și eu mereu uitam să fiu atent în preajma ei.

Am așteptat până am fost din nou singuri.

— Bea, am insistat.

Am rămas surprins când mi-a dat imediat ascultare și fără să protesteze. Aproape a golit paharul, așa că i-am împins și al doilea pahar spre ea, încruntându-mă puțin. Sete sau șoc?

A mai băut puțin, apoi a tremurat.

— Ți-e frig?

— E doar din cauza Colei, a spus ea, apoi a dârdâit din nou, iar buzele i-au tremurat ușor de parcă dinții erau pe punctul de a-i clănțăni.

Bluza drăguță pe care o purta părea prea subțire ca să o protejeze corespunzător. I se lipea de corp ca o a doua piele, aproape la fel de fragilă ca și prima.

— Nu ai o jachetă?

— Ba da. S-a uitat în jurul ei, puțin nedumerită. O... am uitat-o în mașină la Jessica.

Mi-am scos jacheta, dorindu-mi ca gestul să nu fie stricat de temperatura corpului meu. Ar fi fost drăguț să-i fi putut oferi o haină caldă. Ea s-a uitat lung la mine, cu obrajii roșii din nou. Oare la ce se gândea acum?

I-am dat jacheta peste masă și a îmbrăcat-o imediat, apoi s-a cutremurat din nou.

Da, ar fi fost frumos să fie caldă.

— Mersi, a spus ea.

A tras aer în piept, după care a suflecat mânecile prea lungi, ca să-și elibereze mâinile. A mai inspirat o dată.

Oare începea în sfârșit să-și dea seama ce i se întâmpla? Avea în continuare o culoare sănătoasă în obraji. Pielea ei albă ca smântâna, cu pomeții ca niște petale de trandafiri, ieșea în evidență deasupra bluzei albastru intens.

— Albastrul acela arată minunat pe pielea ta, am complimentat-o eu.

Spuneam adevărul.

Arăta bine, dar nu aveam de ce să ne asumăm riscuri. Am împins coșulețul cu grisine spre ea.

— Pe bune, a obiectat ea, intuindu-mi motivația. N-o să intru în stare de șoc.

— Ar trebui – o persoană *normală* așa ar face. Tu nu pari nici măcar afectată.

M-am uitat lung la ea, dezaprobator, întrebându-mă de ce nu putea fi normală, și apoi întrebându-mă dacă chiar îmi doream să fie așa.

— Mă simt foarte în siguranță cu tine, a explicat ea, cu ochii plini de încredere.

Încredere pe care n-o meritam.

Instinctele ei erau greșite – pe dos. Probabil că asta era problema. Nu recunoștea pericolul în felul în care ar fi trebuit s-o facă o ființă umană. Avea reacții opuse. În loc să fugă, rămânea pe loc, atrasă de ceea ce ar fi trebuit s-o sperie.

Cum puteam eu s-o protejez de mine însumi când *niciunul* dintre noi nu voia asta?

— Asta este mai complicat decât am planificat, am murmurat.

O vedeam cum îmi analizează cuvintele în minte și m-am întrebat ce înțelesese din ele. A luat o grisină și a început s-o ronțăie cu indiferență. A mestecat un moment, apoi și-a aplecat capul pe o parte, gânditoare.

— De obicei, ești într-o dispoziție mai bună când ochii îți sunt atât de luminoși, a spus ea pe un ton relaxat.

Observația ei, exprimată atât de firesc, m-a lovit ca un trăsnet.

— Poftim?

— Întotdeauna ești mai țâfnos când ochii îți sunt negri – atunci mă aștept să fii așa. Am o teorie despre asta, a adăugat ea pe un ton vesel.

Deci găsise singură o explicație. Sigur că găsise. Am încercat o senzație de groază când m-am întrebat cât de aproape de adevăr ajunsese.

— Alte teorii?

— Îhî.

A mai mestecat o bucată, cu o nonșalanță totală. De parcă nu discuta caracteristicile unui demon cu demonul însuși.

— Sper că ai fost mai creativă de data asta, am mințit eu când ea nu a mai zis nimic. Ce speram de fapt era să se *înșele* – să fie la mare distanță de adevăr. Sau te inspiri tot din revistele de benzi desenate?

— Păi, nu, n-am scos-o dintr-o revistă de benzi desenate, a spus ea, puțin stânjenită. Dar nici n-am inventat-o eu.

— Atunci? am întrebat printre dinți.

Cu siguranță, nu ar fi vorbit atât de calm dacă ar fi fost pe punctul de a țipa.

A ezitat, mușcându-și buza și apoi a apărut din nou chelnerița cu mâncarea Bellei. Nu i-am acordat nicio atenție când i-a așezat farfuria în față, iar apoi m-a întrebat dacă nu vreau și eu ceva.

Am refuzat, dar am mai cerut niște Cola. Chelnerița nu remarcase paharele goale.

— Ce spuneai? am întrebat-o neliniștit când am rămas din nou singuri.

— O să-ți spun despre asta în mașină, a spus ea în șoaptă.

Of, ăsta era un semn rău. Nu era dispusă să-și enunțe presupunerile în preajma altora.

— Dacă..., a adăugat brusc.

— Există condiții?

Eram atât de încordat, încât aproape am mârâit cuvintele.

— Am câteva întrebări, desigur.

— Desigur, am confirmat eu, cu o voce aspră.

Probabil că aveam să-mi dau seama din întrebările ei în ce direcție i se îndreptau gândurile. Dar ce răspunsuri aveam să-i ofer? Minciuni responsabile? Sau aveam s-o îndepărtez de mine cu adevărul? Sau nu aveam să răspund deloc, incapabil să decid?

Am stat în liniște cât timp chelnerița ne-a adus alte băuturi.

— Păi, dă-i drumul, am spus eu, cu maxilarul încleștat, după ce a plecat chelnerița.

— De ce ești în Port Angeles?

Asta era o întrebare prea ușoară – pentru ea. Nu dădea de înțeles nimic, în timp ce răspunsul meu – dacă i-aș fi răspuns sincer – ar fi dat de înțeles prea multe. Mai bine să aflu mai multe mai întâi.

— Următoarea, am spus eu.

— Dar asta-i cea mai ușoară!

— Următoarea, am repetat.

Refuzul meu a supărat-o. A întors capul și s-a uitat la mâncare. Încet, pierdută în gânduri, a luat o îmbucătură și a mestecat-o cu atenție.

Și deodată, în timp ce mânca, mi-a venit în minte o comparație ciudată. Timp de o secundă, am văzut-o pe Persefona, cu rodia în mână. Condamnându-se la o viață trăită în întuneric.

Oare ăsta eram eu? Hades în persoană, tânjind după primăvară, furând-o, condamnând-o la o noapte fără sfârșit. Am încercat fără succes să scap de senzația aceea.

Bella a înghițit mâncarea cu niște Cola, apoi s-a uitat în sfârșit la mine. Ochii i se îngustaseră suspicioși.

— Bine, atunci, a spus ea. Să presupunem, ipotetic vorbind, desigur, că... cineva... ar putea ști ce gândesc oamenii, să citească gândurile, înțelegi – cu câteva excepții.

Și când credeam că mai rău nu se putea...

Asta explica zâmbetul ei discret din mașină. Era iute la minte – nimeni nu mai ghicise asta despre mine. Cu excepția lui Carlisle, și fusese destul de evident pe atunci, la început, când îi răspundeam la gânduri de parcă mi le adresase verbal. Înțelesese chiar înaintea mea.

Întrebarea asta nu era așa de rea. Deși era limpede că știa că este ceva în neregulă cu mine, nu era așa de grav pe cât putea fi. La urma urmei, cititul minților nu făcea parte din descrierea standard a vampirilor. Am mers pe ipoteza ei.

— Doar o *singură* excepție, am corectat-o eu. Ipotetic vorbind.

Și-a reținut un zâmbet – sinceritatea mea vagă îi făcuse plăcere.

— Bine, cu o singură excepție. Cum funcționează asta? Care sunt limitările? Cum ar putea... acel cineva... să găsească pe altcineva exact la momentul potrivit? Cum ar ști el că ea are necazuri?

— Ipotetic vorbind?

— Desigur.

Buzele i-au tresărit și ochii ei cafenii lichizi au părut nerăbdători.

— Păi..., am ezitat eu. Dacă... acel cineva...

— Să-i spunem „Joe", a sugerat ea.

A trebuit să zâmbesc, auzindu-i entuziasmul. Oare chiar credea că adevărul va fi un lucru bun? Dacă secretele mele ar fi fost plăcute, de ce să nu i le destăinui?

— Joe, atunci, am fost eu de acord. Dacă Joe ar fi fost atent până atunci, sincronizarea nici nu trebuia să fie atât de exactă. Am clătinat din cap și mi-am reprimat un tremur gândindu-mă cât de aproape fusesem azi să ajung prea târziu. Numai tu te puteai băga în belele într-un oraș așa mic. Să știi că ai fi devastat statisticile infracționale ale poliției pentru un deceniu.

Colțurile gurii i-au coborât și s-a bosumflat.

— Discutam despre un caz ipotetic.

Am râs de enervarea ei.

Buzele ei... pielea ei... arătau atât de moi. Voiam să văd dacă sunt așa de catifelate cum păreau. Imposibil. Ar fi simțit repulsie la atingerea mea.

— Da, așa este, am spus eu, revenind la conversație înainte să mă deprim și mai tare. Să îți spunem „Jane"?

S-a aplecat peste masă către mine și atât umorul, cât și enervarea îi dispăruseră de pe față.

— Cum ai știut? m-a întrebat ea, cu vocea joasă și apăsată.

Să îi spun adevărul? Și dacă da, cât din el?

Voiam să-i spun. Voiam să-i merit încrederea pe care încă i-o vedeam pe față.

A șoptit, de parcă mi-ar fi putut auzi gândurile.

— Poți să ai încredere în mine, să știi.

Și-a întins o mână ca și cum ar fi vrut să-mi atingă mâinile așezate pe masă, în spațiul gol dinaintea mea.

Le-am tras înapoi – detestând gândul la reacția ei când avea să-mi atingă pielea rece ca gheața – și ea și-a oprit gestul.

Știam că pot avea încredere în ea să-mi protejeze secretele. Cuvântul ei era lege, era cinstită până în adâncul sufletului. Însă nu aveam încredere că nu va fi îngrozită de ele. *Trebuia* să fie îngrozită. Adevărul *era* îngrozitor.

— Nu știu dacă mai am de ales acum, am șoptit.

Mi-am adus aminte că o tachinasem cândva spunându-i că e *extraordinar de neatentă*. O jignisem, dacă îi evaluasem corect expresia. Ei bine, măcar puteam acum să corectez acea nedreptate.

— M-am înșelat, am zis, ai mai mult spirit de observație decât credeam.

Și cu toate că Bella nu putea să știe asta, crezusem deja foarte multe despre ea.

— Credeam că tu nu te înșeli niciodată, a spus, zâmbind în timp ce mă tachina.

— Așa era.

Înainte știam mereu ce fac. Eram mereu sigur în ce direcție mă îndrept. Și acum totul era haos și tumult. Și, cu toate acestea, nu le-aș fi schimbat. Nu dacă haosul însemna că pot fi în preajma Bellei.

— M-am înșelat asupra ta și din alt punct de vedere, am continuat, lămurind lucrurile și pe un al doilea subiect. Nu ești un magnet pentru accidente – asta nu este o clasificare îndeajuns de cuprinzătoare. Ești un magnet pentru *necazuri*. Dacă există ceva periculos pe o rază de zece kilometri, te va găsi negreșit.

De ce ea? Ce făcuse ca să merite asta?

Bella a adoptat din nou o mină serioasă.

— Și te pui și pe tine în categoria asta?

Era mai important ca niciodată să răspund sincer la întrebare.

— Cu siguranță.

Ochii i s-au îngustat puțin – de data asta nu mai erau suspicioși, ci bizar de îngrijorați. Buzele i s-au curbat în zâmbetul acela specific pe care i-l mai văzusem pe față atunci când se confrunta cu suferința altcuiva. A întins din nou mâna peste masă, încet, cu grijă. Mi-am retras mâinile un centimetru, dar nu mi-a luat în seamă gestul, hotărâtă să mă atingă. Mi-am ținut respirația – de data asta nu din cauza mirosului ei, ci din cauza tensiunii bruște, copleșitoare. Teamă. Pielea mea avea s-o dezguste. Avea să fugă.

A trecut ușor cu vârful degetelor peste dosul palmei mele. Căldura acelei atingeri blânde și nesilite a fost deosebită de orice mai simțisem vreodată. Era aproape plăcere pură. Adică ar fi fost așa, dacă nu m-aș fi temut. I-am privit fața când mi-a simțit răceala pielii, incapabil să mai respir.

Zâmbetul îngrijorat i s-a transformat în ceva mai larg și mai cald.

— Mulțumesc, a spus ea, întorcându-mi privirea cu o căutătură lungă și intensă. E deja a doua oară.

Degetele delicate i-au zăbovit pe pielea mea de parcă îi plăcea să le țină acolo.

I-am răspuns cât de firesc am putut.

— Hai să nu ajungem și la a treia, de acord?

S-a încruntat puțin, însă a aprobat din cap.

Mi-am tras mâinile de sub ale ei. Oricât de mult îmi plăcea atingerea ei, nu aveam de gând să aștept ca magia toleranței ei să treacă și să se transforme în repulsie. Mi-am ascuns mâinile sub masă.

I-am citit privirea. Deși mintea ei nu-mi dezvăluia nimic, îi puteam citi în ochi atât încredere, cât și mirare. În momentul acela, mi-am dat seama că *voiam* mai mult decât orice să-i răspund la întrebări. Nu pentru că îi datoram asta. Nu pentru că voiam ca ea să aibă încredere în mine.

Ci pentru că voiam ca ea *să mă cunoască.*

— Te-am urmărit până în Port Angeles, i-am spus, vorbind prea repede ca să mai pot controla ce spun.

Știam pericolul adevărului, riscul pe care mi-l asumam. Calmul ei nefiresc se putea transforma în orice moment într-o criză de isterie. În mod ciudat, faptul că știam asta m-a făcut să vorbesc și mai repede.

— Niciodată nu am mai încercat să protejez pe cineva și este mult mai dificil decât aș fi crezut. Dar asta probabil doar pentru că este vorba de tine. Oamenii obișnuiți par să treacă de o zi întreagă fără atâtea catastrofe.

Am privit-o, așteptând.

A zâmbit din nou, mai larg. Ochii ei limpezi, închiși la culoare, păreau mai profunzi ca niciodată. Tocmai recunoscusem că o urmărisem, și ea zâmbea.

— Te-ai gândit vreodată că mi-a sunat ceasul prima dată, atunci cu dubița, și că te-ai pus în calea destinului? m-a întrebat.

— Nu atunci a fost prima dată, am spus eu, uitându-mă în jos, la fața de masă maro-închis, cu umerii aduși de rușine. Acum că barierele căzuseră, adevărul se revărsa în mod necugetat. Ți-a sunat ceasul prima dată când te-am întâlnit.

Era adevărat și asta mă înfuria. Mă poziționasem în viața ei ca lama unei ghilotine – de parcă fusesem aranjat acolo de

soartă, exact cum spusese ea. De parcă fusese însemnată să moară de soarta aceea nemiloasă, nedreaptă și – din moment ce eu mă dovedisem o unealtă reticentă – tot încerca s-o execute. Mi-am imaginat soarta personificată, o cotoroanță invidioasă și sinistră, o harpie răzbunătoare.

Voiam ca pentru asta să fie responsabil ceva, cineva, ca să am împotriva cui lupta. Ceva, orice, să distrug, pentru ca Bella să fie în siguranță.

N-a mai scos niciun cuvânt. Respirația i se accelerase.

M-am uitat la ea, știind că voi vedea, în sfârșit, teama pe care o așteptam. Doar tocmai recunoscusem cât de aproape fusesem s-o omor. Mai aproape decât dubița care fusese la câțiva centimetri distanță s-o lase fără suflare. Și cu toate astea, Bella încă avea o mină calmă, cu doar o urmă de îngrijorare în ochi.

— Îți aduci aminte?

— Da, a spus ea, netulburată și serioasă.

În ochi i se citea înțelegerea.

Știa. Știa că dorisem s-o omor. Și unde erau țipetele?

— Și totuși iată-te aici, am spus, arătându-i contradicția evidentă.

— Da, iată-mă aici... datorită ție. Expresia i s-a schimbat, s-a transformat în curiozitate, când a schimbat deodată subiectul. Pentru că ai știut cumva cum să mă găsești astăzi?

Deznădăjduit, am mai împins o dată bariera care îi proteja gândurile, disperat să înțeleg. Nu avea nicio logică pentru mine. Cum de putea să-i mai pese de restul, cu adevărul acela înspăimântător pe masă?

A așteptat, pur și simplu curioasă. Era palidă la față, ceea ce era normal pentru ea, dar pe mine tot mă îngrijora. În fața ei stătea farfuria aproape neatinsă. Dacă aveam de gând să-i povestesc prea multe, avea nevoie de un întăritor pentru momentul când ar fi venit, în cele din urmă, șocul.

I-am pus o condiție.

— Tu o să mănânci, iar eu o să vorbesc.

S-a gândit la asta o jumătate de secundă, apoi a luat o înghițitură cu o viteză care nu se potrivea calmului afișat. Era mai neliniștită de răspunsul meu decât i se citea în privire.

— Este mai greu decât ar trebui – să te urmăresc, i-am spus eu. De obicei, pot găsi pe cineva foarte ușor, odată ce i-am mai auzit mintea înainte.

I-am privit fața cu atenție când am spus asta. Una era să ghicești ceva, și alta era să ți se confirme.

Bella a rămas nemișcată, cu privirea goală. Mi-am încleștat dinții, așteptând să se panicheze.

Însă ea doar a clipit o dată, a înghițit cu dificultate, apoi a mai luat o înghițitură. Era nerăbdătoare să vorbesc mai departe.

— O urmăream pe Jessica, am continuat eu, privind cum primește fiecare cuvânt. Nu cu mare atenție – după cum am spus, numai tu te puteai băga în belele în Port Angeles.

Nu m-am putut abține să adaug asta. Oare era conștientă că alte vieți omenești nu veneau așa des în contact cu experiențe aproape mortale, sau credea că lucrurile care i se întâmplau ei erau normale?

— Și la început nu am observat că ai plecat de una singură. Apoi, când mi-am dat seama că nu mai erai cu ea, am plecat să te caut la librăria pe care am văzut-o în mintea ei. Știam că nu intrașeși, ci că plecașeși spre sud... și că va trebui să te întorci în curând. Așa că te așteptam, căutând la întâmplare prin gândurile oamenilor de pe stradă – să văd dacă te observase cineva, ca să știu unde ești. Nu aveam motive să fiu îngrijorat... dar eram ciudat de neliniștit...

Am respirat mai greu când mi-am amintit sentimentul acela de panică. Mirosul ei mi-a pârjolit gâtul și m-am bucurat pentru asta. Era o durere care însemna că e încă în viață. Atât timp cât ardeam, ea era în viață.

— Am început să șofez în cercuri, încă... ascultând. Speram că acel cuvânt avea sens pentru ea. Probabil că explicațiile mele o băgau în ceață. Soarele apunea în sfârșit și eram pe punctul de a coborî să te caut pe jos. Iar apoi...

Când mi-am adus aminte – cu o claritate perfectă, la fel de vie de parcă retrăiam momentul –, am simțit aceeași furie ucigașă în tot corpul, transformându-mă în stană de piatră.

Îl voiam mort. *Trebuia* să moară. Mi-am încleștat maxilarul, concentrându-mă să rămân acolo la masă. Bella mai avea nevoie de mine. Asta era tot ce conta.

— Apoi ce? a șoptit ea, făcând ochii mari.

— Am auzit ce gândeau, am spus printre dinți, fără să fiu în stare să rostesc cuvintele altfel decât ca pe un mârâit. Ți-am văzut fața în mintea lui.

Încă știam cu exactitate unde să-l găsesc. Gândurile lui negre se auzeau în întuneric, atrăgându-mă spre ele.

Mi-am acoperit fața, știind că expresia mea era cea a unui vânător, a unui ucigaș. Mi-am fixat imaginea ei în spatele ochilor închiși ca să mă controlez. Structura delicată a oaselor, acoperământul subțire al pielii delicate – ca mătasea întinsă peste sticlă, incredibil de fragilă și ușor de frânt. Era prea vulnerabilă pentru lumea asta. Avea *nevoie* de un protector. Și, printr-o lucrătură perversă a destinului, eu eram cel mai apropiat apărător disponibil.

Am încercat să-i explic reacția violentă astfel încât s-o înțeleagă.

— A fost foarte... greu pentru mine – nu îți imaginezi cât de greu – să te iau pur și simplu și să îi las... în viață, am șoptit eu. Te-aș fi putut lăsa să pleci cu Jessica și Angela, dar îmi era teamă că, dacă mă lași singur, mă voi duce să îi caut.

Pentru a doua oară în seara aceea, am mărturisit că intenționasem să comit o crimă. Una măcar justificabilă.

Bella n-a spus nimic cât m-am chinuit să-mi recapăt controlul. I-am ascultat bătăile inimii. Ritmul era neregulat,

dar încetinea pe măsură ce trecea timpul până a devenit din nou uniform. Și respirația îi era domoală și regulată.

Eram prea aproape de a-mi pierde cumpătul. Trebuia s-o duc acasă înainte să...

Aveam să-l omor atunci? Aveam să redevin un criminal acum, când ea se încredea în mine? Puteam să mă opresc cumva?

Îmi promisese că avea să-mi spună ultima teorie când vom fi singuri. Oare voiam s-o aud? Eram nerăbdător, dar oare răsplata curiozității avea să fie mai rea decât să nu știu?

În orice caz, cred că primise destule adevăruri pentru o singură seară.

Am privit-o din nou, iar paloarea chipului îi era și mai intensă decât înainte, dar era calmă.

— Ești gata să mergi acasă? am întrebat-o.

— Sunt gata să plec, a spus ea, alegându-și cuvintele cu atenție, de parcă un simplu „da" nu exprima în totalitate ceea ce voia să spună.

Frustrant.

Chelnerița s-a întors. Auzise ultima afirmație a Bellei în timp ce șovăia de partea cealaltă a separeului, întrebându-se ce altceva mi-ar mai putea oferi. Îmi venea să-mi dau ochii peste cap la câteva dintre ofertele pe care le avea în minte.

— Ce facem? a întrebat ea.

— Suntem gata pentru nota de plată, mulțumesc, i-am spus, cu ochii la Bella.

Chelnerița a tras brusc aer în piept și pe moment – ca să folosesc expresia Bellei – a fost amețită de vocea mea.

Și deodată, auzind felul în care vocea mea sunase în mintea acestei ființe umane banale, mi-am dat seama de ce atrăgeam atâta atenție în seara aceea – atenție neînsoțită de frica obișnuită.

Era datorită Bellei. Încercând atât de mult să par sigur pentru ea, să fiu mai puțin înfricoșător, să fiu uman, îmi

pierdusem cu totul alura înspăimântătoare. Ceilalți oameni vedeau acum doar frumusețea, cu spaima mea înnăscută atât de atent ținută sub control.

M-am uitat la chelneriță, așteptând să-și revină. Era oarecum amuzant, acum că înțelegeam motivul.

— S-sigur. Poftim.

Mi-a dat carnețelul cu nota de plată, gândindu-se la cartea de vizită pe care o strecurase în spatele chitanței. O carte de vizită cu numele și numărul ei de telefon.

Da, era destul de amuzant.

Aveam banii pregătiți. I-am dat imediat carnețelul înapoi, ca să nu piardă vremea așteptând un telefon care nu avea să vină niciodată.

— Păstrează restul, i-am spus, sperând că bacșișul avea să-i mai aline dezamăgirea.

M-am ridicat și Bella s-a luat imediat după mine. Am vrut să-i ofer mâna, dar m-am gândit că asta ar fi însemnat să-mi forțez norocul puțin prea tare în seara aceea. I-am mulțumit chelneriței, fără să-mi iau ochii de la Bella, care și ea părea să găsească ceva amuzant la situația respectivă.

Am mers cât de aproape de ea am îndrăznit. Suficient de aproape încât căldura care radia dinspre ea să fie ca o atingere fizică pe partea stângă a corpului meu. Când i-am ținut ușa deschisă, a oftat discret și m-am întrebat ce regret o apăsa. M-am uitat în ochii ei, pe punctul de a întreba, când brusc a privit în jos, părând stânjenită. Asta m-a făcut și mai curios, dar am renunțat să mai întreb. Tăcerea dintre noi s-a prelungit când i-am deschis portiera, și apoi m-am urcat în mașină.

Am pornit căldura – vremea caldă se schimbase brusc. Sigur Bella se simțea inconfortabil în mașina rece. S-a înfășurat în jacheta mea, cu un zâmbet vag pe buze.

Am așteptat, amânând conversația până când au dispărut luminile orașului. În întuneric, m-am simțit și mai singur împreună cu ea.

Oare era corect ce făceam? Mașina era foarte mică. Aroma ei se plimba în curentul de la ventilație, parcă și mai puternică. Am simțit cum îi crește puterea, devenind ca o a treia entitate în mașină. O prezență care se cerea recunoscută.

Și asta s-a întâmplat. Ardeam. Arsura era acceptabilă, totuși. Părea bizar de potrivită pentru mine. Primisem atât de multe în seara aceea – mai multe decât mă așteptasem. Și ea tot acolo era – stătea de bunăvoie lângă mine. Îi datoram ceva la schimb pentru asta. Un sacrificiu. O ofrandă arsă.

Dacă aș fi reușit să rămân doar la asta – doar la arsură și atât. Veninul însă mi s-a acumulat în gură și mușchii mi s-au încordat de nerăbdare, de parcă mă aflam la vânătoare.

Trebuia să-mi scot gândurile acelea din minte. Și știam ce avea să-mi distragă atenția.

— Acum, i-am spus eu, iar teama de răspuns mi-a mai domolit puțin arsura. E rândul tău.

Capitolul 10

Teoria

— Pot să mai pun o singură întrebare? și-a încercat ea norocul în loc să facă cum spusesem.

Eram cu nervii întinși la maximum, așteptându-mă la ce era mai rău. Și totuși, ce tentat eram să trag de timp. Să o am cu mine și ea să-și dorească să fie cu mine, pentru încă vreo câteva secunde. Am oftat în fața acestei dileme, după care am răspuns.

— Una singură.

— Păi..., a ezitat pentru un moment, ca și cum încă se gândea ce întrebare să aleagă. Ai spus că nu intrasem în librărie și că mă dusesem spre sud. Mă întrebam cum de ai știut asta.

M-am uitat afară prin parbriz. Încă o întrebare ce nu-mi destăinuia nimic despre ea, însă ea afla prea multe despre mine.

— Credeam că am trecut de partea cu eschivatul, a spus, pe un ton critic și dezamăgit.

Ce ironie a sorții. Era tot evazivă, fără măcar să se străduiască să fie așa.

Ei bine, voia să fiu direct. Și oricum conversația nu avea cum să ducă în vreo direcție bună.

— Bine, atunci, am răspuns eu. Ți-am urmat mirosul.

Voiam să-i privesc chipul, însă mă temeam de ce aveam să văd. I-am ascultat, în schimb, respirația luând-o la galop

și apoi stabilizându-se. A vorbit din nou după un moment, iar vocea îi era mai fermă decât m-aș fi așteptat.

— Și nu mi-ai răspuns la prima întrebare..., a spus.

M-am uitat la ea, încruntându-mă. Și ea trăgea de timp.

— Care anume?

— Cum funcționează – treaba cu cititul gândurilor? a repetat întrebarea de la restaurant. Poți să citești mintea oricui, oriunde? Cum faci asta? Poate și restul familiei tale să... ?

A lăsat întrebarea neterminată, roșind din nou.

— Sunt mai multe întrebări, am spus eu.

A continuat să se uite la mine, așteptând răspunsurile.

Și la urma urmei, de ce să nu-i spun? Deja intuise majoritatea lucrurilor, plus că era un subiect mai ușor decât cel care dădea târcoale.

— Nu, doar eu pot face asta. Și nu pot auzi pe oricine, oriunde. Trebuie să fiu relativ aproape. Cu cât mai familiară este... „vocea" cuiva, cu atât mai de departe o pot auzi. Dar, oricum, nu mai mult de câțiva kilometri. Am încercat să găsesc o modalitate prin care să descriu ca să înțeleagă, o analogie care să aibă sens și pentru ea. Este ca și cum aș fi într-o sală imensă, plină cu oameni care vorbesc toți în același timp. Este doar un zumzet – un bâzâit de voci pe fundal. Apoi mă concentrez pe o singură voce și atunci îmi este clar tot ce gândește persoana respectivă. În cea mai mare parte a timpului nu le bag în seamă – poate fi înnebunitor. Și este mai ușor să par *normal* – m-am încruntat – când nu răspund din greșeală la gândurile cuiva, și nu la cuvintele sale.

— De ce crezi că pe mine nu mă poți auzi? m-a întrebat.

I-am mai oferit un adevăr și încă o analogie.

— Nu știu, am recunoscut. Singura bănuială pe care o am este că poate mintea ta nu merge la fel ca a celorlalți. De parcă gândurile tale ar fi pe frecvența AM, iar eu nu prind decât FM.

Imediat ce am rostit cuvintele, mi-am dat seama că nu avea să-i placă analogia. Am zâmbit în așteptarea reacției ei. Nu m-a dezamăgit.

— Mintea mea nu funcționează corect? a întrebat ea, ridicând tonul. Sunt o ciudată?

Din nou, ce ironie a sorții.

— Eu aud voci în cap și *tu* ești îngrijorată că ești ciudată.

Am râs. Înțelegea toate chestiile mărunte și totuși, când venea vorba de lucruri serioase, le pricepea pe dos. Mereu instinctele greșite.

Bella își mușca buza, în timp ce cuta dintre ochi îi sporea.

— Stai liniștită, am asigurat-o. Este doar o teorie...

Mai rămânea o teorie și mai importantă de discutat. Abia așteptam să termin odată cu asta. Fiecare secundă care trecea începea să se simtă din ce în ce mai mult ca timp împrumutat.

— Ceea ce ne aduce înapoi la tine, am continuat.

A oftat, încă molfăindu-și buza – îmi făceam griji că ar putea să se rănească. M-a privit în ochi, cu fața încurcată.

— Parcă trecuserăm de partea cu eschivările, nu? am întrebat încet.

A coborât privirea, încercând să descurce cine știe ce dilemă internă. Brusc a înlemnit în scaun și a făcut ochii mari. Am văzut prima oară cu adevărat teamă pe fața ei.

— Sfinte Sisoie! a icnit.

Am intrat în panică. Oare ce văzuse. Cum o băgasem în sperieți?

Apoi a strigat:

— Încetinește!

— Ce e în neregulă?

Nu înțelegeam de unde îi venea groaza aceea.

— Mergi cu o sută șaizeci de kilometri la oră! a țipat ea.

A aruncat o privire pe geam, dându-se în spate după ce văzuse cum goneau copacii întunecați pe lângă noi.

Chestia asta minoră, doar puțină viteză, o făcuse să țipe de frică? Am dat ochii peste cap.

— Relaxează-te, Bella.

— Încerci să ne omori? a vrut ea să știe, pe un ton ridicat și apăsat.

— N-o să facem accident, i-am promis.

A tras adânc aer în piept, după care a vorbit pe un ton ceva mai echilibrat.

— De ce te grăbești în halul ăsta?

— Întotdeauna șofez așa.

I-am întâlnit privirea, amuzat de expresia ei șocată.

— Ține-ți ochii la drum! a țipat ea.

— N-am avut niciodată vreun accident, Bella – nici măcar n-am luat vreo amendă. Am rânjit la ea și mi-am atins fruntea; totul devenea și mai comic – absurditatea de a putea să glumesc cu ea despre ceva atât de secret și de ciudat. Am un detector de radar încorporat.

— Foarte amuzant, a spus ea sarcastic, cu vocea mai degrabă înfricoșată decât furioasă. Charlie e polițist, ai uitat? Am fost crescută să respect regulile de circulație. Și oricum, dacă ne transformi într-un covrig de Volvo în jurul unui trunchi de copac, probabil că tu o să pleci teafăr și nevătămat.

— Probabil, am repetat, apoi am râs fără să mi se pară cu adevărat amuzant.

Da, ne-am fi comportat destul de diferit într-un accident de mașină. Avea dreptate să îi fie teamă, în ciuda abilităților mele de șofat.

— Dar tu nu poți. Am oftat și am încetinit mașina. Mulțumită?

Ea s-a uitat la vitezometru.

— Aproape.

Și acum era prea repede pentru ea?

— Urăsc să șofez încet, am bombănit eu, dar am lăsat acul de la vitezometru să mai scadă un pic.

— Asta ți se pare încet?

— Destul cu comentariile despre felul meu de a șofa, am spus nerăbdător.

De câte ori îmi amânase întrebarea? De trei ori? De patru? Erau bănuielile ei atât de îngrozitoare? Trebuia să știu – imediat.

— Încă aștept ultima ta teorie.

Și-a mușcat iarăși buza, iar expresia i-a devenit supărată, aproape îndurerată.

Mi-am înfrânat nerăbdarea și mi-am îndulcit tonul. Nu voiam să o stresez.

— N-o să râd, i-am promis, sperând că refuza să vorbească pentru că îi era rușine, și nu de altceva.

— Mă tem mai degrabă că te vei supăra pe mine, a șoptit ea.

— Este așa de rău?

— Destul de rău, da.

A privit în jos, refuzând să-mi întâlnească privirea. Trecea timpul.

— Povestește-mi, am încurajat-o.

Vocea îi era stinsă.

— Nu știu de unde să-ncep.

— De ce nu începi cu începutul... Mi-am amintit ce-mi spusese înainte de cină. Ai spus că teoria asta n-ai inventat-o tu.

— Nu, a fost ea de acord, apoi a tăcut din nou.

M-am gândit la lucrurile care ar fi putut să o inspire.

— De unde ai pornit – o carte? Un film?

Ar fi trebuit să mă uit prin colecțiile ei atunci când nu era acasă. Nu aveam habar dacă Bram Stoker sau Anne Rice se aflau prin teancurile ei de cărți uzate.

— Nu, a spus ea din nou. A fost sâmbătă, la plajă.

Nu mă așteptasem la asta. Bârfele locale despre noi nu se transformaseră niciodată în ceva prea bizar – sau prea

precis. Oare să fi fost vreun zvon pe care să-l fi ratat? Bella a ridicat puțin privirea de la mâinile ei și a văzut cât de surprins eram.

— M-am întâlnit cu un vechi prieten de familie – Jacob Black, a continuat ea. Tatăl lui și cu Charlie sunt prieteni de când eram mică.

Jacob Black – numele nu-mi suna cunoscut, totuși îmi amintea de ceva... cu ceva *timp* în urmă, mult timp în urmă... M-am uitat prin parbriz, căutând printre amintiri ca să îmi dau seama de legătură.

— Tatăl lui e unul dintre bătrânii tribului Quileute, a spus ea.

Jacob Black. *Ephraim* Black. În mod sigur, un descendent.

Se întâmplase ce se putea mai rău.

Știa adevărul.

Mintea mea căuta printre ramificații în timp ce mașina zbura prin curbele întunecoase ale șoselei, cu corpul încordat de teroare – nemișcat, cu excepția acțiunilor mici și automate pe care trebuia să le fac ca să șofez.

Știa adevărul.

Și totuși... dacă aflase adevărul sâmbătă... și apoi știuse asta toată seara, și totuși...

— Ne-am dus la o plimbare, a continuat ea. Și îmi spunea niște legende vechi – încercând să mă sperie, cred. Mi-a spus una...

S-a oprit brusc, însă nu mai era nevoie să ezite acum. Știam ce avea să-mi spună. Singurul mister care rămăsese nerezolvat era motivul pentru care mai era cu mine acum.

— Continuă, am spus.

— Despre vampiri, a rostit ea, cuvintele ieșindu-i chiar mai slabe decât dacă ar fi șoptit.

Într-un fel, să o aud rostind cuvântul cu voce tare era mai rău decât să știu că ea știe. Am tresărit la auzul lui, după care m-am controlat din nou.

— Și te-ai gândit imediat la mine? am întrebat.

— Nu. El... a menționat familia ta.

Cât de ironic ca tocmai urmașii lui Ephraim să fie cei care încalcă tratatul pe care juraserăm să-l respectăm. Un nepot, un strănepot poate. Câți ani să fi trecut? Șaptezeci?

Trebuia să-mi dau seama că pericolul nu era reprezentat de bătrânii care *credeau* în legende. Desigur, generația mai tânără – cei care fuseseră preveniți, dar care luau în derâdere superstițiile străvechi – reprezenta adevăratul pericol de expunere.

Am presupus că asta însemna că acum eram liber să măcelăresc tribul mic și lipsit de apărare de pe granița coastei, dacă-mi puneam mintea. Ephraim și haita lui de protectori muriseră demult.

— El credea că sunt doar superstiții prostești, a spus Bella repede, vocea având o nuanță de neliniște nouă, ca și cum aproape că *mi-ar* fi citit gândurile. Nu se aștepta să le iau în serios.

Am văzut cu coada ochiului cum își frământa mâinile agitată.

— A fost vina mea, a spus ea după o pauză scurtă, și după aceea a coborât privirea ca și cum i-ar fi fost rușine. Eu l-am forțat să-mi spună.

— De ce?

Acum nu-mi mai era așa de greu să păstrez un ton normal al vocii. Ce era mai rău se petrecuse deja. Câtă vreme discutam amănuntele dezvăluirii, nu trebuia să trecem și la consecințele ei.

— Lauren a spus ceva despre tine – încerca să mă provoace. S-a strâmbat puțin când și-a amintit și am fost ușor distras, întrebându-mă de ce s-ar simți Bella provocată de cineva care vorbea despre mine. Iar un băiat mai mare din trib a spus că familia ta nu merge în rezervație, numai că

suna de parcă voia să spună altceva. Așa că l-am prins pe Jacob singur și l-am păcălit să-mi spună.

A coborât și mai mult privirea atunci când a recunoscut asta, iar expresia ei arăta... vinovată.

Am întors capul și am început să râd în hohote; sunetele s-au auzit dure. *Ea* se simțea vinovată? Ce ar fi putut ea să facă să merite orice fel de cenzură?

— Cum l-ai păcălit? am întrebat.

— Am încercat să flirtez – a funcționat mai bine decât aș fi crezut, mi-a explicat ea, părându-i-se de necrezut că avusese succes.

Puteam doar să-mi imaginez – având în vedere cât de atrăgătoare era pentru oricine de sex masculin, o putere de atracție de care nu era deloc conștientă – cât de copleșitoare putea fi atunci când *încerca* să fie atrăgătoare. Și brusc mi-a fost foarte milă de băiatul care nu bănuia nimic și asupra căruia își dezlănțuise o forță așa puternică.

— Aș fi vrut s-o văd și pe asta, am spus, după care am râs cu un umor negru; mi-aș fi dorit să fi auzit reacția băiatului, să fiu martor la devastarea lui. Și m-ai acuzat pe mine că amețesc oamenii – bietul Jacob Black.

Nu eram pe cât de furios crezusem că voi fi pe sursa dezvăluirii mele. Atât îl dusese capul. Și cum puteam să mă aștept să-i refuze cineva ceva acestei fete? Nu, am simțit doar compasiune pentru felul în care îi fusese afectată liniștea.

Am simțit cum îmbujorarea ei a încălzit aerul dintre noi. M-am uitat spre ea, în timp ce privea pe geam. Nu a mai zis nimic.

— Ce-ai făcut apoi? am întrebat-o.

Era timpul să revenim la povestea de groază.

— Am făcut niște cercetări pe internet.

Bella, mereu o persoană practică.

— Și asta te-a convins?

— Nu, a spus ea. Nu se potrivea nimic. Majoritatea informațiilor erau stupide. Iar apoi...

S-a oprit din nou, moment în care am auzit cum și-a încleștat dinții.

— Apoi... ce? am vrut să știu.

Ce aflase? Ce i se părea că avea sens în coșmarul acesta?

A mai urmat o pauză scurtă, după care a șoptit:

— Am decis că nu contează.

Șocul mi-a încremenit gândurile pentru o fracțiune de secundă, după care am pus totul cap la cap. De ce își trimisese prietenele acasă, în loc să se salveze și ea odată cu ele. De ce se urcase la mine în mașină, în loc să fugă și să țipe să sune cineva la poliție.

Reacțiile ei erau mereu greșite – mereu complet greșite. Atrăgea pericolul asupra ei. Îl invita.

— Nu *contează*? am întrebat printre dinți, fierbând de furie.

Cum aveam să protejez pe cineva care era așa de... de... de hotărâtă să nu se lase protejată?

— Nu, a spus ea pe o voce joasă și inexplicabil de blândă. Pentru mine nu contează ce ești.

Era imposibilă.

— Nu-ți pasă dacă sunt un monstru? Dacă nu sunt *om*?

— Nu.

Am început să mă întreb dacă era întreagă la minte.

Am presupus că aș fi putut să aranjez în așa fel încât să primească cele mai bune îngrijiri medicale posibile... Carlisle cunoștea cu certitudine pe cineva care să-i poată recomanda cei mai competenți doctori, cei mai talentați terapeuți. Poate că se putea vindeca de afecțiunea necunoscută care o făcea să poată sta liniștită lângă un vampir, cu inima bătându-i în ritm calm și uniform. Desigur, aș fi vegheat asupra sanatoriului și aș fi vizitat-o de câte ori ar fi fost permis.

— Te-ai supărat, a oftat ea. Nu trebuia să spun nimic.

De parcă ne-ar fi ajutat pe vreunul dintre noi dacă ea ar fi ascuns aceste deviații.

— Nu. Prefer să știu ce gândești – chiar dacă ceea ce gândești este o nebunie.

— Deci mă înșel din nou? a întrebat ea puțin defensivă.

— Nu la asta mă referem!

Dinții mi s-au încleștat din nou.

— *Nu contează*, am repetat pe un ton sever.

A icnit.

— Am dreptate?

— *Contează?* am replicat eu.

A tras adânc aer în piept. Am așteptat furios să-i aud răspunsul.

— Nu chiar, a spus ea pe un ton normal din nou. Dar *sunt* curioasă.

Nu chiar. Nu prea conta. Nu-i păsa. Știa că nu eram om, că eram un personaj de groază, și toate astea nu contau pentru ea.

În afară de grijile mele despre sănătatea ei mintală, am început să simt o urmă de speranță. Am încercat s-o îndepărtez.

— Cu privire la ce ești curioasă? am întrebat-o.

Nu mai erau secrete de dezvăluit, doar detalii minore.

— Câți ani ai? m-a întrebat.

Am răspuns automat așa cum învățasem pe de rost.

— Șaptesprezece.

— Și de cât timp ai șaptesprezece ani?

Am încercat să nu zâmbesc, auzindu-i tonul de superioritate.

— De ceva vreme, am recunoscut.

— Bine, a spus ea, devenind brusc foarte entuziasmată.

Mi-a zâmbit. Atunci când am privit-o și eu, panicat din nou de sănătatea ei mintală, a zâmbit și mai larg. M-am încruntat.

— Nu râde, m-a avertizat ea. Dar cum poți ieși afară în timpul zilei?

Am râs chiar dacă mă rugase să mă abțin. Se pare că cercetările pe care le făcuse nu-i dezvăluise nimic nou.

— Este o legendă, i-am spus.

— Ars de soare?

— Legendă.

— Dormitul în sicrie?

— Legendă.

Somnul nu mai făcuse parte din viața mea de foarte multă vreme – nu până acum câteva nopți când începusem să mă uit la Bella cum visa.

— Nu pot să dorm, am murmurat, răspunzându-i mai clar la întrebare.

A tăcut un moment.

— Deloc? a întrebat ea.

— Niciodată, am șoptit eu.

Atunci când i-am întâlnit privirea profundă, în care i-am citit surprinderea și compasiunea, am început brusc să tânjesc după somn. Nu pentru uitare, așa cum tânjisem în trecut, nu pentru a scăpa de plictiseală, ci pentru că voiam *să visez*. Poate dacă aș putea să-mi pierd cunoștința, dacă aș putea să dorm, atunci aș putea să trăiesc pentru câteva ore într-o lume în care ea și cu mine am putea fi împreună. Ea mă visa pe mine. Eu voiam să o visez pe ea.

— Încă nu mi-ai pus cea mai importantă întrebare, am spus.

Inima mea de piatră din pieptul meu lipsit de viață se simțea mai rece și mai tare decât înainte. Trebuia să o forțez să înțeleagă. La un moment dat, trebuia să o facă cineva să vadă că toate astea *contau* – mai mult decât oricare alt lucru de luat în calcul. Cum ar fi faptul că o iubeam.

— La care te referi? a întrebat ea, surprinsă și neștiutoare.

Asta m-a făcut să vorbesc pe un ton și mai sever.

— Nu ești îngrijorată cu privire la dieta mea?

— Ah, asta.

Vorbise pe un ton încet, pe care nu am ştiut cum să-l interpretez.

— Da, asta. Nu vrei să ştii dacă beau sânge?

A tresărit şi s-a îndepărtat puţin de mine la auzul întrebării. În sfârşit.

— Păi, Jacob a spus ceva despre asta, a răspuns ea.

— Ce-a spus Jacob?

— A spus că voi nu... vânaţi oameni. A spus că se pare că familia ta nu este periculoasă, pentru că vânaţi numai animale.

— A spus că nu suntem periculoşi? am repetat eu cinic.

— Nu chiar, a clarificat ea. A spus că *se pare* că nu sunteţi periculoşi. Dar indienii Quileute tot nu vă vor pe pământurile lor, pentru orice eventualitate.

M-am uitat la drum, cu gândurile încă într-un urlet fără speranţă, în timp ce gâtul mă durea de la focul familiar.

— Deci a avut dreptate? a întrebat ea, la fel de calm ca şi cum ar fi confirmat datele meteo. Că nu vânaţi oameni?

— Indienii Quileute au o memorie foarte bună.

A aprobat din cap, gândindu-se profund.

— Nu te lăsa indusă în eroare de asta, totuşi, am spus eu rapid. Au dreptate să se ţină la distanţă de noi. Încă suntem periculoşi.

— Nu înţeleg.

Sigur că nu înţelegea. Oare cum puteam să o fac să priceapă?

— *Încercăm*, i-am spus eu. De obicei suntem foarte buni în ceea ce facem. Uneori comitem greşeli. Ca mine, de exemplu, că mi-am permis să fiu singur cu tine.

Mirosul ei încă era o forţă dominantă în maşină. Începeam să mă obişnuiesc cu el, aproape că puteam să-l ignor, dar nu exista nicio urmă de îndoială că trupul meu tânjea după ea din cel mai rău motiv posibil. Aveam gura înecată în venin. Am înghiţit.

— Asta-i o greșeală? a întrebat ea cu tristețe profundă în glas.

Felul în care s-a auzit vocea ei m-a dezarmat. Voia să fie cu mine – în ciuda a tot, voia să fie cu mine.

Și iar a început să răsară o rază de speranță pe care am încercat să o înlătur.

— Una foarte periculoasă, i-am spus cu sinceritate, dorindu-mi cumva ca adevărul să înceteze să mai conteze.

Pentru un moment, nu a zis nimic. Am auzit cum i s-a schimbat ritmul respirației – respira tot într-un mod ciudat, care nu părea să fie semn de frică.

— Spune-mi mai mult, a spus ea brusc, cu vocea distorsionată de chin.

Am analizat-o cu grijă. Părea să fie într-un soi de durere. Cum îngăduisem să se întâmple *una ca asta*?

— Ce vrei să știi mai mult? am întrebat-o, încercând să găsesc o cale prin care să o feresc de suferință.

Ea nu trebuia să sufere. Nu puteam să o las să sufere.

— Spune-mi de ce vânezi animale în loc de oameni, a spus încă părând să se chinuie.

Nu era evident? Sau poate că nici asta nu conta pentru ea.

— *Nu vreau* să fiu un monstru, am bombănit.

— Dar animalele nu sunt de ajuns?

Am mai căutat o comparație, un fel prin care ar fi putut înțelege mai bine.

— Nu am de unde să știu, desigur, dar aș compara cu alimentația numai pe bază de tofu și lapte de soia. Noi ne spunem vegetarieni, o glumă a noastră. Nu ne satisface complet foamea – sau mai degrabă setea. Dar ne menține îndeajuns de puternici încât să putem rezista. În mare parte a timpului.

Mi-am coborât puțin tonul. Îmi era rușine de pericolul la care o expuneam.

— Este foarte greu pentru tine acum? m-a întrebat.

Am oftat. Normal că avea să pună întrebarea la care nu voiam să răspund.

— Da, am recunoscut.

De data aceasta am anticipat bine reacția ei fizică: respirația i-a rămas normală, inima păstrându-și tiparul uniform de bătăi. Mă așteptam să fie așa, deși nu înțelegeam de ce. Cum de nu îi era frică?

— Dar nu ți-e foame acum, a declarat ea, perfect sigură pe sine.

— De ce crezi asta?

— Ochii tăi, a spus pe un ton degajat. Ți-am spus că am o teorie. Am observat că oamenii – bărbații în special – sunt mai țâfnoși când le e foame.

Am râs de cuvântul pe care l-a folosit: *țâfnoși*. Era puțin spus. Însă, ca de obicei, avea perfectă dreptate.

— Ai spirit de observație, nu? am râs din nou.

A zâmbit un pic, apoi cuta dintre ochi i-a revenit, ca și cum se concentra pe ceva.

— Ai fost la vânătoare în weekendul ăsta cu Emmett? m-a întrebat după ce m-am oprit din râs.

— Da, i-am răspuns, după care, chiar când mă pregăteam s-o las așa, am simțit nevoia aceea puternică pe care o simțisem și la restaurant: voiam ca ea să mă cunoască. Nu voiam să plec, am continuat încet, dar era necesar. Când nu sunt însetat este ceva mai ușor să fiu în preajma ta.

— De ce nu voiai să pleci?

— Sunt... neliniștit – m-am gândit că era potrivit cuvântul, deși nu suficient de puternic – când sunt departe de tine. N-am glumit când te-am rugat joia trecută să încerci să nu cazi în ocean sau să nu te calce vreo mașină. Tot weekendul am fost cu mintea aiurea, îngrijorându-mă din cauza ta. Și după ce s-a întâmplat în seara asta, sunt surprins că ai trecut de tot weekendul nevătămată. Apoi mi-am adus aminte de

zgârieturile din palmele ei. Mă rog, aproape nevătămată, m-am corectat.

— Poftim?

— Palmele tale, i-am reamintit.

A oftat și și-a coborât colțurile gurii.

— Am căzut.

— Așa m-am gândit și eu, am spus și n-am putut să nu zâmbesc. Bănuiesc că, fiind vorba de tine, ar fi putut fi mult mai rău – iar posibilitatea asta m-a chinuit tot timpul cât am fost plecat. Au fost trei zile foarte lungi. L-am călcat rău de tot pe nervi pe Emmett.

Sincer, nu era corect să folosesc timpul trecut. Probabil că încă-l enervam pe Emmett și pe tot restul familiei. Cu excepția lui Alice.

— Trei zile? a întrebat ea pe un ton care a devenit brusc tăios. Nu te-ai întors abia astăzi?

Nu înțelegeam nuanța tonului ei.

— Nu, ne-am întors duminică.

— Atunci de ce n-ați venit niciunul la școală? a vrut ea să știe.

Iritarea ei mă băga în ceață. Nu părea să-și dea seama că întrebarea era una dintre cele care aveau legătură cu legendele.

— Păi, m-ai întrebat dacă nu mă rănește soarele și ți-am spus că nu, i-am răspuns. Dar nu pot ieși în lumina soarelui – cel puțin, nu unde mă poate vedea cineva.

— De ce? a întrebat ea, lăsând capul într-o parte.

Puțin probabil să fiu în stare să găsesc analogia potrivită care să explice acest fenomen. Așa că i-am spus:

— Îți voi arăta cândva.

Apoi m-am întrebat dacă era o promisiune pe care aveam s-o încalc în cele din urmă – spusesem cuvintele atât de nonșalant, și totuși nu mă vedeam mergând până la capăt cu asta.

Nu era ceva de care să-mi fac griji acum. Nici nu știam dacă aveam să o mai văd vreodată după seara asta. Oare o iubeam suficient cât să îndur să o părăsesc?

— Ai fi putut să mă suni, a spus ea.

Ce concluzie bizară.

— Dar știam că ești în siguranță.

— Dar *eu* nu am știut unde ești *tu*. Eu..., s-a oprit brusc după care s-a uitat în jos la mâinile ei.

— Ce?

— Nu mi-a plăcut, a spus ea timidă, în timp ce pielea de pe obraji începea să i se încălzească. Să nu te văd. Și pe mine mă neliniștește.

„Ești fericit acum?" m-am mustrat în gând. Iată recompensa pentru toată speranța mea.

Eram confuz, extaziat, îngrozit – cel mai mult, îngrozit – să-mi dau seama că fanteziile mele cele mai îndrăznețe nu erau prea departe de adevăr. De asta nu conta pentru ea că eram un monstru. Din exact același motiv pentru care regulile nu mai contau nici pentru mine. De aceea binele și răul nu mai erau forțe convingătoare. De aceea toate prioritățile mele coborâseră cu un nivel mai jos doar ca să facă loc acestei fete fix pe locul întâi.

Și Bella ținea la mine.

Știam că sentimentul nu avea cum să fie nici pe departe la fel de puternic ca dragostea pe care i-o purtam eu – ea era muritoare, se putea schimba. Ea nu era prinsă în mreje fără cale de scăpare. Și totuși, îi păsa suficient cât să-și riște viața ca să stea aici lângă mine. Și s-o facă perfect bucuroasă.

Suficient cât să-i provoc durere dacă aveam să fac ce trebuie și s-o părăsesc.

Oare exista ceva ce puteam să fac acum ca să *nu-i* mai provoc vreun rău? Ceva, orice?

Fiecare cuvânt pe care-l rosteam aici – fiecare cuvințel era încă un sâmbure de rodie. Viziunea ciudată de la restaurant fusese mai la subiect decât îmi dădusem seama.

Ar fi trebuit să stau la distanță. Nu ar fi trebuit să mă întorc niciodată în Forks. Nu aveam cum să-i provoc altceva decât durere.

M-ar fi împiedicat acest motiv să rămân acum? Ca să nu fac mai rău decât făcusem deja?

Felul în care mă simțeam acum, având căldura ei așa de aproape de pielea mea...

Nu. Nu era nimic care să mă poată opri.

— Of, am mormăit ca pentru mine. Asta nu e bine.

— Ce-am spus? a întrebat ea, gata să ia imediat vina asupra ei.

— Nu pricepi, Bella? Una este să mă fac pe mine nefericit, și alta este să fii și tu atât de implicată. Nu vreau să simți asta.

Era și un adevăr, și o minciună în același timp. Partea cea mai egoistă din mine se umfla în pene pentru că știa că mă voia tot atât de mult cât o voiam și eu pe ea.

— Nu e bine, am continuat. Nu e sigur. Sunt periculos, Bella – te rog, înțelege asta.

— Nu.

Apoi s-a bosumflat încăpățânată.

— Vorbesc serios.

Mă luptam cu mine însumi atât de tare – pe jumătate disperat ca ea să-mi accepte avertismentele, pe jumătate disperat să nu o mai avertizez atât de puternic –, încât cuvintele mi-au ieșit printre dinți ca niște mârâituri.

— Și eu, a insistat ea. Ți-am spus, nu contează ce ești. Este prea târziu.

Prea târziu? Lumea s-a colorat în alb și negru pentru o secundă nesfârșită atunci când mi-am amintit umbrele ce se strecurau pe gazonul însorit spre silueta adormită a Bellei.

Inevitabile, de neoprit. Îi furau culoarea pielii și o scufundau în întuneric, în infern.

Prea târziu? Viziunea lui Alice mi s-a rotit în minte, cu ochii roșii ai Bellei privind-o nepăsători și lipsiți de emoție. Nu avea cum să *nu* mă urască pentru un asemenea viitor. Nu avea cum să nu mă urască pentru că i-aș fi răpit totul în viață.

Nu avea cum să fie prea târziu.

— Să nu mai spui niciodată asta, am șuierat.

A privit pe geam, în timp ce-și mușca iar buza. Avea mâinile încleștate în pumnii strânși în poală. Respira cu dificultate.

— La ce te gândești?

Trebuia să știu.

A clătinat din cap fără să se uite la mine. Am văzut ceva strălucind, ca un cristal, pe obrazul ei.

Agonie.

— Plângi?

O făcusem *să plângă*. O rănisem atât de mult.

Și-a șters lacrima cu dosul palmei.

— Nu, a mințit ea, cu vocea spartă.

Un instinct de mult îngropat m-a făcut să întind mâna spre ea – în acea secundă m-am simțit mai om decât mă simțisem în toată viața mea. Și apoi mi-am amintit că... nu eram. Așa că am coborât mâna.

— Îmi pare rău, am spus cu maxilarul încleștat.

Cum aș fi putut să-i spun vreodată cât de rău îmi părea? Că-mi părea rău pentru toate greșelile stupide pe care le făcusem. Pentru egoismul meu infinit. Pentru că fusese atât de ghinionistă cât să-mi inspire prima și ultima iubire tragică pentru mine. Pentru toate lucrurile care se aflau dincolo de controlul meu – că fusesem de la început călăul ales de soartă ca să-i pună capăt vieții.

Am tras adânc aer în piept – ignorându-mi reacția față de aroma din mașină – și am încercat să-mi vin în fire.

Am vrut să schimb subiectul, să mă gândesc la altceva. Din fericire pentru mine, curiozitatea mea despre această fată era de nestăpânit.

— Spune-mi ceva, am zis.

— Da? a întrebat ea răgușit și în voce încă i se simțea că plânsese.

— La ce te gândeai în seara asta, chiar înainte să vin eu de după colț? Nu ți-am putut înțelege expresia – nu păreai speriată, păreai că te concentrezi foarte tare asupra unui lucru.

Mi-am amintit fața ei – forțându-mă să mă uit prin ochii cui o văzusem –, hotărârea din privire.

— Încercam să-mi amintesc cum să imobilizez un atacator, a spus ea, cu vocea mai stăpână de data asta. Știi tu, autoapărare. Aveam de gând să-i sparg nasul.

Stăpânire aceea de sine nu s-a menținut pe tot parcursul explicațiilor. Tonul i s-a umplut de ură. Nu exageram deloc, iar furia ei nu mai era deloc amuzantă acum. Îi vedeam silueta fragilă – ca mătasea peste sticlă – umbrită de matahalele de oameni monștri care plănuiau să-i facă rău. Am început să fierb de furie.

— Aveai de gând să te lupți cu ei? Îmi venea să urlu. Instinctele ei lucrau împotriva ei. Nu te-ai gândit să fugi?

— Cad foarte des atunci când fug, a recunoscut spășită.

— Dar de ce n-ai țipat după ajutor?

— Ajungeam și la partea aia.

Am clătinat din cap fără să-mi vină a crede.

— Ai avut dreptate, i-am spus, cu un gust amar în voce. Chiar că mă lupt cu destinul ca să te țin în viață.

A oftat și s-a uitat pe geam. Apoi m-a privit din nou.

— Ne vedem mâine? m-a întrebat brusc.

Dacă tot ne duceam direct în iad – măcar să ne bucurăm de călătorie, nu?

— Da, și eu am un eseu de predat. Am zâmbit și m-am simțit bine să fac asta. În mod clar, nu doar la ea funcționau instinctele împotriva ei. Îți păstrez un loc liber la prânz, i-am zis.

Inima i-a tresărit de încântare. Inima mea moartă se simțea mai caldă.

Am oprit mașina în fața casei tatălui ei. Nu a făcut niciun gest să plece de lângă mine.

— *Promiți* să fii acolo mâine?

— Promit.

Oare cum de eram așa de fericit în timp ce făceam cel mai rău lucru din lume? În mod clar, ceva era greșit aici.

A încuviințat din cap pentru sine, mulțumită, după care a început să-și scoată jacheta pe care i-o dădusem.

— Poți s-o păstrezi, am asigurat-o rapid.

Adevărul este că voiam să o las cu ceva ce-mi aparținea. Un suvenir, așa cum păstrasem și eu dopul de la sticlă pe care-l țineam acum în buzunar.

— Nu ai altă jachetă pentru mâine, am găsit imediat o explicație.

Mi-a dat-o totuși înapoi, zâmbind cu regret.

— Nu vreau să trebuiască să-i explic asta lui Charlie, mi-a spus.

Da, îmi imaginez că nu ar fi trebuit. I-am zâmbit.

— Da, sigur.

Și-a pus mâna pe mânerul portierei, după care s-a oprit. Nu voia să plece, așa cum nici eu nu voiam să o las să plece.

Să o știu neprotejată, fie și pentru câteva clipe...

Peter și Charlotte erau departe de-acum, trecuseră de mult de Seattle, fără îndoială. Dar întotdeauna apăreau și alții.

— Bella? am rostit eu, încântat de plăcerea pe care o simțeam doar când îi rosteam numele.

— Da?

— Îmi promiți ceva?

— Da, a fost ea cu ușurință de acord, după care și-a îngustat ochii ca și cum s-ar fi gândit la vreun motiv să se opună.

— Nu te duce singură în pădure, am prevenit-o, întrebându-mă dacă cererea aceea i-ar declanșa obiecția din priviri.

A clipit, surprinsă.

— De ce?

Am privit prin întunecimea plină de pericole. Lipsa luminii nu reprezenta o problemă pentru ochii *mei*, dar nici pentru alt vânător nu ar fi fost vreo opreliște.

— Nu întotdeauna eu sunt cel mai periculos de acolo, i-am răspuns. Hai s-o lăsăm așa.

A tremurat, însă și-a revenit repede și chiar a zâmbit atunci când mi-a răspuns:

— Cum spui tu.

Respirația ei mi-a atins fața, atât de dulce.

Aș fi putut să stau aici toată noaptea cu ea, însă ea avea nevoie de somn. Cele două dorințe păreau la fel de puternice pe măsură ce continuau să se contrazică în interiorul meu: să o doresc și în același timp să doresc ca ea să fie bine.

Am oftat cu gândul la imposibilitatea de a le avea pe amândouă.

— Ne vedem mâine, am spus, știind că aveam să o văd mai devreme de atât.

Și totuși, ea nu avea să mă vadă *pe mine* până mâine.

— Pe mâine, atunci, a fost ea de acord când a deschis portiera.

Uitându-mă cum pleacă, m-a apucat din nou agonia.

M-am aplecat spre ea, dorindu-mi să o pot ține cu mine.

— Bella?

S-a întors, după care a încremenit, surprinsă să vadă că fețele noastre erau atât de aproape una de cealaltă. Și eu eram copleșit de această apropiere. Căldura ei emana în valuri, mângâindu-mi fața. Aproape că îi simțeam pielea mătăsoasă.

Bătăile inimii au început să-i fie neregulate și buzele i s-au întredeschis.

— Somn ușor, am șoptit, apoi m-am îndepărtat de ea înainte ca pornirile corpului meu – ori setea familiară, ori această poftă nouă și ciudată pe care începusem să o simt brusc – să mă determine să fac ceva ce i-ar putea face rău.

A rămas nemișcată pentru o clipă, cu ochii mari și uimiți. Șocați, mă gândesc.

Așa cum eram și eu de altfel.

Și-a revenit – deși fața îi era încă ușor buimacă – și aproape că a căzut din mașină, încurcându-se în picioare și fiind nevoită să se prindă de caroserie ca să-și recapete echilibrul.

Am chicotit, sperând că suficient de încet ca ea să nu mă poată auzi.

Am privit-o cum s-a împleticit până în zona luminată din preajma ușii de la intrare. Deocamdată era în siguranță. Și aveam să mă întorc în scurt timp, să mă asigur că rămâne așa.

Simțeam cum mă urmărește cu privirea în timp ce mă îndepărtam cu mașina pe străduța întunecată. O senzație cu totul diferită de cele cu care eram obișnuit. De regulă, *mă priveam* singur prin ochii altcuiva care mă urmărea, în cazul în care mă regăseam în gândurile cuiva. Situația aceasta nouă era ciudat de încântătoare – senzația intangibilă a ochilor care te privesc. Știam că simțeam asta doar pentru că era vorba despre ochii *ei*.

Un milion de gânduri s-au războit în mintea mea în timp ce șofam fără țintă prin noapte.

O vreme destul de lungă am dat ture pe străzi, fără să merg undeva anume, gândindu-mă la Bella și la cât de ușurat mă simțeam acum că știa adevărul. Nu mai trebuia să mă tem mereu că va afla ce eram. Știa. Nu conta pentru ea. Chiar dacă în mod evident era ceva rău pentru ea, era incredibil de eliberator pentru mine.

Și mai mult de atât, m-am gândit la Bella și la faptul că-mi împărtășea sentimentele de iubire. Nu avea cum să mă iubească la fel cum o iubeam eu pe ea – o iubire atât de puternică și consumatoare și distrugătoare probabil că i-ar frânge trupul fragil. Însă ea se simțea suficient de puternică. Suficient de puternică încât să-și înăbușe frica instinctivă. Suficient de puternică încât să vrea să fie cu mine. Și să fiu cu ea era cea mai mare fericire pe care o cunoscusem vreodată.

Pentru o vreme – dacă tot eram singur și măcar acum nu aveam cui să-i fac rău – mi-am îngăduit să simt fericirea fără să mai pomenesc despre tragedie. Doar să fiu extaziat de faptul că ținea la mine. Doar să mă bucur de triumful de a reuși să-i câștig afecțiunea. Doar să-mi imaginez că aveam să stau aproape de ea mâine, să-i aud vocea și să-i câștig zâmbetele.

Am văzut din nou zâmbetul acela în mintea mea, observându-i buzele pline ridicându-se la colțuri, gropița discretă din bărbia ascuțită, felul în care ochii ei încălzeau și topeau. Îi simțisem degetele atât de calde și de moi pe mâna mea în seara asta. Mi-am imaginat cum s-ar simți dacă i-aș atinge pielea delicată de pe obraji – mătăsoasă, caldă... atât de delicată. Mătase peste sticlă... înfricoșător de fragilă.

Nu am anticipat încotro se duceau gândurile mele decât atunci când a fost prea târziu. În timp ce-i vedeam în minte vulnerabilitatea, alte imagini cu fața ei mi-au pătruns în închipuiri.

Pierdută în umbre, palidă de frică – și totuși, cu maxilarul strâns și hotărât, ochii plini de concentrare, cu trupul suplu pregătit să se arunce asupra matahalelor care se adunaseră în jurul ei, coșmaruri în noapte.

— Ah, am mârâit atunci când ura profundă, pe care o uitasem doar temporar în bucuria de a o iubi pe ea, a izbucnit din nou într-un tumult de furie.

Eram singur. Aveam încredere că Bella era în siguranță acasă la ea. Pentru un moment m-am bucurat teribil că Charlie Swan – șeful poliției locale, instruit și înarmat – era tatăl ei. Trebuia să ajute și asta la ceva, să-i ofere un acoperiș sigur deasupra capului.

Era în siguranță. Nu mi-ar fi luat foarte mult timp să-i rad de pe fața pământului pe muritorii ce aveau de gând să-i facă rău.

Nu. Ea merita mai mult de atât. Nu puteam să îngădui să se simtă vinovată pentru o crimă.

Dar... cum rămânea cu ceilalți?

Da, Bella era în siguranță. Angela și Jessica probabil că erau și ele în siguranță în paturile lor.

Și totuși, un infractor era liber pe străzile din Port Angeles. Un monstru din specia oamenilor – oare asta îl făcea să fie doar problema oamenilor? Nu prea ne implicam în problemele oamenilor, cu excepția lui Carlisle și a muncii lui neobosite de a vindeca și salva. Pentru noi ceilalți, slăbiciunea pe care o aveam pentru sângele de om reprezenta un impediment puternic să ne amestecăm prea tare printre ei. Și apoi mai erau, bineînțeles, supraveghetorii noștri de la distanță, forțele de ordine adevărate ale vampirilor, clanul Volturi. Noi cei din familia Cullen duceam un stil de trai prea diferit. Ar fi fost extrem de periculos pentru familia noastră să le atragem atenția printr-un act de eroism prost pus în scenă.

Aceasta era în mod clar o problemă a oamenilor, și nu a speciei noastre. Să comit crima după care tânjeam era greșit. Știam asta. Dar nici să-l las liber să atace din nou nu avea cum să fie corect.

Șefa de sală blondă de la restaurant. Chelnerița la care nu mă uitasem cu adevărat. Amândouă mă enervaseră într-un mod frivol, însă asta nu însemna că meritau să se afle în pericol.

Am întors mașina spre nord, accelerând acum că aveam o destinație. Ori de câte ori aveam o dilemă care era peste puterile mele – ceva tangibil, ca această situație – știam la cine să merg să cer ajutor.

Alice stătea pe verandă, așteptându-mă. Am oprit în fața casei în loc să mă duc în garaj.

— Carlisle e la el în birou, mi-a spus ea înainte să apuc s-o întreb.

— Mulțumesc, am spus, ciufulindu-i părul când am trecut pe lângă ea.

— *Mersi că m-ai sunat înapoi*, a gândit ironică.

— Oh. M-am oprit lângă ușă, am scos telefonul și l-am deschis. Scuze. Nici nu m-am uitat să văd cine m-a sunat. Am fost... ocupat.

— Mda, știu. Și mie îmi pare rău. Până să apuc să văd ce urma să se întâmple, erai deja pe drum.

— A fost cât pe-aci, am murmurat.

— *Scuze*, a repetat ea, rușinată.

Îmi venea ușor să fiu generos, știind că Bella era bine.

— N-ai de ce. Știu că nu poți să surprinzi totul. Nimeni nu se așteaptă să fii atotștiutoare, Alice.

— Mersi.

— Aproape că te-am invitat la cină astă-seară – ai surprins asta până să mă răzgândesc?

A zâmbit larg.

— Nu, am ratat-o și pe asta. Mi-ar fi plăcut să știu. Aș fi acceptat.

— La ce te-ai concentrat de ai ratat atâtea chestii?

— *Jasper se gândește la aniversarea noastră.* A râs. *Încearcă să nu se hotărască ce cadou să-mi ia, însă cred că am o bănuială destul de bună...*

— N-ai niciun pic de rușine.

— Așa este.

Și-a țuguiat buzele și s-a uitat la mine, ușor acuzatoare.

— *Am fost mai atentă după aia. Ai de gând să le spui că știe?*

Am oftat.

— Da. Mai târziu.

— *Eu n-o să suflu o vorbă. Fă-mi o favoare și spune-i lui Rosalie atunci când nu sunt prin preajmă, bine?*

Am tresărit.

— Sigur.

— *Bella a primit vestea destul de bine.*

— Prea bine.

Alice a surâs larg.

— *Nu o subestima pe Bella.*

Am încercat să blochez imaginea pe care nu voiam să o văd – cea cu Bella și Alice, cele mai bune prietene.

Am oftat greu, devenind nerăbdător. Abia așteptam să fac ce mai aveam de făcut în a doua parte a serii. Voiam să treacă odată. Dar eram puțin îngrijorat să plec din Forks.

— Alice..., am început eu.

A văzut ce urma să o întreb.

— *O să fie bine în seara asta. Sunt mai atentă acum. Are nevoie de supraveghere douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, nu-i așa?*

— Cel puțin.

— Oricum tu o să fii cu ea în curând.

Am tras adânc aer în piept. Cuvintele sunau foarte frumos pentru mine.

— Haide, termină odată cu ce ai de făcut ca să fii unde vrei să fii, mi-a zis ea.

Am aprobat din cap și m-am grăbit să ajung în încăperea unde se afla Carlisle.

Mă aștepta, cu ochii mai degrabă spre ușă decât în cartea groasă pe care o avea pe birou.

— Am auzit-o pe Alice când ți-a zis unde sunt, a spus el, după care a zâmbit.

Mă simțeam ușurat să fiu aici cu el, să-i văd empatia și inteligența profundă din ochi. Carlisle avea să știe ce este de făcut.

— Am nevoie de ajutor.

— Orice ai nevoie, mi-a promis el.

— Ți-a spus Alice ce-a pățit Bella în seara asta?

— *Ce aproape a pățit*, m-a corectat în gând.

— Da, aproape. Am o dilemă, Carlisle. Știi, vreau... foarte mult... să-l omor. Am început să turui rapid și pătimaș. Enorm! Dar știu că nu ar fi bine, pentru că ar fi vorba despre răzbunare, nu dreptate. Doar furie, fără obiectivitate. Și totuși nu are cum să fie corect să las un violator și criminal în serie să bântuie prin Port Angeles! Nu-i cunosc pe oamenii de acolo, dar nu pot lăsa pe altcineva să-i ia locul Bellei și să fie victima lui. Celelalte femei – nu este corect...

Zâmbetul lui larg și neașteptat mi-a oprit brusc turuiala.

— *E foarte potrivită pentru tine, nu-i așa? Atâta compasiune, atât autocontrol. Sunt impresionat.*

— Nu caut complimente.

— Sigur că nu. Dar nu e ca și cum pot să controlez ce gândesc, nu? A zâmbit din nou. *Am eu grijă de el. Tu poți să te relaxezi. Nimeni nu va fi rănit în locul Bellei.*

Am văzut planul din mintea lui. Nu era chiar ceea ce voiam – nu-mi satisfăcea pofta de violență –, dar îmi dădeam seama că era cursul cel mai corect.

— Îți arăt unde să-l găsești, i-am spus.

— Să mergem.

În drum spre ieșire și-a luat geanta neagră. Aș fi preferat o formă mai agresivă de sedare – de pildă prin zdrobirea țestei de asfalt –, dar aveam să-l las pe Carlisle să acționeze în felul său.

Am luat mașina mea. Alice încă era pe trepte. A zâmbit și ne-a făcut cu mâna în timp ce ne îndepărtam. Mi-am dat

seama că văzuse ce avea să se întâmple. Nu urma să întâmpinăm vreo dificultate.

Drumul a fost scurt pe șoseaua liberă și întunecoasă. Am stins farurile, să nu atrag atenția. Am zâmbit gândindu-mă cum ar fi reacționat Bella la *această* viteză. Atunci când obiectase, eu deja șofam mai încet decât de obicei – ca să-mi prelungesc timpul cu ea.

Și Carlisle se gândea la Bella.

Nu prevăzusem că va fi așa de potrivită pentru el. Ce neașteptat! Poate că era cumva menit să se întâmple. Poate că are un scop mai nobil. Doar că...

Și-a închipuit-o pe Bella cu piele rece ca gheața și ochi roșii ca sângele, după care s-a cutremurat la vederea acelei imagini.

Da. Într-adevăr. *Doar că.* Pentru că nu știu în ce fel ar fi fost potrivită distrugerea a ceva atât de pur și de încântător?

M-am uitat tulburat în noapte; toată bucuria serii pierise.

Edward merită să fie fericit. I se datorează *asta.* Încrâncenarea gândurilor lui Carlisle m-a surprins. *Trebuie să existe o cale.*

Mi-aș fi dorit să pot crede oricare dintre speranțele lui. Însă nu exista niciun scop mai nobil pentru ceea ce i se întâmpla Bellei. Doar soarta ca o zgripțuroaică monstruoasă, urâtă și amară ce nu suporta ca ea să aibă viața pe care o merita.

Nu am mai stat și eu în Port Angeles. L-am lăsat pe Carlisle la spelunca unde canalia aceea pe nume Lanny își îneca dezamăgirea cu prietenii lui – dintre care doi adormiseră deja de băutură. Carlisle își dădea seama cât de greu îmi era să fiu atât de aproape – să aud gândurile individului și să-i văd amintirile, amintiri cu Bella amestecate cu cele ale altor fete, mai puțin norocoase, care nu mai puteau fi salvate de nimeni acum.

Respirația mi s-a accelerat. Mâinile mi s-au încleștat pe volan.

— *Du-te, Edward,* mi-a spus el cu blândețe. *Mă ocup eu ca toate celelalte să fie în siguranță. Tu du-te înapoi la Bella.*

A spus exact ce trebuia. Numele ei era singura distragere care însemna ceva pentru mine.

L-am lăsat pe Carlisle în mașină și am alergat spre Forks în linie dreaptă prin pădurea adormită. Mi-a luat și mai puțin timp decât făcusem cu mașina în viteză. Doar câteva minute mai târziu mă cățăram deja pe peretele casei sale și dădeam fereastra din calea mea.

Am oftat în liniște de ușurare. Totul era exact așa cum trebuia să fie. Bella era teafără și nevătămată în patul ei, visând, cu părul umed răsfirat pe pernă.

Însă, spre deosebire de alte nopți, era ghemuită ca o bilă mică, cu așternuturile strânse în jurul umerilor. Îi era frig, am bănuit. Înainte să mă așez în locul meu obișnuit, a avut un frison în somn, iar buzele au început să-i tremure.

M-am gândit o clipă, apoi am ieșit pe hol, explorând pentru prima dată altă parte a casei.

Charlie sforăia tare și ritmic. Aproape că am prins ceva din visul lui. Era o apă curgătoare și așteptare răbdătoare... poate că era la pescuit?

În capul scării se afla un dulap care arăta promițător. L-am deschis plin de speranță și am găsit ceea ce căutam. Am ales pătura cea mai groasă și am luat-o în camera ei. Aveam s-o duc înapoi până să se trezească ea și nimeni nu avea să bănuiască nimic.

Mi-am ținut respirația și am așezat cu grijă pătura deasupra ei. Nu a reacționat de la greutatea care i s-a adăugat. M-am întors în balansoar.

Cât am așteptat cu nerăbdare să se încălzească, m-am gândit la Carlisle și m-am întrebat unde era acum. Știam că planul lui avea să meargă lin – Alice văzuse asta.

Am oftat cu gândul la tatăl meu – Carlisle avea prea multă încredere în mine. Mi-aș fi dorit să fiu individul care credea

el că sunt. Individul acela, care merita fericire, ar putea spera să fie demn de fata care dormea aici. Ce diferite ar fi fost lucrurile dacă aș fi putut să fiu acel Edward.

Sau măcar, dacă tot nu puteam să fiu așa cum trebuia, măcar să existe un soi de echilibru în univers care să-mi anuleze întunecimea. N-ar trebui să existe și o entitate bună, care să mi se opună? Îmi imaginasem că soarta aceasta potrivnică, pe care o vedeam sub forma unei zgripțuroaice, putea fi o explicație pentru coșmarurile terifiante și improbabile ale Bellei – mai întâi eu, apoi dubița și apoi monstrul dezgustător din seara asta. Dar dacă soarta avea atât de multă putere, nu ar fi trebuit să existe o altă forță care să-i împiedice planurile?

Cineva ca Bella trebuia să aibă un protector, un înger păzitor. Merita să aibă unul. Și totuși, în mod clar fusese lăsată fără apărare. Mi-ar fi plăcut să cred că o veghea un înger sau ceva similar, orice i-ar fi oferit puțină protecție, dar atunci când am încercat să mi-l imaginez pe acel erou, a fost evident că era imposibil. Ce fel de înger păzitor ar fi lăsat-o pe Bella să vină *aici*? Să se intersecteze cu mine, așa cum era ea, într-un fel în care nu aș fi putut sub nicio formă să o trec cu vederea? Un parfum ridicol de puternic care să-mi atragă atenția, o minte tăcută care să-mi aprindă curiozitatea, o frumusețe discretă care să-mi atragă privirile, un suflet empatic care să-mi câștige admirația. Și pe deasupra mai avea și lipsa totală de instinct de conservare, astfel încât să nu mă considere respingător, și să nu uităm de ghinionul incredibil care o făcea să se afle mereu în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit.

Nu avea cum să existe vreo dovadă mai puternică de atât că îngerii păzitori nu existau decât în închipuiri. Nimeni nu merita unul mai mult decât Bella. Și totuși, orice înger care ne-ar fi permis să ne întâlnim trebuia să fie atât de irresponsabil, atât de nesăbuit, atât de... *dus cu pluta*, încât nu ar fi

avut cum să fie de partea binelui. Preferam să consider că există o zgripțuroaică dezgustătoare, decât să cred în vreo creatură cerească atât de ineficientă. Măcar așa aveam ocazia să lupt împotriva sorții hâde.

Și aveam să lupt, aveam să continui să lupt. Oricare era forța ce voia să-i facă Bellei rău trebuia să treacă mai întâi de mine. Nu, nu avea niciun înger păzitor. Însă aveam să fac tot posibilul ca să compensez pentru această lipsă.

Un vampir păzitor – așa ceva necesita un efort de imaginație.

După vreo jumătate de oră, corpul Bellei s-a relaxat din bila strânsă în care se ghemuise. A început să respire mai profund și să murmure ceva. Am zâmbit satisfăcut. Nu făcusem mare lucru, însă măcar dormea mai comod în noaptea aceasta pentru că eram aici.

— Edward, a oftat ea și a zâmbit în același timp.

Și, pentru o clipă, am ignorat orice tragedie și mi-am îngăduit să fiu fericit.

Capitolul 11

Interogatorii

Ştirea a apărut prima oară pe CNN.

M-am bucurat că informaţia apăruse la ştiri înainte să plec la şcoală. Eram neliniştit să aud cum vor formula oamenii relatarea şi cât de multă atenţie avea să primească. Din fericire, era o zi cu ştiri multe. Se petrecuse un cutremur în America de Sud şi o răpire politică în Orientul Mijlociu. Aşa că ştirea a primit doar câteva secunde, câteva fraze şi o fotografie granulată.

„Orlando Calderas Wallace, bănuit de crime comise în statele Texas şi Oklahoma, a fost arestat aseară în Portland, Oregon, mulţumită unui pont anonim. Wallace a fost găsit inconştient pe o alee la primele ore ale dimineţii, la câţiva metri de secţia de poliţie. În acest moment, oficialităţile nu ne pot spune dacă va fi extrădat la Houston sau în Oklahoma City pentru a fi judecat."

Fotografia din dosarul poliţiei era neclară şi la momentul când fusese făcută bărbatul avea o barbă deasă. Chiar dacă Bella ar fi văzut-o, probabil că nu l-ar fi recunoscut. Speram să nu îl recunoască. S-ar fi speriat fără rost.

— Aici în oraş nu i se va da prea mare atenţie. E prea departe ca să fie considerat de interes local, mi-a spus Alice. A fost o alegere bună să-l pui pe Carlisle să-l scoată din stat.

Am încuviinţat. În orice caz, Bella nu prea se uita la televizor şi nici pe tatăl ei nu-l văzusem să se uite la altceva decât la canalele sportive.

Făcusem ce putusem. Creatura aceea dezgustătoare nu mai vâna, iar eu nu eram un criminal. Cel puțin, nu în ultima vreme. Făcusem bine să-l ascult pe Carlisle, dar tot îmi doream ca javra aceea să nu fi scăpat așa ușor. M-am trezit că speram să fie extrădat în Texas, unde pedeapsa cu moartea era încă populară.

Nu. Asta nu conta. Aveam să las incidentul acesta în urmă și să mă concentrez pe ceea ce era mai important.

Plecasem din camera Bellei cu o oră în urmă și deja tânjeam s-o revăd.

— Alice, te superi dacă...

M-a întrerupt.

— O să șofeze Rosalie. O să se prefacă supărată, dar știi că se va bucura de pretextul de a face paradă cu mașina ei.

Alice a râs melodios. I-am zâmbit larg.

— Ne vedem la școală.

Ea a oftat și zâmbetul mi s-a transformat într-o căutătură urâtă.

— *Știu, știu,* a gândit ea. *Încă nu. O să aștept până când vei fi pregătit ca Bella să mă cunoască. Să știi totuși că nu sunt doar eu egoistă. Și Bella o să mă placă.*

Nu i-am răspuns și m-am grăbit să ies pe ușă. Acesta era un mod diferit de a vedea lucrurile. Oare Bella *ar vrea* s-o cunoască pe Alice? Să aibă un vampir drept prietenă?

Cunoscând-o pe Bella, ideea aceea probabil că n-ar fi deranjat-o.

M-am încruntat de unul singur. Ce voia Bella și ce era mai bine pentru Bella erau două lucruri complet diferite.

Am început să mă simt neliniștit când am parcat mașina pe aleea ei. O vorbă a oamenilor zicea că lucrurile arată diferit dimineața – că noaptea e un sfetnic bun. Oare aveam să arăt diferit în ochii Bellei în lumina palidă a unei zile cețoase? Mai mult sau mai puțin sinistru decât arătasem

în toiul nopții? Oare asimilase mai bine adevărul în timp ce dormea? Avea să-i fie, în sfârșit, teamă?

Și totuși, visele ei fuseseră liniștite noaptea trecută. Când îmi rostise iar și iar numele, zâmbise. În somn, mă rugase de mai multe ori să rămân. Oare asta nu avea să însemne nimic azi?

Am așteptat cu emoție, ascultând sunetele din interiorul casei – pașii grăbiți și împiedicați pe trepte, ruptura unei folii de ambalaj, recipientele din frigider lovindu-se între ele când s-a trântit ușa. Părea că Bella se grăbește. Oare era nerăbdătoare să ajungă la școală? Gândul acela m-a făcut să zâmbesc, plin de speranță din nou.

M-am uitat la ceas. Am presupus că – luând în calcul viteza cu care mergea vechitura ei de camionetă – Bella chiar era în întârziere.

A ieșit în grabă din casă, cu geanta cu cărți alunecându-i de pe umăr, cu părul prins într-un coc dezordonat care deja se desfăcea la ceafă. Puloverul verde, gros, pe care îl purta nu era suficient de călduros, așa că am văzut-o gârbovindu-și umerii când a simțit ceața rece.

Puloverul lung era prea mare pentru ea, nu o prindea bine. Îi ascundea silueta zveltă, transformându-i toate rotunjimile delicate și liniile moi într-o masă informă. Am apreciat asta aproape la fel de mult cât mi-aș fi dorit ca ea să fi purtat ceva care să semene cu bluza din seara anterioară. Țesătura i se lipise de piele într-o manieră atât de atrăgătoare, suficient de decoltată să-i descopere forma hipnotizantă a claviculelor, ce ieșeau în afară de sub scobitura gâtului. Albastrul curgea ca apa de-a lungul formei subtile a corpului ei.

Era mai bine – esențial chiar – să îmi țin gândurile departe, foarte departe de silueta aceea, așa că am fost recunoscător pentru puloverul larg. Nu îmi puteam permite să fac greșeli și ar fi fost o greșeală monumentală să stărui prea mult asupra acelor pofte ciudate pe care le trezea în

mine gândul la buzele... la pielea... la corpul ei. Dorințe pe care nu le simțisem de aproape o sută de ani. Dar nu-mi puteam permite să mă gândesc s-o ating, pentru că asta era imposibil.

Puteam s-o frâng.

Bella s-a îndepărtat de ușa casei atât de repede, încât aproape a trecut pe lângă mașina mea fără s-o observe.

Apoi s-a oprit brusc, iar genunchii i s-au blocat ca unui mânz speriat. Geanta i-a alunecat și mai jos pe braț și a făcut ochii mari când a observat mașina.

Am coborât, fără să mai am grijă să mă mișc cu viteză omenească, și i-am deschis portiera din partea pasagerului. Nu aveam de gând s-o mai amăgesc – când eram singuri, cel puțin, aveam să fiu eu însumi.

S-a uitat la mine, speriată din nou de parcă apărusem ca din ceață... Și apoi surpriza din ochii ei s-a schimbat în altceva și nu mi-a mai fost teamă – și n-am mai sperat – că sentimentele i se schimbaseră în cursul nopții. Căldură, mirare, fascinație, toate se vedeau în profunzimile străvezii ale ochilor ei.

— Vrei să mergi cu mine astăzi? am întrebat-o.

Spre deosebire de cina din seara precedentă, aveam să o las să aleagă. De acum înainte, avea să fie mereu alegerea ei.

— Da, mulțumesc, a murmurat ea, suind în mașină fără să ezite.

Oare avea să înceteze vreodată să mă încânte că eu eram cel căruia îi spunea „da"?

Am înconjurat rapid mașina, dornic să mă urc lângă ea. Nu a dat niciun semn că se speriase de reapariția mea bruscă.

Fericirea pe care o simțeam știind-o lângă mine în mașină era un sentiment cu totul nou. Oricât de mult mă bucuram de dragostea și compania familiei mele și în ciuda nenumăratelor distracții pe care lumea mea le avea de oferit,

nu mai fusesem niciodată atât de fericit. Chiar și știind că e greșit, că treaba asta nu avea cum să se sfârșească bine, nu puteam să-mi reprim zâmbetul de pe chip atât timp cât eram împreună.

Jacheta mea era împăturită pe tetiera scaunului ei. Am văzut-o pe Bella privind-o.

— Am adus jacheta pentru tine, i-am spus.

Acesta era pretextul meu, în caz că aș fi avut nevoie de unul, pentru faptul că apărusem neinvitat de dimineață. Era frig. Ea nu avea jachetă. Cu siguranță că era o formă acceptabilă de cavalerism.

— N-am vrut să te îmbolnăvești sau ceva de genul.

— Nu sunt chiar atât de delicată, a spus ea, uitându-se mai degrabă la pieptul meu decât la față, de parcă ar fi șovăit să-mi întâlnească privirea.

Dar și-a tras haina pe ea înainte să încerc s-o oblig sau s-o implor.

— Chiar nu ești? am murmurat în sinea mea.

Ea a privit afară spre șosea când am pornit către școală. N-am putut suporta liniștea decât câteva secunde. Trebuia să știu la ce se gândea în dimineața asta. De la ultimul răsărit de soare, între noi se schimbaseră foarte multe.

— Cum, nu ne mai jucăm de-a întrebările azi? am întrebat pe un ton vesel.

Ea a zâmbit, părând bucuroasă că abordasem subiectul.

— Te deranjează întrebările mele?

— Nu atât de mult cum mă deranjează reacțiile tale, i-am spus cu sinceritate, zâmbindu-i la rândul meu.

S-a bosumflat.

— Reacționez prost?

— Nu, tocmai asta e problema. Iei totul atât de rece – nu e natural.

Nu țipase deloc până acum. Cum era posibil așa ceva?

— Mă face să mă întreb ce gândești cu adevărat, am urmat.

Desigur, tot ceea ce făcea sau nu făcea Bella mă făcea să mă întreb asta.

— Întotdeauna îți spun ce gândesc.

— Mai omiți unele lucruri.

Și-a mușcat din nou buza. Nu părea să remarce că face gestul ăsta – era o reacție inconștientă la tensiune.

— Nu foarte multe.

Cuvintele acelea au fost îndeajuns să-mi stârnească curiozitatea. Ce anume îmi ascundea cu bună știință?

— Destule cât să mă înnebunească, i-am spus.

A ezitat, apoi a șoptit.

— Nu vrei să le auzi.

A trebuit să mă gândesc un moment, să trec prin toată conversația noastră din seara precedentă, înainte să fac legătura. Poate că am avut nevoie de atâta concentrare pentru că nu-mi puteam imagina că ar exista ceva ce nu aș vrea să aud de la ea. Și apoi – pentru că tonul vocii îi era același ca în seara trecută – mi-am amintit. O rugasem atunci să nu spună cu voce tare ce gândește. „Să nu mai spui asta niciodată", aproape mă răstisem la ea. O făcusem să plângă...

Oare asta îmi ascundea? Intensitatea sentimentelor față de mine? Faptul că nu conta că sunt un monstru și că i se părea prea târziu să se mai răzgândească în privința mea?

Nu am reușit să răspund, deoarece bucuria și durerea erau prea intense pentru a fi exprimate în cuvinte, iar conflictul dintre ele prea puternic pentru a îngădui un răspuns coerent. În mașină nu se mai auzea nimic, cu excepția ritmului constant al inimii și plămânilor ei.

— Unde-i restul familiei tale? m-a întrebat brusc.

Am tras aer în piept – înregistrând pentru prima dată cu durere adevărată prezența mirosului ei în mașină;

am observat, cu încântare, că mă obișnuiam cu el – și m-am forțat să vorbesc din nou pe un ton firesc.

— Au luat mașina lui Rosalie.

Am parcat pe locul liber de lângă mașina ei. Mi-am reținut un zâmbet când am văzut-o făcând ochii mari.

— Ostentativă, nu?

— Uau! a exclamat ea. Dacă are mașina *asta*, de ce vine cu tine la școală?

Lui Rosalie i-ar fi plăcut reacția Bellei... dacă ar fi fost obiectivă cu privire la Bella, ceea ce probabil nu avea să se întâmple.

— După cum am spus, este ostentativă. *Încercăm* să ne integrăm.

Desigur, Bella nu înțelegea absolut deloc contradicția evidentă a propriei mele mașini. Nu era o întâmplare că eram cel mai des văzuți într-un Volvo – o mașină apreciată mai presus de toate pentru siguranța ei. Siguranța, ceva de care vampirii chiar nu aveau nevoie la un mijloc de transport. Puțini ar fi recunoscut ediția de curse, mult mai puțin cunoscută, ca să nu mai menționez îmbunătățirile pe care le făcuserăm ulterior.

— Nu prea vă iese..., mi-a spus ea, apoi a râs cu un hohot lipsit de griji.

Sunetul senin și netulburat al râsetului ei mi-a încălzit locul unde ar fi trebuit să fie sufletul.

— Atunci de ce a șofat Rosalie astăzi, dacă sare atât de mult în ochi? a întrebat ea.

— N-ai observat? Încalc *toate* regulile acum.

Răspunsul meu ar fi trebuit să fie vag înfricoșător, dar, desigur, Bella a zâmbit când l-a auzit.

După ce am coborât din mașină, am mers cât de aproape de ea am îndrăznit, căutând cu atenție orice semn că apropierea mea ar fi deranjat-o. Mâna i s-a întins spre mine de

două ori, însă de fiecare dată a retras-o. *Părea* că își dorește să mă atingă... Respirația mi s-a accelerat.

— De ce aveți toți mașini din astea? Dacă vreți discreție? a întrebat ea în timp ce mergeam.

— Un moft, am recunoscut. Tuturor ne place să șofăm cu viteză.

— Mă gândeam eu, a bombănit pe un ton posac.

Nu a ridicat capul să-mi vadă rânjetul.

Ei, nu se poate! Nu cred așa ceva! Cum naiba a reușit Bella așa ceva?

Stupoarea mentală a Jessicăi mi-a întrerupt gândurile. O aștepta pe Bella, adăpostindu-se de ploaie sub streașina de la acoperișul cantinei, cu jacheta ei petrecută peste braț. Avea ochii mari de uimire.

Bella a remarcat-o și ea imediat. S-a îmbujorat vag când i-a înțeles expresia de pe față.

— Bună, Jessica. Mulțumesc că ți-ai adus aminte, a salutat-o.

Jessica i-a dat jacheta fără să spună niciun cuvânt.

Aveam de gând să fiu politicos cu prietenii Bellei, indiferent că îi erau prieteni buni sau nu.

— Bună dimineața, Jessica.

Măiculiță...

Jessicăi i-au sărit și mai tare ochii din cap, dar nu a tresărit și nici nu a făcut un pas în spate așa cum mă așteptam. Deși mă găsise adesea atrăgător în trecut, păstrase mereu o distanță sigură față de mine, așa cum făceau, în mod inconștient, toți admiratorii mei. Era bizar și amuzant... și sincer, un pic stânjenitor... să-mi dau seama cât de mult mă îndulcise în ochii celorlalți apropierea Bellei. Parcă nimeni nu se mai temea de mine. Dacă Emmett ar fi aflat despre asta, ar fi râs timp de un secol.

— Ăăă... bună, a mormăit Jessica și i-a aruncat Bellei o privire cu subînțeles. Bănuiesc că ne vedem la trigonometrie.

Poți să pariezi c-o să-mi spui totul. Cu detalii. Trebuie să știu detalii. Afurisitul de Edward CULLEN!!

Bella s-a strâmbat ușor.

— Da, ne vedem acolo.

Gândurile Jessicăi au luat-o razna când s-a grăbit spre primul ei curs, aruncându-ne priviri furișe peste umăr.

Toată povestea. Nu accept nimic mai puțin. Oare au plănuit să se vadă aseară? Sunt oficial împreună? Și de cât timp? Cum a putut să țină asta secret? Și de ce ar face-o? Nu poate fi o chestie ocazională – sigur e moartă după el. Voi afla cu siguranță. Mă întreb dacă s-a sărutat cu el? Vai, leșin... Gândurile Jessicăi au luat brusc altă direcție și capul i s-a umplut de fantezii nerostite. Am tresărit, auzindu-i speculațiile, și nu doar pentru că se pusese în locul Bellei în imaginile mentale.

Nu putea fi vorba de așa ceva. Și totuși... îmi doream...

Am refuzat să recunosc ce-mi doream, chiar și în sinea mea. În câte moduri nepotrivite puteam s-o doresc pe Bella? Care dintre ele avea s-o omoare în cele din urmă?

Am clătinat din cap și am încercat să mă înveselesc.

— Ce ai de gând să îi spui? am întrebat-o pe Bella.

— Hei! a șoptit pe un ton feroce. Credeam că nu poți să-mi citești gândurile!

— Nu pot.

M-am uitat la ea, surprins, încercând să înțeleg ce spusese. Ah, probabil că ne gândiserăm la același lucru, în același timp.

— Totuși, i-am spus, le pot citi pe ale ei – va aștepta să te atace în clasă.

Bella a scos un geamăt, apoi a lăsat jacheta să-i alunece de pe umeri. La început nu mi-am dat seama că mi-o returna – nu i-aș fi cerut-o. Aș fi preferat s-o păstreze... un suvenir, așa că am întârziat să mă ofer s-o ajut. Ea mi-a dat jacheta și a îmbrăcat-o pe a ei.

— Deci, ce ai de gând să îi spui? am insistat.

— Puțin ajutor? Ce vrea să știe?

Am zâmbit și am încuviințat din cap. Voiam să aud ce gândea fără să-i dau indicii.

— Nu este cinstit.

A îngustat ochii.

— Nu, faptul că nu-mi spui și mie ce știi – asta nu-i cinstit.

Corect – nu-i plăcea dublul standard.

— Vrea să știe dacă ne întâlnim în secret, am spus eu încet. Și mai vrea să știe ce simți față de mine.

Bella a ridicat din sprâncene – nu speriată, ci a mirare nevinovată. Făcea pe inocenta.

— La naiba, a murmurat. Ce-ar trebui să-i spun?

— Hm.

Întotdeauna încerca să mă facă să mărturisesc mai multe decât ea. M-am întrebat cum să răspund.

O șuviță rebelă din părul ei, umezită de ceață, îi traversa umărul și se răsucea acolo unde clavicula îi era ascunsă de puloverul ridicol. Mi-a atras atenția și m-am gândit la toate celelalte forme ascunse ale ei...

M-am întins spre șuviță, cu grijă să nu-i ating pielea – dimineața era și-așa suficient de rece și fără atingerea mea – și i-am răsucit-o la loc în cocul dezordonat, ca să nu mă distragă din nou. Mi-am adus aminte de momentul în care Mike Newton îi atinsese părul și mi s-a încleștat maxilarul. Se ferise de el atunci. Reacția ei de acum nu era nici pe departe la fel. În schimb, sub piele i s-a acumulat o cantitate mare de sânge și inima a început să-i bată brusc mai tare și neregulat.

Am încercat să-mi ascund zâmbetul și i-am răspuns la întrebare.

— Bănuiesc că ai putea să răspunzi „da" la prima întrebare... dacă nu te deranjează.

Alegerea trebuia să fie a ei, întotdeauna trebuia să fie alegerea ei.

— Este mai simplu decât orice altă explicație.

— Nu mă deranjează, a șoptit ea. Inima ei tot nu-și reluase ritmul regulat.

— Iar în ceea ce privește cealaltă întrebare... Nu mi-am putut ascunde zâmbetul. Ei, bine, voi asculta eu însumi, ca să aud răspunsul la ea.

Aveam s-o las pe Bella să se gândească *la asta*. Mi-am înăbușit un râset când i-am văzut șocul de pe față.

M-am întors repede înainte să mai pună și alte întrebări. Îmi venea greu să nu îi dau tot ceea ce-mi cerea. Iar eu voiam să aud gândurile ei, nu pe ale mele.

— Ne vedem la prânz! am strigat după ea peste umăr, un pretext să verific dacă se mai uita după mine.

Stătea acolo cu gura căscată. M-am întors din nou și am râs.

În timp ce mă îndepărtam, am devenit vag conștient de gândurile șocate și bănuitoare ale celor din jurul meu – privirile se mutau înainte și înapoi de la Bella la silueta mea care se îndepărta. Nu i-am băgat în seamă. Nu mă puteam concentra. Îmi venea și așa suficient de greu să-mi mențin picioarele la o viteză normală în timp ce traversam iarba umedă spre prima oră de curs. Îmi venea să alerg, să alerg de-adevăratelea, atât de repede, încât să dispar. Atât de repede, încât să simt că zbor. O parte din mine zbura deja.

Mi-am pus jacheta când am ajuns în clasă, lăsând mirosul Bellei să mă învăluie ca o ceață deasă. Aveam să ard acum – să las mirosul să mă desensibilizeze – și avea să fie mai ușor de ignorat mai târziu, când aveam să fiu cu ea din nou la prânz.

Era bine că profesorii nu se mai deranjau să mă pună să răspund în clasă. Astăzi ar fi fost ziua când m-ar fi prins pe picior greșit, nepregătit și fără să am răspunsurile potrivite. În dimineața asta mintea îmi era împrăștiată într-o sumedenie de locuri. Numai corpul îmi era în clasă.

Desigur că o urmăream pe Bella. Asta devenise natural, la fel de reflex ca respiratul, ceva de care eram doar vag conștient. I-am auzit conversația cu Mike Newton, care era demoralizat. A direcționat rapid conversația către Jessica, și eu am zâmbit atât de larg, încât Rob Sawyer, care stătea în banca din dreapta mea, a tresărit și s-a îndepărtat mai mult cu scaunul.

Îh. Sinistru.

Ei bine, nu-mi pierdusem talentul cu totul.

O monitorizam superficial pe Jessica, ascultând-o cum rafinează întrebările pentru Bella. Abia așteptam a patra oră, de zece ori mai nerăbdător și neliniștit decât fata curioasă care voia bârfe proaspete.

Și o ascultam și pe Angela Weber.

Nu uitasem de recunoștința pe care o simțeam față de ea, pentru că avusese doar gânduri amabile despre Bella de la început și apoi pentru ajutorul ei din seara precedentă. Așa că am așteptat toată dimineața, încercând să aflu ceva ce-și dorea. Am presupus că va fi ușor. Ca orice alt om, sigur își dorea vreo bijuterie sau o jucărioară. Poate mai multe. Aveam să-i livrez ceva anonim și urma să fim chit.

Dar Angela s-a dovedit aproape la fel de dificilă ca Bella cu gândurile ei. Era bizar de mulțumită pentru o adolescentă. Fericită. Probabil că acela era motivul amabilității ei neobișnuite – era unul dintre oamenii aceia rari care aveau tot ce-și doreau și voiau ceea ce aveau. Dacă nu era atentă la profesori și la notițele pe care le lua, se gândea la frățiorii ei gemeni pe care urma să-i ducă la plajă în weekend – anticipându-le încântarea cu o plăcere aproape maternă. Avea des grijă de ei, dar asta nu-i displăcea. Era foarte simpatică.

Însă pe mine nu mă ajuta deloc.

Trebuia să fie ceva ce-și dorea. Trebuia doar să mai caut. Dar mai târziu. Acum era timpul pentru ora de trigonometrie a Bellei împreună cu Jessica.

Nici n-am văzut pe unde merg când m-am îndreptat spre ora de engleză. Jessica era deja în bancă, bâțâind nerăbdătoare din ambele picioare în timp ce o aștepta pe Bella.

La polul opus, eu am devenit complet nemișcat odată ce m-am așezat în banca mea. Trebuia să-mi amintesc să mă mai foiesc în răstimpuri ca să mențin aparențele. Era dificil. Aveam gândurile concentrate pe ale Jessicăi. Speram că avea să fie cu băgare de seamă, să-i citească fața Bellei cu atenție în locul meu.

Nerăbdarea Jessicăi s-a făcut și mai mare când a intrat Bella în clasă.

Pare... bosumflată. De ce? Poate că nu se petrece nimic cu Edward Cullen. Asta ar fi o dezamăgire. Asta dacă nu cumva... el mai este disponibil... și dacă brusc e interesat de fete, nu m-ar deranja să-l ajut cu asta.

Expresia Bellei nu părea bosumflată, ci șovăielnică. Era îngrijorată – știa că aveam să aud totul.

— *Spune-mi totul!* i-a cerut Jess în timp ce Bella își scotea jacheta să o atârne pe spătarul scaunului.

Se mișca încet, fără chef.

Of, ce înceată mai e. Hai s-ajungem mai repede la bârfele suculente!

— *Ce vrei să știi?* s-a eschivat Bella în timp ce se așeza.

— *Ce s-a întâmplat seara trecută?*

— *M-a invitat la cină și apoi m-a condus acasă.*

Și apoi? Haide, trebuie să fi fost mai mult de atât! Minte oricum, îmi dau seama. O s-o confrunt direct.

— *Cum ați ajuns acasă atât de repede?*

Am privit-o pe Bella dând ochii peste cap la suspiciunile Jessicăi.

— *Șofează ca un maniac. A fost înspăimântător.*

A zâmbit discret, iar eu am râs sonor, întrerupând anunțurile domnului Mason. Am încercat să-mi camuflez râsetul sub forma unei tuse, dar n-am păcălit pe nimeni.

Domnul Mason mi-a aruncat o privire arțăgoasă, însă nici nu m-am deranjat să ascult gândul din spatele ei. O ascultam doar pe Jessica.

Aha. Pare că ar spune adevărul. De ce mă face să-i scot cuvintele cu cleștele? Eu m-aș lăuda în gura mare.

— *A fost ca o întâlnire – i-ai spus să vă vedeți acolo.*

Jessica a privit cum o umbră de confuzie traversează chipul Bellei și a fost dezamăgită de cât de sinceră părea.

— *Nu – am fost foarte surprinsă să-l văd acolo,* i-a răspuns Bella.

Ce se-ntâmplă?

— *Dar te-a adus cu mașina azi la școală, nu?*

Trebuie să fie mai mult în povestea asta.

— *Da, și asta a fost o surpriză. A observat seara trecută că nu aveam jachetă.*

Asta nu-i foarte distractiv, a gândit Jessica, dezamăgită din nou.

Eram plictisit de direcția interogatoriului ei – voiam să aud ceva ce nu știam deja. Speram că nu va fi atât de nemulțumită, încât să sară peste întrebările pe care le așteptam eu.

— *Deci, mai ieșiți împreună?* a întrebat Jessica.

— *S-a oferit să mă ducă sâmbătă cu mașina la Seattle pentru că-i de părere că mașina mea n-ar face față – asta se pune?*

Hmm. Cu siguranță se dă peste cap să... ei bine, să aibă grijă de ea, oarecum. Sigur e ceva măcar din partea lui, dacă nu și a ei. Dar cum ar fi posibil AȘA CEVA? Bella e nebună.

— *Da,* a răspuns Jessica.

— *Păi, atunci, da,* a concluzionat Bella.

— *U-a-u! Edward Cullen.*

Chiar dacă-l place sau nu, asta-i o veste bombă.

— *Știu,* a oftat Bella.

Tonul vocii ei a încurajat-o pe Jessica. *În sfârșit – pare că pricepe și ea!*

M-am întrebat dacă îi citea corect tonul Bellei. Mi-am dorit ca Jessica să-i fi cerut explicații despre ce spusese, în loc să facă presupuneri.

— *Stai!* a spus Jessica, amintindu-și brusc cea mai importantă întrebare. *Te-a sărutat?*

Te rog, spune da. Și apoi descrie fiecare secundă!

— *Nu*, a mormăit Bella, apoi și-a privit mâinile, cu o expresie sumbră. *Nu-i ceva de genul ăla.*

La naiba. Aș vrea eu... ha. Și ea pare să-și dorească.

M-am încruntat. Bella părea supărată de ceva, dar nu putea fi dezamăgire, așa cum își dorea Jessica. Nu putea să vrea așa ceva. Nu, știind ceea ce știa. Nu-și putea dori să fie așa de aproape de *dinții* mei. Din câte știa ea, puteam să am chiar colți.

M-am cutremurat.

— *Crezi că sâmbătă...?* a chestionat-o Jessica.

Bella a părut și mai supărată când a spus:

— *Mă îndoiesc.*

Da, și ea își dorește. Naspa pentru ea.

Oare pentru că priveam totul prin filtrul percepțiilor Jessicăi mi s-a părut și mie că avea dreptate?

Pentru o jumătate de secundă m-am lăsat distras de ideea, de imposibilitatea, unei sărutări cu Bella. Buzele mele pe ale ei, piatră rece pe mătase caldă și doritoare...

Și apoi ea moare.

Am clătinat din cap, am făcut o grimasă și m-am concentrat din nou.

— *Despre ce ați discutat?*

Chiar *ai vorbit cu el sau l-ai făcut să-ți scoată cu cleștele fiecare fărâmă de informație, ca acum?*

Am zâmbit trist. Jessica nu era chiar departe de adevăr.

— *Nu știu, Jess, o grămadă de lucruri. Am vorbit puțin despre eseul la engleză.*

Foarte, foarte puțin. Am zâmbit și mai larg.

Ei HAIDE.

— *Te rog, Bella! Dă-mi niște detalii.*

Bella s-a gândit un moment.

— *Păi, bine, iată unul. Ar fi trebuit s-o vezi pe chelneriță cum flirta cu el – se dădea în spectacol. Dar el n-a băgat-o deloc în seamă.*

Ciudat să-i spună așa ceva. Am fost surprins că Bella o remarcase pe chelneriță. Mie mi se păruse ceva insignifiant.

Interesant...

— *Ăsta-i un semn bun. Era drăguță?*

Hmm. Și Jessica se gândea la asta mai mult decât mine.

— *Foarte,* a spus Bella. *Și avea probabil nouăsprezece-douăzeci de ani.*

Jessica a fost distrasă o clipă de amintirea lui Mike la întâlnirea lor de luni seara, când Mike fusese un pic prea prietenos cu o chelneriță pe care ea nu o considera deloc drăguță. A împins amintirea la o parte și, înăbușindu-și iritarea, a revenit la chestionarea Bellei.

— *Și mai bine. Înseamnă că chiar te place.*

— *Cred că da,* a spus Bella încet, iar eu am înțepenit în așteptare pe marginea scaunului. *Dar e greu de spus. E mereu așa de misterios.*

Probabil că nu fusesem chiar atât de evident și de necontrolat pe cât crezusem. Și totuși, atentă cum era... cum de nu observase că eram îndrăgostit de ea? Am reluat în minte discuția noastră, aproape surprins că nu rostisem cuvintele cu voce tare. Mie mi se păruse că informația aceea existase în substratul fiecărei conversații dintre noi.

Uau! Nu știu cum ai putea să stai față în față cu un tip așa chipeș și să faci conversație.

— *Nu știu cum de ai curajul să fii singură cu el,* a spus Jessica.

O undă de șoc a traversat chipul Bellei.

— *De ce?*

Ce reacție ciudată. La ce crede că m-am referit?

— E așa de...

Care e cuvântul potrivit?

— Intimidant. N-aș ști ce să-i spun.

Nici măcar n-am putut să vorbesc în engleză cu el de dimineață și n-a făcut decât să-mi spună bună dimineața. Cred că am părut o idioată totală.

Bella a zâmbit.

— Da, și eu am probleme cu incoerența când sunt în preajma lui.

Probabil că încerca s-o facă pe Jessica să se simtă mai bine, pentru că ea era aproape nefiresc de controlată când eram împreună.

— Ei bine, a oftat Jessica. *Arată superb, într-adevăr.*

Bella s-a schimbat brusc la față. Ochii ei fulgerau în același fel în care o făceau atunci când îi displăcea vreo nedreptate. Jessica nu a înregistrat schimbarea de pe fața ei.

— Nu-i însă numai atât, s-a răstit Bella.

Oho. Acum chiar ajungem undeva.

— Serios? Ce mai e?

Bella și-a molfăit buza un moment.

— Nu pot să explic bine, a spus în cele din urmă. *Dar e și mai incredibil dincolo de fața lui.*

A întors capul, privind în gol, de parcă s-ar fi uitat la ceva departe, în zare.

Mi-am reamintit cum mă simțeam când Carlisle sau Esme mă lăudau mai mult decât meritam. Emoția asta era similară, dar mai intensă, mai pasională.

Vinde gogoși în altă parte – nu există nimic mai mișto decât fața aia! Dacă nu vorbim despre corpul lui. Leșin.

— E posibil așa ceva? a chicotit Jessica.

Bella nu s-a întors. A continuat să se uite în zare, ignorând-o.

O persoană normală ar fi jubilat acum. Poate c-ar fi mai bine să-i pun întrebări simple. Ha-ha! Ca și cum aș vorbi cu un copil de grădiniță.

— *Deci, îți place de el?*

Am înțepenit din nou.

Bella nu s-a uitat înspre Jessica.

— *Da.*

— *Vreau să spun, îți place pe bune de el?*

— *Da.*

Ia uite ce s-a-nroșit la față!

— *Cât de* mult *îți place de el?* a insistat Jessica.

Eram atât de atent la ele, încât sala de clasă ar fi putut să ia foc, și eu tot n-aș fi remarcat.

Fața Bellei era roșie ca racul acum – aproape îi puteam simți căldura doar de la imaginea aceea mentală.

— *Prea mult,* a șoptit ea. *Mai mult decât mă place el pe mine. Dar nu văd ce-aș putea face în privința asta.*

Fir-ar! Ce a întrebat domnul Varner?

— *Ăă, ce număr, domnule Varner?*

Era bine că Jessica nu o mai putea chestiona pe Bella. Aveam nevoie de un minut.

La ce se gândea oare fata asta *acum*? „Mai mult decât mă place el pe mine." De unde o mai scosese și pe asta? „Dar nu văd ce-aș putea face în privința asta." Ce voia să spună? Nu puteam găsi o explicație rațională pentru cuvintele acelea. Nu aveau niciun sens pentru mine.

Mi se părea că nu puteam lua nimic de bun. Lucruri evidente, lucruri care aveau un sens clar, se întorceau pe dos și se amestecau în mintea ei bizară.

M-am uitat la ceas, scrâșnind din dinți. Cum de puteau să mi se pară așa de lungi câteva minute? Îmi pierdusem perspectiva?

Am stat cu fălcile încleștate pe toată durata lecției de trigonometrie a domnului Varner. Am auzit mai mult din

ce a predat el decât din ce a predat profesorul meu. Bella și Jessica nu au mai vorbit, dar Jessica s-a mai uitat pe furiș la Bella de câteva ori și o dată a remarcat că se făcuse stacojie la față fără un motiv aparent.

Parcă nu mai venea odată pauza de prânz.

Când s-a terminat ora, nu eram sigur dacă Jessica avea să obțină de la Bella câteva dintre răspunsurile pe care le așteptam, dar Bella a fost mai rapidă de data asta.

Imediat ce s-a sunat de ieșire, Bella s-a întors spre ea.

— *La ora de engleză, Mike m-a întrebat dacă ai spus ceva despre luni seara,* i-a spus și un zâmbet i-a ridicat colțurile gurii.

M-am prins ce făcea – atacul e cea mai bună apărare.

Mike a întrebat de mine? Bucuria a făcut mintea Jessicăi să fie brusc neprotejată, mai blândă, fără nuanța ei arogantă obișnuită.

— *Glumești! Și ce i-ai spus?*

Era clar că asta era tot ce aveam să obțin de la Jessica azi. Bella zâmbea de parcă gândea și ea la același lucru. De parcă tocmai câștigase repriza.

Ei bine, la prânz avea să fie altă poveste.

M-am mișcat apatic la ora de sport împreună cu Alice, așa cum ne mișcam mereu când venea vorba de activitate fizică alături de oameni. Evident, Alice făcea echipă cu mine. Niciun alt om nu alegea vreodată să fie în echipă cu noi. Era prima zi de badminton. Am oftat de plictiseală, fluturând racheta într-o mișcare lentă ca să arunc fluturașul pe partea cealaltă. Lauren Malory era în echipa adversă. A ratat. Alice își răsucea racheta ca un baston, uitându-se la tavan. A făcut un pas mai aproape de plasă și Lauren s-a retras doi pași mai în spate.

Și eu, și frații mei detestam ora de sport, mai ales Emmett. Pentru el era o ofensă la adresa filosofiei personale să cedeze vreun meci. Dar azi îmi era de două ori mai greu la sport – mă simțeam la fel de nervos ca Emmett. Instructorul Clapp a

fluierat însă finalul și ne-a dat drumul mai devreme, înainte să-mi explodeze capul de nerăbdare. Am fost ridicol de recunoscător că sărise peste micul dejun – o nouă încercare de a ține dietă – și foamea îl zorise să plece din școală ca să caute pe undeva un prânz plin de grăsimi. Și-a promis sieși că o va lua de la capăt a doua zi...

Asta mi-a dat suficient timp să ajung în clădirea unde se ținea ora de matematică, înainte să se termine ora Bellei.

— *Distracție plăcută*, a gândit Alice în timp ce pleca să se vadă cu Jasper. *Mai trebuie să fiu răbdătoare doar câteva zile. Presupun că n-o s-o saluți pe Bella din partea mea, nu?*

Am clătinat din cap, exasperat. Oare toți cei care vedeau viitorul erau așa de îngâmfați?

— *Apropo, o să fie soare și aici, și în Seattle weekendul ăsta. Poate vrei să-ți faci alte planuri.*

Am oftat și am plecat în direcția opusă. Îngâmfată, dar cu certitudine de ajutor.

M-am sprijinit de perete, lângă ușă, așteptând. Eram suficient de aproape ca să aud prin zidul de cărămidă și vocea Jessicăi, nu doar gândurile.

— Nu stai cu noi astăzi, nu?

Arată toată... plină de încântare. Pun pariu că sunt o groază de chestii pe care nu mi le-a spus.

— Nu *cred*, a răspuns Bella, bizar de nesigură.

Nu-i promisesem că vom prânzi împreună? Unde-i era mintea?

Au ieșit din clasă împreună și ambele au făcut ochii mari când m-au văzut. Eu însă n-o auzeam decât pe Jessica.

Drăguț. Uau! Da, cu siguranță se petrec mai multe aici decât îmi spune ea.

— Ne vedem mai târziu, Bella.

Bella a venit către mine și s-a oprit la un pas distanță, nesigură. Era îmbujorată.

De-acum o cunoșteam suficient ca să fiu sigur că nu șovăia de teamă. Aparent, se gândea că există o prăpastie între sentimentele mele și ale ei. *Mai mult decât mă place el pe mine.* Absurd!

— Bună! i-am spus pe un ton un pic aspru.

S-a făcut și mai roșie la față.

— Salut!

Nu a părut că vrea să mai spună ceva, așa că am condus-o până la cantină, iar ea a mers în tăcere lângă mine.

Jacheta își făcuse treaba – mirosul ei nu mai era o lovitură pentru mine ca de obicei. Era doar o intensificare a durerii pe care o simțeam deja. Puteam să-l ignor mult mai ușor decât aș fi crezut.

Bella s-a fâțâit agitată cât am stat la coadă, jucându-se neatentă cu fermoarul de la jachetă sau mutându-se de pe un picior pe altul. Privea des în direcția mea, dar de câte ori îmi întâlnea ochii, se uita în jos de parcă se rușina de ceva. Oare din cauză că atâția oameni se holbau azi la noi? Poate că auzea șoaptele puternice din jurul nostru – bârfa era și verbalizată azi, nu doar gândită.

Sau poate că își dădea seama din expresia feței mele că aveam să cer niște explicații.

N-a spus nimic până am început să pun mâncare pe tavă. Nu știam ce îi place – nu încă – așa că am luat câte ceva din toate.

— Ce faci? a rostit ea printre dinți pe un ton scăzut. Doar nu iei toată mâncarea aia pentru mine?

Am clătinat din cap și am împins tava spre casa de marcat.

— Jumătate este pentru mine, desigur.

A ridicat din sprânceană cu scepticism, dar nu a mai adăugat nimic când am plătit mâncarea și am condus-o la masa unde stătuserăm săptămâna trecută. Părea că trecuse mult mai mult de atunci. Totul era diferit.

S-a așezat din nou vizavi de mine. Am împins tava către ea.

— Ia ce vrei, am încurajat-o.

A luat un măr și l-a răsucit în mâini, cu o expresie curioasă în privire.

— Am o curiozitate.

Ce surpriză!

— Ce-ai face dacă te-ar provoca cineva să mănânci mâncare? a continuat ea pe o voce suficient de scăzută cât să nu fie auzită de urechile omenești.

Urechile neomenești erau problema, mai ales cele care stăteau ciulite să audă tot. M-am încruntat.

— Mereu ești curioasă de câte ceva, m-am plâns.

Mai mâncasem și înainte. Era parte din șaradă. O parte neplăcută.

M-am întins după ce era mai la îndemână și m-am uitat drept în ochii ei când am mușcat o bucată din orice era chestia aceea. Fără să mă uit, nu-mi dădeam seama. Era la fel de cleioasă și scârboasă și cu o textură neplăcută ca toate alimentele oamenilor. Am mestecat repede și am înghițit, încercând să nu mă strâmb prea tare. Mâncarea s-a dus încet și inconfortabil pe gât. Am oftat când m-am gândit cum aveam s-o scot afară mai târziu. Dezgustător.

Bella a afișat o expresie șocată. Fusese impresionată.

Îmi venea să dau ochii peste cap. Bineînțeles că de-a lungul timpului ne perfecționaserăm înșelăciunea.

— Dacă cineva te-ar provoca să mănânci pământ, ai putea s-o faci, nu-i așa?

A strâmbat din nas și a zâmbit.

— Am făcut asta o dată... la o provocare. N-a fost chiar așa de rău.

Am râs.

— Nu știu de ce nu mă mir.

Cum a putut să facă așa ceva? Măgarul ăla egoist! Cum a putut să ne facă asta? Țipetele mentale ale lui Rosalie mi-au stricat buna dispoziție.

— Ușurel, Rose, l-am auzit pe Emmett șoptindu-i în partea cealaltă a cantinei.

Avea brațul în jurul ei, ținând-o strâns lângă el – stăpânind-o.

— *Scuze, Edward,* a gândit Alice simțindu-se vinovată. *Din conversația voastră și-a dat seama că Bella știa prea multe... și, ei bine, ar fi fost mai rău dacă nu i-aș fi spus imediat adevărul. Ai încredere în mine.*

Am tresărit la imaginea mentală care a urmat, la ce s-ar fi întâmplat dacă i-aș fi mărturisit lui Rosalie că Bella știa că sunt vampir după ce ajungeam acasă, acolo unde Rosalie nu mai avea aparențe de menținut. Probabil că trebuia să-mi ascund Aston Martinul undeva în afara statului, dacă nu se calma până se terminau orele. Imaginea mașinii mele preferate, distrusă și incendiată, era supărătoare – deși știam că meritam răzbunarea.

Nici Jasper nu era mai fericit.

Aveam să mă ocup de ei mai târziu. Îmi rămânea prea puțin timp ca să fiu împreună cu Bella și nu aveam de gând să-l irosesc.

Edward și Bella arată intimi, nu-i așa? Gândurile Jessicăi m-au întrerupt în timp ce încercam s-o ignor pe Rosalie. De data asta întreruperea nu m-a deranjat. *Un limbaj bun al trupului. O să-i spun impresiile mele Bellei mai târziu. Se apleacă spre ea exact cum ar trebui dacă ar fi interesat. Arată interesat. Arată... perfect.* Jessica a oftat. *Mmm!*

I-am întâlnit privirea curioasă și Jessica a întors capul cu nervozitate, făcându-se mică în scaun. *Hmm. Mai bine rămân la Mike. Realitate, nu fantezie...*

A trecut doar puțin timp, dar Bella a remarcat că ceva mă distrăsese.

— Jessica analizează tot ce fac, i-am spus eu folosind distragerea mult mai puțin importantă ca pretext. Îți va da toate detaliile mai târziu.

Rosalie se tot scandaliza, un monolog interior caustic care nu se oprea decât pentru o secundă sau două ca să caute în memorie insulte noi pe care să le azvârle în direcția mea. Am alungat-o cu forța în fundal, hotărât să fiu atent doar la Bella.

Am împins farfuria cu mâncare înspre ea – pizza, mi-am dat seama –, întrebându-mă cum ar fi mai bine să încep. Enervarea mea anterioară s-a reaprins când cuvintele ei mi s-au repetat în minte: „Mai mult decât mă place el pe mine. Dar nu văd ce aș putea face în privința asta."

A luat o înghițitură din aceeași felie de pizza. M-a uimit câtă încredere avea. Evident, nu știa că sunt veninos – nu că ar fi pățit ceva dacă mânca după mine. Și totuși mă așteptam să mă trateze altfel. Ca pe ceva diferit. Însă n-o făcea niciodată.

Am decis să încep ușor.

— Deci, chelnerița era drăguță, zici?

A ridicat iar din sprânceană.

— Chiar n-ai observat?

De parcă mi-ar putea atrage atenția altă femeie în afară de Bella. Absurd, din nou.

— Nu. Nu eram atent. Aveam multe pe cap.

— Biata fată, a spus Bella, zâmbind.

Îi plăcea faptul că nu o găsisem pe chelneriță interesantă în niciun fel. Înțelegeam asta. De câte ori îmi imaginasem și eu că îl schilodesc pe Mike Newton la ora de biologie?

Însă nu-și putea imagina cu adevărat că sentimentele ei omenești, rodul a numai șaptesprezece ani de muritoare puteau fi mai puternice decât bomba demolatoare de emoții care mă lovise pe mine după un secol de singurătate?

— Ceva ce i-ai spus Jessicăi... N-am putut să mențin tonul relaxat. Ei, bine, mă deranjează.

Bella a adoptat imediat o atitudine defensivă.

— Nu mă mir că ai auzit ceva care nu-ți place. Știi ce se spune despre cei care trag cu urechea.

Cei care trag cu urechea nu aud niciodată ceva bun despre ei înșiși, așa spunea zicala.

— Te-am avertizat că o să ascult, i-am reamintit.

— Iar eu te-am avertizat că nu vrei să știi tot ce gândesc.

Aha, se gândea la momentul când o făcusem să plângă. Remușcarea mi-a făcut vocea mai răgușită.

— Așa este. Totuși, nu ai dreptate în totalitate. Vreau să știu ce gândești – totul. Doar că mi-aș dori... să nu gândești unele lucruri.

Mai multe jumătăți de adevăr. Știam că *nu ar fi trebuit* să îmi doresc ca Bella să țină la mine. Dar îmi doream. Bineînțeles că îmi doream.

— Asta da diferență! a mormăit ea, uitându-se urât la mine.

— Dar nu la asta mă refer acum.

— Atunci la ce?

S-a aplecat spre mine, cu palma cuprinzându-și ușor gâtul. Mi-a atras atenția – m-a distras. Cât de moale trebuie să fi fost pielea ei!

„Concentrează-te", mi-am ordonat singur.

— Chiar crezi că ții la mine mai mult decât țin eu la tine? am întrebat-o.

Întrebarea suna ridicol în viziunea mea, de parcă amestecasem cuvintele.

A încremenit un moment. Chiar și respirația i s-a oprit. Apoi a întors capul, clipind des. A expirat cu un icnet ușor.

— O faci din nou, a murmurat ea.

— Ce anume?

— Mă amețești, a recunoscut, privindu-mă din nou în ochi, de data asta cu precauție.

— Ah.

Nu eram foarte sigur cum să reacționez. Încă eram încântat că *puteam* s-o amețesc. Însă asta nu mă ajuta să duc discuția mai departe.

— Nu-i vina ta. A oftat. Nu te poți abține.

— Ai de gând să răspunzi la întrebare? am insistat.

Ea s-a uitat lung la masă.

— Da.

Doar atât a spus.

— Da, ai de gând să răspunzi sau da, chiar crezi asta? am întrebat nerăbdător.

— Da, chiar cred asta, a spus ea fără să ridice capul.

Vocea ei avea o nuanță vagă de nefericire. A roșit iar și a început din nou, inconștient, să-și molfăie buza.

Mi-am dat seama deodată că îi venea chiar greu să recunoască, deoarece credea asta cu adevărat. Și nu eram cu nimic mai bun decât lașul ăla de Mike, cerându-i să-și confirme sentimentele înainte să le confirm eu pe ale mele. Nu conta că eu simțeam că îmi declarasem clar și răspicat intențiile. Aparent, pe ea nu o convinsesem, așa că nu aveam nicio scuză.

— Te înșeli, i-am spus pe un ton care nu lăsa niciun dubiu.

Cu siguranță, auzea tandrețea din vocea mea. Bella a ridicat capul spre mine, cu privirea opacă, fără să se citească nimic în ea.

— N-ai de unde s-o știi, a șoptit.

— Ce te face să crezi asta? am întrebat-o.

Am insinuat că ea credea că eu îi subestimez sentimentele pentru că nu puteam să îi aud gândurile. Problema reală era că ea le subestima mult pe ale *mele*.

S-a uitat înapoi la mine, încruntată, cu buza între dinți. Pentru a milioana oară, mi-am dorit cu disperare să o pot *auzi*.

Când tocmai mă pregăteam să o implor, a ridicat un deget ca să mă împiedice să vorbesc.

— Lasă-mă să mă gândesc, a cerut ea.

Atât timp cât pur și simplu își organiza gândurile, puteam să fiu răbdător.

Sau să mă prefac că sunt.

Și-a apăsat palmele una de alta, împletindu-și și despletindu-și degetele subțiri. S-a uitat la mâinile ei de parcă aparțineau altcuiva și apoi a vorbit.

— Păi, în afară de ce-i evident, a murmurat. Uneori... Nu pot fi sigură – eu nu pot citi gândurile –, dar uneori mi se pare că încerci, de fapt, să-ți iei la revedere când spui complet altceva.

Nu a ridicat privirea.

Se prinsese de asta, nu? Oare își dădea seama că doar slăbiciunea și egoismul mă țineau acolo? Oare mă desconsidera pentru asta?

— Ești intuitivă, am șoptit, apoi am observat îngrozit cum panica îi deforma expresia. M-am grăbit să îi contrazic presupunerea. Tocmai de asta te înșeli, totuși..., apoi am tăcut, amintindu-mi primele cuvinte din explicația ei. Mă deranjau, deși nu le înțelegeam. Ce vrei să spui prin „ce-i evident"?

— Păi, uită-te la mine, a spus ea.

Mă uitam. Tot ce făceam era să mă uit la ea.

— Sunt absolut banală, a explicat. Mă rog, cu excepția chestiilor rele, ca experiențele aproape mortale și faptul că sunt atât de împiedicată, încât pot s-o declar un handicap. Și uită-te la tine.

A fluturat din mână către mine, de parcă vorbea despre ceva atât de evident, încât nici nu era nevoie să se exprime în cuvinte.

Se credea banală? Credea că sunt cumva mai presus decât ea? În viziunea cui? A minților stupide, înguste și oarbe ca ale Jessicăi sau ale domnișoarei Cope? Cum de nu putea să-și dea seama că era cea mai frumoasă... mai deosebită...? Cuvintele acelea nu erau de ajuns.

Și habar nu avea de asta.

— Tu nu te vezi foarte clar, să știi, i-am spus. Recunosc că ești incredibil de precisă cu privire la chestiile rele...

Am râs fără umor. Nu mi se părea amuzant că o bântuia o soartă nemiloasă. Totuși, era oarecum drăguț că era împiedicată. Dulce. Oare m-ar fi crezut dacă i-aș fi spus că e frumoasă și pe dinafară, și pe dinăuntru. Poate că avea să găsească dovezile mai convingătoare.

— Dar tu nu ai auzit ce gândea fiecare băiat din școala asta în prima ta zi aici, am continuat.

Ah, speranța, fiorul, nerăbdarea acelor gânduri. Viteza cu care se transformaseră în fantezii imposibile. Imposibile, pentru că ea nu-l voia pe niciunul.

Mie îmi spusese „da".

Probabil că am zâmbit cu îngâmfare.

Bella s-a albit la față, luată prin surprindere.

— Nu cred asta, a mormăit ea.

— Măcar de data asta ai încredere în mine – ești opusul banalului.

Nu era obișnuită să fie complimentată, îmi dădeam seama. S-a îmbujorat și a schimbat subiectul.

— Dar nu eu sunt cea care își ia la revedere.

— Tu nu vezi? Asta arată că am dreptate. Eu țin mai mult la tine pentru că, dacă pot să fac asta...

Oare aveam să fiu vreodată suficient de altruist ca să fac ceea ce trebuie? Am clătinat din cap disperat. Trebuia să găsesc forța necesară. Bella merita să aibă o viață. Și nu cea pe care o văzuse Alice în viitorul ei.

— Dacă este cel mai bine pentru tine să plec..., am încercat să adaug.

Și trebuia să fie cel mai bine așa, nu? Locul ei nu era lângă mine. Nu făcuse nimic să merite infernul meu.

— Atunci mă voi răni pe mine ca să nu te rănesc pe tine, ca să te protejez, am încheiat.

Când am rostit cuvintele, am fost convins că erau adevărate.

Bella s-a uitat urât la mine. Din nu știu ce motiv, cuvintele mele o înfuriaseră.

— Și nu crezi că și eu aș face același lucru? a spus ea nervoasă.

Atât de furioasă... atât de delicată și de fragilă. Cum ar fi putut ea să rănească pe cineva?

— Nu va fi niciodată cazul să faci această alegere, i-am spus, deprimat din nou de diferența colosală dintre noi.

S-a uitat lung la mine, iar îngrijorarea a luat locul furiei din ochii ei și a readus pe frunte cuta mică dintre sprâncene.

Cu siguranță, ceva era în neregulă cu ordinea universului dacă cineva atât de bun și de fragil ca ea nu merita un înger păzitor care s-o țină departe de necazuri.

„Ei bine", m-am gândit cu umor negru, „cel puțin are un vampir păzitor".

Am zâmbit. Îmi plăcea pretextul meu de a rămâne.

— Desigur, protejarea ta începe să fie ca o ocupație cu normă întreagă care necesită prezența mea constantă.

Și ea a zâmbit.

— Nimeni n-a încercat să mă lichideze astăzi, a spus veselă, apoi a devenit din nou gânditoare pentru o jumătate de secundă înainte ca ochii să-i redevină opaci.

— Încă, am adăugat sec.

— Încă, a fost ea de acord, spre surprinderea mea.

Mă așteptasem să nege că ar avea nevoie de protecție.

În partea opusă a cantinei, văicărelile lui Rosalie crescuseră în intensitate în loc să se potolească.

— *Scuze*, a gândit Alice din nou.

Probabil că mă văzuse tresărind. Dar auzind-o, mi-am amintit că mai trebuia să mă ocup de niște chestii.

— Am încă o întrebare pentru tine, am spus.

— Dă-i drumul, a zis ea, zâmbind.

— Chiar trebuie să mergi la Seattle sâmbăta asta sau era doar o scuză ca să nu îți respingi toți admiratorii?

S-a uitat urât la mine.

— Știi, încă nu te-am iertat pentru treaba cu Tyler. E vina ta că s-a amăgit să creadă că merg cu el la bal.

— Ah, ar fi găsit el ocazia să te întrebe și fără ajutorul meu – voiam doar să îți văd fața.

Am râs acum amintindu-mi de expresia ei îngrozită. Nimic din ce îi povestisem despre istoricul meu îngrozitor nu o făcuse să arate atât de înspăimântată.

— Dacă te-aș fi invitat și eu, m-ai fi refuzat și pe mine?

— Probabil că nu, a spus. Dar aș fi anulat mai târziu – m-aș fi prefăcut bolnavă sau că mi-am luxat o gleznă.

Ce ciudat!

— De ce ai fi făcut asta?

A clătinat din cap de parcă era dezamăgită că nu înțelesesem imediat.

— Nu m-ai văzut niciodată la educație fizică, bănuiesc, dar aș fi crezut că tu o să înțelegi.

— Te referi la faptul că nu poți să mergi pe o suprafață plată și stabilă fără să te împiedici de ceva?

— Evident.

— Asta nu ar fi o problemă. Contează cine te conduce.

Pentru o fracțiune de secundă, am fost copleșit de ideea de a o ține în brațe la bal – unde cu siguranță ar fi purtat ceva drăguț și delicat, și nu puloverul acesta hidos.

Cu o claritate perfectă, mi-am adus aminte de atingerea corpului ei sub al meu după ce o aruncasem din calea dubiței. Îmi aminteam senzația aceea, mai tare decât pe cea de panică sau disperare. Fusese caldă și moale și se potrivise perfect cu forma de piatră a corpului meu...

M-am smuls brusc din amintirea aceea.

— Dar nu mi-ai răspuns, am spus repede, ca s-o împiedic să mă contrazică, ești hotărâtă să mergi la Seattle sau te superi dacă facem ceva diferit?

Cam necinstit din partea mea – să îi dau de ales fără să aibă opțiunea de a scăpa de mine în ziua aceea. Nu prea era corect. Îi făcusem totuși o promisiune în seara precedentă. Prea repede, prea necugetat, dar oricum... dacă aveam vreodată să-i câștig încrederea pe care mi-o acordase în ciuda faptului că eram nedemn de ea, aveam să-mi țin toate promisiunile făcute. Chiar dacă mă îngrozea ideea.

Avea să fie soare sâmbătă. Puteam să-i arăt varianta mea reală, dacă aveam să fiu suficient de curajos să-i suport groaza și dezgustul. Știam exact locul în care să-mi asum un asemenea risc.

— Sunt deschisă la alternative, a spus Bella. Dar trebuie să-ți cer o favoare.

Un „da" clar. Oare ce voia de la mine?

— Ce favoare?

— Pot să șofez eu?

Asta era ideea ei de glumă.

— De ce?

— Păi, în mare, pentru că, atunci când i-am spus lui Charlie că mă duc la Seattle, m-a întrebat în mod specific dacă mă duc singură, și la acel moment așa era. Dacă mă întreabă din nou, probabil nu voi minți, dar nu cred că mă va întreba din nou, iar dacă îmi las camioneta acasă, voi aduce inutil subiectul în discuție. Și pentru că stilul tău de șofat mă sperie.

Am dat ochii peste cap.

— Dintre toate chestiile care te-ar putea speria la mine, tu te îngrijorezi cu privire la stilul meu de șofat.

Creierul ei chiar că funcționa pe dos. Am clătinat din cap, dezgustat. De ce nu se putea teme de ceea ce trebuia? De ce nici eu nu voiam asta?

N-am reușit să mențin tonul jucăuș al schimbului nostru de replici tachinatoare.

— Nu îi spui tatălui tău că petreci ziua cu mine? am întrebat-o, iar tonul mi-a devenit sumbru când m-am gândit la toate motivele pentru care asta era important, ghicind deja care avea să-i fie răspunsul.

— În cazul lui Charlie, cu cât știe mai puțin, cu atât mai bine, a spus Bella părând foarte sigură pe ea. Unde mergem, oricum?

— Vremea va fi frumoasă, i-am spus încet, luptându-mă cu panica și cu nehotărârea, așa că o să stau departe de societate... și poți să stai cu mine, dacă vrei.

Bella s-a prins imediat de substratul afirmației mele. Privirea i-a devenit însuflețită și nerăbdătoare.

— Și o să-mi arăți ce ai vrut să spui, cu privire la soare?

Poate, ca în atâtea alte dăți, reacția ei avea să fie opusul la ce mă așteptam. Am zâmbit la posibilitatea asta, chinuindu-mă să revin la starea relaxată de dinainte.

— Da. Dar – nu spusese „da" – dacă nu vrei să fii... doar cu mine, aș prefera să nu te duci singură la Seattle. Mă înfiorez numai când mă gândesc în ce necazuri te-ai putea băga într-un oraș atât de mare.

Bella a strâns din buze. Era jignită.

— Phoenix e de trei ori mai mare decât Seattle – doar ca populație. Ca suprafață...

— Dar se pare, am spus, întrerupându-i explicațiile, că nu-ți sunase ceasul în Phoenix. Așa că aș prefera să stai lângă mine.

Putea să stea pentru veșnicie și tot n-ar fi fost de ajuns.

Nu trebuia să gândesc așa. Nu aveam veșnicia. Secundele care treceau contau mai mult ca niciodată. Fiecare secundă o schimba pe Bella, în timp ce eu rămâneam identic. Fizic, cel puțin.

— Să știi că nu mă deranjează să fiu singură cu tine, a spus ea.

Nu, pentru că avea toate instinctele pe dos.

— Știu, am oftat. Dar ar trebui totuși să-i spui lui Charlie.

— De ce naiba aș face-o? a întrebat, îngrozită de idee.

M-am încruntat la ea, deși furia era, ca de obicei, îndreptată tot asupra mea. Cât mi-aș fi dorit să am un răspuns diferit.

— Ca să îmi dai un mic imbold să te aduc înapoi, am șuierat.

Trebuia să-mi dea măcar atât – un martor care să mă stimuleze să fiu cu băgare de seamă.

Bella a înghițit un nod, apoi s-a uitat lung la mine o vreme. Oare ce vedea?

— Cred că o să-mi asum riscul, a spus ea.

Îh! Oare simțea fiori când își risca viața? Era o descărcare de adrenalină de care avea nevoie?

— *Mai taci odată din gură!* Țipătul mental al lui Rosalie s-a auzit și mai tare, trezindu-mă din reverie. Am văzut ce credea ea despre conversația noastră, despre câte știa deja Bella. Am privit instinctiv peste umăr și am văzut-o aruncându-mi priviri otrăvite, dar mi-am dat seama că, pur și simplu, nu-mi păsa. N-avea decât să distrugă mașina. Era doar o jucărie.

— Hai să vorbim despre altceva, a sugerat Bella dintr-odată.

Mi-am întors privirea către ea, întrebându-mă cum putea fi așa de inconștientă față de ceea ce conta cu adevărat. De ce nu vedea în mine monstrul care eram? Rosalie cu siguranță o făcea.

— Despre ce vrei să vorbim?

S-a uitat la stânga și la dreapta, de parcă ar fi verificat că nu ne poate auzi nimeni. Probabil că avea de gând să mai aducă în discuție vreun subiect legat de mitologia vampirilor. Privirea i-a înghețat o secundă și corpul i-a devenit rigid, dar apoi s-a uitat înapoi la mine.

— De ce te-ai dus în locul acela, Stâncile Caprei, weekendul trecut... să vânezi? Charlie a spus că nu-i un loc bun pentru excursii, din cauza urșilor.

Chiar că era inconștientă. M-am uitat la ea cu subînțeles, ridicând o sprânceană.

— Urși? a icnit ea.

Am zâmbit afectat, privind-o cum asimilează informația. Oare asta avea s-o facă să mă ia în serios? Oare exista ceva ce putea face asta?

— *Da, chiar așa, spune-i totul. Nu-i ca și cum am avea reguli!* au zbierat la mine gândurile lui Rosalie. M-am forțat să nu o mai aud.

Bella și-a controlat expresia.

— Știi, nu-i sezonul urșilor, a spus ea cu asprime, îngustându-și privirea.

— Dacă citești cu atenție, vei vedea că legile acoperă numai vânătoarea cu arme.

Și-a pierdut din nou controlul feței, însă doar pentru o clipă. A rămas cu gura căscată.

— Urși? a repetat, o întrebare ezitantă de data asta, și nu un icnet de groază.

— Grizzly este preferatul lui Emmett.

Am privit-o cum își gestionează uimirea și își revine.

— Hm, a murmurat.

A luat o înghițitură din pizza, uitându-se în jos. A mestecat dusă pe gânduri, apoi a luat o gură de suc.

— Deci, a spus în cele din urmă, privindu-mă din nou. Care-i preferatul tău?

Presupun că ar fi trebuit să mă aștept la o asemenea întrebare, dar tot m-a luat prin surprindere.

— Puma, am răspuns pe un ton cam răstit.

— Aha, a spus ea pe un ton neutru.

Inima a continuat să-i bată într-un ritm uniform, de parcă discutam despre restaurantul preferat.

Bine, atunci. Dacă voia să se comporte de parcă toate astea nu erau ieșite din comun...

— Desigur, trebuie să fim atenți să nu afectăm mediul înconjurător cu vânatul excesiv. Încercăm să ne concentrăm pe zone cu o suprapopulație de prădători – întinzându-ne cât de departe e nevoie. Întotdeauna există multe căprioare și mulți elani, și ne ajung, dar unde mai este distracția?

A ascultat cu o undă de interes politicos pe chip, de parcă eram un ghid la un muzeu care descria un tablou. N-am avut cum să nu zâmbesc.

— Da, unde, a murmurat ea calm și a mai mușcat din pizza.

— Începutul primăverii este sezonul preferat al lui Emmett pentru vânat urși, am continuat eu pe același ton. Tocmai ies din hibernare, așa că sunt mai țâfnoși.

Șaptezeci de ani mai târziu, și tot nu trecuse peste faptul că fusese înfrânt în acea primă bătălie.

— Nimic mai amuzant decât un urs grizzly iritat, a fost de acord Bella, dând din cap cu gravitate.

Nu mi-am putut înăbuși chicotul când am clătinat din cap în fața calmului ei ilogic. Cu siguranță, era doar o mască.

— Spune-mi ce crezi cu adevărat, te rog.

— Încerc să-mi imaginez – dar nu pot, a spus ea și i-a apărut iar cuta dintre sprâncene. Cum vânați un urs fără arme?

— Oh, dar avem arme, i-am spus eu, apoi am zâmbit arătându-mi dinții. Mă așteptam să se scuture de groază, dar n-a făcut nimic, ci a rămas nemișcată, privindu-mă. Doar că nu genul de arme pe care le iau în considerare cei care scriu legile. Dacă ai văzut vreodată la televizor un urs atacând, ți l-ai putea imagina pe Emmett vânând.

Bella a privit către masa la care stăteau ceilalți și a tresărit.

În sfârșit. Apoi am râs în sinea mea, pentru că știam că o parte din mine își dorea ca ea să fi rămas în necunoștință de cauză.

S-a uitat la mine cu ochii negri și profunzi larg deschiși.

— Și tu ești tot ca un urs? a întrebat aproape în șoaptă.

— Mai mult ca o puma, sau așa îmi spun ei, i-am răspuns, încercând să par din nou detașat. Poate că preferințele noastre sunt un indicator.

Bella a zâmbit vag.

— Poate, a repetat ea. Apoi a înclinat capul spre umăr și curiozitatea din ochii ei era evidentă. E ceva ce-aș putea vedea și eu cândva?

Pentru o clipă, am văzut imaginea cu o claritate perfectă – corpul mutilat, golit de sânge al Bellei în brațele mele – de parcă eu aș fi avut viziunea, și nu Alice, în a cărei minte tocmai o zărisem. Dar nu aveam nevoie să fiu clarvăzător ca să prevăd grozăvia aceea. Concluzia era evidentă.

— Cu siguranță că nu! m-am răstit.

S-a lăsat brusc pe spate, șocată și înspăimântată de furia mea bruscă.

Și eu m-am sprijinit de spătar, încercând să pun spațiu între noi. Nu avea să vadă asta niciodată, nu-i așa? Chiar n-ar fi făcut nimic ca să mă ajute s-o păstrez în viață?

— E prea înfricoșător pentru mine? m-a întrebat pe un ton neutru, însă inima i-o luase la galop.

— Dacă asta ar fi cauza, te-aș lua cu mine în seara asta, am șuierat printre dinți. *Ai nevoie* de o doză sănătoasă de frică. Nimic n-ar putea fi mai util pentru tine.

— Atunci de ce? a insistat ea, fără să se descurajeze.

Am privit-o sumbru, așteptând să i se facă frică. Mie clar îmi era frică.

Însă privirea i-a rămas curioasă și nerăbdătoare și nimic mai mult. Își aștepta răspunsul, fără să cedeze.

Dar pauza de prânz se terminase.

— Mai târziu, m-am răstit și m-am ridicat în picioare. O să întârziem.

A privit în jur, dezorientată, de parcă uitase că eram la cantină. De parcă uitase și că eram la școală, și nu într-un loc intim. Îi înțelegeam perfect sentimentele. Și mie îmi venea greu să-mi aduc aminte de restul lumii atunci când eram cu ea.

S-a ridicat repede, clătinându-se o dată, apoi și-a aruncat geanta pe umăr.

— Mai târziu, a spus ea și din expresia fermă a gurii mi-am dat seama că era hotărâtă.

Avea să mă facă să mă țin de cuvânt.

Capitolul 12

Complicații

Bella și cu mine ne-am îndreptat în tăcere spre ora de biologie. Am trecut pe lângă Angela Weber, care mai trăgea de timp pe trotuar, vorbind despre o temă cu un băiat din clasa ei de trigonometrie. I-am scanat superficial gândurile, așteptându-mă să fiu și acum dezamăgit, doar ca să fiu surprins de cât de triste erau.

Aha, deci *exista* ceva ce își dorea Angela. Din păcate, nu era ceva ce putea fi cu ușurință împachetat în hârtie de cadou.

Pentru o clipă, m-am simțit ciudat de liniștit să aud dorința ei fără speranță. M-a cuprins un sentiment de prietenie și m-am simțit în momentul acela unul și același cu ființa aceea umană bună la suflet.

În mod bizar m-am simțit consolat că nu eram singurul care trăia o poveste de dragoste tragică. Inimi frânte existau peste tot.

În clipa următoare, m-a cuprins un sentiment brusc și profund de enervare. Fiindcă povestea Angelei nu *trebuia* să fie tragică. Amândoi erau oameni, iar diferența care părea insurmontabilă în mintea ei era absolut ridicolă în comparație cu situația mea. Nu exista *niciun motiv* pentru inima ei frântă. Câtă tristețe irosită! De ce nu ar avea măcar această poveste un final fericit?

Voiam să-i ofer un cadou... Ei bine, aveam să-i dau ceea ce-și dorea. Știind ce putere aveam asupra speciei umane,

probabil că nu avea să fie foarte greu. Am căutat prin conștiința băiatului cu care vorbea, obiectul adorației ei, și am descoperit că nu părea să nu-și dorească să fie cu ea, ci doar că îl reținea aceeași dificultate pe care o vedea și ea.

Tot ce trebuia să fac era să plasez sugestia.

Planul se contura cu ușurință, iar scenariul s-a scris singur, fără vreun efort din partea mea. Urma să am nevoie de ajutorul lui Emmett și adevărata dificultate avea să fie să-l determin pe el să mă ajute cu planul. Specia umană era mult mai ușor de manipulat decât specia nemuritoare.

Am fost mulțumit de soluția mea, de darul meu pentru Angela. Fusese o diversiune plăcută de la propriile mele probleme. De-ar fi fost și ale mele așa de ușor de rezolvat.

M-am simțit ceva mai bine atunci când Bella și eu ne-am așezat la locurile noastre. Poate că ar fi trebuit să fiu mai optimist. Poate că exista vreo soluție pentru noi care-mi scăpa din vedere, așa cum soluția evidentă care exista în cazul Angelei era invizibilă pentru ea. Puțin probabil... Dar de ce să pierd vremea în deznădejde? Nu aveam timp de pierdut când venea vorba de Bella. Fiecare secundă conta.

Domnul Banner a scos un televizor și un aparat video preistoric. Trecea rapid printr-o secțiune a programei care nu-l interesa în mod special – afecțiunile genetice –, proiectându-ne un film pentru următoarele trei zile. *Lorenzo* nu era vesel, dar asta nu a stat în calea entuziasmului din clasă. Nu trebuiau luate notițe și nu existau lecții din care să ni se dea lucrări de control. Ființele umane erau în al nouălea cer.

Mie îmi era indiferent oricum. Nu plănuisem să fiu atent la altceva în afară de Bella.

Astăzi nu mi-am tras scaunul mai departe de al ei ca să am spațiu să respir. M-am așezat, în schimb, aproape de ea așa cum ar fi făcut orice ființă umană normală. Mai aproape decât am stat la mine în mașină, suficient de aproape încât

partea stângă a corpului meu să se afunde în căldura emanată de pielea ei.

Era o experiență stranie, pe cât de plăcută, pe atât de înnebunitoare, dar preferam așa, decât să stau vizavi de ea la masă. Era mai mult decât speram, totuși mi-am dat seama brusc că nu era suficient. Nu eram mulțumit. Atunci când mă aflam așa aproape de ea, nu-mi doream decât să fiu și mai aproape.

O acuzasem pe Bella că era un magnet care atrăgea pericolele. În clipa aceasta simțeam că ceea ce-i spusesem era adevărat la propriu. Eu *eram* un pericol și cu fiecare centimetru cu care îmi permiteam să mă apropii de ea, atracția creștea în intensitate.

Apoi domnul Banner a stins luminile.

Ciudat cât de puțin conta asta pentru mine, având în vedere că lipsa luminii nu însemna aproape nimic pentru ochii mei. Vedeam la fel de bine ca mai devreme. Fiecare detaliu din cameră era clar.

Și atunci de unde venea curentul electric pe care l-am simțit brusc în aer? Oare din cauză că știam că eram singurul care putea vedea totul atât de limpede? Că eu și Bella eram invizibili pentru ceilalți? Ca și cum am fi fost singuri, doar noi doi, ascunși în încăperea întunecată, stând atât de aproape unul de celălalt.

Mâna mea s-a întins către ea din proprie voință. Doar ca s-o ating, s-o țin în întuneric. Oare avea să fie o greșeală așa groaznică? Dacă avea s-o deranjeze pielea mea, tot ce trebuia să facă era să se ferească.

Mi-am retras mâna, mi-am încrucișat brațele la piept și mi-am strâns mâinile în pumni. Fără greșeli, mi-am promis. Dacă aș fi luat-o de mână, aveam să-mi doresc mai mult – încă o atingere nesemnificativă, încă un pas mai aproape de ea. Simțeam asta. Un nou tip de dorință creștea în interiorul meu, încercând să-mi dezechilibreze autocontrolul.

Fără greșeli.

Bella și-a încrucișat brațele la piept, cu mâinile în pumni, exact ca mine.

„La ce te gândești?" Muream să-i șoptesc asta, însă în clasă era prea liniște ca să poată fi trecută cu vederea chiar și o conversație șoptită.

Filmul a început, luminând puțin de tot întunericul. Bella a ridicat privirea spre mine. A observat cât de rigid îmi țineam corpul – exact ca el ei – și a zâmbit. Buzele i s-au despărțit ușor, iar ochii îi păreau încărcați de invitații calde.

Sau poate că vedeam ce voiam să văd.

I-am răspuns la zâmbet. Respirația i s-a poticnit cu un icnet neauzit, după care s-a uitat rapid în altă parte.

Asta înrăutățea lucrurile. Nu știam la ce se gândește, însă brusc am devenit ferm convins că avusesem dreptate și că *voia* ca eu să o ating. Simțea această dorință periculoasă exact așa cum o simțeam și eu.

Între corpul ei și al meu vibrau curenți electrici.

Bella nu s-a mișcat pe tot parcursul orei, păstrându-și postura țeapănă și controlată, la fel ca mine. Mă mai privea în răstimpuri, iar curenții electrici mă traversau cu un șoc brusc.

Ora a trecut – încet, însă nu suficient de încet. Era o experiență cu totul nouă pentru mine, aș fi putut sta așa cu ea zile întregi, doar ca să mă bucur de sentimentul acesta pe de-a întregul.

Pe măsură ce treceau minutele, în mine s-au purtat zeci de lupte, rațiunea înfruntându-se cu dorința.

Într-un final, domnul Banner a reaprins tuburile fluorescente.

În lumina puternică, atmosfera din încăpere a revenit la normal. Bella a oftat și s-a întins, flexându-și degetele în față. Trebuie să fi fost incomod pentru ea să stea în poziția aceea atât timp. Pentru mine era mai ușor – îmi venea natural să stau nemișcat.

Am chicotit când i-am văzut expresia de ușurare de pe față.

— Ei bine, asta a fost foarte interesant.

— Îhî, a murmurat ea, înțelegând perfect la ce mă refeream, dar fără să facă orice alt comentariu.

Ce n-aș fi dat să aud ce gândea *fix acum*.

Am oftat. Puteam să-mi doresc mult și bine, fiindcă oricum nu-mi era de niciun ajutor.

— Mergem? am întrebat, ridicându-mă în picioare.

S-a strâmbat și s-a ridicat nesigură pe picioare, cu mâinile întinse ca și cum s-ar fi temut că va cădea.

Puteam să-i ofer mâna mea. Sau îmi puteam pune mâna sub cotul ei – doar puțin – cât să o ajut să-și recapete echilibrul. În mod sigur, nu ar fi fost o nelegiuire așa de îngrozitoare.

Fără greșeli.

A fost foarte tăcută în timp ce ne îndreptam spre sala de sport. Cuta dintre ochi îi era adâncă, semn că reflecta profund la ceva. Și eu mă gândeam cu multă atenție.

Nu avea cum să-i facă rău dacă îmi atingea puțin pielea, susținea latura mea egoistă.

Puteam să-mi moderez cu ușurință presiunea mâinii. Nu era greu să o fac. Simțul meu tactil era mai bine dezvoltat decât al oamenilor; puteam să jonglez cu douăsprezece pocaluri de cristal și să nu scap niciunul. Puteam să ating o bulă de săpun fără să o sparg. Atât timp cât mă controlam foarte bine.

Bella era ca o bulă de săpun – fragilă și efemeră. *Temporară.*

Cât timp mi-aș fi putut justifica prezența în viața ei? Cât timp îmi rămânea la dispoziție? Voi mai avea altă ocazie ca aceasta, un moment ca acesta, o secundă similară? Nu aveam cum să fiu mereu atât de aproape de ea.

Când am ajuns la ușa sălii de sport, Bella s-a întors spre mine și ochii i s-au lărgit văzându-mi expresia feței. Nu a zis

nimic. M-am privit în oglinda ochilor ei și am văzut conflictul urlând într-ai mei. Mi-am privit fața schimbându-se atunci când latura mea bună a pierdut lupta.

Mâna mi s-a ridicat fără o comandă conștientă care să-i fi fost transmisă. La fel de ușor ca și cum ar fi fost făcută din cea mai fină sticlă, ca și cum ar fi fost la fel de fragilă ca bula pe care mi-o imaginasem, degetele mele i-au mângâiat pielea caldă de pe obraji. S-a încălzit sub atingerea mea și i-am simțit pulsul luând-o la goană pe sub pielea translucidă.

Destul, mi-am comandat, deși mâna mea tânjea să-i cuprindă toată partea aceea a feței. *Destul.*

Mi-a fost greu să-mi retrag mâna, să mă abțin să mă apropii și mai mult de ea. Într-o clipită mi-au trecut prin minte o mie de posibilități diferite – o mie de feluri prin care puteam să o ating. Vârful degetului meu trasându-i conturul buzelor. Palma mea cuprinzându-i bărbia. Aș fi putut să-i scot clama din păr și să-l las să mi se reverse peste degete. Mâna mea în jurul taliei ei, lipind-o de trupul meu.

Destul.

M-am forțat să mă întorc, să mă îndepărtez de ea. Corpul mi s-a mișcat țeapăn – nedorind să o facă.

Mi-am lăsat mintea să dăinuie în urma ei ca să o privească, atunci când m-am îndepărtat rapid, aproape fugind de ispită. Am interceptat gândurile lui Mike Newton – erau cele mai sonore – în timp ce o privea pe Bella trecând pe lângă el fără să îl bage în seamă, cu ochii dezorientați și obrajii roșii. S-a uitat urât și, brusc, numele meu era amestecat cu înjurăturile din mintea lui. Nu m-am putut abține să nu rânjesc ușor.

Simțeam furnicături în mână. Am îndoit-o și am strâns-o în pumn, dar tot mă înțepa, fără să mă doară.

Nu, nu o rănisem – însă tot fusese o greșeală să o ating.

Parcă pusesem mâna pe cărbuni încinși, ca și cum o versiune domoală a setei mele mi se întinsese prin tot corpul.

Oare data viitoare, când urma să fiu aproape de ea, mă voi putea abține să o ating iar? Și dacă aveam să o ating a doua oară, oare eram capabil să mă opresc la atât?

Nu trebuie să mai fac alte greșeli. Asta era. „Bucură-te de amintirea aceasta, Edward", mi-am spus posomorât, „și ține-ți mâinile acasă". Ori asta, ori trebuia să mă forțez să plec... cumva. Pentru că nu puteam să-mi îngădui să fiu aproape de ea dacă insistam să mai comit alte erori.

Am tras adânc aer în piept și am încercat să-mi controlez gândurile.

Emmett m-a prins din urmă, în afara clădirii unde se ținea ora de engleză.

— Hei, Edward.

Arată mai bine. Ciudat, dar mai bine. Fericit.

— Hei, Em.

Arătam fericit? M-am gândit că, în ciuda haosului din capul meu, simțeam ceva similar cu fericirea.

— *Nu prea știi să-ți ții gura, băiete. Rosalie o să-ți smulgă limba.*

Am oftat.

— Îmi pare rău că te-am lăsat să te descurci singur cu asta. Ești supărat pe mine?

— Mnu. Rose o să treacă peste. Era menit să se întâmple, oricum. *Având în vedere ce vede Alice...*

Nu voiam să mă gândesc la viziunile lui Alice acum. Am privit drept înainte, cu dinții încleștați.

Căutând ceva care să mă distragă, l-am observat pe Ben Cheney intrând la ora de spaniolă din fața noastră. Iată și șansa să-i ofer Angelei Weber cadoul meu.

M-am oprit din mers și l-am prins pe Emmett de braț.

— Stai un pic.

— *Care-i faza?*

— Știu că nu merit, dar poți să-mi faci o favoare?

— Ce favoare? m-a întrebat el, curios.

Dintr-o suflare – la o viteză care ar fi făcut cuvintele neinteligibile pentru un om –, i-am explicat ce voiam.

S-a uitat la mine după ce am terminat, cu gândurile la fel de goale ca fața lui.

— Deci? l-am grăbit. Mă ajuți să fac asta?

I-a luat o clipă să răspundă.

— Dar, *de ce*?

— Haide, Emmett. De ce *nu*?

— *Cine ești tu și ce ai făcut cu fratele meu?*

— Nu ești tu cel care se plânge că școala este mereu la fel? Ai avea parte de ceva diferit acum, nu? Privește-l ca pe un experiment – un experiment în specia umană.

S-a uitat la mine pentru încă un moment înainte să cedeze.

— Păi, da, *este* diferit, măcar atâta să recunosc. În regulă, fie. Emmett a pufnit după care a ridicat din umeri. O să te ajut.

Am rânjit, simțindu-mă mai entuziasmat de planul meu acum că era și el de acord. Rosalie era o pacoste, dar îi voi fi mereu recunoscătoare pentru că l-a ales pe Emmett. Nimeni nu avea un frate mai bun ca al meu.

Emmett nu avea nevoie să exerseze. I-am șoptit o singură dată, pe sub mustață, replicile, în timp ce intram în clasă.

Ben era deja la locul lui, în spatele meu, pregătindu-se să-și predea tema făcută acasă. Eu și Emmett ne-am așezat și am făcut la fel. În clasă nu era încă liniște. Murmurul conversațiilor urma să continue până când doamna Goff avea să ceară liniște. Nu se grăbea nicăieri, ci corecta testele de la ora anterioară.

— Deci, a spus Emmett, mai tare decât era necesar. Ai apucat s-o inviți pe Angela Weber în oraș?

Sunetul de hârtii foșnind s-a oprit brusc atunci când Ben a încremenit, cu atenția îndreptată către conversația noastră.

Angela? Vorbesc despre Angela?

Bun. Îi trezisem interesul.

— Nu, am spus eu, clătinând încet din cap ca să pară că regretam.

— De ce? a improvizat Emmett. N-ai curaj?

M-am încruntat la el.

— Nu. Am auzit că îi place de altcineva.

Edward Cullen avea în plan s-o invite pe Angela în oraș? Dar... nu. Nu-mi place chestia asta. Nu vreau să se apropie de ea. Nu-i... potrivit pentru ea. Nu-i... în siguranță.

Nu anticipasem cavalerismul acesta la el, instinctul protector. Țintisem către gelozie. Dar dacă mergea și așa, era bine.

— Și ai de gând să lași asta să te oprească? a întrebat Emmett zeflemitor, improvizând din nou. N-ai chef de puțină concurență?

M-am uitat urât la el, însă m-am și folosit de ceea ce îmi ridicase la fileu.

— Uite care-i faza, cred că-i place cu adevărat de un tip, Ben. N-am de gând să încerc să-i schimb părerea. Mai sunt și alte fete pe aici.

Reacția din scaunul din spatele meu a fost electrică.

— Cine-i? a întrebat Emmett, revenind la scenariu.

— Partenera mea de laborator a spus că-i un puști pe care-l cheamă Cheney. Nu sunt sigur că-l cunosc.

Mi-am mușcat buzele să mă abțin să zâmbesc. Numai aroganții din familia Cullen puteau să fie credibili atunci când se prefăceau că nu cunosc fiecare elev din școala asta minusculă.

Mintea lui Ben se învârtea șocată. *Mă place pe mine? În defavoarea lui Edward Cullen? Dar de ce m-ar plăcea pe mine?*

— Edward, a murmurat Emmett pe un ton mai scăzut și a mișcat ochii înspre băiat. E chiar în spatele tău, a spus el pe mutește, dar atât de evident, încât ființa umană să-i poată citi cu ușurință pe buze.

— Ah, am murmurat eu ca răspuns.

M-am întors în scaun și am aruncat o privire către băiatul din spate. Pentru o clipă, ochii negri dinapoia lentilelor ochelarilor au exprimat teamă, apoi el s-a încordat și și-a îndreptat umerii, jignit de evaluarea mea vizibil denigratoare. A ridicat brusc bărbia și o roșeală de furie i-a întunecat pielea măslinie.

— Ha, am spus cu aroganță atunci când m-am întors înapoi spre Emmett.

Se crede mai bun decât mine. Dar Angela nu-i de aceeași părere. O să-i arăt eu...

Perfect.

— Dar n-ai spus că ea se duce cu Yorkie la bal? a întrebat Emmett pufnind la rostirea numelui băiatului pe care mulți elevi îl desconsiderau pentru stângăcia lui.

— Se pare că aia a fost o decizie de grup. Doream să mă asigur că Ben înțelegea asta foarte clar. Angela este timidă. Dacă B... mă rog, dacă un băiat n-are curaj s-o invite în oraș, atunci ea cu siguranță nu-l va invita.

— Ție îți plac fetele timide, mi-a răspuns Emmett, improvizând iar. *Fetele tăcute. Fetele precum... hmm, nu știu. Poate Bella Swan?*

Am rânjit la el.

— Exact. Apoi am continuat să joc teatru. Poate că Angela se va plictisi să aștepte. Poate c-o s-o invit eu să meargă cu mine la balul de absolvire.

Nu, n-o să faci asta, a gândit Ben, îndreptându-se în scaun. *Și ce dacă-i mai înaltă decât mine? Dacă ei nu-i pasă, atunci nu-mi pasă nici mie. E cea mai bună și cea mai deșteaptă și cea mai drăguță fată din școala asta... și mă vrea pe mine.*

Îmi plăcea de acest Ben. Părea deștept și bine intenționat. Poate chiar era demn de o fată ca Angela.

I-am dat OK-ul lui Emmett pe sub masă atunci când doamna Goff s-a ridicat și a salutat clasa.

— *Bine, recunosc – a fost oarecum distractiv*, a gândit el.

Am zâmbit în sinea mea, mulțumit că fusesem în stare să avansez măcar o poveste de dragoste. Eram sigur că Ben avea să facă ce trebuie, iar Angela avea să primească darul meu anonim. Mă achitasem de datorie.

Cât de prostuți erau oamenii, să lase o diferență de înălțime de cincisprezece centimetri să le stea în calea fericirii.

Succesul acela m-a binedispus. Am zâmbit din nou când m-am așezat la locul meu, pregătit să mă distrez. La urma urmei, așa cum Bella scosese în evidență la prânz, până acum nu o mai văzusem în acțiune la ora de educație fizică.

Gândurile lui Mike erau cel mai ușor de reperat din tumultul de voci ce roiau în sala de sport. Mintea lui îmi devenise mult prea familiară în ultimele săptămâni. Am oftat și m-am resemnat să ascult și prin el. Măcar puteam fi sigur că avea să fie atent la Bella.

Am ajuns la timp să aud că se oferise să-i fie partener de badminton. În timp ce făcea propunerea, îi treceau prin minte și alte moduri în care îi putea fi partener. Zâmbetul mi-a pierit, dinții mi s-au încleștat și a trebuit să-mi reamintesc că nu aveam voie să-l omor pe Mike Newton.

— *Mersi, Mike – știi că nu e nevoie să faci asta.*

— *Nu-ți face griji, o să mă feresc din calea ta.*

Ea a zâmbit, apoi lui Mike i-au fulgerat prin minte o grămadă de posibile accidente – toate legate într-un fel sau altul de Bella.

La început a jucat singur, în timp ce Bella ezita în jumătatea din spate a terenului, ținând racheta cu prudență, ca și cum ar fi putut să explodeze dacă o mișca prea puternic. Apoi instructorul Clapp a trecut pe acolo și i-a cerut lui Mike să o lase și pe Bella să joace.

O, Doamne, a gândit Mike atunci când Bella a înaintat oftând, ținând racheta sub un unghi stângaci.

Jennifer Ford a servit fluturașul direct către Bella plină de aroganță în gânduri. Mike a văzut-o pe Bella împleticindu-se către el, legănând racheta la metri depărtare de țintă, după care s-a repezit să încerce să salveze voleul.

Am privit alarmat traiectoria rachetei Bellei. În mod inevitabil, a lovit fileul întins la maximum după care a ricoșat spre ea, a lovit-o în frunte, apoi a ricoșat mai departe și l-a izbit pe Mike în brat cu un bufnet sonor.

Au, au! Îh.... O să m-aleg cu o vânătaie.

Bella se masa pe frunte. Îmi era greu să stau în scaun la oră, știind că era rănită. Dar ce puteam să fac, chiar dacă aș fi fost lângă ea? Și nu părea să fie ceva grav. Am ezitat, privind.

Instructorul a râs.

— *Îmi pare rău, Newton. Fata asta-i cobea cea mai mare pe care am văzut-o vreodată. N-ar trebui să-și abată ghinionul și asupra altora.*

S-a întors intenționat cu spatele, după care s-a dus să se uite la alt meci pentru ca Bella să poată reveni la rolul anterior de spectator în teren.

Au, a gândit Mike din nou, masându-și brațul. S-a întors către Bella.

— *Ești bine?*

— *Da, tu cum ești?* a întrebat ea spășită.

— *Cred că o să supraviețuiesc.* Nu vreau să pară că sunt un plângăcios. Dar, Doamne, ce tare mă doare!

Mike și-a rotit brațul, strâmbându-se de durere.

— *Eu mai bine mă duc să stau acolo*, a spus Bella, cu stânjeneală mai degrabă decât cu durere pe față.

Poate că Mike primise lovitura mai rea. În tot cazul eu așa *speram*. Măcar acum ea nu mai juca. Ținea racheta cu atâta grijă la spate, cu expresia plină de remușcări... încât a trebuit să mă prefac că tușesc ca să-mi maschez hohotul de râs.

— *Ce-i așa amuzant*? a vrut Emmett să știe.

— Îți spun mai târziu, am murmurat eu.

Bella nu s-a aventurat să joace mai departe. Instructorul a ignorat-o și l-a lăsat pe Mike să joace singur.

Am rezolvat rapid testul la finalul orei, așa că doamna Goff m-a lăsat să plec mai devreme. Mă concentram să-l ascult pe Mike în timp ce traversam campusul. Hotărâse să o confrunte pe Bella cu privire la mine.

Jessica jură că sunt împreună. De ce? De ce a trebuit s-o aleagă pe ea?

El nu-și dăduse seama ce se întâmplase de fapt – că ea mă alesese *pe mine*.

— *Deci.*

— *Deci ce?* a întrebat ea.

— *Tu și Cullen, hm?*

Tu și ciudatul acela. Adică, mă rog, dacă un tip bogat este așa de important pentru tine...

Am scrâșnit din dinți auzindu-i presupunerea jignitoare.

— *Nu-i treaba ta, Mike.*

E defensivă. Deci e adevărat. La naiba!

— *Nu-mi place.*

— *Nu trebuie să-ți placă*, a sărit ea.

De ce nu vede ce personaj de circ e? Cum sunt toți, de fapt. Felul în care se uită la ea. Mă trec toți fiorii numai să văd.

— *Se uită la tine de parcă... de parcă ai fi de mâncare.*

M-am chircit, așteptând răspunsul ei.

S-a făcut roșie la față, apoi a strâns buzele ca și cum și-ar fi ținut respirația. Apoi, brusc, un chicotit i-a scăpat printre buze.

Acum râde de mine. Super.

Mike s-a întors, cu gânduri morocănoase, și s-a dus să se schimbe.

M-am sprijinit de zidul sălii de sport și am încercat să-mi revin în fire.

Cum putuse să râdă de acuzațiile lui Mike – atât de bine țintite, încât începusem să mă îngrijorez dacă nu cumva

Forks devenea *prea conștient* de prezența noastră. De ce să fi râs de sugestia că aș putea să o omor, din moment ce știa că era perfect adevărat?

Ce era în *neregulă* cu ea?

Oare avea un simț al umorului morbid? Nu se potrivea cu impresia pe care mi-o făcusem despre caracterul ei, dar cum puteam să fiu sigur? Sau poate că noțiunea mea referitoare la îngerașul prostuț era adevărată dintr-un punct de vedere: nu avea deloc simțul fricii. Era curajoasă – puteam să o numesc așa. Alții i-ar fi putut spune prostănacă, dar eu știam cât de inteligentă era. Indiferent de motiv, oare această ciudată lipsă de frică era cea care o punea atât de frecvent în pericol? Poate că avea să aibă mereu nevoie de mine aici.

Dacă puteam să mă disciplinez, să fie în siguranță în prezența mea, atunci poate că ar fi fost corect să stau aproape de ea.

Atunci când a ieșit pe ușile sălii de sport, avea umerii încordați și-și mușca din nou buza inferioară – un semn sigur de neliniște. Dar imediat ce mi-a întâlnit privirea, postura i s-a relaxat și un zâmbet larg i s-a întins pe față. Era o expresie ciudat de liniștită. A venit direct lângă mine fără să ezite, oprindu-se doar atunci când a ajuns suficient de aproape de mine încât căldura corpului ei să mă lovească așa cum ar fi făcut-o un val care se sparge la mal.

— Bună, a șoptit ea.

Fericirea pe care am simțit-o în acel moment a fost, din nou, fără precedent.

— Salut! am spus, după care – pentru că, devenind brusc atât de bine dispus, nu m-am putut abține să nu o tachinez – am adăugat: Cum a fost la educație fizică?

I-a mai pierit puțin zâmbetul de pe buze.

— Bine.

Ce prost mințea!

— Serios? am întrebat, gata să pun sare pe rană – încă eram îngrijorat de lovitura de la cap.

Oare o durea?... dar apoi gândurile lui Mike Newton au fost atât de sonore, încât nu m-am mai putut concentra.

Îl urăsc. Îmi doresc să moară. Sper să sară cu mașina aia lucioasă a lui de pe o stâncă. De ce n-o poate lăsa în pace. Să stea în haita lor acolo – de ciudați.

— Ce? a vrut Bella să știe.

Ochii mi s-au concentrat iar pe fața ei. S-a uitat la Mike cum dădea înapoi, apoi din nou la mine.

— Newton mă calcă pe nervi, am recunoscut.

A rămas cu gura căscată și i-a pierit zâmbetul. Probabil că uitase că aveam puterea să fiu martor la acea oră dezastruoasă, sau poate că spera că nu o folosisem.

— Iar ai ascultat?

— Ce-ți mai face capul?

— Ești incredibil! a spus ea printre dinți, după care s-a întors și a pornit furioasă cu pași repezi către parcare.

Se făcuse roșie ca racul – îi era rușine. Am ținut pasul cu ea, sperând că furia avea să-i treacă iute. De obicei mă ierta destul de repede.

— Tu ești cea care a spus că nu te-am văzut niciodată la educație fizică, i-am explicat. Mi-ai trezit curiozitatea.

Nu a răspuns. S-a încruntat.

S-a oprit brusc în parcare atunci când și-a dat seama că mașina mea era blocată de o mulțime de elevi, majoritatea băieți.

Mă întreb cu ce viteză au mers cu chestia asta.

Uită-te la schimbătorul ăla de viteze automat. N-am mai văzut niciodată unul decât în reviste.

Mișto grile laterale!

Dacă aș avea și eu șaizeci de mii de dolari cu care să n-am ce face...

Tocmai din acest motiv era mai bine ca Rosalie să-și folosească mașina doar în afara orașului.

M-am strecurat prin înghesuiala de băieți încântați, ca să ajung la mașina mea. După o clipă de ezitare, m-a urmat și Bella.

— Ostentativă, am murmurat în timp ce suia în mașină.

— Ce mașină e asta? a întrebat ea.

— Un M3.

— Nu vorbesc limbajul *Car and Driver*[1].

— E un BMW.

Am dat ochii peste cap după care m-am concentrat să merg în marșarier fără să calc pe cineva. A trebuit să-i privesc în ochi pe câțiva băieți, care nu păreau să aibă vreo intenție să se dea din calea mea. O fracțiune de secundă de contact vizual a părut să fie suficient de convingătoare.

— Mai ești supărată? am întrebat-o.

Încruntătura i se relaxase.

— Cu siguranță, a răspuns ea tăios.

Am oftat. Poate că nu ar fi trebuit să aduc vorba. În fine. Bănuiesc că puteam încerca să repar lucrurile.

— Mă ierți dacă îmi cer scuze?

S-a gândit pentru un moment.

— Poate... dacă o spui din suflet, a hotărât ea. *Și* dacă promiți să nu mai faci.

Nu aveam de gând să o mint și, în mod clar, nu aveam de gând să fiu de acord cu *așa ceva*. Poate dacă-i ofeream un alt târg.

— Ce zici dacă o spun din suflet *și* sunt de acord să te las să șofezi sâmbătă?

Cuta dintre sprâncene i-a apărut brusc în timp ce se gândea la această nouă înțelegere.

---

[1] *Car and Driver*: revistă foarte cunoscută pentru pasionații de automobile din SUA.

— De acord, a spus după un moment de gândire.

Acum în ceea ce privește scuzele mele... Până acum nu mai *încercasem* să o vrăjesc pe Bella intenționat, însă părea un moment bun să o fac. M-am uitat profund în ochii ei în timp ce ne îndepărtam de școală, întrebându-mă dacă o făceam bine. Mi-am folosit tonul convingător.

— Atunci îmi pare foarte rău că te-am supărat.

Inima îi bătea mai zgomotos decât de obicei, iar ritmul devenise brusc sacadat. Ochii îi erau foarte lărgiți. Părea uimită.

Am zâmbit pe jumătate. Părea că reușisem. Desigur, îmi era și puțin greu să nu o privesc în ochi. Și eu eram la fel de vrăjit ca ea. Ce bine că știam acest drum pe de rost.

— Și voi fi în pragul ușii tale sâmbătă dimineață la prima oră, am spus, punând punct certei noastre.

A clipit cu rapiditate, clătinând capul ca și cum voia să-și limpezească mintea.

— Hm, a spus ea, nu mă ajuți deloc în problema cu Charlie dacă un Volvo rămâne în mod inexplicabil pe alee.

Ah, cât de puține lucruri știa încă despre mine.

— Nu intenționam să vin cu mașina.

— Și atunci cum..., a dat ea să întrebe.

Am întrerupt-o. Răspunsul meu probabil că ar fi atras după sine un șir de alte întrebări.

— Nu-ți face probleme. Voi fi acolo, fără mașină.

A înclinat capul într-o parte și, pentru o secundă, a arătat ca și cum avea de gând să ceară mai multe detalii, după care a părut că s-a răzgândit.

— E mai târziu acum? a întrebat ea, amintindu-mi de conversația noastră neterminată de astăzi de la cantină.

Poate că ar fi trebuit să-i răspund pur și simplu la altă întrebare. Aceasta era mult prea neatrăgătoare.

— Bănuiesc că este mai târziu, am spus fără prea mare tragere de inimă.

Am parcat în fața casei ei, tensionându-mă pe măsură ce încercam să găsesc o cale prin care să-i explic... fără să-mi arăt prea mult din latura mea monstruoasă, fără să o înfricoșez din nou. Sau poate că nu era corect să-mi diminuez latura întunecoasă?

A așteptat purtând aceeași mască politicos interesată, la fel ca la prânz. Dacă aș fi fost mai puțin neliniștit, calmul ei absurd m-ar fi făcut să râd.

— Și încă vrei să știi de ce nu mă poți vedea vânând? am întrebat-o.

— Ei bine, mă întrebam mai mult de ce ai reacționat așa cum ai făcut-o, a spus ea.

— Te-am speriat? am întrebat, ferm convins că avea să nege.

— Nu.

Ceea ce era o minciună evidentă. Am încercat să nu zâmbesc, dar nu mi-a ieșit.

— Îmi cer scuze că te-am speriat. Apoi zâmbetul mi-a pierit odată cu amuzamentul de moment. A fost doar gândul că ai putea fi acolo... în timp ce vânăm.

— Asta ar fi rău?

Imaginea mentală era prea mult – Bella, atât de vulnerabilă în întunecimea pustie. Cu mine, ieșit de sub control... am încercat să-mi alung imaginea aceea din minte.

— Extrem de rău.

— Deoarece... ?

Am tras adânc aer în piept, concentrându-mă pentru o clipă pe setea care mă ardea. O simțeam, o controlam, îmi dovedeam stăpânirea de sine. Nu avea să mă mai controleze vreodată – făceam tot posibilul ca asta să fie adevărat. *Aveam să fiu* mai puțin periculos în preajma ei. Am privit norii care se adunau, fără să-i văd de fapt, dorindu-mi să cred că fermitatea mea ar avea vreo influență atunci când aș fi vânat în preajma mirosului ei.

— Când vânăm... ne lăsăm în seama simțurilor noastre, i-am spus, gândindu-mă de două ori la fiecare cuvânt înainte să-l rostesc. Nu ne mai controlăm mintea. Mai ales simțul mirosului. Dacă ai fi aproape de mine când îmi pierd controlul în acest mod...

Am clătinat din cap în agonie gândindu-mă la ce s-ar fi întâmplat – nu ce *s-ar fi putut* întâmpla – cu siguranță.

Fața Bellei era calmă, cu ochii serioși. Gura îi era strânsă doar puțin în ceea ce am bănuit că ar fi îngrijorare. Dar îngrijorare pentru ce? Pentru propria-i siguranță? Oare exista vreo șansă să fi înțeles în sfârșit care este realitatea? Am continuat să mă uit la ea, încercând să-i traduc expresia ambiguă într-o stare de fapt.

Mi-a întors privirea. După o clipă a făcut ochii mari, pupilele i s-au dilatat, deși lumina nu se schimbase.

Respirația mi s-a accelerat și, brusc, liniștea din mașină a părut să se audă ca un murmur, la fel ca în clasa de biologie în după-amiaza aceasta. Curentul electric a trecut încă o dată printre noi, iar dorința mea de a o atinge a devenit, pentru un scurt moment, mai puternică decât atunci când setea mea își cerea drepturile.

Electricitatea pulsatorie m-a făcut să mă simt ca și cum inima mi-ar fi bătut din nou. Corpul îmi vibra de acest sentiment. Ca și cum aș fi fost o ființă umană. Mai mult decât orice pe lume, am vrut să simt căldura buzelor ei peste ale mele. Pentru o secundă, m-am chinuit disperat să găsesc puterea, controlul, să pot să-mi apropii gura atât de mult de pielea ei.

Ea a inspirat adânc și întretăiat și mi-am dat seama că se oprise cu totul din răsuflat abia atunci când începusem eu să respir mai rapid.

Am închis ochii, încercând să rup legătura dintre noi.

Gata cu greșelile!

Existența Bellei era legată de o mie de procese chimice aflate în echilibru delicat, fiecare dintre ele foarte ușor de perturbat: umplerea ritmică a plămânilor, fluxul acela de oxigen care însemna viață sau moarte pentru ea. Cadența pulsatorie a inimii ei fragile putea fi oprită de atât de multe accidente stupide sau boli sau... de mine.

Nu credeam că vreunul dintre membrii familiei mele – poate cu excepția lui Emmett – ar fi ezitat, dacă i s-ar fi oferit o cale de întoarcere, să dea nemurirea pentru a redeveni muritori. Rosalie și cu mine, la fel și Carlisle, ne-am arunca în foc pentru asemenea șansă. Am arde continuu atâtea zile sau secole câte ar fi necesare.

Majoritatea celor din specia noastră prețuiau imortalitatea mai presus de orice. Ba chiar existau și oameni care tânjeau după ea, care căutau în locuri întunecoase pe cei care le puteau oferi cel mai sumbru dintre daruri.

Nu și noi. Nu familia mea. Noi am fi dat orice ca să fim iarăși oameni.

Însă niciunul dintre noi, nici măcar Rosalie, nu fusese vreodată atât de disperat să găsească o cale de întoarcere așa cum eram eu acum.

Am deschis ochii și mi-am fixat privirea pe fisurile și defecțiunile microscopice ale parbrizului, ca și cum în sticla imperfectă ar fi existat vreo soluție ascunsă. Electricitatea dintre noi nu pălise și de aceea a trebuit să mă concentrez ca să-mi țin mâinile pe volan.

Mâna dreaptă a început să mă furnice din nou, fără să mă doară, de la momentul în care o atinsesem mai devreme.

— Bella, cred că ar trebui să intri acum.

S-a supus imediat, fără să comenteze, coborând din mașină și închizând portiera în urma ei. Oare simțise posibilitatea de a se întâmpla un dezastru, așa cum eu în mod clar o simțisem?

Oare o rănisem pentru că îi cerusem să plece, așa cum mă duruse pe mine să o văd plecând? Singura consolare era că aveam s-o revăd curând. Mai curând decât avea să mă vadă ea pe mine. Am zâmbit cu acest gând în minte, după care am coborât geamul de la mașină și m-am aplecat să-i mai spun ceva. Era mai sigur acum, cu căldura corpului ei în afara automobilului.

S-a întors, curioasă să vadă ce voiam.

Mereu atât de curioasă, deși îi răspunsesem aproape la toate numeroasele ei întrebări. Propria-mi curiozitate era întru totul nesatisfăcută. Nu era deloc corect așa.

— Bella?

— Da?

— Mâine este rândul meu.

Fruntea i s-a încruntat.

— Rândul tău la ce?

— Să pun întrebări.

Mâine, când vom fi într-un loc mai sigur, înconjurați de martori, voi obține și eu răspunsurile pe care le așteptam. Am zâmbit la acest gând, după care m-am întors să plec, pentru că ea rămăsese țintuită locului. Chiar și cu Bella în afara mașinii, ecoul electricității încă persista în aer. Voiam să ies și eu, să o conduc la ușă și să profit de ocazia de a mai sta lângă ea.

Fără alte greșeli. Am accelerat, după care am oftat când ea a dispărut în urma mea. Părea ca și cum mereu alergam înspre Bella sau departe de ea, dar niciodată nu rămâneam pe loc. Trebuia să găsesc o cale să mă controlez, dacă voiam să avem vreodată un strop de pace.

*

Privind de afară, atunci când am trecut cu mașina în drum spre garaj, în casă părea liniște și pace. Însă auzeam

tumultul din interior – și cel rostit cu voce tare, dar și cel din gânduri. Am aruncat o privire nostalgică spre mașina mea preferată – încă neatinsă, deocamdată – înainte să mă îndrept să dau piept cu căpcăunul. Nici n-am apucat să parcurg distanța scurtă din garaj în casă, că am fost încolțit.

Rosalie a ieșit fulgerător pe ușa de la intrare, imediat ce mi s-au auzit pașii. S-a postat la baza scării, cu buzele dezvelindu-i dinții.

M-am oprit la douăzeci de metri de ea, fără vreun semn de agresiune în postura mea. Știam că meritam asta.

— Îmi pare rău, Rose, i-am spus înainte chiar să gândească să se năpustească asupra mea.

Probabil că nu aveam să am prea mari șanse să mai spun altceva.

Stătea țeapănă cu bărbia în vânt.

— *Cum ai putut să fii atât de prost?*

Emmett a coborât încet scara din spatele ei. Știam că, dacă Rosalie avea să mă atace, Emmett ar fi intervenit. Nu ca să mă protejeze pe mine, ci să o oprească pe ea să mă provoace suficient cât să ripostez.

— Îmi pare rău, am repetat.

Îmi dădeam seama că era surprinsă de lipsa de ironie din vocea mea, de capitularea mea rapidă. Era oricum prea furioasă să-mi accepte încă scuzele.

— *Ești fericit acum?*

— Nu, am spus eu și durerea din vocea mea o dovedea.

— *Atunci de ce ai făcut-o? De ce i-ai spune așa ceva? Doar pentru că a întrebat?*

Cuvintele ei în sine nu erau atât de dure – dar tonul mental era plin de ghimpi ascuțiți. Iar în mintea ei fața Bellei era doar o caricatură a chipului pe care-l iubeam. Indiferent cât de mult mă ura Rosalie în acest moment, sentimentul nu era nici pe departe la fel de puternic ca ura pe care o simțea pentru Bella. Voia să creadă că această ură era justificată,

bazată exclusiv pe comportamentul meu inacceptabil – că Bella reprezenta o problemă doar pentru că era acum un pericol pentru noi. O regulă încălcată. Bella știa prea multe.

Însă eu vedeam cât de mult îi era întunecată judecata de gelozie. Acum nu mai era doar faptul că o găsisem pe Bella mai atractivă decât pe ea. Gelozia i se sucise și-și mutase nucleul. Bella avea tot ce își dorise Rosalie vreodată. Era om. Avea de ales. Rose era scandalizată de faptul că Bella ar pune asta în pericol, că ar flirta cu întunericul atunci când avea alte opțiuni.

Se gândea că ar putea chiar să schimbe felul în care arăta cu cel al fetei pe care o considera banală, dacă ar putea să primească la schimb să mai fie om din nou.

— De ce? a insistat ea cu glas tare când n-a primit niciun răspuns din partea mea. Nu voia să continui să-i citesc gândurile. De ce i-ai spus?

— Eu chiar sunt surprins de faptul că ai putut, a zis Emmett înainte să apuc să răspund. Rareori rostești cuvântul, chiar și în preajma noastră. Nu-i preferatul tău.

Se gândea cât de mult semănam eu și cu Rosalie din acest punct de vedere, cum evitam amândoi să rostim numele acestei non-vieți pe care o uram. El nu avea asemenea rețineri.

Oare cum era să simți lucrurile ca Emmett? Să fii atât de practic, atât de lipsit de regrete? Să poți să accepți cu ușurință și să mergi mai departe?

Rose și cu mine am fi cu siguranță niște persoane fericite dacă i-am putea urma exemplul.

Văzând atât de clar asemănările dintre noi, îmi era și mai ușor să o iert pentru gândurile pline de venin pe care le avea îndreptate asupra mea.

— Nu te înșeli, i-am răspuns lui Emmett. Mă îndoiesc că aș fi putut vreodată să rostesc cuvântul.

Emmett a înclinat capul spre umăr. În spatele lui, din interiorul casei, simțeam șocul general al celorlalți. Numai Alice nu era surprinsă.

— Atunci *cum*? a șuierat Rosalie.

— Să nu reacționezi exagerat, am spus fără prea mari speranțe, și ea a ridicat brusc din sprâncene. Nu a fost o încălcare intenționată a regulilor. Probabil că este ceva la care trebuia să ne fi gândit.

— Despre ce vorbești? a cerut ea să știe.

— Bella este prietenă cu stră-strănepotul lui Ephraim Black.

Rosalie a încremenit de surprindere. Și Emmett a fost prins cu garda jos. Nici ei nu erau mai pregătiți decât mine pentru această turnură pe care o luaseră lucrurile.

Carlisle a apărut în pragul ușii. Devenea deja mai mult decât o simplă ceartă între mine și Rosalie.

— Edward? a întrebat el.

— Ar fi trebuit să ne dăm seama, Carlisle. Era firesc ca bătrânii să avertizeze generația următoare despre momentul întoarcerii noastre. Și este firesc ca generația aceea să nu creadă nicio iotă. Pentru ei este doar o poveste stupidă. Băiatul care i-a povestit Bellei toate astea nu credea nimic din ce-i zicea.

Nu m-a neliniștit reacția lui Carlisle. Știam cum avea să reacționeze. Începusem să ascult cu foarte mare atenție ce venea dinspre camera lui Alice, să aud părerea lui Jasper.

— Ai dreptate, a spus Carlisle. În mod normal, ar fi rămas la stadiul de legendă. A oftat. Ghinion că urmașul lui Ephraim a avut un public atât de intuitiv.

Jasper a auzit răspunsul lui Carlisle și s-a îngrijorat. Totuși, se gândea mai mult la ideea de a pleca împreună cu Alice decât la cei din tribul Quileute. Alice îi vedea deja planurile de viitor și se pregătea să le combată. Ea nu avea nicio intenție de a pleca nicăieri.

— Nu-i nici pe departe ghinion, a spus Rosalie printre dinți. Este vina lui Edward că fata asta știe ceva.

— Adevărat, am fost de acord rapid. Este vina mea. Îmi pare *cu adevărat* rău.

— *Mă lași*, a gândit Rosalie direct pentru mine. *Nu mai repeta asta întruna. Încetează să mai joci atâta rolul spășitului.*

— Nu joc niciun rol, i-am răspuns. Știu că eu sunt vinovat de toate. Am făcut o mizerie absolută.

— Alice ți-a spus că mă gândeam să-ți dau foc la mașină, nu?

Am zâmbit – oarecum.

— Mi-a spus. Dar o meritam. Dacă te face să te simți mai bine, fă-o.

S-a uitat la mine un moment lung, gândindu-se să meargă până la capăt cu distrugerea mașinii mele. Mă testa, să vadă dacă nu era un bluff.

Am ridicat din umeri.

— E doar o jucărie, Rose.

— Te-ai schimbat, a spus ea din nou printre dinți.

Am încuviințat din cap în semn de aprobare.

— Știu.

S-a întors și a pornit cu pași repezi către garaj. Însă, de data asta, ea era cea cu blufful. Dacă nu avea să mă rănească, nu mai avea niciun sens să o facă. Dintre toți membrii familiei mele, Rosalie era singura care iubea mașinile la fel de mult ca și mine. A mea era prea frumoasă ca să fie vandalizată fără motiv.

Emmett s-a uitat după ea.

— Bănuiesc că nu ai de gând să-mi spui acum toată povestea, nu?

— Nu știu la ce te referi, am zis inocent.

A dat ochii peste cap, după care s-a dus după Rosalie.

M-am uitat la Carlisle și am rostit pe mutește numele lui Jasper.

Carlisle a încuviințat.

— *Da, îmi pot imagina. Vorbesc cu el.*

Alice a apărut în prag.

— Te așteaptă, i-a spus ea lui Carlisle, care i-a zâmbit – un pic amar.

Deși eram pe cât posibil obișnuiți cu Alice, era adeseori misterioasă. Carlisle a mângâiat-o pe părul scurt și negru, apoi a trecut pe lângă ea.

Am stat în capul scării cu Alice lângă mine, ascultând amândoi conversația de la etaj. Alice nu era tensionată deloc – știa deja cum avea să se termine. Mi-a arătat și mie, moment în care mi s-a evaporat tensiunea. Conflictul se terminase înainte să înceapă efectiv. Jasper îl admira pe Carlisle la fel de mult ca noi și era mulțumit să-l urmeze ca lider... până ar fi crezut că Alice este în pericol. Mi-am dat seama că acum înțelegeam mult mai ușor perspectiva lui. Era ciudat cât de puțin o înțelesesem înainte să apară Bella în viața mea. Mă schimbase mai mult decât crezusem că este posibil să mă schimb și să rămân totuși eu însumi.

Capitolul 13

O nouă complicație

Când m-am întors în noaptea aceea în camera Bellei, n-am mai simțit vinovăția obișnuită, așa cum știam că ar fi trebuit să simt. Dar mi se părea că aceea era calea cea dreaptă – singurul lucru corect pe care îl aveam de făcut. Mergeam acolo ca să-mi ard gâtul cât de mult posibil. Trebuia să mă antrenez să-i ignor mirosul. Puteam s-o fac. Nu aveam să permit acestui obstacol să ne stea în cale.

Era mai ușor de spus decât de făcut, totuși știam că mă ajuta. Era un exercițiu. Acceptă durerea, las-o să fie reacția ta cea mai puternică. Scoate cu forța dorința din tine.

Visele Bellei nu mai erau pașnice. Și nici eu nu aveam stare, privind-o cum se foiește în pat și auzind-o cum îmi șoptește numele, iar și iar. Atracția fizică, chimia aceea copleșitoare din clasa întunecoasă, era și mai puternică în dormitorul ei, noaptea. Deși nu era propriu-zis conștientă de prezența mea, părea totuși să o simtă.

S-a trezit de mai multe ori. Prima dată nu a deschis ochii. Doar și-a îngropat fața sub pernă și a scos un geamăt. Am fost norocos atunci – o a doua șansă pe care n-o meritam, din moment ce nu am folosit-o ca să plec, așa cum ar fi trebuit. În schimb, m-am așezat pe podea în colțul cel mai îndepărtat și mai întunecos al camerei și am sperat că ochii ei omenești nu aveau să mă observe.

Nu m-a prins, nici măcar când s-a ridicat și s-a dus la baie să-și ia un pahar cu apă. Avea mișcări furioase, poate că era frustrată că nu reușea să adoarmă.

Mi-am dorit să pot face ceva, ca mai înainte, când îi adusesem pătura călduroasă din dulap. Însă nu puteam decât s-o privesc în timp ce ardeam, incapabil să o ajut cu orice. M-am simțit ușurat când a căzut, în cele din urmă, într-un somn profund și fără vise.

Eram în copaci când cerul s-a luminat, de la negru la cenușiu. Mi-am ținut respirația – de data aceasta, ca să nu las mirosul ei să-mi scape. Am refuzat să îngădui aerului proaspăt al dimineții să-mi șteargă durerea din gât.

Am ascultat micul ei dejun cu Charlie, chinuindu-mă din nou să găsesc cuvintele în gândurile bărbatului. Era fascinant – puteam intui motivele din spatele cuvintelor pe care le rostea cu voce tare, puteam aproape să-i *simt* intențiile, dar ele nu se concretizau deloc în propoziții clare așa cum făceau gândurile celorlalți. M-am trezit că îmi doream să mai fi trăit și părinții lui. Ar fi fost interesant să verific trăsătura asta genetică și la generația anterioară.

Combinația dintre gândurile lui nearticulate și cuvintele rostite a fost suficientă pentru a-mi da seama care îi era starea de spirit în dimineața aceasta. Era îngrijorat pentru Bella, atât fizic, cât și emoțional. Se simțea la fel de îngrijorat ca și mine că Bella avea să cutreiere Seattle de una singură – doar că nu la fel de obsesiv ca mine. De fapt, el nu știa tot ce știam eu. Habar nu avea că Bella trecuse recent prin niște experiențe aproape letale.

Bella îi răspundea alegându-și cuvintele cu mare atenție, dar o făcea ca să nu mintă direct. În mod evident, nu avea de gând să-i spună despre schimbarea de planuri. Sau despre mine.

Charlie mai era îngrijorat și pentru că Bella nu se ducea la bal sâmbătă. Era ea dezamăgită din cauza asta? Se simțea

respinsă? Se purtau urât băieții cu ea la școală? El însuși se simțea neajutorat. Ea nu *părea* deprimată, însă bărbatul bănuia că i-ar fi ascuns orice sentiment negativ. În cele din urmă a decis să o sune pe mama ei în cursul zilei ca să-i ceară un sfat.

Cel puțin, asta *credeam* eu că gândește. Poate că interpretasem greșit unele părți.

Mi-am recuperat mașina în timp ce Charlie se pregătea să plece. Imediat ce a făcut curba, am tras mașina pe alee ca să aștept. Am văzut perdeaua mișcându-se la fereastră, apoi am auzit pașii ei bocănind în jos pe trepte.

Am rămas în mașină, în loc să ies să-i deschid portiera așa cum probabil ar fi trebuit să fac. M-am gândit totuși că e mai important să privesc. Bella nu se comporta niciodată așa cum mă așteptam și aveam nevoie să pot anticipa corect. Aveam nevoie s-o studiez, să învăț felurile în care se mișca atunci când era lăsată de una singură, să încerc să-i ghicesc motivațiile. A ezitat un moment lângă mașină, apoi a suit cu un zâmbet vag pe buze – un pic timidă, m-am gândit eu.

Era îmbrăcată cu o helancă de culoarea cafelei. Nu era strâmtă, dar destul de mulată pe corp și brusc mi s-a făcut dor de puloverul urât. Acela era mai sigur.

Trebuia să fiu atent la reacțiile ei, însă deodată am fost copleșit de ale mele. Nu-mi dădeam seama cum de puteam să mă simt atât de împăcat cu tot ceea ce atârna deasupra capetelor noastre, totuși faptul că eram împreună cu ea reprezenta un antidot la durere și neliniște.

Am inspirat pe nas – nu la *toate* felurile de durere – și am zâmbit.

— Bună dimineața. Cum te simți astăzi?

Pe chip i se vedeau urmele unei nopți nedormite. Pielea ei translucidă nu ascundea nimic. Știam însă că nu se va plânge.

— Bine, mulțumesc, a spus ea, zâmbind din nou.

— Arăți obosită.

A coborât capul, scuturându-și părul în jurul feței într-o mișcare ce părea exersată. Îi ascundea o bucată din obrazul drept.

— N-am putut să dorm.

I-am zâmbit larg.

— Nici eu.

A râs, iar eu m-am bucurat de sunetul fericirii ei.

— Bănuiesc că ai dreptate, a spus. Probabil că am dormit un pic mai mult decât tine.

— Pariez că așa a fost.

S-a uitat la mine de după perdeaua de păr, cu ochii animați într-un mod pe care îl recunoșteam. Curioși.

— Deci, ce ai făcut azi-noapte?

Am râs încet, bucuros că aveam o scuză să nu o mint.

— Nicio șansă. Azi este rândul meu să pun întrebări.

Cuta aceea mică dintre sprâncene a reapărut.

— A, da, corect. Ce vrei să știi?

Avea un ton oarecum sceptic, de parcă nu-i venea să creadă că eram cu adevărat interesat. Nu părea să aibă nicio idee despre cât de curios eram.

Existau foarte multe lucruri pe care nu le știam. Am decis să o iau cu încetișorul.

— Care este culoarea ta preferată?

A dat ochii peste cap – încă îndoindu-se de nivelul meu de interes.

— Se modifică în fiecare zi.

— Care e culoarea ta preferată astăzi?

S-a gândit o secundă.

— Probabil maro.

Am presupus că mă ia în râs, așa că am răspuns pe un ton la fel de sarcastic.

— Maro?

— Sigur că da, a spus ea, brusc în defensivă.

Poate că ar fi trebuit să mă aștept la asta. Nu-i plăcea să fie judecată.

— Maro este o culoare caldă, a explicat. Îmi este dor de maro. Tot ce ar trebui să fie maro – trunchiurile copacilor, pietrele, pământul – e acoperit aici cu o chestie verde și moale!

Tonul ei mi-a reamintit de ceea ce spusese când vorbise în somn cu o noapte în urmă. „Prea verde" – oare la asta se referise? M-am uitat lung la ea, dându-mi seama că avea dreptate. Sincer, privind-o acum în ochi, am înțeles că maroul e și culoarea mea preferată. Nu-mi puteam imagina o nuanță mai frumoasă.

— Ai dreptate, i-am spus. Maro este o culoare caldă.

A început să se îmbujoreze puțin și, în mod inconștient, s-a ascuns și mai mult după perdeaua de păr. Cu atenție, pregătindu-mă pentru orice reacție neașteptată, i-am dat părul la o parte, peste umăr, ca să-i pot vedea din nou fața. Singura ei reacție a fost o accelerare a ritmului cardiac.

Am intrat în curtea școlii și am parcat lângă locul meu obișnuit. Ocupat acum de Rosalie.

— Ce muzică ai acum în CD-player? am întrebat-o, în timp ce scoteam cheile din contact.

Nu avusesem încredere în mine să mă apropii de ea suficient de mult în timp ce dormea și eram curios să aflu ce asculta.

Și-a lăsat capul pe o parte și a părut că încearcă să-și aducă aminte.

— A, da, a spus ea. Linkin Park. *Hybrid Theory*.

Nu mă așteptasem la asta.

Când am scos un CD identic din compartimentul pentru CD-uri al mașinii, am încercat să-mi imaginez ce înseamnă albumul acesta pentru fată. Nu părea să se potrivească cu niciuna dintre dispozițiile pe care le văzusem la Bella, dar în fond, nici nu știam chiar atât de multe despre ea.

— Ai dat Debussy pe asta? am întrebat-o.

Ea s-a uitat lung la copertă și n-am reușit să-i înțeleg expresia.

— Care-i cântecul tău preferat?

— Mmm, a murmurat, uitându-se la coperta albumului. „With You", cred.

Am derulat repede versurile în minte.

— De ce?

A zâmbit vag și a ridicat din umeri.

— Nu sunt sigură.

Asta nu mă ajuta prea mult.

— Filmul tău preferat?

S-a gândit o clipă la răspuns.

— Nu sunt sigură că pot să aleg doar unul.

— Bine, filme preferate atunci?

A încuviințat din cap când a coborât din mașină.

— Hmm. Cu siguranță *Mândrie și prejudecată*, mini-seria de șase ore cu Colin Firth. *Vertigo*. Și... *Monty Python și Sfântul Graal*. Mai sunt și altele... dar nu-mi aduc aminte acum...

— Când îți aduci aminte, spune-mi-le, i-am sugerat, în timp ce ne îndreptam spre ora de engleză. Și cât te mai gândești la asta, spune-mi mirosul tău preferat.

— Lavandă. Sau poate... mirosul de rufe curate.

Până atunci se uitase drept înainte, însă brusc a întors capul spre mine o secundă, și un roz delicat i-a colorat obrajii.

— Mai sunt și altele? am insistat, întrebându-mă ce însemnase privirea aceea.

— Nu. Doar astea.

Nu știam de ce ar fi omis o parte din răspunsul la o întrebare așa de simplă, dar eram convins că o făcuse.

— Ce bomboane îți plac cel mai mult?

La asta știa sigur răspunsul.

— Cele cu aromă de lemn dulce și brandul Sour Patch Kids.

Am zâmbit auzindu-i entuziasmul.

Ajunsesem în dreptul clasei ei, dar ea a ezitat la ușă. Nici eu nu mă grăbeam să ne despărțim.

— Unde ți-ai dori cel mai mult să călătorești? am întrebat-o, presupunând că nu avea de gând să răspundă că la Comic Con.

Și-a înclinat capul într-o parte îngustându-și ochii în timp ce gândea. În clasă, domnul Mason își dregea glasul ca să atragă atenția elevilor. Bella era pe punctul de a întârzia.

— Gândește-te la asta și răspunde-mi la prânz, i-am sugerat.

A zâmbit larg și s-a întins spre ușă, apoi s-a întors să se uite la mine. Zâmbetul i-a pierit de pe buze și i-a reapărut cuta dintre sprâncene.

Aș fi putut s-o întreb la ce se gândea, însă asta ar fi făcut-o să întârzie, ceea ce poate i-ar fi creat probleme. Și credeam că știu. Sau știam cum mă simt, atunci când ușa s-a închis între noi.

M-am forțat să surâd încurajator. Bella a intrat în viteză exact când domnul Mason a început să predea.

Am plecat repede spre clasa mea, știind că aveam să-mi petrec ziua ignorând din nou totul în jurul meu. Am fost dezamăgit, totuși, pentru că nimeni nu a vorbit cu ea la orele de dimineață, așa că nu am mai avut ce să aflu. Doar imagini cu ea uitându-se în gol, fără nicio expresie identificabilă pe chip. Timpul părea să se scurgă lent și abia așteptam s-o văd din nou cu propriii mei ochi.

Când a ieșit de la ora de trigonometrie, eu eram deja acolo, așteptând-o. Ceilalți elevi s-au uitat mirați la noi și au făcut speculații, dar Bella s-a grăbit spre mine cu un zâmbet pe chip.

— *Frumoasa și bestia*, m-a informat ea. Și *Imperiul contraatacă*. Știu că ăsta e preferatul tuturor, dar...

A ridicat din umeri.

— Dintr-un motiv serios, am asigurat-o eu.

Am mers în același ritm. Deja mi se părea firesc să merg mai încet, să-mi cobor capul ca să fie mai aproape de al ei.

— Te-ai gândit la întrebarea despre călătorii?

— Da... cred că Insula Prince Edward. Știi tu, cea din *Anne de la Green Gables*. Dar mi-ar plăcea să văd și New York. Nu am fost niciodată într-un oraș care să fie mai mult vertical. Doar zone cu clădiri joase, ca LA sau Phoenix. Mi-ar plăcea să încerc să chem un taxi. A râs. Și apoi, dacă aș putea să mă duc oriunde, mi-ar plăcea să merg în Anglia. Să văd toate locurile alea despre care am citit.

Asta m-a dus spre următoarea întrebare, dar, înainte să avansez, am vrut să mă asigur de ceva.

— Spune-mi locurile preferate în care ai fost deja.

— Hmm. Mi-a plăcut debarcaderul din Santa Monica. Mama mi-a spus că cel din Monterey e mai frumos, dar nu am ajuns niciodată așa departe de-a lungul coastei. Am stat mai mult în Arizona. Nu aveam mult timp pentru călătorit, iar ea nu voia să-l irosească stând în mașină. Îi plăcea să viziteze locuri despre care se spunea că sunt bântuite – Jerome, The Domes, cam orice oraș cu fantome. N-am văzut niciodată vreo fantomă, dar ea îmi spunea că e vina mea. Eram prea sceptică și le speriam. A râs din nou. Îi place Festivalul Renascentist, mergem la cel de la Gold Canyon în fiecare an... Mă rog, l-am ratat anul ăsta, presupun. Odată am văzut caii sălbatici de la Salt River. A fost deosebit.

— Care e cel mai îndepărtat loc de casă în care ai fost? am întrebat-o, începând să mă îngrijorez puțin.

— Aici, presupun, a răspuns. Cel mai departe la nord de Phoenix, în orice caz. Cel mai departe la est – Albuquerque, dar eram prea mică atunci și nu-mi aduc aminte. Cel mai departe la vest, ar fi probabil plaja din La Push.

A tăcut brusc. M-am întrebat dacă se gândea la ultima ei vizită în La Push și la tot ce descoperise acolo. Ajunseserăm

la coada de la cantină, iar ea a ales repede ce voia în loc să mă mai lase pe mine să cumpăr de toate. S-a grăbit și să-și plătească singură prânzul.

— N-ai ieșit niciodată din țară? am insistat eu, odată ce am ajuns la masa noastră goală.

O parte din mine se întreba dacă faptul că eu stătusem acolo o făcuse indezirabilă pe vecie pentru ceilalți elevi.

— Încă nu, a spus ea pe un ton vesel.

Deși avusese doar șaptesprezece ani la dispoziție să exploreze, tot am rămas surprins. Și... vinovat. Văzuse atât de puține, trăise o cantitate atât de infimă din tot ce avea de oferit viața. Era imposibil să știe cu adevărat ce își dorește la acest moment din viață.

— *Gattaca*, a spus ea, ronțăind o bucată de măr, cu o expresie gânditoare. Nu-mi remarcase schimbarea bruscă de dispoziție. Ăla a fost bun. L-ai văzut?

— Da. Și mie mi-a plăcut.

— Care e filmul *tău* preferat?

Am clătinat din cap și am zâmbit.

— Nu e rândul tău.

— Pe bune, sunt plictisitoare. Cred că ți-ai terminat întrebările.

— E rândul meu, i-am reamintit. Și nu sunt plictisit deloc.

Și-a țuguiat buzele, de parcă voia să se mai certe cu mine pe tema nivelului meu de interes, însă apoi a zâmbit. Am presupus că nu mă credea cu adevărat, dar se hotărâse să fie corectă cu privire la asta. Azi *chiar era* ziua mea de pus întrebări.

— Povestește-mi despre cărți.

— Doar n-o să mă pui să-mi aleg o preferată, a insistat ea aproape feroce.

— N-o voi face. Spune-mi toate cărțile care îți plac.

— De unde să încep? Ăă, *Micuțele doamne*. Asta a fost prima carte majoră pe care am citit-o. O recitesc în fiecare an. Tot ce a scris Austen, deși nu sunt mare fan *Emma*...

Despre Austen știam deja, după ce văzusem antologia ei veche în ziua în care citise afară, dar m-am întrebat de ce nu-i plăcea și *Emma*.

— De ce nu?

— Îh, e așa plină de sine.

Am zâmbit larg, și ea a continuat fără s-o mai îndemn.

— *Jane Eyre*. Și pe asta am citit-o destul de des. Ea e idealul meu de protagonistă. Tot ce au scris surorile Brontë. *Să ucizi o pasăre cântătoare*, evident. *Fahrenheit 451*. Toate *Cronicile din Narnia*, dar în special *Călătorie cu Zori de Zi*. *Pe aripile vântului*. Douglas Adams, David Eddings, Orson Scott Card și Robin McKinley. Am menționat deja L. M. Montgomery?

— Am presupus asta după idealurile tale de călătorie.

A aprobat din cap, apoi a părut să stea în dubii.

— Voiai mai multe? Mă lungesc prea mult.

— Da, am asigurat-o eu. Vreau mai multe.

— Nu sunt în vreo ordine anume, m-a avertizat. Mama mea avea un teanc de cărți broșate de Zane Grey. Unele dintre ele erau destul de bune. Apoi Shakespeare, mai mult comediile. A zâmbit. Vezi, în nicio ordine. Ăă, totul de Agatha Christie. Cărțile cu dragoni ale lui Anne McCaffrey... și dacă tot vorbim de dragoni, *Tooth and Claw* de Jo Walton. *Mireasa prințului*, mult mai bună decât filmul... Și-a lovit ușor buzele cu degetul. Mai sunt încă un milion, dar iar nu-mi aduc aminte.

Părea un pic stresată.

— Este suficient.

Explorase mai mult în ficțiune decât în realitate și am fost surprins că numise o carte pe care eu n-o citisem – trebuia să caut un exemplar din *Tooth and Claw*.

Vedeam în formarea ei elementele din poveștile care îi plăceau – personaje care îi modelaseră existența. Avea în ea un pic din Jane Eyre, o picătură din Scout Finch și Jo March, o doză de Elinor Dashwood și Lucy Pevensie. Nu eram sigur

dacă voi găsi mai multe conexiuni pe măsură ce ajungeau s-o cunosc mai bine.

Era ca și cum rezolvam un puzzle cu sute de mii de piese, însă nu aveam nicio imagine ca model. Îmi consuma mult timp și mă ducea pe multe piste false, dar în cele din urmă aveam să văd imaginea generală.

Bella mi-a întrerupt gândurile.

— *Undeva, cândva.* Am adorat filmul ăla. Nu pot să cred că nu m-am gândit imediat la el.

Nu era unul dintre preferatele mele. Ideea că doi îndrăgostiți puteau fi împreună în rai după moartea ambilor mă afecta într-un mod aparte. Am schimbat subiectul.

— Povestește-mi despre muzica ta preferată.

A făcut o pauză și a înghițit un nod. Și apoi, brusc, a roșit.

— Ce e în neregulă? am întrebat-o eu.

— Păi, eu... nu sunt așa melomană, cred. CD-ul cu Linkin Park a fost un cadou de la Phil. Tot încearcă să-mi modernizeze gusturile.

— Ce ascultai înainte de Phil?

A oftat și a ridicat din mâini, neajutorată.

— Pur și simplu ascultam ceea ce avea mama.

— Muzică clasică?

— Uneori.

— Și alteori?

— Simon și Garfunkel. Neil Diamond. Joni Mitchell. John Denver. Chestii de genul ăla. Ea e la fel ca mine – ascultă ceea ce asculta și mama ei. Îi plăcea să cântăm după melodii atunci când eram cu mașina la drum lung. Deodată i-a apărut o gropiță pe un singur obraz când a zâmbit larg. Ții minte definițiile alea pentru înfricoșător despre care am vorbit? A râs. N-ai cunoscut teama adevărată până când nu ne-ai auzit pe mine și pe mama încercând să cântăm notele înalte din genericul de la *Fantoma de la operă*.

Am râs și eu, însă mi-am dorit să fi putut vedea și auzi asta. Mi-am imaginat-o pe o șosea luminoasă, șerpuind prin deșert cu geamurile coborâte, cu soarele scoțându-i în evidență nuanța roșiatică a părului. Mi-am dorit să fi știut cum arată mama ei, și chiar ce fel de mașină aveau, ca să am o imagine mai precisă. Mi-am dorit să fi fost acolo cu ea, să o ascult cum cântă prost, să o privesc zâmbind în lumina soarelui.

— Emisiunea preferată la televizor?

— Nu prea mă uit la televizor.

M-am întrebat dacă se temea să intre în detalii, îngrijorată că m-aș putea plictisi. Poate că aveau s-o relaxeze câteva întrebări mai ușoare.

— Cola sau Pepsi?

— Dr. Pepper.

— Înghețata preferată?

— Cu blat de biscuiți.

— Pizza?

— Cu brânză. Plictisitor, dar adevărat.

— Echipă de fotbal american?

— Aăăă, pas?

— Baschet?

A ridicat din umeri.

— Nu sunt o persoană prea sportivă.

— Balet sau operă.

— Balet, cred. N-am fost niciodată la operă.

Nu-mi dădusem seama că lista pe care o făceam despre interesele ei putea fi folosită și la altceva, nu doar să ajung s-o cunosc mai bine. Mai aflam și de locuri care i-ar putea plăcea. Daruri pe care i le puteam face. Locuri în care puteam s-o duc. Lucruri mai importante și unele mai puțin importante. Eram cam arogant să-mi imaginez că aveam să joc vreodată un rol așa de important în viața ei. Totuși, ce mult îmi doream...

— Care e piatra ta prețioasă preferată?

— Topazul.

A răspuns pe un ton ferm, dar ochii i s-au încordat brusc și s-a îmbujorat.

Mai făcuse asta și înainte când discutam despre mirosuri. Atunci o lăsasem baltă, însă nu și acum. Eram sigură că cealaltă curiozitate nesatisfăcută avea să mă chinuie suficient de mult.

— De ce te... stânjenește asta?

Nu eram sigur că nimerisem corect emoția. A clătinat repede capul, apoi și-a privit mâinile.

— Nu e nimic.

— Aș vrea să înțeleg.

A clătinat din nou capul, refuzând să se uite la mine.

— Te rog, Bella?

— Următoarea întrebare.

Acum eram disperat să știu. Frustrat.

— Spune-mi, am insistat.

Nepoliticos. M-am rușinat imediat.

Nu a ridicat privirea. Își răsucea o șuviță de păr între degete.

Dar în cele din urmă a răspuns.

— E culoarea ochilor tăi azi, a recunoscut ea. Bănuiesc că, dacă mă întrebi iar peste două săptămâni, o să spun onix.

Exact cum culoarea mea preferată acum era maro ciocolatiu închis.

Umerii i se pleoștiseră și deodată am recunoscut postura aceea. Era aceeași ca în ziua precedentă, când ezitase să răspundă dacă ea credea că mă place mai mult decât o plăceam eu pe ea. O pusesem din nou în aceeași postură, de a-și confirma interesul pentru mine fără să primească o asigurare la schimb.

Blestemându-mi curiozitatea, am revenit la interogatoriu. Poate că evidenta mea fascinație pentru toate detaliile personalității ei avea s-o convingă de nivelul obsesiv al interesului meu.

— Ce fel de flori preferi?

— Ăă, daliile. Pentru cum arată. Lavanda și liliacul pentru parfumul lor.

— Nu-ți place să te uiți la sport, dar ai jucat vreodată în vreo echipă?

— Doar la școală, când mă obligau.

— Mama ta nu te-a înscris niciodată în echipa de fotbal?

A ridicat din umeri.

— Mamei îi plăcea să avem weekendurile libere pentru alte aventuri. Am fost la Cercetașe o vreme, și odată m-a înscris la un curs de dans, dar aia a fost o *greșeală*. A ridicat dintr-o sprânceană de parcă mă provoca să mă îndoiesc de asta. Mama se gândea că ar fi convenabil, pentru că era suficient de aproape ca să merg pe jos până acolo după școală, dar nimic nu merita dezastrul care a urmat.

— Dezastru, pe bune? am întrebat eu, sceptic.

— Dacă aș avea numărul de telefon al domnișoarei Kamenev, cu siguranță că mi-ar valida povestea.

A ridicat brusc capul. În jurul nostru, ceilalți elevi își strângeau lucrurile. Cum de trecuse așa de repede timpul?

A reacționat la animație și s-a sculat. M-am ridicat și eu, adunând resturile prânzului pe tavă în timp ce ea își punea rucsacul pe umăr. S-a întins să-mi ia tava.

— Mă ocup eu, i-am spus.

A pufnit încet, un pic exasperată. Tot nu-i plăcea să aibă cineva grijă de ea.

În timp ce ne îndreptam spre ora de biologie, nu mă puteam concentra pe întrebările la care nu primisem răspuns. Îmi aduceam aminte de ziua precedentă, întrebându-mă dacă va fi prezentă și azi aceeași tensiune, cu aceeași dorință și chimie între noi. Și așa a și fost, imediat ce s-au stins luminile, aceleași pofte copleșitoare au revenit. Azi îmi aranjasem scaunul mai departe de-al ei, însă fără folos.

În mine încă exista partea aceea egoistă care argumenta că nu ar fi așa de greșit s-o țin de mână, ba chiar sugera că asta ar fi o metodă bună de a-i testa reacțiile, de a mă pregăti pentru a fi singur cu ea. Am încercat să ignor cât de mult am putut vocea aceea egoistă și tentația.

Mi-am dat seama că și Bella încerca același lucru. S-a aplecat în față, cu bărbia sprijinită pe brațe, și îi vedeam degetele încleștate așa de strâns sub marginea pupitrului, încât i se albiseră încheieturile. M-a făcut să mă întreb împotriva cărei tentații anume se lupta. Nu s-a uitat deloc la mine azi. Nici măcar o dată.

Erau atât de multe lucruri pe care nu le înțelegeam la ea. Atât de multe pe care nu le puteam întreba.

Corpul mi se înclina ușor spre ea. M-am tras înapoi.

Când s-au aprins luminile, Bella a oftat și, dacă ar fi trebuit să ghicesc, i-aș fi identificat emoția drept *ușurare*. Totuși, ușurare de la ce?

Am mers lângă ea spre următoarea oră, luptându-mă cu aceleași sentimente ca în ziua precedentă.

Bella s-a oprit la ușă și m-a privit cu ochii ei limpezi și profunzi. Ce se vedea în ochii ei, oare? Așteptare sau nedumerire? O invitație sau un avertisment? *Ea* ce voia?

„Asta este o întrebare", mi-am spus când mâna mi s-a întins cu o voință a ei proprie. „Un alt fel de întrebare."

Mi-am făcut curaj și, fără să respir, mi-am lăsat dosul palmei să îi alunece ușor pe obraz, de la tâmplă la maxilarul îngust. La fel ca și în ziua precedentă, pielea i s-a încălzit de la atingerea mea, iar inima a început să-i bată mai tare. Capul i s-a înclinat doar o idee când s-a lăsat în voia atingerii mele.

Era un altfel de răspuns.

M-am îndepărtat repede de ea, știind că acest aspect al autocontrolului îmi era compromis, cu mâna usturându-mă în același mod nedureros.

Emmett era deja în bancă atunci când am ajuns la ora de spaniolă. La fel și Ben Cheney. Nu au fost singurii care au remarcat că am intrat. Și ceilalți colegi erau curioși, le auzeam speculațiile în minte, cu numele Bellei rostit alături de al meu...

Ben era singura ființă umană care nu se gândea la Bella. Prezența mea îl făcuse să se zbârlească puțin, dar nu era ostil față de mine. Vorbise deja cu Angela și stabiliseră o întâlnire pentru weekend. Angela îi primise invitația cu căldură și el era încă euforic. Deși nu se lămurise de intențiile mele, era conștient că eu funcționasem ca un catalizator pentru fericirea lui actuală. Atât timp cât stăteam departe de Angela, nu avea nicio problemă cu mine. Ba chiar simțea o urmă de recunoștință fără să aibă habar că exact acesta era rezultatul pe care mi-l dorisem. Părea un băiat deștept – a crescut în ochii mei.

Bella era la sport, dar, la fel ca în a doua jumătate a orei de ieri, nu participa la jocuri. De câte ori se întorcea Mike Newton spre ea, era cu privirea pierdută. În mod evident, se gândea la cu totul altceva. Mike a intuit că orice i-ar fi spus n-ar fi fost primit bine.

Probabil că n-am avut nicio șansă de la bun început, a gândit el, pe jumătate resemnat, pe jumătate bosumflat. *Cum de s-a întâmplat așa ceva? Parcă s-a petrecut totul peste noapte. Presupun că, atunci când Cullen vrea ceva, nu-i ia mult să pună mâna pe acel ceva.* Imaginile care au urmat, ideea lui de *a pune mâna*, erau jignitoare. Am încetat să mai ascult.

Nu-mi plăcea perspectiva lui. De parcă Bella nu avea voință proprie. Cu siguranță ea alesese asta, nu? Dacă m-ar fi rugat vreodată să o las în pace, m-aș fi întors și aș fi plecat în direcția opusă. Dar ea dorise, și încă dorea, să rămân.

Gândurile mi s-au îndreptat din nou către clasa de spaniolă și, în mod firesc, s-au racordat la cea mai familiară voce,

dar, ca de obicei, mă gândeam prea mult la Bella, așa că nu am înțeles imediat ceea ce auzisem.

Și apoi am scrâșnit din dinți așa de tare, că m-au auzit până și colegii din apropiere. Un băiat s-a uitat în jur să vadă de unde venea sunetul acela.

— *Aoleu*, a gândit Emmett.

Mi-am încleștat mâinile în pumni și m-am concentrat să rămân în scaun.

— *Scuze, am încercat să nu mă gândesc la asta.*

M-am uitat la ceas. Încă cincisprezece minute până îl puteam pocni în mutră.

— *N-am fost rău intenționat. Hei, eu ți-am luat ție partea, nu? Sincer, Jasper și Rose se prostesc aiurea să parieze contra lui Alice. E cel mai ușor pariu pe care o să-l câștig.*

Un pariu despre weekendul acela: dacă Bella va trăi sau va muri.

Paisprezece minute și jumătate.

Emmett s-a foit în scaun, perfect conștient de ceea ce indica nemișcarea mea totală.

— *Haide, Ed. Știi că nu-i ceva serios. În orice caz, nici măcar nu-i despre fată. Tu știi mai bine decât mine ce se petrece cu Rose. Ceva între voi doi, presupun. Încă e furioasă și n-ar recunoaște pentru nimic în lume că, de fapt, ține cu tine.*

Întotdeauna îi acorda lui Rosalie beneficiul îndoielii și, deși știam că eu eram fix contrariul – *niciodată* nu-i acordam beneficiul îndoielii –, de data asta nu credeam că are dreptate. Rosalie ar fi fost încântată să mă vadă că eșuez. Ar fi fost fericită să vadă că alegerile proaste ale Bellei primesc exact ceea ce merită. Și apoi tot ar fi fost invidioasă că sufletul Bellei ar evada spre cine știe ce o aștepta pe lumea cealaltă.

— *Și Jazz, mă rog, îl știi cum e. S-a săturat să fie mereu veriga cea mai slabă. Tu ești prea perfect cu autocontrolul tău și asta ne cam calcă pe nervi. La Carlisle e altceva. Recunoaște, ești cam... arogant.*

Treisprezece minute.

Pentru Emmett și Jasper, aceasta era doar o groapă de nisipuri mișcătoare pe care mi-o săpasem singur. Indiferent că reușeam sau nu, pentru ei nu era decât o potențială anecdotă despre mine. Bella nu făcea parte din ecuație. Viața ei nu era decât un indicator în pariul pe care îl făcuseră.

— *N-o lua personal.*

Mai era și alt mod de a o lua? Douăsprezece minute și jumătate.

— *Vrei să mă retrag din pariu? O voi face.*

Am oftat și mi-am lăsat corpul să se relaxeze din postura rigidă.

Ce rost avea să-mi alimentez furia? Să-i învinovățesc pe ei pentru că nu înțelegeau? Cum ar fi putut să mă înțeleagă?

Ce lipsit de sens era totul! Era enervant, desigur, dar... oare eu aș fi procedat diferit dacă nu ar fi fost viața mea cea care se schimbase? Dacă nu ar fi fost vorba despre Bella?

În orice caz, nu aveam timp să mă cert cu Emmett acum. Aveam s-o aștept pe Bella când va termina ora de sport. Mai erau multe piese de puzzle de descoperit.

Am auzit ușurarea lui Emmett când am țâșnit afară pe ușă la primul sunet al soneriei, ignorându-l.

Când Bella a ieșit pe ușa sălii de sport și m-a văzut, un zâmbet larg i s-a întins pe toată fața. Am simțit aceeași senzație de ușurare pe care o simțisem în mașină de dimineață. Toate îndoielile și chinurile au părut să mi se ridice de pe umeri. Știam că încă erau reale, dar greutatea era mult mai ușor de dus atunci când eram în prezența ei.

— Povestește-mi despre casa ta, i-am spus în timp ce mergeam spre mașină. De ce anume ți-e dor?

— Ăă... casa mea? Sau Phoenix? Sau te referi la casa de aici?

— La toate trei.

S-a uitat la mine cu un aer întrebător – chiar vorbeam serios?

— Te rog? am insistat, în timp ce îi țineam portiera deschisă.

A ridicat din sprânceană la mine în timp ce suia, încă având îndoieli.

Însă odată ce am suit și eu și am fost din nou singuri, a părut să se relaxeze.

— N-ai fost niciodată în Phoenix?

Am zâmbit.

— Nu.

— Corect, a spus ea. Desigur. Soarele. S-a gândit un moment la asta. Îți creează un fel de probleme, nu...?

— Așa este.

Nu aveam de gând să încerc să-i explic. Era ceva ce trebuia văzut pentru a fi înțeles. În plus, Phoenix era un pic prea aproape de zonele pe care le revendicaseră clanurile mai agresive din sud, însă nici asta nu era o poveste pe care să m-apuc să i-o relatez acum.

A așteptat, întrebându-se dacă aveam de gând să elaborez.

— Deci, spune-mi despre locul acesta pe care nu l-am văzut niciodată, am îndemnat-o eu.

S-a gândit un moment.

— Orașul e mai mult plat, cu clădiri de unu, două etaje. Sunt câteva clădiri de birouri mai înalte în centru, dar sunt departe de unde locuiam eu. Phoenix e enorm. Poți merge cu mașina prin suburbii toată ziua. O grămadă de stuc, de gresie și de nisip. Nu e moale și pufos ca aici – acolo totul e tare și majoritatea chestiilor au țepi.

— Dar îți place.

A încuviințat din cap, zâmbind larg.

— E așa... deschis totul. Se vede doar cerul. Formele de relief pe care le numim munți sunt de fapt dealuri – dealuri

aspre, cu mărăcinișuri țepoase. Dar cea mai mare parte din vale e ca un lighean enorm, și nu foarte adânc, plină cu lumina soarelui. A conturat forma cu mâinile. Plantele sunt ca arta modernă aici – o mulțime de unghiuri și muchii. Majoritatea ascuțite. Alt zâmbet. Dar sunt toate deschise. Chiar și frunzele sunt un fel de chestii rare, ca penele. Nimic nu se poate ascunde acolo. Nimic nu ține la distanță lumina soarelui.

Am oprit mașina în fața casei ei. Locul meu obișnuit.

— Mă rog, plouă și acolo uneori, s-a corectat ea. Dar e diferit. E mai palpitant. O mulțime de tunete și fulgere și torente de apă – nu doar burnița asta omniprezentă de aici. Și miroase mai bine acolo. De la tufele de creozot.

Știam arbuștii veșnic verzi din deșert la care se referea. Îi văzusem pe geamul unei mașini în California de Sud – doar noaptea. Nu erau cine știe ce ca aspect.

— N-am simțit niciodată mirosul de creozot, am recunoscut.

— Nu miros decât atunci când plouă.

— Și cum miros?

S-a gândit un moment.

— Dulce și amărui în același timp. Un pic ca rășina, un pic ca un medicament. Dar asta sună urât. Miros *proaspăt*. Ca deșertul curat. A chicotit. Asta nu te ajută deloc, nu?

— Dimpotrivă. Ce altceva am mai ratat fiindcă n-am fost în Arizona?

— Cactușii saguaro, dar sunt sigură că ai văzut poze.

Am încuviințat din cap.

— Sunt mai mari decât te-ai aștepta atunci când îi vezi în realitate. Toți nou-veniții sunt luați prin surprindere. Ai locuit vreodată undeva unde sunt cicade?

— Da, am râs. Am locuit în New Orleans o vreme.

— Atunci știi cum e, a spus ea. Am lucrat vara trecută la o seră. Sunetele lor – sunt ca zgâriatul unghiilor pe tablă. M-au scos din minți.

— Ce altceva?

— Hmm. Culorile sunt diferite. Munții – sau dealurile sau ce-or fi – au în majoritate origine vulcanică. Foarte multe stânci vineții. Suficient de închise la culoare ca să capteze și să mențină căldura soarelui. La fel și asfaltul. Vara nu se răcorește niciodată – faptul că poți prăji un ou pe trotuar nu-i un mit urban. Dar sunt multe spații verzi de la terenurile de golf. Unii oameni au peluze, deși asta mi se pare o nebunie. În orice caz, contrastul dintre culori e frumos.

— Care era locul tău preferat acolo?

— Biblioteca. A zâmbit. Dacă nu mă deconspirasem deja că sunt o mare tocilară, bănuiesc că acum e evident. Mi se pare că am citit toate cărțile de ficțiune din sucursala micuță de lângă casă. Primul lucru pe care l-am făcut după ce am luat permisul de conducere a fost să mă duc la sediul mare din centru. M-aș fi putut muta acolo.

— Și mai unde?

— Vara, mergeam la piscina de la Cactus Park. Mama m-a dat la lecții de înot încă dinainte să merg în picioare. Mereu era câte o știre despre un țânc care se înecase, și mama o lua razna. Iarna mergeam la Roadrunner Park. Nu-i mare, dar are un lac micuț. Când eram mică, dădeam drumul la bărci de hârtie pe apă. Nimic foarte palpitant, așa cum am mai încercat să-ți spun...

— Cred că sună minunat. Eu nu-mi amintesc prea multe despre copilăria mea.

Zâmbetul glumeț i-a dispărut și în locul lui a apărut cuta dintre sprâncene.

— Cred că ți-e greu așa. Și ciudat.

A fost rândul meu să ridic din umeri.

— Așa stau lucrurile. N-ai de ce să-ți faci griji.

A tăcut o vreme îndelungată, analizând informația în minte.

Am stat în tăcerea impusă de ea atât cât am rezistat până să întreb în cele din urmă:

— La ce te gândești?

A afișat un zâmbet mai sfios de data asta.

— Am o mulțime de întrebări. Dar știu că...

Am răspuns amândoi în același timp.

— Azi e ziua mea de pus întrebări.

— Azi e ziua ta de pus întrebări.

Am râs amândoi odată și m-am gândit cât de ciudat de ușor era să fiu cu ea în acest mod. Doar suficient de aproape. Pericolul părea îndepărtat. Mă simțeam atât de bine, încât aproape ignoram complet durerea din gât, deși nu era deloc minoră. Doar că nu era la fel de interesantă pentru a mă concentra pe ea cum mă concentram la Bella.

— Și, te-am convins cu privire la Phoenix? a întrebat ea după un alt moment de liniște.

— Poate că am nevoie de mai multe argumente.

S-a gândit un moment.

— Există o specie de salcâm – nu știu cum se cheamă. Arată ca toate celelalte, țepos și ofilit. Brusc pe chip i-a apărut o expresie de dor intens. Dar primăvara face niște flori galbene și pufoase care seamănă cu pompoanele. Mi-a demonstrat dimensiunea lor, prefăcându-se că ține o floare între degetul mare și cel arătător. Miros... uimitor. Nu seamănă cu nimic altceva. E un parfum subtil, delicat – îl simți deodată în bătaia vântului și apoi dispare. Ar fi trebuit să includ mirosul ăsta printre preferatele mele. Mi-aș dori ca cineva să facă o lumânare sau ceva care să miroasă așa. Apoi sunt apusurile, absolut incredibile, a continuat ea, schimbând brusc subiectul. Serios, n-o să vezi niciodată ceva asemănător aici.

S-a gândit un moment.

— Chiar și în toiul zilei, cerul e principala atracție. Nu-i albastru ca aici – adică atunci când îl poți vedea. E mai

luminos, mai senin. Uneori e aproape alb. Și e peste tot. A subliniat ideea cu mâna, trasând un semicerc deasupra capului. E atât de mult cer în comparație cu Forks! Dacă te îndepărtezi puțin de luminile orașului, poți vedea un milion de stele. A zâmbit cu o urmă de nostalgie. Ar trebui să mergi cândva acolo, noaptea.

— Ție ți se pare frumos.

A încuviințat din cap.

— Bănuiesc că nu-i așa pentru toată lumea. A tăcut, dusă pe gânduri, dar mi-am dat seama că era mai mult de atât, așa că n-am întrerupt-o.

— Îmi place... minimalismul, a concluzionat ea. E un loc cumva sincer. Nu-ți ascunde nimic.

M-am gândit la tot ce-i era ascuns aici și m-am întrebat dacă la asta se referise, dacă era conștientă de întunericul invizibil care o înconjura. Dar ea s-a uitat la mine fără urmă de judecată în ochi.

Nu a mai adăugat nimic și, din felul în care și-a lăsat un pic bărbia în piept, m-am gândit că poate simte iar că a vorbit prea mult.

— Îți este foarte dor de Phoenix, am spus.

Expresia nu i s-a întunecat așa cum mă așteptasem oarecum.

— La început, da.

— Dar acum?

— Cred că m-am obișnuit aici.

A zâmbit de parcă era ceva mai mult decât faptul că se resemnase în fața pădurii și a ploii.

— Povestește-mi despre casa ta de acolo.

A ridicat din umeri.

— Nimic ieșit din comun. Stuc și gresie, cum am mai spus. Un singur etaj, cu trei dormitoare și două băi. Cel mai tare mi-e dor de baia mea cea mică. E stresant să împart baia cu Charlie. Pietriș și cactuși afară. Totul din interior

e în stilul anilor șaptezeci – lambriuri de lemn, linoleum, covoare mițoase, blaturi de bucătărie laminate de culoarea mușt arului, chestii de genul. Mama nu-i așa mare fan al renovărilor. Susține că lucrurile demodate au caracter.

— Cum e camera ta?

Expresia ei m-a făcut să mă întreb dacă exista vreo glumă care îmi scăpa.

— Acum sau când locuiam acolo?

— Acum?

— Cred că-i transformată în sală pentru yoga sau ceva de genul. Lucrurile mele sunt în garaj.

M-am uitat la ea, surprins.

— Și ce vei face când te vei întoarce?

Nu părea îngrijorată.

— O să înghesuim noi patul la loc cumva.

— Parcă ziceai că sunt trei dormitoare?

— Al treilea e camera ei de lucru manual. Ar fi nevoie de un miracol să faci loc unui pat acolo.

A râs, relaxată. Crezusem că avea de gând să mai petreacă timp cu mama ei, dar vorbea de parcă ședereа ei în Phoenix era ceva ce ținea de trecut, și nu de viitor. Am recunoscut sentimentul de ușurare care m-a cuprins când am înțeles asta, însă m-am străduit să nu mi se citească pe chip.

— Cum era camera ta când locuiai acolo?

S-a îmbujorat discret.

— Ăă, dezordonată. Nu sunt foarte organizată.

— Povestește-mi despre asta.

Mi-a aruncat din nou privirea aceea de felul „cred că glumești", însă când n-am retras întrebarea, mi-a făcut pe plac, desenând formele în aer cu mâinile.

— E o cameră îngustă. Lângă peretele sudic se afla un pat dublu, iar pe peretele nordic aveam o comodă cu sertare, sub fereastră, cu un spațiu de trecere destul de îngust între ele. Aveam un dressing în care puteam intra, și asta ar fi fost

destul de cool, dacă l-aș fi menținut suficient de ordonat ca să pot efectiv intra în el. Camera mea de aici e mai mare și nu-i așa dezastru în ea, dar asta pentru că n-am stat suficient ca să fac o dezordine serioasă.

Mi-am menținut o expresie neutră, ascunzând faptul că știam foarte bine cum era camera aceea și surprinderea că dormitorul ei din Phoenix fusese și *mai* dezordonat.

— Ăă... S-a uitat la mine să vadă dacă mai vreau și alte detalii și am dat din cap încurajator. Ventilatorul din tavan era stricat, funcționa doar becul, așa că aveam un ventilator mare și zgomotos pe comodă. Vara se auzea ca un tunel aerodinamic. Dar tot dormeam mai bine cu sunetul ăla decât cu ploaia de aici. Sunetul ploii nu-i suficient de *uniform* aici.

Gândul la ploaie m-a făcut să mă uit la cer și am rămas șocat că aproape se întunecase. Nu înțelegeam felul în care timpul se modela și se comprima atunci când eram cu ea. Cum de se terminase deja timpul nostru împreună?

Bella mi-a înțeles greșit preocuparea.

— Ai terminat? m-a întrebat ea, părând ușurată.

— Nici pe departe, i-am spus. Dar tatăl tău va sosi curând acasă.

— Charlie! a spus șocată, de parcă uitase de existența lui. Cât o fi ceasul?

A privit ceasul de pe bord chiar în timp ce punea întrebarea. M-am uitat la nori – deși erau denși, era evident locul în care se ascundea soarele în spatele lor.

— Suntem în amurg, am spus eu.

Momentul când vampirii puteau ieși afară la joacă, când nu trebuia să ne temem că un nor plimbăreț ne-ar putea da de gol, când puteam să ne bucurăm de ultimele rămășițe ale luminii pe cer fără să ne facem griji că am fi expuși.

Am privit înspre Bella și am văzut că se uita curioasă la mine, ghicind mai multe din tonul meu decât din cuvintele pe care le rostisem.

— Este cel mai sigur moment al zilei pentru noi, i-am explicat. Este cel mai ușor acum. Dar este și cel mai trist, într-un fel... sfârșitul altei zile, reîntoarcerea nopții. Atâția ani de noapte. Am încercat să las la o parte tristețea din glas. Întunericul este atât de previzibil, nu crezi?

— Mie îmi place noaptea, a spus ea, pe dos, ca de obicei. Fără întuneric, n-am vedea niciodată stelele. O încruntătură i-a modificat expresia feței. Nu că le-am vedea prea mult aici.

Am râs când i-am văzut căutătura. Deci, tot nu era complet împăcată cu Forks. M-am gândit la stelele din Phoenix, pe care le descrisese și m-am întrebat dacă erau ca stelele din Alaska – atât de strălucitoare, de clare și *de aproape*. Mi-am dorit s-o fi putut duce acolo în seara aceea ca să facă o comparație. Însă ea trebuia să ducă o viață normală.

— Charlie va ajunge în câteva minute, i-am spus.

Îi auzeam mintea de departe, de la vreun kilometru și jumătate, șofând încet către casă. Se gândea la Bella.

— Așa că, am continuat, dacă nu vrei să îi spui că ieși cu mine sâmbătă...

Am înțeles că existau multe motive pentru care Bella nu ar fi vrut ca tatăl ei să știe despre implicarea mea. Dar mi-aș fi dorit... nu doar pentru că aveam nevoie de încurajare în plus ca să am grijă la siguranța ei, nu doar pentru că credeam că amenințarea la adresa familiei mele m-ar fi ajutat să-mi controlez monstrul. Mi-aș fi dorit ca ea *să vrea* ca tatăl ei să mă cunoască. Să vrea să fac parte din viața normală pe care o ducea.

— Mersi, dar mai bine nu, a spus ea repede.

Bineînțeles că era o dorință imposibilă. La fel ca multe altele.

A început să-și aranjeze lucrurile, pregătindu-se să plece.

— Deci, e rândul meu mâine? a întrebat ea și m-a privit cu ochi strălucitori și curioși.

— Cu siguranță că nu! Ți-am spus că n-am terminat, nu?

S-a încruntat, nedumerită.

— Ce altceva mai e?

Totul.

— Vei afla mâine.

Charlie se apropia. M-am întins să-i deschid portiera și am auzit cum inima a început să-i bată mai tare și neregulat. Ochii ni s-au întâlnit și asta *a părut* iar ca o invitație. Oare aveam voie să-i mai ating fața, doar o singură dată?

Și apoi am încremenit cu mâna pe mânerul portierei.

O altă mașină se apropia de după colț. Nu era a lui Charlie, el era la două străzi distanță, așa că nu băgasem în seamă gândurile acelea necunoscute care se îndreptau, am presupus, spre una dintre celelalte case de pe stradă.

Un singur cuvânt însă mi-a atras atenția.

Vampiri.

Ar trebui să fie suficient de sigur pentru băiat. Nu avem de ce să dăm peste vampiri aici, a gândit mintea, *chiar dacă ăsta-i teritoriu neutru. Sper că am făcut bine să-l aduc în oraș.*

Care erau șansele?

— Nu este bine, am șoptit.

— Ce s-a-ntâmplat? a întrebat Bella, neliniștindu-se când m-a văzut schimbându-mă la față.

Nu mai puteam face nimic acum. Ce ghinion afurisit!

— Încă o complicație, am recunoscut.

Mașina a cotit pe strada scurtă, îndreptându-se direct spre casa lui Charlie. Când farurile mi-au luminat automobilul, am auzit o reacție tânără și entuziastă de la cealaltă minte din vechiul Ford Tempo.

Uau! Aia e o S60 R? N-am văzut niciodată una în realitate. Super! Mă întreb cine șofează așa ceva pe aici? Grilă pe față vopsită la comandă... cauciucuri de curse... Cred că rupe șoseaua în două. Trebuie să mă uit un pic la țeava de eșapament...

Nu m-am concentrat asupra băiatului, deși în orice altă zi m-aș fi bucurat de interesul lui de cunoscător în materie

de mașini. I-am deschis portiera Bellei, mai larg decât era necesar, apoi m-am retras, aplecându-mă către luminile care se apropiau, așteptând.

— Charlie este după colț, am avertizat-o.

Bella a sărit repede afară în ploaie, dar nu avea timp să ajungă în casă înainte să ne vadă împreună. A închis portiera, însă apoi a ezitat, uitându-se lung la mașina care se apropia.

Automobilul a parcat cu fața spre al meu, cu farurile îndreptate direct spre interiorul mașinii mele.

Și deodată gândurile bătrânului au început să țipe de șoc și teamă.

Înghețatul! Vampirul! Cullen!

M-am uitat prin parbriz și i-am întâlnit privirea.

Nu aveam cum să remarc vreo asemănare cu bunicul său. Nu-l văzusem niciodată pe Ephraim în forma sa umană. Dar fără îndoială, acesta era Billy Black cu fiul său, Jacob.

De parcă mi-ar fi confirmat presupunerea, băiatul s-a aplecat în față zâmbind.

Oh, uite-o pe Bella.

O parte din mine a remarcat că într-adevăr Bella făcuse niște pagube când flirtase cu el în La Push.

Eu eram totuși mai concentrat asupra tatălui, cel care știa.

Avusese dreptate mai înainte – acesta era teritoriu neutru. Aveam același drept ca el să fiu aici, iar el știa asta. Mi-am dat seama după felul în care i s-a crispat fața înfricoșată și furioasă, după încleștarea maxilarului.

Ce caută aici? Ce să fac?

Eram în Forks de doi ani. Nimeni nu fusese rănit până acum. Dar era la fel îngrozit, de parcă am fi măcelărit zilnic pe câte cineva.

M-am uitat urât la el, arătându-mi dinții doar puțin, ca răspuns instinctiv la ostilitatea lui.

N-ar fi fost totuși bine să-l stârnesc pe bătrân. Carlisle avea să fie nemulțumit dacă făceam ceva să-l îngrijorez pe

Billy Black. Puteam doar să sper că el adera la tratat mai bine decât o făcuse fiul lui.

M-am retras, iar băiatul mi-a apreciat sunetul cauciucurilor – doar vag legale pentru o mașină de oraș – care au scârțâit pe asfaltul umed. S-a întors să analizeze țeava de eșapament când m-am îndepărtat.

Am trecut pe lângă Charlie la următoarea cotitură, încetinind automat când mi-a remarcat viteza cu o încruntătură de polițist. A înaintat spre casă și i-am auzit surprinderea înăbușită din gânduri, nerostită, dar clară, când a remarcat mașina din fața casei lui. A uitat complet de Volvo-ul argintiu care încălcase limita de viteză.

M-am oprit la două străzi depărtare și am lăsat mașina discret lângă pădure între două locuri de parcare mai largi. În câteva secunde eram ud până la piele și ascuns printre ramurile groase ale molidului care dădea spre curtea ei din spate, același în care mă ascunsesem în acea primă zi însorită.

Îmi venea greu să îl urmăresc pe Charlie. Nu am auzit nimic îngrijorător în gândurile lui vagi. Doar entuziasm – probabil că era bucuros de musafiri. Nimeni nu spusese nimic care să-l supere... încă.

Mintea lui Billy era o aglomerație de întrebări când Charlie l-a salutat și l-a condus înăuntru. Din ce mi-am putut da seama, Billy nu luase nicio decizie. M-am bucurat să aud că, deși era îngrijorat, se gândea totuși la tratat. Speram ca asta să îl facă să păstreze tăcerea asupra subiectului.

Băiatul a urmat-o pe Bella când ea a evadat în bucătărie – ah, se simțea din fiecare gând că era îndrăgostit. Dar nu era greu să îi ascult mintea, ca în cazul lui Mike Newton sau al celorlalți admiratori. Mintea lui Jacob Black era foarte... frumoasă, pură și sinceră. Îmi amintea un pic de mintea Angelei, doar că nu era la fel de modestă. Deodată mi-a părut rău

că acest băiat se născuse dușmanul meu. Era ușor să te afli în mintea lui, iar asta era ceva rar întâlnit. Aproape odihnitor.

În camera de zi, Charlie observase că Billy părea absent, dar nu a întrebat nimic. Între ei exista o încordare din cauza unei neînțelegeri din trecut.

Jacob o întreba pe Bella despre mine. Când mi-a auzit numele, a râs.

— Bănuiesc că asta explică totul, a spus el. Chiar mă întrebam de ce se poartă tata așa ciudat.

— Așa-i, a răspuns Bella cu o inocență exagerată. Lui nu-i plac cei din familia Cullen.

— Bătrân superstițios, a murmurat băiatul.

Da, ar fi trebuit să prevăd că se va întâmpla așa. Desigur, membrii mai tineri ai tribului aveau să le vadă istoria ca pe niște mituri – jenante, amuzante, cu atât mai mult, cu cât vârstnicii priveau totul cu atâta seriozitate.

Bella și Jacob s-au alăturat taților lor în sufragerie. Bella se uita mereu spre Billy în timp ce el și cu Charlie priveau la televizor. Aveam impresia că așteaptă să se întâmple ceva rău.

Însă nu s-a întâmplat nimic. Cei doi au plecat înainte să se facă prea târziu. La urma urmei, Jacob avea școală a doua zi. I-am urmat pe jos până la granița dintre teritoriile noastre, doar ca să mă asigur că Billy nu-i cerea fiului său să întoarcă mașina. Însă gândurile îi erau tot confuze. Se gândea la nume pe care eu nu le cunoșteam, la oameni pe care avea să-i consulte în seara aceea. Chiar dacă el era panicat, știa ce aveau să spună ceilalți bătrâni. Faptul că văzuse un vampir în carne și oase îl neliniștise, dar asta nu schimba nimic.

Când au depășit punctul până unde îi puteam auzi, m-am simțit destul de sigur că nu exista vreun pericol nou. Billy avea să respecte regulile. Ce altceva îi rămânea de făcut? Dacă noi încălcam tratatul, bătrânii nu puteau face

de fapt nimic. Își pierduseră colții. Dar dacă *ei* încălcau tratatul... Ei bine, noi eram mai puternici. Șapte în loc de cinci. Cu siguranță, asta avea să-i facă mai precauți.

Deși Carlisle nu ne-ar fi permis niciodată să impunem tratatul în felul acela. În loc să revin acasă la Bella, am decis să fac un ocol pe la spital. Tata era de gardă în seara aceea.

Îi auzeam gândurile din camera de gardă. Consulta un șofer de tir din Olympia cu o rană perforată la mână. Am intrat la primiri urgențe și am recunoscut-o pe Jenny Austin la ghișeu. Era ocupată cu un telefon primit de la fiica ei adolescentă și abia mi-a băgat în seamă salutul când am trecut pe lângă ea.

Nu voiam să-l întrerup pe tata, așa că am trecut pe lângă perdeaua în spatele căreia consulta și m-am dus direct la el în cabinet. Sigur avea să-mi recunoască sunetul pașilor – neînsoțiți de bătăi de inimă – și apoi mirosul. Avea să-și dea seama că voiam să-l văd, dar și că nu era o urgență.

Mi s-a alăturat în cabinet câteva minute mai târziu.

— Edward? E totul în regulă?

— Da. Voiam să afli imediat – Billy Black m-a văzut acasă la Bella în seara asta. Nu i-a spus nimic lui Charlie, dar...

— Hmmm, a spus Carlisle. *Suntem aici de ceva vreme* și *ar fi neplăcut dacă s-ar ivi tensiuni din nou.*

— Probabil că nu este nimic. Doar că nu era pregătit să se afle la doi metri de *un înghețat*. Ceilalți îl vor liniști. La urma urmei, ce pot să facă în privința asta?

Carlisle s-a încruntat.

— *Nu ar trebui să gândești așa.* Chiar dacă și-au pierdut protectorii, noi nu reprezentăm un pericol pentru ei.

— Nu. Sigur că nu.

A clătinat din cap, întrebându-se ce ar fi de făcut în continuare. Nu părea să existe vreo alternativă, doar să ignorăm această întâlnire ghinionistă. Și eu ajunsesem deja la aceeași concluzie.

— O să... vii acasă în curând? a întrebat Carlisle pe neașteptate.

Mi s-a făcut rușine imediat ce mi-a adresat întrebarea.

— Esme e supărată pe mine?

— Nu e supărată *pe* tine... ci *din cauza* ta. *Își face griji. Îi e dor de tine.*

Am oftat și am dat din cap. Bella avea să fie în siguranță la ea în casă pentru câteva ore. Probabil.

— Mă duc acum acasă.

— Mulțumesc, fiule.

*

Mi-am petrecut seara cu mama, lăsând-o să se agite un pic în jurul meu. M-a pus să mă schimb în haine uscate – mai mult ca să protejeze podelele pe care se chinuise atâta timp să le finiseze, nu din alt motiv. Ceilalți plecaseră și mi-am dat seama că ea le ceruse asta; Carlisle îi telefonase înainte. Am apreciat liniștea. Ne-am așezat la pian împreună și am cântat în timp ce vorbeam.

— Cum ești *cu adevărat*, Edward? a fost prima ei întrebare.

Nu era o întrebare întâmplătoare. Era neliniștită să-mi afle răspunsul.

— Nu sunt... foarte sigur, i-am spus eu cu sinceritate. E cu suișuri și coborâșuri.

Esme a ascultat notele un moment, atingând uneori câte o clapă care se armoniza cu melodia.

— *Ea îți provoacă durere.*

Am clătinat din cap.

— Eu îmi provoc durere. Nu este vina ei.

— *Nu e nici vina ta.*

— Sunt ceea ce sunt.

— *Și asta nu e vina ta.*

Am zâmbit fără umor.

— Dai vina pe Carlisle?

— *Nu. Dar tu?*

— Nu.

— *Atunci de ce te învinovățești pe tine?*

Nu aveam un răspuns pregătit. Într-adevăr, nu-i purtam ranchiună lui Carlisle pentru ceea ce făcuse, și totuși... nu trebuia să fie cineva vinovat? Nu eu eram acela?

— *Nu-mi place să te văd suferind.*

— Nu este totul numai suferință.

Nu încă.

— *Fata asta... te face fericit?*

Am oftat.

— Da... când nu mă sabotez singur. Chiar mă face.

— Atunci e în regulă.

A părut ușurată.

M-am strâmbat.

— Chiar e?

N-a răspuns, ci mi-a analizat răspunsurile în minte, imaginându-și fața lui Alice, gândindu-se la viziunile ei. Aflase de pariu și că eu eram la curent. Era supărată pe Jasper și pe Rose.

— *Ce va însemna moartea ei pentru el?*

Am tresărit și mi-am smuls degetele de pe clape.

— Îmi pare rău, a spus ea repede. N-am vrut să...

Am clătinat din cap, iar ea a tăcut. M-am uitat la mâinile mele, reci și osoase, neomenești.

— Nu știu..., am șoptit. Cum aș putea să trec peste asta. Nu văd nimic... nimic după asta.

Mi-a cuprins umerii cu brațele și și-a împletit strâns degetele.

— Asta nu se va întâmpla. Știu că nu se va întâmpla.

— Mi-aș dori să pot fi la fel de sigur.

M-am uitat la mâinile ei, care semănau un pic cu ale mele, și totuși erau diferite. Nu le puteam urî în același mod. Și ale

ei erau tot de piatră, dar... nu erau mâinile unui monstru. Erau mâinile unei mame, blânde și delicate.

— *Sunt sigură. Nu o vei răni.*

— Deci ai pariat alături de Alice și Emmett, din câte văd.

Și-a desfăcut degetele ca să mă pocnească ușor peste umăr.

— Nu-i de glumă cu asta.

— Nu, nu este.

— *Dar când Jasper și Rosalie vor pierde, n-o să mă supăr dacă Emmett le va face puțin în ciudă.*

— Mă îndoiesc că te va dezamăgi în privința asta.

— *Nici tu nu mă vei dezamăgi, Edward. Fiule, te iubesc foarte mult. După ce va trece partea cea mai grea... o să fiu foarte fericită, să știi. Cred că o s-o iubesc pe fata asta.*

M-am uitat la ea și am arcuit sprâncenele.

— *Nu ai fi atât de rău s-o ții departe de mine, nu-i așa?*

— Acum vorbești de parcă ai fi Alice.

— Nu știu de ce o contrazici mereu pe Alice. E mai ușor să accepți inevitabilul.

M-am încruntat, dar am început din nou să cânt.

— Ai dreptate, i-am spus după un moment. Nu-i voi face rău.

— *Bineînțeles că nu.*

Și-a lăsat brațele în jurul meu și după câteva momente mi-am sprijinit capul de creștetul ei. Esme a oftat și m-a îmbrățișat și mai strâns. Asta m-a făcut să mă simt ca un copil. Așa cum îi spusesem și Bellei, nu aveam amintiri din copilăria mea umană, nimic concret. Îmi aduceam totuși aminte unele senzații, iar una dintre ele era a unor brațe care mă cuprindeau. Probabil că și mama mea biologică mă ținuse în brațe. Probabil că mă alinase în aceeași manieră.

Când am terminat cântecul, am oftat și m-am îndreptat de spate.

— *Te duci la ea acum?*

— Da.

S-a încruntat, nedumerită.

— *Și ce faci acolo toată noaptea?*

Am zâmbit.

— Mă gândesc... și ard. Și ascult.

Mi-a atins gâtul.

— Nu-mi place că asta îți provoacă durere.

— Asta este partea cea mai ușoară. Crede-mă.

— *Și partea cea mai grea?*

M-am gândit un moment. Erau multe răspunsuri care puteau fi adevărate, însă unul dintre ele era cel mai *adevărat*.

— Cred că... faptul că nu pot fi om cu ea. Că versiunea cea mai bună de viitor este cea imposibilă.

Esme s-a încruntat.

— Totul va fi bine, Esme.

Îmi venea ușor s-o mint. Eu eram singurul care putea minți în casa asta.

— *Da, va fi bine. Bella nu putea să fie pe mâini mai bune.*

Am râs, din nou fără umor. Însă aveam să-i dovedesc mamei că avea dreptate.

Capitolul 14

Mai aproape

În noaptea aceea, atmosfera a fost liniștită în camera Bellei. Nici măcar ploaia intermitentă, care de obicei o neliniștea, nu a mai deranjat-o. În ciuda durerii și eu am fost liniștit – mai calm decât fusesem în propria casă cu brațele mamei în jurul meu. Bella mi-a îngânat numele în somn, așa cum făcea adesea, și a zâmbit în timp ce-l rostea.

De dimineață, Charlie i-a remarcat dispoziția veselă la micul dejun, și a fost rândul meu să zâmbesc. Măcar, de bine, de rău, și eu o făceam pe ea fericită.

A suit rapid la mine în mașină astăzi, cu un zâmbet larg și entuziasmat, părând la fel de dornică să fim împreună cum eram și eu.

— Cum ai dormit? am întrebat-o.

— Bine. Cum ți-ai petrecut noaptea?

— În mod plăcut.

Și-a țuguiat buzele.

— Pot să te întreb ce-ai făcut?

Îmi puteam imagina care ar fi fost nivelul meu de interes dacă ar fi trebuit să petrec opt ore inconștient, fără să am habar de ea. Dar nu eram pregătit să răspund acum la această întrebare... sau poate niciodată.

— Nu. Astăzi este tot rândul meu.

A oftat și a dat ochii peste cap.

— Nu cred că mai e ceva ce nu ți-am spus.

— Povestește-mi despre mama ta.

Era unul dintre subiectele mele preferate, pentru că era, în mod evident, și unul dintre preferatele ei.

— Bine. Ăăă, cred că mama mea e cam... sălbatică? Nu așa cum este sălbatic un tigru, o vrabie sau o căprioară. Pur și simplu, nu se simte bine dacă este închisă în colivie. Bunica mea – care era absolut normală, apropo, și nu avea habar cum ajunsese mama să fie așa cum este – o numea „himeră". Am avut impresia că n-a fost chiar floare la ureche să o crească pe mama în anii adolescenței. În fine, e destul de greu pentru ea să stea prea mult timp în același loc. Faptul că are ocazia să călătorească alături de Phil, fără vreo destinație anume în minte... păi, cred că o face mai fericită decât am văzut-o vreodată. Să știi că totuși s-a zbătut foarte mult pentru mine. Să facă față acestor aventuri de weekend și schimbatului permanent al joburilor. Am făcut tot ce-am putut ca s-o mai eliberez de chestiile casnice. Îmi închipui că Phil va face la fel. Mă simt... oarecum ca o fiică rea. Pentru că sunt un pic ușurată, știi ce zic? A făcut o față spășită, întorcând palmele în sus. Nu mai trebuie să stea într-un singur loc de-acum. Asta chiar e o greutate luată de pe umerii ei. Și apoi Charlie... nu mă gândisem niciodată că ar avea nevoie de mine, însă chiar are. Casa aia este prea goală pentru el.

Am dat din cap înțelegător, trecând prin avalanșa de informații. Îmi doream să o cunosc pe această femeie care contribuise așa mult la formarea caracterului Bellei. O parte din mine ar fi preferat ca Bella să fi avut o copilărie mai ușoară, mai tradițională – să fi avut ocazia să fie cu adevărat copil. Dar nu ar mai fi fost aceeași persoană și, sincer acum, nu părea să aibă niciun fel de resentimente. Îi plăcea să fie ea cea care are grijă de ceilalți, îi plăcea să fie necesară.

Probabil că acesta era adevăratul secret care explica atracția ei pentru mine. Oare existase vreodată cineva care să aibă mai multă nevoie de ea?

Am condus-o până la ușa clasei, după care dimineața a trecut cam ca ziua anterioară. Alice și cu mine am traversat ora de sport ca somnambulii. Am privit-o pe Bella din nou prin ochii Jessicăi Stanley observând, la fel ca și ființa aceea umană, cât de puțin părea să fie Bella prezentă la oră.

Mă întreb de ce Bella nu vrea să vorbească despre asta? gândea Jessica. *Probabil că vrea să-l țină pentru ea. Decât dacă mi-a zis adevărul și nu se întâmplă de fapt nimic între ei.* A trecut în revistă în minte conversația cu Bella de miercuri dimineață în care Bella negase – *Nu e nimic de genul acela,* atunci când o întrebase despre sărutat – și concluzia ei că Bella păruse dezamăgită.

Ar fi o adevărată tortură, a gândit Jessica acum. *Să te uiți, dar să nu poți atinge.*

Cuvintele ei m-au făcut să tresar.

Tortură? În mod clar era o exagerare, însă... oare putea așa ceva să-i provoace Bellei durere – oricât de mică ar fi aceasta? În mod sigur nu, din moment ce știa cum stau lucrurile în cazul nostru. M-am încruntat și am surprins privirea întrebătoare a lui Alice. Am clătinat din cap spre ea.

Pare destul de fericită, gândea Jessica, uitându-se la Bella, care privea în gol prin lucarne. *Trebuie să mă fi mințit. Ori s-au mai întâmplat chestii noi între timp.*

Oh! Nemișcarea bruscă a lui Alice m-a alertat în același timp cu exclamația ei mentală. Imaginea din mintea ei arăta cantina, cândva în viitorul apropiat și...

Măi să fie, era și timpul! a gândit ea, afișând un zâmbet larg pe față.

Imaginile s-au derulat – Alice stătea în spatele meu la cantină astăzi, vizavi de Bella la masă. Prezentarea foarte scurtă. Începutul nu era încă fixat. Se schimba în funcție de alți factori. Dar avea să se întâmple curând, dacă nu chiar azi.

Am oftat, aruncând absent fluturașul peste fileu. A zburat mai bine decât ar fi făcut-o dacă aș fi fost atent și am marcat

un punct când instructorul a fluierat sfârșitul orei. Alice se îndrepta deja spre ușă.

— *Nu mai fi și tu așa copil! Nu-i mare lucru. Și deja văd că n-o să mă oprești.*

Am închis ochii și am clătinat din cap.

— Nu, *nu va fi* mare lucru, am încuviințat încet în timp ce mergeam împreună.

— Pot să am răbdare. Pași mici.

Am dat ochii peste cap.

Mereu mă simțeam ușurat atunci când puteam să las deoparte punctele de vedere ale altora și să o văd pur și simplu eu însumi pe Bella, însă tot mă gândeam la presupunerile Jessicăi atunci când Bella a intrat pe ușa clasei. A zâmbit larg și călduros, și mi s-a părut *într-adevăr* că era foarte fericită. Nu trebuia să-mi fac griji de lucrurile care erau imposibile, de vreme ce pe ea n-o deranjau.

Aveam o serie de întrebări pe care șovăisem să i le adresez până acum. Dar având gândurile Jessicăi încă în minte, am devenit brusc mai degrabă curios decât contrariat.

Ne-am așezat la masa noastră obișnuită și Bella a luat mâncarea pe care i-o cumpărasem – fusesem mai rapid decât ea astăzi.

— Povestește-mi despre primul băiat cu care te-ai *întâlnit*, i-am spus.

A făcut ochii mari și s-a îmbujorat. A ezitat.

— Nu vrei să-mi spui?

— Nu sunt sigură... ce anume se ia în calcul.

— Începe de la nivelul cel mai de jos, i-am sugerat.

S-a uitat în tavan, gândindu-se cu buzele țuguiate.

— Păi atunci, cred că a fost vorba despre Mike – alt Mike, a spus ea rapid când m-am schimbat la față. A fost partenerul meu de dans când eram în clasa a șasea. Am fost invitată la party-ul de ziua lui – a fost un film. A zâmbit. Am văzut al doilea film din seria *Băieții de la Mighty Ducks*. Am fost

singura care s-a dus. Apoi lumea a zis că am fost la o întâlnire. Nu știu cine pornise zvonul.

În casa tatălui ei văzusem poze cu ea la școală, așa că aveam o imagine mentală cu Bella la vârsta de unsprezece ani. Părea că lucrurile nu erau foarte diferite pentru ea atunci.

— Poate că ai scăzut cam mult nivelul.

A surâs larg.

— Ai spus de la nivelul cel mai de jos.

— Continuă, atunci.

Și-a strâns buzele într-o parte în timp ce se gândea.

— Câteva prietene se duceau la patinoar cu niște băieți. Aveau nevoie de mine ca să fie perechi. N-aș fi mers, dacă aș fi știut că urma să fiu cuplată cu Reed Merchant. S-a cutremurat delicat. Și plus de asta, cum era de așteptat, mi-am dat seama destul de repede că patinajul era o idee proastă. Accidentările mele au fost minore, însă partea bună a fost că am putut să stau la snack-bar și să citesc tot restul serii.

A zâmbit, aproape... triumfătoare.

— Putem să trecem la o întâlnire adevărată?

— Adică te referi la un moment în care cineva m-a invitat din timp și apoi am mers undeva doar noi doi?

— Da, bănuiesc că merge definiția asta.

A zâmbit la fel de triumfător.

— Atunci îmi pare rău, n-am nimic pentru tine.

M-am încruntat.

— Nu te-a mai invitat nimeni la o întâlnire înainte să vii aici? Serios?

— Nu sunt ferm convinsă. Asta-i o întâlnire? Sau suntem ca doi prieteni care petrec timp împreună? A strâns din umeri. Nu că ar conta prea mult. N-am avut niciodată timp nici pentru una, nici pentru alta. Și după o vreme se duce vorba și nu te mai invită nimeni.

— Chiar erai ocupată pe bune? Sau doar inventai scuze cum faci și aici?

— Ocupată pe bune, a insistat ea, puțin jignită. Să ții o gospodărie îți ia destul timp, plus că mai aveam de regulă și un job cu normă redusă, ca să nu mai zic de școală. Dacă vreau să merg la facultate, o să am nevoie de o bursă completă și....

— Să nu-ți uiți ideea, am întrerupt-o. Înainte să trecem la următorul subiect, aș vrea să-l terminăm pe acesta. Dacă nu ai fi fost atât de ocupată, dintre invitațiile pe care le primeai, erau și unele pe care ți-ar fi făcut plăcere să le accepți?

Și-a înclinat capul într-o parte.

— Nu prea. Adică, nimic în afară de o simplă ieșire în oraș. Băieții aceia nu erau prea interesanți.

— Dar alții? Dintre cei care nu te-au invitat în oraș?

A clătinat din cap, iar ochii ei limpezi au părut că nu ascund nimic.

— Nu le acordam prea mare importanță.

Ochii mi s-au îngustat.

— Deci, nu ai întâlnit niciodată pe cineva pe care să îl dorești?

A oftat din nou.

— Nu în Phoenix.

Ne-am privit unul pe altul pentru un moment în timp ce procesam informația că, așa cum ea era prima mea dragoste, având în vedere ceea ce îmi povestise, și eu eram prima ei... să zicem pasiune, măcar. Această potrivire îmi provoca încântare într-un mod ciudat, dar totodată mă și neliniștea. În mod clar, era un mod nefiresc și nesănătos pentru ca ea să-și înceapă viața sentimentală. Și apoi mai era și știința că avea să fie și prima, și ultima iubire pentru mine. Nu avea să fie la fel pentru inima unei ființe umane.

— Știu că nu-i ziua mea, dar...

— Nu, nu este.

— Haide, a insistat ea. Tocmai ți-am revărsat aici tot trecutul meu jenant de lipsit de întâlniri cu băieți.

Am zâmbit.

— Sincer, al meu este destul de asemănător – mai puțin patinajul și aniversările false. Nici eu nu am acordat prea mare importanță.

Arăta de parcă nu mă credea, dar era adevărat. Avusesem și eu câteva oferte pe care le refuzasem. Nu chiar același tip de oferte, am recunoscut în sinea mea, imaginându-mi fața îmbufnată a Tanyei.

— La ce universitate ai vrea să mergi? am întrebat-o.

— Ăăă.. A clătinat puțin din cap, parcă pentru a se adapta la noul subiect. Păi, înainte credeam că Universitatea de Stat din Arizona era cea mai practică pentru că puteam să nu mai plec de acasă. Dar dacă mama se tot plimbă de colo colo, bănuiesc că aria mi se lărgește. Când am venit aici... ei bine, m-am bucurat că Charlie nu locuiește suficient de aproape de statul Washington ca să nu iau o decizie chiar *atât de* practică.

— Denigrezi universitatea minunatului nostru stat?

— N-am nimic cu instituția – doar cu vremea.

— Și dacă ar fi să poți să mergi oriunde – dacă banii nu ar fi o problemă – unde ai merge?

În timp ce ea se gândea la întrebarea mea despre acel viitor ipotetic, am încercat să-mi imaginez un viitor din care aș fi putut *și eu* face parte. Bella la douăzeci de ani, la douăzeci și doi, douăzeci și patru... cât ar fi trecut până când m-ar fi depășit, așa neschimbător cum eram? Aș fi acceptat limitarea în timp dacă asta însemna că e sănătoasă, că e ființă umană și e fericită. Dacă aș reuși să nu mai reprezint un pericol pentru ea, dacă aș reuși să fiu potrivit pentru ea, dacă m-aș integra în acea imagine idilică pentru fiecare secundă din timpul pe care ea mi l-ar fi acordat.

M-am întrebat din nou cum aș putea face asta – să fiu cu ea fără să-i influențez negativ viața. Să rămân în primăvara Persefonei, să o țin departe de infernul meu.

Era ușor de văzut că ea nu ar fi fost fericită în locurile în care mă izolam de obicei. Evident. Dar atâta timp cât mă voia, aveam să o urmez. Avea să însemne multe zile petrecute în casă, fără prea mare activitate, însă era un preț infim, abia dacă merita menționat.

— Trebuie să mai fac niște cercetări. Majoritatea școlilor bune se află în zone cu zăpadă. A surâs larg. Mă întreb cum or fi universitățile în Hawaii?

— Minunate, cu siguranță. Și după școală? Ce urmează?

Mi-am dat seama cât de important era pentru mine să știu planurile *ei* de viitor. Ca să nu le deraiez. Ca să pot modela acel viitor puțin probabil în cea mai bună versiune pentru ea.

— Ceva care să aibă legătură cu cărțile. M-am gândit mereu că voi preda ca – bine, nu *chiar* ca mama. Dacă aș putea... mi-ar plăcea să predau la nivel de colegiu undeva – poate la un colegiu de stat. Să predau un curs opțional de literatură, astfel încât toți cei care se înscriu să vină pentru că au dorit-o.

— Asta ai vrut mereu?

A strâns din umeri.

— În mare parte, da. La un moment dat mă gândeam că aș putea să lucrez pentru o editură – ca redactor sau ceva de genul. A strâmbat din nas. Am făcut niște cercetări și am aflat că-i mult mai ușor să găsești de lucru ca profesoară. Mult mai practic.

Toate visurile ei aveau aripile tăiate – nu erau ca acelea ale adolescenților obișnuiți care credeau că vor schimba lumea. În mod clar, o consecință a faptului că fusese expusă la realitate cu mult mai devreme decât ar fi trebuit.

A mușcat din covrig și a mestecat gânditoare. Mă întrebam dacă se mai gândea la viitor sau la altceva. M-am întrebat dacă mă zărea și pe mine în viitorul acela.

Mi-a zburat mintea la ziua de mâine. Ideea unei zile întregi petrecute cu ea ar fi trebuit să mă încânte peste măsură. Atât de mult timp! Dar nu mă gândeam decât la momentul în care avea să vadă cine eram eu cu adevărat. Momentul în care nu mă mai puteam ascunde după masca aceasta umană. Am căutat să-mi imaginez reacția ei și, deși greșeam de multe ori atunci când încercam să-i ghicesc sentimentele, știam că existau doar două direcții. Singura reacție validă în afară de repulsie avea să fie groaza.

Voiam să cred că exista o a treia posibilitate. Că ea avea să uite ce eram, așa cum o făcuse atât de des în trecut. Că avea să mă accepte în ciuda a toate. Nu puteam totuși să-mi imaginez această opțiune.

Aveam curajul să-mi țin promisiunea? Puteam trăi cu mine însumi dacă îi ascundeam latura aceasta?

M-am gândit la prima ocazie când îl văzusem pe Carlisle în lumina soarelui. Eram foarte tânăr atunci, încă obsedat de sânge mai presus de orice altceva, dar imaginea aceea îmi atrăsese atenția într-un fel în care puține alte lucruri mi-o mai atrăseseră înainte. Deși aveam încredere oarbă în Carlisle, deși începusem deja să-l iubesc, simțisem teamă. Era prea imposibil, prea extraterestru. Instinctul meu de apărare se activase și rămăsese așa câteva momente lungi înainte ca gândurile calme și reconfortante ale lui Carlisle să poată avea efect asupra mea. Într-un final m-a convins să pășesc în soare chiar eu, să văd că nu era periculos.

Și-mi amintesc că m-am văzut pe mine în lumina puternică a dimineții și am înțeles – mai profund decât înțelesesem până atunci – că nu mai aveam nicio legătură cu sinele meu anterior. Că nu eram om.

Însă nu era corect să mă ascund de Bella. Ar fi fost o minciună prin omisiune.

Am încercat să mi-o închipui alături de mine în poiană, cum ar fi arătat imaginea noastră dacă eu n-aș fi fost un monstru. Era un loc atât de frumos și de liniștit. Cât de mult mi-aș fi dorit ca ea să se bucure de acel loc cu mine încă acolo!

— *Edward*, a gândit Alice și nuanța de panică din tonul ei m-a înghețat.

Am apărut brusc într-una dintre viziunile lui Alice, privind într-un cerc orbitor de lumină solară. Am fost dezorientat, pentru că tocmai îmi imaginasem că eram cu Bella acolo – poiana micuță în care nimeni nu mergea în afară de mine – și la început nu am fost sigur că vedeam în mintea lui Alice, și nu într-a mea.

Însă viziunea ei diferea de imaginea din mintea mea – era din viitor, nu din trecut. Bella se uita la mine, pe față îi dansau curcubeie și ochii îi erau de necitit. Deci *eram* suficient de curajos.

— *E același loc*, a gândit Alice, cu mintea plină de o groază care nu se potrivea cu viziunea ei. Tensiune, poate, dar groază? Ce voia să spună cu „același loc"?

Și apoi am văzut.

— *Edward!* a protestat Alice pe un ton pițigăiat. *O iubesc, Edward!*

Însă n-o iubea pe Bella așa cum o iubeam eu. Viziunea ei era ridicolă. Greșită. Era cumva orbită, vedea imposibilități. Minciuni.

Nu trecuse nici jumătate de secundă. Bella încă mesteca, gândindu-se la cine știe ce mister despre care nu aveam să aflu niciodată. Nu ar fi avut cum să-mi vadă fulgerul de groază de pe față.

Era doar o viziune veche. Nu mai era valabilă. Totul se schimbase de atunci.

— *Edward,* trebuie *să discutăm.*

Nu aveam ce să discut cu Alice. Am clătinat din cap ușor, doar o dată. Bella nu a observat.

Gândurile lui Alice erau poruncitoare deja. Mi-a împins în prim-planul minții imaginea pe care nu suportam să o văd.

— *O iubesc, Edward. Nu te voi lăsa să ignori asta. Plecăm și va trebui s-o rezolvăm cumva. Îți dau timp până la sfârșitul orelor. Inventează o scuză – ah!*

Viziunea ei total inofensivă de dimineață de la ora de sport i-a întrerupt șirul ordinelor. Prezentarea scurtă. Vedeam exact cum avea să se întâmple, secundă cu secundă. Deci această viziune jignitoare, greșită și expirată era declanșatorul ce lipsise înainte? Dinții mi s-au încleștat.

Bine. Vom discuta. Îmi voi sacrifica timpul pe care l-aș fi petrecut cu Bella în această după-amiază, ca să-i arăt lui Alice cât de mult se înșela. Adevărul este că știam că nu voi avea pace până nu o făceam să vadă că de data aceasta greșea profund.

A văzut cum se schimba viitorul atunci când m-am răzgândit.

— *Mulțumesc.*

Ciudat, având în vedere turnura de viață și de moarte pe care o luase după-amiaza mea, cât de tare mă afecta faptul că pierdeam timpul acela pe care mă bazasem. Ar fi trebuit să fie un fleac – doar câteva minute, nimic mai mult.

Am încercat să mă debarasez de teroarea pe care mi-o insuflase Alice ca să nu stric acele câteva minute pe care le mai aveam cu Bella.

— Ar fi trebuit să te las să vii singură cu mașina azi, i-am spus, străduindu-mă din răsputeri ca disperarea să nu mi se simtă în voce.

Ochii i s-au ridicat brusc către mine. A înghițit un nod.

— De ce?

— Plec cu Alice după prânz.

— Aha. S-a bosumflat. E în regulă, nu e departe, pot merge pe jos.

M-am încruntat.

— Nu o să te pun să mergi pe jos acasă. Chiar credea că aveam să o abandonez așa pur și simplu? O să îți aducem camioneta și ți-o lăsăm aici.

— N-am cheia la mine, a spus ea și a oftat.

Ce obstacol imens și de nedepășit reprezenta acest detaliu minor pentru ea.

— Chiar nu mă deranjează să merg pe jos, a adăugat.

— Camioneta ta va fi aici și cheia va fi în contact, i-am spus. Doar dacă nu ți-este teamă că o poate fura cineva.

Huruitul motorului ei era suficient pe post de alarmă antifurt. Poate chiar mai puternic decât o alarmă adevărată. Am râs forțat la imaginea aceea mentală, însă în exterior s-a auzit un sunet stins.

Bella și-a țuguiat buzele, iar ochii i s-au întunecat.

— În regulă, a spus ea.

Oare se îndoia de abilitățile mele? Am încercat să zâmbesc încrezător – eram convins că nu aveam cum să dau greș cu o sarcină atât de ușoară –, dar mușchii îmi erau prea încordați ca să-i și arăt asta. Nu a părut să observe. Părea că își gestionează propria dezamăgire.

— Deci, a spus ea. Unde vă duceți?

Alice mi-a arătat răspunsul la întrebarea Bellei.

— La vânătoare.

Mi-am dat seama că vocea îmi devenise brusc mai severă. Era ceva pentru care aș fi găsit timp, oricum. Necesitatea acestei excursii era pe cât de frustrantă, pe atât de rușinoasă. Dar nu aveam să o mint.

— Dacă o să fiu singur cu tine mâine, o să îmi iau orice precauții pot.

Am privit în ochii ei, întrebându-mă dacă vedea teama din ai mei. Viziunea lui Alice îmi domina abilitatea de a mă

aduna. Să știi că poți să anulezi dacă vrei. „Te rog, pleacă. Nu te întoarce."

A coborât privirea, cu fața mai palidă decât de obicei. Oare avea să mă asculte în sfârșit? Viziunea lui Alice n-ar mai fi însemnat nimic dacă Bella mi-ar fi spus acum să o las în pace. Știam că puteam s-o fac, dacă mi-ar fi cerut-o. Îmi simțeam inima gata să se rupă în două.

— Nu, a șoptit ea și inima mi s-a răsucit în altă direcție.

O decepție și mai groaznică stătea la pândă. A ridicat privirea către mine.

— Nu pot.

— Poate că ai dreptate, am șoptit.

Poate că era, la urma urmei, la fel de atașată ca mine. S-a aplecat spre mine, cu ochii strânși de parcă era îngrijorată.

— La ce oră să te aștept mâine?

Am tras adânc aer în piept, încercând să-mi revin, să mă debarasez de sentimentul de pieire. M-am forțat să vorbesc pe un ton mai lejer.

— Depinde... Este sâmbătă, nu vrei să dormi mai mult?

— Nu, a răspuns imediat.

Reacția ei m-a făcut să vreau să zâmbesc.

— La fel ca de obicei, atunci. Va fi și Charlie acolo?

A zâmbit larg.

— Nu, se duce la pescuit mâine.

Lucru care în mod clar o bucura, la fel de tare cum atitudinea ei în privința respectivă mă înfuria. De ce era așa de hotărâtă să se lase cu totul la mila mea – la mila celei mai rele părți din mine?

— Și dacă nu te mai întorci acasă? am rostit printre dinți. Ce va crede?

Fața îi era calmă.

— N-am idee. Știe că aveam de gând să spăl rufele. Poate că va crede că am căzut în mașina de spălat.

M-am uitat furios la ea – gluma nu mi se păruse nici pe departe amuzantă. Pentru un moment mi-a întors privirea furioasă, după care fața i s-a relaxat.

A schimbat subiectul.

— Ce vânați în seara asta?

Ce ciudat era! Pe de o parte, nu părea să ia pericolul deloc în serios. Pe de altă parte, accepta cu calm cele mai urâte fațete ale vieții mele.

— Orice găsim în parc. Nu mergem departe.

— De ce te duci cu Alice?

Alice asculta cu atenție acum.

M-am încruntat.

— Alice este cea mai... înțelegătoare.

Altele erau cuvintele pe care le-aș fi rostit ca să le audă Alice, însă nu ar fi făcut decât să o deruteze pe Bella.

— Și ceilalți? Bella aproape că șoptea acum, vocea ei transformându-se din curioasă în neliniștită. Ei cum sunt?

Ar fi fost îngrozită dacă ar fi știut cât de ușor puteau toți să audă șoaptele acelea.

La întrebarea asta existau multe răspunsuri. L-am ales pe cel mai puțin înfricoșător.

— Sceptici, majoritatea.

Sigur așa erau.

Ochii i-au țâșnit în direcția colțului îndepărtat al cantinei, unde stătea familia mea. Alice îi avertizase, așa că se uitau în altă parte.

— Ei nu mă plac, a presupus ea.

— Nu este vorba de asta, am contrazis-o iute.

Ha! a gândit Rosalie.

— Ei nu înțeleg de ce nu te pot lăsa în pace, am continuat încercând s-o ignor pe Rose.

Măcar asta-i adevărat.

Bella s-a strâmbat.

— Nici eu, dacă tot veni vorba.

Am clătinat din cap, gândindu-mă la presupunerea ei ridicolă de mai devreme – că nu țineam la ea la fel de mult pe cât ținea ea la mine. Credeam că îi explicasem asta.

— Ți-am spus – tu nu te vezi deloc clar. N-am mai întâlnit pe cineva ca tine. Mă fascinezi.

Părea că se îndoia de asta. Poate că trebuia să fiu și mai clar.

I-am zâmbit. În ciuda grijilor mele, era important ca ea să înțeleagă asta.

— Având avantajele mele... Mi-am trecut două degete cu lejeritate pe frunte. Pot să percep mult mai bine natura umană. Oamenii sunt previzibili. Dar tu... tu niciodată nu faci ceea ce mă aștept să faci. Întotdeauna mă iei prin surprindere.

A întors capul, părând cumva nemulțumită, judecând după expresia feței. În mod clar, detaliul acesta nu prea o convinsese.

— Partea asta este ușor de explicat, am continuat rapid, așteptând ca ochii ei să se întoarcă la mine. Dar este mai mult decât atât... Mult mai mult. Și nu este ușor de exprimat în cuvinte...

Holbează-te la mine, *nu vrei, pacoste mică cu față de liliac?*

Bella a pălit. Arăta de parcă înghețase, ca și cum nu ar mai fi putut să-și dezlipească privirea de la colțul acela îndepărtat al încăperii.

M-am întors rapid și i-am aruncat lui Rosalie o privire amenințătoare, dezvelindu-mi dinții. Am mârâit la ea pe mutește.

Mi-a aruncat o căutătură urâtă cu coada ochiului, după care a întors capul și nu s-a mai uitat la niciunul dintre noi. Am privit-o pe Bella chiar în momentul în care și ea s-a întors să se uite la mine.

— *Ea a început*, a gândit Rosalie cu asprime.

Bella făcuse ochii mari de tot.

— Îmi pare rău, am murmurat rapid. Este doar îngrijorată.

Mă scotea din sărite să trebuiască să scuz comportamentul lui Rosalie, dar nu-mi venea în minte altă cale prin care să-i explic. Și în centrul inimii lui Rosalie, *asta* era adevărata problemă.

— Vezi tu..., am spus, nu este periculos numai pentru mine dacă, după ce petrec atât de mult timp cu tine în mod public...

Nu am fost în stare să-mi termin propoziția. Cuprins de groază și de rușine, mi-am privit mâinile – mâinile unui monstru.

— Dacă? m-a împins ea să continui.

— Dacă totul se termină... prost.

Mi-am lăsat capul în palme. Nu voiam să mă uit în ochii ei atunci când avea să înceapă să înțeleagă, atunci când avea să priceapă ce ziceam. În tot acest timp, mă străduisem atât să-i câștig încrederea. Și acum trebuia să-i spun cât de mult nu meritam această încredere.

Făceam bine că îi spuneam adevărul. Acesta avea să fie momentul în care să plece. Și era în regulă. Prima mea reacție instinctivă de a respinge panica lui Alice se destrăma. Nu-i puteam promite Bellei cu toată sinceritatea că nu reprezentam un pericol pentru ea.

— Și acum trebuie să pleci?

Am ridicat încet privirea către ea.

Chipul îi era calm – cu o idee de tristețe în cuta dintre sprâncene, dar nu identificam niciun pic de teamă. Încrederea deplină pe care o văzusem atunci când sărise în mașina mea în Port Angeles i se vedea din nou clară în ochi. Deși nu meritam, încă avea încredere în mine.

— Da, i-am răspuns.

Răspunsul meu a făcut-o să se încrunte. Ar fi trebuit să răsufle ușurată că plecam, însă, în loc de asta, era tristă.

Mi-am dorit să-i pot netezi cu vârful degetului cuta mică dintre sprâncene. Voiam să zâmbească din nou.

M-am forțat să schițez un surâs larg.

— Probabil este cel mai bine așa. Mai avem cincisprezece minute din filmul acela nenorocit de la biologie și nu cred că mai pot îndura.

Presupun că era adevărat – că n-aș fi putut să mai îndur. Că aș fi făcut și mai multe greșeli.

Mi-a întors zâmbetul, moment în care a devenit evident că înțelesese măcar parțial la ce mă referisem.

Apoi a tresărit ușor în scaun, surprinsă.

Am auzit-o pe Alice apropiindu-se în spatele meu. Eu n-am fost surprins. Mai văzusem partea asta.

— Alice, am salutat-o.

Zâmbetul ei entuziasmat se reflecta în ochii Bellei.

— Edward, a răspuns ea, copiindu-mi tonul.

Am urmat scenariul.

— Alice, Bella, le-am făcut cunoștință cât mai scurt posibil. Mi-am ținut ochii ațintiți asupra Bellei atunci când am arătat fără prea mare tragere de inimă spre Alice. Bella, Alice.

— Bună, Bella. Mă bucur să te cunosc *în sfârșit*.

Accentul pe cuvintele „în sfârșit" fusese subtil, dar tot enervant. I-am aruncat o căutătură rapidă.

— Bună, Alice, a răspuns Bella cu voce nesigură.

— *N-am de gând să-mi forțez norocul*, mi-a promis Alice. Ești gata? m-a întrebat ea cu voce tare.

De parcă nu știa care-mi era răspunsul.

— Aproape. Ne vedem la mașină.

— *Gata, o șterg din calea ta acum. Mersi!*

Bella s-a uitat după Alice, încruntându-se ușor, cu colțurile buzelor coborâte. Când Alice a ieșit pe ușă, s-a întors ușor către mine.

— Ar trebui să spun „distracție plăcută", sau nu-i expresia potrivită? m-a întrebat.

I-am zâmbit.

— Nu, „distracție plăcută" merge.

— Distracție plăcută atunci, a spus ea puțin întristată.

— O să încerc. Dar nu eram sigur că voi reuși; avea să-mi fie dor de ea tot timpul cât voi fi plecat. Iar tu încearcă să fii în siguranță, te rog.

Indiferent de câte ori îmi luam la revedere de la ea, panica aceasta la gândul că rămânea neprotejată se întorcea mereu.

— În siguranță în Forks, a bombănit ea. Ce provocare!

— Pentru tine *este* o provocare, i-am atras atenția. Promiți?

A oftat, însă mi-a zâmbit cu căldură.

— Promit să încerc să fiu în siguranță, a spus. O să spăl rufe diseară – asta ar trebui să fie o activitate plină de primejdii.

Nu mi-a plăcut să-mi amintesc această parte din conversația noastră de mai devreme.

— Să nu cazi în mașina de spălat.

A încercat să-și păstreze expresia feței serioasă, dar n-a reușit.

— O să fac tot posibilul.

Îmi era tare greu să plec. M-am străduit să mă ridic. S-a sculat și ea în picioare.

— Ne vedem mâine, a oftat.

— Ți se pare o veșnicie până mâine, nu?

În mod ciudat, și mie mi se părea o veșnicie.

A încuviințat din cap, descurajată.

— Voi fi acolo dis-de-dimineață, i-am promis.

Alice avea dreptate măcar în privința asta – nu terminasem de făcut greșeli. Nu m-am putut abține când m-am aplecat peste masă și mi-am trecut degetele peste obrazul ei. M-am întors și am lăsat-o acolo, înainte să am ocazia să fac mai rău de atât.

Alice mă aștepta în mașină.

— Alice...

— *Hai să le luăm în ordine. Avem o treabă de făcut, da?*

Imagini cu casa Bellei i-au fulgerat prin minte. Un set gol de cârlige – făcut special pentru chei – pe peretele din bucătărie. Eu în camera Bellei, privindu-i șifonierul și biroul. Alice adulmecând, în sensul cel mai propriu, prin ușa principală. Alice din nou, în mica spălătorie, rânjind, cu o cheie în mână.

Am condus în grabă până acasă la Bella. Aș fi putut și eu să găsesc cheile – mirosul de metal era destul de ușor de reperat, mai ales acest metal, impregnat cu mirosul degetelor ei –, dar Alice a fost în mod clar mai rapidă decât mine.

Imaginile deveneau mai clare. Vedeam că Alice avea să intre singură pe ușa principală. Se gândise la zece locuri diferite unde să caute cheia de rezervă de la casă, după care a localizat-o când i-a venit în minte să verifice sub streașina din fața ușii de la intrarea principală.

Atunci când am ajuns la casă, Alice a avut nevoie de numai câteva secunde să urmeze planul pe care și-l stabilise deja. După ce a încuiat ușa de la intrare, dar a lăsat zăvorul netras exact așa cum îl găsise, s-a urcat în camioneta Bellei. Motorul a huruit la viață, scoțând un zgomot similar cu o lovitură de trăsnet. Nu era nimeni acasă ca să observe asta.

Drumul înapoi spre școală era mai încet, din cauza vitezei maxime pe care o putea atinge vechea mașină Chevrolet. M-am întrebat cum putea Bella să o suporte, dar pe de altă parte, părea că preferă să șofeze încet. Alice a parcat în locul pe care îl eliberase Volvo-ul meu și a oprit motorul zgomotos.

M-am uitat la monstrul ruginit și mi-am imaginat-o pe Bella în el. Supraviețuise dubiței lui Tyler aproape fără zgârieturi, dar în mod evident nu avea airbaguri. M-am simțit încruntându-mă.

Alice a urcat pe locul din dreapta.

— *Ține*, a gândit și mi-a întins o bucată de hârtie și un pix.

Le-am luat.

— Recunosc că ești de folos câteodată.

— *N-ai putea supraviețui fără mine.*

Am scris un bilet scurt, după care am zbughit-o să-l las pe scaunul șoferului în camioneta Bellei. Știam că nu rezolv mare lucru cu acțiunea aceasta, dar speram că avea să-i amintească de promisiunea făcută. Și m-a făcut și pe mine să mă simt mai puțin neliniștit.

Capitolul 15

Probabilități

— Acum, Alice..., am început eu după ce am închis portiera pe partea mea.

Ea a oftat.

— *Îmi pare rău. Aș vrea să nu fi...*

— Nu e *real*, am întrerupt-o, accelerând ca să ies din parcare. Nu trebuia să mă concentrez la șosea, fiindcă o știam prea bine. E doar o viziune veche. Înainte de toate. Înainte să știu că o iubesc.

În mintea ei, revenise viziunea aceea cumplită – probabilitatea chinuitoare care mă torturase atât de multe săptămâni, viitorul pe care Alice îl văzuse în ziua când o împinsesem pe Bella din calea dubiței.

Corpul Bellei în mâinile mele, contorsionat, alb și fără viață... cu o tăietură neregulată, cu margini vinețiidе-a lungul gâtului rupt... cu sângele ei roșu pe buzele mele și stacojiu aprins în ochii mei.

Viziunea din amintirea lui Alice a declanșat un mârâit furios care mi s-a ridicat din gât – un răspuns involuntar la durerea care m-a șfichiuit brusc.

Alice a încremenit, cu o privire neliniștită.

— *E același loc*, observase ea azi în cantină, cu gândurile cuprinse de o groază pe care n-o înțelesesem la început.

Nu privisem niciodată dincolo de imaginea aceea centrală teribilă – abia rezistam să văd și atât. Însă, spre deosebire de mine, Alice își analizase viziunile timp de mai multe decenii.

Știa cum să-și înlăture sentimentele din ecuație, cum să fie imparțială, cum să se uite la imagine fără să se ferească de ea.

Reușise să detecteze detaliile... de exemplu, decorul.

Tabloul acela îngrozitor se regăsea în aceeași poiană în care plănuiam să o duc pe Bella mâine.

— Nu *se poate* să mai fie valabilă. Nu ai *văzut* scena asta din nou, doar ți-ai amintit-o.

Alice a clătinat din cap încetișor.

— *Nu-i doar o amintire, Edward. O văd* acum.

— O să mergem în altă parte.

În mintea ei, fundalurile viziunii s-au schimbat ca imaginile dintr-un caleidoscop învârtit, schimbându-se de la luminoase la întunecoase și înapoi. Totuși, imaginea din mijlocul lor a rămas aceeași. Imaginile m-au dezgustat și am încercat să le elimin din vederea mea mentală, dorindu-mi să pot renunța la simțul acela.

— O să anulez, am spus printre dinți. Mi-a mai iertat și altă dată promisiunile încălcate.

Viziunea a strălucit, a ezitat, apoi s-a întors la fel de solidă, cu margini clare și bine conturate.

— *Sângele ei este o atracție puternică pentru tine, Edward. Și pe măsură ce te apropii și mai mult de ea...*

— Voi reveni la situația dinainte, voi păstra distanța.

— Nu cred că va funcționa. Înainte n-a funcționat.

— Voi pleca.

Ea a tresărit când mi-a auzit agonia din voce și imaginea din minte i-a tremurat din nou. Anotimpurile s-au schimbat, însă nu și personajele principale.

— E tot acolo, Edward.

— Dar cum e *posibil* așa ceva? am mârâit.

— Pentru că, dacă pleci, te vei întoarce, a spus ea, pe un ton implacabil.

— Nu, am zis. Pot să stau departe. Știu că pot.

— Nu poți, a rostit ea calm. Poate... dacă era vorba doar de suferința ta...

Mintea i-a trecut rapid prin mai multe variante posibile de viitor. Chipul Bellei dintr-o mie de unghiuri diferite, întotdeauna cenușiu, lipsit de strălucire. Era mai slabă, cu obrajii scofâlciți în mod straniu, cu cearcăne adânci, cu o expresie goală în privire. Se putea spune că părea lipsită de viață – dar ar fi fost doar o metaforă. Nu ca în viziunile precedente.

— Ce a pățit? De ce este așa?

— Pentru că ai plecat. Ea nu-i... foarte bine.

Detestam când Alice vorbea așa, în maniera aceea ciudată de prezent-viitor, care făcea tragedia să pară că se întâmpla chiar acum.

— Este mai bine decât celelalte opțiuni, am spus.

— Chiar crezi că ai putea s-o lași așa? Crezi că nu te-ai întoarce să verifici? Crezi că, dacă ai vedea-o așa, te-ai putea abține să-i vorbești?

Pe măsură ce îmi adresa întrebările, îi vedeam și răspunsurile în cap. Eu în umbre, privind. Furișându-mă înapoi în camera Bellei. Văzând-o suferind în timpul unui coșmar, făcută ghem, cu brațele strânse în jurul pieptului, icnind după aer chiar și în somn. Alice s-a ghemuit și ea și și-a strâns genunchii cu brațele în semn de simpatie.

Bineînțeles că avea dreptate. Am simțit un ecou al emoțiilor pe care le-aș fi simțit atunci, în această versiune de viitor, și am știut că m-aș fi întors – doar s-o verific. Și apoi, când aș fi văzut asta... aș fi trezit-o. N-aș fi fost în stare s-o văd suferind.

Versiunile de viitor s-au aliniat în aceeași viziune inevitabilă, doar puțin amânată.

— N-ar fi trebuit să mă întorc niciodată, am șoptit.

Și dacă n-aș fi învățat niciodată s-o iubesc? Dacă n-aș fi știut ce îmi va lipsi?

Alice clătina din cap.

— *Există niște lucruri pe care le-am văzut, cât ai fost plecat...*

Am așteptat să mi le arate, dar se concentra foarte tare doar asupra feței mele. Încercând să *nu* îmi arate.

— Ce lucruri? Ce ai văzut?

În ochii ei se vedea suferința.

— *Nu erau lucruri plăcute. La un moment dat – dacă nu te-ai fi întors când ai făcut-o, dacă nu ai fi iubit-o niciodată – te-ai fi întors după ea oricum. Ca s-o... vânezi.*

Fără imagini și de data asta, dar nu aveam nevoie de ele ca să înțeleg. M-am ferit de Alice și aproape că am pierdut controlul mașinii. Am apăsat cu forță pedala de frână și am tras pe dreapta. Cauciucurile au nimicit ferigile și au azvârlit smocuri de licheni pe asfalt.

Gândul acela fusese acolo de la bun început, când monstrul din mine era aproape de nestăpânit. Atunci când nu exista nicio garanție că nu aveam s-o urmez până la urmă oriunde s-ar fi dus.

— Dă-mi ceva care va merge! am explodat, iar Alice s-a tras înapoi auzindu-mi țipătul. Spune-mi altă cale! Arată-mi cum să stau departe de ea – unde să mă duc!

Deodată o altă viziune a înlocuit-o pe prima în gândurile ei. Am scos un icnet de ușurare când scena groaznică n-a mai apărut. Însă nici viziunea aceasta nu era mai bună.

Alice și cu Bella, înconjurându-se una pe alta cu brațele, amândouă cu pielea albă ca marmura și dură ca diamantul.

Câteva boabe de rodie în plus și era destinată lumii întunericului alături de mine. Fără cale de întoarcere. Primăvară, lumina soarelui, familie, viitor, suflet – toate îi fuseseră furate.

— *E șaizeci-patruzeci... oarecum. Poate chiar șaizeci și cinci – treizeci și cinci. Încă există șanse bune să n-o omori.*

Tonul ei era încurajator.

— E moartă oricum, i-am șoptit. O să-i opresc inima.

— Nu la asta m-am referit. Îți spun că are variante de viitor și dincolo de poiană... Dar mai întâi trebuie să treacă prin poiană – o poiană metaforică – dacă înțelegi ce vreau să spun.

Gândurile ei... era dificil de descris... s-au *lărgit* de parcă se gândea la toate în același timp și am văzut o încâlceală de fire, fiecare fir un șir lung de imagini nemișcate, fiecare fir un viitor spus în instantanee, toate prinse laolaltă într-un nod dezordonat.

— Nu înțeleg.

— *Toate căile ei duc la un singur deznodământ – toate căile ei sunt înnodate. Indiferent că acel deznodământ e în poiană sau altundeva, ea e legată de decizia din momentul acela. Decizia ta, decizia ei... Unele fire continuă și pe partea cealaltă. Altele...*

— Nu.

Vocea mi-a tremurat din gâtul încordat.

— *Nu poți să eviți nimic, Edward. Trebuie să te confrunți cu asta. Chiar și știind că lucrurile se pot întâmpla foarte ușor în ambele feluri, tot trebuie să te confrunți cu asta.*

— Cum o salvez? Spune-mi!

— Nu știu. Va trebui să găsești singur răspunsul, în nodul acela. Eu nu văd exact ce formă va lua, dar va fi un moment anume, cred – un test, o încercare. Văd asta, dar nu te pot ajuta. Numai voi doi puteți alege în acel moment.

Am scrâșnit din dinți.

— *Știi că te iubesc, așa că ascultă-mă. Dacă amâni asta, nu vei schimba nimic. Du-o în poiană, Edward și – pentru mine, dar mai ales pentru tine – adu-o înapoi.*

Mi-am lăsat capul să-mi cadă în mâini. Mă simțeam rău – ca un om distrus, ca victima unei molime.

— Acum ce zici de niște vești bune? a întrebat Alice cu blândețe.

M-am uitat urât la ea. A zâmbit cu jumătate de gură.

— *Pe bune.*

— Spune-mi atunci.

— Am văzut și o a treia cale, a spus ea. Dacă vei reuși să treci de criză, mai există o variantă de viitor.

— O altă cale? am repetat absent.

— E nedefinită. Dar privește.

Altă imagine în mintea ei. Nu la fel de clară precum celelalte. Trei persoane în sufrageria din casa Bellei. Eu stăteam pe canapeaua cea veche, cu Bella lângă mine, și îi țineam brațul destins după umeri. Alice stătea pe podea, lângă Bella, cu capul sprijinit de piciorul ei într-o manieră familiară. Alice și cu mine eram exact ca întotdeauna, dar aceasta era o versiune a Bellei pe care n-o mai văzusem niciodată. Pielea îi era tot moale și translucidă, roz în obraji, sănătoasă. Ochii îi erau tot calzi, ciocolatii și umani. Totuși, ea era diferită. Am analizat schimbările și mi-am dat seama ce vedeam.

Bella nu mai era o fată, ci o femeie. Picioarele îi păreau un pic mai lungi, de parcă se înălțase cu vreo patru-cinci centimetri, iar corpul i se rotunjise subtil, îmbrăcându-i silueta zveltă cu forme moi. Părul i se închisese complet la culoare, de parcă petrecuse prea puțin timp la soare în anii ce trecuseră. Nu mulți ani, poate trei sau patru. Dar era încă om.

Bucuria și durerea m-au cuprins simultan. Încă era om. Se maturiza. Acesta era singurul viitor, disperat și improbabil, pe care îl puteam accepta. Viitorul care nu îi răpea nici viața prezentă, nici pe cea viitoare. Viitorul care avea să o ia de lângă mine cândva, la fel de sigur cum ziua se transformă în noapte.

— Încă nu-i foarte probabil, dar am crezut că vrei să știi că e acolo. Dacă treceți împreună peste momentul de criză, vă așteaptă asta.

— Mulțumesc, Alice, i-am șoptit.

Am băgat mașina în marșarier și am revenit pe șosea, tăind fața unui minivan care mergea domol sub limita de viteză. Am accelerat automat, fără să fiu atent la ce fac.

— *Desigur, aici e doar alegerea ta,* a gândit ea. Încă își imagina trioul improbabil de pe canapea. *Asta nu ia în calcul dorințele ei.*

— La ce te referi? Dorințele ei?

— Nu ți-a trecut niciodată prin cap că poate Bella nu ar vrea să te piardă? Că o singură viață scurtă de muritoare nu ar fi suficient de lungă pentru ea?

— Asta este o nebunie. Nimeni nu ar alege...

— Nu-i nevoie să ne contrazicem acum pe tema asta. Mai întâi criza.

— Mulțumesc, Alice, am spus din nou, dar pe un ton sarcastic de data asta.

Ea a hohotit muzical. Era un sunet agitat, ca trilul unei păsări. Și Alice era la fel de tensionată ca mine, aproape la fel de îngrozită de posibilitățile tragice.

— Știu că și tu o iubești, am murmurat eu.

— *Nu-i același lucru.*

— Nu, nu este.

La urma urmei, Alice îl avea pe Jasper. Avea centrul universului ei în siguranță alături de ea – și era chiar mai indestructibil decât majoritatea. Și nu avea pe conștiință sufletul lui. Ea îi adusese lui Jasper numai fericire și pace.

— *Te iubesc. Poți să faci asta.*

Voiam s-o cred, dar știam când cuvintele i se bazau pe ceva concret și când erau doar speranțe banale.

Am șofat în tăcere până la marginea parcului național și am găsit un loc ferit unde să lăsăm mașina. Alice nu s-a mișcat când am oprit. Și-a dat seama că aveam nevoie de un moment.

Am închis ochii și am încercat să n-o mai ascult, să nu mai aud nimic, să îmi concentrez toate gândurile spre luarea unei decizii. O hotărâre. Mi-am apăsat tare tâmplele cu buricele degetelor.

Alice spusese că va trebui să fac o alegere. Îmi venea să urlu în gura mare că eu făcusem deja o alegere, că nu aveam

ce decizie să iau, dar chiar dacă simțeam că toată ființa mea nu-și dorește decât siguranța Bellei, știam că monstrul din mine încă trăiește.

Cum puteam să-l omor? Să-l reduc la tăcere pentru totdeauna?

Oh, acum monstrul tăcea. Se ascundea. Își păstra forțele pentru lupta care avea să vină.

Timp de câteva momente, m-am gândit cu seriozitate să mă sinucid. Era singurul mod prin care puteam să mă asigur că monstrul nu va supraviețui.

Dar cum? Carlisle epuizase majoritatea posibilităților la începutul noii sale vieți și nici măcar nu se apropiase de moarte, deși fusese foarte hotărât să o facă. Eu nu aveam cum să reușesc singur.

Oricine din familia mea ar fi putut s-o facă pentru mine, dar știam că niciunul nu o va face, indiferent cât de mult i-aș fi rugat. Nici chiar Rosalie, care cu siguranță pretindea că este suficient de furioasă ca s-o facă și care putea să mă amenințe și să vocifereze la următoarea noastră întâlnire, tot n-ar fi făcut-o. Deoarece, chiar dacă mă ura uneori, mă iubea întotdeauna. Și știam că, dacă aș fi fost în locul oricăruia dintre ei, aș fi simțit și aș fi acționat exact în același fel. Nu aș fi fost capabil să fac rău cuiva din familia mea, indiferent cât de mult ar fi suferit, indiferent cât de mult și-ar fi dorit să scape de viața aceea.

Mai erau și alții... Dar prietenii lui Carlisle nu m-ar fi ajutat. Nu l-ar fi trădat niciodată. Mă puteam gândi la un loc unde aș fi putut merge și unde monstrul ar fi fost anihilat foarte repede... Făcând asta însă aș fi pus-o pe Bella în pericol. Deși nu îi spusesem adevărul despre mine, ea știa lucruri pe care nu avea voie să le știe. Nimic nu ar fi atras mai repede asupra ei o atenție nedorită ca un gest prostesc al meu, de pildă să plec în Italia.

Păcat că cei din tribul Quileute nu mai aveau colți. Cu trei generații în urmă, nu ar fi trebuit decât să mă plimb puțin prin La Push. O idee inutilă acum.

Deci metodele acelea de a omorî monstrul nu erau posibile.

Alice părea sigură că trebuie să merg mai departe, să mă arunc cu capul înainte. Dar cum putea să fie aceasta calea cea bună, când încă exista posibilitatea ca eu s-o omor pe Bella?

Am tresărit. Ideea era atât de dureroasă, încât nu-mi puteam imagina cum ar fi putut monstrul să treacă de aversiunea mea ca să mă biruiască. Nu se trăda deloc, doar își aștepta în liniște momentul.

Am oftat. Oare aveam altă opțiune *în afară* de aruncatul cu capul înainte? Oare se putea numi curaj dacă erai obligat s-o faci? Cu siguranță că nu.

Mi se părea că tot ce puteam face era să mă agăț cu amândouă mâinile de decizia luată, și cu toată forța. Aveam să fiu mai puternic decât monstrul meu. Nu aveam s-o rănesc pe Bella. Aveam să fac lucrul cel mai corect care-mi rămăsese. Aveam să fiu cine avea ea nevoie să fiu.

Și apoi brusc, imediat ce am gândit asta, n-a mai părut așa imposibil. O puteam face cu certitudine. Puteam fi acel Edward pe care și-l dorea Bella, cel de care avea nevoie. Puteam să conturez acel viitor potențial, cu care puteam să trăiesc, și să-l transform în realitate. Pentru Bella. Desigur că o puteam face, dacă era pentru ea.

Decizia asta îmi părea mai puternică. Mai clară. Am deschis ochii și m-am uitat la Alice.

— Ah. Asta arată mai bine, a spus ea.

În mintea ei, amestecul de iețe încă mi se părea un labirint amețitor, dar ea distingea mai multe decât mine.

— Șaptezeci la treizeci. Indiferent la ce te gândești acum, continuă pe linia asta.

Poate că soluția ideală era să accept viitorul iminent. Să îl înfrunt. Să nu-mi subestimez propria răutate. Să mă întăresc pentru asta. Să mă pregătesc.

Și cea mai simplă pregătire o puteam face acum. De asta eram aici.

Alice mi-a văzut intenția înainte să iau decizia și a coborât din mașină și a luat-o la goană înainte să apuc să-mi deschid portiera. M-am simțit vag amuzat și aproape am zâmbit. N-ar fi putut niciodată să mă depășească. Întotdeauna încerca să trișeze.

Apoi am început și eu să alerg.

— *Pe aici*, a gândit ea când aproape o ajunsesem din urmă.

Mintea îi căuta în față, să descopere o potențială pradă. Eu am prins mirosul câtorva opțiuni în apropiere, însă era evident că nu era ceea ce-și dorea ea. Ignora tot ce vedea.

Nu eram foarte sigur ce căuta cu atâta atenție, dar am urmat-o fără să șovăi. A ignorat câteva grupuri de căprioare, conducându-mă mai adânc în pădure, spre sud. Am văzut că cerceta în viitor și ne vedea în diferite colțuri ale parcului – toate cunoscute. S-a îndreptat spre est și a cotit din nou spre nord. Ce anume căuta?

Apoi gândurile i s-au așezat pe o mișcare furișă în tufișuri, pe imaginea fugară a unui animal cu blana roșiatică.

— Mersi, Alice, dar...

— *Șșș! Vânez.*

Am dat ochii peste cap, însă am continuat s-o urmez. Încerca să facă un gest drăguț pentru mine. Nu avea de unde să știe cât de puțin contau toate. Mă hrănisem silit atât de mult în ultima vreme, încât mă îndoiam că aș fi remarcat diferența dintre o puma și un iepure.

N-a durat mult să îi găsim viziunea, acum că era concentrată asupra ei. Imediat ce am auzit mișcările animalului, Alice a încetinit ca să mă lase să preiau conducerea.

— N-ar trebui să fac asta, populația de pume a parcului...

Tonul ei mental era exasperat.

— *Trăiește și tu puțin.*

N-avea niciodată sens să mă contrazic cu ea. Am ridicat din umeri și am depășit-o. Prinsesem mirosul de-acum. A fost ușor să-mi schimb dispoziția – să las pur și simplu sângele să mă atragă în timp ce hăituiam prada.

A fost relaxant să încetez să mai gândesc pentru câteva minute. Să fiu doar un alt prădător. Prădătorul din vârful lanțului trofic. Am auzit-o pe Alice îndreptându-se spre est, căutându-și propria hrană.

Puma nu mă observase încă. Și ea se îndrepta către est, căutând ceva de vânat. Ziua altui animal avea să se sfârșească mai bine, datorită mie.

Am prins-o într-o secundă. Spre deosebire de Emmett, n-am văzut niciun rost în a-i da pumei șansa de a se opune. Nu ar fi ajutat-o cu nimic și oare nu era mai uman s-o omor repede? I-am frânt gâtul, apoi am golit repede leșul cald. Nu eram prea însetat, așa că nu am simțit nicio ușurare după asta. Mă hrăneam din nou forțat.

După ce am terminat, am urmat mirosul lui Alice spre nord. Găsise o căprioară adormită, cuibărită într-un rug de mure. Stilul de vânătoare al lui Alice era mai degrabă similar cu al meu decât cu al lui Emmett. Căprioara nu părea să se fi trezit înainte să moară.

— Mulțumesc, i-am spus, încercând să fiu amabil.

— *Cu plăcere. E o turmă mai mare înspre vest.*

S-a ridicat în picioare și a deschis din nou drumul. Mi-am înăbușit un oftat.

Am terminat amândoi după încă o pradă. Eu mă simțeam iar prea plin, cu măruntaiele incomod de lichefiate. Am fost surprins că și Alice era gata să abandoneze.

— Nu mă deranjează să continuăm, i-am spus, întrebându-mă dacă văzuse că aveam să stau pe tușă runda următoare și era doar politicoasă.

— Mai ies și mâine cu Jasper, m-a informat ea.

— Dar el nu a fost...

— Am decis recent că sunt necesare mai multe pregătiri, a spus ea, zâmbind. *O nouă posibilitate.*

I-am văzut în minte casa noastră. Carlisle și cu Esme așteptau nerăbdători în camera de zi. Ușa se deschidea și eu intram în casă și, lângă mine, ținându-mă de mână...

Alice a râs, iar eu am încercat să-mi controlez din nou expresia feței.

— Cum? am întrebat eu. *Când?*

— Curând. *Posibil duminică...*

— Duminica *asta*?

— *Da, cea care vine după ziua de mâine.*

Bella era perfectă în viziunea aceasta – umană și sănătoasă, zâmbindu-le părinților mei. Purta bluza albastră care îi făcea pielea să strălucească.

— *Cât despre cum, nu sunt complet sigură. E doar o probabilitate, dar vreau ca Jasper să fie pregătit.*

Jasper era la baza scării acum, încuviințând politicos spre Bella, cu ochii auriu-deschis.

— Și asta vine... după nod?

— *Este una dintre ițe.*

În mintea ei s-a înșirat din nou frânghia lungă a posibilităților. Foarte multe fire duceau către ziua de mâine... dar pe partea cealaltă nu ieșeau suficiente.

— Pe unde-mi sunt șansele?

A strâns din buze.

— *Șaptezeci și cinci la douăzeci și cinci?*

S-a exprimat ca și cum ar fi pus o întrebare și mi-am dat seama că era generoasă.

— *Haide,* a gândit ea când m-a văzut că mă pleoștesc. *Și tu ai fi acceptat pariul ăla. Eu am făcut-o.*

În mod instinctiv, buzele mi-au dezvelit dinții.

— Te rog! a spus ea. De parcă aveam să ratez o asemenea ocazie. Nu-i vorba doar despre Bella. Sunt relativ încrezătoare că ea va fi bine. Vreau să-i pun la respect pe Rosalie și pe Jasper.

— Nu ești atotștiutoare.

— Sunt pe aproape.

N-am putut să-i gust umorul.

— Dacă erai atotștiutoare, mi-ai fi putut spune ce să fac.

— *O să-ți dai seama și singur, Edward. Știu că o vei face.*

Dacă aș fi putut să fiu și eu la fel de sigur.

*

Când ne-am întors, acasă nu erau decât mama și tata. Fără îndoială că Emmett îi avertizase pe ceilalți să se facă nevăzuți. Mie nu-mi păsa. Nu aveam energia să-mi bat capul cu jocul lor stupid. Alice a plecat în căutarea lui Jasper. Am fost recunoscător că nu aveam în jur atâtea conversații mentale. Asta m-a ajutat un pic să încerc să mă concentrez.

Carlisle aștepta la baza scării și gândurile îi erau greu de blocat, pline cu aceleași întrebări la care o implorasem pe Alice să răspundă. Nu voiam să recunosc în fața lui toate slăbiciunile care mă împiedicau să fug înainte să fac și mai mult rău. Nu voiam ca tatăl meu să știe ce grozăvii s-ar fi întâmplat dacă nu m-aș fi întors în Forks atunci când am făcut-o, să descopere nivelul la care s-ar fi coborât monstrul din mine.

Am încuviințat din cap încordat, în semn de salut, când am trecut pe lângă el. Știa ce înseamnă asta – că sunt conștient de toate temerile lui și că nu am niciun răspuns la ele. A oftat și a aprobat și el din cap drept răspuns. M-a urmat pe trepte, mai încet, și l-am auzit alăturându-i-se lui Esme în biroul ei. Nu au vorbit. Am încercat să ignor ce credea ea când i-a analizat expresia: îngrijorarea, durerea.

Dintre toți ceilalți, tata înțelegea cel mai bine cum era pentru mine cu sporovăiala și vorbăria nesfârșită și zarva din capul meu. Nici Alice nu înțelegea așa de bine, însă Carlisle locuise cu mine cel mai mult timp. Așa că, fără să spună vreun cuvânt, a condus-o pe Esme pe fereastra mare pe care o foloseam adesea ca ieșire. În câteva secunde, ajunseseră suficient de departe ca să nu mai aud nimic. Liniște, în sfârșit. Singura zarvă din capul meu era cea făcută de mine.

La început m-am mișcat încet, doar un pic mai rapid decât ar fi făcut-o un om obișnuit. Mi-am făcut duș, îndepărtându-mi de pe piele și din păr urmele pădurii. La fel ca și mai înainte, în mașină, mă simțeam afectat, slăbit, de parcă eram stors de puteri. Totul era în capul meu, desigur. Ar fi fost un miracol, un dar, dacă aș fi reușit cumva să-mi pierd forța. Să devin slab, inofensiv, să nu mai fiu un pericol pentru nimeni.

Aproape că îmi uitasem teama anterioară – ce teamă arogantă! – că Bella mă va considera respingător când mă va vedea la soare așa cum eram. Mă simțeam dezgustat de mine însumi pentru că irosisem chiar și un moment pe asemenea griji egoiste. Dar, în timp ce căutam haine curate, a trebuit să mă gândesc din nou la asta. Nu pentru că îmi păsa dacă simțea repulsie față de mine, ci pentru că aveam o promisiune de ținut.

De obicei nu prea îmi băteam capul cu ce mă îmbrăcam, darămite să mă preocupe foarte tare. Alice îmi alimenta dressingul cu o gamă variată de piese vestimentare care păreau să se asorteze. Principalul scop al hainelor noastre era de a ne integra – de a se potrivi stilului vestimentar al epocii respective, de a ne atenua paloarea și a acoperi cât mai mult din pielea noastră fără să arătăm șocant de gros îmbrăcați. Alice împingea limitele acestor constrângeri, ofensată de ideea de a încerca să nu fim remarcați. Ea își alegea

hainele și ne îmbrăca și pe noi ca o formă de exprimare artistică. Pielea noastră era acoperită, nuanța ei palidă nu era pusă niciodată în contrast cu țesături închise la culoare și cu siguranță eram îmbrăcați după ultima modă. Dar *nu ne integram* deloc. Părea un moft inofensiv, la fel ca mașinile pe care le conduceam.

Lăsând la o parte gândirea avangardistă a lui Alice, toate hainele mele erau croite să acopere cât mai mult. Dacă aveam să-mi țin promisiunea făcută Bellei, atunci trebuia să-mi expun mai mult decât mâinile. Cu cât arătam mai puțină piele, cu atât mai greu ar fi fost pentru ea să identifice particularitatea pe care o aveam. *Trebuia* să mă vadă exact așa cum eram.

În acel moment, mi-am adus aminte de o cămașă, îndesată în fundul dressingului, una pe care nu o purtasem niciodată.

Cămașa era o anomalie. De obicei, Alice nu ne cumpăra nimic dacă nu ne *vedea* purtând hainele respective. În mod obișnuit, era destul de strictă în a urma principiul acesta. Mi-am adus aminte de după-amiaza aceea, cu doi ani în urmă, când văzusem prima oară cămașa atârnată pe umeraș laolaltă cu un lot nou de haine comandate de Alice, dar pusă mai în spate, de parcă știa că e nepotrivită.

— Pentru ce e asta? o întrebasem eu.

Ea ridicase din umeri.

— *Habar n-am. Arăta drăguț pe manechin.*

Nu fusese nimic ascuns în gândurile ei. Păruse la fel de nedumerită ca mine de achiziția impulsivă. Și cu toate astea nu mă lăsase să arunc cămașa.

— *Nu se știe niciodată*, insistase. *Poate o să ai nevoie de ea cândva.*

Am scos acum cămașa din dressing și am simțit un val bizar de admirație. Aproape un fior, dacă aș fi fost capabil să simt așa ceva. Premonițiile ei supranaturale ajungeau atât

de departe, își întindeau tentaculele atât de adânc în viitor, încât nici măcar ea nu înțelegea toate acțiunile pe care le făcea. Cumva simțise, cu ani înainte ca Bella să aleagă să vină în Forks, că la un moment dat mă voi confrunta cu această încercare ciudată.

Poate că era atotștiutoare, la urma urmei.

M-am îmbrăcat în cămașa albă de bumbac, descurajat de aspectul brațelor mele dezgolite în oglinda de pe interiorul ușii. Am încheiat-o la nasturi, apoi am descheiat-o din nou. Toată ideea era să-mi expun pielea. Dar nu trebuia să fiu așa de evident de la bun început. Am tras pe deasupra un pulover bej-deschis. Mă simțeam mult mai confortabil așa, acoperit ca de obicei. Din cămașă se mai vedea doar gulerul alb ieșind de sub pulover deasupra bazei gâtului. Poate că aveam să las puloverul pe mine. Poate că, totuși, nu era o alegere bună să mă expun așa.

Am început să mă grăbesc. Era aproape amuzant că, în ciuda fricilor și deciziilor cumplite din mintea mea, cea mai familiară frică, cea care îmi dictase recent aproape toate mișcările, încă reușea să mă controleze așa de ușor.

Nu o văzusem pe Bella de ore întregi. Oare era în siguranță?

Ce ciudat că trebuia să mă îngrijorez de milioanele de pericole care nu erau *eu*. Niciunul dintre ele nu era la fel de mortal. Și cu toate astea, cu toate astea.... cum ar fi fost dacă?

Deși planificasem de la început să petrec noaptea cu mirosul Bellei, o noapte mai importantă decât oricare alta de dinainte, acum mă grăbeam să ajung acolo.

Am ajuns devreme și, desigur, totul era în regulă. Bella încă spăla rufe – puteam să aud rotațiile și vâjâitul apei din mașina de spălat care nu era bine echilibrată, precum și mirosul de balsam de rufe ce venea dinspre uscătorul fierbinte. O parte din mine voia să zâmbească atunci când

m-am gândit la felul în care mă tachinase Bella la prânz, dar umorul superficial era prea slab ca să-mi biruiască sentimentul constant de panică. Îl auzeam pe Charlie privind un buletin de ştiri sportive în camera de zi. Gândurile îi păreau domoale, somnoroase. Eram sigur că Bella nu se răzgândise şi nu-i spusese despre planurile noastre de a doua zi.

În ciuda stării în care mă găseam, cursul uşor şi simplu, lipsit de evenimente, al familiei Swan, a reuşit să mă liniştească. M-am cățărat în copacul meu obişnuit şi l-am lăsat să mă calmeze.

Mi-am dat seama că mă simţeam gelos pe tatăl Bellei. Viaţa lui era simplă. Nimic grav nu-i apăsa conştiinţa. Ziua de mâine avea să fie normală, cu ocupaţii obişnuite şi plăcute pe care să le aştepte cu nerăbdare.

Totuşi, ziua următoare...

Nu stătea în puterea lui să garanteze cum avea să fie ziua următoare pentru el. Oare stătea în puterea mea?

Am fost surprins să aud sunetul unui uscător de păr din baia comună. De obicei Bella nu se deranja cu asta. Atât cât văzusem în nopţile mele de supraveghere protectoare – chiar dacă impardonabilă –, se culca având părul ud, lăsându-l să se usuce peste noapte. M-am întrebat de ce făcea altfel acum. Singura explicaţie la care mă puteam gândi era că îşi dorea ca părul să-i arate bine. Şi cum a doua zi urma să se vadă cu mine, asta însemna că îşi dorea ca părul să-i arate bine pentru mine.

Poate că greşeam. Dar dacă aveam dreptate... cât de exasperant! Şi cât de adorabil! Niciodată viaţa nu îi fusese într-un pericol mai mare, dar ei încă îi păsa ca eu, ameninţarea care îi periclita viaţa, să-i apreciez aspectul fizic.

A durat mai mult decât de obicei, chiar şi după timpul suplimentar petrecut cu uscătorul, ca luminile să se stingă în camera ei, din care s-a auzit apoi o forfotă discretă. Curios,

întotdeauna prea curios, mi s-a părut că trec ore întregi până am fost sigur că așteptasem suficient ca ea să adoarmă.

Odată intrat, mi-am dat seama că nu trebuise să aștept chiar atât de mult. În noaptea asta Bella dormea mai liniștită decât de obicei, cu părul răsfirat în evantai pe pernă deasupra capului, cu brațele relaxate pe lângă corp. Dormea atât de profund, încât nu a scos niciun murmur.

Camera mi-a dezvăluit imediat sursa agitației pe care o auzisem. Maldăre de haine erau aruncate pe toate suprafețele, câteva se aflau chiar și la capătul patului, sub picioarele ei goale. Am simțit din nou plăcerea și durerea de a ști că voia să fie atrăgătoare pentru mine.

Am comparat sentimentele, durerea și entuziasmul, cu viața mea dinainte de Bella. Fusesem așa de blazat, de obosit de lume, de parcă trăisem toate emoțiile existente vreodată. Ce naiv fusesem! Abia gustasem din cupa vieții. Doar acum îmi dădeam seama câte ratasem și câte mai aveam de învățat. Mă aștepta multă suferință, cu siguranță mai multă decât bucurie. Dar bucuria era atât de dulce și de puternică, încât nu m-aș fi iertat niciodată dacă aș fi pierdut vreo secundă din ea.

M-am gândit cât de pustie mi-ar fi viața fără Bella, iar asta mi-a readus în minte o noapte la care nu mă mai gândisem de foarte multă vreme.

Era decembrie 1919. Trecuse mai mult de un an de când mă transformase Carlisle. Ochii mi se potoliseră de la roșu aprins la chihlimbariu stins, deși stresul de a-i păstra așa era constant.

Carlisle mă ținuse cât mai izolat posibil în timp ce mă luptasem cu acele prime luni recalcitrante. După aproape un an, mă simțeam destul de sigur că nebunia trecuse și Carlisle îmi acceptase autoevaluarea fără alte întrebări. Se pregătea să mă introducă în societatea oamenilor.

La început, ieșeam doar seara când și când: cât mai bine hrănit posibil, ne plimbam pe strada principală a unui orășel, după ce soarele cobora sub linia orizontului. Mă surprindea atunci cum de reușeam să ne amestecăm în mulțime. Fețele oamenilor erau complet diferite de ale noastre – pielea lor pământie, ciupită de vărsat, trăsăturile strâmb modelate, rotunjite și pline de cocoloașe, culorile pestrițe ale cărnii lor imperfecte. Mă gândeam că probabil ochii lor apoși și urduroși erau aproape orbi, din moment ce puteau crede că aparținem lumii lor. Abia după câțiva ani am reușit să mă obișnuiesc cu chipurile oamenilor.

În cursul acelor excursii, eram atât de concentrat să-mi controlez instinctul de a ucide, încât abia înregistram ca limbaj cacofonia de gânduri ce mă asalta. Era doar zgomot. Pe măsură ce-mi creștea capacitatea de a-mi ignora setea, gândurile din mulțime deveneau mai clare, mai greu de ignorat. Astfel pericolul primei provocări era alimentat de iritarea celei de-a doua.

Am absolvit acele teste timpurii, dacă nu cu ușurință, atunci măcar cu rezultate perfecte. Următoarea provocare a fost să locuiesc printre ei o săptămână. Carlisle a ales portul aglomerat din Saint John, New Brunswick, închiriind camere într-un han mic cu acoperiș de șindrilă de lângă docurile din partea de vest. În afară de bătrânul nostru proprietar, nu întâlneam decât marinari și docheri.

Aceea a fost o provocare dificilă. Eram complet înconjurat. Mirosul sângelui uman era prezent peste tot. Simțeam atingerea mâinilor omenești pe țesăturile din camerele noastre, percepeam mirosul de transpirație omenească dinspre fereastră. Îmi afecta fiecare gură de aer pe care o luam.

Dar deși eram tânăr, mai eram și încăpățânat și hotărât să reușesc. Carlisle îmi aprecia foarte mult progresul rapid, știam asta, și principala mea motivație devenise să-i fac lui pe plac. Chiar și în carantina mea relativă de până în acel

moment, auzisem suficient din mintea oamenilor ca să știu că mentorul meu e unic în lume. Era demn de idolatria mea.

Îi știam planul de evadare, în caz că provocarea s-ar fi dovedit prea mare pentru mine, deși intenționase ca eu să nu aflu. Îi era aproape imposibil să țină un secret. În ciuda senzației că eram înconjurați de sânge omenesc, exista o cale de retragere rapidă prin apele reci ale portului. Ne aflam la doar câteva străzi distanță de adâncimile cenușii și opace. Dacă tentația ar fi ajuns prea aproape de victorie, m-ar fi îndemnat să fug.

Însă Carlisle avea încredere în mine: mă credea prea înzestrat, prea puternic, prea inteligent ca să cad victimă unor instincte primare. Probabil că văzuse cum reacționam la laudele lui nerostite. Cred că asta mă făcuse arogant, dar mă și modelase în bărbatul pe care îl vedeam în mintea lui, atât de hotărât să îi câștig aprobarea pe care mi-o dăduse deja.

Carlisle era foarte viclean în felul acesta.

De asemenea, era foarte cumsecade.

Era al doilea Crăciun petrecut ca nemuritor, deși primul an în care apreciam schimbarea anotimpurilor – cu un an înainte, fusesem prea cuprins de frenezia unui nou-născut ca să mai fiu conștient și de altceva. În secret Carlisle se îngrijora cu privire la lucrurile de care mi-ar fi fost dor, o știam. Familia și prietenii pe care îi cunoscusem în anii mei ca om, toate tradițiile care înveseliseră vremea mohorâtă. N-ar fi trebuit să-și facă griji. Coronițele și lumânările, muzica și petrecerile... niciuna nu părea să mi se potrivească. Le priveam de la o distanță care îmi părea imposibilă.

Într-o seară, pe la mijlocul săptămânii, Carlisle m-a trimis pentru prima dată să fac o plimbare singur. Mi-am luat însărcinarea foarte în serios și am făcut tot ce am putut ca să par cât mai uman posibil, înfofolindu-mă în straturi groase de îmbrăcăminte, prefăcându-mă că mi-este frig. Odată ajuns

afară, m-am încordat împotriva oricărei tentații, cu mișcări calculate și lente. Am trecut de câțiva bărbați care se îndreptau către docurile înghețate. Nu mi s-a adresat nimeni, dar nici nu m-am străduit excesiv să evit contactul. M-am gândit la viața mea viitoare, când aș fi ajuns la fel de controlat și relaxat ca și Carlisle, și mi-am imaginat un milion de plimbări similare. Carlisle își ignora viața ca să se ocupe de mine, dar eram hotărât să ajung să-i fiu un ajutor, și nu o povară.

Eram destul de mândru de mine însumi când m-am întors în cameră, scuturând zăpada de pe căciula mea de lână. Cu siguranță, Carlisle abia aștepta să-i dau raportul, iar eu eram dornic să-i povestesc tot. La urma urmei, nu fusese așa de dificil să ies printre ei doar cu voința proprie drept protecție și m-am prefăcut nonșalant când am intrat pe ușă, remarcând cu întârziere mirosul puternic de rășină.

Mă pregătisem să-l uimesc pe Carlisle cu succesul meu facil, dar el mă aștepta cu o surpriză.

Paturile erau aranjate cu grijă unul peste altul în colț, iar biroul șubred fusese împins în spatele ușii ca să facă loc unui brad suficient de înalt ca să atingă tavanul cu creanga cea mai de sus. Carlisle reușise atât de repede să lipească niște capete de lumânări de vârfurile crengilor, încât cetina era încă umedă, cu pudră de zăpadă vizibilă pe alocuri. Toate lumânările erau aprinse, reflectându-se calde și galbene pe obrazul neted al lui Carlisle. Mi-a zâmbit larg.

— *Crăciun fericit, Edward.*

Am înțeles, ușor stânjenit, că marea mea realizare, expediția mea solitară, fusese doar un pretext. Și apoi m-am bucurat din nou să-mi dau seama că încrederea lui în autocontrolul meu era atât de mare, încât fusese dispus să mă trimită într-o încercare fictivă doar ca să-mi facă o asemenea surpriză.

— Mulțumesc, i-am răspuns repede. Și Crăciun fericit și ție.

În realitate, nu eram sigur ce simt despre gestul acela. Mi se părea oarecum... copilăresc – ca și cum viața mea de om fusese doar o etapă de larvă pe care o lăsasem demult în urmă, împreună cu toate constrângerile ei, și acum mi se pretindea să revin la târâtul prin noroi, deși aveam aripi. Mă simțeam prea bătrân pentru asemenea manifestări, dar în același timp eram emoționat că încerca să îmi ofere asta, o întoarcere de moment la bucuriile mele anterioare.

— Am floricele de porumb, mi-a spus el. M-am gândit că ai vrea să ajuți la împodobit.

Am văzut în mintea lui ce însemna asta pentru el. Am auzit, și nu pentru prima dată, profunzimea sentimentului de vinovăție pentru că mă atrăsese spre viața aceasta. Avea să-mi ofere orice fel de plăcere omenească pe care o considera posibilă. Și eu nu puteam să fiu așa de răzgâiat să-i neg propria plăcere în acest demers.

— Desigur, am fost de acord. Îmi imaginez că va merge mult mai repede anul ăsta.

Carlisle a râs și a mers să aţâțe tăciunii din vatră.

Nu a fost dificil să mă transpun în imaginea lui cu privire la o sărbătoare în familie, chiar dacă eram o familie mică și neobișnuită. Deși mi-a fost ușor să-mi joc rolul, tot am rămas cu senzația că nu făceam parte din lumea aceea în care încercam să mă integrez. M-am întrebat dacă, în timp, aveam să mă obișnuiesc cu viața pe care ne-o crease Carlisle, sau dacă aveam să mă simt mereu o creatură străină. Oare eram mai vampir decât era el? Eram o făptură prea dedicată sângelui ca să accept aceste simțiri omenești?

Mi-am primit răspunsurile la întrebări în cursul timpului. Eram încă un nou-născut, chiar dacă nu-mi dădeam seama, și totul a devenit mai ușor pe măsură ce am îmbătrânit. Senzația de înstrăinare a dispărut și m-am trezit că făceam cu adevărat parte din lumea lui Carlisle.

Cu toate acestea, în acel anotimp anume, îngrijorările m-au făcut mai vulnerabil decât ar fi trebuit înaintea gândurilor unui străin.

În seara următoare ne-am întâlnit cu prieteni – prima mea interacțiune socială.

Era trecut de miezul nopții. Ieșiserăm din oraș și ne aventuraserăm pe dealuri către nord, căutând o zonă suficient de îndepărtată de oameni ca să pot vâna în siguranță. Îmi controlam cu mare atenție simțurile care tânjeau să fie lăsate libere, pentru a mă conduce prin întuneric spre ceva care să-mi potolească setea. Trebuia să ne asigurăm că eram destul de departe de populație pentru că, odată ce îmi dezlănțuiam puterile acelea, nu mai eram suficient de puternic să refuz chemarea sângelui omenesc.

— *Aici ar trebui să fie în regulă*, a aprobat Carlisle, și a încetinit ca să mă lase să conduc vânătoarea.

Poate că aveam să găsim niște lupi ieșiți și ei la vânătoare prin zăpada înaltă. Dar pe vremea aceea, era mai probabil să trebuiască să scoatem cu forța niște animale din bârlogurile lor.

Mi-am lăsat simțurile să zburde libere – era o ușurare să fac asta, ca și cum aș fi relaxat un mușchi contractat îndelung. La început, n-am simțit decât miros de zăpadă curată și de ramuri desfrunzite de foioase. Am înregistrat ușurarea de a nu simți deloc miros de oameni, nicio durere, nicio dorință. Am alergat în tăcere prin pădurea deasă.

Și apoi am sesizat un miros nou, familiar și străin în același timp. Era dulce, limpede și mai pur decât zăpada proaspătă. Parfumul acela avea o intensitate ce mai era prezentă doar la alte două mirosuri pe care le cunoșteam: al lui Carlisle și al meu. Dar altminteri îmi era necunoscut.

M-am oprit brusc. Carlisle a prins și el mirosul și a încremenit lângă mine. Pentru o fracțiune de secundă,

i-am ascultat îngrijorarea. Și apoi s-a liniștit, recunoscând persoanele care se apropiau.

— *Aaa, Siobhan,* a gândit el, calmându-se imediat. *Nu știam că ea este în partea asta de lume.*

L-am privit întrebător, nesigur dacă puteam vorbi cu glas tare. Mă simțeam speriat, deși Carlisle era relaxat. Am devenit precaut în fața neprevăzutului.

— *Prieteni vechi,* m-a asigurat el. *Bănuiesc că era timpul să mai cunoști și pe alții la fel ca noi. Hai să-i găsim.*

Părea calm, dar am detectat o îngrijorare ascunsă în spatele gândurilor pe care mi le adresase. Pentru prima dată m-am întrebat de ce, până atunci, nu veniserăm niciodată în contact cu un alt vampir. Din lecțiile lui Carlisle, înțelesesem că nu erau atât de rari. Probabil că mă ferise în mod intenționat de ceilalți. Dar de ce? Acum nu se temea de niciun pericol de ordin fizic. Ce altceva putea să-l motiveze?

Mirosul era destul de proaspăt. Puteam distinge două urme diferite. M-am uitat la el întrebător.

— *Siobhan și Maggie. Mă întreb unde este Liam? Ei trei formează un clan. De obicei călătoresc împreună.*

Clan... Cunoșteam cuvântul, dar întotdeauna îl asociasem cu grupările militarizate ce dominaseră lecțiile de istorie ale lui Carlisle. Clanul Volturi și, înainte de ele, romanii și egiptenii. Dar dacă această Siobhan avea un clan de trei persoane, atunci cuvântul ni se aplica și nouă? Carlisle și cu mine formam și noi un clan? Nu părea să ni se potrivească. Părea cumva... rece. Poate că nu înțelegeam foarte bine cuvântul.

Ne-a luat câteva ore să le ajungem, pentru că și ele alergau. Din fericire, urma ne-a dus tot mai adânc în pustietatea înzăpezită. Dacă am fi ajuns prea aproape de o așezare omenească, atunci Carlisle m-ar fi rugat să aștept undeva. Folosirea mirosului pentru a lua o urmă nu diferea mult

de folosirea lui pentru vânătoare și știam că aș fi fost copleșit dacă aș fi dat de o urmă omenească.

Când am ajuns suficient de aproape ca să le disting sunetul tălpilor ce alergau – nu făceau eforturi pentru a fi silențioase și evident nu erau îngrijorate că ar putea fi urmărite –, Carlisle a strigat tare:

— Siobhan!

Mișcarea din față a încetat un moment scurt, apoi au început să alerge înapoi spre noi, cu o siguranță care m-a făcut să mă încordez în ciuda încrederii radiate de Carlisle. A rămas pe loc, și eu m-am oprit lângă el. Nu știam să se fi înșelat vreodată, dar tot m-am trezit că mă ghemuiesc aproape automat în poziție defensivă.

— *Ușurel, Edward. La început e dificil să întâlnești un prădător la fel de puternic. Dar chiar nu ai de ce să te îngrijorezi. Am încredere în ea.*

— Desigur, am șoptit și m-am îndreptat de spate, deși n-am putut să mă și relaxez.

Poate că acesta era tocmai motivul pentru care ținuse la distanță de mine celelalte cunoștințe. Poate că acest instinct straniu de apărare este mai puternic atunci când cineva este deja copleșit de fervoarea unui nou-născut. Mi-am încleștat și mai tare mușchii încordați. Nu aveam să-l dezamăgesc acum.

— Tu ești, Carlisle? s-a auzit o voce, la fel de limpede și de sonoră ca dangătul unui clopot de biserică.

Dintre copacii pudrați cu zăpadă a ieșit la început un singur vampir. Era cea mai masivă femeie pe care o văzusem vreodată, mai înaltă decât mine sau decât Carlisle, cu umeri lați și membre groase. Cu toate acestea, nimic din ea nu era masculin. Avea o siluetă profund feminină – agresiv și puternic de feminină. Era evident că nu avea vreo intenție să treacă drept om în seara aceea – era îmbrăcată doar cu

o rochie simplă de bumbac, fără mâneci, cu un lanț de argint cu un design complex drept curea.

Parcă trecuse o veșnicie de când nu mai remarcasem o femeie în felul *acela* și m-am trezit că nu știu unde să-mi fixez privirea. Până la urmă m-am oprit la fața ei care, precum corpul, era profund feminină. Buzele îi erau pline și arcuite, ochii stacojiu aprins erau enormi și mărginiți de gene mai groase decât acele de pe crengile de pini. Părul negru și lucios era adunat într-un coc generos în creștetul capului, fixat cu două bețișoare de lemn înfipte neglijent în claia de păr.

Am simțit o ușurare stranie să mă uit la alt chip asemănător cu al lui Carlisle: perfect, neted, lipsit de cocoloașele cărnoase ale chipurilor omenești. Simetria îmi oferea o stare de confort.

O jumătate de secundă mai târziu, a apărut și celălalt vampir, aplecându-se din spatele femeii mai masive. Acesta era mai puțin remarcabil și nu părea mai mare decât un copil. În timp ce femeia înaltă avea din toate în exces, fata aceasta era imaginea *lipsei*. Părea doar piele și os pe sub rochia ei simplă, închisă la culoare, cu ochii precauți prea mari pe fața micuță care, la fel ca a tovarășei ei, mă relaxa prin lipsa de cusur. Doar părul fetei era abundent – o claie sălbatică de cârlionți roșu strălucitor care păreau să fie încâlciți dincolo de orice posibilitate de recuperare.

Femeia mai mare a sărit către Carlisle și am avut nevoie de tot autocontrolul ca să nu intervin între ei să o opresc. Am înțeles în secunda aceea, remarcându-i musculatura membrelor groase, că aș fi fost capabil doar să încerc. Era un gând umilitor. Poate că, totuși, Carlisle mă ținuse ascuns ca să-mi protejeze egoul.

L-a îmbrățișat, strângându-l cu brațele dezgolite. Dinții strălucitori îi erau expuși într-un zâmbet ce părea prietenos. Carlisle i-a cuprins talia cu brațele și a râs.

— Bună, Siobhan. A trecut prea mult timp.

Siobhan i-a dat drumul din îmbrățișare, dar și-a ținut mâinile pe umerii lui.

— Unde te-ai ascuns, Carlisle? Începusem să mă îngrijorez că poate ți s-a întâmplat ceva rău.

Vocea îi era aproape la fel de joasă ca a lui, un contralto vibrant, cu accentul docherilor irlandezi transformat în ceva magic.

Gândurile lui Carlisle s-au îndreptat către mine, o sută de imagini retrospective din anul petrecut împreună. În același timp, Siobhan și-a îndreptat privirea spre mine o secundă, apoi s-a uitat în altă parte.

— A fost o perioadă aglomerată, a spus Carlisle, dar eu eram mai atent la gândurile lui Siobhan.

Practic un nou-născut... dar ochii lui. Ciudați, dar nu la fel de ciudați ca ai lui Carlisle. Mai degrabă chihlimbarii decât aurii. E destul de frumușel. Mă întreb pe unde l-o fi găsit.

Siobhan a făcut un pas în spate.

— Sunt nepoliticoasă. Nu am făcut cunoștință cu însoțitorul tău.

— Dă-mi voie să vă prezint. Siobhan, acesta este Edward, fiul meu. Edward, aceasta este, așa cum probabil ai intuit, o veche prietenă a mea, Siobhan. Iar aceasta este Maggie, fiica ei.

Fetișcana și-a lăsat capul pe o parte, dar nu în semn de aprobare. Sprâncenele ei subțiri s-au adunat laolaltă de parcă s-ar fi concentrat foarte tare pe o ghicitoare.

Fiu? s-a întrebat Siobhan, luată prin surprindere de cuvântul acela. *Aha, deci a ales să-și creeze un tovarăș după atâta timp. Interesant. Mă întreb de ce acum? Probabil că băiatul are ceva special.*

E adevărat ce spune, a gândit Maggie în același timp. *Dar mai lipsește ceva. Ceva ce Carlisle nu ne spune.* A încuviințat

din cap o dată, ca pentru sine, apoi a privit spre Siobhan care încă mă evalua.

— Edward, e o plăcere să te cunosc, a spus Siobhan.

Mi-a oferit mâna, întârziind cu privirea pe irisurile mele, de parcă ar fi încercat să le identifice exact nuanța.

Știam doar răspunsul omenesc la genul acesta de întâlnire. I-am luat mâna și mi-am trecut ușor buzele pe dosul ei, remarcând netezimea ca de sticlă a pielii sub buzele mele.

— Încântat, am răspuns.

Ce fermecător. Și-a coborât mâna, zâmbindu-mi larg. *Așa de frumușel. Mă întreb care-i darul lui și de ce l-a atras pe Carlisle?*

Am fost luat prin surprindere de gândul ei și am înțeles doar când am auzit cuvântul *dar* la ce se referise mai înainte, când presupusese că aveam ceva *special*. Până atunci exersasem însă suficient ca să-mi ascund reacția de ochii ei interesați.

Bineînțeles că avea dreptate. Chiar aveam un dar. Totuși... Carlisle fusese sincer surprins când înțelesese ce puteam să fac. Și știam, datorită darului meu, că nu se prefăcuse. Nu fusese nicio minciună, nicio eschivare în gândurile lui când răspunsese la propriile mele *de ce*-uri. El era foarte singur. Mama mea îl implorase să-mi salveze viața. Fața mea promisese inconștient niște virtuți pe care nu eram întru totul sigur că le posedam.

Încă meditam la presupunerile corecte și greșite ale lui Siobhan, când ea s-a întors către Carlisle. Însă un ultim gând al ei mi-a rămas în minte.

Bietul băiat. Carlisle probabil că i-a impus obiceiurile lui neobișnuite. Probabil că de asta are ochii așa ciudați. Cât de tragic – să fii privat de cea mai mare bucurie a vieții noastre.

În momentul acela, concluzia ei nu m-a deranjat la fel de mult precum cealaltă ipoteză. După aceea – conversația lor a durat toată noaptea și ne-a ținut departe de camerele noastre din han până la apusul soarelui –, când am

rămas din nou singuri, l-am întrebat despre asta. Carlisle mi-a spus povestea lui Siobhan, fascinația ei pentru clanul Volturi, curiozitatea despre universul mistic al talentelor vampirilor și, în cele din urmă, descoperirea unui copil ciudat care părea să știe mai mult decât era omenește posibil. Siobhan o transformase pe Maggie nu pentru că avea nevoie de tovărășie sau pentru că îi păsa la modul personal de o fată care, în alte împrejurări, ar fi ajuns cina ei, ci pentru că era dornică să colecționeze un talent pentru propriul ei clan. Era un mod diferit de a vedea lumea, un mod mai puțin uman decât cel pe care reușise Carlisle să-l adopte. El îi ascunsese informația despre propriul meu talent (asta explica reacția stranie a lui Maggie atunci când am făcut cunoștință; prin intermediul propriului ei dar, știa că Carlisle îi ascundea ceva), nefiind sigur cum ar fi reacționat Siobhan aflând că primise acces la un dar atât de rar și de puternic fără ca măcar să-l caute. Pentru că înzestrarea mea nu fusese decât o coincidență stranie. Darul meu de a citi gândurile făcea parte din mine, prin urmare Carlisle nu voia ca acest dar să dispară, la fel cum nu ar fi vrut să-mi schimbe culoarea părului sau timbrul vocii. Cu toate acestea, niciodată nu a văzut darul acela ca pe un bun de folosit în avantajul lui.

M-am gândit din când în când la aceste revelații, tot mai puțin pe măsură ce trecea timpul. M-am adaptat mai bine în lumea oamenilor, iar Carlisle s-a întors la munca lui anterioară de chirurg. Am studiat medicina, printre multe alte materii, în timp ce el era plecat, întotdeauna însă din cărți, niciodată în spital. Abia după câțiva ani a găsit-o Carlisle pe Esme și am revenit la un stil de viață izolat până s-a aclimatizat și ea. A fost o perioadă aglomerată, plină de cunoștințe și de prieteni noi, așa că au trecut câțiva ani până când au început să mă deranjeze cuvintele încărcate de compasiune ale lui Siobhan.

Bietul băiat... Cât de tragic – să fii privat de cea mai mare bucurie a vieții noastre.

Spre deosebire de cealaltă afirmație a ei – ușor de respins din moment ce puteam citi sinceritatea gândurilor lui Carlisle –, ideea asta a început să supureze. Expresia „cea mai mare bucurie a vieții noastre" a fost cea care a dus în cele din urmă la separarea mea de Carlisle și de Esme. În căutarea acelei bucurii promise, am luat vieți omenești una după alta, gândindu-mă că, aplicându-mi în mod arogant darul, puteam să fac mai mult bine decât rău.

Prima oară când am gustat sânge omenesc, corpul mi-a fost copleșit. M-am simțit complet sătul și extraordinar de *bine*. Mai viu ca niciodată. Deși sângele nu era de cea mai bună calitate – corpul primei mele victime era saturat de droguri cu gust amar –, prăzile mele de până atunci au părut apă de ploaie. Și totuși... mintea îmi rămăsese un pic deconectată de satisfacția corpului. Nu mă puteam abține să nu văd urâțenia. Nu puteam să uit ce ar fi crezut Carlisle despre alegerile mele.

Am presupus că îndoielile acelea vor dispărea. Am găsit oameni foarte răi care își păstraseră corpurile curate, chiar dacă nu și mâinile, și am savurat calitatea mai bună a sângelui. Țineam în minte socoteala vieților pe care credeam că le salvez din postura mea de judecător, jurat și călău. Chiar dacă salvam doar una pentru fiecare ucidere, doar următoarea victimă de pe listă, oare nu era mai bine decât să-i fi lăsat pe acești prădători muritori să continue?

Au trecut ani de zile până am renunțat. Pe atunci nu eram sigur de ce sângele nu reprezenta extazul suprem al vieții pe care îl credea Siobhan, de ce continua să-mi fie dor de Carlisle și de Esme mai mult decât mă bucuram de libertate, de ce greutatea fiecărui omor părea să se acumuleze până când m-am simțit cocoșat sub apăsarea lor cumulată. De-a lungul anilor, după întoarcerea la Carlisle

și la Esme, când mă chinuiam să îmi recapăt disciplina pe care o abandonasem, am ajuns la concluzia că poate Siobhan nu cunoștea nimic mai bun decât chemarea sângelui, însă eu mă născusem pentru ceva mai măreț.

Și acum, cuvintele care mă bântuiseră cândva, care mă conduseseră cândva, au revenit cu o forță surprinzătoare.

„Cea mai mare bucurie a vieții noastre."

Nu aveam nicio îndoială. Știam acum înțelesul acelei expresii. Cea mai mare bucurie a vieții mele era această fată fragilă, curajoasă, caldă și înțeleaptă care dormea atât de liniștită în apropiere. Bella. Cea mai mare bucurie pe care mi-o oferise viața și cea mai mare durere dacă aș fi pierdut-o.

Telefonul mi-a vibrat în buzunarul cămășii. L-am scos, am verificat numărul apelantului și l-am dus la ureche.

— Îmi dau seama că nu poți să vorbești, a spus Alice încet, dar m-am gândit că ai vrea să știi. E optzeci la douăzeci acum. Orice faci, continuă s-o faci.

A închis.

Bineînțeles că nu puteam avea încredere în vocea ei când nu-i aveam și gândurile în apropiere, ca să le citesc, și ea știa asta. Poate că doar mă mințea la telefon. Însă tot m-am simțit încurajat.

Ceea ce făceam era să mă scald, să mă scufund, să mă înfășor cu dragostea mea pentru Bella. Și nu credeam că va fi dificil să continui asta.

Capitolul 16

Nodul

Bella a dormit atât de profund în noaptea aceea, încât m-am simțit descurajat.

Din primul moment în care îi simțisem mirosul – mi se părea că trecuse o veșnicie de atunci – fusesem incapabil să-mi controlez starea de spirit să nu oscileze cu sălbăticie dintr-o extremă într-alta, în fiecare minut al zilei. În seara aceea a fost mai rău decât de obicei – povara pericolului ce pândea de după colț mă împinsese la un apogeu al stresului mental, ceva ce nu mai cunoscusem într-o sută de ani de viață.

Și Bella dormea, cu membrele relaxate, fruntea netedă, colțurile buzelor ridicate, inspirând și expirând delicat, la fel de echilibrat ca un metronom. În niciuna dintre nopțile în care mai stătusem cu ea, nu fusese așa liniștită ca acum. Oare ce însemna asta?

Nu găseam altă explicație decât faptul că nu înțelegea. În ciuda tuturor avertismentelor pe care i le dădusem, încă nu credea adevărul. Avea prea mare încredere în mine. Greșea că făcea asta.

Nici n-a tresărit când tatăl ei a aruncat o privire în cameră. Era încă devreme; soarele nu răsărise. Am rămas pe loc, convins că eram invizibil în colțul întunecat. Gândurile ascunse ale tatălui erau presărate cu regrete și cu vinovăție. Mi s-a părut că nu era ceva grav, doar o constatare că o lăsa iar singură. Pentru un moment a șovăit, dar simțul

răspunderii – planuri, colegi, un drum cu mașina pe care-l promisese – l-a determinat să continue. Asta a fost tot ce am putut pricepe din gândurile lui.

Charlie a făcut mult zgomot cât și-a scos ustensilele de pescuit din debaraua de sub scară. Gălăgia n-a deranjat-o deloc pe Bella, care nici n-a tresărit. Nici măcar nu i-au tremurat pleoapele.

De îndată ce a plecat Charlie, am ieșit și eu din casă, deși nu aveam nicio tragere de inimă să părăsesc atmosfera tihnită a camerei Bellei. În ciuda tuturor lucrurilor, somnul ei liniștit mă calmase și pe mine. Mi-am mai umplut o dată plămânii cu focul acela, după care l-am ținut în piept, păstrând durerea aceea până la următoarea alimentare.

Tumultul a reînceput imediat ce s-a trezit ea. Calmul pe care-l găsise în vise s-a evaporat odată cu venirea zorilor. După felul în care se mișca, părea grăbită, s-a uitat de câteva ori pe după draperii – căutându-mă pe mine, m-am gândit. Mă făcea nerăbdător să fiu iarăși cu ea, însă stabiliserăm o oră de întâlnire și nu voiam să-i întrerup prea devreme pregătirile. Eu le făcusem pe ale mele, dar simțeam că erau incomplete. Oare aveam să fiu vreodată pregătit cu adevărat pentru o zi ca aceasta?

Mi-am dorit să fi putut simți și eu bucuria acestei zile – o zi întreagă alături de ea, în care să primesc răspunsuri la fiecare întrebare pe care aveam să o pun, să fiu înconjurat de căldura ei. În același timp, îmi doream să pot să mă întorc în chiar clipa aceasta și să fug în direcția opusă – să fiu suficient de puternic ca să fug în celălalt capăt al lumii și să rămân acolo, să nu o mai pun în pericol niciodată. Apoi însă mi-am amintit viziunea lui Alice cu fața albă și mohorâtă a Bellei și am știut că nu aveam să fiu niciodată atât de puternic.

Până am coborât din umbrele copacilor și am traversat peluza din fața casei ei, mă cuprinsese o dispoziție întunecoasă.

Am încercat să-mi șterg de pe chip urmele acestei stări de spirit, dar parcă nu-mi puteam aminti cum să-mi rearanjez mușchii feței.

Am ciocănit ușor, știind că ea asculta, după care am auzit-o cum se împiedica în propriile picioare coborând ultimele câteva trepte ce dădeau în hol. A alergat spre ușă și s-a luptat cu clanța pentru un moment lung, după care a deschis-o cu atâta forță, încât aproape a trântit-o de perete cu zgomot.

S-a uitat în ochii mei și a rămas brusc nemișcată; liniștea din noaptea anterioară îi era evident vizibilă în zâmbet.

Și starea mea de spirit s-a luminat. Am tras aer în piept, înlocuind arsura stătută cu durere proaspătă, însă durerea era mult mai mică decât bucuria de a fi cu ea.

O curiozitate vinovată mi-a atras atenția către hainele ei. Oare la ce îmbrăcăminte se hotărâse? Mi-am amintit imediat combinația – puloverul fusese așezat cel mai la vedere, așezat peste computerul ei antic, cu o cămașă albă cu nasturi dedesubt și niște blugi albaștri într-o parte. Maro-deschis, guler alb, blugi albaștri...

Nici nu a trebuit să mă uit la mine ca să-mi dau seama că nuanțele și stilurile erau aproape identice.

Am chicotit o dată. Aveam iar ceva în comun.

— Bună dimineața.

— Ce e în neregulă? a răspuns ea.

La întrebarea aceasta existau o mie de răspunsuri și am fost surprins pentru o clipă, după care am văzut că se uita în jos la ea, dându-mi de înțeles că încerca să-și dea seama de ce râsesem.

— Ne asortăm, i-am explicat.

Am râs din nou până a asimilat informația, analizându-mi hainele, și apoi pe ale ei, cu o expresie surprinsă pe față. Dintr-odată, a trecut de la surprindere la încruntare. De ce oare? Nu vedeam niciun motiv pentru care să consider

coincidența aceea altfel decât ușor amuzantă. Oare avusese vreun motiv mai profund pentru care alesese hainele acestea, vreun motiv care o înfuria acum că eu râdeam? Cum aș fi putut să o întreb fără să pară ciudat? Puteam doar să fiu sigur că motivul pentru care alesese să se îmbrace astfel nu avea cum să fie același cu al meu.

M-am cutremurat în sinea mea la gândul motivului pentru care alesesem această ținută și la ce anume prevestea. Dar nu trebuia să dau înapoi. Nu trebuia să vreau să mă ascund de ea. Merita să știe totul.

Zâmbetul i-a reapărut atunci când am mers împreună spre camioneta ei – devenind deodată mândră de sine. Nu aveam de gând să dau înapoi de la promisiunea pe care i-o făcusem, însă nu-mi plăcea în mod special. Știam că nu era o decizie rațională. Șofa zilnic monstruozitatea aceasta antică și nu i se întâmplase niciodată nimic rău. Desigur, lucrurile rele care i se întâmplau așteptau ca să fiu și eu acolo pe post de martor îngrozit. Cred că a dedus din expresia feței mele că mă supăra aranjamentul acesta.

— Avem o înțelegere, a spus plină de satisfacție, aplecându-se peste scaun să deblocheze portiera din dreapta.

Aș fi vrut eu ca grijile mele să fie atât de neînsemnate.

Motorul decrepit a tușit, trezindu-se treptat la viață. Șasiul vibra atât de violent, încât m-am îngrijorat să nu se desprindă vreo piesă din el.

— Încotro? a strigat Bella ca să acopere zgomotul infernal.

A băgat schimbătorul în marșarier și s-a uitat peste umăr.

— Pune-ți centura de siguranță, am insistat eu. Deja am emoții.

Mi-a aruncat o privire dușmănoasă, însă și-a pus centura, după care a oftat.

— Încotro? a repetat.

— Ia-o pe 101 spre nord.

Și-a ținut privirea concentrată pe drum în timp ce șofa încet prin oraș. M-am întrebat dacă avea să accelereze odată ajunși la șoseaua principală, dar a continuat să meargă cu cinci kilometri sub viteza legală de pe marcaje. Soarele era încă jos la orizontul estic, umbrit de perdeaua subțire de nori. Însă, conform spuselor lui Alice, avea să fie însorit până la prânz. M-am întrebat dacă – la viteza cu care mergeam – vom ajunge în siguranță în pădure înainte ca lumina soarelui să mă atingă.

— Ai de gând să ieși din Forks până la lăsarea serii? am întrebat, știind că va obiecta cu privire la defăimarea camionetei ei.

A reacționat exact cum mă așteptasem.

— Camioneta asta e îndeajuns de bătrână încât să fie bunica mașinii tale, a sărit ea. Ai puțin respect.

A mărit totuși un pic viteza. Acum mergea cu trei kilometri peste limita legală.

M-am simțit puțin ușurat când am ieșit în sfârșit din centrul orașului. În scurt timp, am putut să văd pe geam mai multă pădure decât civilizație. Motorul huruia ca un picamăr în granit. Bella nu și-a luat nicio clipă privirea de la șosea. Am vrut să spun ceva, să o întreb la ce se gândea, dar nu am vrut să-i distrag atenția. Concentrarea ei avea ceva aproape feroce.

— Fă dreapta pe 110, i-am spus.

A dat din cap ca pentru ea, după care a încetinit foarte mult ca să vireze.

— Acum mergem până se termină șoseaua.

— Și ce-i acolo? a întrebat ea. La capătul șoselei?

O pădure goală. Fără urmă de martori. Un monstru.

— O cărare.

Tonul vocii i-a devenit mai ascuțit, mai încordat atunci când a răspuns, uitându-se doar la drum.

— Mergem în drumeție?

Îngrijorarea din tonul ei m-a neliniștit. Nu mă gândisem... Distanța era foarte scurtă, iar drumul nu era greu, nu foarte diferit de poteca din spatele casei ei.

— Este vreo problemă?

Oare puteam să o duc în altă parte? Nu-mi făcusem planuri de rezervă.

— Nu, a spus repede, dar vocea tot îi era puțin gâtuită.

— Nu-ți face griji, am asigurat-o. Sunt doar vreo opt kilometri și nu ne grăbim.

De fapt – simțind brusc un val de panică atunci când mi-am dat seama cât de scurtă era de fapt distanța –, nu mi-aș fi dorit nimic mai mult decât o întârziere.

Cuta dintre sprâncene i-a reapărut. După câteva secunde în care nu am vorbit nimic, a început să-și morfolească buza de jos.

— La ce te gândești?

Oare voia să se întoarcă? Oare se răzgândise cu privire la toată povestea asta? Își dorea să nu fi deschis ușa în această dimineață?

— Mă întrebam doar unde mergem, a răspuns ea.

Intenționase să aibă un ton lejer, dar nu prea îi ieșise.

— Este un loc unde îmi place să merg atunci când e vreme frumoasă.

Am privit pe geam, și la fel a făcut și ea. Norii deveniseră doar un văl subțire. Aveau să dispară curând.

Oare ce credea ea că avea să vadă atunci când soarele îmi va atinge pielea? Oare cum își imaginase că va decurge excursia de astăzi?

— Charlie a spus că va fi cald astăzi.

M-am gândit la tatăl ei, imaginându-mi-l lângă râu, bucurându-se de ziua aceasta plăcută. Nu știa că se afla la o răscruce, că un posibil coșmar care putea să-i distrugă viața stătea la pândă, atât de aproape, să-i răstoarne tot universul.

— Și i-ai spus lui Charlie ce ai de gând să faci? am întrebat, fără urmă de speranță.

A zâmbit, cu privirea înainte.

— Nu.

Mi-aș fi dorit să nu fi răspuns așa de fericită. Și totuși, știam că exista un martor, o voce care să vorbească dacă Bella nu se întoarce acasă.

— Dar Jessica știe că mergem împreună la Seattle?

— Nu, a spus ea satisfăcută. I-am spus că ai anulat – ceea ce-i adevărat.

Poftim? Nu auzisem asta. Probabil că se întâmplase cât fusesem cu Alice la vânătoare. Bella îmi acoperise urmele ca și cum *voia* să scap nepedepsit în urma acestei crime.

— Nimeni nu știe că ești cu mine?

A tresărit ușor din cauza tonului meu, după care a ridicat bărbia și s-a forțat să zâmbească.

— Depinde... Bănuiesc că i-ai spus lui Alice?

A trebuit să trag aer în piept ca să-mi păstrez tonul calm.

— Asta este de mare ajutor, Bella!

Zâmbetul i-a dispărut pe de față, însă nu a mai afișat vreun alt semn că mă auzise.

— Ești atât de deprimată de Forks, încât vrei să te sinucizi?

— Ai spus că s-ar putea să ai probleme, a spus ea încet, fără niciun ton de glumă. Dacă petrecem timp împreună în public.

Îmi aduceam aminte la perfecție acel schimb de replici și mă întrebam cum de pricepuse lucrurile atât de pe dos. Nu-i spusesem asta ca să încerce să se expună *și mai mult* în fața mea. I-o spusesem ca să fugă de mine.

— Deci, tu ești îngrijorată despre problemele pe care le-aș putea avea *eu*, am întrebat-o printre dinți, încercând să rostesc cuvintele exact în ordinea corectă ca să-i fie imposibil să nu audă cât de ridicolă era poziția în care se punea. Dacă *tu* nu te întorci *acasă*?

A dat din cap o dată, cu ochii la șosea.

— Cum poți *să nu vezi* cât sunt de nedrept? am mârâit, prea furios ca să vorbesc suficient de rar cât să mă înțeleagă și ea.

Părea neliniștită, dar într-un mod nou, ochii ei *aproape* întorcându-se să se uite la mine, și totuși ațintiți la drum. Era speriată de furia mea, deși nu cum ar fi trebuit să fie. Era doar îngrijorată că mă supărase. Nu trebuia să-i citesc mintea ca să anticipez acest tipar bine împământenit.

Ca de obicei, nici eu nu eram cu adevărat furios pe ea, ci doar pe mine. Da, reacțiile ei în privința mea erau mereu pe dos. Dar asta se întâmpla pentru că, dintr-un punct de vedere, erau îndreptățite. Îmi acorda o încredere pe care nu o meritam, era îngrijorată de sentimentele mele ca și cum ele ar fi contat. Bunătatea ei era cea care o supunea la asemenea pericol. Virtutea ei și viciul meu – două atribute opuse care ne aduceau împreună.

Am ajuns la capătul drumului asfaltat. Bella a parcat pe acostamentul de pământ și a oprit motorul. Liniștea bruscă a fost aproape șocantă după lungul asalt asupra urechilor noastre. Și-a desfăcut centura de siguranță și a coborât rapid din camionetă, fără să se uite la mine. S-a întors cu spatele și și-a scos pulovărul peste cap. S-a chinuit câteva secunde să facă asta, după care și l-a legat cu mânecile în jurul taliei. Am fost surprins atunci când am văzut că bluza ei semăna cu a mea nu doar la culoare; și a ei îi lăsa brațele goale până la umeri. Îi vedeam din corp mai mult decât eram obișnuit, însă, în ciuda fascinației care a scânteiat imediat, simțeam mai degrabă îngrijorare. Orice îmi întrerupea concentrarea reprezenta un pericol.

Am oftat. Nu voiam să merg până la capăt cu asta. Existau multe motive serioase, motive de viață și de moarte, însă în acest moment, cea mai mare groază a mea era expresia de pe fața ei, repulsia din ochii ei, atunci când *m-ar fi văzut* în sfârșit.

Aveam să dau piept cu asta. Aveam să mă prefac că sunt curajos, că sunt mai presus de această teamă egoistă, chiar dacă nu era decât o mascaradă.

Mi-am scos și eu pulovărul, simțindu-mă groaznic de expus. Nu-mi arătasem niciodată atât de mult din piele de față cu altcineva care să nu fi fost din familie.

Am coborât din camionetă cu maxilarul încleștat – lăsând puloverul acolo ca să nu fiu tentat să-l pun pe mine – și am închis portiera. Am privit în pădure. Poate dacă aș ieși de pe drum și aș intra printre copaci, nu m-aș mai simți atât de expus.

— Pe aici.

Cuvintele mi-au ieșit trunchiate, prea rapide. Trebuia să fac ceva să-mi țin neliniștea sub control. Am început să merg încet înainte.

— Poteca?

Vocea îi era cu o octavă mai ridicată decât de obicei. Am privit-o din nou – arăta stresată atunci când a ocolit camioneta să mi se alăture. Existau atât de multe lucruri care o puteau speria, încât nu puteam fi sigur despre care era vorba acum.

Am încercat să-mi fac vocea să sune ca a unei persoane normale. Lejeră, amuzantă. Poate că izbuteam să-i mai calmez din neliniști, dacă nu reușeam același lucru pentru mine.

— Am spus că este o potecă la capătul șoselei, nu că o să mergem pe ea.

— Nu mergem pe potecă?

A rostit cuvântul „potecă" de parcă se referea la ultima vestă de salvare de pe un vapor care se scufunda.

Mi-am îndreptat umerii, am afișat un zâmbet fals, după care m-am întors cu fața la ea.

— Nu o să te las să te rătăcești, i-am promis.

Era mai rău decât pentru ce mă pregătisem eu. A rămas cu gura căscată, ca un personaj dintr-un serial TV de comedie unde se aud râsetele publicului preînregistrate în fundal. A avut apoi o reacție întârziată în care și-a plimbat ochii în susul și-n josul pielii mele descoperite.

Și asta nu era nimic. Doar piele palidă. În fine, o piele extrem de palidă, care-mi învelea într-un mod ușor neomenesc musculatura pătrățoasă neomenească. Dacă asta era reacția ei doar la vederea pielii mele la umbră...

A rămas cu gura căscată. Era ca și cum deznădejdea mea anterioară se transferase la ea și o apăsa cu greutatea celor o sută de ani ai mei. Poate că doar de asta era nevoie. Poate că văzuse destul.

— Vrei să mergi acasă?

Dacă voia să mă părăsească, dacă voia să plece acum, aveam să o las în pace. Aveam să o privesc cum dispare și să îndur consecințele. Nu eram prea convins cum, însă aveam să găsesc o cale.

Ochii i-au strălucit de o reacție necunoscută, după care a spus „Nu!" atât de repede, încât a sunat aproape ca o revoltă. S-a grăbit să ajungă în dreptul meu, apropiindu-se atât de mult, încât nu trebuia să mă aplec decât câțiva milimetri ca să-mi ating brațul de al ei.

Oare ce însemna asta?

— Ce e în neregulă? am întrebat-o.

În ochi încă i se citea durere, o durere care nu avea sens în combinație cu acțiunile ei. Voia să plece, sau nu?

Tonul vocii îi era scăzut și aproape lipsit de inflexiuni atunci când a răspuns:

— Nu le am cu drumețiile. Va trebui să fii foarte răbdător.

Nu am crezut-o cu totul, dar era o minciună amabilă. În mod clar, era îngrijorată de lipsa unei cărări obișnuite pe care să meargă, dar asta nu reprezenta o problemă atât de mare, încât să-i provoace durere pe față. M-am aplecat mai aproape de ea și am zâmbit cât de blând am putut, încercând să-i smulg un zâmbet. Uram umbra de nefericire care-i poposea în colțurile buzelor, în ochi.

— Pot fi răbdător, am asigurat-o, îmblânzindu-mi tonul. Dacă fac un efort puternic.

A zâmbit și ea cu jumătate de gură auzindu-mă, însă cealaltă jumătate de gură refuza să se ridice într-un surâs.

— Te duc acasă, i-am promis.

Poate că simțea că nu mai are de ales decât să treacă prin încercarea asta a focului, că mi-o datora cumva. Nu-mi datora nimic. Era liberă să plece oricând dorea.

Am fost surprins de lipsa ei de reacție. În loc să accepte ușurată scăparea pe care i-o ofeream, s-a încruntat de-a dreptul la mine. A vorbit apoi pe un ton acid.

— Dacă vrei să străbat opt kilometri de junglă înainte de apusul soarelui, ar fi bine să deschizi drumul.

M-am uitat la ea consternat, așteptând să mai zică ceva – ceva care să clarifice felul în care o jignisem –, însă n-a făcut decât să-și ridice bărbia în vânt și să-și îngusteze ochii ca și cum m-ar fi provocat la duel.

Neștiind ce altceva să fac, am întins mâna ca să o invit să o ia înainte, ridicând, cu cealaltă mână, o creangă care ne bloca înaintarea. A călcat apăsat pe sub ea, după care a dat deoparte cu piciorul o crenguță care-i stătea în cale.

*

Chiar *era* mai ușor în pădure. Sau poate că doar avusesem nevoie de o clipă să procesez prima ei reacție. Am condus, ținând tufele ca să-i eliberez drumul. În cea mai mare parte a timpului mergea cu ochii în jos, nu ca să evite să se uite la mine, ci ca și cum n-ar fi avut încredere să calce pe pământ. Am văzut-o cum s-a uitat urât la niște rădăcini când s-a împiedicat de ele și apoi am făcut legătura – în mod clar o persoană neîndemânatică ar fi destul de neliniștită dacă ar trebui să meargă pe un teren accidentat. Și totuși asta nu-i explica tristețea de mai devreme sau furia de după aceea.

Mai multe lucruri erau mai ușoare în pădure decât m-aș fi așteptat. Iată-ne aici, absolut singuri, fără martori, însă

nu mi se părea periculos. Chiar și în cele câteva momente când am ajuns la un obstacol – un trunchi de copac în cale, o stâncă prea mare să poți să treci peste ea – și m-am întins instinctiv să o ajut, nu mi-a fost mai greu să o ating decât fusese să fac asta la școală. „Nu mi-a fost greu" nu era tocmai descrierea potrivită. Mă încânta, îmi provoca plăcere, exact cum se întâmplase și înainte. Atunci când am ridicat-o ușor, i-am auzit inima bătând mai repede. Mi-am imaginat că așa s-ar fi auzit și inima mea dacă ar fi putut să bată.

Probabil că mă simțeam sigur, sau suficient de sigur, pentru că știam că nu acesta era locul. Alice nu mă văzuse niciodată omorând-o pe Bella în mijlocul pădurii. Ce bine ar fi fost să nu știu viziunea lui Alice... Desigur, să nu știu acel viitor posibil, să nu mă pregătesc pentru el, ar fi însemnat ca tocmai ignoranță aceea să poată duce la moartea Bellei. Totul era circular și imposibil.

Mi-am dorit, nu pentru prima oară în viață, să-mi pot încetini creierul. Să-l forțez să funcționeze la viteză umană, măcar pentru o zi, o oră, astfel încât să nu trebuiască să analizez *la nesfârșit* aceeași și aceeași problemă fără rezolvare.

— Care a fost aniversarea ta preferată? am întrebat-o.

Aveam nevoie disperată de ceva care să mă distragă.

Gura ei a luat o formă care era jumătate zâmbet crispat, jumătate încruntătură.

— Ce s-a întâmplat? Nu e ziua mea de pus întrebări?

A râs și a fluturat din mână ca și cum ar fi dat la o parte grija asta.

— E în regulă. Doar că nu știu cum să răspund la asta. Nu sunt mare fan aniversări.

— Ce... neobișnuit.

Nu cred că întâlnisem vreodată un adolescent care să gândească așa.

— E multă presiune, a zis ea, ridicând din umeri. Cadouri și toate cele. Dacă nu-ți place ce primești? Trebuie să te

prefaci imediat ca să nu rănești sentimentele cuiva. Și oamenii chiar *se uită* la tine o grămadă.

— Mama ta nu este foarte intuitivă atunci când face cadouri?

Mi-a zâmbit într-un fel din care n-am știut ce să înțeleg. Mi-am dat seama că n-ar fi zis niciodată ceva rău de mama ei, deși se vedea clar că rămăsese cu sechele.

Am mers în liniște vreo opt sute de metri. Speram să îmi spună mai multe, sau să pună o întrebare care să-mi arate mai mult din ce gândește, dar a continuat să privească drumul, concentrându-se. Am mai făcut o încercare.

— Care a fost profesoara ta preferată în școala primară?

— Doamna Hepmanik, a răspuns fără să stea pe gânduri. Din clasa a doua. Mă lăsa să citesc la ore de câte ori voiam.

I-am zâmbit larg.

— Ideal pentru tine.

— Pentru tine care a fost profesoara preferată din școala primară?

— Nu țin minte, i-am reamintit.

S-a încruntat.

— Corect. Îmi pare rău, nu m-am gândit...

— Nu-i nevoie să-ți ceri scuze.

Mi-a mai luat vreo patru sute de metri ca să găsesc o întrebare pe care să nu mi-o poată întoarce așa de ușor.

— Câini sau pisici?

Și-a înclinat capul într-o parte.

— Nu prea știu... poate că pisici? Drăgălașe, dar independente, nu?

— Ai avut vreodată un câine?

— N-am avut nici una, nici alta. Mama zice că e alergică.

Răspunsul ei a fost ciudat de sceptic.

— Și tu n-o crezi?

S-a oprit iar, nu voia să nu-i fie loială mamei.

— Păi, a spus încet, am surprins-o de multe ori mângâind câinii altor oameni.

— Mă întreb de ce...? am reflectat.

Bella a râs. Un râset lipsit de griji, fără pic de amărăciune.

— Mi-a luat o veșnicie s-o conving să mă lase să-mi iau un pește. Într-un final mi-am dat seama că era îngrijorată să nu fie blocată acasă. Ți-am spus că-i plăcea la nebunie s-o luăm din loc în fiecare weekend în care se putea – să mergem să vedem vreun oraș micuț sau vreun monument istoric minor pe care nu-l mai văzuse niciodată. Apoi i-am arătat tabletele efervescente de mâncare, suficiente ca să hrănească un pește mai mult de o săptămână, după care a cedat. Renée pur și simplu nu suportă vreo ancoră. Adică, deja mă avea pe mine, nu? O singură ancoră care-i schimba toată viața era de ajuns. Nu avea de gând să mai accepte de bună voie încă una.

Mi-am abținut orice expresie a feței. Interpretările ei – de care nu mă îndoiam, deoarece mă citise mereu ca pe o carte deschisă – au dat o turnură sumbră interpretărilor mele despre trecutul ei. Și dacă nevoia aceasta a Bellei de a avea grijă de ceilalți nu provenea din neputința mamei, ci din sentimentul că trebuia să-și merite locul în lume? M-am înfuriat la gândul că ea s-ar fi putut simți vreodată nedorită, sau că trebuia să-și demonstreze valoarea. Am avut dorința stranie să-i pot îndeplini, într-un mod social acceptabil, toate dorințele, ca să-i demonstrez că simpla ei existență era mai mult decât suficientă.

Nu a observat că încercam să-mi controlez reacția. A râs din nou, după care a continuat:

— Probabil că a fost mai bine că n-am încercat niciodată ceva mai mult de un peștișor auriu. Nu mă pricepeam foarte bine să mă descurc cu un animal de companie. La primul m-am gândit că l-am hrănit exagerat, așa că la al doilea am redus porțiile, ceea ce s-a dovedit a fi o greșeală. La al treilea..., a ridicat privirea către mine, încurcată,... sincer nu știu care a fost problema lui. Tot sărea din acvariu. Iar la un

moment dat nu l-am găsit la timp. S-a încruntat. Trei la rând – presupun că asta mă catalogheză drept o ucigașă în serie.

Mi-a fost imposibil să nu izbucnesc în râs, dar nu a părut să se simtă jignită. A râs și ea cu mine.

Atunci când amuzamentul nostru s-a mai potolit, lumina s-a schimbat. Alice mă asigurase că soarele va ajunge deasupra desișului și brusc m-am simțit iar îngrijorat și neliniștit.

Știam că acest sentiment – „tracul de scenă" era cel mai apropiat concept care mi-a venit în minte – era absolut ridicol. Și ce dacă Bella m-ar fi considerat respingător? Dacă m-ar fi respins cu dezgust? Era în regulă, mai mult decât în regulă. Acesta era la propriu cel mai mic, mai minuscul necaz care mi-ar fi putut face rău astăzi. Oare într-adevăr vanitatea, fragilitatea egoului, era forța cea mai puternică? Nu considerasem niciodată că avea asemenea putere asupra mea și n-o credeam nici acum. Obsesia mea față de dezvăluire m-a ținut departe de obsesia față de altele. Cum ar fi respingerea ce ar fi urmat după dezgust. Bella părăsindu-mă și conștientizarea faptului că trebuia să o las să plece. Oare avea să fie atât de îngrozită de mine, încât să nu mă lase să o conduc înapoi la camionetă? În mod sigur, trebuia măcar să o duc în siguranță înapoi la drum. Apoi putea să plece singură cu mașina.

Deși simțeam că m-aș fi putut rupe în bucăți de durere văzând imaginea aceea, exista altceva și mai rău – testul iminent pe care-l văzuse Alice. Să pic testul acela... nu-mi puteam imagina. Cum aș fi putut să mai trăiesc după aceea? Cum aș fi găsit o cale *să mă opresc* din a mai trăi?

Eram foarte aproape.

Bella a observat schimbarea de lumină când am trecut printr-o porțiune de pădure mai rară. S-a încruntat, alintându-se.

— N-am ajuns încă?

M-am prefăcut că sunt la fel de relaxat ca ea.

— Aproape. Vezi strălucirea aceea din față?

A mijit ochii să se uite la pădurea din fața noastră, și între sprâncene i-a apărut încruntătura ei de concentrare.

— Ăăă, ar trebui?

— Poate că este prea departe pentru ochii tăi, am sugerat.

Ea a ridicat din umeri.

— E timpul pentru o vizită la oftalmologie.

Tăcerea părea mai apăsătoare pe măsură ce înaintam. Mi-am dat seama de momentul în care Bella a văzut lumina puternică din poiană. A zâmbit aproape inconștient, după care a mărit pasul. Nu mai era atentă pe unde călca; privirea îi era fixată pe razele puternice ale soarelui. Nerăbdarea ei nu făcea decât să-mi îngreuneze reticența. Mai mult timp. Doar o oră sau două... Ne puteam opri aici? M-ar fi iertat dacă aș fi dat bir cu fugiții?

Știam totuși că nu avea niciun sens să mai amân. Alice văzuse că, mai devreme sau mai târziu, tot aici s-ar fi ajuns. Evitarea nu avea să facă experiența mai ușoară.

Bella era cea care conducea acum, fără pic de ezitare atunci când dădea la o parte smocurile de ferigi ca să ajungă mai repede în poiană.

Mi-aș fi dorit să-i văd chipul. Puteam numai să-mi imaginez cât de încântător ar fi locul acesta într-o asemenea zi. Simțeam mirosul florilor de pădure, mai dulce în bătaia soarelui, și auzeam șopotul discret al pârâului din capătul celălalt. Insectele bâzâiau, iar păsările ciripeau și croncăneau în depărtare. Acum nu erau păsări prin apropiere – prezența mea era suficientă ca să îndepărteze toate celelalte vietăți din acest loc.

Bella a pășit aproape respectuos în lumina aurie, care i-a înfrumusețat părul și i-a făcut să strălucească pielea deschisă. Ea și-a trecut degetele peste florile mai înalte, moment în care mi-am amintit din nou de Persefona. Întruchiparea primăverii.

Aș fi putut să o privesc așa multă vreme, poate pentru totdeauna, însă era prea mult să sper că frumusețea acestui loc ar face-o să uite multă vreme de monstrul din umbre. S-a întors, cu ochii mari de încântare, cu un zâmbet întrebător pe buze, după care m-a privit. Nerăbdătoare. Când a văzut că nu fac nicio mișcare, a început să meargă încet spre mine. A ridicat un braț, oferindu-mi mâna în semn de încurajare.

Mi-am dorit atunci atât de mult să fiu om, încât gândul acela aproape că m-a distrus.

Eu însă nu eram om și venise vremea să punem ordine în lucruri. Am ridicat palma, pe post de avertisment. A înțeles, dar nu i-a fost teamă. A coborât brațul și a rămas pe loc. Așteptând. Curioasă.

Am tras adânc în piept aerul de pădure, conștientizând mirosul ei arzător pentru prima dată în ore întregi.

Chiar și încrezându-mă atât de mult în viziunea lui Alice, tot nu eram sigur cum avea să mai continue povestea aceasta. Avea să se termine acum, nu? Bella avea să mă vadă și să simtă toate lucrurile pe care ar fi trebuit să le simtă de la început: groază, dezgust, șoc, repulsie... și să mă părăsească pentru totdeauna.

Am simțit că nu aveam să mai fac niciodată ceva atât de greu decât ceea ce făceam acum, însă m-am forțat să ridic piciorul și să înaintez.

Aveam să înfrunt situația direct.

Și totuși... nu aveam să pot suporta prima reacție de pe fața ei. Avea să fie drăguță, dar i-ar fi fost imposibil să ascundă clipa aceea inițială de șoc și repulsie. Așa că aveam să-i acord un moment să-și revină.

Am închis ochii și am pășit în lumina soarelui.

Capitolul 17

Confesiuni

Am simțit soarele, cald pe pielea mea, și m-am bucurat că nu-l vedeam. Nu voiam să mă uit la mine acum. Timp de cea mai lungă jumătate de secundă pe care am trăit-o vreodată, nu s-a auzit absolut nimic. Apoi Bella a țipat.

— *Edward!*

Am deschis imediat ochii și eram sigur că o voi vedea fugind departe de tot ceea ce mă arătasem a fi.

Ea însă alerga direct către mine, cu gura deschisă, ca și cum ar fi văzut un pericol. Avea mâinile parțial întinse spre mine și s-a împiedicat și împleticit prin iarba înaltă. Nu avea o expresie înspăimântată, ci disperată. Nu înțelegeam ce face.

Dar indiferent ce avea de gând să facă, nu puteam s-o las să se izbească de mine. Aveam nevoie ca ea să păstreze distanța. Am ridicat din nou mâna, cu palma înainte.

Ea a ezitat, apoi s-a clătinat în loc un moment, emanând neliniște.

Când m-am uitat lung în ochii ei, mi-am văzut reflexia acolo și am crezut că înțeleg. Oglindit în ochii ei, păream un om în flăcări. Deși îi demontasem miturile, probabil că, în mod inconștient, se gândise la ele.

Pentru că era îngrijorată. Se temea *pentru* monstru, și nu *de* el.

A făcut un pas către mine, apoi a ezitat când m-am retras cu jumătate de pas.

— Te doare? a șoptit ea.

Da, intuisem corect. Nu se temea pentru ea, nici măcar acum.

— Nu, am șoptit drept răspuns.

A făcut încă un pas să se apropie, cu mai multă precauție acum. Mi-am lăsat mâna jos.

Ea tot mai voia să se apropie.

Expresia i s-a schimbat pe măsură ce înainta. Și-a lăsat capul într-o parte și ochii i s-au îngustat, apoi s-au lărgit mult. Chiar și cu atâta spațiu între noi, puteam să văd efectele luminii care se refracta de pe pielea mea strălucind ca niște prisme pe pielea ei. Bella a mai făcut un pas, apoi altul, păstrând aceeași distanță în timp ce-mi dădea ocol. Am rămas complet nemișcat când a dispărut din raza mea vizuală, simțind cum ochii ei îmi ating pielea. Respirația i se auzea mai accelerată decât de obicei, iar inima îi bătea mai tare.

A reapărut în dreapta mea și un zâmbet timid a început să i se formeze la colțul buzelor când a încheiat cercul și a ajuns din nou în fața mea.

Cum de putea să zâmbească?

A venit mai aproape, oprindu-se când a ajuns la vreo douăzeci și cinci de centimetri de mine. Avea mâna ridicată, îndoită aproape de piept, de parcă ar fi vrut să se întindă și să mă atingă, dar îi era teamă să o facă. Lumina soarelui se răsfrângea de pe brațul meu și se învolbura în jurul chipului ei.

— Edward, a șoptit ea și în voce i se simțea mirare.

— Ți-e teamă acum? am întrebat-o încet.

Mi s-a părut că Bella a găsit întrebarea complet surprinzătoare, șocantă chiar.

— *Nu!*

M-am uitat lung în ochii ei, incapabil să mă opresc din a încerca fără succes – din nou – să o aud.

S-a întins către mine, foarte lent, privindu-mi fața. M-am gândit că poate aștepta ca eu s-o opresc. Nu am făcut-o. Degetele ei calde mi-au atins cu delicatețe dosul încheieturii mâinii. S-a uitat cu atenție la lumina ce dansa de pe pielea mea pe a ei.

— La ce te gândești? am murmurat.

În acel moment, am devenit iarăși dureros de conștient de misterul constant al gândurilor ei.

A clătinat din cap ușor și a părut să se chinuiască să-și găsească cuvintele.

— Sunt... S-a uitat lung în ochii mei. N-am știut. A tras aer în piept. N-am văzut niciodată ceva mai frumos de atât – niciodată nu mi-am închipuit că ar putea exista ceva atât de frumos.

M-am uitat la ea șocat.

Pielea mea strălucea cu cel mai flagrant simptom al bolii mele. În lumina soarelui, eram mai puțin uman ca niciodată. Și ea credea că sunt... frumos.

Am ridicat instinctiv mâna, ca să o prind pe a ei, dar m-am silit să mi-o las să cadă, fără s-o ating.

— E foarte straniu totuși, am spus.

Cu siguranță că și ea înțelegea că asta făcea parte din toată teroarea.

— Extraordinar, m-a corectat Bella.

— Nu ești scârbită de lipsa mea evidentă de trăsături omenești?

Deși de-acum eram destul de sigur cum va răspunde, tot m-a uimit s-o aud.

A zâmbit cu jumătate de gură.

— Nu sunt scârbită.

— Ar trebui să fii.

Zâmbetul i s-a lărgit.

— Am senzația că omenirea e supraestimată.

Mi-am tras cu grijă brațul din atingerea ei caldă și l-am ascuns la spate. Bella nu punea mare preț pe umanitate. Nu înțelegea deloc ce ar fi însemnat pierderea ei.

A mai făcut o jumătate de pas înainte, cu corpul atât de aproape, încât fierbințeala lui a devenit mai pronunțată decât a soarelui. A ridicat capul către al meu și lumina i-a îmbrăcat gâtul în aur, în timp ce jocul de umbre îi scotea în evidență curgerea sângelui prin artera aflată chiar la colțul maxilarului.

Corpul meu a reacționat instinctiv – veninul s-a ridicat, mușchii s-au încordat, gândurile mi s-au împrăștiat.

Ce repede a ieșit la suprafață! Fusesem în această arenă a viziunilor abia de câteva secunde.

Am încetat să mai respir și am făcut un pas lung departe de ea, ridicând din nou mâna în semn de avertisment.

Ea nu a încercat să mă urmeze.

— Îmi... pare rău, a șoptit, cu ultimele cuvinte ridicându-se într-un semn de întrebare.

Nu știa pentru ce își cere scuze.

Mi-am relaxat încet plămânii și am tras o gură de aer controlată. Aroma ei nu era mai dureroasă decât de obicei – nu copleșitoare, așa cum mă temusem, pe jumătate, că va fi.

— Am nevoie de un pic de timp, i-am explicat.

— Bine.

Tot o șoaptă.

M-am mișcat în jurul ei, cu pași lenți și prevăzători și m-am dus în mijlocul poienii. M-am așezat pe un petic de iarbă joasă și mi-am încordat mușchii în nemișcare, așa cum făcusem și înainte. Am inspirat și expirat cu grijă, ascultând cum pașii ei șovăielnici traversează aceeași distanță, și gustându-i aroma când s-a așezat lângă mine.

— E bine așa? a întrebat ea, nesigură.

Am încuviințat din cap.

— Lasă-mă doar... să mă concentrez puțin.

Ochii mari îi erau nedumeriți, îngrijorați. Nu voiam să-i explic nimic. Am închis și eu ochii.

Și nu din lașitate, mi-am spus. Sau nu *doar* din lașitate. Chiar aveam nevoie să mă concentrez.

M-am concentrat pe mirosul ei, pe sunetul sângelui care îi alerga prin camerele inimii. Numai plămânii mei aveau dreptul să se miște. Toate celelalte părți îmi erau blocate într-o nemișcare rigidă.

Inima *Bellei*, mi-am reamintit când sistemele parasimpatice mi-au reacționat la stimuli. Viața Bellei.

De obicei eram atent să *nu* mă gândesc la sângele ei – mirosul nu-l puteam evita, dar îi puteam evita celelalte atribute: consistența lichidă, mișcarea, pulsul, fierbințeala. Dar acum am lăsat totul să-mi umple mintea, să-mi cotropească organismul, să-mi atace controlul. Felul în care sângele curgea și pulsa, trepida și șiroia prin vene. Torentul rapid din arterele mari, susurul din venele mai mici. Fierbințeala lui, fierbințeală care îmi scălda valuri-valuri pielea descoperită, în ciuda distanței dintre noi. Gustul lui care îmi ardea limba și îmi îndurera gâtul.

M-am ținut singur captiv și am observat. O parte mică din creierul meu a reușit să rămână detașată, să nu se mai gândească la măcel. Cu acea fracțiune de rațiune, mi-am examinat cu atenție fiecare reacție. Am calculat de câtă forță aș fi avut nevoie pentru a-mi stăvili fiecare reacție și am trecut pe un război imaginar fiecare victorie. Era un calcul aproximativ, dar m-am convins că voința îmi era mai puternică decât natura mea animalică. Cu puțin.

Oare acesta era nodul lui Alice? Nu părea... complet.

În tot acest timp, Bella a rămas aproape la fel de nemișcată, fără să știu la ce se gândea. Oare își imagina vreo parte din freamătul meu interior? Cum își explica în sinea ei acest impas straniu și tăcut? Indiferent ce credea, corpul îi era calm.

Timpul păru să încetinească odată cu pulsul ei. Ciripitul păsărilor din copacii îndepărtați a devenit mai somnoros. Și micul pârâiaș din apropiere a părut să șopotească mai alene. Corpul mi s-a relaxat și, în cele din urmă, nici gura nu mi-a mai lăsat apă.

Două mii trei sute șaizeci și patru de bătăi de inimă de-ale Bellei mai târziu, m-am simțit mai stăpân pe situație ca niciodată. Așa cum prezisese și Alice, soluția era să înfrunt lucrurile. Oare eram pregătit? Cum puteam să fiu sigur? Cum puteam să fiu sigur vreodată?

Și cum puteam să întrerup liniștea asta prelungită pe care o impusesem? Începeam să mă simt eu însumi stânjenit; probabil că ea se simțea așa de ceva vreme.

Mi-am descleștat postura și m-am întins pe spate în iarbă, cu o mână îndoită lejer sub cap. Era un obicei vechi al meu – să reproduc o manifestare fizică a emoției. Poate că, dacă imitam relaxarea, Bella avea să mă creadă.

Ea însă doar a oftat încet.

Am așteptat să văd dacă spune ceva, dar a rămas la fel de tăcută ca și înainte, gândindu-se la orice se gândea, singură în locul acesta izolat, cu un monstru care reflecta soarele ca un milion de prisme. Îi simțeam ochii îndreptați spre pielea mea, dar nu mi-am mai închipuit că simțea repulsie. Greutatea imaginară a privirii ei – acum că știam că era admirativă, că mă considera frumos în ciuda a toate – a readus între noi curentul electric pe care îl simțisem alături de ea în întuneric, o imitație a vieții curgându-mi prin vene.

M-am lăsat învăluit de ritmurile corpului ei, am lăsat sunetul, căldura și mirosul să se amestece și am descoperit că, în continuare, îmi puteam controla dorințele neomenești, chiar în timp ce curentul fantomă mi se mișca pe sub piele.

Însă asta îmi epuiza toată atenția. Și, în mod inevitabil, perioada tăcută de așteptare avea să se sfârșească. Desigur, Bella avea multe întrebări – mult mai directe acum, m-am

gândit. Îi datoram o mie de explicații diferite. Oare puteam să le gestionez pe toate odată?

Am decis să încerc să jonglez cu alte câteva sarcini în timp ce mă conectam la fluxul și refluxul sângelui ei. Voiam să verific dacă distragerea nu însemna prea mult.

Mai întâi, am adunat informații. Am localizat cu exactitate de unde se auzeau ciripirile păsărilor și le-am identificat pe fiecare în parte după gen și specie. Am analizat clipocelile neregulate care dădeau de înțeles că în pârâu existau forme de viață și, după ce am echivalat cantitatea de apă dislocată cu dimensiunea peștelui, am dedus din ce specie făcea parte. Am clasificat insectele din apropiere – spre deosebire de speciile mai evoluate, insectele îmi ignorau specia la fel cum ar fi ignorat o piatră – după viteza mișcărilor aripilor și înălțimea zborului sau sunetele ca niște clicuri abia auzite ale piciorușelor lor lovind solul.

Pe măsură ce clasificam, adăugam și calcule. Dacă aproximativ 4 913 insecte se aflau în zona poienii, care avea aproximativ o mie de metri pătrați, atunci câte insecte ar exista în medie în 3 600 de kilometri pătrați ai Parcului Național Olimpic? Dar dacă populația de insecte scădea cu unu la sută pe fiecare metru de altitudine? Am proiectat în minte o hartă topografică a parcului și am început să calculez numerele.

În același timp m-am gândit la cântecele pe care le auzisem cel mai rar în secolul meu de viață – chestii banale pe care nu le auzisem decât o singură dată. Melodii pe care le auzisem trecând pe lângă ușa deschisă a unui bar, cântece de leagăn stranii murmurate de copii în pătuțurile lor în timp ce alergam pe lângă casele lor noaptea, încercări abandonate ale studenților la Conservator care își scriau proiectele în clădirile adiacente clasei mele de la colegiu. Am îngânat repede versurile acelea, remarcând toate motivele pentru care erau sortite eșecului.

Sângele ei pulsa în continuare, fierbințeala ei mă încălzea în continuare, și eu ardeam în continuare. Dar am reușit să mă controlez. Nu am slăbit deloc concentrarea. Eram stăpân pe situație. Suficient.

— Ai spus ceva? a șoptit ea.

— Doar... îmi cântam singur, am recunoscut.

Nu știam cum să explic clar ceea ce făceam, iar ea nu a insistat cu întrebarea.

Simțeam că tăcerea se apropie de final și asta nu m-a speriat. Deveneam aproape confortabil în acel context, mă simțeam puternic și stăpân pe situație. Poate că trecusem de nod, la urma urmei. Poate că eram în siguranță de partea cealaltă și toate viziunile pline de speranță ale lui Alice erau acum pe punctul de a se adeveri.

Când schimbarea din respirația ei a indicat o direcție nouă a gândurilor, am fost mai degrabă intrigat decât îngrijorat. Mă așteptam la o întrebare, dar în schimb am auzit iarba foșnind când Bella s-a aplecat spre mine și sunetul pulsului de la încheietura mâinii ei s-a apropiat.

Un deget delicat și cald m-a mângâiat încet pe dosul palmei. Era o atingere foarte blândă, însă răspunsul pielii mele a fost electrizant. M-a cuprins o senzație diferită de arsură, una care mă distrăgea și mai tare. Brusc tot ce îmi trecea prin minte – calculele și cântecele – s-a bâlbâit și s-a oprit, iar Bella avea toată atenția mea, chiar dacă inima ei pulsa de sânge la doar treizeci de centimetri de urechea mea.

Am deschis ochii, dornic să-i văd expresia și să-i ghicesc gândurile. N-am fost dezamăgit. Ochii îi erau din nou plini de mirare și colțurile buzelor erau ridicate într-un zâmbet. Mi-a întâlnit privirea și zâmbetul i-a devenit mai pronunțat. L-am oglindit și eu.

— Și nu te sperii?

N-o speriasem să plece. Voia să fie aici, cu mine.

M-a tachinat când a răspuns:

— Nu mai mult decât de obicei.

S-a aplecat mai aproape și și-a pus toată palma pe antebrațul meu, mângâindu-mă lent către încheietura mâinii. Îi simțeam pielea fierbinte și febrilă în contrast cu a mea și, deși îi tremurau puțin degetele, în atingerea aceea nu se simțea teamă. Am închis din nou ochii, încercând să-mi stăpânesc reacția. Curentul electric se simțea acum ca un cutremur care îmi zguduia miezul întregii ființe.

— Te deranjează? a întrebat ea și mâna i s-a oprit din mângâiat.

— Nu, am răspuns repede. Și apoi, pentru că voiam ca ea să afle câte ceva despre experiența mea, am continuat. Nu-ți poți imagina ce senzație îmi dă.

Nu mi-aș fi putut imagina așa ceva înainte de momentul acesta. Era mai presus de orice plăcere simțisem vreodată.

Degetele ei și-au croit drum până în îndoitura cotului, descriind tipare. Bella și-a schimbat centrul de greutate și cealaltă mână s-a întins după a mea. Am simțit cum mă trage ușor și mi-am dat seama că voia să-mi întorc mâna cu palma în sus. Însă imediat ce i-am dat ascultare, ambele ei mâini au încremenit și ea a icnit ușor.

Am ridicat privirea și mi-am dat seama de greșeală – mă mișcasem ca un vampir, nu ca un om.

— Scuze, am murmurat.

Dar de îndată ce ni s-au întâlnit privirile, am putut să-mi dau seama că nu-i făcusem niciun rău. Ea și-a revenit din surprindere fără ca zâmbetul să-i părăsească fața vreo clipă.

— Este prea ușor să fiu eu însumi în preajma ta, i-am explicat și apoi mi-am lăsat din nou pleoapele să se închidă, ca să mă pot concentra exclusiv pe senzația pielii ei pe a mea.

Am simțit presiunea când a încercat să-mi ridice mâna. Am mișcat mâna în acord cu mișcarea ei, știind că ar fi avut nevoie de ceva efort să reușească să-mi urnească mâna fără ajutorul meu. Eram un pic mai greu decât păream.

Mi-a ridicat mâna la fața ei. Respirația caldă mă dogorea în palmă. Am ajutat-o să îmi întoarcă mâna pe o parte și pe alta, așa cum indica presiunea din degetele ei. Am deschis ochii și am văzut-o cum privea cu atenție, cu scântei multicolore dansându-i pe față în timp ce lumina soarelui mi se reflecta de pe piele. Apăruse din nou cuta dintre sprâncene. Ce întrebări o mai tulburau acum?

— Spune-mi la ce te gândești. Am spus cuvintele cu blândețe, dar oare auzea că aproape o imploram? Încă este ciudat pentru mine să nu știu.

A țuguiat puțin buzele, apoi a ridicat din sprânceana stângă.

— Știi, noi ceilalți ne simțim așa tot timpul.

Noi ceilalți. Familia vastă a omenirii care nu mă includea și pe mine. Oamenii ei, specia ei.

— Grea viață. Cuvintele nu au sunat a glumă așa cum intenționasem. Dar tot nu mi-ai spus.

Ea a răspuns încet.

— Îmi doream să pot știi la ce te gândești tu...

În mod evident mai era ceva.

— Și?

A răspuns pe un ton scăzut. Un om ar fi auzit-o cu greu.

— Îmi doream să pot crede că ești adevărat. Și-mi doream să nu-mi fie teamă.

Am simțit o înțepătură de durere. Mă înșelasem. Chiar o speriasem. Bineînțeles că o speriasem.

— Nu vreau să îți fie teamă.

Era o scuză și un suspin în același timp, așa că am fost surprins când a râs aproape malițios.

— Păi nu la genul acela de frică mă gândeam, deși ar trebui să mă gândesc și la ea, cu siguranță.

Cum de glumea acum? Oare la ce se referea? M-am ridicat într-un cot, prea dornic să aflu răspunsuri ca să mă mai prefac relaxat.

— Atunci de ce îți este teamă?

Am observat atunci cât de apropiate erau fețele noastre. Buzele ei erau mai apropiate de ale mele decât fuseseră vreodată. Nu mai zâmbeau și erau ușor desfăcute. A inspirat pe nas și pleoapele aproape i s-au închis. S-a întins mai aproape de parcă ar fi vrut să-mi inhaleze și mai mult mirosul, cu bărbia ridicată un centimetru, cu gâtul arcuit în față, cu jugulara expusă.

Și am reacționat.

Veninul mi-a inundat gura, mâna mi s-a mișcat cu o voință proprie s-o apuce și am desfăcut fălcile când ea s-a aplecat către mine.

M-am aruncat departe de ea. Nebunia nu-mi ajunsese la picioare, iar ele m-au lansat tocmai în capătul cel mai îndepărtat al poienii. M-am mișcat atât de repede, încât nu am avut timp să dau drumul mâinii ei cu blândețe; i-o smucisem. Primul meu gând când am aterizat ghemuit în umbra copacilor a fost la mâinile ei și m-a cuprins ușurarea când am văzut că încă erau atașate de încheieturi.

Ușurarea a fost urmată de dezgust. De dispreț. De repulsie. Toate emoțiile pe care mă temusem că le văd azi în ochii ei multiplicate cu o sută de ani și convingerea sigură că le meritam, și chiar mai mult de atât. Monstru, coșmar, distrugător de vieți, mutilator de visuri – ale ei și ale mele.

Dacă aș fi fost mai bun, dacă aș fi fost cumva mai puternic, acel moment ar fi fost primul nostru sărut, și nu o potențială întâlnire cu moartea.

În cazul acesta, oare picasem testul? Oare nu mai era nicio speranță?

Bella avea ochii sticloși; albul lor părea mai mare în jurul irisurilor negre. Am privit-o cum clipește și își revine, cum mă caută cu privirea. Ne-am uitat lung unul la altul preț de o clipă îndelungată.

Buza de jos i-a tremurat o dată, apoi a deschis gura. Am așteptat, încordat, să îmi reproșeze ceva. Să țipe la mine, să îmi spună să nu mă mai apropii de ea niciodată.

— Îmi... pare rău... Edward, a șoptit ea aproape pe mutește.

Desigur.

A trebuit să trag aer în piept înainte să-i pot răspunde.

Mi-am calibrat volumul vocii ca să fie suficient de tare să mă audă, încercând să păstrez un ton blând.

— Lasă-mă un moment!

Bella s-a dat în spate câțiva centimetri. Ochii îi erau în continuare larg deschiși.

Am mai tras aer în piept o dată. Îi puteam simți gustul tocmai de acolo. Îmi alimenta arderea constantă, dar atâta tot. M-am simțit... așa cum mă simțeam în mod obișnuit în jurul ei. În mintea sau în corpul meu nu mai exista acum niciun indiciu, nicio senzație că monstrul stătea la pândă așa aproape de suprafață. Că puteam să-mi pierd cumpătul așa ușor. Îmi venea să țip și să smulg copacii din rădăcini. Dacă nu puteam simți tensiunea, dacă nu puteam vedea declanșatorul, atunci cum puteam s-o protejez de mine însumi?

Îmi puteam închipui încurajările lui Alice. O protejasem *deja* pe Bella. Nu se întâmplase *nimic*. Dar deși Alice văzuse asta, încă de când dezintegrarea mea era abia în viitor, și nu în trecut, nu avea de unde să știe cum se simte în realitate. Cum mă simțisem să-mi pierd controlul, să fiu mai slab decât cel mai rău impuls al meu. Să fiu incapabil să mă opresc.

„Dar te-ai oprit." Asta mi-ar spune ea. Nu avea de unde să știe că asta *nu era suficient*.

Bella nu m-a scăpat din ochi nicio clipă. Inima îi bătea de două ori mai repede decât de obicei. Prea repede. Așa ceva nu putea fi sănătos. Voiam s-o iau de mână și să-i spun că totul

era bine, că ea era bine, că era în siguranță, că nu avea de ce să-și facă griji – dar toate astea ar fi fost minciuni sfruntate.

Încă mă simțeam... normal – ceea ce devenise normal în ultimele luni, cel puțin. Stăpân pe situație. Exact ca și mai înainte, când încrederea mea aproape că o omorâse.

Am mers înapoi cu pași mărunți, întrebându-mă dacă ar trebui să păstrez distanța. Dar nu mi se părea corect să-mi strig scuzele tocmai din colțul poienii. Nu aveam încredere să fiu la fel de aproape de ea ca înainte. M-am oprit la câțiva pași depărtare, la o distanță potrivită pentru a purta o conversație, și m-am așezat pe jos.

Am încercat să exprim în cuvinte tot ce simțeam:

— *Îmi pare atât de rău!*

Bella a clipit și apoi ochii i-au părut din nou mult prea lărgiți. Inima îi bubuia prea tare. Expresia îi era parcă lipită de față. Cuvintele mele nu păreau să însemne ceva pentru ea, să le înregistreze în vreun fel.

În ceea ce am știut imediat că e o idee proastă, am revenit la stilul meu obișnuit de a încerca să nu iau lucrurile prea în serios. Eram disperat să îndepărtez șocul acela înghețat de pe fața ei.

— Ai înțelege dacă ți-aș spune că sunt doar un om?

O secundă prea târziu, Bella a încuviințat din cap – o singură dată. A încercat să zâmbească auzindu-mi încercarea de prost gust de a face haz de situație, dar efortul acela doar i-a tulburat și mai tare expresia. A părut îndurerată și, în cele din urmă, înfricoșată.

Îi mai văzusem teama și altă dată pe chip, dar întotdeauna mă asigurase că mă înșelam. De fiecare dată când speram pe jumătate că își dăduse seama că nu merit riscul acela enorm, ea îmi contrazisese presupunerea. Teama din ochi nu fusese niciodată teama de *mine*.

Până acum.

Izul fricii ei a saturat aerul înțepător, metalic.

Asta era exact ceea ce așteptasem atâta timp. Ce îmi spusesem mereu că vreau. Ca ea să se îndepărteze. Să se salveze și să mă lase să ard singur.

Inima i-a bubuit mai departe și mie îmi venea să râd și să plâng în același timp. Primeam ceea ce-mi dorisem.

Și totul pentru că ea se aplecase puțin prea mult spre mine. Se apropiase suficient de mult ca să-mi simtă mirosul și îl găsise plăcut, la fel cum îmi găsise și fața atrăgătoare și toate celelalte momeli ispititoare. Totul la mine o făcea să vrea să se apropie și mai mult, exact așa cum era intenționat.

— Sunt cel mai bun animal de pradă din lume, nu? Nu am făcut niciun efort să-mi ascund amărăciunea din voce. Totul te atrage spre mine – vocea, fața, chiar și *mirosul*.

Erau atâtea trăsături *redundante*. Care era scopul tuturor farmecelor și ispitelor mele? Doar nu eram vreo plantă carnivoră, cu rădăcina înfiptă în pământ, așteptând să-mi pice o muscă în gură. De ce nu puteam să fiu la fel de respingător pe dinafară cum eram și pe dinăuntru?

— De parcă aș avea nevoie de toate astea!

Acum mă simțeam scăpat de sub control, dar nu în același mod. Toată dragostea mea și dorul și speranțele se făceau praf și mă așteptau o mie de secole de suferință, iar *eu nu voiam să mă mai prefac*. Dacă nu puteam avea parte de fericire pentru că eram un monstru, atunci mai bine să fiu acel monstru.

M-am ridicat în picioare și am alergat la fel de repede ca inima ei, în două cercuri strânse în jurul poienii, întrebându-mă dacă Bella ar putea măcar să vadă ce îi arătam.

M-am oprit brusc în locul unde stătusem înainte. De asta nu aveam nevoie de o voce drăguță.

— De parcă ai putea fugi de mine.

Am râs gândindu-mă la asta, imaginându-mi, cu tușe grotești, scena respectivă. Sunetul hohotelor mele de râs au răsunat în ecouri aspre dinspre copaci.

Și după hăituială, avea să urmeze captura.

Cea mai joasă creangă a unui molid bătrân era la îndemâna mea. Am rupt-o fără să depun niciun efort. Lemnul a scârțâit și a protestat, iar scoarța și așchiile au explodat din locul rupturii. Am cântărit ramura în mână un moment. Avea aproape patru sute de kilograme. Nu era suficient să câștig o bătălie cu coniferul aflat dincolo de poiană, mai la dreapta mea, dar suficient să produc niște pagube.

Am azvârlit ramura spre conifer, țintind un nod aflat cam la nouă metri înălțime. L-a lovit drept în mijloc și partea mai groasă a crengii s-a sfărâmat cu un zgomot asurzitor, apoi s-a dezintegrat în așchii de lemn ce au căzut în ploaie peste ferigile de dedesubt, răpăind încetișor. Din centrul nodului s-a pornit o fisură care a șerpuit pe trunchiul coniferului și în sus, și în jos. Copacul a tremurat o dată, iar șocul a radiat până la rădăcini și în sol. M-am întrebat dacă îl omorâsem. Trebuia să aștept câteva luni ca să aflu. Speram să se recupereze. Poiana era perfectă exact așa cum era.

Atât de puțin efort din partea mea. Nu trebuise să folosesc decât o fracțiune infimă din forța pe care o dețineam. Și totuși, atâta violență. Atât de mult rău.

Din doi pași am ajuns lângă Bella, la numai un braț distanță.

— De parcă ai putea să te lupți cu mine.

Amărăciunea mi-a dispărut din voce. Mica mea criză de furie nu mă epuizase de energie, dar îmi secătuise o parte din mânie.

În tot acest timp, ea nu se mișcase deloc. Stătea ca paralizată, cu ochii parcă înghețați larg deschiși. Ne-am uitat lung unul la altul pentru ceea ce a părut o perioadă îndelungată de timp. Încă eram furios pe mine, dar nu mai aveam patimă. Totul părea fără rost. Eram ceea ce eram.

Bella s-a mișcat prima. Doar un pic. Mâinile îi căzuseră moi în poală după ce mă smulsesem de lângă ea, dar acum

una dintre ele s-a desfăcut și degetele i s-au întins ușor în direcția mea. Probabil că era o mișcare involuntară, însă era straniu de similară cu momentul când implorase „Vino înapoi" în somn și se întinsese după ceva. Atunci îmi dorisem să mă fi visat pe mine.

Fusese în noaptea dinainte de Port Angeles, în noaptea dinainte să aflu că ea știa deja ce eram eu. Dacă aș fi știut ce îi spusese Jacob Black, nu aș fi crezut niciodată că m-ar fi putut visa decât într-un coșmar. Totuși, nimic nu contase pentru ea.

În ochi încă i se citea groaza. Bineînțeles că așa era. Dar parcă se vedea și o rugăminte acolo. Oare exista vreo șansă ca să vrea să mă întorc la ea acum? Însă chiar și dacă voia, oare trebuia s-o fac?

Suferința ei, slăbiciunea mea cea mai mare – așa cum îmi arătase Alice că va fi. Uram s-o văd înspăimântată. Mă frângea în două să știu cât de mult meritam frica aceea, dar mai mult decât acele două poveri, nu puteam *suporta* să-i văd suferința. Mă priva de capacitatea de a lua o decizie care să fie cât de cât corectă.

— Nu te teme, am implorat-o în șoaptă. Promit... Nu, folosisem prea des cuvântul acela. *Jur* să nu-ți fac niciun rău. Nu te teme.

M-am apropiat încet de ea, fără să fac vreo mișcare pe care să n-o poată anticipa. M-am așezat, treptat, cu gesturi atente, ca să fiu din nou acolo de unde începuserăm. M-am gârbovit puțin ca să îmi aduc fața la nivelul ei.

Ritmul inimii i s-a mai domolit. Pleoapele i s-au relaxat la locul lor obișnuit. Parcă apropierea mea o calma.

— Te rog, iartă-mă, am rugat-o eu. Pot să mă controlez. M-ai luat prin surprindere. Dar de-acum o să mă port frumos.

Ce scuză jalnică. Și totuși, i-a adus un zâmbet în colțul buzelor. Și, ca un prost ce eram, am reluat eforturile mele copilărești de a fi amuzant.

— Nu îmi este sete azi, sincer.

Ba chiar i-am făcut cu ochiul. Parcă aveam treisprezece ani, și nu o sută patru.

Dar ea a râs. Un pic fără suflu, un pic tremurat, dar cu toate acestea era un râset adevărat, cu amuzament și ușurare reale. Ochii i s-au încălzit, umerii i s-au relaxat și palmele i s-au desfăcut din nou.

Mă simțeam atât de *bine* să-mi pun mâna înapoi într-a ei. Nu ar fi trebuit, dar așa mă simțeam.

— Te simți bine?

Ea s-a uitat la mâinile noastre, apoi a ridicat capul să-mi întâlnească privirea un moment, pe urmă l-a coborât din nou. A început să-mi deseneze liniile din palmă cu vârful degetului, așa cum o făcuse înainte de criza mea. S-a uitat iarăși la mine și un zâmbet i s-a întins pe față până când i-a apărut o gropiță în bărbie. În zâmbetul acela nu era nicio urmă de judecată sau de regret.

I-am zâmbit și eu, având impresia că doar acum puteam să apreciez frumusețea acestui loc. Soarele și florile și aerul poleit cu aur, brusc, erau toate acolo pentru mine, vesele și milostive. Am simțit darul compasiunii *ei* și inima mea de piatră s-a umplut de recunoștință.

Ușurarea, acel amestec de bucurie și vinovăție, mi-a reamintit brusc de ziua aceea în care mă întorsesem acasă, cu multe decenii în urmă.

Nici atunci nu fusesem pregătit. Plănuisem să aștept. Voiam ca ochii mei să redevină aurii înainte să mă vadă Carlisle. Dar încă erau portocaliu ciudat, un chihlimbariu care bătea înspre roșu. Aveam dificultăți în a mă adapta la dieta mea anterioară. Niciodată nu-mi fusese așa de greu. Îmi era teamă că, fără ajutorul lui Carlisle, nu voi reuși să mă controlez. Că voi reveni la vechile mele obiceiuri.

Mă îngrijora faptul că aveam dovada atât de clară în culoarea ochilor. Mă întrebam care era cea mai proastă primire la care mă puteam aștepta? Avea să mă alunge?

Avea să-i fie greu să se uite la mine, să vadă ce dezamăgire devenisem? Avea să-mi ceară să fac vreo penitență? Eram dispus să fac orice mi-ar fi cerut. Oare eforturile mele de a deveni mai bun aveau să-l înduplece sau avea să-mi vadă doar eșecul?

A fost destul de simplu să-i găsesc. Nu se mutaseră departe de locul unde îi lăsasem. Poate ca să fie mai ușor de găsit când m-aș fi întors?

Casa lor era singura pe acel vârf sălbatic de munte. Soarele iernii se reflecta în ferestre atunci când m-am apropiat dinspre poale, așa că n-am putut să-mi dau seama dacă era cineva acasă. În loc să aleg ruta cea mai scurtă printre copaci, am pășit către ei pe un câmp gol, acoperit de zăpadă, unde – chiar și înfofolit bine sub soarele puternic – aș fi fost ușor de remarcat. Mă mișcam încet. Nu voiam să alerg. I-aș fi alarmat.

Esme a fost cea care m-a văzut prima.

— Edward!

Am auzit-o strigând, deși eram la un kilometru și jumătate distanță.

În mai puțin de o secundă, i-am văzut silueta țâșnind pe o ușă laterală, alergând printre stâncile ce înconjurau terasa muntoasă și ridicând în spatele ei un nor dens de cristale de zăpadă.

— *Edward! S-a-ntors acasă!*

Nu era tocmai gândul la care mă așteptasem. Dar la urma urmei, încă nu-mi văzuse ochii bine.

— *Edward? E posibil?*

Tata a urmat-o la distanță scurtă, ajungând-o din urmă cu pași grăbiți.

Nu avea decât speranță disperată în gânduri. Nicio judecată. Nu încă.

— Edward! a strigat cu o nuanță inconfundabilă de bucurie în voce.

Apoi a ajuns la mine și și-a înfășurat brațele în jurul gâtului meu și m-a sărutat pe obraz iar și iar.

— *Te rog să nu mai pleci.*

După doar o secundă, brațele lui ne-au cuprins pe amândoi.

— *Mulțumesc*, a gândit el, cu mintea complet sinceră. *Mulțumesc că te-ai întors la noi.*

— Carlisle... Esme... Îmi pare așa de rău! Sunt atât de...

— Șșș, gata, a șoptit Esme și și-a odihnit capul pe gâtul meu, inhalându-mi mirosul. *Băiatul meu.*

M-am uitat la Carlisle, cu ochii larg deschiși. Fără să ascund nimic.

— *Ești aici.*

Carlisle m-a privit și în mintea lui nu era decât fericire. Deși știa sigur ce înseamnă culoarea ochilor mei, asta nu i-a afectat încântarea.

— *Nu ai de ce să-ți ceri iertare.*

Încet, aproape incapabil să cred că putea fi așa de ușor, am ridicat brațele și am acceptat îmbrățișarea familiei mele.

Am simțit aceeași acceptare nemerită și acum și nu-mi venea să cred că totul – comportamentul meu urât, atât cel intenționat, cât și cel neintenționat – rămăsese brusc în urmă. Dar iertarea Bellei părea să alunge întunericul.

— Deci, unde eram înainte să mă port atât de nepoliticos?

Mi-am adus aminte unde fusesem *eu*. La doar câțiva centimetri de buzele ei desfăcute. Fermecat de misterul minții ei.

Bella a clipit de două ori.

— Sincer nu-mi aduc aminte.

Asta era ușor de înțeles. Am inspirat flăcări și le-am expirat înapoi, dorindu-mi ca ele să mă rănească la modul real.

— Cred că vorbeam despre motivul pentru care îți este teamă, în afară de motivul evident.

Probabil că teama evidentă i le eliminase complet pe celelalte din minte.

Însă a zâmbit și s-a uitat din nou în jos la mâna mea.

— Ah, da.

Doar atât.

— Deci? am îndemnat-o eu.

În loc să mă privească în ochi, a început să traseze linii în palma mea. Am încercat să le citesc, sperând că desenează o imagine sau niște litere – E-D-W-A-R-D-T-E-R-O-G-P-L-E-A-C-Ă –, dar nu am găsit niciun înțeles în ele. Și mai multe mistere. O altă întrebare la care n-avea să răspundă niciodată. Nu meritam răspunsuri.

Am oftat.

— Ce ușor mă simt frustrat.

Ea a ridicat atunci capul, cercetându-mă cu privirea. Ne-am uitat lung unul la altul pentru câteva secunde și am fost surprins de intensitatea privirii ei. Am simțit că mă citește mai bine decât reușisem eu vreodată s-o citesc pe ea.

— Mi-a fost teamă..., a început, și mi-am dat seama, cu recunoștință, că îmi răspundea la întrebare. Pentru că... ei, bine, din motive obiective, nu pot rămâne cu tine.

A coborât din nou privirea când a spus cuvântul *rămâne*. Am înțeles-o perfect, pentru prima dată. Când a spus cuvântul „rămâne", nu s-a referit la acel moment din poiană, la după-amiaza sau la săptămâna aceea. S-a referit la felul în care voiam eu să i-l spun ei. „Rămâi pentru totdeauna. Rămâi pentru veșnicie."

— Și îmi este teamă pentru că-mi doresc să rămân cu tine mai mult decât ar trebui.

M-am gândit la tot ce ar însemna asta dacă, în cele din urmă, aș fi forțat-o să facă exact ceea ce spusese. Dacă aș fi făcut-o să rămână pentru totdeauna. Fiecare sacrificiu pe care avea să-l facă, fiecare pierdere pe care avea s-o jelească, fiecare regret înțepător, fiecare privire dureroasă, lipsită de lacrimi.

— Da, am zis.

Îmi venea greu să fiu de acord cu ea, chiar și cu durerea aceea proaspătă în imaginație. Voiam totul atât de mult.

— Chiar ai de ce să îți fie teamă. Să vrei să rămâi cu mine.

Egoistul de mine.

— Asta nu este spre binele tău, am încheiat.

Bella s-a încruntat la mâna mea de parcă, la fel ca și mie, nu-i plăcea afirmația aceea.

Era periculos să ne gândim la calea respectivă. Hades și rodia lui. Cu câte semințe otrăvitoare o infectasem deja? Suficiente ca Alice să o vadă palidă și suferind în absența mea. Deși mă simțeam de parcă fusesem corupt și eu. Obsedat. Dependent fără speranță de recuperare. Nu-mi puteam nici măcar contura imaginea în minte. *Să o părăsesc.* Cum aș fi supraviețuit? Alice îmi arătase chinul Bellei în absența mea, dar eu cum aș fi arătat în versiunea aceea de viitor, dacă s-ar fi uitat? Nu puteam crede că aș fi fost mai mult decât o umbră frântă, inutil, distrus și gol.

Mi-am pus gândurile în cuvinte, dar mai mult pentru mine însumi.

— Ar fi trebuit să fi plecat demult. Ar trebui să plec acum. Dar nu știu dacă *pot*.

Bella și-a ținut în continuarea privirea ațintită pe mâinile noastre, însă s-a îmbujorat la față.

— Nu vreau să pleci, a murmurat ea.

Își dorea să rămân cu ea. Am încercat să mă opun fericirii, senzației de abandon care mă cuprindea. Oare alegerea îmi aparținea, sau era de acum în întregime a ei? Aveam să rămân până când avea să-mi spună să plec? Briza slabă a părut să-mi readucă în urechi cuvintele ei. „Nu vreau să pleci."

— Și tocmai de asta ar trebui să plec. Cu siguranță, cu cât mai mult timp petreceam împreună, cu atât mai greu ar fi fost să ne despărțim. Dar nu-ți face griji. În esență, sunt o făptură egoistă. Tânjesc prea mult după compania ta ca să fac ceea ce trebuie.

— Mă bucur.

A spus cuvintele pe un ton banal, de parcă era un lucru evident. De parcă orice fată ar fi încântată că monstrul ei preferat e prea egoist să o pună pe ea pe primul loc în detrimentul său.

M-am aprins iar, furios doar pe mine însumi. Controlându-mă, cu mișcări rigide, mi-am tras mâna din ale ei.

— Nu te bucura! Nu numai după compania ta tânjesc! Să nu uiți *asta* niciodată. Niciodată să nu uiți că sunt mult mai periculos pentru tine decât pentru oricine altcineva.

S-a uitat la mine cu o privire plină de curiozitate. În ochii ei nu se mai vedea deloc frică. Și-a lăsat ușor capul pe o parte.

— Nu cred că înțeleg exact ceea ce vrei să spui – prin ultima parte, mai ales, a spus ea, pe un ton neutru.

Mi-a amintit de conversația noastră din cantină, când mă întrebase despre vânătoare. Suna de parcă aduna date pentru un raport – unul de care era extrem de interesată, însă nu era decât o cercetare științifică.

Nu m-am putut abține să zâmbesc văzându-i expresia. Furia îmi dispăruse la fel de ușor precum venise. De ce să irosești timpul cu mânia când sunt disponibile atâtea alte emoții plăcute?

— Cum să-ți explic? am murmurat.

Evident, habar nu avea despre ce vorbeam. Nu fusesem foarte specific cu privire la reacția mea la mirosul ei. Bineînțeles că nu fusesem. Era ceva urât, ceva de care îmi era foarte rușine. Ca să nu mai menționez oroarea evidentă a subiectului. Chiar așa, cum să-i explic?

— Și fără să te sperii din nou... hm, am adăugat.

Bella și-a desfăcut degetele și s-a întins după ale mele. Și eu n-am putut rezista. Mi-am pus din nou mâna într-a ei, cu blândețe. Faptul că voia să mă atingă, modul nerăbdător în care și-a înfășurat degetele strâns în jurul alor mele – simțeam adevărul fierbând în mine, gata să erupă. Dar

habar nu aveam cum îl va primi, chiar așa generoasă cum era mereu la adresa mea. Am savurat acel moment al acceptării, știind că s-ar putea încheia brusc.

Am oftat.

— Căldura este uimitor de plăcută.

Ea a zâmbit și s-a uitat în jos la mâinile mele, cu o privire fascinată.

Nu aveam cum să îndulcesc informația. Trebuia să îi descriu totul extrem de plastic. Dacă aș fi luat-o pe ocolite, aș fi derutat-o, iar ea trebuia să afle asta. Am inspirat adânc.

— Știi cum fiecărui om îi place o altă aromă? Unora le place înghețata de ciocolată, iar alții o preferă pe cea de căpșuni?

Îh. Când am spus-o cu voce tare, a sunat mai rău decât crezusem, un început extrem de jalnic. Bella a dat din cap în ceea ce a părut o aprobare politicoasă, dar altminteri expresia i-a rămas calmă. Poate că avea nevoie de un minut sau două să înțeleagă.

— Scuze pentru analogia gastronomică, m-am scuzat eu. Nu m-am putut gândi la alt mod de a explica.

Ea a zâmbit larg – un zâmbet cu umor și simpatie reale. Gropița din obraz a reapărut. Zâmbetul ei m-a făcut să simt că eram în situația aceea absurdă împreună, nu ca adversari, ci ca parteneri, lucrând cot la cot să găsim o soluție. Nu mă puteam gândi la ceva ce mi-aș fi dorit mai mult – în afară, desigur, de ceea ce era imposibil. Să fiu și eu om. I-am surâs larg, dar știam că surâsul meu nu era la fel de sincer și de nevinovat ca al ei.

Mâinile i s-au strâns în jurul alor mele, îndemnându-mă să continui.

Am rostit cuvintele încet, încercând să folosesc cea mai bună analogie posibilă, simțind chiar în timp ce vorbeam că nu-mi ieșea.

— Vezi tu, fiecare persoană miroase diferit, are o esență diferită. Dacă închizi un alcoolic într-o cameră plină cu bere răsuflată, o va bea cu plăcere. Dar ar putea rezista, dacă-și dorește asta, dacă e un alcoolic pe *cale de vindecare*. Să spunem însă că pui în camera aceea un pahar cu un brandy vechi de o sută de ani, cel mai rar și mai fin coniac – și umpli camera cu aroma lui caldă – cum crezi că ar reacționa atunci?

Oare mă descriam în imagini prea înduioșătoare? Mă descriam ca pe o victimă tragică, și nu ca pe un ticălos adevărat?

M-a privit în ochi și în timp ce încercam, în mod automat, să-i ascult reacția interioară, am avut senzația că și ea încerca să-mi citească mintea.

M-am gândit cu atenție la cuvintele mele și m-am întrebat dacă analogia fusese suficient de *puternică*.

— Poate că asta nu este comparația ideală, am meditat eu. Poate că ar fi prea ușor să refuze coniacul. Poate că ar fi trebuit să transform alcoolicul nostru într-un dependent de heroină.

Ea a zâmbit, nu la fel de larg ca înainte, dar cu o expresie glumeață pe buzele strânse.

— Deci, tu spui că eu sunt marca ta de heroină?

Am fost atât de surprins, încât aproape am râs. Făcea ceea ce încercam eu mereu să fac – o glumă, să înveselesc atmosfera, să minimalizez situația – doar că ei îi ieșea.

— Da, tu ești exact marca mea de heroină.

Recunoașterea aceea era cu certitudine o afirmație îngrozitoare, totuși, cumva, m-am simțit ușurat. Era meritul ei, prin sprijin și înțelegere. M-a luat amețeala când am înțeles că ea putea ierta *toate* astea. Cum era posibil?

Însă Bella revenise la postura de cercetător.

— Se întâmplă des asta? a întrebat curioasă, aplecându-și capul spre un umăr.

Chiar și cu abilitatea mea unică de a auzi gândurile, era greu să fac comparații precise. Nu simțeam cu adevărat senzațiile persoanei pe care o ascultam. Îi știam doar gândurile despre sentimentele respective.

Cum interpretam eu setea nu semăna nici măcar cu felul în care o vedea restul familiei mele. Pentru mine, setea era ca arsura unor flăcări. Și Jasper o descria ca pe o arsură, dar pentru el semăna cu arsura de acid, nu de foc, era chimică și impregnantă. Rosalie o descria ca pe o uscăciune, o lipsă acută din interior, nu ca pe ceva venit din exterior. Emmett avea tendința de a-și evalua setea în același mod. Bănuiam că era normal, din moment ce Rosalie fusese prima și cea mai frecventă influență din viața lui de vampir.

Așa că aveam cunoștință despre momentele în care celorlalți le venise greu să se abțină și despre momentele când nu reușiseră să se abțină, dar nu puteam ști cu exactitate cât de puternică le fusese tentația. Însă puteam să fac o estimare bazându-mă pe nivelul lor standard de control. Era o tehnică imperfectă, totuși m-am gândit că asta îi va satisface curiozitatea.

Asta a însemnat altă oroare. N-am putut să o privesc în ochi în timp ce îi răspundeam. În schimb, m-am uitat la soare și am văzut că aluneca treptat spre vârfurile copacilor. Fiecare secundă trecută mă rănea mai mult ca niciodată – secunde pe care nu le mai puteam avea niciodată împreună cu ea. Mi-aș fi dorit să nu ne fi petrecut acele secunde prețioase cu un subiect așa de neplăcut.

— Am vorbit cu frații mei despre asta... Pentru Jasper, toți sunteți la fel. El este cel mai recent în familia noastră. Pentru el este o luptă și să se abțină. Nu a avut timp să se obișnuiască cu diferențele de mirosuri și arome.

Am tresărit, dându-mi seama prea târziu unde mă dusese toată vorbăria mea.

— Îmi cer scuze, am adăugat repede.

Ea a pufnit exasperată.

— Nu mă *deranjează*. Te rog, nu-ți face probleme că ai putea să mă jignești sau să mă sperii sau orice altceva. Acesta este modul în care gândiți voi. Pot înțelege sau măcar pot să încerc. Explică așa cum îți vine.

Am încercat să mă calmez. Aveam nevoie să accept că, prin nu știu ce miracol, Bella putea să afle cele mai întunecate lucruri despre mine și să nu fie îngrozită. Era capabilă să nu mă urască. Dacă era suficient de puternică să audă asta și eu trebuia să fiu suficient de puternic să rostesc cuvintele. M-am uitat înapoi la soare, simțind că mi se apropie termenul limită odată cu coborârea lui domoală spre apus.

— Deci..., am reînceput, vorbind mai rar, Jasper nu era sigur dacă a dat vreodată peste cineva care să fie la fel de... tentant așa cum ești tu pentru mine. Ceea ce mă face să cred că nu. Emmett este în căruță cu noi de mai mult timp, ca să zic așa, iar el a înțeles la ce mă refeream. El spune că i s-a întâmplat de două ori și că o dată a fost mai puternic.

În cele din urmă, i-am întâlnit privirea. Ochii i s-au îngustat doar puțin, oglindind o întrebare.

— Iar ție? a întrebat Bella.

Era un răspuns ușor, nu era nevoie să-l ghicesc.

— Niciodată.

A părut să evalueze cuvântul acela un moment îndelungat. Mi-am dorit să știu ce însemna pentru ea. Apoi chipul i s-a relaxat puțin.

— Ce a făcut Emmett? a întrebat ea, ca și cum ar fi făcut conversație.

De parcă i-aș fi povestit vreun basm dintr-o carte, de parcă binele învingea întotdeauna și – deși poate că drumul se mai întuneca pe alocuri – nimic cu adevărat rău sau crud nu se putea întâmpla.

Cum putea eu să-i spun despre cele două victime nevinovate? Oameni cu speranțe și temeri, cu familii și prieteni

care îi iubeau, ființe imperfecte care meritau șansa de a se dezvolta, de a încerca. O femeie și un bărbat cu numele inscripționate pe pietre funerare simple din cimitire obscure.

Oare ea ne-ar fi apreciat sau dimpotrivă, ne-ar fi detestat, dacă ar fi știut despre Carlisle că ne obligase să participăm la înmormântările lor? Nu doar la cei doi, ci la toți cei care căzuseră victime greșelilor și eșecurilor noastre. Oare eram un pic mai puțin condamnați pentru că îi ascultaserăm pe toți cei care îi cunoscuseră, descriindu-le viețile scurte? Pentru că am fost martori la lacrimile și țipetele lor de durere? Privind retrospectiv, ajutorul financiar oferit în mod anonim ca să ne asigurăm că nu existau inutile suferințe de ordin fizic părea de prost gust. O recompensă superficială.

A renunțat să mai aștepte un răspuns.

— Cred că știu.

Expresia îi era sumbră acum. Oare îl condamna pe Emmett în timp ce mie îmi acorda atâta bunăvoință? Crimele lui erau mult mai numeroase, nu doar două. Mă durea să știu că are o părere proastă despre el. Oare să fie asta picătura care să umple paharul, particularitatea celor două victime?

— Chiar și cei mai puternici cad din căruță din când în când, nu? am întrebat, lipsit de convingere.

Oare și asta putea fi iertat?

Poate că nu.

Bella a tresărit și s-a îndepărtat de mine. Nu mai mult de un centimetru, dar mi s-a părut un metru. S-a încruntat.

— Ce faci? Îmi ceri permisiunea?

Nuanța tăioasă din vocea ei a sunat sarcastică.

Deci asta îi era limita. Crezusem că fusese extraordinar de blândă și milostivă, prea iertătoare, dar în realitate îmi subestimase gradul de depravare. Probabil că, în ciuda tuturor avertismentelor, ea crezuse că fusesem doar tentat.

Că întotdeauna alesesem corect, ca atunci în Port Angeles când ne îndepărtasem de carnagiu.

În aceeași seară îi spusesem că, în ciuda eforturilor susținute, familia mea comitea greșeli. Nu-și dăduse seama atunci că îi mărturisisem crimele? Nici nu era de mirare că acceptase lucrurile așa de ușor. Crezuse că fusesem mereu puternic, că aveam pe conștiință doar momentele de cumpănă. Ei, bine, nu era vina ei. Nu recunoscusem în mod explicit că omorâsem pe cineva. Nu-i dădusem numărul de victime.

Expresia i s-a îmblânzit cât am reflectat la asta. Am încercat să mă gândesc cum să-i spun la revedere astfel încât să-și dea seama cât de mult o iubesc, dar nici să nu se simtă amenințată de dragostea aceea.

— Vreau să spun, a explicat ea brusc, pe un ton mai blând, deci nu există nicio speranță?

Într-o fracțiune de secundă am reluat în minte ultimul nostru schimb de replici și mi-am dat seama că îi interpretasem greșit reacția. Când îi cerusem iertare pentru păcatele trecute, ea se gândise că o făceam pentru o crimă iminentă din viitor. Că intenționasem să...

— Nu, nu! A trebuit să mă chinui să rostesc cuvintele la o viteză omenească – într-atât eram de disperat ca ea să le audă. Bineînțeles că există speranță! Adică, vreau să zic, desigur că nu te voi...

Ucide. N-am putut să termin fraza. Cuvintele acelea erau chinuitoare pentru mine, să mi-o imaginez moartă. Am fixat-o cu privirea, încercând să comunic din ochi tot ce nu puteam spune.

— Situația noastră este diferită, i-am promis. Emmett... cei peste care s-a întâmplat să dea erau niște străini. S-a întâmplat cu mult timp în urmă, iar el nu era la fel de... experimentat, la fel de atent ca acum.

Ea mi-a cântărit cuvintele, completând părțile pe care eu nu le spusesem.

— Deci, dacă ne-am fi întâlnit... A tăcut, căutând un scenariu potrivit. Ăăă, pe o alee întunecată sau ceva de genul...?

Aha, iată și adevărul gol-goluț.

— Am avut nevoie de toată forța să nu sar în mijlocul clasei pline de elevi și să...

Te ucid. Am coborât privirea. Îmi era enorm de rușine.

Și totuși, nu puteam s-o las să-și facă vreo impresie pozitivă despre mine.

— Când ai trecut pe lângă mine, am recunoscut, aș fi putut distruge tot ce a construit Carlisle pentru noi, chiar atunci și acolo. Dacă nu mi-aș fi negat setea în ultimii, ei bine, prea mulți ani, n-aș fi fost în stare să mă opresc.

Am văzut clasa limpede în minte. Să-ți aduci aminte cu precizie ceva era un blestem, și nu un dar. Oare chiar trebuia să-mi amintesc cu atâta acuratețe fiecare secundă din ora aceea? Teama care îi dilatase pupilele, reflexia chipului meu de monstru în ochii ei? Felul în care mirosul ei distrusese orice lucru bun la mine?

Bella părea dusă pe gânduri. Poate că și ea își aducea aminte.

— Probabil ai crezut că eram posedat.

Nu a negat asta.

— Nu înțelegeam de ce, a spus ea, cu vocea slăbită. Cum puteai să mă urăști atât de repede?

Deci intuise corect în momentul acela. Înțelesese corect că o urâsem. Aproape la fel de mult pe cât o dorisem.

— Pentru mine, era ca și cum tu ai fi fost un fel de demon ieșit din iadul meu personal cu scopul de a mă distruge.

Era dureros să retrăiesc emoția aceea, să-mi aduc aminte că o considerasem *pradă*.

— Parfumul emanat de pielea ta... Am crezut că o să mă înnebunească în ziua aceea. Într-o singură oră, m-am gândit

la o sută de moduri diferite de a te ademeni să ieși din sală cu mine, să fim singuri. Și am luptat împotriva fiecăruia, gândindu-mă la familia mea, la ce consecințe ar avea asupra lor. Trebuia să fug, să mă îndepărtez înainte să rostesc cuvintele care te-ar fi făcut să mă urmezi... Ai fi venit.

Oare cum era pentru ea să știe asta? Cum punea de acord faptele contradictorii? Eu, potențialul criminal și eu, potențialul iubit? Ce credea despre încrederea, despre convingerea mea că ea ar fi urmat criminalul?

Bella a ridicat bărbia un centimetru.

— Fără îndoială, a confirmat.

Mâinile noastre încă erau împletite. A ei era aproape la fel de nemișcată ca a mea, în afară de faptul că îi pulsa sângele sub piele. M-am întrebat dacă și ea simțea aceeași teamă ca mine – teama că s-ar putea desface și că ea nu va găsi curajul și iertarea necesare pentru a le aduce din nou laolaltă.

Era un pic mai ușor să mărturisesc dacă nu mă uitam în ochii ei.

— Și apoi, am continuat, în timp ce încercam să îmi rearanjez orarul într-o încercare fără sens de a te evita, ai apărut acolo – în camera aceea mică și călduroasă, și mireasma ta era înnebunitoare. Am fost la un pas de a te lua atunci. Acolo mai era doar o singură ființă umană fragilă – atât de ușor de scăpat de ea.

Am simțit cum îi coboară un fior pe brațe spre palme. Cu fiecare încercare nouă de a explica, îmi dădeam seama că foloseam cuvinte tot mai supărătoare. Erau cuvintele potrivite, cele adevărate, dar erau teribil de urâte.

Nu aveam cum să le mai opresc acum, iar ea a rămas tăcută și aproape nemișcată în timp ce din mine se revărsau și mai multe mărturisiri amestecate cu explicații. I-am spus despre încercarea mea nereușită de a fugi și despre aroganța care mă adusese înapoi; cum aroganța aceea modelase interacțiunile noastre și cum mă chinuise frustrarea că nu-i

puteam citi gândurile; cum mirosul ei nu încetase niciodată să fie atât tortură, cât și ispită. Am povestit și despre familia mea și m-am întrebat dacă își dădea seama cum ei îmi influențaseră acțiunile la fiecare cotitură. I-am spus cum îmi schimbase perspectiva faptul că o salvasem de dubița lui Tyler și cum mă forțase să accept că, pentru mine, ea era mai mult decât un risc sau un motiv de enervare.

— La spital? m-a întrebat când am rămas fără cuvinte.

Mi-a studiat fața cu compasiune, cu o dorință nerăbdătoare să afle mai multe, fără să mă judece. Nu mai eram șocat de bunăvoința ei, dar întotdeauna aveam s-o consider ceva miraculos.

I-am explicat consecințele suferite, nu pentru că o salvasem, ci pentru că mă expusesem, pe mine și, prin urmare, și pe familia mea, ca să înțeleagă de ce fusesem așa de aspru cu ea în ziua aceea pe coridorul pustiu. Discuția a dus, firesc, spre reacțiile variate ale familiei mele și m-am întrebat ce credea despre faptul că unii dintre ei voiseră s-o reducă la tăcere pe vecie. De data asta nu a mai tremurat și nu a mai arătat teamă. Ce ciudat trebuie să fi fost pentru ea să afle toată povestea, întunericul întrețesut acum prin lumina pe care o știa.

I-am spus cum încercasem după aceea să mă prefac complet indiferent, să ne protejăm pe toți... și cât de tare eșuasem.

M-am întrebat în secret, nu pentru prima oară, unde aș fi fost acum, dacă nu aș fi acționat instinctiv în ziua aceea în parcarea școlii. Dacă – așa cum îi descrisesem și ei în mod grotesc – aș fi stat deoparte și aș fi lăsat-o să moară într-un accident de mașină, apoi m-aș fi dezvăluit martorilor umani în cel mai monstruos mod posibil. Familia mea ar fi trebuit să plece imediat din Forks. Mi-am imaginat că reacțiile lor, dacă evenimentele s-ar fi petrecut în varianta aceea, ar fi fost diverse. Rosalie și Jasper nu s-ar fi supărat. Ar fi fost

un pic îngâmfați, dar înțelegători. Carlisle ar fi fost profund dezamăgit, însă tot iertător. Oare Alice ar fi jelit pierderea prietenei pe care nu apucase încă s-o cunoască? Doar Esme și cu Emmett ar fi reacționat într-o manieră aproape identică cu reacțiile lor inițiale: Esme cu îngrijorare pentru binele meu și Emmett cu o ridicare din umeri.

Știam că aș fi înțeles și atunci măcar o parte din tragedia care se abătuse asupra mea. Chiar și așa devreme, după numai câteva cuvinte schimbate, fusesem fascinat de Bella. Dar oare aș fi ghicit amploarea tragediei? Probabil că nu. M-ar fi durut, cu siguranță, și apoi mi-aș fi continuat mascarada de viață goală, fără să îmi dau seama vreodată cât de mult aș fi pierdut. Fără să fi cunoscut vreodată fericirea adevărată.

Știam că ar fi fost mai ușor s-o pierd atunci. La fel cum n-aș fi cunoscut niciodată bucuria, n-aș fi suferit profunzimile durerii pe care o cunoșteam acum.

I-am admirat fața dulce și blândă, care îmi era atât de dragă acum, care devenise centrul universului meu. Singurul lucru la care voiam să mă uit pentru tot restul existenței mele.

Mi-a întors privirea, cu aceeași admirație în ochi.

— Și cu toate astea, am concluzionat după lunga mea confesiune, ar fi fost mai bine dacă ne expuneam pe toți în acel prim moment, decât dacă acum, aici – fără martori și fără nimic să mă oprească – ar fi să te rănesc.

A făcut ochii mari, dar nu de teamă sau de surprindere. Ci de fascinație.

— De ce? a întrebat ea.

Explicația asta avea să fie la fel de dificilă precum celelalte, cu atât de multe cuvinte pe care uram să le spun, dar existau și multe cuvinte pe care voiam să i le spun.

— Isabella... Bella.

Îmi făcea plăcere să-i rostesc numele. Suna ca o mărturisire. *Acesta este numele căruia îi aparțin.*

Mi-am eliberat cu atenție o mână și i-am mângâiat părul moale, încălzit de soare. M-am simțit copleșit de bucuria acelei atingeri simple, de faptul că știam că eram liber să mă duc înspre ea în acest mod. I-am cuprins din nou mâinile.

— Nu m-aș mai putea suporta dacă te-aș răni vreodată. Nu știi cum m-a torturat lucrul acesta. N-am vrut să-mi întorc privirea de la expresia ei compătimitoare, dar îmi venea greu să nu-mi închipui *cealaltă* față a ei, cea din viziunea lui Alice, în același decor. Gândul că ești nemișcată, albă, rece... să nu te mai văd îmbujorându-te niciodată, să nu mai văd acea scânteie de intuiție în ochii tăi când vezi dincolo de prefăcătoria mea... ar fi de neîndurat.

Cuvântul acela nu reușea să transmită cu adevărat chinul din spatele gândului. Însă de-acum trecusem de partea cea mai rea și puteam să îi spun ceea ce dorisem de atâta vreme. Am privit-o din nou în ochi, bucuros să mărturisesc asta.

— Tu ești acum cel mai important lucru pentru mine. Cel mai important lucru dintre toate.

La fel cum cuvântul „neîndurat" nu era suficient, la fel și aceste cuvinte erau doar ecouri vagi ale sentimentelor pe care încercam să le descriu. Am sperat că Bella putea vedea în ochii mei cât de nepotrivite erau. Ea fusese întotdeauna mai bună decât mine în a-mi citi gândurile.

Mi-a susținut privirea triumfătoare pentru un moment, iar obrajii i s-au colorat în roz palid, dar apoi ochii i-au căzut înapoi pe mâinile noastre. Mă emoționa frumusețea chipului ei, îi vedeam doar drăgălășenia și nimic altceva.

— Tu știi deja ce simt eu, bineînțeles, a spus ea, vorbind aproape în șoaptă. Sunt aici... ceea ce înseamnă în mare că mai degrabă aș muri decât să nu fiu cu tine.

Nu aș fi crezut că este posibil să simți o asemenea euforie și un asemenea regret în același timp. Mă voia – extaz. Își risca viața pentru mine – inacceptabil.

S-a încruntat, tot cu privirea coborâtă.

— Sunt o idioată.

Am râs, auzindu-i concluzia. Dintr-un anume punct de vedere, avea dreptate. Orice specie care se repezea cu capul înainte în brațele celui mai periculos prădător nu avea să supraviețuiască prea mult. Ce bine că ea era o excepție.

— Da, ești o idioată, am tachinat-o cu blândețe.

Și nu aveam să încetez niciodată să fiu recunoscător pentru asta.

Bella a ridicat capul cu un zâmbet glumeț pe buze și am râs amândoi. Era o asemenea ușurare să râd după mărturisirile mele îngrozitoare, încât n-am mai râs de glumă, ci de bucurie pură. Eram sigur că și ea simțea la fel. Pentru un moment perfect, am fost sincronizați total.

Deși era imposibil, ne potriveam împreună. Totul era greșit în imaginea aceasta: un ucigaș și un nevinovat aplecându-se unul spre altul, fiecare savurând prezența celuilalt, în pace deplină. Parcă ajunseserăm cumva într-o lume mai bună, unde asemenea imposibilități puteau exista.

Mi-am amintit brusc de un tablou pe care îl văzusem cu mulți ani în urmă.

De câte ori cercetam zonele rurale în căutarea unui orășel în care să ne stabilim, Carlisle vizita adesea bisericuțele vechi. Părea incapabil să se abțină. Ceva anume din structurile simple de lemn, de obicei întunecoase în absența unor ferestre mari, cu dușumelele și stranele uzate și netede și mirosind a straturi peste straturi de atingere omenească, îi dădea o pace interioară meditativă. Își aducea aminte de tatăl său și de copilăria sa, iar finalul ei violent părea foarte îndepărtat în acele momente. Își amintea doar lucrurile plăcute.

Într-o asemenea excursie, am găsit o veche casă de adunare a quakerilor, la vreo cincizeci de kilometri de Philadelphia. Era o clădire mică, nu mai mare decât o gospodărie țărănească, cu exteriorul din piatră și un interior foarte spartan.

Podelele noduroase de lemn și stranele cu spătarele drepte erau atât de simple, încât am fost aproape șocat să văd o decorațiune pe peretele cel mai îndepărtat. Și lui Carlisle i-a trezit interesul, așa că am examinat-o amândoi.

Era un tablou destul de mic, nu mai mult de patruzeci de centimetri pătrați. Am presupus că era mai vechi decât biserica de piatră care îl găzduia. În mod clar, artistul era lipsit de experiență, cu stil amatoricesc. Și totuși în imaginea aceea simplă, prost desenată, exista ceva anume care reușea să transmită o emoție. Animalele înfățișate aveau o vulnerabilitate caldă, un soi de tandrețe dureroasă. Am fost mișcat în mod straniu de universul blând pe care și-l imaginase artistul.

O lume mai bună, gândise Carlisle în sinea lui.

Genul de lume în care momentul prezent putea exista, m-am gândit acum, și am simțit aceeași tandrețe dureroasă.

— Deci leul s-a îndrăgostit de miel..., am șoptit.

Privirea ei a fost perfect deschisă și accesibilă timp de o secundă, apoi Bella a roșit din nou și s-a uitat în jos. Și-a domolit respirația un moment, apoi zâmbetul sfios i-a revenit.

— Ce miel prostuț, m-a tachinat ea, prelungind gluma.

— Ce leu nebun și masochist, am replicat.

Însă nu aveam certitudinea că era o afirmație adevărată. Dintr-un punct de vedere, da, îmi provocam singur o durere inutilă și o savuram, eram întocmai definiția de manual a masochismului. Însă durerea era prețul... și recompensa era mai valoroasă decât durerea. Cu adevărat, prețul era neglijabil. L-aș fi plătit de zece ori pe atât.

— De ce...? a murmurat ea, ezitând.

I-am zâmbit, dornic să știu la ce se gândește.

— Da?

Un rid de încruntare a început să i se formeze pe frunte.

— Spune-mi de ce ai fugit de mine mai devreme.

Cuvintele ei m-au lovit fizic, le-am simțit ca pe un pumn în stomac. Nu înțelegeam de ce ar fi vrut să readucă în discuție momentul acela atât de detestabil.

— Știi de ce.

Ea a clătinat din cap și s-a încruntat și mai tare.

— Nu, vreau să zic, cu ce am greșit *mai exact*? A rostit cuvintele cu atenție, vorbind serios acum. Va trebui să am grijă, vezi tu, așa că ar fi bine să încep să învăț ce nu trebuie să fac. Asta, de exemplu – mi-a mângâiat cu vârfurile degetelor podul palmei până la încheietură, lăsând în urmă o dâră de arsură nedureroasă – pare să fie în regulă.

Tipic Bellei, să-și asume ea responsabilitatea.

— Nu ai greșit cu nimic, Bella. A fost vina mea.

A ridicat bărbia. Ar fi fost un gest de încăpățânare dacă ochii ei n-ar fi fost așa de rugători.

— Dar vreau să te ajut, dacă pot, să nu îngreunez lucrurile pentru tine.

Primul meu instinct a fost să insist că asta era problema mea și nu era ceva despre care să-și facă ea griji. Însă știam că doar încerca să mă înțeleagă, cu toate hachițele mele bizare și monstruoase. Ar fi fost mai fericită dacă îi răspundeam la întrebare cât mai clar posibil.

Cum să-i explic totuși setea de sânge? Era rușinoasă.

— Păi... Doar că te-ai apropiat foarte mult. Majoritatea oamenilor ne evită, sunt dezgustați de aspectul nostru străin... Nu mă așteptam să te apropii atât. Iar mirosul gâtului tău...

M-am întrerupt, sperând că nu o dezgustasem.

Avea buzele strânse de parcă își reprima un zâmbet.

— Bine, atunci, fără gât la vedere.

A făcut un spectacol din faptul că și-a lipit bărbia de omoplatul drept ca să-și ascundă gâtul. Era evidentă intenția ei de a-mi potoli frământarea și a funcționat. A trebuit să râd văzând-o.

— Nu, serios, am asigurat-o, a fost mai mult surpriza decât orice altceva.

Mi-am ridicat din nou mâna și am așezat-o ușor pe gâtul ei, simțindu-i moliciunea incredibilă a pielii, căldura pe care o emana. Cu degetul mare i-am mângâiat linia maxilarului. Pulsul acela electric pe care doar ea putea să-l trezească în mine a început să-mi vibreze în corp.

— Vezi? am șoptit. Este perfect în regulă.

Și pulsul a început să i se întețească. Îl simțeam sub mână și îi auzeam inima care o luase la galop. S-a îmbujorat toată de la bărbie până la linia părului. Sunetul și vederea reacției ei, în loc să-mi trezească din nou setea, au părut doar să-mi grăbească năvala de porniri mult mai omenești. Nu-mi aduceam aminte când mă mai simțisem atât de viu; mă îndoiam că mă simțisem vreodată așa, chiar și când *fusesem* viu.

— Roșeața din obrajii tăi este minunată, am murmurat.

Mi-am retras cu blândețe mâna din a ei și am aranjat-o astfel încât să-i cuprind fața în palme. Pupilele i s-au dilatat și bătăile inimii i s-au accelerat.

Mi-am dorit enorm s-o sărut atunci. Buzele ei moi și pline, ușor întredeschise, mă vrăjeau și mă atrăgeau. Totuși, deși aceste emoții omenești noi păreau mult mai puternice decât orice altceva, nu aveam deplină încredere în mine. Știam că mai am nevoie de încă un test. Am crezut că trecusem de nodul lui Alice, dar tot mi se părea că lipsește ceva. Mi-am dat seama acum ce aveam de făcut.

Ceva ce evitasem mereu, la care nu-mi dădusem voie să mă gândesc.

— Nu te mișca, am avertizat-o și respirația i s-a poticnit.

Încet, m-am aplecat și mai aproape, cercetându-i expresia ca să mă asigur că eram bine-venit. Așa era.

În cele din urmă, mi-am aplecat capul și l-am întors ca să-mi odihnesc obrazul pe scobitura de la baza gâtului ei. Căldura vieții ei cu sânge cald îi pulsa sub pielea fragilă

și ajungea la răceala ca de piatră a corpului meu. Pulsul îi bubuia sub atingerea mea. Mi-am menținut respirația uniformă, ca a unei mașinării, înăuntru și afară, controlată. Am așteptat, examinând fiecare schimbare minusculă din corpul meu. Poate că am așteptat mai mult decât era necesar, dar era un loc foarte plăcut în care să zăbovesc.

Când m-am simțit sigur că nu mă aștepta nicio capcană acolo, am continuat.

M-am mișcat cu grijă, folosind gesturi lente, uniforme, ca să nu o surprindă sau înspăimânte nimic. Când mâinile mi-au alunecat de la maxilar la marginile umerilor ei, Bella a tremurat și, pentru un moment, mi-am pierdut controlul atent al respirației. Mi-am revenit, controlându-mă din nou, și apoi mi-am mișcat capul ca să ajung cu urechea chiar deasupra inimii ei.

Sunetul inimii, care se auzise tare și înainte, părea acum să mă înconjoare ca un sistem stereo. Pământul de sub mine nu mai părea nemișcat, ci se legăna vag în concordanță cu bătăile inimii ei.

Am oftat fără să vreau.

— *Of.*

Mi-am dorit să pot rămâne așa pentru totdeauna, cufundat în sunetul inimii ei și încălzit de pielea ei. Însă era momentul pentru testul final și voiam să las totul în urma mea.

Când am tras în piept dogoarea mirosului ei, mi-am îngăduit pentru prima dată să-mi imaginez. În loc să-mi blochez gândurile, să le întrerup și să le îndes undeva în adâncul meu, afară din mintea mea conștientă, le-am dat voie să hoinărească libere. Dar nu au plecat de bunăvoie, nu acum. A trebuit să mă forțez ca să ajung acolo unde evitasem mereu să mă duc.

Mi-am imaginat cum ar fi să o gust... să o golesc de sânge.

Aveam suficientă experiență ca să știu cum m-aș fi simțit dacă mi-aș fi potolit cea mai animalică nevoie. Sângele ei era

mai ispititor pentru mine decât al oricărui alt om pe care îl întâlnisem vreodată, așa că puteam doar să presupun că alinarea și plăcerea aveau să fie mult mai intense.

Sângele ei mi-ar fi calmat durerea din gât, ar fi șters toate lunile acelea de foc. M-aș fi simțit de parcă niciodată nu arsesem pentru ea; calmarea durerii ar fi fost completă.

Îmi venea greu să-mi imaginez dulceața sângelui ei pe limba mea. Știam că nu mai gustasem niciodată un sânge atât de perfect potrivit cu dorința mea, dar eram sigur că mi-ar fi satisfăcut toate poftele pe care le avusesem vreodată.

Pentru prima oară în trei sferturi de secol – perioada cât supraviețuisem fără sânge omenesc – aș fi fost complet sătul. Mi-aș fi simțit corpul puternic și complet. Ar fi trecut săptămâni bune până să mi se facă sete din nou.

Am derulat secvența de evenimente până la final, surprins, până și când am lăsat aceste fantezii tabu să se desfășoare, că nu mă atrăgeau mai deloc acum. Chiar și fără să mă gândesc la continuarea inevitabilă – revenirea setei, pustietatea lumii fără Bella –, nu am simțit nicio dorință să acționez conform celor imaginate.

Am mai văzut foarte clar în acel moment că nu exista un monstru separat și că nici nu existase vreodată. Nerăbdător să-mi deconectez mintea de dorințele primare, procedasem așa cum făcusem mereu: personificasem acea partea din mine pe care o detestam, ca să o separ de părțile pe care le consideram ca fiind *ale mele*. Așa cum creasem și zgripțuroaica pentru a-mi da pe cineva cu care să mă lupt. Era un mecanism de gestionare a emoțiilor, dar nu foarte bun. Era mai bine să mă văd pe mine însumi ca pe un întreg, cu rele și cu bune, și să lucrez cu realitatea aceea.

Am continuat să respir uniform, bucurându-mă de mușcătura bine-venită a aromei Bellei care mai domolea patima celorlalte senzații fizice ce mă copleșeau când o țineam în brațe.

Am crezut că am înțeles ceva mai bine ce mi se întâmplase mai devreme, când avusesem reacția aceea violentă care ne îngrozise pe amândoi. Fusesem atât de convins că *aș putea* fi copleșit, încât, atunci când chiar *fusesem* copleșit, o simțisem ca pe o profeție ce se împlinise. Tulburarea mea, viziunile chinuitoare care mă obsedaseră, plus lunile de îndoieli ce îmi zguduiseră încrederea anterioară, toate se combinaseră pentru a-mi slăbi fermitatea despre care știam acum că este *perfect capabilă* să o protejeze pe Bella.

Până și viziunea de coșmar a lui Alice a devenit brusc mai puțin intensă, mai decolorată. Nu mă mai afecta atât de tare și asta deoarece era evident acum *că acel viitor era complet imposibil*. Bella și cu mine aveam să plecăm din locul acesta ținându-ne de mână și viața mea putea, în sfârșit, să înceapă.

Trecuserăm de nod.

Nu aveam nicio îndoială că și Alice vedea asta acum și că jubila.

Deși mă simțea extraordinar de confortabil în poziția aceea, eram de asemenea dornic să-mi las restul vieții să se desfășoare.

M-am ridicat și mi-am lăsat mâinile să se plimbe pe brațele Bellei, până le-am adus lângă mine, cuprins de o bucurie simplă doar la vederea chipului ei.

M-a privit curioasă, fără să știe ce se petrecuse în mintea mea.

— Nu va fi la fel de greu data viitoare, i-am promis eu, deși atunci când am rostit cuvintele mi-am dat seama că pentru ea probabil nu avea sens ce spuneam.

— A fost foarte greu pentru tine? m-a întrebat, cu o privire plină de compătimire.

Îngrijorarea ei m-a încălzit până în miezul ființei.

— Nu atât de rău pe cât mi-am imaginat că va fi. Și pentru tine?

Mi-a aruncat o privire neîncrezătoare.

— Nu, n-a fost rău... pentru mine.

Făcea totul să pară foarte ușor – să fie îmbrățișată de un vampir. Dar probabil că îi trebuise mai mult curaj decât lăsa să se înțeleagă.

— Știi la ce mă refer.

A zâmbit larg, cu un surâs cald, puțin strâmb, care i-a readus gropița în obraz. Era clar că, dacă *chiar* fusese nevoie de efort ca să-mi suporte apropierea, nu ar fi recunoscut-o niciodată.

Buimăcit. Acesta era singurul cuvânt la care mă puteam gândi pentru a descrie starea de beție pe care o simțeam. Nu era un cuvânt pe care îl gândisem des în legătură cu mine. Toate gândurile din mintea mea voiau să mi se reverse printre buze. Voiam să aud toate gândurile ei. Asta, cel puțin, nu era ceva nou. Însă toate celelalte erau noi. Totul se schimbase.

M-am întins după mâna ei – fără să mai dezbat la nesfârșit gestul în minte – doar pentru că voiam s-o simt pe pielea mea. Pentru prima dată, m-am simțit liber să fiu spontan. Aceste impulsuri noi erau complet diferite față de cele vechi.

— Uite. I-am pus palma pe obrazul meu. Simți cât este de cald?

Reacția ei la acest prim gest instinctiv al meu a fost mai mult decât mă așteptasem. Degetele i-au tremurat pe obrazul meu. Ochii i s-au lărgit și zâmbetul i s-a stins. Bătăile inimii și respirația i s-au accelerat.

Înainte să regret gestul, ea s-a aplecat mai aproape și a șoptit:

— Nu te mișca.

Am simțit cum mă cuprinde un fior.

Era ușor să-i îndeplinesc cererea. Am încremenit în acea nemișcare absolută pe care oamenii erau incapabili s-o reproducă. Nu știam ce intenționează – părea improbabil să vrea să se obișnuiască cu *lipsa* mea de sistem circulator –,

dar eram nerăbdător să aflu. Am închis ochii. Nu eram sigur dacă o făcusem ca s-o eliberez de sfioșenia de a fi privită sau pentru că nu voiam să mă las distras de nimic altceva.

A început să-și miște mâna foarte încet. Mai întâi mi-a mângâiat obrazul. Mi-a atins ușor, ca o fluturare, pleoapele închise și apoi a desenat un semicerc sub ele. Acolo unde pielea ei o atingea pe a mea lăsa în urmă o dâră de căldură înțepătoare. Mi-a trasat linia nasului și apoi, cu degetele și mai tremurânde, conturul buzelor.

Silueta mea înghețată s-a topit. Mi-am despărțit ușor buzele, ca să-i pot inspira apropierea.

Mi-a mângâiat buza de jos din nou, cu degetul, apoi și-a lăsat mâna jos. Am simțit aerul rece dintre noi când s-a îndepărtat de mine.

Am deschis ochii și i-am întâlnit privirea. Bella era roșie la față, iar inima încă îi bătea foarte tare. Am simțit un ecou fantomă în interiorul propriului meu corp, deși nu aveam sânge care să pompeze.

Voiam... atât de multe lucruri. Lucruri cărora nu le simțisem nevoia în toată viața mea de nemuritor înainte s-o cunosc pe ea. Lucruri pe care eram sigur că nu le dorisem nici înainte să devin nemuritor. Și simțeam că unele dintre ele – pe care le crezusem mereu imposibile – ar putea fi, în realitate, foarte posibile.

Totuși, deși acum mă simțeam confortabil cu ea în privința setei mele, eram mult prea puternic. Cu mult mai puternic decât ea, fiecare parte a corpului meu fiind inflexibilă ca oțelul. Trebuia să mă gândesc mereu la fragilitatea ei. Aveam nevoie de timp ca să învăț exact cum să mă mișc în preajma ei.

Bella s-a uitat lung la mine, așteptând, întrebându-se probabil ce simt la atingerile *ei*.

— Mi-aș dori... mi-aș dori să poți simți... complexitatea, m-am chinuit să explic. Confuzia... pe care le simt eu. Să poți înțelege.

O șuviță de păr, prinsă de vânt, dansa în lumina soarelui colorată într-o nuanță roșiatică. M-am întins să simt între degete textura șuviței rebele. Și apoi, pentru că era așa aproape, nu m-am putut abține să nu-i mângâi fața. Obrazul îi părea catifea lăsată la soare.

Și-a lăsat capul în mâna mea, dar nu și-a dezlipit ochii de la mine.

— Spune-mi, a șoptit ea.

Nici măcar nu știam de unde să încep.

— Nu cred că pot. Ți-am spus, pe de o parte, este foamea, setea, pe care – i-am aruncat o privire ca o scuză – făptură deplorabilă ce sunt, o simt pentru tine. Și cred că poți înțelege asta, într-o anumită măsură. Deși, cum nu ești dependentă de nicio substanță ilegală, probabil că nu poți să empatizezi în întregime. Dar...

Degetele mele păreau să-i caute buzele din proprie inițiativă. I le-am mângâiat ușor. În sfârșit. Erau mai moi decât mi le imaginasem. Mai calde.

— Mai există și altfel de foame, am continuat. Una pe care nici măcar nu o înțeleg, care îmi este străină.

Mi-a aruncat din nou privirea aceea ușor sceptică.

— *Pe asta* s-ar putea s-o înțeleg mai bine decât crezi.

— Nu sunt obișnuit să mă simt atât de uman, am recunoscut. Întotdeauna este așa?

Curentul acela sălbatic care îmi traversa organismul, forța magnetică ce mă trăgea spre ea, sentimentul că, oricât de aproape aș fi fost de ea, nu era suficient.

— Pentru mine? A tăcut o clipă, gândindu-se. Nu, niciodată. Niciodată până acum.

I-am luat mâinile într-ale mele.

— Nu știu cum să fiu aproape de tine, am avertizat-o. Nu știu dacă pot.

Unde să stabilesc limitele ca să fie în siguranță? Cum să împiedic dorința asta egoistă de a împinge prosteşte limitele acelea?

Bella s-a apropiat de mine. Am rămas nemişcat şi precaut când şi-a pus obrazul pe pielea dezgolită a pieptului meu – niciodată nu fusesem mai recunoscător ca în secunda aceea pentru influența lui Alice asupra garderobei mele.

A închis ochii şi a oftat mulțumită.

— Asta-i de-ajuns.

Nu puteam să rezist acestei invitații. Ştiam că sunt capabil să mă descurc măcar cu asta. Cu o grijă exagerată, am cuprins-o cu brațele, în ceea ce era prima noastră îmbrățişare adevărată. I-am atins creştetul capului cu buzele, inspirându-i aroma caldă. Primul sărut, deşi unul pe furiş – neîmpărtăşit.

Ea a chicotit scurt.

— Eşti mai priceput la asta decât crezi.

— Am instincte omeneşti, am murmurat în părul ei. Poate că sunt îngropate adânc, dar sunt acolo.

N-am băgat de seamă trecerea timpului cât am stat acolo, cu ea în brațe, cu buzele în părul ei. Inima Bellei bătea mai încet şi îi simțeam pe piele respirația constantă şi domoală. Am remarcat schimbarea doar când umbra copacilor a căzut peste noi. Fără reflexia pielii mele, poiana a părut brusc întunecată, ca şi cum era seară, nu după-amiază.

Bella a oftat profund. Nu de mulțumire de data asta, ci de regret.

— Trebuie să pleci, am intuit eu.

— Credeam că nu poți să-mi citeşti gândurile.

Am zâmbit larg, apoi am depus un ultim sărut discret pe creştetul ei.

— Încep să devină mai clare.

Stătuserăm mult timp acolo, deşi acum mi se părea că abia trecuseră câteva secunde. Probabil că Bella avea nevoi

omenești pe care eu le ignoram. M-am gândit la drumeția lungă și lentă pe care o făcuserăm ca să ajungem în poiană și mi-a venit o idee.

M-am tras înapoi – nu-mi venea să pun capăt îmbrățișării noastre indiferent care erau consecințele – și mi-am pus mâinile cu grijă pe umerii ei.

— Pot să îți arăt ceva? am întrebat-o.

— Să-mi arăți ce? m-a întrebat cu o urmă de suspiciune în voce.

Mi-am dat seama atunci că vorbisem pe un ton cam entuziasmat.

— O să îți arăt cum călătoresc eu prin pădure, i-am explicat.

A țuguiat buzele, cuprinsă de îndoială, iar atunci i-a apărut din nou cuta dintre sprâncene, mai adâncă decât înainte, chiar și decât atunci când aproape că o atacasem. M-a surprins puțin; de obicei era curioasă și curajoasă.

— Stai liniștită, am asigurat-o. Vei fi în siguranță și vom ajunge mult mai repede la camionetă.

I-am zâmbit încurajator.

Bella s-a gândit a un minut, apoi a șoptit:

— O să te transformi într-un liliac?

Nu mi-am putut înăbuși hohotul de râs. Și nici nu voiam s-o fac. Nu-mi mai aduceam aminte de când nu mă mai simțisem atât de liber să fiu eu însumi. Bineînțeles, nu era întocmai adevărat. Eram mereu liber și deschis atunci când mă aflam doar cu familia mea. Cu toate astea, nu simțisem niciodată *așa ceva* cu familia mea – fiecare celulă din corp îmi era extaziată, sălbatică și vie într-un chip nou, electrizant. Simțeam totul la intensitate maximă când eram cu Bella.

— De parcă n-am mai auzit chestia asta până acum, am tachinat-o când am putut vorbi din nou.

Ea a zâmbit.

— Da, sunt sigură că ți se spune tot timpul.

M-am ridicat în picioare într-o secundă și am întins mâna spre ea. Bella a privit-o șovăielnică.

— Hai, lașă mică, am îndemnat-o. Suie în spatele meu.

Ea s-a uitat lung la mine un moment, ezitând. Nu eram sigur dacă se îndoia de ideea mea sau dacă, pur și simplu, nu știa cum să mă abordeze. Apropierea fizică reprezenta ceva nou pentru amândoi și încă eram destul de timizi unul cu altul.

Am decis că a doua variantă era problema și am hotărât să ușurez lucrurile.

Am ridicat-o și i-am aranjat cu grijă membrele în jurul meu, ca și cum aș fi ținut un copil în cârcă. Pulsul i s-a accelerat și respirația i-a devenit mai rapidă, dar odată ce s-a așezat bine, m-a strâns ferm cu brațele și cu picioarele. M-am simțit înfășurat în căldura corpului ei.

— Sunt un pic mai grea decât rucsacul tău normal.

Părea îngrijorată – că nu aș putea să-i susțin greutatea?

— Ha! am pufnit.

Mi-am dat seama cât de ușor era nu să-i port greutatea insignifiantă, ci s-o am la propriu înfășurată în jurul meu. Setea îmi era pusă în umbră cu totul de fericire, așa că abia îmi provoca o durere conștientă.

I-am luat mâna din locul în care se încleștase de gâtul meu și i-am dus palma la nas. Am inhalat cât de profund am putut. Da, durerea era acolo. Reală, dar secundară. Ce mai conta un pic de foc în toată această lumină?

— De fiecare dată mai ușor, am șoptit.

Am luat-o din loc prin salturi relaxate, alegând ruta cea mai lină înapoi spre punctul nostru de plecare. Drumul mai lung dura cu câteva secunde în plus, dar chiar și așa, aveam să ajungem la camioneta ei în câteva minute, nu în câteva ore. Era mai bine decât s-o zdruncin pe o cărare mai abruptă.

O altă experiență nouă și plină de bucurie. Întotdeauna îmi plăcuse să alerg – timp de aproape o sută de ani, fusese plăcerea mea fizică absolută. Dar acum, când împărtășeam

asta cu ea, fără nicio distanță fizică sau emoțională între noi, mi-am dat seama că în alergatul acesta simplu putea exista și mai multă plăcere decât îmi imaginasem.

Mă deranja însă ceva. Mă grăbisem s-o duc repede acasă imediat ce păruse să vrea asta. Totuși... cu siguranță ar fi trebuit să încheiem acel interludiu memorabil cu un final potrivit, un fel de sigiliu pe noua noastră înțelegere? O binecuvântare. Dar mi-am dat seama de asta prea târziu, când mă pusesem deja în mișcare.

Nu era prea târziu. M-am simțit din nou electrizat când m-am gândit: un sărut adevărat. Cândva crezusem că este imposibil. Cândva suferisem că această imposibilitate părea s-o rănească și pe ea, nu doar pe mine. Acum eram sigur că era nu doar posibil... ci urma să se întâmple imediat. Electricitatea ricoșa prin măruntaiele mele și m-am întrebat de ce oamenii spuneau că au „fluturi în stomac" la o senzație atât de puternică.

Am încetinit și am oprit la câțiva pași distanță de locul unde parcase.

— Amuzant, nu? am întrebat, dornic să-i aud reacția.

Nu a răspuns, iar membrele ei au rămas strâns încolăcite în jurul taliei și gâtului meu. Au trecut câteva secunde fără niciun răspuns. Ce era în neregulă?

— Bella?

Respirația i s-a auzit ca un icnet și mi-am dat seama că și-o ținuse până atunci. Ar fi trebuit să observ.

— Cred că trebuie să mă-ntind, a spus ea cu vocea stinsă.

— Ah.

Aveam mare nevoie să exersez treaba asta cu oamenii. Nici măcar nu-mi trecuse prin cap că ar putea avea rău de mișcare.

— Scuze, am rostit.

Am așteptat să se dea jos, dar nu și-a relaxat niciunul dintre mușchii încordați.

— Cred că am nevoie de ajutor, a șoptit ea.

Cu mișcări lente și blânde, i-am eliberat mai întâi picioarele, apoi brațele și apoi am tras-o în față, ținând-o la piept ca pe un copil.

Aspectul tenului ei m-a speriat la început, însă mai văzusem și înainte verzuiul acela cretos. O ținusem în brațe și în ziua aceea, dar cât de diferit era totul acum!

Am îngenunchiat și am așezat-o pe un petic moale de pământ acoperit cu ferigi.

— Cum te simți?

— Amețită... cred.

— Pune-ți capul între genunchi, am sfătuit-o.

Mi-am dat ascultare numaidecât, de parcă era un răspuns exersat.

M-am așezat lângă ea. Ascultându-i respirația regulată, mi-am dat seama că eram mai neliniștit decât o cerea situația. Știam că nu este nimic grav, doar un pic de greață, și totuși... s-o văd așa palidă și bolnavă mă deranja mai mult decât era cazul.

Câteva momente mai târziu, Bella a făcut o încercare să ridice capul. Încă era palidă, dar nu la fel de verde. O peliculă fină de transpirație îi acoperea fruntea.

— Nu cred c-a fost cea mai bună idee, am murmurat, simțindu-mă ca un idiot.

Bella a zâmbit stins.

— Nu, a fost foarte interesant, a mințit ea.

— Ei, da! am pufnit eu bosumflat. Ești albă ca o stafie – nu, ești albă ca *mine*!

A tras încet aer în piept.

— Cred că ar fi trebuit să închid ochii. A făcut asta chiar în timp ce rostea cuvintele.

— Să ții minte data viitoare.

Încet, încet, culoarea îi revenea în obraji, iar eu m-am liniștit pe măsură ce rozul îi colora pielea.

— Data viitoare?

A gemut teatral.

Am râs văzându-i încruntătura dramatică.

— Ce te mai dai în spectacol, a mormăit ea.

Buza de jos i s-a răsfrânt, rotundă și plină. Arăta incredibil de moale. Mi-am imaginat cum s-ar simți și m-am apropiat și mai tare.

M-am lăsat în genunchi cu fața spre ea. Mă simțeam emoționat, agitat, nerăbdător și nesigur. Dorința de a fi mai aproape mi-a amintit de setea care mă controla înainte. Și era la fel de insistentă, de imposibil de ignorat.

Îi simțeam respirația fierbinte pe față. M-am aplecat și mai tare.

— Deschide ochii, Bella.

Ea s-a supus încet, privindu-mă un moment printre genele dese înainte să ridice bărbia pentru ca fețele noastre să se alinieze.

— Mă gândeam, în timp ce alergam...

Am lăsat fraza în aer; nu era cel mai romantic început. Ochii i s-au îngustat.

— Să nu te lovești de copaci, sper.

Am chicotit când ea a încercat să-și înăbușe un rânjet.

— Bella, prostuțo. Alergatul este a doua mea natură. Nu este ceva la care să mă gândesc.

— Ce te mai dai în spectacol, a repetat ea, de data asta cu ceva mai multă tărie.

Ne îndepărtam de la subiect. Surprinzător, având în vedere cât de aproape erau fețele noastre. Am zâmbit și am reluat subiectul.

— Nu, mă gândeam că există ceva ce aș vrea să încerc.

Mi-am pus palmele de o parte și de alta a obrajilor ei, lăsându-i suficient loc să se îndepărteze dacă gestul meu nu era bine primit.

Respirația i s-a oprit și și-a aplecat capul spre mine într-un gest instinctiv.

Am folosit o optime de secundă ca să-mi testez fiecare sistem al corpului ca să mă asigur că nimic nu mă va lua prin surprindere. Îmi țineam setea sub control, redirecționată pe ultima treaptă a nevoilor mele fizice. Mi-am reglat presiunea din mâini, brațe, din felul în care trunchiul mi se apleca spre al Bellei, pentru ca atingerea să-mi fie mai ușoară decât vântul pe pielea ei. Deși eram sigur că o asemenea măsură de precauție era inutilă, mi-am ținut respirația. La urma urmei, niciodată nu poți fi prea precaut.

Bella a închis ochii.

Am acoperit distanța dintre noi și mi-am apăsat ușor buzele pe ale ei.

Deși crezusem că eram pregătit, n-am fost cu adevărat pregătit pentru explozia aceea.

Ce alchimie ciudată era asta, încât atingerea buzelor să însemne cu mult mai mult decât atingerea degetelor? Nu avea nicio logică faptul că simplul contact dintre acele zone specifice de piele era mult mai puternic decât orice simțisem vreodată. Mi s-a părut că un soare nou se năștea în locul unde se întâlneau gurile noastre și tot corpul mi s-a umplut cu lumina sa, gata să explodeze.

Am dispus numai de o fracțiune de secundă să mă adaptez la forța acelui sărut, apoi alchimia a lovit-o și pe Bella.

A icnit drept răspuns și buzele i s-au desfăcut peste ale mele, iar dogoarea respirației ei mi-a ars pielea. Brațele ei mi-au cuprins gâtul și degetele i s-au împletit în părul meu. S-a folosit de poziția aceea pentru a-și lipi buzele și mai tare de ale mele. Buzele îi păreau și mai calde decât înainte, pe măsură ce curgea sânge proaspăt în ele. S-au deschis și mai tare, o invitație...

O invitație pe care nu o puteam accepta în siguranță.

Cu blândețe, aplicând cât mai puțină forță, i-am îndepărtat fața de a mea, lăsându-mi degetele la locul lor, lipite de pielea ei, ca s-o țin la distanță. În afară de gestul acela mărunt, am rămas complet nemișcat și am încercat, dacă nu să-mi ignor tentația, măcar să mă detașez de ea. Am remarcat întoarcerea neplăcută a câtorva dintre reacțiile unui prădător – un exces de venin în gură, o încordare pe interior –, dar erau răspunsuri superficiale. Deși ar fi fost o minciună să spun că eram rațional pe de-a-ntregul, măcar nu eram cuprins de patima *hrănirii*. O altă pasiune, mai plăcută, mă ținea în mreje. Natura ei nu elimina însă nevoia de a o modera.

Bella părea copleșită simultan de extaz și de remușcări.

— Vai, a spus ea.

Nu m-am putut abține să nu mă gândesc ce i-ar fi declanșat acțiunile inocente cu doar câteva ore în urmă.

— Este puțin spus, am fost de acord.

Nu era conștientă de progresul pe care îl reușisem azi, dar se comportase mereu de parcă aș fi fost perfect stăpân pe mine, chiar și atunci când nu era adevărat. A fost o ușurare să simt în sfârșit că meritam o parte din încrederea aceea.

A încercat să se tragă în spate, dar mâinile mele încă îi cuprindeau fața.

— N-ar trebui să...?

— Nu, am asigurat-o. Este tolerabil. Așteaptă un moment, te rog.

Voiam să fiu foarte atent să nu-mi scape nimic. Mușchii mi se relaxaseră deja și excesul de venin se disipase. Dorința de a o cuprinde cu brațele și de a continua alchimia sărutului era mult mai greu de ignorat, dar mi-am folosit deceniile de exersare a autocontrolului ca să fac alegerea potrivită.

— Gata, am spus când m-am calmat complet.

Bella și-a reținut un alt zâmbet.

— Tolerabil? a întrebat ea.

Am râs.

— Sunt mai puternic decât credeam. N-aș fi crezut niciodată că voi ajunge să am gradul acesta de control. Era un progres foarte rapid. Este bine de știut.

— Aș vrea să pot spune același lucru. Îmi pare rău.

— La urma urmei, *ești* doar un om.

A dat ochii peste cap auzindu-mi gluma proastă.

— Mersi mult.

Lumina care îmi umpluse corpul în timpul sărutului nostru a zăbovit. Simțeam atât de multă fericire, încât nu eram sigur cum s-o cuprind pe toată. Bucuria copleșitoare și amețeala generală m-au făcut să mă îngrijorez că nu eram suficient de responsabil. Trebuia s-o duc pe Bella acasă. N-a fost așa de greu să mă gândesc să pun capăt utopiei din după-amiaza aceasta, pentru că urma să plecăm împreună.

M-am ridicat și i-am oferit mâna. De data asta a luat-o repede și am tras-o în picioare. S-a clătinat puțin, părând nesigură pe picioare.

— Mai ești amețită de la alergare? am întrebat-o. Sau din cauza priceperii mele la sărutat?

Am râs cu voce tare. Ea mi-a cuprins încheietura mâinii cu palma rămasă liberă, ca să se echilibreze.

— Nu sunt sigură, m-a tachinat. Încă sunt năucă. Cred că-i totuși puțin din amândouă.

Corpul i se legăna aproape de al meu, dar părea mai degrabă ceva intenționat, nu de la amețeală.

— Poate că ar trebui să mă lași pe mine să șofez.

Lipsa de echilibru a părut să dispară ca prin minune. S-a îndreptat de umeri.

— Ai înnebunit?

Dacă ar fi condus ea, aveam nevoie să-și țină ambele mâini pe volan și nu puteam face nimic să-i distrag atenția. În schimb, dacă aș fi șofat eu, aveam mai multă libertate.

— Conduc mai bine decât tine în ziua ta cea mai bună. Ai reflexe mai încete.

Am zâmbit ca să știe că o tachinez. În cea mai mare parte.

Nu mi-a contrazis argumentele.

— Sunt sigură că ai dreptate, dar nu cred că nervii mei sau camioneta mea ar putea suporta.

Am încercat să aplic vrăjeala de care mă mai acuzase și altă dată. Tot nu eram sigur dacă funcționa la ea.

— Ai puțină încredere, Bella. Te rog?

N-a funcționat, poate pentru că se uita în jos. Și-a pipăit buzunarul blugilor, apoi a scos cheile și le-a strâns în pumn. A ridicat din nou privirea și a clătinat din cap.

— Nu, mi-a spus. Nicio șansă.

S-a îndreptat spre drum, ocolindu-mă. Nu mi-am dat seama dacă era încă ametită sau doar se împleticise, dar s-a clătinat la al doilea pas și am prins-o înainte să cadă. Am tras-o din nou la pieptul meu.

— Bella, am șoptit.

Îi dispăruse tot umorul din ochi și s-a lăsat spre mine cu fața ridicată. S-o sărut imediat părea atât o idee grozavă, cât și una proastă. M-am forțat să aleg varianta mai precaută.

— Bella, am depus deja foarte mult efort ca să te țin în viață, i-am reamintit pe un ton jucăuș. Nu am de gând să te las la volanul unei mașini când nici măcar nu poți merge drept. Și apoi, un prieten nu lasă pe altul să șofeze beat, am concluzionat, citând sloganul unei reclame vechi.

Ea n-avea cum să o știe. Avea doar trei ani când se lansase campania.

— Beat? a protestat ea.

Am zâmbit strengărește.

— Ești intoxicată cu prezența mea.

A oftat, acceptând înfrângerea.

— La asta nu pot să te contrazic.

A ridicat pumnul și a lăsat cheia să cadă din mâna ei într-a mea.

— Ia-o ușor, m-a avertizat. Camioneta mea e pensionară.

— Foarte sensibilă.

S-a încruntat și a strâns din buze.

— Dar tu nu ești deloc afectat? De prezența mea?

Afectat? Îmi transformase complet fiecare părticică din mine. Abia mă mai recunoșteam și eu.

Pentru prima oară într-o sută de ani, eram *recunoscător* să fiu cine eram. Fiecare aspect al vieții mele de vampir – cu excepția pericolului la adresa ei – îmi devenise brusc acceptabil, pentru că mă făcuse să trăiesc suficient de mult ca s-o întâlnesc pe Bella.

Secolele pe care le îndurasem nu mi s-ar mai fi părut așa de dificile, dacă aș fi știut ce mă așteaptă, că existența mea ducea spre ceva mai bun decât mi-aș fi putut imagina vreodată. Nu fuseseră ani pierduți, așa cum crezusem. Fuseseră ani de progres. Mă rafinasem, mă pregătisem, îmi desăvârșisem autocontrolul ca să pot avea *asta* acum.

Nu eram cu totul sigur de acest nou Edward Cullen. Extazul violent care îmi inunda fiecare celulă părea imposibil de susținut pe termen lung. Dar chiar și așa, nu voiam să mă mai întorc niciodată la vechiul eu, care mi se părea acum neterminat, incomplet. De parcă lipsea jumătate din el.

Lui i-ar fi fost imposibil să facă asta – m-am aplecat și mi-am apăsat buzele pe capătul maxilarului ei, chiar deasupra arterei care pulsa. Mi-am lăsat buzele să alunece ușor pe linia lui până la bărbie și apoi am sărutat-o tot drumul până la ureche, simțindu-i pielea catifelată și caldă cedând sub apăsarea ușoară. M-am întors încet spre bărbie, foarte aproape de buzele ei. Bella mi-a tremurat în brațe, amintindu-mi că ceea ce pentru mine reprezenta o căldură nemaiîntâlnită, pentru ea era un ger năprasnic. I-am dat drumul.

— Nu contează, i-am șoptit la ureche. Am reflexe mai bune.

Capitolul 18

Autosugestie

Fusese o idee foarte bună să insist să șofez eu.

Erau, desigur, lucrurile acelea imposibile dacă ea ar fi trebuit să-și concentreze toate simțurile omenești la drum – ținutul de mână, privitul în ochi, bucuria nespusă. Dar, mai mult decât atât, sentimentul de plenitudine oferit de lumina pură nu se diminuase deloc. Știam cât de copleșitor era pentru mine. Nu eram sigur cât de mult i-ar fi compromis ei organismul omenesc. Era mult mai precaut să lăsăm organismul neomenesc să aibă grija șofatului.

Norii se mișcau pe măsură ce soarele apunea. Când și când, o rază roșiatică pe cale să pălească îmi atingea fața. Îmi puteam doar imagina groaza pe care aș fi simțit-o cu numai o zi în urmă, dacă aș fi fost expus în asemenea fel. Acum îmi venea doar să râd. M-am simțit plin de veselie, ca și cum lumina din interiorul meu voia să scape.

Am deschis, de curiozitate, radioul. Am fost surprins să constat că se auzeau doar paraziți. Apoi, gândindu-mă la volumul sonor al motorului, am dedus că Bella nu-și bătea capul să asculte muzică în timp ce șofa. Am învârtit butonul până când am prins un post semi-inteligibil. Se auzea o melodie de Johnny Ace, care m-a făcut să zâmbesc. „Pledging My Love." Îți promit toată dragostea mea. Ce potrivit.

Am început să cânt și eu, simțindu-mă siropos, dar mă bucuram de ocazia de a-i spune aceste cuvinte. *Pentru totdeauna, te voi iubi numai pe tine.*

Nu și-a dezlipit nicio clipă ochii de pe fața mea, zâmbind într-un fel pe care puteam să-l interpretez acum ca fiind uimire.

— Îți place muzica din anii cincizeci? m-a întrebat atunci când s-a terminat melodia.

— Muzica din anii cincizeci a fost bună. Mult mai bună decât cea din anii șaizeci sau șaptezeci, brr!

Deși cu siguranță mai existau și excepții, artiștii difuzați cel mai des la cele câteva posturi radio nu se numărau printre preferații mei. Nu mă entuziasmase niciodată muzica disco.

— Anii optzeci au fost suportabili, am precizat.

Ea și-a strâns buzele pentru un moment, cu ochii tensionați ca și cum o îngrijora ceva.

— O să-mi spui vreodată câți ani ai? m-a întrebat apoi, pe un ton scăzut.

Ah, deci se temea să nu mă supere. I-am zâmbit ca să o detensionez.

— Contează atât de mult?

A părut ușurată de lejeritatea cu care i-am răspuns.

— Nu, dar încă mă întreb... Un mister nerezolvat e garantat că te va ține treaz noaptea.

A venit rândul meu să mă îngrijorez.

— Mă întreb dacă te va supăra.

Nu fusese oripilată de lipsa mea de umanitate, dar oare avea să aibă o reacție diferită când ar fi aflat de diferența de vârstă dintre noi? În foarte multe feluri reale, încă aveam șaptesprezece ani. Oare avea și ea să privească lucrurile din perspectiva asta?

Oare câți ani se gândise deja că am? Că am milenii în spate, castele gotice și accente transilvănene? Desigur, nimic din toate astea nu era imposibil. Carlisle știa persoane de genul acela.

— Încearcă-mă, m-a provocat ea.

Am privit-o în ochi, căutând răspunsuri în profunzimea lor. Am oftat. N-ar fi trebuit să am mai mult curaj după toate întâmplările prin care trecuserăm împreună? Și iată-mă aici din nou, îngrozit de faptul că aș putea s-o înspăimânt. Dar, desigur, nu mai exista nicio altă cale de a merge înainte decât cea a sincerității absolute.

— M-am născut în Chicago în 1901, am recunoscut.

Mi-am întors fața spre șosea și am privit înainte, ca să nu se simtă analizată atunci când avea să calculeze mental, dar nu m-am putut abține să nu trag puțin cu coada ochiului. Arăta relaxată într-un mod artificial, moment în care mi-am dat seama că-și controla cu grijă reacțiile. Nu voia să pară speriată exact în aceeași măsură în care eu nu voiam s-o sperii. Cu cât ne cunoșteam mai bine, cu atât păream să ne oglindim stările. Ne armonizam.

— Carlisle m-a găsit într-un spital în vara anului 1918, am continuat. Aveam șaptesprezece ani și muream de gripă spaniolă.

În momentul acela a avut o scăpare și a icnit șocată, făcând ochii mari.

— Nu-mi amintesc prea bine, am asigurat-o. S-a întâmplat cu mult timp în urmă, iar amintirile muritorilor pălesc.

Acest lucru nu a părut să o consoleze cu totul, însă a aprobat din cap. Nu a spus nimic, așteptându-mă să continui.

Știam că tocmai mă angajasem mental la sinceritate absolută, însă atunci mi-am dat seama că trebuia să existe niște limite. Erau lucruri pe care trebuia să le știe... dar și alte detalii pe care nu era înțelept din partea mea să le împărtășesc. Poate că Alice avea dreptate. Poate că, dacă Bella simțea pentru mine ceva măcar pe aproape de ceea ce simțeam eu acum, ar fi crezut că este absolut necesar să prelungim acest sentiment. *Să rămână* cu mine, așa cum spusese în poiană. Știam că nu mi-ar fi fost ușor să-i refuz ceva ce și-ar fi dorit. Mi-am ales cuvintele cu grijă.

— Totuși, îmi amintesc cum m-am simțit când... *m-a salvat* Carlisle. Nu este ceva banal, nu este ceva ce poți uita.

— Și părinții tăi? a întrebat ea pe un ton timid, după care m-am relaxat, bucuros că nu rămăsese fixată pe acea ultimă parte.

— Muriseră deja de aceeași boală. Eram singur.

Nu îmi era greu să-i povestesc toate astea. Acea parte din trecutul meu părea mai degrabă o poveste care îmi fusese spusă decât niște amintiri.

— De aceea m-a ales, am adăugat. În haosul epidemiei, nimeni nu ar fi observat că am dispărut.

— Cum te-a... salvat?

Degeaba aș fi încercat să evit întrebările dificile. M-am gândit ce era cel mai important să-i ascund.

Am ocolit răspunsul la întrebare.

— A fost dificil. Nu mulți dintre noi au reținerea necesară ca să reușească s-o facă. Dar Carlisle a fost întotdeauna cel mai uman, cel mai milos dintre noi... Nu cred că îi poți găsi vreun egal în toată istoria.

M-am gândit un moment la tatăl meu, întrebându-mă dacă alesesem cuvintele potrivite care să descrie câtă apreciere aveam pentru el. Apoi am continuat cu ceea ce consideram că-i pot spune fără grijă.

— Pentru mine a fost doar foarte, foarte dureros.

În timp ce alte amintiri care mi-ar fi putut provoca durere – cum ar fi pierderea mamei, mai ales – erau vagi și șterse, amintirea *acelei* dureri era extraordinar de clară. Am tresărit discret. Dacă avea să existe vreun moment în care Bella să mă întrebe *din nou*, perfect conștientă de ce ar fi însemnat să rămână alături de mine, această amintire ar fi ajutorul de care aveam nevoie să o refuz. M-am cutremurat la gândul că ea ar putea să treacă prin asemenea durere.

Mi-a absorbit răspunsul, cu buzele țuguiate și ochii îngustați, căzută pe gânduri. Voiam să-i înțeleg reacția,

însă știam că, dacă întrebam, mă expuneam la și mai multe întrebări directe. Mi-am continuat povestirea, sperând să-i distrag atenția.

— A acționat de singurătate. De obicei, acesta este motivul din spatele alegerii. Am fost primul în familia lui Carlisle, deși a găsit-o pe Esme curând după aceea. Ea căzuse de pe o stâncă. Au adus-o direct la morga spitalului, deși, cumva, inima încă îi bătea.

— Deci trebuie să fii pe moarte ca să devii...

Se părea că nu-i distrăsesem suficient atenția. Încă încerca să priceapă mecanismul. M-am grăbit să schimb cursul discuției.

— Nu, așa a decis Carlisle. Niciodată n-ar face asta cuiva care are altă opțiune. El zice că este mai ușor, totuși, dacă sângele este slăbit.

Mi-am îndreptat din nou privirea spre șosea. Nu ar fi trebuit să adaug partea asta. M-am întrebat dacă mă apropiam de răspunsurile pe care le căuta Bella, pentru că o parte din mine voia ca ea să știe, voia ca ea să găsească o cale să rămână alături de mine. Trebuia să mă controlez mai bine și să nu fiu așa slobod la gură. Să-mi țin în frâu latura egoistă.

— Iar Emmett și Rosalie?

I-am zâmbit. Probabil observase că dădeam din colț în colț, totuși era dispusă s-o lase așa ca să nu mă simt inconfortabil.

— Carlisle a adus-o apoi pe Rosalie în familie. Nu mi-am dat seama decât mai târziu că spera ca ea să însemne pentru mine ce însemna Esme pentru el – era precaut cu gândurile în preajma mea.

Mi-am adus aminte de dezgustul pe care l-am simțit atunci când se trădase într-un final. Rosalie nu fusese o alăturare bine primită la început – ba chiar viețile ni se complicaseră de la integrarea ei – și faptul că Carlisle se gândise că eu și cu ea am putea avea o relație mai apropiată fusese

de-a dreptul îngrozitor. Ar fi fost nepoliticos să împărtășesc nivelul la care ajunsese aversiunea mea. Nedemn de un gentleman.

— Dar ea nu a fost niciodată ceva mai mult decât o soră. Probabil că asta era modalitatea cea mai amabilă de a rezuma acel capitol. Doi ani mai târziu ea l-a găsit pe Emmett. Era la vânătoare – ne aflam în Munții Apalași pe atunci – și a găsit un urs pe cale să îl omoare. L-a cărat la Carlisle mai mult de o sută șaizeci de kilometri, pentru că se temea că nu va fi în stare s-o facă ea însăși.

Pe atunci locuiam în vecinătatea orașului Knoxville – un loc nu tocmai ideal pentru noi, meteorologic vorbind. Eram nevoiți să stăm în interior în majoritatea zilelor. Oricum nu era o situație prevăzută pentru termen lung – Carlisle făcea niște studii de patologie la Facultatea de Medicină din Universitatea Tennessee. Câteva săptămâni, câteva luni... nu era cine știe ce complicat pentru noi. Aveam acces la câteva biblioteci, iar viața de noapte din New Orleans nu era extraordinar de departe, mai ales pentru creaturi așa rapide ca noi. Cu toate astea, Rosalie, care abia ieșise din etapa incipientă de nou-născută și nu se simțea confortabil atât de aproape de oameni, refuza să se distreze. În schimb, se plângea și se lamenta, găsind câte ceva negativ la fiecare sugestie de distracție sau îmbunătățire a stării de spirit. Acum să fiu sincer, poate că nu se lamenta așa mult cu voce tare. De pildă, Esme nu era la fel de enervată ca mine.

Rosalie prefera să vâneze de una singură și, deși ar fi trebuit să o țin sub observație, ne simțeam amândoi mai ușurați că eu nu insistam pentru asta. Știa cum să aibă grijă. Toți aveam experiență în a ne controla simțurile până când ajungeam în locuri nepopulate. Și deși eram reticent să atribui orice fel de virtute acestei intruse nedorite, eram nevoit să recunosc că era extrem de talentată la autocontrol. În cea

mai mare parte datorită încăpățânării și, după părerea mea, a dorinței de a fi mai bună decât mine.

Așa că, atunci când pașii lui Rosalie, mai apăsați și mai grei decât de obicei, au întrerupt calmul acelei zile de vară din Knoxville, atunci când mirosul ei familiar i-a fost precedat de aroma puternică de sânge uman, iar gândurile îi erau sălbatice și incoerente, așteptarea mea inițială *nu* a fost că făcuse vreo greșeală.

În primul an din cea de-a doua viață a lui Rosalie, înainte să dispară în câteva misiuni de răzbunare, gândurile o dăduseră de gol clar și complet. Știam ce plănuia, așa că îl informasem și pe Carlisle. Prima oară a sfătuit-o cu blândețe, încurajând-o să-și lase în urmă viața anterioară, convins că astfel ar fi uitat, iar apoi durerea i s-ar fi diminuat. Răzbunarea nu putea să-i restituie nimic din ceea ce pierduse. Însă când a văzut că sfaturile lui se loveau de zidul furiei ei implacabile, a învățat-o care sunt modalitățile prin care să fie discretă în acțiunile întreprinse. Niciunul dintre noi n-o putea contrazice că nu merita răzbunare. Și niciunul dintre noi nu se putea abține să nu creadă că lumea avea să fie un loc mai bun fără violatorii și criminalii ce-i puseseră capăt vieții.

Crezusem că-i eliminase pe toți. Gândurile i se calmaseră de ceva timp, nu mai erau obsedate de dorința de a sparge și a rupe, a mutila și a desfigura.

Însă atunci când mirosul de sânge a inundat casa ca un tsunami, am presupus imediat că mai descoperise un complice la moartea ei. Deși nu aveam în general cuvinte de laudă pentru ea, aveam încredere în abilitatea ei de a nu face rău.

Toate așteptările mi-au fost întoarse cu susul în jos atunci când a început să urle panicată și să strige după Carlisle, cerând ajutor. Și apoi, dincolo de sunetele ascuțite ale strigătelor ei, am auzit bătaia fragilă a unei inimi.

Am alergat din camera mea, găsind-o în salonul din față chiar înainte să se oprească din țipat. Carlisle era deja acolo. Rosalie, cu părul neobișnuit de dezordonat, cu rochia preferată atât de îmbibată de sânge, încât poalele îi erau roșu aprins, căra în brațe un bărbat uriaș. Acesta abia dacă era conștient, cu ochii rătăcindu-i prin cameră, cu privirea pierdută. Pielea îi fusese sfâșiată și era plină de crestături egal distanțate, iar unele oase erau în mod clar rupte.

— Salvează-l! aproape a urlat Rosalie la Carlisle. Te rog!

Te rog, te rog, te rog, îl implora ea în gând.

Mi-am dat seama cât de mult o costau cuvintele pe care le rostea. Când trăgea aer proaspăt în piept, se cutremura, simțind mirosul de sânge atât de aproape de gura ei. Îl ținea pe bărbat cât mai departe de ea, întorcându-și fața.

Carlisle i-a înțeles chinul. L-a luat rapid pe bărbat din brațele ei și l-a așezat cu blândețe pe covorul din salon. Am auzit gândurile lui Esme, care s-a retras rapid. De îndată ce simțise mirosul de sânge, știuse imediat că trebuie să se îndepărteze, deși era la fel de confuză ca mine.

E prea târziu, a gândit Carlisle, examinându-l pe bărbat. Nu-i plăcea deloc că trebuia să o dezamăgească pe Rosalie. Deși era în mod evident nemulțumită de această a doua viață pe care i-o dăruise, rareori cerea ceva de la el. Și cu siguranță că niciodată cu atâta disperare. *Trebuie să fie cineva din familie,* a gândit Carlisle. *Cum aș putea rezista să-i fac iar rău?*

Bărbatul uriaș – care, am observat eu după ce m-am uitat mai bine la fața lui, nu era mult mai vârstnic decât mine – a închis ochii. Respirația lui superficială a început să se poticnească.

— Ce mai aștepți? a țipat Rosalie. *Moare! Moare!*

— Rosalie, eu..., Carlisle a întins mâinile într-un gest de neputință.

Apoi în mintea ei a apărut o imagine, care m-a făcut să înțeleg exact ce îi cerea lui Carlisle.

— Nu vrea să-l vindeci, am tradus rapid. Vrea să-l *salvezi*.

Rosalie a ridicat brusc ochii către mine și o privire de recunoștință intensă i-a schimbat trăsăturile într-un fel în care n-o mai văzusem până atunci. Pentru o clipă, mi-am amintit cât de frumoasă era.

Nu a trebuit să așteptăm mult timp pentru decizia lui Carlisle.

Ah! a gândit el. Și atunci am înțeles cât de multe ar fi făcut pentru Rosalie, cât de multe simțea că îi datora. N-aș putea spune că a stat să cumpănească în vreun fel.

Deja se așezase în genunchi lângă silueta rănită și ne-a făcut semn să plecăm.

— Nu sunteți în siguranță dacă rămâneți aici, a spus el, cu fața înclinându-se spre gâtul bărbatului.

Am apucat-o pe Rosalie de brațul plin de sânge și am ieșit imediat pe ușă. Nu a opus rezistență. Am ieșit amândoi în grabă din casă și nu ne-am mai oprit până n-am ajuns la râul Tennessee care era prin apropiere și ne-am scufundat în el.

Acolo, în nămolul rece de la marginea râului, în timp ce Rosalie lăsa ca sângele să-i dispară de pe rochie și de pe piele, am purtat prima noastră conversație adevărată.

Nu a vorbit foarte mult, doar mi-a arătat în mintea ei cum îl găsise pe bărbat, un străin oarecare, pe moarte, și cum ceva din chipul lui o făcuse să simtă că n-ar fi putut tolera un viitor în care el ar fi murit. Nu putea explica în cuvinte motivul. Nu putea explica în cuvinte nici *felul* cum reușise să termine călătoria aceea înfiorătoare fără să-l omoare ea însăși. Am văzut-o alergând mulți kilometri, mai repede decât se mișcase vreodată, tânjind de durere să-și satisfacă în vreun fel setea. În timp ce mi-a dezvăluit toate astea, mintea i-a devenit expusă și vulnerabilă. Încerca și ea să înțeleagă, aproape la fel de confuză ca mine.

Nu mă așteptam să mai adăugăm alt membru familiei. Nu fusesem niciodată în mod special interesat de ceea ce își dorea sau avea nevoie Rosalie. Însă deodată, văzând toată întâmplarea prin ochii ei, nu puteam decât să o susțin să fie fericită. Pentru prima dată, eram în aceeași tabără.

Nu ne puteam întoarce pentru o vreme, deși Rosalie era foarte neliniștită să afle ce se întâmpla. Am asigurat-o că, dacă nu ar fi reușit salvarea, Carlisle ar fi venit să ne spună. Așa că acum nu puteam să facem nimic altceva decât să așteptăm până când era în siguranță să ne întoarcem.

Orele acelea ne-au schimbat pe amândoi. Când Carlisle a venit, într-un final, să ne cheme acasă, ne-am întors ca frate și soră.

Pauza aceasta în care mi-am amintit cum am ajuns să-mi iubesc sora nu a durat foarte mult. Bella încă aștepta restul poveștii. M-am gândit unde rămăsesem: Rosalie, plină de sânge, ținându-și fața cât mai departe de Emmett. Poziția ei în scena aceea mi-a amintit o întâmplare mai recentă: eu însumi, chinuindu-mă să o duc pe Bella, amețită, la cabinetul medical. O alăturare interesantă de imagini.

— Nu pot decât să ghicesc ce călătorie grea trebuie să fi fost pentru ea, am concluzionat.

Degetele ne erau împletite. Am ridicat mâinile noastre și, cu dosul palmei mele, am mângâiat-o pe obraz.

Ultima fărâmă de lumină roșie din cer pălise și se transformase în mov intens.

— Dar a reușit, a spus Bella după o tăcere scurtă, nerăbdătoare să-mi continui povestea.

— Da. A văzut pe fața lui ceva care a făcut-o îndeajuns de puternică.

În mod absolut uimitor, avusese dreptate. Incredibil cum se potriviseră ca două jumătăți ale aceluiași întreg. Oare fusese soarta, sau un noroc de proporții astronomice? Nu reușisem niciodată să hotărăsc care dintre cele două.

— Și sunt împreună chiar de atunci, am urmat. Uneori locuiesc separat de noi, ca soț și soție.

Și oh, cât de mult mă bucuram de momentele acelea. Îi iubeam pe Rosalie și pe Emmett separat, însă Emmett și Rosalie atunci când erau singuri împreună, auziți numai de raza inevitabilă de intercepție a minții mele, erau absolut groaznici.

— Dar cu cât mai tineri pretindem că suntem, cu atât mai mult putem sta într-un singur loc. Forks părea perfect, așa că ne-am înscris toți la liceu. Am râs. Bănuiesc că va trebui să mergem *iar* la nunta lor peste câțiva ani.

Lui Rosalie îi plăcea la nebunie să se mărite. Cred că ocazia repetării nunții era partea ei preferată din imortalitate.

— Alice și Jasper? a întrebat Bella.

— Alice și Jasper sunt două creaturi foarte rare. Amândoi și-au dezvoltat o conștiință, cum îi spunem noi, fără călăuzire exterioară. Jasper aparținea altei... familii. Am evitat cuvântul corect, controlându-mi un fior pe șira spinării atunci când mi-am amintit de începuturile lui. Un tip *foarte* diferit de familie. A devenit deprimat și a rătăcit de unul singur. Alice l-a găsit. La fel ca mine, și ea are anumite însușiri mai deosebite față de cei obișnuiți din specia noastră.

Surprinderea ei la auzul acelei informații a fost atât de mare, încât a răzbătut de sub masca de calm pe care o afișa.

— Serios? Dar ai spus că tu ești singurul care poate auzi gândurile oamenilor.

— Așa este. Ea știe alte lucruri. Ea *vede* lucruri – lucruri care s-ar putea întâmpla, lucruri care vin.

Lucruri care acum nu aveau să se întâmple niciodată. Trecusem de ce era mai rău. Deși încă... mă deranja cât de începătoșată devenise noua viziune, cea cu care puteam să trăiesc. Cealaltă – cu Alice și Bella amândouă albe și reci – fusese mult mai clară. Nu conta asta. Nu avea cum să

conteze. Învinsesem un viitor imposibil și cu siguranță că aveam să câștig și în fața acestuia.

— Dar este foarte subiectivă, am continuat, auzindu-mi tonalitatea mai dură din glas. Viitorul nu este bătut în cuie. Lucrurile se pot schimba.

I-am privit pielea de culoarea smântânii amestecate cu caise, aproape ca să mă asigur că era așa cum trebuia, după care m-am uitat în altă parte când mi-a surprins privirea.

— Ce fel de lucruri vede? a insistat Bella.

I-am dat răspunsurile sigure, profețiile adeverite.

— L-a văzut pe Jasper și a știut că o căuta înainte să o știe el însuși.

Reunirea lor fusese magică. Ori de câte ori Jasper se gândea la acel moment, toată casa se relaxa într-o stare de fericire, visând cu ochii deschiși, atât de puternice erau emoțiile lor comune.

— L-a văzut pe Carlisle și pe familia noastră și au venit împreună să ne găsească.

Am omis să povestesc despre prima întâlnire, atunci când Alice și Jasper s-au prezentat în fața lui Carlisle, care era extrem de prudent, a lui Esme, înfricoșată, și a lui Rosalie, ostilă. Aspectul belicos al lui Jasper îi îngrijorase așa de mult, însă Alice știuse exact ce să spună ca să le domolească neliniștile. Normal că știuse exact ce să spună. Avusese viziuni cu fiecare versiune posibilă a momentului întâlnirii, după care alesese cursul cel mai bun. Nu fusese o întâmplare faptul că eu și cu Emmett nu eram acasă. Preferase varianta mai ușoară, în care nu erau prezenți apărătorii principali ai casei.

Era greu de crezut cât de multe rădăcini prinseseră deja când eu și cu Emmett ne-am întors acasă, câteva zile mai târziu. Am fost amândoi șocați, iar Emmett a fost gata de luptă de îndată ce a pus ochii pe Jasper. Însă Alice a alergat

înspre noi și m-a cuprins în brațe înainte să apuc să rostesc vreun cuvânt.

Nu m-am temut de ceea ce putea fi un atac. Gândurile ei erau atât de sigure de mine, atât de pline de *dragoste* pentru mine, încât am avut senzația că-mi pierdusem memoria din a doua mea viață. Pentru că această micuță nemuritoare mă cunoștea perfect, mai bine decât oricine altcineva din familia mea actuală. Cine era ea?

O, Edward! În sfârșit! Fratele meu! În sfârșit suntem împreună!

După care, cu brațele strânse în jurul taliei mele – brațele mele au ezitat, însă până la urmă s-au așezat pe umerii ei –, a trecut în minte rapid prin toată viața ei, de la prima amintire până în momentul prezent, și apoi a trecut la viitor și la câteva momente importante din următorii noștri ani împreună. A fost foarte ciudat să-mi dau seama, în clipa aceea, că și eu o cunoșteam pe ea.

— Emmett, i-am spus eu, îmbrățișând-o încă pe sora mea nouă, ea este Alice. Postura agresivă a lui Emmett s-a schimbat într-una de nedumerire. Face parte din familia noastră. Iar acela este Jasper. O să-ți placă la nebunie de el.

Existau atât de multe povești despre Alice, atât de multe miracole și fenomene, paradoxuri și enigme, că aș fi putut să petrec tot restul săptămânii pentru a-i povesti Bellei versiunea concisă. În loc de asta, i-am dat câteva detalii mai simple și mai practice.

— Ea este cea mai sensibilă față de ne-oameni. De exemplu, vede întotdeauna dacă se apropie un alt grup din specia noastră. Și dacă reprezintă vreo amenințare.

Alice devenise și ea unul dintre apărătorii familiei noastre.

— Și sunt mulți... din specia voastră? a întrebat Bella, părând ușor zguduită de ideea aceasta.

— Nu, nu mulți, am asigurat-o. Dar majoritatea nu se stabilesc într-un loc. Doar cei ca noi, care au renunțat să vă

vâneze pe voi – am ridicat o sprânceană la ea și am strâns-o de mână – pot să locuiască împreună cu oamenii pentru orice perioadă de timp. Am mai găsit doar o singură familie ca a noastră, într-un sătuc din Alaska. Am locuit împreună pentru o vreme, dar eram prea mulți, deci prea vizibili. Și plus de asta Tanya, conducătoarea acelui clar, era insistentă până la hărțuire de-a dreptul. Cei dintre noi care trăiesc... diferit, au tendința să se adune laolaltă.

— Și ceilalți?

Ajunseserăm la ea acasă. Nu era nimeni, nu se vedea lumină la niciuna dintre ferestre. Am parcat în locul ei obișnuit și am oprit motorul. Liniștea bruscă s-a simțit foarte intimă, acolo în întuneric.

— Majoritatea sunt nomazi, i-am răspuns. Toți am trăit așa în unele momente. Devine obositor, ca orice altceva. Dar ne mai întâlnim din când în când, pentru că majoritatea preferăm nordul.

— De ce?

Am zâmbit larg și am înghiontit-o ușor cu cotul.

— Ai avut ochii închiși toată după-amiaza asta? Crezi că aș putea să merg pe stradă în plin soare fără să provoc accidente rutiere? Este un motiv pentru care am ales Peninsula Olympic, unul dintre cele mai înnorate locuri din lume. Este plăcut să poți ieși afară în timpul zilei. Nu îți poți imagina cât te poate plictisi noaptea în optzeci și ceva de ani.

— Deci de aici au venit legendele, a spus ea, încuviințând gânditor.

— Probabil.

De fapt, exista o sursă precisă în spatele acestor legende, însă nu era un subiect în care voiam să intru. Cei din clanul Volturi erau departe și foarte pătrunși de misiunea lor ca polițiști în lumea vampirilor. Nu aveau să afecteze niciodată viața Bellei dincolo de codul pe care-l concepuseră ca să protejeze intimitatea nemuritorilor.

— Iar Alice a venit dintr-o altă familie, ca Jasper? a întrebat ea.

— Nu, și acesta *este* un mister. Alice nu-și amintește viața ei omenească deloc.

Îi văzusem prima amintire. Lumina puternică a soarelui de dimineață, o ceață ușoară atârnând în aer. O înconjura iarba deasă și încâlcită, iar stejari imenși umbreau văgăuna în care se trezise. În afară de asta, nu mai exista nimic, niciun semn de identitate sau de scop. Își privise pielea palidă, strălucind în soare, fără să știe cine era sau ce era. Și apoi îi apăruse prima viziune.

Chipul unui bărbat, fioros, dar și rănit, înfricoșat, dar frumos. Ochi roșu intens și păr bogat auriu. Odată cu acel chip venise și o siguranță profundă a apartenenței. Și apoi îl văzuse rostind un nume.

Alice.

Își dăduse seama că era numele ei.

Viziunile i-au arătat cine era deja sau au format-o în cine avea să devină. Erau singurul ajutor de care avea parte în acest demers.

— Și nu știe cine a creat-o, i-am spus Bellei. S-a trezit singură. Oricine a făcut-o a plecat și niciunul dintre noi nu înțelege de ce sau cum a putut. Dacă nu ar fi avut cealaltă însușire, dacă nu i-ar fi văzut pe Jasper și pe Carlisle și nu ar fi știut că într-o zi va deveni una dintre noi, s-ar fi transformat probabil într-o sălbatică absolută.

Bella s-a gândit în liniște la toate astea. Îmi dădeam seama că îi era greu să înțeleagă. Și familiei mele îi luase o vreme să se adapteze. M-am întrebat care va fi următoarea ei întrebare.

Apoi stomacul i-a protestat gălăgios și mi-am dat seama că fuseserăm împreună toată ziua și că nu ea mâncase nimic în tot acel timp. Trebuia să fiu mai atent la nevoile umane.

— Îmi cer scuze, te reții de la cină.

— Sunt OK, sincer, a răspuns ea, un pic prea rapid.

— Nu am mai petrecut niciodată atâta timp în preajma cuiva care se hrănește cu mâncare, mi-am cerut scuze. Tind să uit.

O scuză jalnică. Atunci când a răspuns, expresia ei a fost deschisă total, vulnerabilă.

— Vreau să rămân cu tine.

Din nou, cuvântul *rămân* părea să cântărească mai mult decât de obicei.

— Nu pot să intru? am întrebat-o delicat.

A clipit de două ori, în mod clar surprinsă de idee.

— Ai vrea?

— Da, dacă nu-i nicio problemă.

M-am întrebat dacă se gândise că am nevoie de o invitație explicită ca să intru în casă. Gândul acela m-a făcut să zâmbesc, apoi să mă încrunt, atunci când am simțit un junghi de vinovăție. Trebuia să fiu sincer cu ea. Din nou. Dar care să fie cea mai bună modalitate prin care să recunosc o faptă așa rușinoasă?

Am reflectat la asta cât am coborât din mașină și m-am dus să-i deschid portiera.

— Foarte uman, m-a lăudat ea.

— Încep să îmi amintesc.

Am mers împreună cu viteza oamenilor prin curtea liniștită și întunecată ca și cum făceam ceva absolut normal. Bella mi-a tot aruncat întruna priviri, zâmbind în sinea ei. M-am întins să scot cheia de la casă din ascunzătoare atunci când am trecut pe acolo, apoi i-am deschis ușa. A ezitat, privind holul întunecat.

— Ușa era descuiată?

— Nu, am folosit cheia de sub streașină.

Am pus la loc cheia respectivă, iar ea s-a dus să aprindă lumina din verandă. Când s-a întors, razele galbene i-au proiectat umbre dure pe față când și-a ridicat ambele

sprâncene spre mine. Îmi dădeam seama că voia să fie fermă, însă colțurile buzelor îi erau strânse ca și cum se forța să nu zâmbească.

— Eram curios cu privire la tine, am mărturisit.

— M-ai spionat?

Nu părea un subiect cu care să glumești, însă mai avea puțin și izbucnea în râs.

Ar fi trebuit să-i mărturisesc totul atunci, dar a continuat cu tonul ei care mă tachina.

— Ce altceva mai este de făcut noaptea?

N-am ales bine, am fost laș. Ea a auzit doar o glumă și nu recunoașterea faptelor mele. Mi-am dat seama că în mod ciudat, chiar dacă cel mai mare coșmar se rezolvase, tot continua să-mi fie frică. Dar desigur, problema aceasta nu era decât vina mea, provocată doar de comportamentul meu extrem de nepotrivit.

A clătinat ușor din cap, după care mi-a făcut semn să intru. Am trecut pe lângă ea pe hol ca să aprind luminile, să nu se împiedice pe întuneric. M-am așezat la masa mică din bucătărie și am privit în jur, examinând unghiurile care nu se vedeau de afară prin fereastră. Încăperea era îngrijită și călduroasă, luminoasă de la vopseaua galbenă țipătoare care era cumva înduioșătoare în încercarea nereușită de a imita lumina soarelui. Totul mirosea a Bella, ceea ce ar fi trebuit să fie dureros, însă mi-am dat seama că, într-un fel ciudat, îmi plăcea. Chiar eram masochist.

Ea m-a privit cu o expresie pe care n-o puteam interpreta. Un pic de confuzie, cred, un pic de mirare. Ca și cum nu era sigură că eram real. Am zâmbit și i-am făcut semn către frigider. S-a întors în direcția lui, surâzând larg. Am sperat că avea de mâncare ceva ce putea fi preparat rapid. Poate că ar fi trebuit să o duc la cină în oraș? Nu mi s-a părut însă o idee bună să ne expunem în fața unor străini. Noua noastră relație era încă prea unică, prea proaspătă. Orice obstacol

care ne-ar fi constrâns să nu vorbim ar fi fost de neîndurat. O voiam pentru mine.

I-a luat un minut să găsească o opțiune acceptabilă. A scos o caserolă și a pus-o în cuptorul cu microunde. Mirosea a oregano, ceapă, usturoi și sos de roșii. Ceva italienesc. Se uita fix la farfurie în timp ce se rotea în cuptor.

Poate că trebuia să învăț să gătesc. Cu siguranță, lipsa abilității de a aprecia aromele la fel ca oamenii avea să fie un impediment, însă procesul părea să implice un factor matematic și eram sigur că mă puteam educa să recunosc mirosurile corecte.

Pentru că am simțit brusc că aceasta era doar prima dintr-un șir lung de seri liniștite împreună. Urma să avem ani de zile de experiențe similare. Ea și cu mine, bucurându-ne unul de prezența celuilalt. Atât de multe ore... lumina dinăuntrul meu părea să se întindă și să crească, și m-am gândit din nou că puteam să o iau razna.

— Cât de des? a întrebat Bella fără să se uite la mine.

Gândurile îmi erau atât de prinse de imaginea aceea intensă din viitor, încât nu mi-am dat seama imediat la ce se referea.

— Poftim?

Tot nu s-a întors.

— Cât de des ai venit aici?

Ah, bun. Era timpul să-mi fac curaj. Timpul să fiu sincer, indiferent de consecințe. Deși după cum decursese ziua, eram destul de sigur că avea să mă ierte într-un final. Speram eu.

— Vin aici aproape în fiecare noapte.

S-a întors să se uite la mine cu o privire șocată.

— De ce?

Sinceritate.

— Ești interesantă când dormi. Vorbești.

— Nu! a strigat ea.

S-a îmbujorat și era atât de rușinată, încât i s-a înroșit până și fruntea. În încăpere s-a făcut de o mie de ori mai cald, atunci când îmbujorarea ei a încălzit aerul din jur. S-a sprijinit de blatul din spatele ei, strângându-l atât de tare, încât încheieturile i s-au albit. Șocul era singura emoție pe care puteam să i-o citesc pe față, însă eram sigur că aveau să urmeze și altele.

— Te-ai supărat pe mine?

— Depinde! a răspuns fără să tragă aer în piept.

Depinde? M-am întrebat ce anume ar fi putut schimba efectele infracțiunii mele. Ce o putea face mai gravă sau mai puțin gravă? Eram dezgustat de faptul că Bella se abținea să emită o judecată până când nu știa exact cât de deplasată îmi fusese pânda. Oare se gândise că fusesem depravat, ca orice obsedat sexual? Că o pândisem din umbră, sperând să-și expună corpul? Mi s-ar fi întors stomacul pe dos, dacă așa ceva ar fi fost fizic posibil.

Oare m-ar fi crezut dacă aș fi încercat să-mi explic chinul de a sta departe de ea? Putea să creadă cineva magnitudinea catastrofelor pe care mi le imaginasem, gândindu-mă că ar putea să nu fie în siguranță? Toate fuseseră mult exagerate. Și totuși, dacă acum nu am fi fost împreună, știam că aceleași pericole imposibile ar fi început să mă frământe iar.

Au trecut secunde lungi, cuptorul cu microunde a anunțat că și-a terminat treaba, însă Bella nu a mai spus nimic.

— De ce? am întrebat-o.

Ea a răspuns mormăit.

— De ceea ce ai auzit!

M-am simțit ușurat de faptul că nu mă credea capabil de vreun fel de supraveghere vulgară. Singura ei grijă era rușinea despre ceea ce aș fi putut auzi? Ei bine, puteam s-o consolez în privința asta. *Ea* nu avea nimic de care să-i fie rușine. Am sărit în picioare și m-am grăbit să o iau de

mână. O parte din mine a tresărit de încântare că puteam să fac asta cu atâta ușurință.

— Nu fi supărată! am rugat-o.

Se uita în jos. M-am aplecat astfel încât fețele noastre să fie la același nivel și am așteptat până când mi-a întâlnit privirea.

— Ți-e dor de mama ta. Ești îngrijorată cu privire la ea. Și când plouă, am murmurat, sunetele te neliniștesc. Vorbeai mult despre casa ta, dar acum o faci mai rar. Odată ai spus: „E prea *verde*."

Am râs liniștit, încercând să-i smulg un zâmbet. Sigur își dădea și ea seama că n-avea de ce să se rușineze în asemenea măsură.

— Altceva? a vrut ea să știe, ridicând din sprânceană.

Felul în care și-a întors iar ochii, privind când în jos, când în sus, m-a ajutat să-mi dau seama de ce anume era îngrijorată.

— Ai spus numele meu, am recunoscut.

A tras aer în piept, după care a expirat cu un oftat.

— De multe ori?

— Ce înseamnă „de multe ori" mai exact?

Iar a coborât ochii.

— Oh, nu!

M-am întins și am luat-o cu grijă în brațe. S-a sprijinit de pieptul meu, încă ascunzându-și fața.

Oare se gândea că simțisem altceva decât bucurie pură la auzul numelui meu pe buzele ei? Era unul dintre sunetele mele preferate, împreună cu sunetul respirației ei, al bătăilor inimii ei...

I-am șoptit la ureche răspunsul meu.

— Nu-ți fie rușine... Dacă aș putea visa și eu, te-aș visa numai pe tine. Și nu îmi este rușine de asta.

Cât de mult îmi dorisem cândva să o pot visa și eu! Cât de mult tânjisem după așa ceva. Iar acum, realitatea era mai

bună decât visele. Nu aș fi dat nicio secundă din ea pentru niciun fel de timp petrecut inconștient, fie el și vis.

Corpul i s-a relaxat. A oftat, scoțând un sunet plăcut de parcă ar fi tors sau murmurat.

Oare puteam spera că asta a fost tot? Nu aveam să primesc nicio pedeapsă pentru comportamentul meu scandalos? Știam că meritam o pedeapsă mai serioasă, dar acum păream mai degrabă să fiu recompensat.

Dincolo de inima ei bubuind în brațele mele am început să percep și alt sunet. Se apropia o mașină, iar gândurile șoferului erau foarte discrete. Obosite după o zi plină. Abia aștepta promisiunea mâncării și odihnei la care îl invitau luminile calde de la ferestre. Totuși, nu aveam cum să fiu sigur la ce se gândea.

Nu voiam să mă mișc de unde eram. Mi-am apăsat obrazul de părul Bellei și am așteptat până când a auzit și ea mașina tatălui. Corpul i s-a încordat.

— Tatăl tău ar trebui să știe că sunt aici?

A ezitat.

— Nu sunt sigură...

— Altă dată atunci...

Am ieșit în grabă din încăpere și am zbughit-o pe scară în întunecimea holului micuț dintre dormitoare. Mai fusesem aici o dată, când îi căutasem o pătură.

— Edward! a șoptit ea tare din bucătărie.

Am râs suficient de tare ca să știe că sunt pe aproape.

Tatăl ei a urcat cu pași apăsați treptele până la ușa de la intrare, ștergându-și ambele ghete, pe rând, de covoraș. A băgat cheia în broască, după care a mormăit când a văzut că ușa era descuiată.

— Bella? a strigat el când a deschis ușa.

Gândurile lui au perceput mirosul de mâncare din cuptorul cu microunde și stomacul i-a chiorăit.

Mi-am dat seama că nici Bella nu mâncase *încă*. M-am gândit că fusese bine că ne întrerupsese tatăl ei. În ritmul ăsta aveam să o înfometez.

Însă o părticică din mine era ușor... melancolică. Atunci când o întrebasem dacă voia ca tatăl ei să știe că eram acolo, că eram împreună, îmi dorisem ca răspunsul ei să fi fost altul. Desigur, avea multe la care să se gândească înainte să mă prezinte. Sau poate că nu voia ca el să știe vreodată că cineva ca mine era îndrăgostit de ea, ceea ce era perfect în regulă. Mai mult decât în regulă.

Și sincer să fiu, m-aș fi simțit inconfortabil dacă i-aș fi cunoscut oficial tatăl așa cum eram îmbrăcat. Sau mai bine zis, *dezbrăcat*. Presupun că trebuia să fiu recunoscător pentru reticența ei.

— Aici sunt, a răspuns Bella.

Am auzit mormăitul încet de luare la cunoștință al tatălui ei când a încuiat ușa, după care pașii lui apăsați spre bucătărie.

— Poți să-mi pui și mie niște lasagna? a întrebat Charlie. Sunt rupt.

Mi-a fost ușor să interpretez sunetele produse de Bella mișcându-se prin bucătărie, în timp ce Charlie se instala, chiar și fără ocazia de a avea niște gânduri prin care să o privesc. Mesteca – Bella mânca în sfârșit ceva. Am auzit frigiderul deschizându-se și închizându-se. Cuptorul cu microunde bâzâind. Un lichid – prea vâscos ca să fie apă, probabil că era lapte – turnat în pahare. O farfurie pusă cu grijă pe masa de lemn. Zgomotul de la scaunele trase pe podea și momentul în care Bella s-a așezat.

— Mersi, a spus Charlie, după care au mâncat amândoi în tăcere câteva momente.

Bella a rupt liniștea în care își țineau companie.

— Cum a fost ziua?

Tonalitatea îi părea dezinteresată, ca și cum era cu mintea în altă parte. Am zâmbit.

— Bine, peștii au mușcat... dar tu? Ai făcut tot ce voiai să faci?

— Nu chiar – a fost prea frumos afară ca să stau în casă.

Răspunsul ei nepăsător nu a fost la fel de relaxat ca al lui. Nu era pricepută să se ascundă de tatăl ei.

— A fost o zi drăguță, a fost el de acord, părând să nu-i bage de seama tensiunea din glas.

S-a auzit un scaun mișcându-se.

— Te grăbești? a întrebat Charlie.

Bella a înghițit cu zgomot.

— Da, sunt obosită. Mă duc la culcare devreme.

Pașii i s-au mișcat spre chiuvetă și apoi s-a auzit zgomotul apei.

— Pari cam încordată, a continuat Charlie.

Deci nu era așa de neatent cum crezusem. Nu aș mai fi ratat aceste lucruri dacă mintea lui nu ar fi fost așa de greu de înțeles. Am încercat să pricep ceva din gândurile lui. Bella uitându-se spre hol. Îmbujorarea bruscă a Bellei. Doar asta părea să fi observat. Apoi o amestecătură bruscă de imagini, în ceață și fără pic de context. O mașină Impala model 1971, galben mușchi. Sala de sport a liceului din Forks, decorată cu hârtie creponată. Un leagăn pe verandă și o fată cu panglici verde aprins în părul deschis la culoare. Două scaune din mușama roșie la un bar cromat strălucitor dintr-un local ieftin. O fată cu bucle lungi și închise la culoare, plimbându-se pe o plajă sub clar de lună.

— Serios? s-a prefăcut Bella nevinovată.

Apa curgea în chiuvetă, iar eu auzeam frecatul buretelui de vase pe farfurii.

Charlie încă se gândea la lună.

— E sâmbătă, a anunțat el ca din senin.

Bella nu părea să știe ce să răspundă. Nici eu nu știam încotro avea să se îndrepte conversația asta.

Într-un final, bărbatul a continuat:

— N-ai planuri astă-seară?

Acum am înțeles imaginile din mintea lui. Seri de sâmbătă din tinerețe? Poate.

— Nu, tată, tot ce vreau este să mă culc. Părea oricum, numai obosită nu.

Charlie a pufnit o dată.

— Niciunul dintre băieții din oraș nu-i genul tău, nu?

Oare era îngrijorat că Bella nu ducea o viață normală de adolescentă? Că pierdea ceva? Pentru o secundă am simțit un junghi profund de îndoială. Oare trebuia să mă îngrijorez și eu de același lucru? Oare de ce experiențe o privam?

Apoi însă m-a inundat sentimentul de siguranță din poiană și sentimentul că făceam ceea ce *trebuia*. Eram meniți unul pentru celălalt.

— Nu, niciunul dintre băieți nu mi-a atras atenția încă, a răspuns Bella pe un ton ușor superior.

— Mă gândeam că poate Mike Newton... ai spus că-i prietenos.

Nu mă așteptasem la una ca *asta*. Am simțit un cuțit de furie răsucindu-mi-se în piept. De fapt nu furie, mi-am dat seama. Gelozie. Nu eram sigur dacă îmi mai displăcuse cineva atât de tare ca acest băiat inutil și nesemnificativ.

— E *doar* un prieten, tată.

Nu mi-am dat seama dacă Charlie s-a supărat sau s-a simțit ușurat la auzul răspunsului ei. Poate că o combinație între ambele.

— Oricum, tu ești prea bună pentru ei, a spus. Așteaptă până ajungi la facultate ca să începi să cauți.

— Și mie mi se pare o idee nemaipomenită, a fost Bella imediat de acord.

Apoi a făcut stânga împrejur și a început să urce treptele. Pășea încet – probabil ca să accentueze faptul că era obosită –, așa că am avut suficient timp să ajung înaintea ei în cameră. Pentru eventualitatea în care ar fi urcat și Charlie. Nu cred că și-ar fi dorit să mă găsească acolo, pe jumătate dezbrăcat, trăgând cu urechea.

— Noapte bună, draga mea! a strigat Charlie în urma ei.

— Ne vedem mâine-dimineață, tată, a răspuns ea cu o voce care încerca să pară obosită, dar eșua lamentabil.

Nu mi se părea potrivit să mă așez, ca de obicei, în balansoar, nevăzut în cel mai întunecat colț al camerei. Fusese ascunzătoarea mea atunci când nu dorisem ca ea să știe că eram acolo. Pe vremea când intram prin efracție.

M-am așezat pe patul ei, cel mai evident loc din cameră, acolo unde nu ar fi existat niciun risc să pară că încerc să mă ascund.

Știam că mirosul ei avea să mă năpădească. Mirosul de detergent era suficient de proaspăt, semn că spălase recent cearșafurile, dar nu mai puternic decât mirosul ei. Oricât era de copleșitor, era totodată și dureros de plăcut să fiu înconjurat într-un fel atât de intens de dovada existenței ei.

De îndată ce a intrat în cameră, Bella nu și-a mai târșâit picioarele. A trântit ușa în urma ei, apoi a alergat în vârful picioarelor la fereastră. Direct pe lângă mine, fără să-mi arunce o privire. A deschis geamul și s-a aplecat afară, uitându-se în noapte.

— Edward? a șoptit ea tare.

Presupun că, până la urmă, locul meu de relaxare nu era atât de evident. Am râs încet de încercarea mea de a fi așa la vedere, după care am răspuns:

— Da?

S-a întors atât de repede, încât aproape și-a pierdut echilibrul. S-a prins cu o mână de rama geamului ca să-și recapete stabilitatea. Cealaltă mână și-a dus-o la gât.

— Vai! a spus ea gâtuit.

S-a lăsat să alunece de peretele din spatele ei, aproape cu încetinitorul, până când s-a așezat pe podeaua de lemn.

Încă o dată, părea că tot ce făceam era greșit. Măcar de data asta eram mai degrabă amuzant decât înfricoșător.

— Îmi pare rău.

A încuviințat din cap.

— Lasă-mă un minut să-mi repornesc inima.

De fapt, inima ei bubuia de zor de la șocul pe care i-l provocasem.

M-am ridicat, controlându-mă să mă mișc încet și precaut. Adică să mă mișc ca un om. Ea mă privea, captivată de fiecare gest, moment în care un zâmbet a început să i se formeze în colțul buzelor.

Observându-i buzele, am simțit că era prea departe de mine. M-am aplecat și am ridicat-o în brațe cu grijă, cu brațele înfășurate în jurul umerilor ei, apoi am așezat-o lângă mine, cu doar câțiva centimetri între noi. Mult mai bine așa.

Mi-am pus mâinile peste ale ei, primind arsura provocată de atingerea pielii Bellei cu un sentiment de ușurare.

— De ce nu stai lângă mine?

A zâmbit larg.

— Ce-ți face inima? am întrebat-o, deși bătea cu atâta putere, încât simțeam vibrațiile subtile dansând în aerul din jurul ei.

— Tu să-mi spui, mi-a întors-o ea. Sunt sigură c-o auzi mai bine decât mine.

Corect. Am râs cu blândețe, iar zâmbetul ei s-a lărgit și mai mult.

Vremea era încă plăcută. Norii se risipiseră și o rază argintie de lună i-a atins pielea, făcând-o să aibă un aspect de-a dreptul ceresc. M-am întrebat cum arătam eu în ochii ei, care păreau plini de uluire, așa cum probabil erau și ai mei.

La parter, ușa s-a deschis și s-a închis. În preajma casei nu se mai auzeau alte gânduri în afară de firul narativ înceţoşat al lui Charlie. M-am întrebat unde se ducea. Nu departe... s-a auzit un zgomot metalic, un zăngănit discret. În minte i-a apărut ceva care semăna cu un circuit electric.

Ah. Camioneta ei. M-a surprins puțin că Charlie lua măsuri așa de extreme ca s-o împiedice pe Bella să facă ce credea el că are de gând să facă.

Eram gata să menționez comportamentul ciudat al lui Charlie, când expresia ei s-a schimbat brusc. I-au fugit ochii spre ușa dormitorului după care înapoi la mine.

— Pot avea un minut în care să fiu umană? m-a întrebat ea.

— Desigur, i-am răspuns imediat, amuzat de formularea aceea.

Dintr-odată, a coborât sprâncenele și s-a încruntat la mine.

— Stai aici, mi-a ordonat pe un ton ferm.

Era cea mai ușoară cerință pe care o avusese cineva pentru mine. Nimic din ce mi-aș fi imaginat nu m-ar fi convins să plec acum din cameră.

Am răspuns pe un ton serios, ca să se potrivească cu al ei.

— Da, doamnă.

M-am îndreptat și mi-am încordat în mod evident toți mușchii. A zâmbit, mulțumită de gestul meu.

I-a luat un minut să-și adune lucrurile, după care a ieșit din cameră. Nu a făcut nicio încercare să ascundă sunetul de închidere a ușii. Apoi s-a trântit mai sonor o altă ușă. Baia. Am presupus că făcea asta parțial ca să-l convingă pe Charlie că nu avea de gând să facă nimic necuviincios. Era puțin probabil ca bărbatul să-și poată imagina exact ce *avea* ea de gând să facă. Dar era un efort irosit. Charlie s-a întors în casă peste alte câteva momente. Mi s-a părut că sunetul dușului care curgea la etaj l-a nedumerit.

În timp ce o așteptam pe Bella, am avut în sfârșit ocazia să-i examinez colecția mică de cărți și reviste de lângă pat. După câte întrebări îi pusesem, n-am avut parte de multe surprize. Am găsit un singur volum cartonat în biblioteca ei, prea recent ca să fi apărut încă în ediție broșată. Era un exemplar din *Tooth and Claw*, una dintre cărțile ei preferate pe care nu o citisem niciodată. Nu apucasem să-mi fac timp să recuperez acest neajuns, fiind prea ocupat să o urmăresc pe Bella peste tot ca un bodyguard dement. Am deschis acum romanul și am început.

Pe măsură ce citeam, mi-am dat seama că Bellei îi lua mai mult timp decât de obicei. Ca de fiecare dată, în gândurile mele a ieșit la iveală neliniștea constantă că, în cele din urmă, avea să vadă la mine ceva care să o împingă să mă evite. Am încercat să ignor sentimentul acesta. Puteau fi o groază de motive pentru care Bella întârzia. M-am concentrat pe carte în schimb. Îmi dădeam seama de ce era una dintre favoritele ei – era și ciudată, și fermecătoare. Desigur, orice poveste de dragoste triumfătoare avea să se potrivească cu starea mea de spirit de astăzi.

Ușa de la baie s-a deschis. Am pus cartea la loc – reținând numărul paginii, 166, ca să reiau mai târziu lectura – și mi-am ocupat poziția de statuie. Dar am fost dezamăgit. În loc să se întoarcă, Bella a coborât pe scară. S-a oprit pe treapta cea mai de jos.

— Noapte bună, tată! a strigat ea.

Simțeam că gândurile lui Charlie erau puțin confuze, dar n-am înțeles nimic altceva din ele.

— Noapte bună, Bella, a mormăit el.

Apoi a luat-o înapoi pe scară, urcând câte două trepte odată, părând grăbită. A deschis ușa larg – ochii ei mă căutau în întuneric înainte să intre – și apoi a închis-o cu fermitate în urma ei. Atunci când m-a găsit așa cum se așteptase, pe față i s-a întins un zâmbet larg.

Mi-am întrerupt nemișcarea perfectă ca să-i întorc zâmbetul.

A ezitat o clipă – și-a trecut ochii peste pijamaua uzată –, apoi și-a încrucișat brațele într-o poziție aproape de scuză.

M-am gândit că poate îi înțelesesem întârzierea. Nu era frica de monștri, ci o frică mai comună. Timiditatea. Puteam să înțeleg de ce, acum că nu ne mai aflam în soarele și magia poienii, se simțea probabil nesigură. Și eu eram pe teren străin.

M-am întors la obiceiurile vechi și am tachinat-o, încercând să-i înlătur nesiguranțele. I-am lăudat noua ținută cu un zâmbet și am comentat:

— Drăguț.

S-a încruntat, totuși umerii i s-au relaxat.

— Nu, am insistat eu. Îți stă bine.

Poate că era o descriere prea simplă. Cu părul ud căzându-i în cascade peste umeri, cu fața strălucind în lumina lunii, arăta mai mult decât bine. Limba engleză avea nevoie de un cuvânt care să descrie întrepătrunderea dintre o zeiță și o nimfă.

— Mersi, a murmurat, după care a venit să se așeze lângă mine, la fel de aproape ca înainte.

De data aceasta s-a așezat turcește. Genunchiul ei îmi atingea piciorul, un punct puternic de căldură.

Am arătat cu mâna ușa, apoi camera de sub noi, acolo unde gândurile tatălui ei erau încă niște bombăneli.

— Ce-a fost asta? am întrebat.

A afișat un mic zâmbet de superioritate.

— Charlie crede că mă strecor afară.

— Oh! M-am mirat cât de bine se potrivea versiunea mea despre gândurile tatălui ei cu versiunea ei. De ce?

A făcut ochii mari, prefăcându-se nevinovată.

— Se pare că arăt puțin cam entuziasmată.

Ca să-i continui gluma, i-am pus mâna sub bărbie și i-am ridicat ușor fața spre lună ca și cum aș fi vrut să o examinez

mai îndeaproape. Însă în momentul în care i-am atins fața, toate glumele mi-au zburat din minte.

— Chiar arăți cam febrilă, am murmurat și, fără să mă opresc să mă gândesc la vreo posibilă consecință, m-am aplecat și mi-am lipit obrazul de al ei.

Ochii mi s-au închis automat. I-am inspirat mirosul. Pielea îi ardea cu putere în contract cu a mea.

Bella a vorbit pe un ton răgușit.

— Pare să fie... Și-a pierdut vocea pentru un moment, apoi și-a dres glasul și a continuat: Mult mai ușor pentru tine acum. Să fii aproape de mine.

— Așa ți se pare?

M-am gândit la această presupunere pe măsură ce-mi lăsam nasul să-i atingă ușor linia maxilarului. Durerea fizică din gât nu mi se diminuase absolut deloc, deși nu-mi răpea plăcerea de a o atinge. În timp ce părți din mine erau pierdute în miracolul momentului, alte părți nu se opriseră deloc din controlarea acțiunilor fiecărui mușchi sau monitorizarea fiecărei reacții din corp. În realitate îmi lua destul de mult din capacitatea mentală, totuși mintea unui nemuritor avea mult spațiu de rezervă. Nici asta nu dăuna momentului.

I-am ridicat perdeaua de păr umed și mi-am pus buzele ușor pe pielea imposibil de fină de sub urechea ei.

A tras aer în piept tremurând.

— Mult, mult mai ușor.

— Hmm, a fost singurul meu comentariu.

Eram foarte preocupat de explorarea gâtului ei luminat de lună.

— Așa că mă întrebam..., a început ea, însă a tăcut când degetele mele au început să-i atingă linia fragilă a claviculei.

A mai tras o dată aer în piept.

— Da? am încurajat-o, continuând să îmi trec degetele peste scobitura de deasupra osului.

Vocea îi era ascuțită și tremura atunci când m-a întrebat.

— De ce crezi că e așa?

Am chicotit.

— Autosugestie.

S-a îndepărtat de mine și am încremenit, devenind extrem de prudent. Oare depășisem vreo limită? Mă comportasem nepotrivit? Bella s-a uitat înapoi la mine, arătând la fel de surprinsă, totuși n-a făcut altceva decât să mă privească cu ochii profunzi ca oceanul. În tot acest timp, inima îi bătea atât de repede, încât părea că tocmai alergase un maraton. Sau că era foarte speriată.

— Am greșit cu ceva? am întrebat-o.

— Nu, din contră. Colțurile buzelor i s-au ridicat într-un zâmbet. Mă înnebunești.

Puțin șocat, nu m-am putut abține să mai întreb o dată:

— Serios?

Inima încă îi bătea cu putere... nu de teamă, ci de *dorință*. Știința aceea mi-a accelerat la maximum pulsațiile electrice din corp.

Probabil că zâmbetul meu de răspuns a fost prea larg.

A zâmbit și ea la fel de larg.

— Ce vrei? Aplauze?

Oare credea că sunt așa de sigur pe mine? Oare nu intuia cât de mult pierdeam controlul? Erau multe lucruri în care excelam, în majoritate datorită abilităților mele supraumane. Știam când era cazul să fiu încrezător. Acum nu era cazul.

— Sunt doar... plăcut surprins. În ultimii aproape o sută de ani – m-am oprit și aproape că m-a pufnit râsul la reacția ei cumva încrezută înainte să continui; îi plăcea la nebunie că eram sincer – nu mi-am imaginat niciodată ceva de genul acesta. Nici pe departe. Nu am crezut că voi găsi vreodată pe cineva cu care să vreau să fiu... în alt fel decât cu frații și surorile mele.

Poate că dragostea romantică păruse dintotdeauna o chestie prostească pentru toți înainte să fie cuprinși efectiv de asemenea sentimente.

— Iar apoi să îmi dau seama că, deși totul este nou pentru mine, sunt bun la asta – să fiu cu tine...

Rareori rămâneam fără cuvinte, însă aceasta era o emoție pe care n-o mai simțisem niciodată și căreia nu știam ce nume să-i dau.

— Ești bun la toate, a spus ea și tonul i-a insinuat că era ceva atât de evident, încât nici nu era nevoie să fie spus cu voce tare.

Am înălțat din umeri acceptând stânjenit ceea ce-mi spusese, după care am râs în șoaptă cu ea, mai mult de bucurie și uimire.

Râsetele i-au încetat și între sprâncene i-a apărut o linie de îngrijorare.

— Dar cum poate fi așa ușor acum? În după-amiaza asta...

Deși eram pe aceeași lungime de undă mai mult ca niciodată, a trebuit să-mi amintesc că după-amiaza ei în poiană și după-amiaza mea în poiană fuseseră două experiențe destul de diferite. Cum putea ea începe să înțeleagă prin ce schimbări trecusem în orele acelea în care stătuseră împreună la soare? În ciuda noii noastre intimități, știam că nu aveam să-i explic niciodată cum ajunsesem unde eram acum. Nu avea să știe niciodată ce-mi îngăduisem să-mi imaginez.

Am oftat, alegându-mi cuvintele. Am vrut ca ea să înțeleagă atât cât puteam să-i împărtășesc.

— Nu este *ușor*.

Nu avea să fie niciodată ușor. Mereu avea să fie dureros. Nimic din toate astea nu conta. Că avea să fie *posibil* era tot ce puteam să sper.

— Dar în după-amiaza aceasta, eram încă... indecis.

Oare acesta era cuvântul care să descrie accesul meu brusc de violență? Nu-mi venea altul în minte.

— Îmi pare rău de ce s-a întâmplat, este de neiertat din partea mea că m-am purtat în felul acela, am încheiat.

Zâmbetul ei a devenit înțelegător.

— Nu-i de neiertat.

— Mulțumesc, am murmurat înainte să reiau explicațiile. Vezi tu... nu eram sigur dacă sunt îndeajuns de puternic...

I-am luat o mână și am ținut-o pe pielea mea, tăciune arzător în contact cu gheață. A fost un gest instinctiv, însă am fost surprins să observ că m-a ajutat cumva să vorbesc cu mai mare ușurință.

— Și cât timp mai exista posibilitatea să fiu... – i-am inhalat mirosul de la punctul cel aromat al încheieturii ei – copleșit... eram... sensibil. Până când am decis că *sunt* destul de puternic, că nu există absolut nicio posibilitate să... că nu aș putea să...

Iar mi-am pierdut cuvintele, lăsând fraza neterminată, atunci când i-am întâlnit în sfârșit privirea. I-am prins ambele palme într-ale mele.

— Deci nu-i nicio posibilitate acum.

Nu mi-am dat seama dacă făcuse o afirmație sau formulase o întrebare. Dacă era o întrebare, atunci Bella părea foarte sigură de răspuns. Și-mi venea să cânt de bucurie de faptul că avea *dreptate*.

— Autosugestie, am repetat.

— Uau, ce ușor a fost.

Râdea din nou. Am râs și eu, fără să mă străduiesc, intrând în starea ei exuberantă.

— Ușor pentru *tine*! am tachinat-o.

Mi-am eliberat o mână ca să-i ating vârful nasului cu degetul arătător.

Deodată, atmosfera jovială a încetat, oarecum brutal. Toate neliniștile mi se învârteau prin minte ca un vârtej.

Amuzamentul mi-a pierit și m-am trezit rostind, gâtuit, încă un avertisment.

— Încerc. Dacă devine prea mult, sunt sigur că voi fi capabil să plec.

Încruntătura care-i apăruse pe chip purta acum o notă distinctă de furie.

Eu însă nu-mi terminasem lista de avertismente.

— Și îmi va fi mai greu mâine. Am avut aroma ta în cap toată ziua și m-am obișnuit incredibil de mult cu ea. Dacă stau departe de tine pentru o perioadă, va trebui să o iau de la capăt. Deși cred că nu chiar de la zero.

S-a aplecat spre pieptul meu, după care s-a retras, ca și cum și-ar fi redobândit echilibrul. Mi-a reamintit cum își băgase bărbia în piept mai devreme. *Fără expunerea gâtului.*

— Atunci nu pleca.

Am tras puternic aer în piept – puternic și arzător – și m-am concentrat să nu mai arăt așa de îngrozit. Oare înțelegea că invitația ei răspundea celei mai mari dorințe ale mele?

I-am zâmbit, dorindu-mi să pot afișa și eu, la fel ca Bella, această înțelegere pe chip. Ei îi venea așa de natural.

— Nici eu nu vreau. Adu lanțurile – sunt prizonierul tău.

În timp ce vorbeam, i-am prins încheieturile delicate, râzând de această imagine cu mine, prizonierul ei. Putea să mă lege cineva cu fier, oțel sau cine știe ce alt aliaj puternic nedescoperit încă și tot nu m-ar fi putut ține în loc mai mult decât o putea face o singură privire din partea acestei ființe umane fragile.

— Pari mai... optimist decât de obicei. Nu te-am mai văzut așa niciodată, a observat ea.

Optimist... ce observație perspicace. Comparativ cu comportamentul meu cinic anterior, păream o altă persoană.

M-am aplecat mai tare spre ea, fără să-i eliberez încheieturile.

— Nu așa ar trebui să fie? Splendoarea primei iubiri, și toate alea. E incredibil, nu, ce diferență există între ceea ce citești despre ceva sau ceea ce vezi în poze și ceea ce trăiești?

A aprobat din cap, gânditoare.

— Foarte mare. Mai... *intens* decât mi-am imaginat.

M-am gândit la prima dată când simțisem diferența dintre emoția despre care auzisem și emoția pe care o simțisem.

— De exemplu – sentimentul de gelozie, am spus. Am citit despre el de-o sută de mii de ori, am văzut actori interpretându-l în mii de piese și filme. Credeam că am înțeles destul de bine ce înseamnă. Dar m-a șocat... Îți amintești de ziua când Mike te-a invitat la bal?

— Ziua în care ai început să vorbești din nou cu mine.

A spus asta ca pe o corectare, ca și cum eu acordam o importanță mai mare părții greșite din amintirea aceea.

Însă mă pierdusem în ceea ce se întâmplase chiar înainte de asta, retrăind cu amănunte prima dată când avusesem cu atâta intensitate acest sentiment.

— Am fost surprins, am reflectat, de izbucnirea de revoltă, aproape furie, pe care am simțit-o – n-am recunoscut ce era la început. Eram mai nervos decât de obicei de faptul că nu puteam să îți citesc gândurile, să știu de ce l-ai refuzat. Era doar de dragul prietenei tale? Exista altcineva? Știam că nu aveam dreptul să îmi pese oricare ar fi fost situația. Am *încercat* să nu îmi pese...

Pe măsură ce continuam povestea, mi s-a schimbat și starea de spirit. Am râs o dată și am încheiat:

— Apoi a început să se formeze o coadă.

Așa cum mă așteptasem, strâmbătura ei ca răspuns la ceea ce tocmai spusesem m-a făcut iar să doresc să râd.

— Am așteptat, nejustificat de neliniștit să aud ce le spui, să îți privesc expresia. Nu puteam să neg că mă simțeam ușurat văzându-ți enervarea de pe față. Dar nu puteam fi sigur... Aceea a fost prima noapte în care am venit aici.

A început să se îmbujoreze în obraji, dar s-a aplecat mai aproape de mine, mai degrabă pasională decât rușinată. Atmosfera dintre noi s-a transformat încă o dată, iar eu eram în toiul mărturisirilor, pentru a mia oară astăzi. Am început să șoptesc.

— M-am luptat toată noaptea, în timp ce te priveam dormind... cu prăpastia dintre ceea ce știam că este *corect*, moral, etic și ceea ce *voiam* eu. Știam că, dacă voi continua să te ignor așa cum ar fi trebuit, sau dacă m-aș fi îndepărtat pentru câțiva ani, până când ai fi plecat, într-o zi îi vei spune „da" lui Mike sau unuia ca el. Mă înfuria asta.

Furios, nefericit, ca și cum viața nu ar mai fi avut nicio bucurie și niciun sens.

Bella a clătinat din cap, aparent involuntar, negând orice viitor care ar fi arătat astfel.

— Iar apoi, în timp ce dormeai, mi-ai rostit numele.

Privind retrospectiv, părea că tocmai acele secunde scurte fuseseră punctul de cotitură, momentul de cumpănă. Deși mă îndoisem de mine de un milion de ori între timp, de îndată ce o auzisem rostindu-mi numele, nu mai avusesem altă alegere de făcut.

— Ai vorbit atât de clar, am continuat eu extrem de încet, încât la început am crezut că te-ai trezit. Dar te-ai întors pe-o parte, agitată și ai mai murmurat încă o dată numele meu, apoi ai oftat. Sentimentul care m-a cuprins în clipa aceea a fost descurajant, cutremurător. Și știam că nu-l mai pot ignora.

Inima ei bătea mai tare.

— Dar gelozia... e un lucru ciudat. Mult mai puternic decât aș fi crezut. Și irațional! Chiar acum, când Charlie te-a întrebat de ordinarul ăla de Mike Newton...

Nu mi-am terminat fraza, amintindu-mi că probabil nu ar fi trebuit să arăt exact cât de puternice îmi deveniseră resentimentele pentru nenorocitul acela.

— Ar fi trebuit să știu că o să asculți, a mormăit ea.

Când ceva se întâmpla atât de aproape de mine, nu puteam alege să *nu* aud.

— Bineînțeles.

— *Asta* te-a făcut gelos totuși, pe bune?

— Sunt novice la treaba asta, i-am reamintit. Tu reînvii omul din mine, și totul este mult mai puternic pentru că este nou.

În mod neașteptat, un zâmbet mic și încântat i-a țuguiat buzele.

— Dar sincer, să te deranjeze *asta*, după ce am auzit că Rosalie – Rosalie, încarnarea frumuseții însăși, *Rosalie* – era menită pentru tine. Cu sau fără Emmett, cum pot concura cu ea?

A rostit toate astea ca și cum își juca asul din mânecă. Ca și cum gelozia era un sentiment suficient de rațional încât să cântărești atractivitatea fizică a părților terțe și apoi să fie simțită direct proporțional.

— Nu există nicio competiție, i-am promis eu.

Ușor și cu blândețe, am tras-o de încheieturile pe care i le țineam strâns, mai aproape de mine, până când capul i s-a sprijinit de bărbia mea. Obrazul ei îmi ardea pielea.

— *Știu* că nu-i nicio competiție. Asta-i problema, a bombănit ea.

— Desigur că Rosalie *este* frumoasă în felul ei...

Nu era ca și cum puteam nega cât era Rosalie de deosebită, însă era frumoasă într-un fel nenatural și exagerat – uneori mai degrabă deranjantă decât atrăgătoare.

— Dar chiar dacă nu mi-ar fi fost ca o soră, am urmat, chiar dacă nu i-ar fi fost menită lui Emmett, tot n-ar putea niciodată să fie măcar o zecime, nu, o sutime, la fel de atrăgătoare pentru mine cum ești tu. Timp de aproape nouăzeci de ani, am trăit în mijlocul alor mei și alor tăi... considerând tot timpul că eram o ființă completă așa, de unul singur, fără

să îmi dau seama ce căutam. Și fără să găsesc ceva, pentru că tu nu erai încă în viață.

I-am simțit respirația pe piele atunci când mi-a răspuns șoptit.

— Nu pare cinstit. Eu n-a trebuit să aștept deloc. De ce să scap eu așa de ușor?

Nimeni nu avusese vreodată mai multă compasiune pentru diavolul în persoană. Și totuși m-am mirat că ea își desconsidera atât de mult propriile sacrificii.

— Ai dreptate. Cu siguranță că ar trebui să îngreunez lucrurile pentru tine.

I-am prins ambele încheieturi în mâna stângă ca să-mi eliberez mâna dreaptă, după care i-am mângâiat cu delicatețe părul ud, pe toată lungimea. Textura lui, așa alunecos, nu era departe de cea a algelor, așa cum îmi imaginasem mai devreme. I-am răsucit o șuviță de păr între degete înainte să-i înșir riscurile ei.

— Tu doar îți riști viața în fiecare secundă pe care o petreci cu mine, cu siguranță, nu este mult. Trebuie să întorci spatele naturii, umanității... cât valorează asta?

— Foarte puțin, a spus ea respirând pe pielea mea. Nu mă simt privată de nimic.

Poate că nu din întâmplare mi-a trecut prin fața ochilor chipul lui Rosalie. În ultimele șapte decenii, mă învățase o mie de aspecte diferite din viața de om, după care să jelești.

— Nu încă.

Ceva din tonul vocii mele a făcut-o să se ridice de la pieptul meu, în încercarea de a-mi vedea fața. Eram gata să-i dau drumul când ceva din afara momentului nostru intens a dat buzna.

Îndoială. Stinghereală. Grijă. Cuvintele nu erau mai clare decât de obicei și nici nu aveam prea mult timp pentru presupuneri.

— Ce...? a început ea, însă înainte să apuce să rostească întrebarea, m-am și ridicat.

S-a lăsat involuntar pe saltea atunci când am zbughit-o în colțul îndepărtat în care obișnuiam să-mi petrec nopțile.

— Întinde-te! am șoptit suficient de tare cât să-mi simtă gravitatea din glas.

M-a surprins că nu observase zgomotul pașilor lui Charlie în timp ce urca treptele. Sincer să fiu, părea că se străduiește să vină pe furiș.

A reacționat imediat, băgându-se sub pătură și strângându-se ghem. Mâna lui Charlie apăsa deja clanța. Atunci când ușa s-a deschis, Bella a tras adânc aer în piept, apoi a expirat încet. Gestul era exagerat, ușor teatral.

Hmmm a fost singura reacție pe care am putut să o percep de la Charlie. Când Bella a mai respirat o dată ca și cum ar fi dormit, bărbatul a închis ușor ușa. Am așteptat până s-a închis ușa de la dormitorul lui și i-am auzit scârțâitul arcurilor saltelei, semn că se băgase în pat, înainte să mă întorc la Bella.

Cred că aștepta un semn din partea mea că eram în siguranță, încă ghemuită, încă exagerându-și respirația înceată și sacadată. Dacă Charlie ar fi privit-o cu adevărat câteva secunde, și-ar fi data seama că se prefăcea. Bella nu era foarte pricepută să mintă.

Urmându-mi instinctele acestea noi și ciudate – încă nu mă înșelaseră până acum –, m-am așezat pe pat lângă ea, m-am băgat sub pătură și am cuprins-o cu brațul.

— Ești o actriță jalnică, am spus degajat, ca și cum ar fi fost normal ca noi să stăm împreună așa. Pot spune că această carieră este exclusă pentru tine.

Inima îi bătea cu putere, dar tonul vocii îi era la fel de relaxat ca al meu.

— La naiba.

S-a lipit de mine, mai aproape decât înainte, după care a rămas nemișcată și a oftat mulțumită. M-am întrebat dacă va adormi așa, în brațele mele. Părea puțin probabil, având în vedere cât de tare îi bubuia inima, însă nu a mai zis nimic.

Dintr-odată mi-au venit în minte notele cântecului ei. Am început să fredonez aproape automat. Muzica părea să aparțină acestui loc, care o inspirase. Bella nu a zis nimic, însă corpul i s-a încordat, ca și cum ar fi ascultat cu mare atenție.

M-am oprit să întreb:

— Să îți cânt până adormi?

M-a surprins faptul că a râs încet.

— Da, sigur. De parcă aș putea dormi cu tine aici!

— Păi faci asta tot timpul.

Tonul i-a devenit mai sever.

— Dar *nu știam* că ești aici.

Mă bucuram că încă părea supărată de intrările mele prin efracție. Știam că meritam un soi de pedeapsă, că trebuia să mă facă să plătesc pentru asta. Și totuși, nu s-a îndepărtat de mine. Nu-mi puteam imagina ce pedeapsă putea să aibă vreo greutate, de vreme ce mă lăsa să o țin în brațe.

— Deci dacă nu vrei să dormi...? am întrebat.

Oare somnul era ca mâncarea? O privam în mod egoist de ceva vital? Dar cum puteam să plec dacă ea voia să stau?

— Dacă nu vreau să dorm...? mi-a îngânat ea întrebarea.

— Atunci ce vrei să faci?

Oare avea să-mi spună că e epuizată? Avea să se prefacă a fi bine?

I-a luat ceva să răspundă.

— Nu sunt sigură, a răspuns într-un final și nu am putut să nu mă întreb ce opțiuni luase în calcul atunci când stătuse pe gânduri.

Fusesem foarte îndrăzneț să mă alătur ei așa, însă mi se părea ciudat de natural. Oare la fel simțea și ea? Sau aveam

o părere prea bună despre mine să cred asta? Oare o făcea, ca și pe mine, să-și imagineze mai mult? Oare la asta se gândise atât de mult timp?

— Spune-mi când te decizi.

Nu aveam de gând să-i fac nicio sugestie. Aveam s-o las să aleagă ea calea.

Ușor de zis, greu de făcut. Stând așa în tăcere, m-am trezit aplecându-mă și mai mult spre ea, lăsându-mi fața să-i mângâie maxilarul, trăgând aer în piept și bucurându-mă atât de aroma, cât și de căldura ei. Focul devenise atât de mult o parte din mine, încât îmi era ușor să observ alte lucruri. Mereu mă gândisem la aroma Bellei cu teamă și dorință. Dar existau atâtea alte aspecte ale frumuseții pe care nu le putusem aprecia înainte.

— Credeam că te-ai obișnuit, a murmurat ea.

Am revenit la metafora de mai devreme ca să-i explic.

— Doar pentru că rezist vinului, nu înseamnă că nu pot aprecia buchetul. Ai un miros foarte floral, a lavandă... sau frezie. Am râs o dată. Îmi lasă gura apă.

A înghițit în sec, după care a vorbit cu o lejeritate prefăcută.

— Mda, am o zi foarte proastă atunci când nu-mi spune cineva cât de comestibil miros.

Am râs din nou, după care am oftat. Aveam să regret mereu această parte din răspunsul meu, însă acum acest aspect nu mai cântărea atât de mult. Un spin nesemnificativ, atât de irelevant în comparație cu frumusețea trandafirului.

— M-am hotărât ce vreau să fac, m-a anunțat ea.

Am așteptat nerăbdător.

— Vreau să-mi povestești mai multe despre tine.

În fine, nu era la fel de interesant pentru mine, însă nu puteam să-i refuz nimic.

— Întreabă-mă orice.

— De ce o faceți? a întrebat ea, mai încet decât înainte. Tot nu înțeleg de ce vă străduiți atât de mult să rezistați

la ceea ce... *sunteți*. Te rog, nu mă înțelege greșit, desigur că mă bucur că o faceți. Doar că nu îmi dau seama de ce vă mai obosiți.

M-am bucurat că a întrebat asta. Era important. Am încercat să găsesc cea mai bună cale să-i explic, însă cuvintele nu mă ajutau mereu.

— Ai pus o întrebare bună și nu ești prima care întreabă. Ceilalți – majoritatea celor ca noi care sunt destul de mulțumiți cu viața pe care o duc – se întreabă și ei cum supraviețuim. Dar vezi tu, doar fiindcă am fost... creați într-un anume fel... nu înseamnă că nu putem alege să ne ridicăm deasupra – să cucerim granițele unui destin pe care niciunul dintre noi nu și l-a dorit. Să încercăm să păstrăm orice esență de umanitate putem.

Oare îi explicasem clar? Avea să înțeleagă la ce mă referisem?

Nu a zis nimic și nici nu s-a mișcat.

— Ai adormit? am șoptit atât de încet, încât, dacă chiar ar fi adormit, nu aș fi avut cum să o trezesc.

— Nu, a spus ea rapid.

Dar nu a mai zis altceva. Era supărător și ridicol că nu se schimbase nimic, deși se schimbase totul. Gândurile ei tăcute aveau să mă înnebunească întotdeauna.

— Numai cu privire la asta erai curioasă? am încurajat-o să mai zică și altceva.

— Nu chiar.

Nu-i puteam vedea fața, dar știam că zâmbea.

— Ce altceva mai vrei să știi?

— De ce poți citi gândurile – de ce numai tu? a vrut ea să știe. Și Alice, care vede viitorul... de ce se întâmplă asta?

Mi-aș fi dorit să am un răspuns mai bun. Am ridicat din umeri și am recunoscut:

— Nu știm cu adevărat. Carlisle are o teorie... el crede că toți aducem cu noi ceva din trăsăturile noastre omenești

cele mai puternice în viața următoare, unde sunt amplificate – așa cum sunt mințile sau simțurile noastre. El crede că eu eram deja foarte sensibil la gândurile celor din jur. Și că Alice avea previziuni înainte, oriunde ar fi fost.

— Iar el și ceilalți ce au adus în viața următoare?

Aici era ușor de răspuns. Mă gândisem de multe ori la asta.

— Carlisle a adus compasiunea. Esme a adus capacitatea de a iubi intens. Emmett și-a adus forța fizică, Rosalie...

Ei bine, Rose își adusese frumusețea. Dar, în lumina discuției noastre anterioare, nu părea un răspuns prea diplomat. Dacă gelozia Bellei era măcar un pic la fel de dureroasă ca a mea, nu voiam să-i dau vreun motiv să o simtă din nou.

— Rosalie... tenacitatea. Sau am mai putea s-o numim „încăpățânare".

Desigur și asta era adevărat. Am râs încet, imaginându-mi cum trebuie să fi fost când era mică.

— Jasper este foarte interesant. Era foarte carismatic în prima lui viață, capabil să îi influențeze pe cei din jurul lui să vadă lucrurile la fel ca el. Acum este capabil să manipuleze emoțiile celor din jur – să calmeze o cameră plină de oameni furioși, de exemplu, sau invers, să anime o mulțime letargică. Este un dar foarte subtil.

Tăcea din nou. Ceea ce nu m-a surprins. Era destulă informație de procesat.

— Deci, de unde a început totul? a întrebat ea într-un final. Vreau să zic, Carlisle te-a schimbat pe tine, apoi cineva trebuie să-l fi schimbat pe el și tot așa...

Încă un răspuns care nu era decât o ipoteză.

— Păi, voi de unde ați venit? Evoluție? Creație? Nu este posibil ca noi să fi evoluat în același fel precum alte specii, prădători și prăzi? Sau...

Deși nu eram mereu de acord cu credința de neclintit a lui Carlisle, răspunsurile lui puteau fi la fel de adevărate ca oricare altele.

— Dacă nu crezi că toată lumea asta s-a inventat singură, ceea ce mie îmi este greu să accept, este așa de greu de crezut că aceeași forță care a creat și peștișorul auriu delicat, și rechinul, și puiul de focă și balena ucigașă, ne-ar fi putut crea și pe noi la un loc cu voi?

— Lasă-mă să ghicesc. Încerca să sune serioasă, dar mi-am dat seama că pregătea o glumă. Eu sunt puiul de focă, nu?

— Corect, am fost de acord, după care am râs.

Am închis ochii și mi-am lipit buzele de creștetul capului ei. A tresărit, schimbându-și puțin poziția. Oare se simțea inconfortabil? Eram gata să o las liberă, după care s-a așezat iar, ghemuită la pieptul meu. Respirația îi părea ceva mai profundă decât înainte. Inima i se relaxase într-un ritm constant.

— Ești gata să te culci? am murmurat. Sau mai ai și alte întrebări?

— Numai vreun milion sau două.

— Mai avem și ziua de mâine, și pe cea de poimâine și tot așa...

În bucătărie avusesem un gând intens, ideea de a petrece multe seri în compania ei. Era și mai intens acum cu ea aici, ghemuită la pieptul meu în întuneric. Dacă ea o dorea, timpul în care chiar trebuia să fim separați era foarte mic. Am fi fost mai mult timp împreună decât separați. Oare și ea simțea bucuria aceasta copleșitoare?

— Ești sigur că nu o să dispari odată cu sosirea dimineții? Ești o creatură mitică, până la urmă.

Întrebarea nu-i era deloc glumeață. Părea o îngrijorare serioasă.

— Nu o să te părăsesc, i-am promis.

Am simțit asta ca pe un jurământ, o promisiune solemnă. Speram că și ea simțea la fel.

— Atunci încă una în seara asta...

Am așteptat întrebarea ei, însă n-a continuat. Am fost surprins atunci când inima a început să-i bată iar cu putere. Aerul din jurul meu s-a înfierbântat de la pulsul sângelui ei.

— Ce e?

— Nu, las-o baltă, a spus ea rapid. M-am răzgândit.

— Bella, poți să mă întrebi orice.

Nu a răspuns. Nu-mi puteam imagina ce întrebare s-ar fi putut teme să-mi adreseze la nivelul la care ajunseserăm. Inima i-a luat-o iar la galop și am mârâit cu voce tare.

— Mă tot gândesc că va fi mai puțin enervant că nu îți aud gândurile. Dar este din ce în ce *mai rău*.

— Mă bucur că nu-mi poți citi gândurile, a ripostat ea imediat. E îndeajuns de rău că tragi cu urechea la ce vorbesc în somn.

Mi se părea ciudat că aceasta era singura ei obiecție față de faptul că o urmărisem, însă eram prea nerăbdător să-i aud întrebarea pe care nu voia să mi-o mai pună, cea care îi făcea inima să o ia la galop, ca să mă mai preocupe și asta.

— Te rog? am implorat-o.

Părul ei mi-a mângâiat pieptul atunci când a clătinat din cap.

— Dacă nu îmi spui, voi presupune că este ceva mult mai rău decât este deja.

Am așteptat, însă psihologia mea inversă nu a mișcat-o. Adevărul este că nu aveam nicio idee ce putea fi, chiar de era banal sau serios. Am încercat să o implor din nou.

— Te rog?

— Ei bine...

A ezitat, însă măcar zicea ceva. Sau nu. Iar s-a așternut tăcerea.

— Așadar? am îndemnat-o.

— Ai spus... că Rosalie și Emmett se vor căsători în curând...

Iar s-a oprit, lăsându-mă în ceață în privința gândurilor ei. Oare voia o invitație la nuntă?

— Căsnicia lor e... la fel ca pentru oameni?

Eram eu ager la mine, dar tot mi-a luat o clipă să-mi dau seama unde vrea să ajungă. Ar fi trebuit să fie mai evident. Trebuia să-mi intre în cap o dată pentru totdeauna că în nouăzeci la sută dintre cazuri – cel puțin din experiența mea cu ea – în care inima îi bătea să-i sară din piept, nu era nici pe de parte din cauza fricii. De regulă se întâmpla pentru că se simțea atrasă de mine. Și cum ar fi putut să fie acest șir al gândirii șocant în vreun fel, având în vedere că tocmai *mă băgasem în pat cu ea*?

Am râs de mine că nu-mi trecuse prin cap una ca asta.

— La *asta* voiai să ajungi?

Întrebarea mea a sunat relaxată, însă nu m-am putut abține să nu reacționez la subiectul în cauză. Electricitatea mi-a curs prin vene și a trebuit să rezist instinctului de a-mi schimba poziția astfel încât buzele mele să le întâlnească pe ale ei. Nu acesta era răspunsul corect. Nu avea cum să fie. Pentru că, în mod evident, exista și o a doua întrebare care să o completeze pe prima.

— Da, bănuiesc că este cam la fel, i-am răspuns. Ți-am spus, majoritatea dorințelor omenești există, doar că sunt ascunse în spatele unor dorințe mai intense.

— Aha.

Nu a continuat. Poate că mă înșelasem.

— Există și un motiv în spatele curiozității tale?

A oftat.

— Păi, mă întrebam...dacă tu și cu mine... cândva...

Nu, nu mă înșelasem. M-a cuprins brusc o durere ca o greutate pe piept. Cât de mult mi-aș fi dorit să am un răspuns diferit pentru ea.

— Nu cred că... *asta*... – am evitat cuvântul „sex" pentru că așa făcuse și ea – ar fi posibil pentru noi.

— Pentru că ar fi prea greu pentru tine? a șoptit ea. Dacă aș fi atât de... aproape?

Era greu să-mi țin imaginația în frâu... Mi-am recăpătat concentrarea.

— Cu siguranță și asta este o problemă, am spus încet. Dar nu la ea mă gândeam. Doar că ești atât de delicată, atât de *fragilă*. Atunci când suntem împreună trebuie să am mare grijă la tot ce fac, ca să nu te rănesc. Te-aș putea omorî foarte ușor, Bella, pur și simplu din greșeală. M-am întins și i-am pus cu grijă o mână pe obraz. Dacă sunt grăbit... dacă pentru o secundă nu sunt îndeajuns de atent, aș putea să întind mâna, vrând să îți ating fața, și să îți zdrobesc craniul din greșeală. Tu nu pricepi cât de incredibil de *fragilă* ești. Nu îmi pot permite niciodată, dar absolut niciodată, să îmi pierd controlul în felul acesta când sunt cu tine.

Recunoașterea acestui obstacol părea mai puțin rușinoasă decât mărturisirea setei mele. La urma urmei, puterea mea făcea parte din persoana mea. Desigur și despre sete puteam spune la fel, totuși intensitatea pe care o căpăta atunci când eram în preajma Bellei era nenaturală. Chiar și acum când mă puteam controla, tot eram îngrozit de existența ei.

S-a gândit o vreme la răspunsul meu. Poate că folosisem cuvinte mai înfricoșătoare decât intenționasem. Dar cum să o fac să înțeleagă dacă cenzuram prea tare adevărul?

— Te-ai speriat? am întrebat-o.

Iar a tăcut.

— Nu, a spus încetișor după un timp. Sunt bine.

Am rămas așa în tăcere încă un moment, fiecare cu gândurile lui. Nu eram încântat pe unde îmi zbura mintea atunci când nu vorbeam. Chiar dacă îmi spusese multe lucruri despre trecutul ei care nu se potriveau... deși deschisese subiectul cu atâta sfială... nu m-am putut abține să nu mă întreb. Și deja știam suficient de bine că, dacă-mi ignoram curiozitatea băgăcioasă, nu avea decât să mă roadă și mai tare.

Am încercat să par indiferent.

— Sunt curios acum, totuși..., am spus. *Tu* te-ai... vreodată?

— Bineînțeles că nu, a răspuns ea imediat, nu furioasă, ci nevenindu-i să creadă că o întrebam asta. Ți-am spus că n-am mai simțit asta niciodată pentru cineva, nici pe departe.

Oare credea că nu fusesem atent?

— Știu, am asigurat-o. Atât doar că eu cunosc gândurile altor oameni. Știu că dragostea și dorința trupească nu merg întotdeauna mână în mână.

— Pentru mine, ele merg. Asta dacă există pentru mine.

Faptul că folosise pluralul a fost ca un fel de confirmare pentru mine. Știam că mă iubește. Faptul că și *tânjeam* amândoi unul după altul avea să complice situația.

Am decis să-i răspund la următoarea întrebare înainte să o adreseze.

— Ce bine! Măcar lucrul acesta îl avem în comun.

A oftat, însă a părut că e un oftat încântat.

— Instinctele tale umane..., a început ea încet. Ei bine, mă găsești atractivă în *felul* acela vreun pic?

Am râs în hohote de întrebarea ei. Era vreun fel în care *n*-o doream? Cu mintea, sufletul și trupul, iar partea cu trupul nu era cu nimic mai prejos de celelalte. I-am netezit părul.

— Poate nu sunt om, dar sunt bărbat.

A căscat, iar eu abia m-am abținut să nu râd.

— Ți-am răspuns la întrebări, acum ar trebui să dormi.

— Nu sunt sigură că pot.

— Vrei să plec? am sugerat, deși nu voiam sub nicio formă să fac asta.

— Nu!

În indignarea ei a vorbit mai tare decât șoaptele la care ne limitaserăm până atunci. Nu s-a întâmplat nimic. Sforăiturile lui Charlie nu s-au oprit.

Am râs din nou, după care m-am apropiat și mai tare de ea. Cu buzele pe urechea ei, am început să-i fredonez din nou cântecul, atât de încet, încât abia se auzea mai mult decât o respirație.

Am simțit diferența atunci când a adormit. Toate instinctele de alertă i-au părăsit mușchii, lăsându-i liberi și relaxați. Respirația i-a încetinit și a dus mâinile la piept, ca și cum s-ar fi rugat.

Nu am simțit nicio dorință să mă mișc. Mai exact nu m-aș mai fi mișcat niciodată. Știam că, la un moment dat, va începe să se foiască și ar fi trebuit să mă îndepărtez ca să n-o trezesc, însă deocamdată nimic nu putea fi mai perfect. Încă nu eram obișnuit cu această bucurie și nu credeam că era ceva cu care o persoană *se putea* obișnui. Aveam să mă bucur de acest sentiment atât cât avea să fie posibil și știam că indiferent ce s-ar fi întâmplat în viitor, o singură zi ca aceasta petrecută în paradis ar fi meritat orice durere ar fi putut urma.

— Edward, a șoptit Bella în somn. Edward... te iubesc.

Capitolul 19

Acasă

M-am întrebat dacă aveam să petrec vreodată o noapte mai fericită decât asta. Mă îndoiam.

În timp ce dormea, Bella mi-a spus iar și iar că mă iubește. Mai mult decât cuvintele în sine, sunetul fericirii absolute din vocea ei era tot ce puteam să-mi doresc. O făceam cu adevărat fericită. Oare asta nu scuza toate celelalte?

În cele din urmă, aproape spre dimineață, somnul i-a devenit profund. Știam că nu avea să mai spună nimic. După ce i-am terminat de citit cartea – care a devenit acum și una dintre preferatele mele –, m-am gândit mai mult la ziua care ne aștepta, la viziunea lui Alice despre vizita Bellei la familia mea. Deși o văzusem clar în mintea lui Alice, era greu de crezut. Oare Bella ar vrea asta? Dar oare eu voiam?

M-am gândit la prietenia destul de bine dezvoltată a lui Alice cu Bella, despre care Bella nu știa încă nimic. Acum, când eram sigur cu privire la viitorul pe care aveam să-l urmez – și posibilitatea ca acesta să se întâmple –, chiar *mi se părea* puțin crud să o țin pe Alice departe de ea. Ce ar crede Bella despre Emmett? Nu eram sută la sută sigur că el s-ar fi purtat frumos. Probabil că i s-ar părea amuzant să spună ceva dezgustător sau înspăimântător. Poate dacă îi promiteam ceva ce-și dorea... Un meci de lupte greco-romane? Un meci de fotbal american? Cu certitudine avea și el un preț. Văzusem deja că Jasper se va ține la distanță, dar oare Alice îl rugase asta sau viziunea aceea era rezultatul

acțiunilor mele? Bineînțeles, Bella îl cunoscuse pe Carlisle, dar acum avea să fie diferit. Mi-am dat seama că îmi plăcea ideea ca Bella să petreacă timp cu Carlisle. El era cel mai bun dintre noi. Dacă l-ar fi cunoscut pe el mai bine, poate ar fi ajuns să aibă o părere mai bună despre noi. Și mai era și Esme care ar fi fost extaziată s-o cunoască pe Bella. Gândul la încântarea lui Esme aproape că m-a făcut să mă hotărăsc.

În realitate, exista un singur obstacol.

Rosalie.

Mi-am dat seama că trebuia să fac niște pregătiri înainte ca măcar să mă gândesc s-o aduc pe Bella acasă. Și asta însemna s-o las singură.

M-am uitat la ea, acum adâncită în vise. Mă mutasem pe podea lângă pat când începuse să se răsucească, cum făcea de obicei. Stăteam sprijinit de marginea saltelei, cu mâna întinsă spre ea și cu o șuviță de păr înfășurată în jurul degetului. Am oftat și m-am ridicat. Trebuia să fac asta. Ea n-avea să știe că plecasem. Dar mie avea să-mi fie dor *de ea* chiar și în acel răstimp scurt.

M-am grăbit spre casă, sperând să-mi îndeplinesc sarcinile cât mai iute.

Alice își jucase rolul, ca de obicei. Majoritatea lucrurilor pe care voiam să le fac erau doar detalii. Alice știa care aveau importanță vitală și, bineînțeles, când am ajuns în fugă acasă, Rosalie mă aștepta pe veranda din față, pe treapta de sus a scării.

Alice nu-i spusese multe. Rosalie arăta puțin nedumerită când am zărit-o, de parcă habar nu avea ce aștepta. Imediat ce m-a văzut, nedumerirea i s-a transformat în încruntătură.

— *Ei na, și acum ce mai e?!*

— Rose, te rog! am strigat. Putem să discutăm puțin?

— *Ar fi trebuit să-mi dau seama că Alice doar te ajuta pe tine.*

— Și pe ea însăși, doar un pic.

Rosalie s-a ridicat și s-a scuturat pe blugi.

— Te rog, Rose?

— *Bine! Bine. Spune ce ai de spus.*

Am întins brațul ca o invitație.

— Vii la o plimbare cu mine?

A țuguiat buzele, dar a aprobat din cap. Am condus-o pe lângă casă, în spate, spre malul râului întunecat. La început am rămas tăcuți în timp ce ne plimbam spre nord de-a lungul malului. Nu se auzea niciun sunet cu excepția torentului de apă.

Alesesem intenționat cărarea aceea. Sperasem că îi va aminti de ziua la care mă gândisem mai devreme, ziua în care ea îl adusese acasă pe Emmett. Prima dată când ajunseserăm la un acord.

— Putem să începem odată? s-a plâns ea.

Deși părea doar exasperată, auzeam mai multe în mintea ei. Era agitată. Încă se temea că eram furios pe ea pentru pariu? Mi s-a părut puțin rușinată de asta.

— Vreau să-ți cer o favoare, i-am spus. Nu va fi ușor pentru tine, știu.

Nu asta se aștepta să-i spun. Însă tonul meu blând n-a făcut decât s-o înfurie și mai tare.

— *Vrei să fiu drăguță cu ființa aia,* a ghicit ea.

— Da. Nu trebuie s-o placi, dacă alegi asta. Dar ea face parte din viața mea, prin urmare și din viața ta. Știu că n-ai cerut tu asta și nici nu ești de acord.

— *Nu, nu sunt,* a confirmat ea.

— Nici tu nu mi-ai cerut permisiunea să-l aduci pe Emmett acasă, i-am reamintit.

A pufnit în batjocură.

— *Asta e diferit.*

— Cu siguranță, mai permanent.

Rosalie s-a oprit din mers, iar eu m-am oprit odată cu ea. M-a privit lung, surprinsă și suspicioasă.

— *Ce vrei să spui cu asta? Tu nu te gândești la permanență?*

Gândurile îi erau atât de prinse cu aceste întrebări, încât m-a luat prin surprindere când a verbalizat un subiect cu totul diferit.

— Te-ai simțit ofensat când l-am ales pe Emmett? Te-a rănit asta în vreun fel?

— Bineînțeles că nu. Ai ales foarte bine.

A pufnit din nou, neimpresionată de încercarea mea de a o flata.

— Ai putea să-mi dai ocazia să dovedesc că și eu am făcut la fel?

Rosalie s-a răsucit pe călcâie și a pornit mai departe spre nord, croindu-și cărare prin pădurea neîmblânzită.

— *Nu mă pot uita la ea. Când mă uit la ea, nu o văd ca pe o persoană. O văd ca pe o* irosire.

În ciuda intențiilor mele, am simțit cum mă cuprinde furia. Mi-am înăbușit un mârâit și am încercat să mă controlez. Rosalie s-a uitat peste umăr și mi-a remarcat schimbarea de expresie. S-a oprit din nou, întorcându-se cu fața la mine. Trăsăturile i s-au îmblânzit.

— Chiar *îmi pare rău. Nu vreau să fiu răutăcioasă. Doar că nu pot... nu pot să o privesc făcând asta.* Are ocazia să facă totul, Edward, a șoptit Rosalie, cu tot corpul rigid și tensionat. Are o viață întreagă de posibilități înaintea ei, și ea o să irosească *totul*. Tot ce am pierdut eu. Nu pot *suporta* să privesc asta.

M-am uitat fix la ea, tulburat.

Mă enervase gelozia ciudată a lui Rosalie, care, într-adevăr, avea rădăcini în preferința mea pentru Bella. Partea aceea era cu totul meschină. Dar asta era ceva diferit, mult mai profund. Pentru prima dată de când îi salvasem viața Bellei, am simțit că o înțeleg.

M-am întins cu grijă să-i pun mâna pe braț, așteptându-mă să mă respingă. Ea însă a rămas foarte nemișcată.

— N-o să permit să se întâmple asta, i-am promis cu aceeași pasiune cu care vorbise și ea.

Rose s-a uitat îndelung la fața mea. Apoi și-a imaginat-o pe Bella în minte. Nu era reprezentarea perfectă din viziunile lui Alice, ci mai degrabă o caricatură. Dar era limpede la ce se referea. Pielea Bellei era albă și ochii îi erau roșii. Sentimentul general față de imaginea aceea era unul de dezgust.

— *Nu ăsta e scopul tău final?*

Am clătinat din cap, la fel de dezgustat.

— Nu. Nu, vreau s-o las să aibă *totul*. Nu-i voi fura nimic, Rose. Înțelegi? N-o voi răni în felul acela.

Asta a părut s-o tulbure.

— *Dar... cum crezi că o să... funcționeze asta?*

Am ridicat din umeri, simulând o nonșalanță pe care nu o simțeam.

— Cât crezi că va dura până se va plictisi de un puști de șaptesprezece ani? Cât crezi că o să-i mențin interesul, până la douăzeci și trei de ani? Poate douăzeci și cinci? În cele din urmă... o să treacă mai departe.

Am încercat să-mi controlez fața, să ascund cât mă costau acele cuvinte, dar ea m-a citit imediat.

— *Joci un joc foarte periculos, Edward.*

— O să găsesc un mod de a supraviețui. După ce ea o să plece...

Am tresărit și mi-am lăsat mâna să-mi cadă pe lângă corp.

— Nu la asta m-am referit, a spus ea. *Uite ce e, nu te ridici la standardele mele, dar nu există niciun bărbat muritor în viață care să se compare cu tine, și știi asta.*

Am clătinat din cap.

— Într-o bună zi, o să vrea mai mult decât îi pot oferi eu. Erau într-adevăr foarte multe pe care nu i le puteam da. Tu n-ai fi vrut mai mult? Dacă ai fi fost în locul ei, și Emmett în locul meu?

Rosalie mi-a luat întrebarea în serios, gândindu-se cu atenție la asta. Și l-a imaginat pe Emmett cum era acum, cu zâmbetul lui plăcut și cu mâinile întinse către ea. S-a văzut din nou umană, la fel de drăguță, dar mai puțin remarcabilă, întinzându-se către el. Apoi și-a imaginat eul ei uman renunțând la el. Niciuna dintre imagini nu părea s-o mulțumească.

— *Dar eu știu ce am pierdut*, a gândit ea, pe un ton liniștit. *Nu cred că ea o să vadă lucrurile la fel.* O să pară că vorbesc ca o octogenară, a continuat cu voce tare, cu cea mai subtilă nuanță de frivolitate în voce. Dar... îi știi pe copiii din ziua de azi. A zâmbit slab. E doar despre aici și acum, nu se gândesc ce-o să fie peste cinci ani, darămite peste cincizeci. Ce-o să faci când o să te roage s-o transformi?

— O să-i spun de ce e greșit. O să-i povestesc despre tot ce va pierde.

— *Și dacă te imploră?*

Am ezitat, gândindu-mă la viziunea lui Alice cu Bella jelind, cu obrajii scofâlciți, cu corpul chircit de agonie. Și dacă prezența, și nu absența mea, era motivul pentru care se simțea așa? Mi-am imaginat-o plină de amărăciune, la fel ca Rosalie.

— O să refuz.

Rose mi-a auzit fermitatea din voce și mi-am dat seama că în sfârșit înțelesese că sunt hotărât. A aprobat în sinea ei.

— *Tot cred că-i prea periculos. Nu sunt sigură că ești așa de puternic.*

S-a întors și a început să meargă cu pași mărunți spre casă. Am ținut pasul cu ea.

— Viața ta nu este ce ți-ai dorit, am început eu încet. Dar în ultimii șaptezeci de ani, ai putea spune că ai avut măcar cinci ani de fericire adevărată?

În minte i s-au învolburat imagini cu cele mai bune momente din viața ei, toate învârtindu-se în jurul lui

Emmett, deși mi-am dat seama că, așa încăpățânată cum era, nu voia să fie de acord cu mine.

Am zâmbit cu jumătate de gură.

— Zece ani, poate?

Nu mi-a răspuns.

— Lasă-mă să am și eu parte de cei cinci ani ai mei, Rosalie, i-am șoptit. Știu că nu poate să dureze. Lasă-mă să fiu fericit cât timp fericirea e posibilă. Fii parte din fericirea mea. Fii sora mea și dacă nu poți să-mi iubești alegerea așa cum o iubesc eu pe a ta, atunci măcar te poți preface că o tolerezi?

Cuvintele mele, blânde și șoptite, au părut s-o lovească precum niște cărămizi. Și-a încordat brusc umerii.

— *Nu sunt sigură ce pot face eu. Să văd tot ceea ce-mi doresc... fără să pot obține... E prea dureros.*

Știam că avea să fie dureros pentru ea. Dar mai știam și că regretul și tristețea ei nu reprezentau nici măcar o părticică din chinul care mă aștepta pe mine. Rosalie se putea întoarce la viața ei de acum. Emmett avea să fie acolo s-o consoleze. Însă eu... eu aveam să pierd totul.

— O să încerci măcar? am insistat, pe un ton mai sever decât înainte.

A încetinit pasul câteva secunde, apoi a coborât privirea. În cele din urmă, umerii i s-au gârbovit și a dat din cap afirmativ.

— *Pot să încerc.*

— Ai ocazia... Alice a văzut-o pe Bella venind la noi acasă mâine-dimineață.

A ridicat privirea, furioasă din nou.

— *Am nevoie de mai mult timp.*

Am ridicat mâinile împăciuitor.

— Ia-ți tot timpul de care ai nevoie.

M-a întristat și m-a obosit să văd că avea din nou privirea aceea suspicioasă în ochi. Poate că nu era suficient de

puternică. A părut să simtă în privirea mea că o judec. A întors capul, apoi a fugit brusc către casă. Am lăsat-o să plece.

Celelalte lucruri pe care le aveam de făcut nu au durat la fel de mult și nici nu au fost la fel de dificile. Jasper a fost ușor de convins să se poarte frumos. Mama era în culmea fericirii și extrem de nerăbdătoare. Ce plănuisem să-i cer lui Emmett nu mai era valabil. Era clar că el avea să fie cu Rosalie, și ea avea să fie undeva departe de casă.

Ei bine, măcar era un început. Măcar o convinsesem pe Rose să promită că va încerca.

M-am oprit o secundă să mă îmbrac cu haine curate. Deși cămașa cu mâneci scurte pe care mi-o dăruise Alice cu mult timp în urmă nu-mi adusese nefericirea de care mă temusem – ba chiar adusese niște plăceri pe care nu le anticipasem –, tot mă simțeam incomod în ea. Îmi plăceau mai mult hainele mele obișnuite.

În drumul spre ieșire, am trecut pe lângă Alice. Stătea sprijinită de stâlpul de la verandă, pe treapta cea mai de sus, aproape de locul unde mă așteptase și Rose mai înainte. Avea un zâmbet încrezut pe buze.

— *Totul arată perfect pentru vizita Bellei. Exact așa cum am prevăzut.*

Am vrut să-i subliniez că ceea ce vedea acum era doar o viziune și se putea schimba la fel ca prima, dar de ce să mă deranjez?

— Nu iei în calcul dorințele Bellei, i-am reamintit.

A dat ochii peste cap.

— *Când te-a refuzat pe tine Bella vreodată?*

Avea oarecum dreptate.

— Alice, eu...

M-a întrerupt, anticipându-mi întrebarea.

— *Uită-te și singur.*

Și-a imaginat firele interconectate ale viitorului Bellei. Unele erau mai concrete, altele imateriale, altele dispăreau

deja în ceață. Dar erau mai ordonate acum, nu mai erau încâlcite într-un nod dezordonat. Era o ușurare să văd că viitorul cel mai de coșmar lipsea cu totul. Dar acolo, în firul cel mai rezistent, Bella cea cu ochi roșii și piele de diamant încă ocupa locul cel mai important. Viziunea pe care o căutam eu făcea parte doar din firele mai subțiri și mai îndepărtate. Bella la douăzeci de ani, Bella la douăzeci și cinci de ani. Viziuni ce păreau fragile, începețoșate pe la margini.

Alice și-a cuprins genunchii cu brațele. Nu avea nevoie să citească gânduri sau viitorul pentru a-mi vedea frustrarea din ochi.

— Asta nu se va întâmpla niciodată.

— *Când ai refuzat-o tu pe Bella vreodată?*

M-am strâmbat spre ea în timp ce coboram treptele, apoi am luat-o la fugă.

Am ajuns în camera Bellei în câteva minute. Mi-am scos-o pe Alice din minte și m-am lăsat cuprins de starea de calm generată de somnul liniștit al Bellei. Părea să nu se fi clintit. Și totuși, plecarea mea – chiar și scurtă – schimbase lucrurile. Mă simțeam... nesigur din nou. În loc să mă așez lângă patul ei, așa cum făcusem înainte, mi-am reluat locul din balansoar. Nu voiam să fiu prea încrezător.

Charlie s-a trezit la scurt timp după ce m-am întors, înainte ca primele semne ale zorilor să fi început să lumineze cerul. Datorită tiparelor lui obișnuite și a gândurilor neclare, dar vesele, știam sigur că se va duce din nou la pescuit. Așa a și fost, după ce a aruncat o privire pe furiș în camera Bellei, pe care a văzut-o dormind mai convingător decât în noaptea precedentă, a coborât în vârful picioarelor la parter și a început să cotrobăie prin sculele de pescuit de sub scară. A ieșit din casă chiar când norii de afară se colorau în cenușiu palid și luminos. Am auzit din nou scârțâitul ruginit al capotei de la camioneta Bellei. M-am dus la fereastră să văd ce face.

Charlie a ridicat capota mașinii și a pus la loc cablurile bateriei pe care le lăsase să atârne într-o parte. Nu era o treabă complicată, dar poate că presupusese că Bella nu va încerca să-și repare camioneta pe întuneric. M-am întrebat unde își imaginase că ar fi vrut ea să plece.

După ce a încărcat iute undițe și momeli în portbagajul mașinii de poliție, Charlie a plecat. M-am întors la locul meu și am așteptat ca Bella să se trezească.

După mai bine de o oră, când soarele se ridicase complet în spatele perdelei dese de nori, Bella a dat semne de trezire. Și-a acoperit fața cu brațul, ca să blocheze lumina, apoi a gemut încet și s-a rostogolit pe o parte, trăgându-și perna peste cap.

Brusc, a icnit – „Oh!" – și s-a ridicat ametită în șezut. S-a chinuit să-și focalizeze privirea părând că încearcă să găsească ceva.

Nu o văzusem niciodată la prima oră a dimineții. M-am întrebat dacă părul ei arăta mereu așa, sau dacă eu eram responsabil că era atât de ciufulit.

— Părul tău arată ca o căpiță de fân... dar îmi place, am informat-o și ea m-a fixat imediat cu privirea.

A părut ușurată.

— Edward! Ai rămas!

Neîndemânatică după ce stătuse așa mult timp întinsă, s-a împleticit să se ridice în picioare, apoi a traversat camera direct către mine și mi s-a aruncat în brațe. Brusc, toate grijile mele despre încredere au părut puțin ridicole.

Am prins-o cu ușurință și am așezat-o în poală. A părut șocată de propria-i impulsivitate și eu am râs de expresia ei care părea să-și ceară scuze.

— Desigur, i-am spus.

Inima i-a bubuit, părând nedumerită. Bella nu-și acordase suficient timp să se dezmeticească după somn. I-am masat umerii, sperând s-o calmez.

Și-a sprijinit capul pe umărul meu.

— Eram sigură că am visat, a șoptit ea.

— Nu ești tu chiar atât de creativă, am tachinat-o.

Nu-mi aminteam cum funcționau visele, dar din ce auzisem în alte creiere omenești, îmi făcusem impresia că nu sunt foarte coerente sau detaliate.

Deodată, Bella s-a ridicat, încordată. Mi-am dat mâinile la o parte când s-a împleticit.

— Charlie! s-a speriat ea.

— A plecat acum o oră – după ce ți-a reatașat cablurile de la baterie, aș putea adăuga. Trebuie să recunosc că am fost dezamăgit. Doar atât ar fi de ajuns să te oprească dacă ai fi hotărâtă să pleci?

S-a legănat indecisă de pe vârfuri pe călcâie, uitându-se când la ușă, când la mine. Au trecut câteva secunde în timp ce părea să se confrunte cu luarea unei decizii.

— De obicei, nu ești atât de confuză dimineața, am spus, deși nu aveam de unde să știu cu adevărat.

N-o vedeam niciodată decât la ceva timp după trezire. Dar speram că avea să mă contrazică – așa cum făcea de obicei când eu presupuneam ceva – și să-mi explice cu ce dilemă se confruntă. Mi-am întins brațele ca să-i dau de înțeles că e bine-venită – foarte bine-venită – să se întoarcă la mine dacă dorește.

S-a îndreptat din nou spre mine, apoi s-a încruntat.

— Am nevoie de încă un minut uman.

Bineînțeles. Eram sigur că aveam să devin mai bun la asta.

— Te aștept, i-am promis.

Mă rugase să rămân și, până când avea să-mi spună să plec, aveam s-o aștept mereu.

De data asta nu a întârziat mult. Am auzit-o izbind sertare și trântind uși. Se grăbea astăzi. Am auzit peria smulgându-i părul și asta m-a făcut să tresar.

S-a întors după câteva minute. Pe pomeți avea două pete de culoare și ochii îi erau luminoși și nerăbdători. Cu toate astea, s-a mișcat cu grijă când s-a apropiat de mine și s-a oprit, nesigură, când genunchii i-au ajuns la doi centimetri de ai mei. Nu părea să-și dea seama că își frământa mâinile, absentă.

Puteam doar să ghicesc că era din nou timidă, că simțea aceeași neliniște de după separare pe care o simțisem și eu când revenisem dimineață în camera ei. Și – la fel cum eram convins că era și cazul meu – nu era deloc nevoie de așa ceva.

Am strâns-o în brațe cu grijă. Ea s-a ghemuit dornică la pieptul meu, cu picioarele cocoțate peste ale mele.

— Bine-ai revenit, am murmurat.

A oftat, mulțumită. I-am simțit degetele plimbându-se în sus și în jos pe brațul meu drept, conturând și căutând, în timp ce eu mă legănam alene în balansoar, mișcându-mă în ritmul respirației ei.

Degetele i-au urcat până la umăr, apoi s-au oprit la gulerul cămășii. S-a lăsat puțin pe spate, uitându-se la fața mea cu o expresie disperată.

— Ai *plecat*?

Am zâmbit larg.

— Păi nu puteam să plec în hainele în care am venit – ce-ar fi crezut vecinii?

A părut și mai nemulțumită. Nu voiam să-i explic ce treburi avusesem de făcut, așa că am spus singurul lucru despre care eram sigur că o va distrage.

— Dormeai foarte profund, așa că n-am pierdut nimic. Ai vorbit înainte să plec.

Așa cum anticipasem, Bella a scos un geamăt.

— Ce ai auzit? a întrebat ea.

Mi-a fost imposibil să-mi mențin tonul glumeț. Am avut senzația că tot ce era înăuntrul meu s-a topit și a devenit bucurie lichidă când i-am spus adevărul.

— Ai spus că mă iubești.

A coborât privirea și și-a ascuns fața în umărul meu.

— Știai asta deja, a șoptit ea.

Fierbințeala răsuflării ei a saturat bumbacul cămășii mele.

— Mi-a făcut plăcere să aud, oricum, i-am murmurat în păr.

— Te iubesc.

Cuvintele acestea nu-și pierduseră capacitatea de a mă înfiora. Ba dimpotrivă, erau și mai copleșitoare acum. Pentru mine însemna mult că Bella alegea să le spună, știind că eu le ascult.

Îmi doream să fi existat cuvinte mai puternice, cuvinte care să poată descrie cu exactitate ceea ce devenise ea pentru mine. Înăuntrul meu nu mai exista nimic care să nu fie despre ea. Mi-am amintit de prima noastră conversație, mi-am adus aminte că mă gândisem că eu nu am cu adevărat o viață. Asta nu mai era valabil acum.

— Tu ești viața mea acum, i-am șoptit.

Deși cerul era încă plin de nori denși, cu soarele bine ascuns în spatele lor, camera s-a umplut cumva de o lumină aurie. Iar aerul parcă a devenit mai limpede, mai pur decât atmosfera normală. Ne-am legănat încet, cu ea în brațele mele, savurând momentul acela perfect.

Așa cum mă gândisem atât de des în ultimele douăzeci și patru de ore, știam că aș fi fost complet mulțumit să nu mă mai mișc niciodată. Iar din felul în care corpul i se mula după al meu, am fost sigur că și Bella simțea la fel.

Ah, dar aveam responsabilități. Trebuia să-mi țin bucuria dezlănțuită sub control și să fiu pragmatic.

Am mai strâns-o în brațe o dată, apoi mi-am forțat brațele să se relaxeze.

— E timpul pentru micul dejun? am sugerat.

Bella a ezitat; poate că nici ea nu avea chef să ne dezlipim. Apoi și-a răsucit trunchiul departe de mine, aplecându-se pe spate ca să nu-i pot vedea fața.

Avea ochii lărgiți de groază. A deschis larg gura și a ridicat mâinile la gât să și-l protejeze.

Am fost atât de îngrozit de suferința ei evidentă, încât n-am putut procesa ce se întâmplă. Simțurile îmi șfichiuiau orbește în jur ca niște tentacule, încercând să aflu ce pericol ne pândea.

Și apoi, chiar înainte să pot sări pe fereastră cu ea în brațe și să o duc undeva la loc sigur, expresia i s-a relaxat într-un zâmbet viclean. Am înțeles, în cele din urmă, legătura dintre cuvintele mele și reacția ei, gluma pe care o făcea.

Bella a chicotit.

— Glumesc! Și tu care spuneai că nu știu să joc teatru.

Mi-a luat jumătate de secundă să îmi revin. Sentimentul de ușurare m-a făcut să mă simt slab, dar eram și agitat din cauza șocului.

— N-a fost amuzant.

Nu m-am putut abține să nu-i zâmbesc. Am presupus că, dacă glumele cu vampiri aveau să devină un obicei, puteam să suport asta. De dragul ei.

— Să reformulez? E timpul pentru micul dejun pentru oameni.

A zâmbit fericită.

— Aha, bine.

Deși eram dispus să accept un viitor cu glume proaste, nu aveam de gând s-o las să scape așa de ușor pentru cea de acum.

M-am mișcat cu mare atenție, dar nu încet. Am sperat că va fi la fel de șocată pe cât fusesem eu – deși cu siguranță nu așa de înspăimântată – când am aruncat-o peste umăr și am țâșnit afară din cameră.

— Hei! s-a plâns ea, cu vocea gâtuită din cauza mișcărilor mele.

Am încetinit puțin când am coborât scara.

— Uau, a icnit, când am dat-o jos și am așezat-o cu blândețe pe un scaun de bucătărie.

S-a uitat în sus la mine și a zâmbit, deloc afectată.

— Ce avem la micul dejun?

M-am încruntat. Nu avusesem timp să mă lămuresc cum stă treaba cu mâncarea oamenilor. Adică știam, în principiu, cum ar trebui să arate, deci probabil că puteam improviza...

— Ăăă, am ezitat. Nu sunt sigur. Ce-ai dori?

Speram să fie ceva simplu. Bella a râs văzându-mă așa încurcat și s-a ridicat, întinzându-și brațele deasupra capului.

— E-n regulă, m-a asigurat ea. Mă descurc foarte bine și singură. A ridicat dintr-o sprânceană și a adăugat, cu un zâmbet larg: Fii atent cum vânez.

A fost edificator și, de asemenea, ispititor, s-o văd în elementul ei. N-o mai văzusem niciodată așa de încrezătoare și de relaxată. Era limpede că ar fi putut găsi tot ceea ce căuta și dacă ar fi fost legată la ochi. Mai întâi un castronaș și apoi – ridicându-se pe vârfurile picioarelor – o cutie de cereale de pe un raft mai înalt. S-a rotit să deschidă frigiderul în timp ce scotea o lingură dintr-un sertar pe care apoi l-a închis cu șoldul. A ezitat puțin, abia după ce și-a adus totul la masă.

— Pot să-ți ofer și ție ceva?

Am dat ochii peste cap.

— Mănâncă, Bella.

A luat o înghițitură din zeama aceea cu aspect necomestibil, apoi a mestecat repede uitându-se la mine. După ce a înghițit, m-a întrebat:

— Ce-avem azi în program?

— Hmm... Plănuisem să aduc vorba de asta la un moment dat, însă aș fi mințit-o dacă i-aș fi spus de la început că n-am nicio idee. Ce-ai spune să-mi cunoști familia?

A pălit. Ei bine, dacă răspunsul era negativ, asta era tot. M-am întrebat cum de greșise Alice cu viziunea ei.

— Ți-e frică?

Întrebarea mea a sunat de parcă voiam să spună „da". Probabil că așteptam de ceva timp ca, până la urmă, *ceva* să fie prea mult pentru ea.

Răspunsul era evident în ochii ei, dar a răspuns afirmativ, cu o voce scăzută și timidă, la care nu mă așteptasem. Nu recunoscuse niciodată că îi era teamă. Sau, cel puțin, nu recunoscuse că se temea de mine.

— Nu-ți face griji. Te protejez eu, i-am spus, zâmbind cu jumătate de gură.

Nu încercam s-o conving. Erau un milion de alte lucruri pe care le puteam face azi fără ca ea să simtă că își pune viața în pericol. Voiam totuși să știe că aveam să mă pun mereu între ea și orice pericol, fie el meteorit sau monstru.

Bella a clătinat din cap.

— Nu mi-e frică *de ei*. Mi-e teamă că nu... o să mă placă. Nu vor fi, ei bine, surprinși că aduci pe cineva – s-a încruntat – ca *mine*... acasă, să-i cunoască? Ei știu că eu știu totul despre ei?

M-am simțit brusc cuprins de un acces neașteptat de furie. Poate pentru că Bella avea dreptate, cel puțin cu privire la Rosalie. Detestam că Bella se referea la ea însăși în felul acesta, de parcă era ceva în neregulă cu ea, și nu viceversa.

— Oh, da, ei știu deja totul, am spus și furia îmi era evidentă în voce. Am încercat să zâmbesc, însă mi-am dat seama că asta nu mi-a îndulcit tonul. Au făcut pariuri ieri, știi, dacă o să li te prezint sau nu, deși nu-mi pot imagina de ce ar paria cineva contra lui Alice.

Mi-am dat seama că-i inculcam Bellei prejudecăți despre ei, dar era corect ca ea să știe dinainte. Am încercat să-mi stăpânesc furia.

— Oricum, în familia mea nu există secrete, din cauză că eu citesc gândurile, iar Alice vede viitorul și așa mai departe.

Ea a zâmbit puțin.

— Și Jasper care te face să te simți bine și confortabil că dai totul din tine, nu uita asta.

— Ai fost atentă.

— Mi s-a spus că mai fac asta din când în când. S-a încruntat, de parcă se concentra, apoi a dat din cap, aproape de parcă îmi accepta invitația. Deci Alice a văzut că vin?

Bella vorbea pe un ton neutru, ca și cum subiectul discuției era unul banal. Am fost surprins, totuși, pentru că întrebarea ei a sunat de parcă era de acord să-mi cunoască familia. De parcă viziunea lui Alice însemna că nu are alternativă.

Acceptarea ei totală în privința viziunii lui Alice mi-a atins o coardă sensibilă. Detestam că exista posibilitatea, chiar și acum, să-i distrug viața Bellei.

— Ceva de genul, am recunoscut și am întors capul ca și cum aș fi vrut să mă uit pe geamul care dădea în curtea din spate.

Nu voiam ca ea să-și dea seama cât de supărat eram. Îi simțeam privirea ațintită pe mine și mă îndoiam că o păcăleam.

Forțându-mă să repar atmosfera pe care o creasem, am privit-o din nou și am zâmbit cât de natural am putut.

— E bună chestia aia? am întrebat, arătând spre cereale. Sincer, nu pare prea apetisant.

— Păi, nu-i un grizzly iritat...

N-a terminat propoziția când mi-a observat reacția, apoi s-a concentrat asupra castronașului și a început să mănânce mai repede.

Se gândea la ceva acum, cu privirea pierdută în timp ce mesteca, dar nu eram convins că ne gândeam la același lucru.

M-am uitat din nou pe geam, lăsând-o să mănânce în tihnă. Am privit curtea mică, amintindu-mi de ziua însorită în care o văzusem acolo. Mi-am adus aminte de norii care făcuseră umbră deasupra ei. Era ușor să alunec înapoi

în starea aceea de disperare, să-mi pun la îndoială toate bunele mele intenții și să le văd ca pe simple gesturi egoiste.

M-am întors spre ea, chinuit, și am văzut cum mă fixa cu o privire neînfricată. Avea încredere în minte, așa cum avusese întotdeauna. Am tras aer în piept.

Aveam să mă ridic la înălțimea așteptărilor ei. Știam că pot. Când se uita la mine în felul acela, nu exista nimic ce să nu pot face.

Deci se va dovedi că Alice avusese dreptate despre această profeție minoră. Nu era nicio surpriză. M-am întrebat dacă Bella acceptase doar ca să-mi facă pe plac. Probabil că, în mare, așa era. Și eu voiam ceva similar de la ea, dar m-am îngrijorat că ar fi fost de acord numai de dragul meu. Ei bine, măcar puteam să-i împărtășesc opinia mea, să văd cum reacționează.

— Și ar trebui să mă prezinți și tu tatălui tău, cred, i-am spus pe un ton neutru.

A fost luată prin surprindere.

— Deja te cunoaște.

— Ca băiatul care îți este iubit, vreau să zic.

Ochii i s-au îngustat.

— De ce?

— Nu așa se obișnuiește?

Păream relaxat, dar împotrivirea ei mă afectase.

— Nu știu, a recunoscut ea. Vocea i-a sunat mai joasă – mai puțin sigură – când a continuat: Nu-i necesar să facem asta, să știi. Nu mă aștept să.... adică, nu trebuie să te prefaci de dragul meu.

Credea că asta era o corvoadă pe care o suportam doar de dragul ei?

— Nu mă prefac, i-am promis.

S-a uitat în jos la micul dejun, amestecând absentă în resturile de cereale.

Poate că era mai bine să ajungem mai repede la „nu".

— Ai de gând să îi spui lui Charlie că sunt prietenul tău, sau nu?

Cu ochii tot plecați, a întrebat încet:

— Asta-i ceea ce ești?

Acesta nu era refuzul de care mă temeam. Era evident că interpretam ceva în mod greșit. Oare nu voia ca Charlie să afle de mine din cauză că nu eram om? Sau era altceva?

— Este o interpretare cam lejeră a cuvântului „prieten", trebuie să recunosc.

— De fapt, aveam impresia că ești ceva mai mult decât atât, a șoptit ea, uitându-se tot în jos de parcă vorbea cu masa.

Expresia ei mi-a reamintit de conversația aceea încordată de la prânz, când crezuse că sentimentele noastre nu erau egale ca intensitate, că ale mele erau mai puțin profunde. Nu înțelegeam de ce faptul că cerusem să-i cunosc tatăl dusese în direcția asta. Decât dacă... era vorba de nepermanența sugerată de cuvântul „prieten"? Era un concept foarte omenesc și *trecător*. Era adevărat că acel cuvânt nu exprima decât o părticică din tot ce voiam eu să fiu pentru ea, dar era cuvântul pe care Charlie avea să-l înțeleagă.

— Nu știu dacă trebuie să îi dăm toate detaliile neplăcute, i-am răspuns cu blândețe. Am întins un deget și i-am ridicat bărbia ca să-i văd ochii. Dar va trebui să primească niște explicații despre motivul pentru care vin atât de des pe aici. Nu vreau ca șeful de poliție Swan să emită un ordin de restricție împotriva mea.

— Vei fi? a întrebat ea, temătoare, ignorându-mi încercarea de glumă. Chiar vei fi pe aici?

— Atât timp cât vei dori.

Eram al ei până mă ruga să plec.

Aproape că m-a sfredelit cu ochii, atât de intensă îi era privirea.

— Te voi dori întotdeauna. Pe vecie.

Am auzit din nou certitudinea lui Alice: *Când ai refuzat-o tu pe Bella vreodată?*

Am auzit în minte întrebările lui Rosalie: *Ce-o să faci când o să te roage s-o transformi? Şi dacă te imploră?*

Însă Rosalie avea dreptate în privinţa unui lucru. Când Bella spunea „pe vecie" nu însemna acelaşi lucru pentru mine. Pentru ea reprezenta doar o perioadă foarte lungă de timp. Însemna că încă nu putea vedea sfârşitul. Cum putea cineva care trăise abia şaptesprezece ani să înţeleagă ce înseamnă cincizeci de ani, darămite o eternitate? Ea era o muritoare, nu un nemuritor îngheţat în timp. În câţiva ani avea să se reinventeze iar şi iar. Priorităţile aveau să i se schimbe pe măsură ce perspectivele aveau să se lărgească. Lucrurile pe care le dorea acum nu erau aceleaşi cu lucrurile pe care avea să le dorească în viitor.

M-am dus încet lângă ea, ştiind că timpul petrecut împreună se scurge. I-am conturat faţa cu vârfurile degetelor.

Ea s-a uitat fix la mine, încercând să înţeleagă.

— Te întristează asta? m-a întrebat.

Nu ştiam cum să-i răspund. M-am mulţumit să-i privesc faţa, părându-mi-se că se schimbă imperceptibil cu fiecare bătaie a inimii ei.

Bella nu a întors capul. M-am întrebat ce vedea pe chipul meu. Dacă se gândea vreun pic că chipul meu nu avea să se schimbe niciodată.

Mi s-a intensificat senzaţia că undeva există o clepsidră prin care se scurge un fir subţire de nisip. Am oftat. Nu aveam vreme de pierdut.

Am privit spre castronaşul aproape gol.

— Ai terminat?

Ea s-a ridicat.

— Da.

— Îmbracă-te. Te aştept aici.

Mi-a dat ascultare fără să protesteze.

Aveam nevoie de un minut singur. Nu știam de ce mă cuprinseseră gânduri de rău augur. Trebuia să mă concentrez. Trebuia să profit de fiecare secundă de fericire care îmi era îngăduită, cu atât mai mult, cu cât secundele acelea erau numărate. Știam că aveam o înclinație puternică de a strica momentele cele mai bune cu îndoieli afurisite și analize nesfârșite. Ce pierdere, dacă aveam doar câțiva ani împreună, să îi petrec așa, jelindu-mă.

Am ascultat, prin tavan, sunetele ce veneau din camera unde Bella se lupta cu garderoba ei. Nu era la fel de multă agitație ca în urmă cu două seri, când se pregătise pentru excursia noastră în poiană, dar pe aproape. Speram că nu se stresa prea tare cu privire la cum se înfățișa familiei mele. Alice și cu Esme o iubeau deja necondiționat. Ceilalți nu aveau să-i remarce hainele – ei aveau să vadă doar o fată suficient de curajoasă ca să viziteze o casă plină de vampiri. Până și Jasper avea să fie impresionat de asta.

Atunci când Bella a alergat înapoi pe trepte, reușisem să mă adun. „Concentrează-te pe ziua de astăzi. Concentrează-te pe următoarele douăsprezece ore alături de Bella." Cu siguranță, era suficient ca să zâmbesc.

— Gata, sunt decentă, a strigat ea în timp ce cobora treptele două câte două.

Am prins-o când aproape s-a izbit de mine. A ridicat privirea cu un zâmbet larg și toate îndoielile mi-au dispărut.

Așa cum știam că va face, se îmbrăcase cu bluza albastră pe care o purtase în Port Angeles. Preferata mea, m-am gândit. Și îmi plăcea felul în care își prinsese părul la spate. Acum nu se mai putea ascunde în spatele lui.

Din impuls, mi-am înfășurat brațele în jurul ei și am ținut-o strâns. I-am tras în piept aroma și am zâmbit.

— Greșești, din nou, am tachinat-o. Ești incredibil de indecentă – nimeni nu ar trebui să arate așa de ispititor, nu este corect.

S-a opus îmbrățișării mele, iar eu mi-am desfăcut brațele. S-a lăsat puțin pe spate, suficient cât să-mi citească pe față.

— Ispititoare în ce sens? a întrebat precaută. Mă pot schimba...

În noaptea trecută mă întrebase dacă mă atrage ca femeie. Deși mi se părea ridicol de evident, cumva poate că ea nu înțelegea.

— Ești atât de absurdă. Am râs, și apoi am sărutat-o pe frunte, iar senzația pielii ei pe buzele mele mi-a inundat corpul ca un val de electricitate. Să îți explic în ce fel ești ispititoare pentru mine?

Încet, i-am conturat cu degetele șira spinării, descoperind adâncitura de la baza spatelui și oprindu-mi mâna pe curbura șoldului. Deși intenționasem s-o tachinez, m-am pierdut și eu în intensitatea momentului. I-am atins delicat tâmpla cu buzele și am auzit cum mi se accelerează respirația în același ritm cu inima ei. Degetele i-au tremurat pe pieptul meu.

A trebuit doar să înclin puțin capul și apoi buzele ei, atât de moi și de calde, au ajuns la un milimetru distanță de ale mele. Cu atenție, conștient de puterea alchimiei, mi-am atins buzele de ale ei.

În timp ce tot corpul îmi mustea de lumină și electricitate, am așteptat reacția ei, gata să mă desprind dacă lucrurile scăpau de sub control. Bella a fost mai atentă de data asta, rămânând complet nemișcată. Chiar și tremuratul i se calmase.

Mișcându-mă cu precauția de care mai eram capabil având în vedere ce simțeam, mi-am apăsat buzele cu mai multă fermitate pe ale ei, savurându-le textura delicată. Nu eram chiar așa de stăpân pe mine cât ar fi trebuit. Mi-am întredeschis buzele, dorindu-mi să-i simt răsuflarea în gură.

Exact în acel moment, picioarele au părut să-i cedeze și mi-a alunecat din brațe către podea.

Am prins-o imediat și am ridicat-o. I-am sprijinit capul cu mâna stângă. Se legăna, de parcă nu-și mai ținea gâtul drept. Avea ochii închiși și buzele albe.

— Bella? am strigat, panicându-mă.

Ea a icnit, expirând sonor și pleoapele i-au fluturat. Mi-am dat seama că nu-i auzisem de ceva timp sunetul respirației – de mai mult timp decât ar fi trebuit.

S-a mai auzit o inspirație întretăiată și apoi Bella s-a chinuit să găsească podeaua cu picioarele.

— M-ai făcut..., a oftat ea cu ochii pe jumătate închiși, să... leșin.

Deci chiar *se oprise din respirat* ca să mă sărute pe mine. Probabil într-o încercare prost gândită de a-mi ușura situația.

— Ce mă fac eu cu tine? aproape am mârâit. Ieri te-am sărutat și m-ai atacat! Azi îmi leșini în brațe!

Bella a chicotit, înecându-se cu propriul râset în timp ce plămânii încercau să se umple cu oxigenul necesar. Încă îi susțineam mare parte din greutate.

— S-a zis și cu „ești bun la toate", am murmurat.

— Tocmai asta-i problema. Ești prea bun. A tras adânc aer în piept. Mult, mult prea bun.

— Te simți rău?

Măcar de data asta nu i se mai înverziseră buzele. O nuanță delicată de roz le colora chiar în timp ce le priveam.

— Nu, a răspuns ea cu ceva mai multă putere în voce. N-a fost același fel de leșin. Nu știu ce s-a întâmplat. Cred că am uitat să respir.

Observasem.

— Dacă te simți așa, nu te pot duce nicăieri, am mormăit.

A mai tras aer în piept o dată, apoi s-a îndreptat în brațele mele. A clipit repede de cinci ori, apoi și-a ridicat bărbia în cea mai încăpățânată poziție.

— Mă simt bine. Vocea îi era puternică, trebuia să recunosc. Și culoarea i se întorsese deja în obraji. Familia ta va crede oricum că sunt nebună, așa că ce mai contează?

Am examinat-o cu atenție. Respirația îi devenise regulată. Inima îi bătea mai puternic decât cu un moment în urmă. Părea să-și susțină propria greutate fără probleme. Trandafirii din obraji îi deveneau mai strălucitori cu fiecare secundă care trecea, puși în valoare de albastrul intens al bluzei.

— Sunt foarte îndrăgostit de culoarea pielii tale, i-am spus.

Asta a făcut-o să roșească și mai tare.

— Uite ce-i, a spus ea, întrerupându-mi contemplarea. Mă străduiesc foarte tare să nu mă gândesc la ceea ce sunt pe punctul să fac, așa că vrei să mergem odată?

Și vocea îi revenise la normal.

— Și ești îngrijorată nu pentru că te îndrepți spre o casă plină de vampiri, ci pentru că ți-e teamă că acei vampiri nu te vor accepta, corect?

A zâmbit larg.

— Exact.

Am clătinat din cap.

— Ești incredibilă.

Zâmbetul i s-a lărgit. M-a prins de mână și m-a tras către ușă.

Am decis că era mai bine să mă prefac că stabiliserăm deja cine șofează, în loc s-o întreb despre asta. Am lăsat-o să mă conducă spre camionetă, apoi, cu îndrăzneală, i-am deschis portiera din partea pasagerului. Ea nu a obiectat în niciun fel. Nici măcar nu s-a uitat urât la mine. Am simțit că era un semn promițător.

În timp ce șofam, Bella a stat dreaptă și s-a uitat cu atenție pe geam, privind casele pe lângă care treceam. Îmi dădeam seama că era emoționată, dar am presupus că era și curioasă. Odată ce era clar că nu aveam să opresc la o casă anume, își pierdea interesul și se uita după următoarea. M-am întrebat cum își imagina că arată casa mea.

A părut să devină mai neliniștită când am lăsat orașul în urmă. M-a privit de câteva ori de parcă voia să mă întrebe ceva, dar când m-a prins că mă uit la ea, s-a întors repede să se uite din nou pe geam, cu părul șfichiuind în urma ei. A început să bată cu vârful piciorului pe podeaua camionetei, deși nu pornisem radioul.

Când am cotit pe drumul nostru de acces, s-a îndreptat și mai tare de spate și genunchiul a început să îi tremure în același timp cu vârful piciorului. Degetele i-au apăsat atât de tare rama geamului, încât aproape i s-au albit vârfurile.

A început să se încrunte pe măsură ce drumeagul șerpuia. Într-adevăr, părea că ne îndreptăm spre un loc la fel de îndepărtat și izolat ca poiana. Între sprâncene i-a apărut din nou cuta de stres.

M-am întins și am mângâiat-o pe umăr, iar ea mi-a răspuns cu un zâmbet încordat înainte să revină spre geam.

În cele din urmă am trecut de ultimul petic de pădure și am ajuns pe peluza noastră. Era tot în umbra cedrilor seculari, așa că diferența nu s-a simțit prea tare.

Era straniu să mă uit la casa aceea familiară și să-mi imaginez cum se vede prin ochi străini. Esme avea un gust excelent, așa că știam că era o clădire frumoasă. Oare Bella avea să vadă o structură înțepenită în timp, care aparținea altei epoci, deși era în mod clar nouă și puternică? De parcă noi călătoriserăm înapoi în timp ca s-o găsim, și nu de parcă se învechise ea în așteptarea noastră?

— Uau, a șoptit ea.

Am oprit motorul și liniștea care a urmat mi-a întărit impresia că am fi putut fi în altă perioadă istorică.

— Îți place? am întrebat.

Bella m-a privit cu coada ochiului, apoi s-a uitat din nou spre casă.

— Are... un anume farmec.

Am râs și i-am răsucit părul prins în coadă, apoi am coborât din mașină. În mai puțin de o secundă, i-am deschis portiera.

— Ești gata?

— Absolut deloc. A râs, cu respirația tăiată. Hai să mergem.

Și-a trecut mâna prin păr, să-l netezească.

— Arăți minunat, am asigurat-o și am luat-o de mână.

Avea palma umedă și nu atât de caldă ca de obicei. I-am frecat dosul palmei cu degetul mare, încercând să-i comunic fără cuvinte că era în siguranță și că totul va fi bine.

A încetinit ritmul când am urcat treptele de la verandă și mâna a început să-i tremure.

Șovăiala nu făcea decât să-i prelungească senzația de disconfort. Am deschis ușa, știind deja ce voi găsi de partea cealaltă.

Părinții mei erau exact acolo unde îi văzusem cu ochii minții în viziunea lui Alice. Stăteau la câțiva pași de ușă, ca să-i lase Bellei spațiu de respirat. Esme era la fel de emoționată pe cât părea să fie și Bella, deși pentru ea asta însemna să stea complet nemișcată, spre deosebire de Bella, care era agitată. Carlisle avea mâna pe spatele ei, într-o manieră liniștitoare. Era obișnuit să interacționeze în mod firesc cu oamenii, dar Esme era timidă. Rare erau momentele în care se aventura de una singură în lumea muritorilor. Era o casnică adevărată și se simțea mai mult decât fericită să ne lase pe noi să îi aducem lumea acasă atât cât avea nevoie.

Bella a dat roată cu privirea prin cameră, evaluându-i pe toți. Stătea puțin în spatele meu, de parcă îmi folosea corpul ca scut. Îmi era imposibil să nu mă simt relaxat în casa mea, deși știam că ea simțea exact contrariul. I-am strâns mâna.

Carlisle i-a zâmbit Bellei cu căldură și Esme a făcut la fel.

— Carlisle, Esme, ea este Bella.

M-am întrebat dacă Bella auzise nota de mândrie din vocea mea atunci când am prezentat-o.

Carlisle a înaintat cu mișcări calculate. A întins mâna, puțin șovăitor.

— Bine-ai venit, Bella.

Poate pentru că îl cunoștea deja pe el, Bella a părut brusc să se simtă mai confortabil. Cu o atitudine încrezătoare, a pășit în față – deși nu și-a desprins degetele din ale mele – și i-a strâns mâna oferită fără să tresară din cauza răcelii. Bineînțeles, era deja obișnuită cu asta.

— Mă bucur să vă revăd, domnule doctor Cullen, a spus ea, părând sigură pe sine.

Ce fată curajoasă, a gândit Esme. *Oh, este o scumpă!*

— Te rog, spune-mi Carlisle.

Bella s-a luminat la față.

— Carlisle, a repetat ea.

Esme i s-a alăturat atunci lui Carlisle, mișcându-se în aceeași manieră lentă și grijulie. A pus o mână pe brațul lui Carlisle și a întins-o pe cealaltă. Bella a luat-o fără să ezite, zâmbindu-i mamei mele.

— Mă bucur *foarte* mult să te cunosc, a spus Esme, cu un zâmbet care radia de afecțiune.

— Mulțumesc, a spus Bella. Și eu mă bucur să te cunosc.

Deși cuvintele erau formale de ambele părți, amândouă au vorbit cu sinceritate, așa că schimbul acela avea o semnificație mai profundă.

— *O ador, Edward! Mulțumesc că ai adus-o să mă cunoască!*

Am zâmbit auzind entuziasmul lui Esme.

— Unde sunt Alice și Jasper? am întrebat, dar a fost mai mult o formalitate.

Îi auzeam așteptând sus, cu Alice programându-și intrarea perfectă. Întrebarea mea părea să fie ceea ce aștepta.

— Hei, Edward! m-a strigat când a apărut în raza noastră vizuală.

Apoi a alergat – alergat realmente, nu în felul omenesc – pe scară în jos și s-a oprit brusc la câțiva centimetri de Bella.

Carlisle, Esme și cu mine am înțepenit surprinși, dar Bella nici măcar nu a tresărit, nici măcar când Alice a sărit s-o sărute pe obraz.

I-am aruncat o privire de avertizare, dar Alice nu mă băga în seamă. Era prinsă pe jumătate în acest moment și pe jumătate în alte mii de momente viitoare, extaziată că putea, în sfârșit, să-și înceapă prietenia cu Bella. Sentimentele ei erau foarte dulci, însă nu mă puteam bucura de ele. Mai mult de jumătate din amintirile ei viitoare erau cu Bella cea albă și lipsită de viață, atât de perfectă și atât de rece.

Alice mi-a ignorat total reacția, concentrată pe Bella.

— Chiar că miroși bine, a comentat ea. N-am remarcat asta niciodată.

Bella a roșit și toți trei și-au ferit privirile.

Am încercat să găsesc o metodă de a alunga stânjeneala, dar apoi, ca prin farmec, stânjeneala a dispărut. M-am simțit perfect confortabil și am simțit cum tensiunea Bellei i se topește complet.

Jasper a urmat-o pe Alice în jos pe scară, fără să se grăbească, dar nici cu mișcările precaute ale lui Carlisle și Esme. El nu avea nevoie să se prefacă. Tot ce făcea chiar părea natural și firesc.

În realitate, însă, exagera.

I-am aruncat o privire sardonică, iar el mi-a rânjit, apoi s-a oprit lângă stâlpul balustradei, lăsând între el și noi ceilalți o distanță care putea să pară stranie, doar că bineînțeles, nu se simțea stranie pentru că nu-i îngăduia el.

— Bună, Bella.

— Bună, Jasper. A zâmbit cu ușurință, apoi s-a uitat la Esme și la Carlisle. Mă bucur să vă cunosc pe toți – aveți o casă foarte frumoasă.

— Mulțumesc, a răspuns Esme. Ne bucurăm foarte mult că ai venit.

— *E perfectă.*

Bella s-a uitat din nou spre scară, în expectativă. Știam însă că în dimineața aceasta nu voi mai face prezentări.

Esme a înțeles și ea privirea.

— *Îmi pare rău. Nu era pregătită. Emmett încearcă s-o calmeze.*

Oare să inventez o scuză pentru Rosalie? Înainte să mă hotărăsc ce să spun, Carlisle mi-a atras atenția.

— *Edward.*

M-am uitat la el în mod reflex. Încordarea lui contrasta cu atmosfera relaxată pe care o crease Jasper.

— *Alice a văzut niște musafiri. Străini. Cu viteza cu care se mișcă, ne vor găsi mâine-seară. M-am gândit că ar trebui să știi imediat.*

Am dat din cap o dată, cu buzele strânse într-o linie subțire. Ce moment nepotrivit! Partea bună a lucrurilor era că acum puteam să-i explic Bellei de ce o răpeam. Avea să înțeleagă. Nu însă și Charlie. Trebuia să găsesc un plan mai sigur, care să nu deranjeze. Sau mai degrabă *amândoi* trebuia să găsim. Cu siguranță, și ea urma să aibă opinii.

M-am uitat la Alice pentru o clarificare vizuală, dar ea se gândea la starea vremii.

— Cânți? a întrebat Esme, iar eu m-am uitat la Bella care îmi admira pianul.

Bella a clătinat din cap.

— Deloc. Dar e frumos. Este al tău?

Esme a râs.

— Nu. Edward nu ți-a spus că e meloman?

Bella mi-a aruncat o privire ciudată, de parcă informația asta o irita. M-am întrebat de ce. Avea o prejudecată încă nedescoperită împotriva pianiștilor?

— Nu, i-a răspuns lui Esme. Bănuiesc că ar fi trebuit să știu.

— *La ce se referă, Edward?* a întrebat Esme, de parcă eu aveam de unde să știu răspunsul.

Din fericire, expresia îi era suficient de nedumerită pentru ca Bella să explice.

— Edward poate să facă orice, a clarificat Bella. Nu?

Carlisle și-a înăbușit amuzamentul, dar Jasper a râs cu voce tare. Alice privea conversația care avea să se petreacă peste douăzeci de secunde. Pentru ea astea erau deja vești din trecut.

Esme mi-a aruncat cea mai convingătoare privire de mamă dezaprobatoare.

— Sper că nu te-ai dat în spectacol, e nepoliticos.

— Doar un pic, am recunoscut, râzând, de asemenea.

Pare atât de fericit, a gândit Esme. *Nu l-am văzut niciodată așa. Slavă cerului că a găsit-o, în sfârșit.*

— De fapt, a fost chiar prea modest, a contrazis-o Bella.

A privit din nou către pian.

— Atunci cântă pentru ea, m-a încurajat Esme.

I-am aruncat o privire trădată.

— Tocmai ai spus că este nepoliticos să te dai în spectacol.

Esme și-a reținut și ea un hohot de râs.

— Există excepții la fiecare regulă. *Dacă nu e complet îndrăgostită de tine, asta o să rezolve treaba.*

Am privit-o perfect inexpresiv.

— Mi-ar plăcea să te aud cântând, a zis Bella.

— S-a aranjat atunci.

Esme și-a pus mâna pe umărul meu și m-a împins către pian.

Bine, dacă asta voiau toți. Am continuat s-o țin pe Bella de mână ca să mă însoțească. La urma urmei, fusese ideea ei.

Nu mă sfiisem niciodată să cânt – mă ascultau doar rudele sau prietenii și, în afară de Esme, aproape nimeni nu-mi băga în seamă muzica. Așa că acum era o senzație nouă. Poate că, dacă Esme nu ar fi menționat mai devreme datul în spectacol, nu m-aș fi simțit așa de obligat.

M-am așezat într-o parte pe banchetă și am tras-o pe Bella lângă mine. Mi-a zâmbit încurajator. M-am uitat lung la ea, încruntându-mă, sperând că își dă seama că făceam asta doar pentru că mă rugase ea.

Am ales cântecul lui Esme – era vesel, triumfător, potrivit pentru dispoziția zilei.

Când am început, am privit reacția Bellei cu coada ochiului. Nu aveam nevoie să mă uit la clape, dar nu voiam s-o fac să se simtă analizată.

Și după doar câteva măsuri, a rămas cu gura căscată.

Jasper a râs din nou. De data asta i s-a alăturat și Alice. Bella a înțepenit, dar nu s-a întors. Privirea i s-a îngustat, însă a rămas ațintită pe degetele mele, urmărindu-le cum alunecau peste clape.

Am auzit-o pe Alice țopăind în sus pe trepte în același timp în care Carlisle a gândit: *Ei bine, probabil că e suficient pentru moment. Nu vrem s-o copleșim.*

Esme era dezamăgită, dar a urmat-o pe Alice pe scară. Urmau să pretindă că este o zi normală, că nu era nimic extraordinar în faptul că aveau un om în casă. Unul câte unul, s-au refugiat spre treburile pe care le-ar fi făcut dacă eu nu aș fi adus o muritoare acasă.

Bella era în continuare concentrată pe mișcările mâinilor mele, dar mi s-a părut că nu era la fel de... doritoare ca înainte? Avea sprâncenele încruntate. Nu i-am înțeles expresia.

Am încercat s-o înveselesc, întorcându-mi capul pentru a-i capta atenția și făcându-i cu ochiul. De obicei asta o făcea să zâmbească.

— Îți place? am întrebat-o.

Și-a lăsat capul pe o parte, apoi a părut să-și dea seama de ceva. Ochii i s-au lărgit din nou.

— *Tu* ai compus asta? a spus ea pe un ton care suna destul de mult cu o acuzație.

Am încuviințat din cap și am adăugat, ca o scuză, deși nu eram sigur pentru ce îmi ceream iertare:

— Este preferata lui Esme.

Bella s-a uitat lung la mine, părând ciudat de deprimată. A închis ochii și a clătinat din cap.

— Ce e în neregulă? am întrebat-o, pe un ton implorator.

În cele din urmă, a deschis ochii și a zâmbit, dar nu era un zâmbet fericit.

— Mă simt extrem de insignifiantă, a recunoscut.

Am rămas perplex un moment. Am presupus că vorbele lui Esme de mai devreme, despre datul în spectacol, erau la rădăcina problemei. În mod evident, ideea lui Esme că muzica mea avea să câștige și colțurile încă indecise din inima Bellei nu fusese prea bună.

Cum să îi explic că toate lucrurile pe care puteam să le fac, lucruri ce veneau cu o ușurință ridicolă ținând cont de natura mea, erau de-a dreptul insignifiante? Că nu mă făceau special sau superior. Cum să-i arăt că tot ce eram nu fusese niciodată suficient ca să mă facă demn de ea? Că ea era un țel măreț pe care încercasem să-l ating de atâta timp?

Nu mă puteam gândi decât la un singur mod. Am creat un refren simplu și am trecut la un cântec nou. Mi-a privit expresia acum, așteptându-se să răspund. Am așteptat până am ajuns la structura principală a melodiei, sperând că avea s-o recunoască.

— Pe acesta tu l-ai inspirat, am murmurat.

Oare simțea că muzica aceasta venea din miezul ființei mele? Iar în miezul meu, dimpreună cu tot ceea ce eram eu, se afla ea?

Timp de câteva momente, am lăsat notele cântecului să umple spațiile pe care cuvintele nu puteau s-o facă. Melodia a crescut pe măsură ce cântam, îndepărtându-se de gama minoră anterioară și crescând spre o încheiere mai fericită.

M-am gândit că ar trebui să-i alin temerile.

— Ei te plac, să știi. Mai ales Esme.

Probabil că Bella își dăduse seama de asta și singură. S-a întors să privească peste umăr.

— Unde au dispărut?

— Ne-au oferit în mod foarte subtil puțină intimitate, bănuiesc.

— Da, ei mă plac, a gemut ea. Dar Rosalie și Emmett...

Am clătinat din cap, nerăbdător.

— Nu-ți face griji cu privire la Rosalie. Se dă ea pe brazdă.

A strâns din buze, sceptică.

— Și Emmett?

— Ce-i drept, el crede că sunt nebun. Am râs o dată. Dar nu are nicio problemă cu tine. Încearcă să o convingă pe Rosalie.

Bella s-a bosumflat.

— Ce o supără pe ea?

Am tras aer în piept și am expirat încet – trăgând de timp. Voiam să spun doar ce era absolut necesar și într-o manieră cât mai puțin supărătoare.

— Rosalie se luptă cel mai mult cu... ceea ce suntem noi, i-am explicat. Este greu pentru ea ca cineva din afară să știe adevărul. Și este puțin geloasă.

— Rosalie e geloasă pe mine?

Arăta de parcă nu era sigură dacă glumesc sau nu. Am ridicat din umeri.

— Ești om. Își dorește să fie și ea la fel.

— Aha! Revelația aceea a siderat-o un moment, dar apoi încruntătura s-a reîntors. Totuși, chiar și Jasper...

Senzația că totul era perfect natural și firesc se disipase imediat ce Jasper încetase să se concentreze asupra noastră. Mi-am imaginat că ea își aducea aminte de prezentarea lui fără influența aceea și vedea pentru prima dată stranietatea spațiului larg lăsat de el.

— Este vina mea, de fapt. Ți-am zis că el este cel mai recent care încearcă stilul nostru de viață. L-am avertizat să păstreze distanța.

Spusesem cuvintele într-o manieră lejeră, însă după o secundă, Bella a tremurat.

— Esme și Carlisle? a întrebat ea repede, de parcă voia să schimbe subiectul.

— Sunt fericiți să mă vadă fericit. De fapt, lui Esme nu i-ar păsa nici dacă ai avea trei ochi și labe de gâscă. În tot acest timp a fost îngrijorată cu privire la mine, temându-se că îmi lipsește ceva din structura mea esențială, că eram prea tânăr când m-a schimbat Carlisle... Este în culmea fericirii. De fiecare dată când te ating, aproape se sufocă de satisfacție.

Bella a strâns din buze.

— Alice pare foarte... entuziastă.

Am încercat să-mi păstrez calmul, dar am auzit și eu nuanța de gheață din răspunsul meu.

— Alice are propriul ei mod de a privi lucrurile.

Aspectul ei fusese tensionat pe mai tot parcursul discuției, însă brusc a zâmbit larg.

— Și n-ai de gând să-mi explici asta, nu?

Bineînțeles că observase toate reacțiile mele ciudate la orice menționare a lui Alice. Nu fusesem foarte subtil. Dar măcar acum zâmbea, încântată să mă prindă cu mâța în sac. Eram sigur că habar nu avea *de ce* eram supărat pe Alice. Momentan îi era suficient să mă anunțe că *ea* știa că îi ascund ceva. Nu am răspuns, dar nici nu am crezut că se aștepta la asta.

— Deci, ce-ți spunea Carlisle mai devreme? a întrebat ea.

M-am încruntat.

— Ai observat asta, nu?

Ei bine, știam că trebuia să-i spun.

— Desigur.

M-am gândit la fiorul care o cuprinsese când îi explicasem despre Jasper... Detestam s-o alarmez din nou, însă de data asta *trebuia* să fie speriată.

— Voia să îmi dea niște vești, am recunoscut. Nu știa dacă este ceva ce aș vrea să îți spun și ție.

S-a îndreptat de spate, atentă.

— O să-mi spui?

— Trebuie, pentru că voi fi puțin... super-protector cu tine în următoarele zile – sau săptămâni – și n-aș vrea să crezi că sunt în mod normal un tiran.

Răspunsul meu glumeț nu a liniștit-o.

— Ce-i în neregulă? a insistat ea.

— Deocamdată nimic nu este în neregulă. Doar că Alice vede sosirea în curând a unor vizitatori. Ei știu că suntem aici și sunt curioși.

A repetat cuvântul meu în șoaptă.

— Vizitatori?

— Da... bine, nu sunt ca noi, desigur – la obiceiurile de vânătoare mă refer. Probabil nu vor intra deloc în oraș, dar cu siguranță nu am de gând să te scap din ochi până pleacă.

S-a cutremurat atât de tare, încât am simțit mișcarea în bancheta de sub noi.

— În sfârșit, o reacție rațională! am murmurat.

M-am gândit la toate lucrurile îngrozitoare pe care le acceptase despre mine fără niciun tremur. Se părea că doar *alți* vampiri erau îngrozitori.

— Începeam să cred că nu ai deloc spirit de autoconservare.

A ignorat remarca și a început din nou să-mi privească mâinile ce-mi alunecau pe clape. După câteva secunde, a tras adânc aer în piept și a expirat lent. Oare procesase atât de ușor un alt coșmar?

Așa se părea. A examinat încăperea acum, răsucindu-și încet capul pe măsură ce-mi analiza casa. Îmi puteam imagina la ce se gândește.

— Nu este ceea ce te-ai așteptat, nu? am ghicit.

A continuat să admire încăperea.

— Nu.

M-am întrebat ce o surprindea mai mult: culorile deschise, vastitatea spațiului deschis, peretele din ferestre?

Totul era proiectat cu mare atenție – de către Esme – ca să nu se simtă ca o fortăreață sau un azil.

Puteam intui ce și-ar fi imaginat un om obișnuit.

— Nu sunt sicrie, nici cranii stivuite în colțuri. Nici nu cred că avem pânze de păianjen... ce dezamăgire trebuie să fie pentru tine.

Nu a reacționat la încercarea mea de glumă.

— E atât de deschis... de spațios.

— Este singurul loc în care nu trebuie să ne ascundem.

Cât timp fusesem concentrat asupra ei, melodia pe care o cântam se întorsese la rădăcini. Ajunsesem în cel mai negru moment – acela în care era imposibil de evitat adevărul evident: Bella era perfectă exact așa cum era. Orice interferență din partea lumii mele era o tragedie.

Era prea târziu să mai salvez cântecul. L-am lăsat să se termine ca mai înainte, cu deziluzia aceea.

Uneori era prea ușor să cred că Bella și cu mine ne potriveam. În momentele în care mă lăsam condus de instinct și totul venea atât de firesc... puteam să cred asta. Dar când analizam totul din punct de vedere logic, fără să permit emoțiilor să-mi afecteze rațiunea, era evident că nu puteam decât s-o rănesc.

— Mulțumesc, a șoptit ea.

Ochii îi înotau în lacrimi. M-am uitat la ea și și-a trecut repede degetele pe sub ochi, ștergându-i.

Era a doua oară când o vedeam plângând. Prima dată o rănisem. Nu intenționat, dar în orice caz, sugerând că nu puteam fi niciodată împreună, îi provocasem suferință.

Acum plângea pentru că muzica pe care o creasem pentru ea o emoționase. Lacrimi provocate de plăcere. M-am întrebat cât de mult înțelesese din limbajul acesta nerostit.

O lacrimă încă îi sclipea în colțul ochiului stâng, scânteind în lumina din încăpere. O picătură minusculă și transparentă din Bella, un diamant efemer. Acționând dintr-un instinct

straniu, m-am întins și am prins-o pe vârful degetului. Era rotundă pe pielea mea și strălucea. Am dus iute degetul la gură și am gustat lacrima, absorbind această particulă minusculă din ea.

Carlisle petrecuse mulți ani încercând să ne înțeleagă anatomia nemuritoare. Era o sarcină dificilă, bazată mai mult pe presupuneri și observații. Cadavrele vampirilor nu erau disponibile pentru studiu.

Cea mai bună interpretare a lui despre sistemele noastre interne era că interiorul ne era cumva poros, la nivel microscopic. Deși puteam înghiți orice, numai sângele era acceptat de corpurile noastre. Sângele acela era absorbit de mușchii noștri și se transforma în combustibil. Când combustibilul se epuiza, setea ni se intensifica pentru a reface stocul. Nimic în afară de sânge nu părea să se miște prin noi.

Am înghițit lacrima Bellei. Poate că nu avea să-mi părăsească organismul niciodată. După ce Bella avea să plece, după ce vor fi trecut toți anii de singurătate, poate că voi avea mereu părticica aceea din ea înăuntrul meu.

M-a privit curioasă, dar nu aveam niciun mod rațional de a explica. De aceea m-am întors la curiozitatea ei anterioară.

— Vrei să vezi restul casei? i-am propus.

— Niciun sicriu? a verificat ea.

Am râs și m-am ridicat, trăgând-o de pe bancheta pianului.

— Niciun sicriu.

Am condus-o pe scară spre etajul întâi. Văzuse cea mai mare parte din parter, cu excepția bucătăriei nefolosite și a sufrageriei, care nu erau vizibile dinspre ușa de la intrare. În timp ce urcam, interesul ei era evident. A studiat totul – balustrada, dușumelele din lemn deschis la culoare, lambriurile ce mărgineau coridorul. Parcă se pregătea pentru un examen. Am numit fiecare ocupant al fiecărei camere pe măsură ce treceam pe lângă ele, iar ea a încuviințat la fiecare nume, gata pentru examen.

Eram pe punctul de a coti ca să urcăm următorul șir de trepte, când Bella s-a oprit brusc. M-am uitat să văd la ce se uita atât de amuzată. Aha!

— Poți să râzi, am spus. *Este* ironic cumva.

N-a râs. A întins mâna de parcă ar fi vrut să pipăie crucea groasă din stejar care atârna acolo, neagră și sumbră pe fundalul lemnului mai deschis la culoare din spatele ei, dar nu a atins-o.

— Trebuie să fie foarte veche, a murmurat Bella.

Am strâns din umeri.

— De la începutul anilor 1630, mai mult sau mai puțin.

Ea s-a uitat lung la mine, cu capul lăsat într-o parte.

— De ce o ții aici?

— Din nostalgie. A aparținut tatălui lui Carlisle.

— Colecționa antichități? a sugerat ea pe un ton care suna de parcă știa deja că răspunsul este altul.

— Nu, am răspuns. A sculptat-o chiar el. Era agățată deasupra amvonului din vicariatul în care predica.

Bella s-a uitat din nou la cruce, cu o privire intensă. A rămas atât de mult timp nemișcată, încât am început iarăși să mă neliniștesc.

— Te simți bine? am murmurat.

— Ce vârstă are Carlisle? a replicat ea.

Am oftat, încercând să-mi calmez vechea panică. Oare povestea asta avea să fie picătura care să umple paharul? Am analizat fiecare mușchi mititel care i se mișca pe față când am răspuns.

— Tocmai și-a sărbătorit a trei sute șaizeci și doua aniversare.

Sau pe acolo. Alesese o zi de dragul lui Esme, dar era doar o estimare.

— Carlisle s-a născut la Londra, am continuat, prin anul 1640 crede el. Timpul nu era la fel de bine consemnat pe atunci, cel puțin pentru oamenii de rând. A fost chiar înainte

de regimul lui Cromwell, totuși. Era singurul fiu al unui pastor anglican. Mama i-a murit la naștere. Tatăl era un individ intolerant. Când protestanții au venit la putere, i-a persecutat cu entuziasm pe romano-catolici și pe cei de alte religii. Credea, de asemenea, foarte puternic în realitatea răului. Conducea vânători de vrăjitoare, vârcolaci... și vampiri.

Bella păstrase o atenție cuvenită, aproape parcă se distanța de acele fapte, dar când am rostit cuvântul „vampiri", umerii i s-au încordat și și-a ținut respirația o secundă în plus.

— Ardeau pe rug o mulțime de nevinovați – bineînțeles că creaturile reale pe care le căuta el nu erau atât de ușor de prins.

Amintirile astea încă îl bântuiau pe Carlisle – oamenii nevinovați pe care îi omorâse tatăl lui. Și mai presus de toate, crimele acelea în care fusese implicat și el, fără să vrea. Eram bucuros, de dragul lui, că amintirile deveneau tot mai înceţoşate odată cu trecerea timpului.

Știam poveștile lui Carlisle despre anii lui ca om la fel de bine cum le știam pe ale mele. Când am descris ghinionul lui de a da peste un clan londonez vechi, m-am întrebat dacă toate astea sunau adevărate pentru Bella. Era o istorie irelevantă, petrecută într-o țară pe care n-o văzuse niciodată, separată de propria ei existență prin atât de mulți ani, încât nu avea niciun context pentru ea.

Însă a părut fermecată când i-am descris atacul care îl infectase pe Carlisle și îi omorâse tovarășii, lăsând la o parte detalii pe care preferam să nu le subliniez. Când vampirul, mânat de sete, se întorsese și își atacase urmăritorii, îl mușcase pe Carlisle doar de două ori cu dinții săi acoperiți de venin: o dată pe palma mâinii întinse spre el și o dată pe biceps. Fusese un meleu, vampirul se străduise să doboare patru bărbați înainte ca restul gloatei să ajungă prea aproape. După aceea, Carlisle se gândise că probabil vampirul sperase să bea sângele tuturor, dar până la urmă

alesese autoconservarea în detrimentul unei mese mai generoase, apucându-i doar pe cei pe care îi putuse căra în timp ce fugea. Nu era autoconservare în fața gloatei, desigur. Acei cincizeci de bărbați cu armele lor rudimentare nu erau mai periculoși pentru el decât un caleidoscop cu fluturi. Însă clanul Volturi se afla la o mie cinci sute de kilometri distanță. Legile lor erau deja în vigoare de un mileniu și ordinul lor ca toți nemuritorii să exercite discreție în beneficiul tuturor era universal acceptat. Povestea unui vampir văzut în Londra, atestată de cincizeci de martori cu cadavrele golite de sânge ca dovadă, nu ar fi fost bine primită în Volterra.

Natura rănilor lui Carlisle a fost nefericită. Rana de la mână era departe de vasele de sânge importante, iar tăietura de la braț îi ratase atât artera brahială, cât și vena bazilică. Asta a însemnat o răspândire mai lentă a veninului și o perioadă de tranziție mai lungă. Având în vedere că transformarea din muritor în nemuritor era cel mai dureros lucru pe care îl trăise oricare dintre noi vreodată, o variantă prelungită a ei n-a fost deloc ideală, eufemistic vorbind.

Cunoscusem și eu durerea aceleiași variante prelungite. Carlisle fusese... nesigur când hotărâse să mă transforme în primul lui tovarăș. Petrecuse destul de mult timp cu alți vampiri, mai experimentați – inclusiv cu Volturi – și știa că o mușcătură mai bine plasată va duce la o transformare mai rapidă. Cu toate astea, nu mai găsise un vampir *la fel* ca el. Toți ceilalți erau obsedați de sânge și de putere. Nimeni altul nu mai tânjea după o viață mai blândă, mai familistă, așa cum tânjea el. S-a întrebat dacă nu cumva transformarea lui lentă și punctele slabe de pătrundere a infecției fuseseră responsabile pentru asta. Așa că atunci când și-a creat primul fiu, a ales să-și imite propriile răni. Întotdeauna a regretat asta, mai ales când a aflat ulterior că metoda de transformare nu avea, în realitate, nicio influență asupra personalității și dorințelor noului nemuritor.

Nu avusese timp să mai experimenteze, când o găsise pe Esme. Ea era mai aproape de moarte decât fusesem eu. Ca s-o salveze, fusese imperativ să-i introducă în organism cât mai mult venin și cât mai aproape de inimă. Așadar, un efort mai frenetic decât fusese în cazul meu – și cu toate astea, Esme era cea mai blândă dintre noi toți.

Iar Carlisle era cel mai puternic. I-am spus Bellei tot ce am putut despre transformarea lui extraordinar de disciplinată. Mi-am dat seama că lăsam la o parte detalii pe care poate n-ar fi trebuit să le las, dar n-am vrut să insist pe durerile sfâșietoare ale lui Carlisle. Poate că ar fi fost un moment bun să le descriu, având în vedere curiozitatea ei evidentă despre întregul proces. Poate că asta ar fi împiedicat-o să vrea să afle mai mult.

— Apoi s-a terminat, i-am explicat, și a înțeles ce devenise.

În tot acest timp, pierdut în propriile mele gânduri în timp ce relatam povestea aceea atât de familiară, îi observasem reacțiile. În cea mai mare parte și-a menținut aceeași expresie pe față. Cred că intenționase să pară atentă și interesată, complet lipsită de reacții emoționale inutile, totuși, era prea încordată pentru ca atitudinea ei să pară credibilă. Curiozitatea îi era reală, dar eu voiam să știu ce credea cu adevărat, nu ce voia ca eu să cred că gândește.

— Cum te simți? am întrebat-o.

— Sunt bine, a răspuns ea automat.

Masca însă îi alunecase puțin. I-am citit totuși pe chip dorința de a afla mai multe. Deci povestea asta nu fusese suficientă ca s-o sperie de tot.

— Îmi imaginez că mai ai câteva întrebări pentru mine.

A zâmbit larg, complet stăpână pe sine, părând neînfricată.

— Câteva.

I-am zâmbit și eu.

— Atunci vino. O să îți arăt.

Capitolul 20

Carlisle

Ne-am întors pe coridor spre biroul lui Carlisle. M-am oprit la ușă, așteptându-i invitația.

— Intrați, a spus Carlisle.

Am condus-o înăuntru și am privit-o cum examinează încăperea. Era mai întunecoasă decât restul casei. Lemnul negru de mahon îi amintea de casa copilăriei lui. Bella și-a trecut ochii peste șirurile nesfârșite de cărți. O cunoșteam suficient de bine ca să știu că vederea atâtor cărți într-o singură cameră era un fel de vis al ei.

Carlisle a pus semn la pagina unde rămăsese și apoi s-a ridicat să ne întâmpine.

— Pot să vă ajut cu ceva? a întrebat.

Bineînțeles, auzise conversația noastră de pe coridor și știa că veniserăm să aflăm continuarea. Nu îl deranja că îi împărtășisem povestea. Nu părea surprins că îi povesteam totul.

— Voiam să îi arăt Bellei câte ceva din istoria noastră. Bine, istoria ta de fapt.

— N-am vrut să deranjăm, a spus Bella încet.

— Nu este niciun deranj, a asigurat-o Carlisle. De unde ai de gând să începi?

— De la Căruțaș, i-am spus eu.

Am pus o mână pe umărul Bellei și am întors-o cu blândețe cu fața spre peretele din spatele nostru. I-am auzit

ritmul cardiac reacționând la atingerea mea, și apoi râsul aproape silențios al lui Carlisle la reacția ei.

Interesant, a gândit el.

Am privit-o pe Bella făcând ochii mari când a văzut expoziția de tablouri de pe peretele lui Carlisle. Îmi puteam imagina cum putea dezorienta pe cineva care o vedea pentru prima dată. Erau șaptezeci și trei de lucrări, de diferite dimensiuni, tehnici și culori, înghesuite laolaltă ca un puzzle cât peretele format doar din piese dreptunghiulare. Nu reușea să-și oprească privirea undeva.

Am luat-o de mână și am condus-o către început. Carlisle a venit după noi. La fel ca pe pagina unei cărți, povestea începea în partea stângă sus. Nu era ceva extravagant, ci o lucrare monocromatică ce semăna cu o hartă. De fapt, chiar *era* o bucată dintr-o hartă, pictată manual de un cartograf amator, unul dintre puținele originale ce supraviețuiseră secolelor.

Bella s-a încruntat.

— Londra în anii 1650, i-am explicat eu.

— Londra tinereții mele, a adăugat Carlisle de la câțiva pași în spatele nostru.

Bella a tresărit, surprinsă de apropierea lui. Bineînțeles că nu ar fi avut cum să-i audă mișcările. I-am strâns ușor mâna, încercând s-o liniștesc. Casa era un loc straniu pentru ea, dar nimic nu avea s-o rănească aici.

— Vrei să spui tu povestea? l-am întrebat eu, și Bella s-a întors să vadă ce va răspunde.

— *Îmi pare rău, mi-aș fi dorit să pot.*

I-a zâmbit Bellei, apoi a vorbit tare ca să-l audă și ea.

— Aș vrea, dar sunt puțin în întârziere. Au sunat de la spital de dimineață – doctorul Snow este bolnav și și-a luat o zi liberă. Și în plus – m-a privit – știi povestea la fel de bine ca și mine.

I-a zâmbit Bellei cu căldură și a ieșit. După ce a plecat, ea s-a întors să examineze din nou micuța pictură.

— Ce s-a întâmplat după aceea? a întrebat. Când și-a dat seama ce i se întâmplase?

Din reflex, m-am uitat la o pictură mai mare, așezată un rând mai jos, pe altă coloană. Nu era o imagine veselă: un peisaj mohorât, părăsit, cu cerul ascuns de nori negri, culori ce păreau să sugereze că soarele nu va mai reveni niciodată. Carlisle văzuse acest tablou prin fereastra unui castel mic din Scoția. Îi amintea atât de perfect de viața lui în cel mai întunecat punct, încât își dorise să-l păstreze, chiar dacă amintirea aceea veche era dureroasă. Pentru el, existența acestui peisaj sumbru însemna că cineva înțelesese cândva ce trăise el.

— Când și-a dat seama ce devenise, s-a răzvrătit. A încercat să se autodistrugă. Dar asta nu-i ceva așa de ușor de făcut.

— Cum? a rostit ea șocată.

Mi-am menținut privirea ațintită pe pustietatea evocată de pictura aceea în timp ce îi descriam încercările de sinucidere ale lui Carlisle.

— A sărit de la înălțimi mari. A încercat să se înece în ocean... dar era tânăr în noua lui viață și deci, foarte puternic. Este uimitor cum rezista... să nu se hrănească – am aruncat o privire furiș spre ea, dar se uita la pictură – când încă era atât de tânăr. Instinctul este mai puternic atunci, depășește totul. Dar îi era atât de scârbă de sine însuși, încât a avut puterea să încerce să se sinucidă prin înfometare.

— Se poate așa ceva? a șoptit ea.

— Nu, există foarte puține feluri prin care putem fi omorâți.

A deschis gura ca să pună o întrebare evidentă, dar am vorbit repede ca să-i distrag atenția.

— Așa că a devenit foarte flămând și în cele din urmă slăbit. S-a ținut cât de departe a putut de populația umană,

înțelegând că și voința lui își pierdea intensitatea. Luni de zile a rătăcit nopțile, căutând locurile cele mai singuratice, fiind în continuare dezgustat de sine...

I-am descris noaptea în care găsise altă metodă de a trăi, compromisul cu sângele animal și revenirea la capacitatea de a fi o ființă rațională. Apoi traversarea spre continent...

— A *înotat* până în Franța? m-a întrerupt ea, neîncrezătoare.

— Oamenii traversează Canalul înot tot timpul, i-am reamintit.

— Presupun că așa-i. Doar că suna amuzant în context. Continuă.

— Este ușor pentru noi să înotăm...

— Totul e ușor pentru *voi*, s-a plâns ea.

I-am zâmbit, așteptând să mă asigur că terminase. S-a încruntat.

— Nu te mai întrerup, promit.

Am zâmbit și mai larg, știind care va fi reacția ei la următoarea afirmație.

— Pentru că, practic, noi nu avem nevoie să respirăm.

— Voi...

Am râs și i-am dus un deget la buze.

— Nu, nu, ai promis. Vrei să auzi povestea, sau nu?

Buzele i s-au mișcat sub atingerea mea.

— Nu poți să-mi spui niște lucruri de genul ăsta și apoi să te aștepți să tac, a mormăit sub degetul meu.

Mi-am lăsat mâna să coboare până la scobitura gâtului ei.

— Nu trebuie *să respirați*?

Am ridicat din umeri.

— Nu, nu este nevoie. E doar un obicei.

— Cât timp puteți rezista fără să... *respirați*?

— Oricât, presupun. Nu știu. Cel mai mult stătusem fără aer câteva zile, toate petrecute sub apă. Devine un pic cam incomod... să nu ai simțul mirosului.

— Un pic cam incomod, a îngânat ea cu o voce slabă, aproape în șoaptă.

Avea sprâncenele apropiate, ochii îngustați și umerii rigizi. Schimbul de replici, pe care îl găsisem amuzant cu o clipă în urmă, a devenit brusc lipsit de amuzament.

Eram foarte diferiți. Deși cândva aparținuserăm aceleiași specii, acum mai aveam în comun doar câteva trăsături superficiale. Probabil că, în cele din urmă, ea avea să simtă greutatea acelor deosebiri, distanța dintre noi. Mi-am ridicat mâna de la gâtul ei și am lăsat-o pe lângă corp. Atingerea mea străină nu făcea decât să scoată în evidență distanța dintre noi.

M-am uitat lung la expresia ei tulburată, așteptând să văd dacă rostisem acum adevărul acela care avea să fie picătura ce umple paharul. După câteva secunde lungi, stresul din trăsături i s-a șters. M-a fixat cu privirea și am remarcat că avea o expresie neliniștită.

S-a întins fără să ezite și și-a pus degetele pe obrazul meu.

— S-a întâmplat ceva?

Din nou îngrijorarea pentru mine. Deci se părea că picătura ce umplea paharul nu se vărsase acum.

— Tot aștept să se întâmple.

A părut nedumerită.

— Ce să se întâmple?

Am tras aer în piept.

— Știu că la un moment dat ceea ce îți spun sau ceea ce vezi va fi prea mult. Și apoi vei fugi de mine țipând. Am încercat sa-i zâmbesc, dar nu mi-a ieșit prea bine. Nu te voi opri. Vreau să se întâmple asta, pentru că vreau să fii în siguranță. Și totuși, vreau să fiu cu tine. Cele două dorințe sunt imposibil de împăcat...

Bella și-a îndreptat umerii și a ridicat bărbia.

— Nu fug nicăieri, a promis.

A trebuit să zâmbesc văzându-i postura curajoasă.

— Asta rămâne de văzut.

— Hai continuă..., a insistat ea, încruntându-se puțin la răspunsul meu plin de dubii. Carlisle a înotat spre Franța.

I-am mai evaluat dispoziția o secundă, apoi m-am întors spre galerie. De data asta i-am arătat cea mai ostentativă pictură dintre toate, cea mai strălucitoare și mai extravagantă. Trebuia să fie reprezentarea unei judecăți finale, dar jumătate dintre personaje păreau implicate într-un soi de orgie, iar cealaltă jumătate într-o luptă violentă și sângeroasă. Numai judecătorii, suspendați deasupra măcelului, în balcoane de marmură, erau senini.

Pe aceasta o primise cadou. Nu era ceva ce Carlisle și-ar fi ales singur. Însă atunci când Volturii insistaseră să-l ia ca suvenir al timpurilor petrecute împreună, nu putuse să refuze.

Avea o oarecare afecțiune pentru piesa aceea vulgară – și pentru conducătorii vampiri zugrăviți în ea –, așa că o ținea la un loc cu preferatele lui. La urma urmei, Volturii fuseseră buni cu el în multe feluri. Și lui Esme îi plăcea portretul micuț al lui Carlisle ascuns în mijlocul dezastrului.

În timp ce îi relatam primii ani ai lui Carlisle în Europa, Bella se uita atentă la tablou, încercând să înțeleagă ceva din toate siluetele și culorile învolburate. Mi-am dat seama că nu mai vorbeam pe un ton la fel de relaxat. Îmi venea greu să mă gândesc la efortul lui Carlisle de a-și domoli instinctele, de a deveni o binecuvântare pentru omenire, și nu un parazit, fără să simt din nou admirația pe care o merita tot acest parcurs al său.

Întotdeauna îi invidiasem controlul perfect, dar, în același timp, crezusem că mi-ar fi fost imposibil să-l reproduc. Acum am înțeles că alesesem calea cea mai comodă, calea unei rezistențe superficiale, admirându-l foarte mult, dar nedepunând suficient efort ca să ajung *ca el*. Cursul acesta rapid de autocontrol pe care mi-l preda Bella ar fi fost mai

puțin riscant dacă m-aș fi străduit să mă îmbunătățesc în ultimele șapte decenii.

Bella mă privea lung acum. Am atins ușor cu degetul scena relevantă din fața noastră ca să readuc atenția la poveste.

— Studia în Italia când i-a descoperit pe ceilalți acolo. Erau mult mai civilizați și mai educați decât scursurile din canalizarea Londrei.

Ea s-a concentrat pe scena indicată și apoi a râs brusc, un pic șocată. Îl recunoscuse pe Carlisle, în ciuda mantiei în care era înfățișat.

— Solimena a fost inspirat în mare parte de prietenii lui Carlisle. I-a reprezentat adesea ca pe niște zei. Aro, Marcus, Caius. Am gesticulat spre ei în timp ce le spuneam numele. Protectorii nocturni ai artei.

Bella a ezitat cu degetul deasupra pânzei.

— Ce s-a întâmplat cu ei?

— Sunt încă acolo. Așa cum au fost de cine știe câte milenii. Carlisle a stat cu ei doar o perioadă scurtă, câteva zeci de ani. Le-a admirat foarte mult civilizația și rafinamentul, dar ei insistau să îi schimbe aversiunea față de „sursa lui naturală de hrană" cum o numeau. Au încercat să-l convingă, iar el a încercat, de asemenea, să-i convingă, fără rezultat. Atunci Carlisle a decis să încerce Lumea Nouă. Visa să găsească pe alții la fel ca el. Înțelegi, era foarte singur.

Am trecut repede peste următoarele decenii, când Carlisle se luptase cu izolarea și începuse în sfârșit să-și găsească un drum. Povestea a devenit mai personală și repetitivă. Auzise o partea din ea și înainte: cum Carlisle mă găsise pe patul de moarte și luase decizia care îmi schimbase destinul. Și acum, decizia aceea afecta și destinul Bellei.

— Și așa am ajuns de unde am plecat, am concluzionat.

— De atunci ai stat mereu cu Carlisle? a întrebat ea.

— Aproape mereu.

I-am pus mâna pe talie și am condus-o afară din biroul lui Carlisle, dorindu-mi să o pot conduce și departe de șirul acesta de idei. Știam însă că nu avea să-l abandoneze. Și desigur...

— Aproape?

Am oftat, fără tragere de inimă. Totuși, sinceritatea trebuia să fie mai presus de rușine.

— Păi, am mărturisit, am avut o criză de rebeliune tipic adolescentină... cam la zece ani după ce am fost născut, creat, cum vrei să-i spui. Nu eram de acord cu viața lui de abstinență și îl uram pentru că-mi înfrâna apetitul. Așa că am plecat de capul meu o perioadă.

— Serios?

Intonația ei nu era cea la care mă așteptasem. În loc să fie dezgustată, părea mai degrabă dornică să afle mai multe. Asta nu se potrivea cu reacția ei din poiană, când păruse surprinsă că eram vinovat de crimă, de parcă nu-i trecuse niciodată prin cap așa ceva. Poate că se obișnuise cu ideea.

Am început să urcăm scara. Acum părea indiferentă la împrejurimi, se uita doar la mine.

— Nu îți este scârbă? am întrebat-o.

S-a gândit la asta o jumătate de secundă.

— Nu.

Răspunsul ei m-a deranjat puțin.

— De ce nu? am insistat.

— Presupun că... sună rezonabil?

A terminat propoziția cu o notă mai înaltă, ca o întrebare.

Rezonabil. Am râs, cu un sunet cam aspru.

Dar în loc să-i povestesc toate modurile prin care nu era nici rezonabil, nici scuzabil, m-am trezit luându-mi apărarea.

— Din clipa noii mele nașteri, am avut avantajul de a cunoaște tot ce gândeau cei din jurul meu, fie oameni, fie ne-oameni. De aceea mi-a luat zece ani să îl înfrunt pe

Carlisle... i-am citit sinceritatea absolută, am înțeles exact de ce trăia așa cum trăia.

M-am întrebat dacă aș fi ales vreodată calea greșită, dacă nu aș fi întâlnit-o pe Siobhan și pe alții ca ea. Dacă n-aș fi aflat că toate celelalte creaturi similare nouă – încă nu dăduserăm peste Tanya și peste surorile ei – credeau că stilul de viață al lui Carlisle era ridicol. Dacă l-aș fi cunoscut doar pe Carlisle și n-aș fi descoperit niciodată un alt cod de conduită, cred că aș fi rămas. Îmi era rușine că mă lăsasem influențat de alții care nu erau nici pe departe egalii lui. Dar le invidiasem libertatea. Și am crezut că eu voi fi capabil să mă ridic deasupra abisului moral în care se scufundau ei. Pentru că eram *special*. Am clătinat din cap față de aroganța aceea.

— Mi-au trebuit numai câțiva ani să mă întorc la el și să reîncep să trăiesc după viziunea sa. Am crezut că voi fi scutit de... deprimarea... ce însoțește o conștiință. Pentru că știam gândurile prăzii mele, puteam să-i evit pe cei buni și să-i urmăresc doar pe cei răi. Dacă mă luam după un criminal pe o alee întunecată unde hărțuia o tânără... dacă o salvam, cu siguranță că nu eram așa de îngrozitor.

Salvasem mulți oameni în felul acesta, însă niciodată nu mi se păruse că reușisem să înclin balanța. O mulțime de chipuri mi-au trecut prin amintire, vinovații pe care îi executasem și nevinovații pe care îi salvasem.

O față dăinuia – atât vinovată, cât și inocentă.

Septembrie 1930. Fusese un an foarte prost. Oamenii se chinuiau peste tot să supraviețuiască după falimente, secete și furtuni de praf. Fermieri dezrădăcinați și familiile lor aglomerau orașele deja ticsite. La acel moment, m-am întrebat dacă nu cumva disperarea generalizată și groaza din mințile celor din jur nu contribuiseră la melancolia care începuse să mă afecteze, dar chiar și atunci cred că știam că depresia mi se datora doar propriilor alegeri.

Treceam prin Milwaukee, așa cum trecusem prin Chicago, Philadelphia, Detroit, Columbus, Indianapolis, Minneapolis, Montreal, Toronto, oraș după oraș, și apoi mă întorceam, iar și iar, cu adevărat nomad pentru prima dată în viața mea. Niciodată nu coboram prea mult înspre sud – mă feream să vânez pe lângă pepiniera aceea de armate de nou-născuți de coșmar – nici prea departe spre est, pentru că îl evitam și pe Carlisle, dar nu din instinct de autoconservare în cazul lui, ci mai degrabă de rușine. Nu rămâneam nicicând mai mult de câteva zile într-un singur loc, nu interacționam nicicând cu oamenii pe care nu-i vânam. După mai bine de patru ani, devenise foarte simplu să localizez mințile pe care le căutam. Știam unde aveam șanse mai mari să-i găsesc și când erau de obicei activi. Era tulburător cât de ușor era să identific victimele ideale. Erau atât de multe.

Poate că și asta făcea parte din melancolie.

Mințile pe care le căutam erau, de obicei, lipsite complet de orice fel de milă – sau de orice alte emoții în afară de lăcomie și dorință. Aveau o răceală și o concentrare care ieșea în evidență față de mințile normale, mai puțin periculoase, din jurul lor. Desigur, celor mai multe le luase ceva timp să ajungă în punctul acesta, unde se vedeau mai întâi ca prădători și apoi ca orice altceva. Așa că existase întotdeauna un șir de victime pe care întârziasem să le salvez. Puteam s-o salvez doar pe următoarea.

Scanând după asemenea minți, reușeam în majoritatea cazurilor să ignor orice era mai uman. Dar în seara aceea în Milwaukee, când mă mișcam silențios prin întuneric – la pas lejer când erau martori și în fugă când nu erau –, mi-a atras atenția o minte diferită.

Era un tânăr, sărac, care locuia în mahalalele de la periferia cartierului industrial. Se afla într-o stare de disperare mentală care mi-a străpuns conștiința, deși disperarea nu era o emoție neobișnuită în vremurile acelea. Însă, spre

deosebire de ceilalți care se temeau de foame, evacuare, frig, boală – dorințe în atâtea forme –, acest om se temea de sine însuși.

Nu pot. Nu pot. Nu pot face asta. Nu pot. Nu pot. Era ca o mantra în capul lui, repetată la nesfârșit. Nu se transforma niciodată într-o decizie mai fermă, nu devenea niciodată *N-o voi face.* Se gândea că nu poate, dar în tot acest timp plănuia.

El nu făcuse nimic... încă. Doar își imaginase ce voia să facă. Doar o privise pe fata din casa de pe străduță, nu vorbise niciodată cu ea.

Am fost puțin consternat. Niciodată nu condamnasem la moarte pe cineva care avea mâinile curate. Părea totuși destul de probabil că bărbatul acela nu avea să rămână prea mult timp cu mâinile curate. Și fata din mintea lui era doar o copiliță.

Nesigur, am decis să aștept. Poate că avea să-și înfrângă ispita.

Mă îndoiam. Studiul meu recent asupra celor mai josnice apucături omenești îmi lăsase puțin loc de optimism.

La capătul străduței unde locuia, acolo unde clădirile se înclinau precar una spre alta, se afla o casă îngustă cu acoperișul recent prăbușit. Nimeni nu putea ajunge la etaj în siguranță, așa că m-am ascuns acolo, nemișcat, și l-am ascultat câteva zile. Examinând gândurile oamenilor înghesuiți în clădirile dărăpănate, nu a durat mult să găsesc fața slăbuță a copilei într-un șir diferit, mai sănătos de gânduri. Am găsit camera în care locuia cu mama și cu doi frați mai mari și am privit-o pe tot parcursul zilei. Asta era ușor. Avea doar cinci sau șase ani, așa că nu se aventura prea departe. Mama ei o chema de fiecare dată când dispărea din raza ei vizuală. Se numea Betty.

Și bărbatul o urmărea, atunci când nu cutreiera străzile să caute de lucru cu ziua. Dar când era lumină afară, se

ținea la distanță de ea. Numai noaptea se oprea sub fereastra ei, ascunzându-se în întuneric, cât timp ardea o singură lumânare în camera familiei. Și-a notat ora la care se stingea lumânarea. A identificat amplasamentul patului copilei – o simplă saltea umplută cu ziare sub geamul deschis. Noaptea era răcoare, însă mirosurile din casa aglomerată erau neplăcute. Toată lumea ținea geamurile deschise.

Nu pot s-o fac. Nu pot. Nu pot. Mantra lui continua, dar a început să se pregătească. O bucată de frânghie pe care o găsise într-un canal. Niște cârpe, culese de pe o sârmă de rufe în timpul supravegherii sale nocturne, pe care să le folosească drept căluș. Ca o ironie a sorții, a ales aceeași casă dărăpănată în care mă ascunsesem și eu ca să-și dosească lucrurile. Sub scara prăbușită era un spațiu cavernos unde plănuia să aducă fetița.

Am continuat să aștept, nedorind să pedepsesc pe cineva până nu eram sigur că va comite crima.

Cea mai grea parte, aceea cu care se lupta cel mai mult, era că știa că trebuia s-o ucidă după aceea. Partea asta nu-i făcea plăcere și nu voia să se gândească *cum* o va face. A depășit totuși și slăbiciunea aceea. A mai durat o săptămână.

Până la acel moment, mi se făcuse destul de sete și mă plictisisem de repetițiile din mintea lui. Știam însă că nu-mi pot justifica propriile crime decât dacă acționez conform regulilor pe care mi le stabilisem singur. Să-i pedepsesc doar pe cei vinovați, doar pe cei care aveau să-i rănească grav pe alții dacă i-aș fi cruțat.

În mod straniu, am fost dezamăgit în noaptea când a venit după frânghie și după cârpe. În ciuda evidenței, sperasem că va rămâne nevinovat.

L-am urmărit până la fereastra deschisă unde dormea fetița. Nu m-a auzit în spatele lui, nu m-ar fi văzut ascuns în umbre dacă s-ar fi întors. Incantația din mintea lui se încheiase. Își dăduse seama că *putea*. Putea face asta.

Am așteptat până s-a întins prin fereastră, până când degetele i-au atins brațul, căutând de unde s-o apuce...

L-am înșfăcat de gât și am sărit pe acoperiș, trei etaje mai sus, unde am aterizat cu o bufnitură abia auzită.

Desigur că a fost îngrozit de degetele reci ca gheața care îi strângeau gâtul, era derutat de zborul neașteptat prin văzduh, nedumerit de ceea ce se întâmpla. Dar când l-am întors cu fața spre mine, cumva a înțeles. Nu a văzut un om când s-a uitat la mine. Mi-a văzut ochii negri și goi, pielea albă ca moartea și a văzut *judecata*. Deși nu ghicise nici măcar pe aproape ceea ce eram, intuise perfect ce se întâmplase.

Și-a dat seama că salvasem copila din mâinile lui și era ușurat. Nu îndârjit precum ceilalți, nu rece și sigur.

N-am făcut-o, a gândit el când m-am repezit asupra lui. Cuvintele acelea nu erau o apărare. Era bucuros că fusese oprit.

El fusese singura mea victimă teoretic nevinovată, cel care nu mai trăise ca să ajungă monstru. Faptul că-i curmasem drumul spre ticăloșie fusese un lucru bun, singurul lucru ce se putea face.

Când mă gândeam la toate victimele mele, la toți cei pe care îi executasem, nu regretam moartea cuiva anume. Lumea era un loc mai bun în absența lor. Dar cumva asta nu conta.

Și, în cele din urmă, sângele era doar sânge. Îmi potolea setea pentru câteva zile sau săptămâni, și asta era tot. Deși simțeam plăcere fizică, era prea viciată de durerea din minte. Oricât de încăpățânat eram, nu puteam să evit adevărul. Eram mai fericit fără sânge omenesc.

Suma totală a morților a devenit prea mult pentru mine. Câteva luni mai târziu am renunțat la cruciada mea egoistă și am renunțat să mai încerc să dau o semnificație crimelor mele.

— Dar odată cu trecerea timpului, am continuat, întrebându-mă cât intuise Bella din ceea ce nu rostisem cu voce tare, începusem să văd monstrul în ochii mei. Nu puteam să scap de datoria atâtor vieți umane răpite, indiferent cum o justificam. Așa că m-am întors la Carlisle și la Esme. M-au primit ca pe fiul rătăcitor. Era mai mult decât meritam. Mi-am amintit brațele lor în jurul meu, am rememorat bucuria din mințile lor când m-am întors.

Felul în care Bella mă privea acum era mai mult decât meritam. Am presupus că argumentele mele o convinseseră, oricât de slabe îmi sunaseră mie în urechi. Dar probabil că era obișnuită deja să îmi caute scuze. Nu-mi puteam imagina cum altfel ar fi suportat să fie în preajma mea.

Ajunseserăm la ultima ușă de pe coridor.

— Camera mea, am informat-o când am deschis ușa.

Reacția ei a fost cea așteptată. A cercetat fiecare bucățică. A analizat priveliștea înspre râu, abundența de rafturi pentru muzica mea, sistemul stereo, lipsa mobilierului tradițional, trecând cu privirea de la una la alta. M-am întrebat dacă și ei i se părea interesantă camera mea, așa cum mie mi se părea camera ei.

S-a uitat cu atenție la tapetul din pânză de pe perete.

— Pentru o acustică mai bună?

Am râs și am aprobat din cap, apoi am pornit sistemul stereo. Chiar și la volum scăzut, boxele ascunse în perete și în tavan te făceau să te simți ca într-o sală de spectacole cu orchestră live. A zâmbit, apoi s-a dus spre cel mai apropiat raft cu CD-uri.

Mi se părea ireal s-o văd în mijlocul unui spațiu care era, de obicei, un refugiu. Petrecuserăm cea mai mare parte a timpului nostru împreună în lumea oamenilor – la școală, în oraș, la ea acasă – și întotdeauna mă simțisem ca un intrus, un individ care nu avea ce căuta acolo. Cu mai puțin de o săptămână în urmă, nu aș fi crezut că ea avea să fie

vreodată așa de relaxată și de liniștită în centrul lumii mele. Bella nu era o intrusă. Se integra perfect. Mi se părea că dormitorul meu nu fusese niciodată complet până acum.

Și nu venise aici ademenită cu minciuni. Îi povestisem toate păcatele mele. Știa totul și tot voia să fie în camera asta, singură cu mine.

— Cum le-ai organizat? a întrebat, încercând să dea un sens colecției mele.

Eram atât încântat că se afla acolo, încât mi-a luat o secundă să răspund.

— Ăăă, după an, și apoi după preferința personală din perioada respectivă.

Bella mi-a simțit nuanța absentă din voce. S-a uitat la mine, încercând să-și dea seama de ce o privesc cu atâta intensitate.

— Ce s-a-ntâmplat? a întrebat, ducându-și mâna în mod reflex la păr.

— Eram pregătit să mă simt... ușurat. Pentru că ți-am spus totul, pentru că nu mai am secrete față de tine. Dar nu mă așteptam să simt mai mult de atât. *Îmi place.* Mă face să mă simt... fericit.

Am zâmbit amândoi.

— Mă bucur, a spus ea.

Era ușor să-mi dau seama că spunea adevărul. Nu avea niciun fel de umbre în ochi. Îi făcea la fel de multă plăcere să fie în lumea mea pe cât îmi făcea mie să fiu într-a ei.

O senzație de neliniște mi-a înnegurat expresia. Pentru prima oară după mult timp, m-am gândit iar la sâmburii de rodie. Părea așa de bine să se afle aici, dar oare nu mă orbea egoismul? Încă nu se speriase ca să plece de lângă mine, dar asta nu însemna că *n-ar fi trebuit* să fie speriată. Fusese mereu prea curajoasă pentru binele ei.

Bella mi-a remarcat schimbarea de dispoziție.

— Încă te aștepți să fug și să țip, nu?

Suficient de aproape. Am încuviințat din cap.

— N-aș vrea să te dezamăgesc, a spus ea pe un ton indiferent, dar să știi că nu ești așa de înfricoșător cum te crezi. Ba chiar nu te găsesc înfricoșător deloc.

Era o minciună destul de bine jucată, mai ales având în vedere lipsa ei uzuală de talent la mințit, dar știam că făcuse gluma aceea mai mult ca să nu mă simt trist sau îngrijorat. Deși uneori regretam că era așa indulgentă cu mine, a reușit să-mi schimbe starea. Era o glumă amuzantă și n-am putut să rezist să nu intru în joc.

Am zâmbit, arătându-mi dinții puțin cam mult.

— *Chiar* nu ar fi trebuit să spui asta.

La urma urmei, ceruse să mă vadă la vânătoare.

M-am ghemuit într-o parodie a posturii mele obișnuite de vânătoare, o versiune mai relaxată și mai jucăușă. Mi-am arătat și mai mult dinții și am mârâit încet. Aproape ca torsul unei pisici.

Bella a făcut un pas în spate, deși nu avea nicio teamă reală pe chip. Cel puțin, nicio teamă de vreun rău fizic. Părea puțin înspăimântată că gluma se va întoarce împotriva ei.

A înghițit în sec.

— N-ai îndrăzni.

Am sărit.

Nu avea cum să-mi vadă gesturile. Mă mișcam cu viteza nemuritorilor.

Am sărit în colțul celălalt al camerei și am ridicat-o în brațe în timpul săriturii. M-am curbat ca un soi de armură protectoare în jurul ei, așa că n-a simțit deloc impactul când ne-am prăbușit pe canapea.

Am aterizat pe spate, așa cum dorisem. Am ținut-o la piept, încă ghemuită în brațele mele. Bella a părut puțin dezorientată la început, de parcă nu știa în care parte să se ridice. S-a chinuit să stea în șezut, dar eu nu terminasem să-mi demonstrez ideea.

A încercat să se uite urât la mine, dar avea ochii prea larg deschiși ca să-i iasă expresia aceea.

— Ce spuneai? am mârâit pe un ton jucăuș.

A încercat să-și tragă sufletul.

— Că ești... un monstru foarte, foarte... înfricoșător.

Am rânjit la ea.

— Mult mai bine așa.

Alice și cu Jasper urcau pe trepte. Puteam să aud nerăbdarea lui Alice de a ne face o invitație. Mai era curioasă și în privința sunetelor de luptă ce răzbăteau din camera mea. Nu fusese atentă la mine, așa că acum vedea doar ce avea să găsească atunci când ar fi intrat. Felul în care ajunseserăm așa era deja în trecut.

Bella tot încerca să se elibereze.

— Ăăă... Acum pot să mă ridic?

Am râs de faptul că nu reușea să-și recapete suflul. În ciuda încrederii ei aparente, reușisem cu adevărat s-o sperii.

— Putem intra? a întrebat Alice de pe coridor, de dragul Bellei.

M-am ridicat, ținând-o pe Bella în poala mea. Aici nu era nevoie să ne prefacem, deși am presupus că în prezența lui Charlie avea să fie nevoie de o distanță mai respectuoasă între noi.

Alice deja pășise în cameră când am răspuns:

— Intrați.

În timp ce Jasper șovăia în prag, Alice s-a așezat jos pe covor cu un zâmbet larg pe față.

— Părea că o mănânci pe Bella la prânz și am venit să văd dacă ești dispus să împarți, ne-a tachinat ea.

Bella s-a încordat și mi-a aruncat o privire rapidă de confirmare. Am zâmbit și am strâns-o și mai tare la piept.

— Îmi pare rău, nu cred că am nimic în plus.

Jasper a urmat-o în cameră, incapabil să se abțină. Emoțiile dinăuntru erau amețitoare pentru el. În momentul acela,

știam că sentimentele Bellei erau la fel ca ale mele, așa că nu exista o contrapondere pentru atmosfera de extaz care îl amețea pe Jasper acum.

— De fapt, a spus el, schimbând subiectul. Îmi dădeam seama că voia să controleze ceea ce simțea, să-și stăpânească emoțiile. Ambianța era copleșitoare. Alice a spus că va fi o furtună puternică în seara asta, a continuat el, iar Emmett vrea să facem un meci. Te bagi?

Am tăcut, uitându-mă la Alice.

Iute ca fulgerul, Alice a trecut prin câteva sute de imagini din viitorul posibil. Rosalie era absentă, dar Emmett nu ar fi ratat un meci. Uneori câștiga echipa lui, alteori a mea. Bella era acolo, privind, încântată de jocul ne-uman.

— Bineînțeles că ar trebui să o iei și pe Bella, m-a încurajat ea, cunoscându-mă suficient de bine ca să-mi înțeleagă ezitarea.

Oh. Jasper a fost luat prin surprindere. Și-a rearanjat în minte așteptările cu privire la joc. Nu avea cum să se poată relaxa, așa cum plănuise. Dar să simtă emoțiile pe care eu și cu Bella ni le trezeam reciproc... era un târg pe care îl putea accepta.

— Vrei să mergi? am întrebat-o pe Bella.

— Sigur că da, a răspuns ea repede. Și apoi, după o pauză scurtă: Ăăă, unde mergem?

— Trebuie să așteptăm tunetul ca să jucăm, i-am explicat eu. Ai să vezi de ce.

Îngrijorarea i-a devenit mai evidentă.

— O să am nevoie de umbrelă?

Am râs aflând care îi era îngrijorarea, iar Alice și cu Jasper mi s-au alăturat.

— Oare? a întrebat-o Jasper pe Alice.

Un alt șir de imagini, urmărind de data asta parcursul furtunii.

— Nu. Furtuna se va abate asupra orașului. În poiană ar trebui să fie destul de uscat.

— Perfect atunci, a spus Jasper.

Și-a dat seama că era încântat de ideea de a petrece mai mult timp cu Bella și cu mine. Entuziasmul i-a emanat din corp și ne-a molipsit și pe noi. Expresia Bellei s-a schimbat din precaută în nerăbdătoare.

— *Super*, a gândit Alice, bucuroasă că planul ei era sigur acum. Și ea voia să petreacă timp cu Bella. *Te las pe tine să te ocupi de detalii.*

— Haideți să vedem dacă merge și Carlisle, a spus ea, ridicându-se de pe podea.

Jasper a înghiontit-o în coaste.

— De parcă n-ai ști.

A ieșit pe ușă într-o clipită. Jasper a urmat-o mai lent, savurând fiecare secundă în preajma noastră. S-a oprit să închidă ușa în urma lui, un pretext ca să zăbovească acolo mai mult.

— Ce-o să jucăm? a întrebat Bella imediat ce s-a închis ușa.

— *Tu* ai să te uiți. Noi o să jucăm baseball.

M-a privit sceptică.

— Vampirilor le place baseballul?

Am răspuns cu o solemnitate prefăcută.

— Este distracția favorită a Americii.

Capitolul 21

Jocul

Timpul se scurgea întotdeauna foarte repede. În curând Bella trebuia să mănânce de prânz, iar noi nu aveam nimic de mâncare în casă. Plănuiam să corijez situaţia asta în viitorul apropiat. Era timpul să ne reîntoarcem în lumea fiinţelor umane. Atât timp cât eram împreună, nu reprezenta o povară, ci o bucurie.

Deci aveam să-i ţin companie la masă, apoi să-mi fac plinul cu mirosul ei, după care trebuia să o las. Mă gândeam că va dori să vorbească cu Charlie între patru ochi înainte să ne facă cunoştinţă. Însă imediat ce am intrat pe strada ei, mi-a fost clar că aşteptările mele despre cum va decurge după-amiaza îmi erau date peste cap.

Un Ford Tempo model 1987, care avusese şi zile mai bune, era parcat în locul obişnuit al lui Charlie. Sub streaşina subţire a acoperişului stătea un băiat, în spatele unui bărbat în scaun cu rotile.

Bella a ajuns înaintea lui acasă, a gândit bătrânul. *Ghinion.*

Hei, e Bella! Gândurile băiatului erau mult mai entuziaste.

Nu-mi venea în minte decât un singur motiv pentru care Billy Black ar fi fost nemulţumit de faptul că Bella ajunsese înaintea tatălui ei. Şi acel motiv implica încălcarea unui tratat. Urma să am confirmarea cât de curând. Billy încă nu mă văzuse şi pe mine.

— Oare a uitat pe cine protejează de fapt acest tratat? am spus eu printre dinţi.

Bella a ridicat confuză privirea către mine, deși mă îndoiam că vorbisem suficient de rar cât să se înțeleagă ceva din cuvintele mele.

Jacob m-a văzut la volan cu o clipă înaintea lui Billy.

El din nou. Probabil că sunt împreună sau ceva. Entuziasmul i-a pierit.

NU! Gândul lui Billy a fost un urlet, urmat de un mârâit mental. *Nu.*

I-am auzit fricile pe jumătate articulate – oare să-i spună fiului său să fugă? Să fi fost prea târziu? – iar apoi, sentimentul de vină.

De unde știe?

Mi-am dat seama că intuisem corect, că această vizită nu era una nevinovată de curtoazie.

În timp ce parcam camioneta lângă bordură, m-am uitat în ochii bărbatului înspăimântat.

— Întrece deja măsura.

De data asta am vorbit mai clar. Speram că era în stare să citească pe buze.

Bella a înțeles imediat.

— A venit să-l avertizeze pe Charlie?

Părea îngrozită de ideea asta.

Am încuviințat din cap, fără să-mi iau privirea de la Billy. După o secundă sau mai mult, el și-a ferit ochii.

— Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta, a sugerat Bella.

Oricât de mult mi-ar fi plăcut să ies din camionetă și să merg până la cei doi neajutorați – să mă aplec asupra lor, intimidant, suficient de aproape încât toate micile indicii a ceea ce eram să pară că urlă la bătrân, să-mi dezvelesc dinții și să mârâi un avertisment pe un ton care ar fi sunat oricum, numai uman nu, să văd cum i se zbârlește părul și să-i aud inima cum bubuie de panică – știam că era o idee proastă. În primul rând, lui Carlisle nu i-ar fi plăcut absolut deloc. În al doilea rând, deși băiatul cunoștea foarte

bine legendele, nu avea să creadă în ele. Decât dacă nu mă duceam la ei și-mi etalam toate trăsăturile mai puțin umane.

— Probabil că așa este cel mai bine, am fost de acord. Ai grijă, totuși. Puștiul nu știe nimic.

Dintr-odată a părut deranjată de ceva. Nu mi-am dat seama de ce, până nu a vorbit.

— Jacob nu-i cu mult mai mic decât mine.

Deci o jignise cuvântul *puști*.

— Oh, știu, am tachinat-o.

Bella a oftat și a întins mâna să deschidă portiera, la fel de nemulțumită ca și mine că trebuia să ne despărțim acum.

— Invită-i înăuntru, ca să pot pleca. Mă întorc mai pe seară, i-am promis.

— Vrei camioneta mea?

— Aș putea *să merg pe jos* mai repede decât se mișcă mașina ta.

A zâmbit o clipă, după care s-a posomorât.

— Nu trebuie să pleci, a murmurat ea.

— Ba chiar trebuie.

M-am uitat la Billy Black. Se uita iar țintă la mine, însă a întors repede capul când mi-a întâlnit privirea.

— După ce scapi de ei... Am simțit cum mi s-a întins un zâmbet pe toată fața, poate puțin cam prea larg. Tot trebuie să-l pregătești pe Charlie să-ți cunoască noul iubit.

— Da, mersi mult, a gemut ea.

Însă, deși era în mod clar îngrijorată de reacția lui Charlie, vedeam că avea să meargă până la capăt. Avea să-mi dea un rol în lumea ei umană, ceva care să-mi îngăduie să mă integrez.

Zâmbetul mi s-a îndulcit.

— Mă întorc în curând.

I-am mai măsurat o dată din priviri pe oamenii de pe verandă. Jacob Black se simțea rușinat și era nervos pe tatăl lui pentru că-l târâse acolo ca să o spioneze pe Bella și pe

noul ei iubit. Billy Black era cuprins în continuare de frică, așteptându-se să încep în orice clipă să măcelăresc pe toată lumea. Era de-a dreptul insultător!

Cu gândul acesta în minte, m-am aplecat să o sărut pe Bella de la revedere. Doar ca să-l sperii pe bătrân, mi-am apăsat buzele de gâtul Bellei, în loc să o sărut pe buze.

Strigătul agonizant din mintea lui a fost aproape estompat de bătăile inimii Bellei care o luaseră la goană, moment în care mi-am dorit ca oamenii aceștia enervanți să dispară.

Însă ea îl privea pe Billy acum, evaluându-i tulburarea.

— *În curând*, mi-a ordonat ea.

După o privire scurtă și posomorâtă, a deschis portiera și a coborât din mașină.

Am rămas perfect nemișcat, în timp ce ea a alergat prin ploaia măruntă, spre ușă.

— Bună, Billy. Bună, Jacob, i-a salutat, forțându-se să se arate entuziasmată. Charlie e plecat toată ziua – sper că nu așteptați de multă vreme.

— Nu de mult, a spus bărbatul încet. Își tot muta privirea de la mine și înapoi. A ridicat o pungă de hârtie maro. Voiam numai să las asta.

— Mulțumesc. Nu intrați un pic să vă uscați?

Se comporta ca și cum nu băgase de seamă privirea lui pătrunzătoare; a deschis ușa și le-a făcut semn să intre, cu un zâmbet încremenit pe față. A așteptat până au dispărut amândoi înăuntru, apoi a intrat și ea.

— Mă ocup eu de asta, i-a spus lui Billy atunci când s-a întors să închidă ușa în urma ei.

S-a uitat la mine o clipă, după care a închis ușa.

Am ieșit rapid din camioneta Bellei ca să-mi ocup locul în copacul obișnuit, înainte ca ei să ajungă la vreo fereastră ce dădea înspre partea aceasta de curte. Nu aveam de gând să plec până când nu plecau cei doi din familia Black. Dacă

relațiile cu tribul aveau să se tensioneze din nou, trebuia să știu exact cât de departe avea Billy de gând să meargă astăzi.

— Iar e la pescuit? Acolo unde se duce de obicei? Poate merg să mă văd cu el. *E și mai urgent acum. Nu știam că lucrurile s-au înrăutățit într-atât. Sărmana Bella, habar nu are...*

— Nu, a protestat Bella brusc, în același timp în care mi s-au încleștat și mie dinții. S-a dus într-un loc nou... dar nu știu unde.

Auzeam chiar și prin ziduri că tonul ei era clar neprietenos. A observat și Billy.

Ce-o fi cu atitudinea asta? Nu vrea să mă-ntâlnesc cu Charlie. Nu ar avea de unde să știe de ce e nevoie să-l avertizez.

Vedeam expresia Bellei pe măsură ce Billy o analiza. Ochii îi scânteiau, iar bărbia îi era ridicată cu un aer de încăpățânare. Îi amintea bărbatului de una dintre fiicele lui, cea care nu venea niciodată în vizită.

Trebuie să vorbesc cu ea între patru ochi.

— Jake, a vorbit el încet, du-te și adu poza nouă cu Rebecca din mașină. I-o las și pe aceea lui Charlie.

— Unde-i?

Gândurile limpezi și naive ale lui Jacob deveniseră morocănoase acum, derulând în minte sărutul pe care-l văzuse în camionetă. Îl afectase într-o manieră cu totul diferită decât pe tatăl lui. Era conștient că Bella era prea mare ca să-l perceapă în modul în care și-ar fi dorit el, dar îl întristase să vadă și dovada. A pufnit o dată, după care a tresărit, distras.

Ceva miroase urât aici, a gândit el, moment în care m-am întrebat dacă reacționa la darul tatălui său din punga de hârtie. Nu simțisem niciun miros neplăcut în dimineața aceasta.

— Cred că am văzut-o în portbagaj, a mințit Billy cu lejeritate. S-ar putea să răscolești puțin până dai de ea.

Nici Billy, nici Bella nu au mai spus altceva până când Jacob n-a ieșit pe ușa principală, cu umerii căzuți și fața în pământ. Și-a târât picioarele spre mașină, ignorând ploaia

și, oftând, a început să caute prin grămada de haine vechi și porcării uitate pe acolo. Încă se gândea la sărutul acela, încercând să evalueze cât de implicată era Bella.

Billy și Bella stăteau față în față în hol.

De unde să-ncep...?

Înainte ca bărbatul să apuce să spună ceva, Bella s-a întors și s-a îndreptat către bucătărie. El a privit-o o clipă cum se îndepărta, după care a urmat-o.

S-a auzit cum s-a deschis ușa de la frigider, apoi a urmat un foșnet.

Billy s-a uitat la ea cum a trântit ușa frigiderului și s-a întors valvârtej cu fața la el. I-a observat expresia defensivă a gurii.

Bella a deschis discuția, cu glas neprietenos. Hotărâse în mod clar că nu avea sens să mai simuleze că habar nu avea de nimic.

— Charlie n-o să se întoarcă prea curând.

Cel mai probabil are motivele ei pentru care ține chestia asta secret. Și ea trebuie să afle. Poate că-i pot spune suficient ca s-o avertizez, fără să încalc propriu-zis tratatul.

— Mulțumesc din nou pentru peștele prăjit.

Din felul în care vorbea, se vedea clar că Bella voia să scape de el, însă lui Billy nu i s-a părut că e surprinsă atunci când el și-a păstrat poziția. A oftat și și-a încrucișat brațele la piept.

— Bella, a spus Billy, iar vocea lui nu mai era relaxată acum, ci devenise mai profundă, mai gravă.

Ea a rămas pe atât de nemișcată, pe cât putea o ființă umană, și l-a așteptat să continue.

— Bella, a repetat. Charlie este unul dintre prietenii mei cei mai buni.

— Da.

Bărbatul a rostit foarte lent cuvintele următoare.

— Am observat că petreci ceva timp cu unul dintre băieții Cullen.

— Da, a spus ea din nou, evident ostilă de-acum.

Billy nu a reacționat la tonul ei.

— Poate că nu-i treaba mea, dar nu cred că-i o idee prea bună.

— Ai dreptate, i-a întors-o ea. *Nu-i* treaba ta.

Ce furioasă este.

Vocea lui a devenit greoaie din nou, pe măsură ce-și alegea cu grijă cuvintele.

— Probabil că nu știi, dar familia Cullen nu are o reputație prea bună prin rezervație.

Era foarte prudent. Se păstra la limita precauției.

— De fapt, știu asta. Bella riposta agresiv și rapid, în contrast cu modul lui de comunicare. Dar reputația asta ar putea fi nemeritată, nu-i așa? Pentru că familia Cullen n-a călcat niciodată în rezervație, așa-i?

Replica ei l-a luat prin surprindere. *Știe! Știe? Cum de...? Și cum ar fi putut să...? N-are cum. Nu-i posibil să știe tot adevărul.* Repulsia care i-a cuprins gândurile m-a făcut să scrâșnesc iar din dinți.

— Adevărat, a consimțit el într-un final. Pari... bine informată despre familia Cullen. Mai informată decât mă așteptam.

— Poate chiar mai informată și decât tine.

Ce i-ar fi putut spune ei ca să le ia apărarea în felul ăsta? Sigur nu adevărul. Fără îndoială că i-au spus cine știe ce basm romantic. În cazul ăsta, în mod clar nu va fi convinsă de nimic din ce am eu să-i spun.

— Așa o fi. Îl enerva că trebuia să fie de acord cu ea. Și Charlie este la fel de bine informat?

A privit-o cum expresia ei a devenit mai evazivă.

— Lui Charlie îi place foarte mult familia Cullen.

Charlie nu știe nimic.

— N-o fi treaba mea, a spus Billy. Dar s-ar putea să fie treaba lui Charlie.

Bella i-a studiat expresia un moment îndelungat.

Fata asta zici că-i avocată.

— Și totuși e treaba mea, din nou, dacă eu cred sau nu că-i treaba lui Charlie, corect? a întrebat ea.

Părea mai degrabă o afirmație decât o întrebare.

S-au privit iarăși în ochi.

Într-un final, Billy a oftat.

Oricum Charlie nu m-ar crede. Nu-mi permit să-l îndepărtez din nou. Trebuie să fiu cu ochii pe situația asta.

— Da, bănuiesc că e tot treaba ta.

Bella a oftat și postura i s-a mai relaxat.

— Mulțumesc, Billy, a spus ea pe un ton mai blând.

— Doar gândește-te la ceea ce faci, Bella, a avertizat-o Billy.

Răspunsul ei a fost prea rapid.

— Bine.

Un alt gând mi-a atras atenția. Fiind așa de concentrat pe schimbul de replici dintre Billy și Bella, acordasem prea puțină atenție căutărilor fără rezultat ale lui Jacob. Până când și-a dat seama...

Of, la naiba, ce idiot sunt. Voia să plec de acolo.

Panicat de ceea ce ar fi putut face tatăl lui ca să-l pună într-o situație penibilă și simțindu-se oarecum vinovat și temător pentru că Bella i-ar fi putut spune de încălcarea tratatului, Jacob a trântit ușa portbagajului și alergat spre casă.

Billy a auzit zgomotul și a știut că îi expirase timpul. Așa că și-a ținut pledoaria finală.

— Am vrut să spun să... nu faci ceea ce faci deja.

Bella nu a răspuns, însă expresia îi era mai blândă acum. Billy a avut un scurt moment de speranță că-l va asculta.

Jacob a deschis ușa în forță. Billy s-a uitat peste umăr, așa că nu am putut să văd reacția Bellei.

— Nu-i nicio poză în mașină, a bombănit băiatul zgomotos.

— Hm. Bănuiesc că am lăsat-o acasă, a răspuns Billy.

— Grozav! a reacționat fiul lui în mod evident sarcastic.

— Ei bine, Bella, spune-i lui Charlie... – Billy a făcut o pauză înainte să continue – ...că am trecut pe la el, vreau să spun.

— Așa o să fac, a răspuns ea, cu vocea severă din nou.

Jacob a părut surprins.

— Gata, plecăm?

— Charlie o să întârzie mult, i-a explicat Billy în timp ce își conducea singur scaunul cu rotile spre ușă.

Și totuși de ce-am venit? s-a văicărit Jacob în gând. *Tata se senilizează.*

— Ah. Păi atunci bănuiesc că ne mai vedem, Bella.

— Sigur, a zis ea.

— Ai grijă, a adăugat Billy pe un ton de avertizare.

Bella nu a răspuns.

Jacob și-a ajutat tatăl să treacă peste prag și să coboare treapta de la verandă. Bella i-a însoțit până la ușă. A privit către camioneta goală, apoi i-a făcut din mână băiatului și a închis ușa în timp ce Jacob încă își ajuta tatăl să urce în mașină.

Deși mi-ar fi plăcut să revin la Bella și să vorbim despre ceea ce tocmai se întâmplase, știam că nu-mi terminasem treaba. Am auzit-o urcând cu pași apăsați pe scară atunci când am coborât din copac și am luat-o prin pădurice din spatele casei ei.

Era mult mai greu să-i urmăresc pe cei doi din familia Black pe jos, pe timp de zi. Nu puteam să țin pur și simplu pasul cu ei pe autostradă. Intram și ieșeam din pâlcurile dese de pădure, ascultând gândurile oricui putea fi

suficient de aproape cât să mă vadă. Am ajuns înaintea lor la intersecția cu La Push și apoi am alergat mai repede, ca să traversez autostrada ploioasă atunci când singura mașină din raza vizuală mergea în direcția opusă. De îndată ce am ajuns în partea vestică a șoselei, aveam destule locuri unde să mă ascund. Am așteptat să apară Fordul vechi, după care am alergat în paralel cu ei prin pădurea întunecoasă.

Cei doi nu schimbau nicio vorbă. M-am întrebat dacă pierdusem vreun reproș pe care Jacob i l-ar fi putut face tatălui său. Băiatul era ocupat să rederuleze mental sărutul, ajungând îmbufnat la concluzia că Bellei îi plăcuse *foarte mult*.

Mintea lui Billy era ancorată într-o amintire. M-a surprins că și eu îmi aminteam asta. Dintr-o altă perspectivă.

Se întâmplase acum mai bine de doi ani și jumătate. Familia mea era în Denali la momentul respectiv, aflată într-o scurtă vizită de curtoazie în drum de la o locuință temporară la următoarea locuință temporară. La baza revenirii noastre în Washington stătuse un singur motiv. Carlisle își aranjase jobul în timp ce Esme cumpărase casa pe care urma să o renoveze, fără să o vadă înainte. Foile matricole false ale mele și ale fraților mei fuseseră transferate la liceul Forks. Însă ultimul pas al pregătirii era cel mai important – și cel mai atipic, de altfel. Deși ne mai mutaserăm în locuri unde mai locuiserăm în trecut – după ce se scursese suficient timp –, până atunci nu mai trebuise să ne anunțăm sosirea.

Carlisle începuse cu cercetarea pe internet. Găsise o genealogistă amatoare pe nume Alma Young care lucra în rezervația Makah. S-a prefăcut că era pasionat de istoriile de familie și a întrebat dacă în zonă mai locuiau descendenți ai lui Ephraim Black. Doamna Young fusese încântată să-i dea lui Carlisle o veste bună: nepotul și strănepoții lui Ephraim locuiau în La Push, chiar dincolo de coastă. Desigur, nu o deranja să-i dea lui Carlisle numărul lor de telefon.

Era convinsă că Billy Black ar fi fost încântat să audă vești de la acest văr îndepărtat.

Eram în casă atunci când Carlisle dăduse următorul telefon, așa că desigur auzisem tot ce spusese el. Billy își amintea acum partea lui de poveste.

Fusese o zi absolut obișnuită. Gemenele erau plecate în oraș cu prietenii, așa că acasă erau doar Billy și Jacob. Billy îl învăța pe băiat cum să sculpteze un leu de mare dintr-o bucată de lemn de madrona, când a sunat telefonul. S-a deplasat singur în scaunul cu rotile până în bucătărie, lăsându-l pe copil atât de concentrat asupra lucrului, încât abia dacă a observat plecarea sa.

Billy a presupus că era Harry sau poate Charlie. A răspuns cu un salut vesel:

— Alo!

— Alo. Vorbesc cu Billy Black?

N-a recunoscut vocea de la celălalt capăt al firului, însă în tonul ei exista ceva clar și perfect conturat care l-a iritat dintr-un motiv necunoscut.

— Da, eu sunt Billy. Cine întreabă?

— Numele meu este Carlisle Cullen, i-a răspuns vocea blândă, dar pătrunzătoare, moment în care i-a părut că se surpă pământul de sub el.

Pentru o scurtă clipă, a crezut că avea un coșmar.

Numele acesta și vocea intensă făceau parte dintr-o legendă, dintr-o poveste de groază. Deși fusese avertizat și pregătit, totul se întâmplase cu foarte mult timp în urmă. Billy nu crezuse niciodată cu adevărat că va veni ziua în care va trăi în aceeași lume cu povestea aceea de groază.

— Îți spune ceva numele meu? a întrebat vocea, iar Billy a observat cât de tânără părea.

Nu suna de parcă avea sute de ani, așa cum ar fi trebuit. Billy s-a străduit să-și găsească glasul.

— Da, a spus el într-un final, pe un ton răgușit.

I s-a părut că a auzit un oftat slab.

— Asta-i bine, a răspuns monstrul. E mai uşor aşa pentru noi să ne facem datoria.

Lui Billy i-a paralizat mintea atunci când a înţeles ce voia să spună monstrul. Datoria. Vorbea despre tratat. Billy s-a străduit să-şi amintească prevederile secrete pe care le memorase cu atâta grijă. Dacă monstrul a spus că avea o datorie de îndeplinit, atunci asta nu putea să însemne decât un singur lucru.

Billy a pălit, în timp ce pereţii păreau că se mişcau în jurul lui, deşi era conştient că stătea în siguranţă şi că avea stabilitate în scaunul cu rotile.

— Vă întoarceţi, a spus el gâtuit.

— Da, a confirmat monstrul. Înţeleg că este... neplăcut pentru tine să auzi asta. Dar te asigur că tribul tău nu este sub nicio formă în pericol, şi nici oricine altcineva din Forks. Nu ne-am schimbat felul de a fi.

Billy nu ştia ce să spună. Fusese constrâns de acest tratat înainte să se nască. Voia să se opună, să ameninţe... dar cu tratat sau fără tratat, nu avea ce să facă.

— Vom locui în afara oraşului Forks.

Monstrul a înşirat nişte numere, iar lui Billy i-a luat o clipă să-şi dea seama că erau coordonate de longitudine şi latitudine. A căutat rapid ceva cu care să noteze, a găsit un marker negru, dar nicio foaie de hârtie.

— Repetă, a cerut el cu severitate.

Numerele au fost rostite mai rar de data aceasta, iar Billy a putut să şi le noteze pe braţ.

— Nu ştiu cât de bine cunoşti angajamentul...

— Îl ştiu, l-a întrerupt Billy.

Niciun membru al tribului nu avea voie să intre într-un cerc cu raza de opt kilometri în jurul casei unde stăteau băutorii de sânge. Era un spaţiu mic comparativ cu pământurile ce aparţineau tribului, însă în acest moment părea că este prea mult.

Cum avea să-i convingă pe oricare dintre copii să se supună acestei reguli. S-a gândit la fiicele lui încăpăţânate şi la năzdrăvanul

de băiat. Niciunul dintre ei nu credea poveștile acestea. Și totuși, dacă ar fi făcut orice greșeală nevinovată... toți ar fi fost pradă ușoară.

— Desigur, a spus monstrul politicos. Și noi îl știm foarte bine. Nu ai de ce să îți faci griji. Îmi pare rău pentru orice neplăcere, însă nu îi vom deranja pe oamenii tăi în niciun fel.

Billy nu făcea decât să asculte, din nou amorțit.

— Planul nostru actual este să locuim în Forks în jur de zece ani.

Lui Billy i s-a oprit inima. Zece ani.

— Copiii mei vor învăța la liceul din localitate. Nu știu dacă vreun copil din trib merge la această școală...

— Nu, a șoptit Billy.

— Oricum, dacă cineva va dori să meargă totuși să învețe acolo, te asigur că nu va fi deloc periculos.

Lui Billy i s-au perindat prin fața ochilor fețele copiilor din Forks. Oare nu putea face nimic ca să-i protejeze?

— Să-ți dau numărul meu de telefon. Ne-ar face plăcere să avem o întâlnire mai prietenoasă...

— Nu, a spus Billy, mai apăsat de data aceasta.

— Desigur. Orice vă face să vă simțiți confortabil.

După care pe Billy l-a cuprins un gând neliniștit. Monstrul vorbise despre copiii lui...

— Câți...? a întrebat el.

Vocea îi suna de parcă cineva îl strângea de gât.

— Poftim?

— Câți sunteți?

Pentru prima dată în conversație, vocea blândă și sigură de sine a ezitat.

— Încă doi ne-au găsit familia cu mulți ani în urmă. Suntem șapte acum.

Foarte încet și prudent, Billy a pus receptorul în furcă.

Apoi a trebuit să mă opresc din alergat. Nu ajunsesem propriu-zis la granița din tratat, însă amintirea aceea

m-a făcut să mă răzgândesc și să nu mă mai apropii prea mult. Am luat-o spre nord, ca să revin acasă.

Deci nu găsisem nimic util în gândurile lui Billy. Eram aproape sigur că avea să urmeze același tipar: să se întoarcă în zona lui de siguranță și să-și contacteze tovarășii. Aveau să examineze pe toate părțile noua informație – care era destul de sărăcăcioasă – și să ajungă la aceeași concluzie. Nu aveau ce să facă. Tratatul era singura lor modalitate de protecție.

Mi-am închipuit că prietenia de-o viață a lui Billy cu Charlie urma să fie un subiect de dispută. Billy avea să lupte din răsputeri să primească permisiunea de a-l avertiza pe Charlie. Unul dintre înghețați îi alesese unica fiică pe post de... victimă, țintă, fel de mâncare. Puteam doar să-mi imaginez cum avea să ne descrie Billy relația.

În mod sigur ceilalți, mai imparțiali decât el, aveau să insiste să păstreze tăcerea.

În orice caz, încercarea anterioară a lui Billy de a-l avertiza pe Charlie de pericolul reprezentat de prezența lui Carlisle în spital nu mersese foarte bine. Iar adăugarea de detalii dintr-o lume fantastică nu avea cu siguranță să ajute. Billy se împăcase deja cu ideea asta.

Aproape că ajunsesem acasă. Aveam să-i comunic lui Carlisle noutățile și analiza mea despre situație. Mare lucru nu era însă de făcut. Eram convins că așa va gândi și el. Asemenea celor din tribul Quileute, nici noi nu aveam altă opțiune decât să respectăm tratatul întocmai.

Am traversat iar în grabă autostrada atunci când nu treceau mașini. Odată ajuns pe drumul de acces spre casă, am auzit sunetul unui motor familiar venind dinspre garaj. M-am oprit brusc și am așteptat.

BMW-ul roșu al lui Rosalie a luat curba și s-a oprit cu scârțâit de frâne.

I-am făcut cu mâna fără mare chef.

— *Știi că aș da peste tine, dacă nu mi-aș bușsi mașina.*

Am încuviințat din cap.

Rosalie și-a turat motorul o dată, după care a oftat.

— Presupun că ai auzit despre joc.

— *Lasă-mă să plec, Edward.*

Vedeam că nu avea nicio destinație precisă în minte. Voia numai să stea departe de mine.

— *Rămâne Emmett. E destul, nu?*

— Te rog?

A închis ochii și a tras adânc aer în piept. *Nu înțeleg de ce-i atât de important pentru tine.*

— *Tu* ești importantă pentru mine, Rose, i-am răspuns simplu.

— *Toată lumea o să se distreze mai bine fără mine.*

Am ridicat din umeri. Era posibil să aibă dreptate.

— *N-o să mă port frumos.*

Am zâmbit.

— Nu am nevoie să te porți *frumos*. Doar să fii tolerantă.

A ezitat.

— Nu o să fie atât de rău, îți promit. Poate că o să învingi atât de răsunător, încât să mă pui într-o lumină proastă.

Un colț al buzei i s-a ridicat puțin când și-a înăbușit un zâmbet.

— *O să-i aleg pe Emmett și pe Jasper.*

Își alegea mereu să fie în echipă cu cei care erau evident puternici.

— S-a făcut.

A mai tras o dată aer în piept, regretând imediat înțelegerea noastră. A încercat să-și imagineze cum va fi să se afle în același loc cu Bella și... îi era greu.

— Nu se va întâmpla nimic diseară, Rose. Ea nu va lua nicio decizie. Nu face decât să se uite la noi cum jucăm. Privește-l ca pe un experiment.

— *Adică... s-ar putea să explodeze?*

M-am uitat obosit la ea. A dat ochii peste cap.

— Dacă nu merge, ne regrupăm și găsim altă soluție.

Rosalie avea deja o grămadă de alte soluții, majoritatea necuviincioase, însă era gata să se dea bătută. Avea să încerce... dar îmi dădeam seama că nu avea să depună prea mult efort să fie politicoasă. Era totuși un început.

— *În cazul ăsta, cred că trebuie să mă schimb.*

Acestea fiind spuse, a băgat în marșarier și s-a întors în viteză spre casă, accelerând până la o sută de kilometri pe oră și dispărând rapid din raza mea vizuală. Eu am pornit pe scurtătură, direct prin pădure.

Înăuntru, Emmett se uita la patru meciuri diferite de baseball în același timp pe ecranul mare. Întorsese însă capul în partea opusă, ascultând mașina lui Rosalie, care intrase scârțâind în garaj.

Am arătat spre televizor.

— Nimic din ce vezi acolo n-o să te ajute să câștigi diseară.

— *Ai convins-o pe Rosalie să joace?*

Am dat din cap o dată, ceea ce i-a lățit un zâmbet pe față.

— *Rămân dator.*

Mi-am țuguiat buzele.

— Serios?

A fost surprins de faptul că voiam în mod clar ceva.

— *Sigur, de ce-ai nevoie?*

— Să te comporți cât poți de bine în preajma Bellei?

Rose a trecut în grabă prin cameră și a urcat scara, ignorându-ne în mod evident pe amândoi.

Emmett s-a gândit la rugămintea mea.

— *Și ce presupune asta mai exact?*

— Să nu o bagi în sperieți intenționat.

A ridicat din umeri.

— Rezonabil.

— Excelent.

— *Mă bucur tare că te-ai întors.*

Ultimele luni fuseseră neobișnuite pentru Emmett, mai întâi cu toanele mele, apoi cu absența mea.

Aproape că mi-am cerut scuze, însă știam că nu era supărat pe mine acum. Emmett trăia în prezent.

— Unde sunt Alice și Jasper?

Emmett a început să se uite la meciuri din nou.

— *Vânează. Jasper vrea să fie pregătit. Să vezi față amuzantă – părea că-i entuziasmat pentru diseară, mai mult decât m-aș fi așteptat.*

— Amuzant, am fost eu de acord, deși aveam ceva mai multe date despre motivele entuziasmului său.

— *Edward, dragule, aud cum picură din tine pe podele. Te rog să te schimbi în ceva uscat și să ștergi pe jos.*

— Îmi cer scuze, Esme!

De data asta m-am îmbrăcat pentru Charlie, scoțând la iveală una dintre cele mai impresionante jachete de ploaie, una pe care o purtam rar. Voiam să arăt ca o persoană care lua vremea în serios, preocupată să evite frigul și umezeala. Era genul de detalii care îi făcea pe oameni să se simtă mai confortabil.

Instinctiv am băgat în buzunarul blugilor capacul de la sticlă pe care-l purtam mereu cu mine.

În timp ce dădeam cu mopul, m-am gândit la drumul scurt de diseară până la terenul de baseball și mi-am dat seama că – după ziua de ieri – s-ar putea ca Bella să nu fie prea încântată să alerge cu mine spre destinație. Știam că avea să presupună și *ceva* alergat, însă presupuneam că ar fi fost cât mai bine ca distanța să fie cât mai scurtă.

— Pot să împrumut jeepul tău? l-am întrebat pe Emmett.

— *Mișto jacheta.* A chicotit. *Încearcă să rămâi uscat și confortabil.*

Am așteptat cu o expresie de răbdare exagerată.

— Cum să nu! a fost el de acord. Dar acum îmi rămâi tu dator.

— Sunt încântat să-ți rămân îndatorat.

Am zbughit-o înapoi pe scară urmat de râsetele lui.

Am purtat o conversație scurtă cu Carlisle – la fel ca și mine, nu vedea alternativă decât să continuăm ca și până acum. Apoi m-am grăbit să mă întorc la Bella.

Jeepul lui Emmett era în multe feluri mașina care ieșea cel mai mult în evidență dintre toate pe care le aveam, pur și simplu prin dimensiune. Din cauza ploii torențiale, nu erau însă mulți oameni pe afară, iar vremea ar fi împiedicat oricum pe oricine să vadă prea ușor șoferul. Aveau să presupună că vehiculul masiv era din afara orașului.

Nu eram sigur de cât timp avea nevoie Bella să se pregătească, așa că am făcut un mic ocol, ca să mă asigur că va fi gata.

Chiar înainte să ajung în capătul străzii, mi-am dat seama că gândurile lui Charlie erau agitate. Probabil că Bella începuse să-i povestească. Am prins o imagine cu fața lui Emmett în gândurile bărbatului. Asta ce mai era?

Am tras pe dreapta lângă un petic de pădure dintre case și am lăsat motorul la ralanti.

Eram suficient de aproape ca să înțeleg ce ziceau. În casele din apropiere nu era tăcere, însă erau ușor de ignorat celelalte voci, atât mentale, cât și rostite. Eram atât de acordat la vocea Bellei, încât aș fi recunoscut-o și într-un stadion plin de strigăte.

— Îl cheamă Edward, tată, spunea ea.

— Este sau nu? a vrut Charlie să știe.

Am încercat să pricep ce spuneau despre mine.

— Într-un fel, presupun, a recunoscut ea.

— Ai spus aseară că nu te interesează niciunul dintre băieții din oraș, a obiectat el.

— Edward nu locuiește în oraș, tată... Și oricum suntem la început, știi ce vreau să zic. Nu mă face să mă simt prost cu discuția aia despre iubiți, da?

Am reușit atunci să prind firul conversației. Am încercat să înțeleg din emoțiile lui Charlie cât de mult îl tulbura dezvăluirea, însă părea extrem de răbdător în seara asta.

— Când vine aici?

— Ajunge în câteva minute.

Bella părea mai neliniștită de ideea asta decât tatăl ei.

— Unde te duce?

Ea a mârâit teatral.

— Sper că-ți scoți din minte Inchiziția spaniolă. Mergem să jucăm baseball cu familia lui.

A urmat un moment de liniște, după care Charlie a început să râdă.

— *Tu* joci baseball?

Judecând după tonul lui era evident că – în ciuda ocupației tatălui ei vitreg – Bella nu se dădea în vânt după sporturi.

— Păi, cred că eu o să mă uit doar.

— Cred că-ți place tare de băiatul ăsta.

Părea mai suspicios acum. Din frânturile de amintiri care îi treceau prin cap, m-am gândit că probabil încerca să pună informațiile cap la cap ca să-și dea seama de cât timp dura relația noastră. Începea din nou să se simtă îndreptățit că fusese suspicios cu o seară înainte.

Am turat motorul și am făcut rapid cale întoarsă. Bella terminase pregătirile și eram nerăbdător să fiu din nou cu ea.

Am parcat în spatele camionetei ei și m-am grăbit spre ușa principală. Charlie spunea:

— Mă răsfețI prea mult.

Am apăsat soneria și mi-am pus gluga. Mă pricepeam să mă dau drept om, însă acum părea și mai important decât de obicei să fac asta.

Am auzit pașii lui Charlie venind spre ușă, urmați îndeaproape de ai Bellei. Mintea bărbatului părea să oscileze între neliniște și amuzament. Mi s-a părut că încă îl amuza

gândul că Bella dorea de bună voie să ia parte la un meci de baseball. Eram aproape sigur că așa era.

Charlie a deschis ușa, cu ochii fixați cam pe la înălțimea umărului meu. Se așteptase la cineva mai mic de statură. S-a reajustat, după care s-a împleticit înapoi o jumătate de pas.

Avusesem parte de reacția aceasta suficient de frecvent în trecut, așa că nu-mi trebuiau gânduri mai limpezi ca s-o înțeleg. Ca orice om normal, apropierea bruscă la numai câțiva centimetri de un vampir, îi trimisese probabil adrenalina prin vene. Teama avea să-i răscolească stomacul o fracțiune de secundă, după care mintea rațională avea să preia controlul. Creierul avea să-l forțeze să ignore toate micile discrepanțe care mă plasau într-o altă categorie. Ochii aveau să-și recapete focalizarea și avea să mă vadă ca pe un adolescent obișnuit.

L-am privit cum a ajuns la concluzia aceea – că eram doar un băiat obișnuit. Am știut că se va întreba de la ce să fi pornit reacția ciudată pe care o simțise în corp.

Prin minte i-a trecut deodată chipul lui Carlisle, așa că m-am gândit că ne compara. De fapt, nu prea semănam unii cu alții, dar faptul că aveam cam aceeași culoare a pielii era suficient pentru majoritatea oamenilor. Poate că nu și pentru Charlie. În mod clar, ceva îl nemulțumea.

Bella privea agitată peste umărul lui.

— Intră, Edward.

Bărbatul s-a dat la o parte și mi-a făcut semn să intru. Bella a trebuit să sară rapid din calea lui.

— Mulțumesc, domnule Swan.

A zâmbit oarecum, aproape involuntar.

— Poți să-mi spui Charlie. Dă-mi haina, te rog.

Am scos-o iute.

— Mulțumesc, domnule.

Charlie mi-a făcut semn să intru în livingul mic.

— Ia loc, Edward.

Bella s-a strâmbat, dorindu-și în mod clar să plecăm cât mai repede.

Am ales fotoliul. Părea cam prea mult să aleg canapeaua, acolo unde ar fi stat lângă mine Bella – sau chiar Charlie. Pentru prima întâlnire oficială, poate că era mai bine să las familia să stea împreună.

Bellei nu i-a plăcut alegerea mea. I-am făcut cu ochiul în timp ce se așeza Charlie.

— Am auzit că o duci pe fata mea să se uite la baseball, a spus Charlie.

Și iar a părut amuzat.

— Da, domnule, așa este planul.

A chicotit mai tare acum.

— În felul ăsta tu o să ai mai multă putere, bănuiesc.

Am râs și eu politicos.

Bella a sărit în picioare.

— Bine, destul haz pe seama mea. Să mergem.

Apoi s-a dus grăbită în hol și s-a îmbrăcat cu jacheta. Eu și cu Charlie am urmat-o. În drum mi-am luat jacheta și am îmbrăcat-o.

— Să nu întârzii prea mult, Bell, a avertizat-o Charlie.

— Nu îți face griji, Charlie, o aduc acasă devreme, am spus eu.

M-a țintuit cu privirea pentru o secundă.

— Să ai grijă de fata mea, ne-am înțeles?

Bella a mai mârâit o dată teatral.

Am simțit mai multă satisfacție decât aș fi crezut, când am rostit:

— Va fi în siguranță cu mine, promit, domnule.

Și am fost încrezător că spusesem adevărul.

Bella a ieșit.

Charlie și cu mine am râs din nou, deși de data aceasta am fost mai sincer decât data trecută. I-am zâmbit și i-am făcut cu mâna atunci când am urmat-o pe Bella afară.

Nu am ajuns prea departe. Bella încremenise pe veranda micuță, uitându-se la jeepul lui Emmett. Charlie a venit înapoia mea, să vadă ce anume încetinise hotărârea Bellei de a scăpa cât mai repede de acasă.

A fluierat surprins.

— Puneți-vă centurile de siguranță, a spus el morocănos.

Vocea tatălui i-a dat un imbold și Bella a zbughit-o în ploaia torențială. Am avut grijă să merg la o viteză omenească, dar m-am folosit de avantajul picioarelor considerabil mai lungi ca să ajung în dreapta mașinii înaintea ei și să-i deschid portiera. A ezitat o clipă, uitându-se la scaun, apoi la pământ și apoi iar la scaun. A tras adânc aer în piept și și-a îndoit genunchii ca și cum se pregătea să sară. Charlie nu ne vedea prea bine prin geamurile jeepului, așa că am ridicat-o eu în scaun. A icnit de surprindere.

M-am dus spre locul meu, făcându-i iar lui Charlie cu mâna. Mi-a răspuns printr-o fluturare superficială a brațului.

În mașină, Bella se chinuia să-și pună centura. Cu câte o cataramă în fiecare mână, s-a uitat la mine și a spus:

— Ce-s toate astea?

— Așa arată centurile din vehiculele de teren.

S-a încruntat.

— Aha.

După câteva secunde de căutări, a găsit și partea cealaltă, dar nu se potrivea cu niciuna dintre catarame. Am chicotit de expresia ei nedumerită, după care am fixat centurile cum trebuie. Inima a început să-i bată mai tare decât ploaia atunci când mâinile mele i-au atins pielea gâtului. Mi-am lăsat degetele să coboare de-a lungul claviculei ei înainte să mă instalez în scaun și să pornesc motorul.

Pe când ne îndepărtam de casă a spus, puțin alarmată:

— Dar ce... ăăă.... jeep *mare* ai.

— Este al lui Emmett. M-am gândit că nu ai vrea să alergi tot drumul până acolo, am recunoscut.

— Unde ții chestia asta?

— Am transformat în garaj unul dintre acareturi.

S-a uitat la centura din spatele meu.

— Tu n-ai de gând să-ți pui centura de siguranță?

I-am răspuns doar cu o privire.

S-a încruntat și a intenționat să dea ochii peste cap, dar s-a oprit la jumătatea gestului.

— Să alerg *tot* drumul până acolo? Vocea îi urcase cu o octavă decât era în mod normal. Adică va trebui oricum să alerg o parte din el?

— Tu nu ai să alergi, i-am reamintit.

S-a văicărit.

— *Mi se face rău.*

— Ține ochii închiși, nu ai să pățești nimic.

Și-a mușcat buza de jos.

Am vrut să o asigur că totul va fi bine – că avea să fie în siguranță cu mine. M-am aplecat să-i sărut creștetul capului. Apoi am tresărit.

Ploaia din părul ei îi influențase mirosul într-un mod în care nu mă așteptasem. Arsura din gâtul meu, care păruse atât de stabilă, s-a intensificat brusc. Un mârâit de durere mi-a scăpat printre buze înainte să-l pot bloca.

M-am îndreptat dintr-odată, lăsând loc între noi. Bella se uita la mine, nedumerită. Am încercat să-i explic.

— Miroși minunat în ploaie.

Expresia i-a fost precaută când m-a întrebat.

— Și asta e de bine sau de rău?

Am oftat.

— Ambele, întotdeauna ambele.

Ploaia bătea în geam ca grindina, ascuțit și zgomotos, de parcă era mai degrabă solidă decât lichidă. Am pornit pe drumul desfundat care avea să ne ducă în pădure cât putea jeepul să intre. Aveam să alergăm cu câțiva kilometri mai puțin.

Bella se uita pe geam, parcă pierdută în gânduri. M-am întrebat dacă răspunsul meu o supărase. Dar apoi am observat cât de strâns se ținea de rama geamului, în timp ce cu cealaltă mână apucase marginea scaunului. Am încetinit, abordând cât de ușor puteam rădăcinile copacilor și făgașele.

Se părea că orice mijloc de transport, în afară de camioneta ei bătrână și letargică, era neplăcut pentru ea. Poate că parcursul acesta denivelat avea s-o facă să nu mai deteste să călătorească în modul cel mai convenabil.

Drumul s-a terminat într-o poieniță înconjurată de pini deși – era loc doar cât să poți întoarce o mașină ca să pleci înapoi. Am închis motorul și deodată s-a făcut aproape liniște. Depășiserăm furtuna. Acum doar mai burnița puțin.

— Iartă-mă, Bella, mi-am cerut scuze. Dar de aici trebuie să o luăm pe jos.

— Am o idee. Ce-ar fi să aștept eu aici?

Părea că-și pierduse iar răsuflarea. Am încercat să-i citesc expresia feței ca să înțeleg cât de serios vorbea. Nu-mi dădeam seama dacă chiar se temea sau era doar încăpățânată.

— Unde ți s-a dus tot curajul? am vrut să știu. Ai fost extraordinară de dimineață.

Colțurile buzelor i s-au ridicat într-un zâmbet firav.

— N-am uitat ce a fost data trecută.

Am înconjurat în grabă mașina ca să ajung în dreptul ei, întrebându-mă de ce zâmbea. Oare mă tachina și ea puțin?

I-am deschis portiera, însă nu a făcut niciun gest să iasă. Probabil că centurile continuau să fie un impediment. M-am grăbit să o eliberez.

— Mă ocup eu de astea, a protestat ea. Dar terminasem deja până să apuce să adauge: Tu ia-o înainte.

I-am studiat expresia o clipă. Părea puțin agitată, dar nu îngrozită. Nu voiam să renunțe să mai vină cu mine, pe post de mijloc de transport. În primul rând, era cea mai simplă

metodă să ajungem acolo. Dar și mai mult de atât... înainte de Bella, alergatul fusese activitatea mea preferată. Voiam să împart pasiunea asta cu ea.

Mai întâi însă trebuia să o conving să mai încerce o dată.

Poate dacă încercam o formă mai dinamică a *fermecării*.

M-am gândit la toate interacțiunile noastre anterioare. În primele zile, îi interpretasem în mod greșit de multe ori reacțiile față de mine, dar acum vedeam lucrurile printr-un filtru nou. Știam că, dacă mă uitam în ochii ei cu o anume intensitate, își pierdea de cele mai multe ori șirul gândirii. Și apoi când o sărutasem, uitase o grămadă de alte lucruri – bunul-simț, simțul de conservare sau activități ce o țineau în viață, ca respiratul.

— Hm.... M-am gândit cum să continui. Se pare că va trebui să îți amețesc puțin memoria.

Am ridicat-o, am scos-o din jeep și am pus-o cu blândețe cu picioarele pe pământ. M-a privit puțin neliniștită, puțin emoționată.

Și-a arcuit sprâncenele.

— Să-mi amețești memoria?

— Ceva de genul.

În trecut avusesem cel mai puternic efect asupra ei atunci când încercasem din răsputeri să-i aud gândurile secrete. Amuzat de inutilitatea acțiunii mele, am încercat din nou. M-am uitat profund în ochii ei limpezi și închiși la culoare. Ochii mi s-au îngustat și m-am străduit intens să aud ceva. Desigur, nu era nimic de auzit.

Bella a clipit rapid de patru ori, iar neliniștea i s-a transformat într-o stare de... uluială.

Am simțit că sunt pe drumul cel bun.

Aplecându-mă și mai mult asupra ei, mi-am pus mâinile pe capotă, de o parte și de alta a capului ei. S-a retras o jumătate de pas, lipindu-se de portieră. Oare avea nevoie de mai mult spațiu? A ridicat bărbia, poziționându-și fața în unghiul

perfect ca să o pot săruta. Probabil că nu avea nevoie de spațiu în cazul acesta. M-am apropiat și mai mult. Aproape că a închis ochii și a întredeschis buzele.

— Acum, de ce anume te temi? am murmurat.

A început iar să clipească rapid, după care a tras aer în piept ca și cum nu mai făcuse asta de mult – nu prea știam ce să fac cu faptul că uita așa de frecvent să respire. Oare trebuia să-i amintesc eu la intervale regulate?

— Păi... A înghițit în sec după care a mai tras o dată aer în piept. Ăăă, să nu mă lovesc de vreun copac. Și să mor. Și să nu mi se facă rău.

Am zâmbit larg de ordinea în care așezase posibilele întâmplări, după care m-am străduit să-mi reiau expresia pătrunzătoare. M-am aplecat ușor și mi-am lipit buzele pe adâncitura discretă de la baza gâtului. Respirația i s-a oprit și inima a început să-i bată cu putere.

Mi-am plimbat buzele pe pielea gâtului ei.

— Acum te mai temi?

I-a luat o clipă să-și recapete glasul.

— Da? A șoptit cuvântul, nefiind sigură de el. Tot să nu mă lovesc de copaci... și să nu mi se facă rău.

Mi-am ridicat ușor fața, trasându-i pe gât o linie cu nasul și buzele. Am șoptit următoarea întrebare în adâncitura de sub marginea maxilarului. A închis ochii complet.

— Dar acum?

Respira sacadat și rapid.

— Copacii, a gâfâit ea. Răul de mișcare?

Mi-am trecut buzele peste frunte, după care i-am sărutat mai întâi o pleoapă, apoi pe cealaltă.

— Bella, doar nu crezi cu adevărat că eu m-aș lovi de un copac, nu?

Tonul îmi era jucăuș, dar blând. La urma urmei, ea era cea care credea că mă pricepeam la toate. Poate dacă o întrebam despre încrederea ei în mine...

— Tu nu, a șoptit ea. Dar *eu* aș putea.

Am sărutat-o de-a lungul obrazului cu încetinitorul, oprindu-mă chiar la colțul buzei.

— Aș lăsa eu un copac să îți facă rău?

Buza mea superioară i-a atins buza inferioară în cel mai delicat mod cu putință.

— Nu, a oftat ea.

Fusese un sunet stins, aproape un gângurit.

Buzele mele se mișcau acum ușor peste ale ei, în timp ce am șoptit:

— Vezi? Nu ai de ce să te temi, nu?

— Nu, a oftat ea cutremurându-se.

Și apoi, deși nu intenționasem decât să o copleșesc *pe ea*, m-am trezit că eram eu copleșit cu totul.

Simțeam că nu-mi mai controlez mintea. Corpul preluase puterea la fel ca atunci când vânam – instinctul și pofta îmi guvernau peste rațiune. Doar că acum dorința mea nu era pentru vechile nevoi pe care avusesem timp să le stăpânesc. Acestea erau pasiuni noi, iar eu nu învățasem deocamdată cum să le controlez.

Gura mea a strivit-o prea brutal pe a ei, în timp ce îi țineam cu mâinile fața lipită de a mea. Voiam să-i simt pielea pe fiecare părticică din mine. Voiam să o țin atât de aproape, încât să nu ne mai despartă nimeni niciodată.

Acest foc nou – un foc lipsit de durere, care îmi răvășea doar capacitatea de a gândi limpede – m-a cuprins și mai aprig când brațele i s-au înfășurat strâns în jurul gâtului meu, iar corpul i s-a împletit cu al meu. Căldura și pulsul i se contopeau cu trupul meu de la piept până la coapse. Mă cufundam în senzațiile acestea.

Buzele i s-au deschis în contact cu ale mele, iar fiecare părticică din mine părea că nu se putea gândi la nimic altceva decât să o sărute cu și mai mult patos.

Ca o ironie a sorții, a fost salvată de instinctele mele fundamentale.

Respirația ei caldă mi-a pătruns în gură și reflexele mele involuntare au reacționat – veninul curgea, mușchii mi se contractau. A fost un șoc suficient ca să-mi vin în fire.

M-am îndepărtat de ea, simțindu-i mâinile alunecându-mi pe gât și pe piept.

Mintea mi-a fost cuprinsă de groază.

Oare cât de aproape fusesem să-i fac rău? Să o *ucid*?

Vedeam imaginea aceasta la fel de clar cum îi vedeam ochii acum speriați în fața mea – o lume fără Bella. Mă gândisem de atât de multe ori la această soartă, încât nu mai era nevoie să-mi imaginez imensitatea acelei lumi goale, agonia rezultată din ea. Știam că nu era o lume în care aș fi putut rezista.

Sau... o lume în care ea era nefericită. Dacă Bella, în absolută inocență, și-ar fi atins limba de vreo margine ascuțită a dinților mei...

— La naiba, Bella! am icnit, abia auzind cuvintele care mi s-au împleticit de pe buze. O să mă duci la pierzanie, pe bune!

M-am cutremurat, îngrețoșat de ceea ce făcusem.

Uciderea ei ar fi însemnat, fără doar și poate, uciderea mea. Viața ei era unica mea viață – viața mea fragilă și finită.

Bella a pus palmele pe genunchi, încercând să-și recapete suflul.

— Ești indestructibil, a mormăit.

Era aproape de adevăr în privința durabilității mele fizice, atât de diferită de a ei. Nu știa însă cât de puternic era legată existența mea de a ei. Și habar nu avea cât de aproape fusese de a dispărea.

— Poate că am crezut asta înainte să te întâlnesc pe tine, am mârâit și am tras adânc aer în piept; nu mi se părea

prudent să fiu singur cu ea. Acum hai să plecăm de aici înainte să fac vreo prostie.

M-am întins să o iau în brațe, iar ea a înțeles de ce era nevoie să ne grăbim. Nu a opus nicio împotrivire când am luat-o în spate. Și-a încolăcit rapid brațele și picioarele în jurul meu, moment în care a trebuit să mă străduiesc o secundă ca mintea să-mi controleze trupul.

— Nu uita să închizi ochii, am prevenit-o.

Și-a lipit fața de umărul meu.

Nu am avut mult de alergat, însă a fost suficient cât să-mi revin. Se pare că nu puteam să mă încred în nimic când era vorba de instinctele mele. Doar pentru că eram așa de sigur de autocontrolul meu într-o privință, nu însemna că puteam să iau de bună orice altă formă de autocontrol. Trebuia să mă retrag un pas și să trasez o graniță clară ca s-o protejez. Trebuia să limitez orice apropiere fizică la o formă care să nu afecteze capacitatea ei de a respira, și nici capacitatea mea de a gândi. Era jalnic că a doua îngrijorare trebuia să fie mai importantă decât prima.

Pe parcursul acestui drum scurt, Bella nu s-a mișcat nici măcar o dată. I-am auzit respirația revenindu-i la un ritm normal, iar bătăile inimii îi păreau stabile, poate doar ușor mai dese. A rămas nemișcată chiar și după ce m-am oprit.

Am întins o mână în spate să-i mângâi părul.

— Gata, Bella, s-a terminat.

Și-a dezlipit mai întâi brațele, a tras aer în piept, după care și-a relaxat picioarele încordate. Dintr-odată, căldura corpului ei a dispărut.

— Au! a pufnit ea.

M-am întors și am văzut-o răsșchirată pe jos ca păpușa unui copil aruncată pe podea. Șocul din ochi i s-a transformat rapid în indignare, pentru că nu avea idee cum ajunsese acolo, dar știa în mod clar pe cine putea învinovăți.

Nu-mi dau seama de ce mi s-a părut atât de amuzant. Poate pentru că eram pur și simplu epuizat. Sau poate doar eram profund ușurat fiindcă începeam să simt că lăsasem în urmă pericolul. Sau poate doar aveam nevoie de un moment de relaxare.

Oricare ar fi fost motivul, am început să râd și nu am reușit să mă opresc imediat.

Bella a dat ochii peste cap la reacția mea, a oftat, apoi s-a ridicat în picioare. A încercat să-și șteargă noroiul de pe jachetă cu o expresie de suferință atât de profundă, încât nu am putut să fac altceva decât să râd și mai tare.

Mi-a aruncat o căutătură urâtă, după care a luat-o înainte.

Mi-am înăbușit amuzamentul și am zbughit-o spre ea să o prind de talie, încercând să-mi fac vocea să sune relaxată atunci când am întrebat-o:

— Unde mergi, Bella?

Nu s-a uitat la mine.

— Să mă uit la un meci de baseball, a răspuns ea. Tu nu pari foarte interesat să mai joci, dar sunt sigură că ceilalți se vor distra și fără tine.

— Nu mergi în direcția care trebuie, am informat-o.

A inspirat adânc pe nări, a ridicat bărbia sub un unghi care anunța și mai multă încăpățânare, s-a rotit cu o sută optzeci de grade și a pornit cu pași apăsați în direcția opusă. Am prins-o din nou. Nici aceea nu era direcția corectă.

— Haide, nu te supăra, am rugat-o. Nu m-am putut abține. Trebuia să fi văzut cum arătai.

Iar mi-a scăpat un hohot de râs. Am încercat să-l înăbuș pe următorul.

Ea a ridicat într-un final privirea, uitându-se la mine cu ochii strălucind de furie.

— Aha, deci numai tu ai voie să te înfurii?

Mi-am amintit cât de mult îi displăceau nedreptățile.

— Eu nu m-am înfuriat pe tine, am asigurat-o.

Vocea ei aproape că a scuipat acid sulfuric atunci când m-a citat.

— „Bella, o să mă duci la pierzanie"?

Mi-a mai pierit amuzamentul, însă nu de tot. În momentul acela de agitație spusesem adevărul mai direct decât îmi propusesem.

— Aceea a fost doar o constatare.

S-a răsucit în strânsoarea mea, încercând să se elibereze. I-am pus o mână pe obraz ca să nu-și mai poată ascunde fața de mine.

Înainte să apuc să mai adaug ceva, a insistat:

— Ba erai furios!

— Da, am fost de acord.

— Dar tocmai ai spus...

— Că nu eram furios *pe tine*.

Acum nu mai părea să fie nimic amuzant. Luase vina asupra ei.

— Nu vezi diferența, Bella? Nu înțelegi?

S-a încruntat, confuză și supărată.

— Ce diferență să văd?

— Eu nu sunt niciodată furios pe tine, i-am explicat. Cum aș putea să fiu? Curajoasă, de încredere... *caldă* cum ești. Iertătoare, amabilă, înțelegătoare, sinceră, *bună*... esențială, crucială, dătătoare de viață...

Aș fi putut să continui lista mult timp, însă m-a întrerupt.

— Atunci de ce...? a șoptit ea.

Am presupus că gândul ei neterminat îmi sugera ceva de genul: „Atunci de ce te-ai luat de mine cu atâta cruzime?"

I-am prins fața între palme, încercând să vorbesc și cu ochii, nu doar prin cuvinte, încercând să dau și mai multă greutate ambelor.

— Îmi ies din minți, i-am spus. Când văd că nu reușesc să nu te pun în pericol. Simpla mea existență reprezintă un

risc pentru tine. Câteodată... mă urăsc pur și simplu. Ar trebui să fiu mai puternic, ar trebui să pot să...

M-a surprins că mi-a pus degetele pe buze, blocând ce urma să mai spun.

— Nu spune asta, a murmurat ea.

Confuzia i-a dispărut de pe față, lăsând în loc doar blândețe.

I-am luat mâna de pe gură și mi-am apăsat-o pe obraz.

— Te iubesc, i-am spus. Este o scuză slabă pentru ceea ce fac, dar cu toate astea este adevărat.

M-a privit cu atât de multă căldură, cu atâta... dragoste. O asemenea privire nu aștepta decât un singur răspuns.

Trebuia să fie un răspuns reținut. Nu-mi mai permiteam niciun moment de impulsivitate.

— Acum încearcă să te porți frumos, am murmurat, vorbind mai mult pentru mine decât pentru ea.

Apoi, pentru o secundă scurtă, mi-am lipit cu blândețe buzele de ale ei.

A stat perfect nemișcată, ținându-și respirația. M-am îndreptat rapid, așteptând-o să respire din nou.

A oftat.

— I-ai promis șefului de poliție Swan că mă aduci devreme acasă, îți amintești? Am face bine să ne vedem de drum.

Iar îmi sărea în ajutor. Mi-aș fi dorit ca slăbiciunea mea să nu o oblige pe ea să fie atât de puternică.

— Da, să trăiți.

Am eliberat-o din strânsoare și am luat-o de mână ca să o conduc în direcția bună. Mai aveam doar vreo zece metri înainte să trecem de marginea pădurii și să intrăm în câmpul imens pe care familia mea îl numea simplu „poiana". Copacii fuseseră defrișați cu mult timp în urmă de un ghețar, iar acum nu era decât un strat subțire de pământ care acoperea

pietrișul de dedesubt. Aici nu mai creștea altceva în afară de iarbă și ferigi. Era un loc foarte potrivit pentru noi.

Carlisle pregătea terenul pentru joc, în timp ce Alice și Jasper exersau niște mișcări noi pe care voiau să le perfecționeze: dacă Jasper hotăra să alerge într-o direcție anume, Alice avea să-i vadă decizia și să se poziționeze către direcția aceea nouă înainte ca el să facă efectiv mișcarea. Nu le dădea cine știe ce avantaj, însă la cât de apropiați eram toți ca nivel, orice chestie în plus avea șanse să-i facă mai competitivi.

Esme ne aștepta pe mine și pe Bella, iar Emmett și Rosalie stăteau în apropiere, lângă ea. Când am intrat în raza lor vizuală, am văzut-o pe Rosalie cum și-a smuls mâna din a lui Esme, după care ne-a întors spatele și a plecat.

La urma urmelor, nu promisese că se va purta frumos. Știam că făcuse un compromis prin simplul fapt că se afla aici.

Absolut ridicol.

Esme nu era de acord cu mine. Încercase toată după-amiază să o îmbuneze pe Rosalie să-și schimbe starea, fără prea mult succes, așa că era exasperată.

O să fie bine imediat ce începem, a gândit Emmett.

La fel ca mine, era pur și simplu ușurat de faptul că Rose venise.

Esme și Emmett ne-au venit în întâmpinare. I-am aruncat lui Emmett o privire de avertizare, iar el mi-a răspuns cu un zâmbet larg.

— *Nu-ți face griji, am promis.*

A măsurat-o pe Bella din priviri. Una era să te afli în preajma oamenilor atunci când le vizitai tu lumea, dar cu totul altceva când unul dintre ei se afla printre noi. Era palpitant. Și mai mult decât atât, un om care era, în mintea lui, mai mult sau mai puțin unul dintre noi acum. El avusese numai experiențe plăcute când familia noastră se mărise. Era dornic să o primească și pe Bella.

Poate că m-ar fi bucurat entuziasmul lui, însă dincolo de fascinația pentru noutate, vedeam că nu se îndoia de versiunea lui Alice despre desfășurarea evenimentelor.

Aveam să am răbdare. Cu timpul toți aveau să înțeleagă.

— Pe tine te-am auzit, Edward? a întrebat Esme.

Vorbise cu glas mai tare decât era necesar pentru ca Bella să nu se simtă lăsată pe dinafară.

— Părea mai degrabă un urs care se sufoca, a adăugat Emmett.

Bella a zâmbit sfioasă.

— El râdea.

Emmett i-a zâmbit larg, bucuros că intrase în joc.

— Bella a fost amuzantă fără să vrea, am explicat eu.

Alice se îndrepta în pași de dans spre noi. Presupun că nu ar fi trebuit să mă îngrijoreze faptul că se comporta ca *ea însăși*. Vedea mai bine decât aș fi putut ghici eu ce avea să o sperie pe Bella și ce nu.

S-a oprit brusc, la doar o lungime de braț de noi.

— E timpul, a intonat solemn, scoțându-și în evidență talentul de prezicătoare mai mult pentru Bella.

Un tunet puternic a spulberat liniștea ca la un semnal. Am clătinat din cap.

— Înfiorător, nu? a murmurat Emmett înspre Bella, făcându-i cu ochiul când ea a părut surprinsă că i se adresase.

I-a zâmbit larg, puțin șovăielnică.

Emmett mi-a aruncat o privire.

— *Îmi place de ea.*

— Să mergem! ne-a zorit Alice, luându-l pe Emmett de mână.

Știa exact cât timp puteam să jucăm fără nicio grijă. Și Emmett ardea de nerăbdare să începem. Au alergat împreună spre Carlisle.

— *Mă lași puțin cu ea? Aș vrea să o fac să se simtă confortabil în preajma mea*, m-a rugat Esme.

Îmi dădeam seama ce mult însemna pentru ea ca Bella să o vadă ca pe o persoană și ca pe o prietenă, nu ca pe cineva de care să se teamă. Am aprobat din cap, apoi m-am întors către Bella.

— Ești gata să joci? am zâmbit larg, după ce dedusesem cu ușurință din comentariile lui Charlie că seara aceasta era neobișnuită pentru ea.

Ei bine, speram că vom reuși să o distrăm.

— Hai ai noștri!

Am râs de entuziasmul ei forțat, după care i-am oferit lui Esme spațiul pe care și-l dorise, pornind după Emmett și Alice.

Am ascultat-o pe Esme vorbind cu Bella în timp ce mă alăturam celorlalți. Nu exista nicio informație pe care să dorească să i-o furnizeze sau să o obțină, ci dorea numai să interacționeze cu Bella, totuși am ciulit urechile la conversația lor. Mi-am împărțit atenția între conversația aceea și cea din preajma mea.

— Edward și cu mine deja ne-am ales echipele, a spus Rosalie. Jasper și Emmett sunt cu mine.

Alice nu era surprinsă. Lui Emmett îi plăceau șansele pe care le avea echipa lui în forma aceasta. Jasper era mai puțin încântat. Prefera să facă echipă cu Alice, nu să-i fie adversar. Ca și mine, Carlisle era mulțumit de implicarea lui Rosalie în joc.

Esme se plângea de cât de competitivi eram, pregătind-o în mod evident pe Bella pentru ce era mai rău.

Carlisle a scos o monedă.

— Cap sau pajură, Rose?

— Ea a ales echipele, am obiectat eu.

Carlisle s-a uitat la mine și apoi fix la Alice, care văzuse deja că avea să iasă „cap".

— Rose, a spus el din nou, după care a aruncat moneda în sus.

— Cap.

Am oftat, după care am zâmbit larg. Carlisle a prins cu ușurință moneda și a întors-o pe antebraț.

— Cap, a confirmat el.

— O să fim la primire, a spus Rosalie.

Carlisle a aprobat din cap, apoi el, cu Alice și cu mine ne-am dus să ne ocupăm pozițiile în teren.

Esme îi povestea Bellei despre primul ei fiu și m-am mirat de cursul intim pe care îl luase conversația lor. Era cea mai profundă rană a lui Esme, dar a fost blândă și împăcată atunci când a vorbit despre asta. M-am întrebat de ce hotărâse să-i împărtășească întâmplarea.

Sau poate că Esme nu-și propusese asta deloc. În felul în care asculta Bella exista ceva... Nu fusesem chiar eu dornic să-i împărtășesc fiecare secret pe care-l avusesem vreodată? Nu trădase tânărul Jacob Black un tratat străvechi doar ca să îi facă ei pe plac? Probabil că avea efectul acesta asupra tuturor.

Am intrat în teren pe partea stângă. Încă auzeam foarte clar vocea Bellei.

— Și atunci nu te deranjează? Că sunt... nepotrivită pentru el? a întrebat ea.

Biata copilă, a gândit Esme. *Trebuie să fie copleșitor pentru ea.*

— Nu, i-a răspuns, și am auzit că spunea adevărul. Esme nu voia decât ca eu să fiu fericit. Ești ceea ce-și dorește el. O să iasă bine cumva.

Însă, la fel ca și Emmett, nu vedea decât o singură cale pentru ca asta să se întâmple. M-am bucurat că eram suficient de departe ca Bella să nu-mi poată interpreta clar expresia feței.

Alice a așteptat până când Esme a ajuns în poziția de arbitru, cu Bella lângă ea, înainte să pășească pe dala improvizată de unde trebuia să arunce mingea.

— Gata, la aruncare! a anunțat Esme.

Alice a făcut prima aruncare. Prea grăbit, Emmett a făcut un salt imens care a trecut atât de aproape de minge, încât presiunea aerului a afectat linia dreaptă a aruncării. Jasper a prins mingea din aer și i-a aruncat-o înapoi lui Alice.

— A fost ratare? am auzit-o pe Bella șoptindu-i lui Esme.

— Dacă mingea nu este lovită cu bastonul, este ratare, i-a răspuns Esme.

Alice a mai aruncat cu forță încă o dată mingea de-a lungul terenului. Emmett se concentrase. Am început să alerg înainte să aud bubuitura bastonului când a lovit mingea.

Alice văzuse deja unde se îndrepta mingea, iar eu am fost suficient de rapid. Se pierdea puțin din plăcerea jocului – sincer, Rose ar fi trebuit să fie mai isteață și să nu mă lase pe mine să joc cu Alice în aceeași echipă –, dar eram hotărât să câștig în seara asta.

Am alergat înapoi cu mingea, auzind-o pe Esme cum îl chema pe Emmett în poziție chiar atunci când am revenit la marginea poienii.

— Emmett lovește cel mai tare, dar Edward aleargă cel mai repede, îi explica Esme Bellei.

Le-am zâmbit larg amândurora, bucuros că Bella părea să se simtă bine. Avea ochii lărgiți, dar și zâmbetul îi era la fel de larg.

Emmett i-a luat locul lui Jasper în spatele bazei, în timp ce Jasper a luat bastonul, deși era rândul lui Rosalie să stea la primire. Ce enervant! În mod cert nu putea să fie chiar așa povară să stea la mai puțin de zece metri de Bella. Începusem să-mi doresc să nu fi forțat lucrurile ca să o aduc aici.

Jasper nu plănuia să vadă cât de repede pot să alerg, deoarece știa că nu poate să arunce la fel de departe ca Emmett. În schimb, a prins aruncarea lui Alice cu vârful bastonului, ducând mingea suficient de aproape de Carlisle, astfel încât a fost evident că el trebuia să fie cel care trebuia să alerge. Carlisle a sprintat s-o prindă, după care s-a întrecut

cu Jasper până la prima bază. Fuseseră foarte aproape unul de altul, însă piciorul stâng al lui Jasper a atins baza chiar înainte să se izbească de Carlisle.

— Sunt bine, a rostit Esme.

Bella se ridicase pe vârfuri, cu palmele peste urechi și adâncindu-și cuta dintre sprâncene, însă s-a relaxat imediat ce Carlisle și Jasper au fost din nou pe picioarele lor. S-a uitat înspre mine și i-a revenit zâmbetul pe buze.

Tensiunea era atât de densă, încât o puteai tăia cu cuțitul când i-a venit rândul lui Rosalie la bătaie. Stătea față în față cu Alice, așa că Bella nu era în raza ei vizuală, totuși umerii au părut să i se încovoaie, să se îndepărteze de Bella. Poziția îi era țeapănă, iar expresia rigidă, dezgustată.

Am privit-o cu reproș și ea și-a răsfrânt buza inferioară.

— *Tu ai vrut să vin.*

Rose a fost suficient de neatentă încât prima aruncare a lui Alice să treacă pe lângă ea direct în mâna lui Emmett. S-a încruntat mai tare și a încercat să se concentreze.

Alice a aruncat din nou mingea, iar Rose a reușit să o lovească de data asta, trimițând-o dincolo de a treia bază. Am început să alerg, însă Alice era deja pe fază. În loc să o scoată pe Rosalie din joc, fiindcă ar fi avut timp destul să o facă, Alice s-a răsucit și s-a repezit spre a patra bază. Jasper era deja la jumătatea drumului între bazele a treia și a patra. Și-a lăsat umărul ca și cum plănuia să o doboare pe Alice de pe bază așa cum făcuse cu Carlisle, însă ea nu a așteptat să o atingă. A executat o manevră pe jumătate întoarcere, pe jumătate alunecare, s-a strecurat pe lângă el și l-a atins din spate. Esme l-a chemat să iasă, însă Rosalie profitase de distragere ca să ajungă la a doua bază.

Mi-am dat seama care avea să fie următoarea lor schemă înainte ca Emmett să facă iar schimb cu Jasper. Emmett avea să lovească mingea foarte departe, de sacrificiu, ca să o ducă pe Rosalie la a patra bază. Văzuse și Alice asta, însă se părea

că aveau să reușească. M-am mutat înapoi la linia copacilor, însă dacă alergam spre locul în care Alice vedea că se îndrepta mingea înainte ca Emmett să o arunce efectiv, Esme avea să ne penalizeze pentru trișat. Mi-am încordat mușchii, gata să țâșnesc – nu după minge, ci după viziunea lui Alice.

Emmett a lovit de data aceasta în sus mai degrabă decât departe, știind că gravitația era mai înceată decât mine. A mers, iar eu mi-am scrâșnit dinții când Rosalie a ajuns la a patra bază.

În schimb, Bella era încântată. Bătea din palme zâmbind larg, impresionată de joc. Rosalie nu i-a băgat în seamă aplauzele spontane – nici măcar nu se uita la ea, ci dădea în schimb ochii peste cap în direcția mea –, dar m-a surprins să văd că se îmbunase... chiar dacă doar puțin. M-am gândit că nu era cine știe ce. Știam cât de mult tânjea Rosalie să fie admirată.

Poate că ar fi trebuit să-i spun câte ceva despre cum îi complimentase Bella frumusețea... dar era posibil să nu mă creadă. Dacă s-ar fi uitat la Bella acum, i-ar fi văzut admirația evidentă din ochi. Probabil că ar fi îmbunat-o și mai mult, însă refuza total să se uite.

Și totuși, îmi dădea mai multă speranță. Cu puțin timp și o grămadă de complimente... puteam să o cucerim împreună pe Rose.

Și Emmett se bucura de uimirea surescitată a Bellei. Deja o plăcea mai mult decât mă așteptasem, și pe lângă asta i se păruse că jocul fusese mult mai distractiv cu o galerie însuflețită. Și tot așa cum Rose iubea admirația, Emmett adora distracția.

Carlisle, Alice și cu mine am alergat din teren, în timp ce echipa lui Rosalie își ocupa locurile. Bella m-a întâmpinat cu ochii mari și un zâmbet larg.

— Ce părere ai? am întrebat-o.

A râs.

— Un lucru e sigur. N-o să mă mai pot uita niciodată la vreun meci plicticos din campionatul național de baseball.

— De parcă până acum te uitai.

Apoi și-a țuguiat buzele.

— Sunt puțin dezamăgită.

Nu părea dezamăgită.

— Cum așa?

— Ar fi interesant să descopăr măcar un lucru pe care nu-l faci mai bine decât oricine pe planeta asta.

Îh.

Rosalie nu fusese singura care mârâise când auzise asta, dar ea reacționase cel mai sonor.

— *Cât o să mai dureze giugiuleala?* m-a grăbit ea. *Furtuna n-o să dureze la nesfârșit.*

— E rândul meu, i-am spus Bellei.

Am luat bastonul de unde îl aruncase Emmett și am pășit spre dală.

Carlisle s-a ghemuit în spatele meu. Alice mi-a arătat în ce parte avea să arunce Jasper.

Am lovit mingea.

— Lașule, a mârâit Emmett în timp ce alerga după mingea care țopăia impredictibil.

Rose mă aștepta la a doua bază, însă eu am ajuns la timp. S-a uitat urât la mine și i-am zâmbit larg în semn de răspuns.

Carlisle a pășit pe dală și s-a aplecat în postura de lovire. Îi auzeam intenția, urmată de predicția lui Alice că va reuși. M-am pregătit și eu cu toți mușchii gata să acționeze. Jasper a aruncat mingea rapid și bulversant – Carlisle și-a înclinat bastonul perfect.

Mi-aș fi dorit să o fi putut avertiza pe Bella să-și acopere iar urechile.

Sunetul care s-a produs atunci când Carlisle a lovit mingea nu era unul care putea fi explicat în mod convingător

drept tunet. Aveam noroc că oamenii nu bănuiau nimic, că nu *doreau* să creadă în nimic supranatural.

Alergam cât mă țineau puterile, ascultând ecoul lăsat de bubuitură și pe Rosalie fugind prin pădure. Dacă se mișca suficient de rapid – dar nu, Alice vedea mingea aterizând pe pământ.

Am ajuns la a patra bază înainte ca mingea să ajungă la destinația către care se îndrepta. Carlisle ajunsese la prima bază. Bella clipea rapid când m-am oprit la câțiva metri de ea, ca și cum nu putuse să-mi urmărească toată alergarea.

— Jasper! a strigat Rosalie de undeva departe în pădure.

Carlisle a trecut pe lângă a treia bază. Sunetul mingii îndreptându-se către noi șuiera printre copaci. Jasper gonea spre dală, însă Carlisle s-a strecurat pe sub el chiar înainte ca mingea să aterizeze în palma lui Jasper.

— Sunt bine! a strigat Esme.

— Minunat, ne-a felicitat Alice, ridicând mâna să batem cuba. I-am făcut amândoi pe plac.

Auzeam toți cum scrâșnea Rosalie din dinți.

M-am dus lângă Bella, împletindu-mi ușor degetele cu ale ei. Mi-a zâmbit, cu obrajii și nasul roșii de frig, dar cu ochii strălucind de încântare.

Alice se gândea la o sută de moduri diferite prin care să lovească mingea atunci când a luat bastonul, însă nu vedea dincolo de Jasper și Emmett. Emmett era aproape de a treia bază, știind că Alice nu avea cum să o depășească pe Rosalie la bătaie.

Jasper a aruncat mingea rapid, iar Alice a expediat-o în partea dreaptă a terenului. El a gonit după minge spre prima bază, a prins-o și a atins baza înainte ca Alice să ajungă acolo.

— Afară.

I-am strâns degetele Bellei o dată, după care am plecat, fiindcă-mi venise iar rândul.

De data aceasta am încercat să trimit mingea pe lângă Rosalie, însă Jasper a aruncat încet, furându-mi șansa de care aveam nevoie. Am lovit mingea în plin, însă am ajuns doar până la prima bază înainte ca Rosalie să-mi blocheze calea.

Carlisle a expediat mingea direct către terenul pietros, sperând că va ricoșa suficient de sus încât să am șansa să înconjor bazele, însă Jasper a sărit și a repus-o în joc prea rapid. Emmett mă încolțise la baza a treia.

Alice trecea în revistă toate posibilitățile pe măsură ce se apropia de dală, însă expresia ei nu era prea încurajatoare. A făcut totuși ce-a putut mai bine, expediind mingea cât de tare a putut către marginea din dreapta. Jasper nu a mușcat momeala și nici măcar n-a încercat să o atingă înainte să arunce iar mingea către Emmett, care stătea ca un zid în fața bazei a patra. Nu aveam prea multe opțiuni. Nu aveam nicio șansă să trec de el, dar dacă toată echipa noastră era blocată la baze – potrivit regulilor familiei noastre –, asta însemna automat sfârșitul reprizei.

L-am atacat pe Emmett, care a părut încântat de alegerea mea, însă chiar înainte să încerc să dansez în jurul lui ca să ajung la dală, Rosalie deja începuse să se plângă.

— Esme – el încearcă să-și forțeze ieșirea.

Și asta era împotriva regulamentului nostru.

Bineînțeles că Emmett m-a atins, pentru că pur și simplu nu era nicio cale să-l ocolesc.

— Trișorule! a șuierat Rose.

Esme m-a privit cu reproș.

— Rose are dreptate. Du-te în terenul exterior.

Am ridicat din umeri și m-am îndreptat către terenul exterior.

Echipa lui Rose s-a descurcat mai bine de data asta. Și ea, și Jasper au reușit să prindă loviturile puternice ale lui Emmett, deși sunt destul de sigur că ea trișase. Mingea și-a schimbat traseul în zbor, aproape ca și cum ceva mai mic o deviase de la cursul inițial, însă eu eram deja prea departe

în pădure ca să văd de unde sosise proiectilul. Măcar am avut timp să-l scot pe Emmett din joc. Următoarea lovitură lungă a lui Rosalie a fost prea joasă. Alice a reușit să sară s-o prindă. Jasper a ajuns iar la bază, însă eu am oprit lovitura arcuită a lui Emmett înainte să ajungă în pădure, iar Carlisle și cu mine l-am prins pe Jasper între noi când se îndrepta către a treia bază.

Pe măsură ce jocul înainta, am căutat să văd dacă Bella se plictisea. Însă de fiecare dată când o priveam, părea complet absorbită. Măcar era ceva nou pentru ea. Știam că nu arătam chiar ca niște oameni care joacă baseball. I-am monitorizat expresia, așteptând să-i treacă entuziasmul inițial. Mai aveam ore bune de furtună, iar Emmett și Jasper nu ar fi vrut să rateze niciun minut. Totuși, dacă Bella era prea obosită sau îi era prea frig, aveam să mă scuz și să ies. M-am înfiorat pe dinăuntru, gândindu-mă cât de bine ar primi Rosalie asta. În fine, avea să supraviețuiască.

Pe măsură ce scorul fluctua, ne-am mai pierdut din bunele maniere și m-am întrebat ce avea să creadă Bella despre noi, chiar dacă Esme o avertizase. Dar atunci când Rosalie m-a făcut „idiot trișor și jalnic" (pentru că știusem exact în care copac să mă urc ca să prind din zbor mingea lovită de ea) și apoi „porc lepros" (când o atinsesem la a treia bază), Bella a râs împreună cu Esme. Rosalie nu era singura care împărțea insulte în stânga și-n dreapta pe măsură ce jucam, însă de data aceasta Carlisle nu mai era singura persoană care *nu* insulta deloc. Eu mă comportam exemplar, deși vedeam că asta o scotea pe Rosalie din minți mai mult decât dacă m-aș fi luat la întrecere cu ea în insulte.

Astfel încât câștigam amândoi.

Eram în repriza a unsprezecea – reprizele noastre nu durau niciodată mai mult de cinci minute. Nu obișnuiam să ne oprim la un număr anume, ne opream pur și simplu de îndată ce se potolea furtuna –, iar Carlisle era primul

la bătaie. Alice vedea că va urma altă lovitură puternică și mi-am dorit ca unul dintre noi să fi fost la bază. În mod evident, Emmett – care era la rând pe dală – nu s-a putut abține să nu încerce să arunce rapid pe lângă Carlisle, ceea ce i-a dat toată puterea de care avea nevoie să izbească mingea atât de tare, încât a zburat mult mai departe de locul unde Rosalie ar fi avut vreo speranță s-o oprească. Bubuitura a reverberat în munți, sunând mai degrabă a explozie decât a tunet.

În timp ce ecoul încă reverbera în jurul nostru, un alt sunet mi-a atras atenția.

— Oh!

Alice icnise ca și cum cineva o lovise.

Imaginile îi șiroiau prin minte în cascadă. O avalanșă de noi variante de viitor se învolburau ininteligibil, toate parcă fără pic de legătură unele cu altele. Unele erau orbitor de luminoase în timp ce altele erau atât de întunecate, încât nu aveai ce să vezi. O mie de fundaluri diferite, majoritatea necunoscute.

Nu mai rămăsese nimic din viitorul de care fusese perfect sigură până în acest moment. Ceea ce se schimbase fusese suficient de puternic încât să nu mai lase nimic din destinul pe care trebuia să-l avem. Alice și cu mine ne-am cutremurat amândoi de panică.

Ea s-a concentrat. Străduindu-se rapid, a luat urma viziunilor noi până la începutul lor. Imaginile tulburi s-au restrâns la un moment foarte apropiat de prezent, aproape imediat.

Chipurile a trei străini. Trei vampiri pe care i-a văzut alergând spre noi.

M-am repezit către Bella, gândindu-mă să fug cu ea imediat. Dar apoi urmau alte imagini din viitorul apropiat, cu noi singuri, depășiți numeric...

— Alice? a întrebat Esme.

Jasper a apărut lângă Alice aproape mai repede decât ajunsesem eu la Bella.

— N-am văzut, a șoptit Alice. N-am putut să disting.

Compara viziunile acum. Cele mai vechi în care, mâine-seară, trei străini aveau să se apropie de casă. Era un viitor pentru care eram pregătit. Bella și cu mine eram departe în versiunea aceasta.

Ceva se schimbase în planurile lor. Alice a trecut mai departe, în doar câteva minute, la acest nou șir al evenimentelor. Exista o posibilitate să fie o întâlnire prietenească, prezentări, o cerere. Alice înțelesese ce se întâmplase. Eu însă eram concentrat pe faptul că Bella exista în viziune, tăcută în fundal.

Eram cu toții strânși în cerc, cu Alice în mijloc.

Carlisle s-a apropiat de ea și i-a pus o mână pe braț.

— Ce s-a întâmplat?

Alice a scuturat din cap scurt, ca și cum voia să forțeze imaginile din mintea ei să se așeze într-o ordine în care să aibă sens.

— Au călătorit mult mai repede decât crezusem. Acum văd că m-am înșelat.

— Ce s-a schimbat?

Jasper fusese alături de Alice de atât timp, încât înțelegea mai bine decât oricine cum îi funcționa talentul.

— Ne-au auzit jucând, a spus Alice; străinii aveau să precizeze asta în varianta prietenoasă a evenimentelor. Și au schimbat traseul.

Toată lumea s-a uitat la Bella.

— Cât de curând? a dorit Carlisle să știe rapid, întorcându-se către mine.

Nu erau suficient de aproape ca să-i pot auzi. Ajuta faptul că, într-o seară târzie și furtunoasă ca aceasta, în munții dimprejurul nostru nu se afla aproape niciun om. Ajuta și mai mult faptul că în zonă nu se aflau și alți vampiri. Mințile vampirilor se auzeau oarecum mai ușor. Le auzeam de la distanțe mai mari, le precizam poziția cu mai multă ușurință. Așa că am putut să-i localizez – ajutat de imaginea pe care

o văzusem în viziunea lui Alice –, dar nu puteam să prind decât gândurile cele mai dominante.

— Mai puțin de cinci minute, i-am spus. Aleargă... vor și ei să joace.

Și-a mutat brusc privirea către Bella.

— *Trebuie să o scoți de aici.* Ai timp?

Alice s-a concentrat pe acest curs al evenimentelor pentru mine. Să încerc să fug, cu Bella în spinare.

Bella nu mă încetinea foarte mult – nu mă înfrânam pentru că era prea grea pentru mine, ci pentru că trebuia să mă mișc cu mai multă grijă să nu o rănesc –, dar nu aveam cum să fiu suficient de rapid. Viitorul acesta se lega de celălalt pe care îl văzuserăm: noi doi înconjurați, în dezavantaj numeric...

Străinii nu erau atât de entuziasmați de baseball, cât să fie neglijenți. Alice vedea că aveau să se îndrepte spre poiană din trei unghiuri diferite, să ne supravegheze, înainte să se regrupeze și să se prezinte în fața noastră ca un grup. Dacă vreunul dintre ei m-ar fi auzit alergând, aveau să vină să investigheze.

Am clătinat din cap.

— Nu, nu purtând...

Gândurile lui Carlisle erau alarmate.

— În plus, am spus printre dinți, ultimul lucru pe care-l vrem este ca ei să prindă mirosul și să înceapă să vâneze.

— Câți sunt? a vrut Emmett să știe.

— Trei, a mârâit Alice.

Emmett a pufnit. Sunetul pe care l-a scos fusese în asemenea dezacord cu tensiunea curentă, încât nu am putut să am altă reacție decât să mă uit la el fără nicio expresie.

— Trei! a repetat el zeflemitor. N-au decât să vină.

Carlisle trecea în revistă opțiunile, însă eu vedeam deja că exista doar una posibilă. Emmett avea dreptate: eram atât de mulți, încât străinii ar fi trebuit să fie sinucigași ca să înceapă vreo luptă.

— Haideți să continuăm pur și simplu jocul, a fost Carlisle de acord.

Nu trebuia să fiu cititor de minți ca să aud cât de nemulțumit era de această decizie.

— Alice a spus că sunt pur și simplu curioși, a adăugat el.

Alice a început să pună cap la cap toate posibilitățile acestei întâlniri aici în poiană, imaginile devenind mai clare acum după ce fusese luată o decizie. Părea că majoritatea erau pașnice, deși toate începeau tensionate. Existau câteva variante în care ceva isca un conflict, însă erau mai puțin clare. Alice nu putea vedea ce anume provocase neînțelegerea – probabil decizii care încă nu fuseseră luate. Nu vedea nicio variantă stabilă care ar fi dus la o confruntare fizică în acest loc.

Dar erau foarte multe pe care deocamdată nu le putea interpreta. Am văzut din nou lumina orbitoare a soarelui, însă niciunul dintre noi nu putea să înțeleagă *unde* vedea ea totul.

Deși știam că decizia lui Carlisle era singura posibilă, simțeam că mi se face rău. Cum putusem să îngădui să se întâmple așa ceva?

— Edward, a șoptit Esme. *Le este sete? Vânează acum?*

Nu vedeam în gândurile lor că le-ar fi sete, iar în viziunea lui Alice, care devenea tot mai clară cu fiecare secundă ce trecea, ochii lor erau roșii, semn că erau sătui.

Am clătinat din cap.

— *Măcar atât.*

Era aproape la fel de îngrozită ca mine. Gândurile ei, ca și ale mele, erau blocate de ideea că Bella ar putea fi în pericol. Deși Esme nu era o luptătoare, puteam să aud cât de feroce o făcea să se simtă gândul acela. Ar fi apărat-o pe Bella ca pe propriul ei copil.

— Tu prinzi, Esme, am dat eu indicații. Eu o să anunț acum.

Esme mi-a luat rapid locul, însă nu putea pleca de lângă Bella.

Niciunul nu era dispus să se avânte prea departe în teren. Au rămas în apropiere, cu urechile ciulite spre pădure. Alice, la fel ca și Esme, nu avea intenție să se îndepărteze de Bella. Gândurile ei protectoare nu erau chiar ca ale mamei – nu la fel de materne –, dar vedeam că și ea avea să o protejeze pe Bella cu orice preț.

În ciuda stării de rău care mă consuma, am simțit recunoștință pentru angajamentul lor față de noi.

— Despletește-ți părul, i-am murmurat Bellei.

Nu era cine știe ce deghizare, însă cel mai evident semn al umanității ei – în afară de miros și de bătăile inimii – era pielea. Cu cât puteam să ascundem mai mult asta...

Și-a scos imediat elasticul cu care avea părul prins în coadă și a scuturat părul, lăsându-l să i se reverse în jurul feței. Era clar că înțelesese de ce era nevoie să se ascundă.

— Ceilalți vin acum, a spus ea.

Vocea îi era înceată, însă controlată.

— Da, am spus. Stai foarte nemișcată, nu vorbi și nu te îndepărta de lângă mine, te rog.

I-am aranjat câteva șuvițe ca să-i ascund mai bine fața.

— Nu ajută la nimic, a murmurat Alice. I-am simțit mirosul din partea cealaltă a terenului.

— Știu, m-am răstit.

— Ce te-a întrebat Esme? a șoptit Bella.

Mi-a trecut prin cap să o mint. Probabil că era deja extrem de îngrozită. Dar am ales să-i spun adevărul.

— Dacă le este sete.

Inima i s-a oprit o secundă, după care bătăile i-au repornit mai intense decât înainte.

Eram vag conștient de faptul că ceilalți se prefac că joacă în continuare, însă mintea îmi era concentrată pe ce avea să urmeze, așa că n-am văzut nimic din prefăcătoria lor.

Alice urmărea cum viziunea devenea mai limpede. Am văzut cum aveau să se împartă, pe ce căi aveau să apuce și unde aveau să se reunească înainte să apară în fața noastră. Am fost ușurat să văd că niciunul dintre ei nu avea s-o ia pe calea pe care venisem cu Bella în poiană. Poate că de asta viziunea lui Alice în care ni se alăturau precauți și politicoși era atât de fermă. Desigur, se puteau întâmpla o sută de alte chestii de îndată ce aveau să ajungă aici. Mă vedeam pe mine apărând-o pe Bella în mai multe viitoruri, ceilalți rămânând alături de mine – de fapt, Rosalie îl flanca pe Emmett. Părea că nu punea mare preț pe apărarea altcuiva în afară de el. Existau și câteva viitoruri fragile în care se ajungea la luptă, dar erau la fel de volatile ca aburul. Nu puteam să văd bine cum s-ar fi terminat.

Le auzeam mințile apropiindu-se, încă departe, dar mai limpezi. Era evident că niciunul nu afișa vreo ostilitate față de noi, deși ultima dintre ei – roșcata pe care o văzuse Alice – era foarte sperioasă. Era gata să fugă dacă ar fi simțit orice fel de semn că am fi agresivi. Cei doi bărbați erau pur și simplu incitați de posibilitatea de a se distra puțin. Apropierea de un grup de străini nu părea să-i neliniștească și am presupus că erau nomazi obișnuiți cu mersul lucrurilor pe aici, prin Nord.

Se despărțeau acum, luându-și toate măsurile de precauție înainte să se expună.

Dacă Bella nu ar fi fost aici, dacă ar fi refuzat ideea de a-și petrece seara uitându-se la noi cum jucam... ei bine, probabil că aș fi fost și eu cu ea. Și Carlisle m-ar fi sunat să mă anunțe că străinii ajunseseră mai devreme. Aș fi fost neliniștit, desigur, dar aș fi știut că nu comisesem nicio greșeală.

Pentru că ar fi trebuit să prevăd această posibilitate. Zgomotele produse de jocurile vampirilor erau foarte specifice. Dacă mi-aș fi luat timp să examinez toate versiunile posibile, dacă nu aș fi acceptat de bună viziunea lui Alice că străinii

urmau să vină mâine – să-mi pun ceasul să sune, ca să zic așa –, dacă aș fi fost mai degrabă sceptic decât entuziasmat...

Am încercat să-mi imaginez ce aș fi simțit dacă această întâlnire ar fi avut loc cu șase luni în urmă, înainte să fi văzut chipul Bellei. Aș fi fost... liniștit. De îndată ce aș fi avut acces la mințile vizitatorilor, aș fi fost sigur că nu aveam de ce să mă îngrijorez. Poate chiar aș fi fost entuziasmat de elementele de noutate pe care le-ar fi adus și de varietatea pe care ei ar fi adăugat-o stilului nostru obișnuit de joc.

Acum nu simțeam decât groază, panică... și vinovăție.

— Iartă-mă, Bella, i-am șoptit cât să audă doar ea. Străinii erau prea aproape ca să risc să vorbesc mai tare. Am fost prost și iresponsabil să te expun în halul ăsta. Îmi pare atât de rău.

Ea nu a făcut decât să se uite la mine, cu pupilele micșorate ca niște gămălii de ac. M-am întrebat dacă tăcea pentru că o avertizasem să facă asta, sau pentru că pur și simplu nu avea ce să-mi spună.

Străinii s-au reunit în colțul de sud al poienii. Mișcările lor începuseră să se audă de-acum. Mi-am schimbat poziția ca să îi ascund trupul cu al meu și am început să bat din picior în ritmul bătăilor inimii ei, sperând să-l pot masca suficient cât să creez o sursă plauzibilă pentru sunetul acela.

Carlisle s-a întors înspre locul de unde se auzeau pașii lor apropiindu-se, și ceilalți l-au urmat. Aveam să profităm de toate atuurile noastre, însă aveam să ne prefacem că nu beneficiam de niciun alt simț mai dezvoltat decât cele pe care le aveau oricum vampirii.

Înghețați, nemișcați, ca și cum eram una cu pietrele din jurul nostru, am așteptat.

Capitolul 22

Vânătoarea

Până când străinii au ajuns în poiană, le cunoșteam deja fețele atât de bine, încât mi s-a părut că mai degrabă îi recunosc, decât că îi văd pentru prima dată.

Bărbatul mai scund și mai puțin atrăgător fusese primul, dar a rămas repede în spate într-o manevră exersată deseori.

El era concentrat pe numărul nostru, identificând amenințările. A presupus că eram două, poate chiar trei clanuri prietenoase, care se întâlniseră pentru un meci. Era foarte conștient de prezența lui Emmett, mătăhălos lângă Carlisle. Și de mine, agitat în mod evident. Era ciudat pentru un vampir să tresară neliniștit. Niciunul dintre ei nu știa ce să creadă despre faptul că băteam nervos din picior.

Pentru o fracțiune de secundă, m-a cuprins senzația că ceva este în neregulă în tabloul acesta, dar aveam prea multe lucruri la care să mă concentrez ca să mai găsesc sursa senzației respective.

Bărbatul care conducea grupul era înalt și mai chipeș decât media, chiar și pentru un vampir. Avea gândurile foarte încrezătoare. Clanul lui nu căuta gâlceavă aici. Deși, cum era firesc, adunarea asta mare de clanuri era surprinsă de apropierea străinilor, cu siguranță aveau să se înțeleagă. Și el a reacționat față de statura lui Emmett și de tensiunea mea, dar apoi a fost distras de Rosalie.

Mă întreb dacă are pereche? Hmm, par să fie în număr par.

A trecut repede cu privirea peste noi ceilalți apoi s-a oprit din nou la Rose.

Femeia cu părul roșu era mai încordată decât noi, iar corpul mai că îi vibra de neliniște. Nu reușea să-și desprindă căutătura de la Emmett.

Sunt prea mulți. Laurent e un prost.

Deja inventariase o mie de rute diferite de scăpare. În prezent, simțea că cea mai bună șansă a ei era să fugă spre nord spre Marea Salish, unde nu-i puteam urmări mirosul. M-am întrebat de ce nu ar fi optat pentru coasta mai apropiată a Pacificului, dar nu-i puteam vedea motivele dacă nu se gândea la ele.

M-am trezit sperând că femeia agitată va fugi la adăpost și că ceilalți o vor urma, dar Alice n-a văzut asta.

Roșcata îl privea pe bărbatul scund, așteptând ca el să fugă primul. Privirea i-a revenit la Emmett și apoi s-a mișcat fără tragere de inimă, urmându-i pe ceilalți.

Și cei doi bărbați păreau incapabili să-și țină prea mult privirile departe de Emmett. Mi-am evaluat fratele. În seara asta părea și mai masiv decât de obicei și ceva era neliniștitor în nemișcarea lui încordată.

Cu toate acestea, șeful, Laurent, era sigur de planul său. Dacă clanurile noastre se puteau înțelege între ele, atunci se puteau înțelege și cu clanul lui. Toată lumea avea să se calmeze și apoi puteam juca împreună. Și el putea s-o cunoască mai bine pe blonda aceea incandescentă...

A zâmbit într-o manieră prietenoasă, apoi și-a încetinit apropierea și s-a oprit când a ajuns la câțiva metri de Carlisle. Privirea i-a fugit spre Rosalie, apoi la Emmett, apoi la mine, apoi înapoi la Carlisle.

— Ni s-a părut că auzim un joc, a spus el. Avea un vag accent franțuzesc, dar vocea suna a engleză curată. Eu sunt Laurent, iar ei sunt Victoria și James.

Nu păreau să aibă prea multe în comun, acest călător urban de pe continent cu ceilalți doi tovarăși mai sălbatici ai săi. Femeia era iritată de prezentarea lui. Era aproape obsedată de nevoia de a evada. Celălalt bărbat, James, era un pic amuzat de încrederea lui Laurent. El se bucura de natura imprevizibilă a acestei întâlniri și era nerăbdător să vadă cum vom răspunde.

Vic încă n-a luat-o la goană, gândea el. *Deci probabil nu se va ajunge la nimic.*

Carlisle i-a zâmbit lui Laurent și chipul lui prietenos, deschis a dezarmat-o pe moment până și pe Victoria cea înspăimântată. Timp de o secundă, toți s-au concentrat în întregime pe el, nu pe Emmett.

— Eu sunt Carlisle. Ei sunt familia mea, Emmett și Jasper, Rosalie, Esme și Alice, Edward și Bella.

A gesticulat vag în direcția noastră când a vorbit, fără să atragă atenția în mod special asupra mea sau asupra Bellei care era în spatele meu. Laurent și James reacționau la informația că nu eram triburi separate, dar nu am mai fost atent la asta.

În secunda în care Carlisle a rostit numele lui Jasper, am priceput ce anume ratasem la început.

Jasper – acoperit de cicatrici pe aproape fiecare porțiune de piele vizibilă, înalt și zvelt și feroce ca un leu la vânătoare, cu o privire brutală de la măcelurile la care participase – ar fi trebuit să fie pe primul loc în evaluările lor. Aspectul său războinic ar fi trebuit, chiar și acum să influențeze această negociere.

M-am uitat la el cu coada ochiului și mi-am dat seama că eram... incredibil de plictisit. Mi se părea că pe lumea asta n-ar putea exista ceva mai puțin interesant decât vampirul acesta greu de definit care stătea docil într-o parte a grupului.

Greu de definit? Cuminte? *Jasper?*

Jasper se concentra atât de tare, încât, dacă ar fi fost om, ar fi fost leoarcă de sudoare până acum.

Nu-l mai văzusem niciodată să facă asta înainte și nici nu bănuisem că putea fi posibil. Era ceva ce dezvoltase în perioada petrecută în Sud? Camuflaj?

În același timp, netezea tensiunile care îi înconjurau pe nou-veniți și făcea pe oricine se uita în direcția lui să se simtă complet neinteresat. Nimic nu putea fi mai plictisitor decât să-l examinezi pe acest bărbat nesemnificativ din spatele grupului, atât de lipsit de importanță...

Și nu doar pe el... Le acoperea și pe Alice, pe Esme și pe Bella cu aceeași ceață plictisitoare.

De aceea nu-și dăduse seama niciunul. Nu din cauza părului răvășit al Bellei sau pentru că băteam eu în mod ridicol din picior. Nu puteau trece dincolo de senzația de banalitate copleșitoare ca s-o privească pe ea mai îndeaproape. Era doar una dintre mulți, nu merita analizată.

Jasper se extindea realmente pentru a-i proteja pe membrii mai vulnerabili ai familiei noastre. Îi puteam auzi concentrarea absolută. Nu ar fi reușit s-o păstreze dacă s-ar fi ajuns la o confruntare fizică, dar o cuprinsese pe Bella într-o protecție mai inteligentă decât mi-aș fi putut imagina.

Am fost cuprins din nou de recunoștință.

Am clipit des și m-am concentrat iarăși asupra străinilor. Erau impresionați de farmecul lui Carlisle, dar nu uitaseră de dimensiunea intimidantă a lui Emmett sau de încordarea mea.

Am încercat să absorb din calmul liniștitor pe care îl emana Jasper, însă, deși îi vedeam efectele asupra celorlalți, eu nu-l puteam asimila. Mi-am dat seama că Jasper le prezenta ceea ce voia el și asta mă includea pe mine în tensiune, o amenințare, o distragere.

Ei bine, cu siguranță puteam să joc rolul acela.

— Mai aveți loc de câțiva jucători? a întrebat Laurent, la fel de prietenos ca și Carlisle.

— De fapt, tocmai terminaserăm, a răspuns Carlisle, cu tonul plin de căldură. Am fi însă desigur interesați cu altă ocazie. Intenționați să zăboviți mult prin zonă?

— De fapt, ne îndreptăm spre nord, dar eram curioși să vedem cine mai era prin preajmă. Nu am întâlnit pe nimeni de multă vreme.

— Regiunea asta este de obicei pustie cu excepția noastră și a vizitatorilor ocazionali, cum sunteți voi.

Atitudinea prietenoasă a lui Carlisle, împreună cu influența lui Jasper, îi câștiga pe nou-veniți. Până și roșcata agitată începea să se calmeze. Gândurile ei testau acest sentiment de siguranță, analizându-l într-o manieră care îmi era străină. M-am întrebat dacă era conștientă de manevrele lui Jasper, deși nu părea suspicioasă. Părea că, mai degrabă, își pune la îndoială propriile instincte.

James era ușor dezamăgit că nu părea să mai urmeze vreun meci. Și de asemenea că... se calmase atmosfera. Îi lipseau fiorii necunoscutului.

Laurent evalua postura și încrederea lui Carlisle. Voia să știe mai multe despre noi. Se întreba ce subterfugiu folosim pentru a ne deghiza ochii și de ce.

— Și care vă e teritoriul de vânătoare? a întrebat Laurent.

Era un lucru normal, o întrebare așteptată printre nomazi, dar m-am îngrijorat că ar fi putut s-o alarmeze pe Bella. Indiferent ce simțea, stătea în spatele meu atât de nemișcată și de tăcută pe cât putea fi un om. Ritmul inimii ei și, prin urmare, nici darabana piciorului meu nu s-au schimbat.

— Lanțul munților Olympic de aici și, uneori, în susul și-n josul coastei, i-a spus Carlisle, fără să mintă, dar nici să contrazică presupunerea lui Laurent. Avem o reședință permanentă în apropiere. Lângă Denali mai există o altă așezare permanentă ca a noastră.

Asta i-a surprins pe toți. Laurent a fost doar confuz, dar orice chestie neașteptată se transforma în frică în mintea femeii panicate. Pentru ea, toate efectele eforturilor lui Jasper au dispărut într-o secundă. James însă era intrigat. Iată ceva nou și diferit aici. Nu doar că aveam un clan imens, dar nici măcar nu eram nomazi. Poate că ocolul acesta nu fusese în întregime o pierdere de timp.

— Permanentă? a întrebat Laurent, uluit. Și cum vă descurcați?

James era încântat că vorbise Laurent, ca să-și satisfacă curiozitatea fără să facă niciun efort. Într-un fel, reticența lui de a atrage atenția mi-a amintit de camuflajul mult mai eficient al lui Jasper. M-am întrebat de ce voia să fie precaut. Nu părea să se potrivească cu dorința lui de diversiune.

Sau și el, la fel ca Jasper, avea ceva de ascuns?

— Ce-ar fi să mergeți cu noi acasă ca să putem vorbi pe îndelete? i-a invitat Carlisle. E o poveste cam lungă.

Victoria a tresărit și mi-am dat seama că se ținea în loc doar prin voință pură. Bănuia care va fi răspunsul lui Laurent și dorea cu toată ființa ei să fugă. James i-a aruncat o privire încurajatoare, dar asta nu a calmat-o. Însă avea să urmeze indicațiile lui.

Oare putea fi așa de ușor? Ar fi fost simplu să ne despărțim dacă acceptau invitația, cu Carlisle și Emmett conducându-i în siguranță pe străini departe de noi. Mulțumită lui Jasper, poate că nu aveau să-și dea seama ce le ascundeam.

Am privit în mintea lui Alice să văd variante de viitor – era un pic mai dificil acum, pentru că trebuia să ignor vălul puternic de plictiseală al lui Jasper care încerca, din toate puterile, să mă convingă că aveam *ceva* mai interesant de făcut.

Alice era concentrată pe cel mai posibil viitor apropiat. M-a surprins că acum toate se terminau cu un impas. Câteva dintre confruntările posibile erau mai vizibile decât înainte.

Deci *nu* avea să fie așa de ușor.

În mintea lui Laurent nu am auzit decât interes și faptul că avea să accepte invitația. James era de acord, de asemenea. Victoria se aștepta la o capcană și era înțepenită de groază.

Niciunul dintre ei nu avea vreo intenție să provoace necazuri sau să ne verifice efectivele mai îndeaproape. Și atunci ce avea să-i facă să se răzgândească?

Nu mă puteam gândi decât la un singur factor care era sigur și neafectat de vreo decizie sau de un capriciu.

Vremea.

M-am pregătit, știind că nu puteam face nimic. Jasper mi-a aruncat o privire. Îmi simțise noua temere.

— Sună foarte interesant și primitor, spunea Laurent. Suntem la vânătoare tocmai din Ontario și n-am avut ocazia să ne spălăm de ceva vreme.

Victoria s-a cutremurat, încercând să atragă în mod subtil atenția lui James, dar el a ignorat-o.

— Să nu vă supărați, dar am aprecia dacă v-ați abține de la vânat în zona aceasta, i-a avertizat Carlisle. Înțelegeți că trebuie să rămânem neobservați.

Vocea lui era complet sigură pe sine. I-am invidiat optimismul.

— Bineînțeles, a fost de acord Laurent. În niciun caz nu o să vă invadăm teritoriul. Oricum tocmai am mâncat lângă Seattle.

Laurent a râs și inima Bellei s-a poticnit pentru prima dată. Și piciorul meu a executat aceeași mișcare, pentru a deghiza variația aceea. Niciunul dintre străini nu a părut să remarce.

— Vă arătăm noi drumul dacă vreți să alergați cu noi, s-a oferit Carlisle, dar numai eu și cu Alice știam că era prea târziu pentru ca planul lui să mai funcționeze; totul era prea aproape – viziunile ei alergau să se întâlnească cu prezentul.

Emmett și Alice, voi puteți să mergeți cu Edward și Bella să aduceți jeepul.

S-a întâmplat exact când a rostit numele Bellei.

Doar o briză ușoară, o fluturare blândă dintr-o direcție nouă, o modificare cauzată de finalul furtunii care se îndrepta către vest. Atât de domoală. De inexorabilă.

Mirosul Bellei, proaspăt și puternic, a plutit drept spre fețele străinilor.

Toți au fost afectați, dar în timp ce Laurent și Victoria erau mai degrabă tulburați de mirosul delicios care venea de nicăieri, James a comutat instantaneu în modul de vânătoare. Camuflajul lui Jasper nu era suficient de puternic ca să împiedice acel tip de concentrare.

Nu mai avea sens să ne prefacem. Ca și cum mi-ar fi citit gândurile, Jasper și-a retras influența în secunda aceea, lăsându-se doar pe sine și pe Alice ascunși. Mi-am dat seama că era o mișcare inteligentă să procedeze așa, altfel i-ar fi alertat pe nomazi cu privire la talentele lui dacă ar fi încercat în continuare s-o ascundă pe Bella. Însă tot am simțit o înțepătură mărunță de trădare.

Dar asta ocupa doar partea cea mică a conștiinței mele. Majoritatea facultăților mentale îmi erau copleșite de furie.

James s-a ghemuit în poziția de vânătoare. Mintea îi era golită de orice gând cu excepția vânătorii, concentrată pe obținerea unei recompense imediate.

I-am oferit altceva la care să se gândească.

M-am ghemuit și eu în fața Bellei, gata să mă arunc spre vânător înainte să se poată apropia de ea, cu toate abilitățile mele concentrate pe gândurile lui. Am urlat un avertisment spre el, știind că numai sentimentul de autoconservare avea să-l mai distragă acum.

Eram atât de furios, încât aproape că doream să-mi ignore amenințarea.

James a lărgit ochii și și-a întors capul de la Bella, evaluându-mă pe mine. Un pâlpâit ciudat de surprindere i-a trecut prin minte. Aproape că... nu-i venea *să creadă* că îl blocasem. Puteam doar să bănuiesc că era obișnuit să acționeze fără opoziție. A ezitat, oscilând între prudență și dorință. Era o prostie să îi ignore pe ceilalți – aceasta nu era o confruntare doar între noi doi. Dar abia mai putea rezista provocării mele. Nu era sigur că voia să reziste.

— Ce-i asta? a strigat Laurent.

Nu mi-am irosit atenția pe reacția lui.

Am văzut șiretlicul din gândurile lui James înainte să se miște. Mi-am schimbat poziția să-i blochez unghiul nou înainte să-și termine mișcarea. Ochii i s-au îngustat și și-a ajustat evaluarea asupra pericolului reprezentat de mine.

Mai repede decât am crezut. Prea repede?

Acum era suspicios în privința mea. În privința noastră, a tuturor. Cum de nu observase fata mai devreme? Era atât de evidentă, cu pielea ei de culoarea caisei, atât de moale și de mată în contrast cu strălucirea pielii noastre.

— Ea este cu noi, l-am auzit pe Carlisle avertizându-i pe un ton în care nu se mai simțea nici urmă de prietenie.

James i-a aruncat o privire și a devenit din nou conștient de Emmett, conturându-se masiv și nerăbdător lângă Carlisle.

Am fost surprins de frustrarea lui. James nu voia să fie atent. Abia aștepta o bătălie. Cu toate astea – încă ghemuit în poziția de luptă –, și-a îndreptat o parte din atenție către mișcările Victoriei, dar ea încremenise de frică.

Propria mea atenție a fost zdruncinată când Laurent a reacționat în cele din urmă.

— Ați adus o gustare? a întrebat el, neîncrezător.

La fel ca James, a făcut un pas mai aproape de Bella, deși mișcarea lui era mai degrabă instinctivă decât agresivă.

Asta nu a contat pentru mine. M-am răsucit ușor, fără să-mi iau ochii de la amenințarea mai mare, și am scos un mârâit de furie în direcția lui Laurent, dezvelindu-mi dinții. Spre deosebire de James, Laurent s-a retras imediat.

James și-a schimbat din nou poziția, testându-mi concentrarea. Mi-am modificat postura ca să-i răspund la manevră înainte să-și termine mișcarea. James și-a dezvelit și el dinții.

— Am spus că ea este cu noi, a repetat Carlisle, cu vocea încărcată de o asprime pe care nu o mai auzisem niciodată.

— Dar e *om*, a subliniat Laurent.

Tot nu avea nicio urmă de agresivitate în minte. Era doar uimit și înspăimântat. Nu pricepea ce se întâmplă, însă și-a dat seama că ofensiva prost gândită a lui James îi putea omorî pe toți. A privit către Victoria, verificându-i reacția, la fel ca James. De parcă ea era un soi de giruetă.

Emmett a fost cel care i-a răspuns lui Laurent. Am simțit pământul cutremurându-se când a făcut un pas către conflict și nu mi-am dat seama dacă era o impresie creată de Jasper, sau dacă era pur și simplu Emmett comportându-se ca el însuși.

— Da, i-a bubuit glasul, cu tonul lipsit de orice emoție sau intonație.

Oțelul vocii lui a părut să taie direct prin centrul confruntării și să aducă un fior brusc de răceală în aer.

Am fost destul de sigur că fusese mâna lui Jasper, dar nu mi-am stricat concentrarea ca să aflu sigur.

A fost eficient. Vânătorul s-a îndreptat din postura de vânătoare.

I-am citit reacțiile cu atenție, menținându-mi postura defensivă în eventualitatea unui șiretlic. Mă așteptam la furie, la frustrare. Anterior văzusem că era arogant, că nu era obișnuit să i se pună cineva în cale. Cu siguranță, avea să se enerveze pentru că trebuia să cedeze în fața unei forțe mai mari decât a lui.

În schimb, prin minte i-a trecut o undă neașteptată de entuziasm. Deși privirea lui nu a părăsit-o deloc pe Bella, evalua cu vederea periferică pericolele cu care se confrunta. Nu cu teamă sau cu iritare, ci cu o plăcere bizară, sălbatică. Ochii i-au trecut repede peste Jasper și Alice, văzându-i doar ca pe simple numere la recensământ. Masivitatea amenințătoare a lui Emmett a părut brusc să-l extazieze.

— Se pare că avem multe de învățat unii despre alții, a observat Laurent pe un ton împăciuitor.

Și apoi exaltarea inexplicabilă a lui James s-a transformat în planificare. În strategie. În amintirea victoriilor trecute. Și, pentru prima dată am observat – cu panică și groază – că nu era un vânător obișnuit.

— Așa se pare, a fost de acord Carlisle, cu vocea dură.

Voiam cu disperare să știu ce vedea Alice acum, dar nu-mi puteam permite să pierd niciun detaliu din gândurile adversarului meu.

L-am ascultat, amintindu-și cum încolțise victimă după victimă, retrăind eforturile depuse pentru vânătorile mai extinse, în timp ce cataloga piedicile pe care le depășise pentru a pune mâna pe pradă. Niciuna dintre provocările lui anterioare nu fusese mai mare decât cea la care se uita acum. Opt – ba nu, șapte, s-a corectat el. Un clan de șapte – cu siguranță cu ceva talente în mijlocul lor – și o fată neajutorată care mirosea mai bine decât orice masă pe care o luase în ultimul secol.

Incitant.

Nu putea începe aici, cu atâția protectori în jurul ei.

Așteaptă până când se separă. Folosește timpul pentru recunoaștere.

— Dar am dori să vă acceptăm invitația, îi spunea Laurent lui Carlisle.

James era doar superficial atent la conversație, fiind prea ocupat cu planurile.

Până când Laurent a adăugat:

— Și, bineînțeles, nu-i vom face nimic rău fetei. Nu vom vâna în teritoriul vostru, după cum am promis.

Asta i-a întrerupt lui James atât entuziasmul nou căpătat, cât și concentrarea. A întors capul de la mine și s-a holbat la Laurent cu uimire, dar Laurent se uita la Carlisle și nu a văzut cum șocul s-a transformat în ură.

Îndrăznești să vorbești în numele meu?

Patima reacției lui mi-a clarificat imediat că acest clan nu avea să rămână intact. Am auzit decizia lui James de a-l folosi pe Laurent atât timp cât îi era folositor, dar că ar fi preferat să-l omoare decât să-l lase în urmă când nu avea să-i mai fie de folos. Părea că dorința lui de a-l distruge pe Laurent era bazată întru totul pe acest singur comentariu; nu am putut găsi și altă sursă de resentimente. James era ușor de provocat, am concluzionat eu, și neiertător. Poate că mă puteam folosi de asta.

James nu avea niciun gând că Victoria l-ar fi putut alege pe Laurent. M-am întrebat dacă ei erau un cuplu, dar gândurile lui nu arătau vreun sentiment special față de roșcată. Probabil că erau împreună de mai mult timp decât alianța lor cu Laurent. Ei erau clanul original și Laurent era intrusul. Se potrivea cu ușurința cu care James se gândea să scape de nou-venit.

— Atunci vă conducem noi, a spus Carlisle, deși a sunat mai degrabă ca un ordin decât ca o invitație. Jasper, Rosalie, Esme?

Lui Jasper nu-i plăcea asta – să se despartă de Alice, mai ales când lucrurile mergeau prost. Dar nu se putea contrazice cu Carlisle acum. Trebuia să facem front comun și nu voia să atragă atenția asupra sa. Carlisle nu știa nimic despre acoperirea pe care o genera Jasper. El se resemnase să păstreze camuflajul cât de mult era necesar. Dacă se ajungea la o luptă, plănuia să fie o ambuscadă.

S-a uitat la Alice, care a încuviințat din cap spre el. Era încrezătoare că nu o aștepta niciun pericol iminent. Jasper a acceptat asta, dar tot nu era încântat. Alice a venit imediat lângă Bella.

Fără să fie nevoie de vreo discuție, Jasper, Esme și cu Rose s-au mișcat împreună pentru a o ascunde pe Bella de James, atunci când i s-au alăturat lui Carlisle.

James nu a părut afectat. Dorința lui de a ataca dispăruse. Acum plănuia.

Emmett s-a retras ultimul, cu ochii pe James în timp ce mergea cu spatele pentru a ajunge alături de mine.

Carlisle a făcut un gest spre Laurent și clanul lui să deschidă drumul prin pădure. Laurent s-a supus repede, urmat de Victoria. Mintea ei încă era plină de rute de evadare.

James a ezitat o fracțiune de secundă și apoi ne-a privit din nou. Știam că Bella era invizibilă în spatele lui Emmett, dar el nu o căuta pe ea de data asta. A privit direct în ochii mei și a zâmbit.

Ceva i-a atras atenția – Alice, lipsită de camuflarea asigurată de Jasper. Pe față i-a apărut o scânteie de surprindere când a văzut-o pentru prima dată, poate întrebându-se de ce nu se gândise s-o evalueze mai înainte, dar surprinderea aceea nu s-a materializat în cuvinte, fiindcă s-a întors și a pornit în fugă după ceilalți. Carlisle și Jasper au plecat imediat după ei, cu Rose și Esme în spatele lor.

A trebuit să mă forțez să-mi împiedic vocea să sune ca un mârâit sau ca un țipăt.

— Să mergem, Bella.

Ea părea paralizată. Avea privirea atât de pierdută, încât m-am întrebat dacă înțelesese ce îi spusesem. Însă acum nu aveam timp s-o alin sau s-o tratez dacă era în stare de șoc. În secunda asta, prioritatea noastră era să plecăm de acolo.

Am luat-o de cot și am tras-o în direcția opusă față de cea în care dispăruseră ceilalți. După un pas împleticit, și-a

revenit și aproape că a alergat ca să țină pasul cu mine. Emmett și cu Alice mergeau în spatele nostru, ascunzând-o, pentru orice eventualitate.

Eram sută la sută sigur că James nu-l va urma pe Laurent către casa noastră. Când avea să găsească o ocazie, avea să se despartă de ei și să se întoarcă pentru a lua urma Bellei. Nu aveam de unde să știu cât timp îi va lua să găsească ocazia aceea, însă trebuia să mă comport de parcă ne privea deja. Dacă o făcea, era mai bine să-i dăm de înțeles că urma să ne mișcăm în ritm cu Bella. Mă îndoiam că avea să fie surprins prea mult timp când mirosul ei avea să devină brusc imperceptibil printre copaci, dar dacă puteam ascunde modul în care călătoream, atunci el trebuia să se oprească pentru a reevalua situația.

Însă gândurile îi erau prea îndepărtate de mine ca să le mai identific, deși simțeam unde se afla grupul mai mare. Nu puteam fi sigur că el mai era alături de ei. Dacă alerga pe coasta unuia dintre vârfurile muntoase din împrejurimi, ne putea vedea bine mișcările. Cu toate astea, mă irita viteza noastră – mai degrabă lipsa ei.

Emmett și cu Alice nu au comentat despre ritmul adoptat. Amândoi erau conștienți că puteam fi supravegheați, deși Alice nu putea vedea sigur ce făcea James. Nu aveam să ne încrucișăm cărarea cu el aici și nici în viitorul apropiat. De la bun început, îi văzuse pe străini venind spre poiană doar pentru că ei se hotărâseră să interacționeze cu noi. Nu îi era ușor să vadă străini, decât dacă erau cu un membru al familiei. James avea să fie invizibil în majoritatea timpului până când decidea să-l abordeze pe unul dintre noi.

Parcă au trecut ore până când am ajuns la marginea poienii, dar știam că trecuseră doar câteva minute. Imediat ce am intrat suficient de adânc printre copaci, ca să ieșim din potențiala rază vizuală a vânătorului, am ridicat-o pe Bella și mi-am pus-o în spinare. Ea a înțeles, deci nu era chiar atât

de șocată pe cât credeam. Și-a înfășurat picioarele strâns în jurul taliei mele și m-a cuprins de gât cu brațele. Și-a ascuns din nou capul în omoplatul meu.

Am crezut că aveam să mă simt mai bine, mai în siguranță, când aveam să alergăm din calea pericolului cu o viteză acceptabilă, dar avântul acela nu a făcut nimic ca să-mi dizolve blocul solid de spaimă care părea să mă apese. Știam că era o iluzie – zburam printre copaci cât de repede puteam fără s-o rănesc –, însă nu puteam să scap de senzația că nu avansam deloc.

Chiar și când jeepul a apărut în față și, în mai puțin de o secundă, am așezat-o pe Bella pe bancheta din spate, tot am simțit că întârziasem prea mult.

— Pune-i centurile, am șuierat spre Emmett.

Alesese să se așeze în spate cu Bella, intuind că avea să-i fie bodyguard pe toată durata călătoriei cu mașina. Era dispus să facă asta, ba chiar nerăbdător.

Pentru prima dată, Emmett n-a făcut nicio glumă pe tema asta – din fericire, pentru că n-aș fi putut-o suporta acum. Era furios și toate gândurile îi erau încărcate de violență.

Alice s-a așezat lângă mine și, fără să mă întrebe, a început să treacă prin toate variantele de viitor care ne puteau aștepta acum. În principiu, acestea conțineau un drum întunecat în fața noastră care zbura sub cauciucuri, fără o destinație evidentă în minte. Dar mai erau și alte variante de viitor care mergeau în direcția greșită, înapoi în Forks, în interiorul casei Bellei și al casei noastre, deși nu-mi puteam imagina ce anume m-ar fi convins să mă întorc.

Ne-am hurducat și ne-am înclinat pe drumul accidentat cât de repede am îndrăznit să merg fără să risc să răstorn jeepul, dar tot continuam să mă simt de parcă pierdeam o cursă.

În timp ce Alice continua să caute – apăruse din nou imaginea cu soarele arzător, de ce am fi ales un astfel de loc,

unde să fim prinși înăuntru? –, m-am concentrat la șofat. În cele din urmă am ajuns la șosea și mi-am dorit cu ardoare să ne fi aflat în altă mașină, oricare alta – a mea, a lui Rose, a lui Carlisle. Jeepul nu era modificat pentru curse. Însă nu aveam ce face.

Am devenit vag conștient de sunetul propriei mele voci, care mârâia obscenități parțial articulate, dar părea să vină de undeva de la distanță, de parcă n-o controlam eu.

Era singurul sunet care se auzea în afară de mugetul motorului, de scrâșnetul cauciucurilor pe șoseaua umedă, de respirația neregulată a Bellei de pe bancheta din spate și de bubuitul inimii ei.

Alice vedea o cameră de hotel acum, dar putea fi oriunde. Perdelele erau trase.

— Unde mergem?

Și întrebarea Bellei a părut să vină de undeva de la distanță. Eram prea conectat la gândurile învălmășite în mintea lui Alice și prea înspăimântat ca să pot compune un răspuns. Mă simțeam de parcă întrebarea nu-mi fusese adresată mie.

Vocea i-a tremurat, aproape ca o șoaptă. Dar apoi a devenit mai aspră.

— La naiba, Edward, unde mă duci?

M-am desprins din tornada de variante confuze de viitor din mintea lui Alice, ca să pot fi prezent aici. Probabil că Bella era îngrozită.

— Trebuie să te ducem departe de aici – cât mai departe – acum, i-am explicat.

Am presupus că va fi deschisă la ideea de cât mai departe, dar a început brusc să țipe și să se zbată să desfacă centurile ca să se elibereze.

— Întoarce! Trebuie să mă duci acasă!

Cum să-i explic că deocamdată își pierduse casa, că vânătorul acela detestabil îi răpise mai mult decât atât în seara asta?

Însă prioritatea în acest moment era s-o împiedic să se arunce din jeep.

Emmett deja se întreba dacă ar fi trebuit s-o rețină cu forța. I-am rostit numele, pe un ton scăzut și aspru, ca să știe că voiam să o facă. I-a prins cu grijă încheieturile în mâinile sale uriașe și i le-a imobilizat.

— Nu! Edward! Nu, a urlat ea la mine. Nu poți să faci una ca asta!

Nu știam ce credea ea că fac. Credea că am de ales? Sunetul furiei ei, disperarea ei îmi îngreunau concentrarea. Parcă eu eram cel care o rănea, și nu pericolul din partea vânătorului.

— Trebuie, Bella, am șuierat. Acum te rog să taci. Trebuia să văd ce vedea Alice.

— Ba n-o să tac! a țipat ea la mine. Trebuie să mă duci înapoi – Charlie o să sune la FBI! Toți vor fi cu ochii numai pe familia ta – pe Carlisle și pe Esme! Vor fi nevoiți să plece, să se ascundă pentru totdeauna!

De asta se îngrijora ea? Bănuiesc că n-ar fi trebuit să mă surprindă că făcea o criză de isterie cu privire la amenințarea greșită.

— Calmează-te, Bella. Am mai trecut prin așa ceva.

Și ce dacă trebuia s-o luăm iar de la capăt. Părea lipsit de importanță în clipa aceea.

— Nu din cauza mea, n-ai să faci asta! a țipat ea. Nu strici totul *din cauza mea*!

S-a zbătut în strânsoarea lui Emmett. Singura parte nemișcată din ea erau mâinile pe care i le ținea el. Emmett o privea, nedumerit.

— *Și eu ce fac acum?*

Înainte să-i pot spune Bellei că evaluase totul greșit, sau lui Emmett că se descurca bine, Alice a decis să mi se alăture în prezent.

— Edward, trage pe dreapta.

Calmul din vocea ei m-a iritat. Se gândea la ceea ce spusese Bella, deși – *evident* – niciuna dintre grijile acelea nu era importantă. Alice ar fi trebuit să știe asta. Bella nu înțelegea ceea ce se întâmplase. Și cum ar fi putut? Ea nu avea context pentru nimic din toate astea.

Am mărit viteza în mod reflex, înțelegând brusc că nici Alice nu avea tot contextul. În ciuda clarviziunii ei, existau și lucruri pe care nu le putea vedea.

— Edward. Alice încă era calmă, cu tonul rațional. Haide să stăm de vorbă.

— Nu înțelegi, am explodat eu. Este vânător, Alice, nu ai *văzut*? Este vânător!

Emmett a reacționat mai intens la cuvântul acela decât Alice. Pentru că, bineînțeles, ea *văzuse* asta deja – momentul în care aveam să țip la ea.

În afară de povești, nu știam prea multe despre vânători, nu prea ne intersectaserăm cu ei. Cei mai puternici erau departe, oferindu-și serviciile în Italia. Carlisle cunoștea unul, dar cum nu era nici pe departe sociabil, niciunul dintre noi nu-l văzuse vreodată pe Alistair. Emmett și cu Alice cunoșteau doar vânători care găseau oameni sau lucruri. Nu înțelegeau conceptul în sensul său mai dinamic. James nu avea doar talent la găsit oameni. Pentru el vânătoarea însemna totul.

— Trage pe dreapta, Edward, a spus Alice, de parcă nici nu vorbisem.

M-am uitat urât la ea și am turat motorul și mai tare.

— *Nu așa se va desfășura seara asta*, a gândit ea cu convingere. Fă-o, Edward.

— Ascultă-mă, Alice, am clocotit, dorindu-mi ca măcar o dată să-i transfer în minte tot ce știam eu, și nu viceversa. I-am citit mintea. Vânătoarea este pasiunea lui, obsesia lui – și o vrea pe ea, Alice – *pe ea* în mod special. Începe vânătoarea în seara asta.

Alice nu a părut afectată de izbucnirea mea.

— Nu știe unde...

Am întrerupt-o, enervat de refuzul ei de a *înțelege*.

— Cât crezi că-i va lua să-i simtă mirosul în oraș? Planul lui era pus la punct înainte ca Laurent să apuce să spună ceva.

Bella a icnit, apoi a început să țipe din nou.

— Charlie! Nu-l poți lăsa acolo! Nu-l poți lăsa.

— Are dreptate, a spus Alice.

Mult prea calmă.

Piciorul mi s-a ridicat de pe accelerație fără ca eu să-i dau ordinul. În mod evident, nu puteam să-l las nici pe Charlie în pericol. Dar cum puteam să fiu în două locuri în același timp?

— Hai să vedem mai întâi ce variante avem, a insistat Alice.

Am fost șocat de imaginea care i-a apărut brusc în minte. Nu o văzusem urmărind acest viitor – aș fi întrerupt-o, ba chiar violent, dacă aș fi văzut –, dar ea îl avea pe tot aranjat. Complet.

Alice vedea o versiune de viitor în care vânătorul își pierdea interesul și abandona vânătoarea.

— *Nu mai are sens pentru el dacă nu are și trofeul*, mi-a explicat ea.

Arăta exact ca viziunea cea veche, dar îmi dădeam seama că era nouă. Proaspăt generată. Bella, cu ochii arzând roșu aproape fosforescent, cu trăsăturile atât de ascuțite, încât păreau sculptate în diamant, cu pielea mai albă decât gheața.

Și evident, vânătorul dispărea din varianta asta de destin.

Iar ochii strălucitori ai Bellei mă fixau cu o privire rece... acuzatoare.

Am tras jeepul spre refugiul de pe margine și am frânat cu putere. Ne-am oprit cu o smucitură.

— Nu avem *de ales*! m-am răstit la Alice.

— Nu-l las pe Charlie! a țipat Bella.

— Trebuie să o ducem înapoi, a intervenit Emmett.

— Nu.

Emmett s-a uitat la mine în oglinda retrovizoare.

— Nu se compară cu noi, Edward. N-o să poată pune mâna pe ea.

— O să aștepte.

Îi plăcea să aștepte.

Emmett a zâmbit fără veselie.

— Și eu pot să aștept.

Îmi venea să-mi smulg părul din cap de frustrare.

— Nu ai *văzut*... nu înțelegi. Odată ce își propune o vânătoare, este de neoprit. Va trebui să-l ucidem.

Emmett m-a privit de parcă eram încet la mine.

— *Bineînțeles că trebuie să-l ucidem*, a gândit el, dar a rostit cu voce tare cuvinte mai blânde. Era neobișnuit de sensibil, conștient de ființa umană fragilă pe care o ținea strâns. Este o opțiune.

— Și femeia, i-am reamintit. Ea este cu el. Asta nu l-a afectat deloc pe Emmett, așa că am adăugat: Dacă se transformă în luptă, conducătorul va fi tot de partea lor.

Mă îndoiam totuși în privința asta.

— Noi suntem destui.

Le număra și pe Rose, și pe Esme când spunea asta? Bineînțeles că nu. Se gândea că se putea descurca singur, de parcă ei ar fi venit și l-ar fi înfruntat direct, fără subterfugii.

— Uite altă opțiune, a repetat Alice. *O să se întâmple oricum. De ce să nu acceptăm asta și s-o ducem la adăpost acum?*

Furia care m-a cuprins a părut periculoasă, de parcă aș fi fost în stare să-i fac rău lui Alice, deși o iubeam. Am încercat să mi-o controlez, lăsând-o să iasă la iveală doar prin cuvinte.

— Nu – mai – este – nicio – altă – opțiune! am urlat la câțiva centimetri de fața ei.

Alice nici măcar nu a tresărit.

— *Nu te comporta ca un idiot. Sunt prea multe variante de viitor, prea multe cotituri și meandre pe care să le pot descâlci.*

Totul merge prea departe în timp. Ai dreptate că nu va renunța... Decât dacă nu mai are nicio motivație să continue.

În mintea lui Alice, l-am văzut pe James încercând s-o vâneze pe Bella decenii întregi în timp ce eu încercam s-o ascund. O mie de capcane și șiretlicuri diferite. Era clar că el avea să fie mai greu de ucis decât își imagina Emmett.

Ei bine, eu n-aveam nicio problemă în a fi vigilent decenii întregi. Nu aveam să-i dau viața la schimb pentru un viitor mai simplu.

O voce scăzută, tremurată ne-a întrerupt.

— Interesează pe careva și planul meu?

— Nu, m-am răstit eu, continuând să mă uit urât la Alice.

Și ea mi-a întors o privire urâtă.

— Ascultați, a continuat Bella. Tu mă duci înapoi.

— Nu.

— Tu mă duci înapoi, a insistat ea, cu vocea mai puternică și mai furioasă acum. Eu îi spun tatei că vreau să mă întorc în Phoenix. Îmi fac bagajele. Așteptăm până când vânătorul ăsta ne urmărește și apoi fugim. El o să se ia după noi și o să-l lase pe Charlie în pace. Charlie nu pune FBI-ul pe familia ta. După-aia poți să mă duci unde naiba vrei.

Deci nu era complet irațională, ci se oferea pe sine ca sacrificiu în schimbul vieții lui Charlie sau protecției noastre. Avea un plan.

— Să știi că nu-i o idee rea, a murmurat Emmett.

Nu avea mare încredere în abilitățile vânătorului. Prefera să lase indicii în urmă decât să nu știe din ce direcție poate apărea dușmanul. Mai credea și că e mai rapid așa și, în ciuda celor spuse mai devreme, Emmett nu era de fapt un tip răbdător.

Alice s-a gândit la asta, privind cum hotărârea Bellei îi schimba viitorurile. Putea vedea că, cel puțin vânătorul avea să fie acolo să vadă punerea în scenă.

— Ar putea să meargă, a recunoscut ea.

Viziuni noi se adăugau repede peste cele vechi. Ne despărțeam, în trei direcții diferite, lăsând doar indiciile pe care voiam să le lăsăm. I-a văzut pe Emmett și pe Carlisle vânând în pădure. Uneori Rosalie era și ea acolo, alteori erau doar Emmett și cu Jasper, dar nicio grupare nu rămânea stabilă.

— Ar putea să meargă și, pur și simplu, nu-i putem lăsa tatăl neprotejat. Știi asta, a adăugat Alice, privind în continuare înlănțuirea de imagini.

De partea asta era sigură. Aveam să ne întoarcem și să-i dăm vânătorului ceva pe care să se concentreze în afară de Charlie.

Totuși, în viziunile acestea foarte clare, vânătorul era prea aproape de Bella. Gândul respectiv îmi afecta nervii întinși deja la maximum.

— Este prea periculos, am murmurat eu. Nu-l vreau nici la două sute de kilometri de ea.

— Edward, n-o să treacă de noi.

Emmett era enervat de ceea ce considera încercarea mea de a evita o luptă. El nu simțea celelalte mize.

Alice examina consecințele imediate ale acestei decizii – o decizie pe care *ea* o lua acum, având în vedere că eu eram înțepenit de nesiguranță. Nicio versiune nu se termina cu o luptă acasă la Charlie. Vânătorul avea doar să aștepte și să observe.

— Nu-l văd atacând, a confirmat ea. Va încerca să aștepte s-o lăsăm singură.

— N-o să-i ia mult să își dea seama că asta nu se va întâmpla niciodată.

— Îți *ordon* să mă duci acasă, mi-a cerut Bella, chinuindu-se să-și împrumute vocii un pic de fermitate.

Am încercat să gândesc prin ceața de panică, disperare și vinovăție. Oare avea mai mult sens să întindem noi o capcană în loc să așteptăm ca vânătorul să o întindă pe a lui? Asta *suna* corect, dar când încercam să mi-o imaginez pe

Bella în apropierea lui, practic pe post de momeală, imaginea aceea nu-mi încăpea în minte.

— Te rog, a șoptit ea, și în voce i s-a auzit durere.

M-am gândit că vânătorul avea să-l găsească pe Charlie singur acasă. Știam că Bella doar la *asta* se gândea. Îmi puteam doar imagina cât de panicată și de disperată o făcea gândul acela. Nimeni din familia mea nu era la fel de vulnerabil. Bella era singura mea vulnerabilitate.

Trebuie să-l ducem pe vânător departe de Charlie. Era limpede ca lumina zilei. Asta era singura parte din planul ei care conta cu adevărat. Dar dacă nu avea să funcționeze de la bun început, dacă vânătorul nu vedea spectacolul nostru, atunci nu aveam să întind coarda. Vom găsi altă variantă. Emmett putea să aibă grijă de Charlie atât timp cât era necesar. Știam că ar fi fost fericit să-l doboare pe vânător de unul singur. Mai eram sigur și că, datorită amplificărilor lui Jasper din poiană, vânătorul nu avea să se pună niciodată de bună voie în calea lui Emmett.

— Pleci în seara asta, indiferent dacă vânătorul vede sau nu, i-am spus Bellei, simțindu-mă prea învins ca să mă uit la ea. Îi spui lui Charlie că nu mai suporți să mai stai nicio clipă în Forks. Spune-i orice poveste crezi că este mai credibilă. Împachetează primele lucruri care-ți cad în mână și apoi urcă-te în camioneta ta. Nu-mi pasă ce îți spune el. Ai cincisprezece minute.

De data asta m-am uitat în oglindă și i-am întâlnit privirea. Avea o expresie stoică acum.

— Mă auzi? Cincisprezece minute din clipa în care ai trecut pragul.

Am turat motorul, apoi am întors, grăbindu-mă din alt motiv acum. Voiam să scap mai repede de partea cu *momeala*.

— Emmett? l-a rugat ea.

Am văzut în mintea lui Emmett că se uita la mâinile ei încătușate.

— Ah, iartă-mă, a murmurat el și a eliberat-o.

El s-a așteptat să obiectez, apoi s-a relaxat când n-am făcut-o.

Acum că decizia fusese luată, m-am concentrat din nou pe viziunile lui Alice. Nu erau prea multe opțiuni, poate vreo treizeci de versiuni solide. În majoritatea, vânătorul apărea la casa lui Charlie la vreo două minute după noi, ținându-se la o distanță sigură. În câteva dintre ele, ajungea după ce plecaserăm. Dar chiar și într-acelea, îl ignora pe Charlie și ne lua nouă urma.

După aceea, posibilitățile se îngustau și mai mult. Mergeam acasă. Vânătorul rămânea și mai în urmă, nevrând să rişte o confruntare. Roșcata îl aștepta acolo. Familia mea se separa. În nicio versiune nu-l vedeam pe Laurent ajutându-i pe James și pe Victoria. Deci trebuia să ne despărțim doar în trei grupuri.

Singurul lucru pe care nu-l înțelegeam era de ce se tot schimba componența acelor trei grupuri. Nu avea niciun sens.

În orice caz, următoarea parte era clară.

— Uite cum se vor petrece lucrurile, i-am explicat lui Emmett. Când ajungem acasă, dacă vânătorul nu este prin preajmă, o să o conduc până la ușă. Apoi are cincisprezece minute. M-am uitat din nou la ea prin oglinda retrovizoare. Emmett, tu ai grijă de împrejurimile casei. Alice, tu te ocupi de camionetă. Eu o să fiu înăuntru atât timp cât este și ea. După ce iese, poți să duci jeepul acasă și să-i spui lui Carlisle.

— Nici gând, a obiectat Emmett. Stau cu tine. *Îmi datorezi chestia asta, ții minte?*

Nu ar fi trebuit să mă surprindă. Probabil de asta era așa confuză componența viitoarelor noastre grupuri.

— Judecă puțin, Emmett. Nu știu cât timp voi fi plecat.

— Până aflăm exact până unde merge toată chestia asta, eu stau cu tine.

Am văzut în mintea lui că nu șovăia deloc. Poate că așa era mai bine. Am lăsat-o baltă.

În mintea lui Alice, Carlisle și cu Jasper erau cei care vânau acum în pădure.

— Dacă vânătorul este acolo, am continuat eu, nu ne oprim, ci trecem mai departe.

— Ajungem acolo înaintea lui, a insistat Alice.

Era nouăzeci și nouă la sută sigur, dar nu aveam de gând să-mi asum riscul cu vreo versiune marginală care era mai puțin clară decât celelalte.

— Ce facem cu jeepul? a întrebat Alice.

— Îl duceți acasă.

— Ba nu, a spus ea cu o siguranță absolută.

Viziunea despre împărțirea efectivelor s-a modificat din nou.

Am mârâit un șir de înjurături arhaice în direcția ei.

Bella ne-a întrerupt pe un ton scăzut.

— Nu încăpem toți în camioneta mea.

De parcă aveam de gând să evadăm cu vechitura aia care avea viteza unui melc. Dar n-am spus nimic, știind cât de sensibilă era cu privire la camionetă. N-aveam energie pentru o ceartă fără sens.

Când n-am răspuns, Bella a șoptit:

— Cred că ar trebui să mă lași să merg singură.

Ratasem din nou înțelesul afirmației ei. Era firesc să creadă că e treaba ei să se sacrifice pentru ca Charlie să aibă un număr inutil de bodyguarzi.

— Bella, fă, te rog, cum spun eu, măcar de data asta, am implorat-o, deși n-a sunat ca o implorare când cuvintele mi-au ieșit printre dinții încleștați.

— Ascultă-mă, Charlie nu-i idiot, a protestat ea. Dacă tu nu ești mâine în oraș, o să intre la bănuieli.

Erau atâtea subînțelesuri pe care le ratam când era vorba de ea. Oare acesta era motivul real pentru care era atât de

dornică să se pună în pericol – crearea unui alibi plauzibil pentru mine?

— Irelevant, am spus pe un ton care intenționa să sune a conversație încheiată. Ne vom asigura ca el să fie în siguranță și numai asta contează.

— Și ce-i cu vânătorul ăsta? a replicat ea. A văzut cum te-ai purtat în seara asta. O să creadă că ești cu mine, oriunde ai fi tu de fapt.

Toți trei am încremenit, surprinși de ipoteza asta. Chiar și Alice. Fusese atentă la alte variante de viitor, nu la conversație.

Emmett a adoptat logica imediat.

— Edward, ascult-o. Cred că are dreptate.

— Da, are, a fost de acord Alice.

Putea să vadă că Bella are dreptate: vânătorul avea să urmărească grupul din care făceam parte și eu. Asta îmi submina planul și făcea ofensiva aproape imposibilă. Și mai rău de atât, o făcea pe ea din nou momeală, și de data asta erau prea multe variante de viitor ca să mă asigur că e în siguranță.

Dar care era cealaltă opțiune? *S-o las* pe Bella?

— Nu pot să fac asta.

Bella a vorbit din nou, pe un ton calm, de parcă prima ei propunere fusese deja acceptată.

— Și Emmett ar trebui să rămână. A pus ochii pe el în mod clar.

— Poftim? a întrebat Emmett, înțepat.

Alice știa însă de ce anume obiecta el de fapt.

— Dacă rămâi, îți va fi mai ușor să-i afli intențiile.

Împărțirea, care înainte fluctua atât de tare, părea să se clarifice acum. M-a văzut pe mine cu Emmett și cu Carlisle, alergând mai întâi prin pădure, apoi schimbând cursul ca să vânăm.

Și unde era Bella în viitorul ăsta?

M-am uitat lung la Alice.

— Crezi că ar trebui să o las să se ducă singură?

Am văzut răspunsul în viziunile ei înainte să-l rostească cu voce tare. O cameră standard într-un hotel mediocru, cu Bella dormind ghemuită, iar Alice și Jasper ca niște santinele împietrite în camera de alături.

— Sigur că nu. Eu și Jasper vom merge cu ea.

— Nu pot să fac una ca asta.

Dar vocea mea suna găunos acum. Nu puteam vedea nicio altă cale. Dacă vânătorul avea să mă aleagă pe mine ca țintă, atunci *trebuia* să fiu departe de Bella. Trebuia să-mi controlez panica, angoasa și să devin și eu vânător. Am încercat să înăbuș micul fior de plăcere care m-a cuprins când m-am gândit la vampirul care stârnise tot coșmarul acesta. Siguranța Bellei era singura prioritate.

Bella nu terminase cu sugestiile.

— Stai prin preajmă o săptămână, a spus ea încet.

Am privit-o din nou în oglindă. Cât de puțin înțelegea ceea ce se declanșase în seara asta.

— Câteva zile? a propus ea, părând să creadă că obiectam față de intervalul propus.

Puteam doar să mă rog ca totul să se termine într-o săptămână.

— Îl lași pe Charlie să vadă că nu m-ai răpit, a continuat ea, și-l conduci pe James ăsta pe o pistă falsă. Te asiguri că mi-a pierdut complet urma. Apoi vii și ne întâlnim. O iei pe o rută ocolitoare, bineînțeles, și apoi Jasper și Alice se pot întoarce acasă.

M-am uitat prin reacția lui Alice la acest plan și a fost prima oară când m-am simțit ușurat în seara aceasta. Erau variante în care o găseam pe Bella cu Alice și cu Jasper. Destinul pe care îl conturasem eu, cel în care ne ascundeam pe termen lung. Vânătorul îmi scăpase. Dar mai erau și alte fire care se țeseau și se desfăceau în mintea ei. Într-unele dintre

ele, o găseam pe Bella și o duceam acasă. Din nou intervenea soarele acela arzător care mă dezorienta. Unde ne aflam?

— Unde să ne întâlnim? am întrebat.

Deciziile Bellei erau cele care desenau viitorul. Probabil că știa deja răspunsul.

A răspuns cu convingere.

— În Phoenix.

Dar eu văzusem următorul act în mintea lui Alice. Auzisem pretextul pe care Bella avea să i-l ofere lui Charlie și știam că vânătorul avea să asculte.

— Nu. El o să audă că te duci acolo, i-am reamintit.

— Și tu vei proceda astfel încât să pară un vicleșug, bineînțeles. A rostit ultimul cuvânt pe un ton iritat. El o să știe că noi știm că el ascultă. N-o să creadă nicio clipă că merg chiar acolo unde spun că merg.

— E diabolică, a chicotit Emmett.

Eu nu eram așa de convins.

— Și dacă planul nu va merge?

— În Phoenix sunt câteva milioane de oameni, a spus Bella, iritată în continuare.

M-am întrebat dacă nu cumva frica îi consuma răbdarea. Știam că pe a mea o consumase.

— Nu-i așa de greu să găsești o carte de telefon, am mârâit.

Ea a dat ochii peste cap.

— N-o să mă duc *acasă*.

— Poftim?

— Sunt destul de mare ca să am propria mea locuință.

Alice s-a decis să întrerupă gâlceava aia fără rost.

— Edward, vom fi și noi cu ea.

— Și ce-o să faceți *voi* în *Phoenix*?

— O să stăm în casă.

Emmett nu avea acces la viziunile lui Alice, dar imaginea din capul lui era destul de similară cu ce știam eu că avea să se întâmple. El și cu mine în pădure, pe urmele vânătorului.

— Îmi place ideea, a spus.

— Taci, Emmett!

— Uite ce-i, dacă încercăm să-i venim de hac în timp ce ea este încă în preajmă, sunt șanse mai mari ca să fie rănit cineva – ea va fi rănită, sau tu în încercarea de a o proteja. Dar dacă-l prindem singur...

În imaginea din mintea lui l-a văzut pe vânător încolțit și pe el apropiindu-se încet.

Dacă ne descurcam cu asta, dacă puteam să ne ocupăm repede de vânător, atunci era alegerea potrivită. Și atunci de ce era așa de greu de făcut?

M-aș fi simțit mai bine dacă aș fi avut vreo dovadă că Bella era cât de cât preocupată de propria ei siguranță. Că înțelegea tot ce risca. Acum nu mai era doar viața ei în joc.

Poate că asta era cheia. Nu se îngrijora niciodată de ea însăși... dar întotdeauna își făcea griji pentru mine. Dacă îi atrăgeam atenția asupra nefericirii mele în loc de pericolul mortal în care se afla ea, poate că avea să fie mai precaută.

Nu mai puteam să mă controlez. Am vorbit aproape în șoaptă de teamă că altminteri aș putea țipa.

— Bella.

Mi-a întâlnit privirea în oglindă. Avea în ochi o expresie mai degrabă defensivă decât temătoare.

— Dacă îngădui să ți se întâmple ceva rău – absolut orice –, te voi considera personal responsabilă, am spus eu încet. Ai înțeles?

I-au tremurat buzele. Oare își dăduse, în sfârșit, seama de pericol? A înghițit un nod și a murmurat:

— Da.

Pe aproape.

Mintea lui Alice era într-un milion de locuri, multe dintre ele o autostradă însorită văzută printr-un geam fumuriu. Bella stătea mereu pe bancheta din spate, cu brațul lui Alice în jurul ei, privind în gol. Jasper privea de la volan. M-am

gândit la fratele meu, captiv într-un vehicul mic cu mirosul Bellei ore în șir.

— Jasper se descurcă? am insistat eu.

— Ai încredere în el, Edward, m-a dojenit Alice. Se descurcă foarte, foarte bine având în vedere circumstanțele.

Însă mintea i-a trecut prin zeci de scene de viitor, pentru orice eventualitate. Jasper nu-și pierdea concentrarea în niciuna dintre ele.

Am evaluat-o pe Alice. Exteriorul mignon o făcea să pară fragilă, dar știam că era un adversar feroce. Vânătorul, sau oricine altcineva, ar fi subestimat-o privindu-i doar înfățișarea. Asta trebuia să conteze la ceva. Cu toate astea, m-am simțit incomod imaginându-mi-o în poziția de a trebui s-o apere pe Bella într-o confruntare fizică.

— Dar tu te descurci? am murmurat.

Ochii i s-au îngustat, scandalizați – în mod teatral. Văzuse întrebarea venind.

— *Te-aș putea pune la pământ și legată la ochi.*

A mârâit la mine, lung și tare, un sunet tulburător de feroce care a răsunat în mașină și a făcut inima Bellei s-o ia la goană.

Timp de jumătate de secundă, nu m-am putut abține să nu zâmbesc la manifestarea ridicolă a lui Alice, apoi umorul mi-a dispărut din nou. Cum se ajunsese la asta? Cum aveam să-mi îngădui să mă despart de Bella, indiferent cât de letali erau paznicii ei?

Un alt gând neplăcut mi-a trecut rapid prin minte. Bella și cu Alice singure, începându-și prietenia prevestită. Oare Alice avea să-i spună Bellei despre soluția *ei* la acest coșmar?

Am încuviințat din cap o singură dată, o mișcare smucită, ca să-i comunic că o acceptasem pe post de protectoare a Bellei.

— Dar ține-ți părerile pentru tine, am avertizat-o.

Capitolul 23

Rămas-bun

Acesta a fost ultimul lucru pe care l-a mai spus cineva în timp ce am gonit spre Forks. Firește că drumul avea să mi se pară mult mai scurt atunci când mă îngrozea ideea de a ajunge acolo. Am ajuns foarte repede la Bella acasă, unde luminile erau aprinse la toate ferestrele, și la etaj, și la parter. Sunetele unui meci de baschet dintre echipe de colegii se auzeau din sufragerie. M-am concentrat să aud în apropiere orice zgomot care să nu fie uman, însă vânătorul nu părea să fi ajuns încă. Iar Alice tot nu vedea vreun viitor în care această oprire să fi dus la un atac.

Poate că trebuia să rămânem. Să o lăsăm pe Bella să revină la viața ei obișnuită în timp ce noi ceilalți să stăm mereu de pază. Puteam să mă bazez că Emmett, Alice, Carlisle și Esme – și eram oarecum sigur și de Jasper – mi se vor alătura în această operațiune de supraveghere. Vânătorului i se va părea imposibil să ajungă la ea cu atâția ochi – și minți – care vegheau. Oare nu eram mai în siguranță dacă ne uneam toți puterile decât dacă ne despărțeam în grupuri de câte trei?

Însă pe măsură ce luam în calcul această opțiune, Alice vedea cum vânătorul avea să aștepte, cum avea să se adapteze. Cum ar fi început un război de uzură, după ce se instaura plictiseala. Prietenii Bellei aveau să înceapă să dispară în noapte. Profesori preferați. Colegi de muncă ai lui Charlie. Oameni oarecare lipsiți de orice legătură cu ea. Numărul dispăruților avea să crească în așa măsură, încât

lumea ar fi fost cu ochii pe noi și am fi fost nevoiți să dispărem. Și puteam să-mi imaginez cum s-ar fi simțit Bella dacă toți nevinovații aceia ar fi plătit cu viețile lor pentru ca ea să rămână în siguranță.

Așa că planul inițial trebuia să fie de ajuns.

Era greu de procesat senzația fizică ciudată ce însoțea conștientizarea aceasta. Știam că nu se deschisese propriu-zis o prăpastie în pieptul meu, însă senzația pe care o percepeam era înfricoșător de realistă. M-am întrebat dacă nu cumva era o reacție demult uitată, specifică oamenilor, pe care nu mai avusesem ocazia să o simt în viața mea nemuritoare pentru că nu avusesem, până acum, de ce să mă panichez în asemenea hal.

Trebuia să plecăm. Deși știam că ideea era să-i dăm vânătorului ceva de urmărit, tot voiam ca Bella să plece cu mult înainte ca el să sosească.

— Nu este aici, i-am spus lui Emmett; Alice știa asta deja. Să mergem.

Alice și cu mine am coborât silențios din jeep, cu mințile scrutând prin spațiu și timp. Alice a văzut că vânătorul ajungea când ne aflam încă înăuntru. Dinții mei au scrâșnit foarte zgomotos.

— Nu-ți face griji, Bella, spunea Emmett – pe un ton care mi s-a părut prea vesel – în timp ce-i desfăcea centurile. Ne ocupăm de asta foarte repede.

— Alice! am șuierat eu.

A țâșnit spre camionetă, după care s-a lăsat la pământ și s-a strecurat sub ea. Într-o fracțiune de secundă, s-a lipit de șasiu, făcându-se total nevăzută, chiar și pentru un vampir.

— Emmett.

El se pusese deja în mișcare, urcând în copacul din curtea din față. Greutatea lui împovăra vizibil pinul, dar s-a mutat rapid în următorul copac. Avea să se mute așa până intram. Ce făcea el era mult mai vizibil decât ascunzătoarea lui Alice,

însă avea să vadă dacă se apropia ceva sau, oricum, avea măcar să sperie pe cine s-ar fi apropiat.

Bella a așteptat să vin să-i deschid portiera. Părea încremenită locului de groază și doar lacrimile i se prelingeau încetișor pe obraji. Și-a venit în fire când m-am întins spre ea și m-a lăsat să o ajut cu blândețe să coboare din mașină. Mă uimea cât de dificil era să o ating acum, știind că urma să o părăsesc. Fierbințeala pielii ei mă ardea într-un mod dureros cu totul nou. Ignorând durerea aceasta necunoscută, mi-am înfășurat brațele în jurul ei, sperând ca trupul meu să-i servească drept scut, după care m-am grăbit să o duc în casă.

— Cincisprezece minute, i-am reamintit.

Și așa mi se părea prea mult timp. Abia așteptam să fim departe de locul acesta care era ținta principală.

— Pot face asta, mi-a răspuns cu o voce mai puternică decât mă așteptam.

Maxilarul îi era ferm ca oțelul.

Când am ajuns pe verandă, m-a ținut în loc. M-am oprit în mod reflex, deși mușchii îmi urlau în fața acestei întârzieri.

Ochii întunecați îi erau pătrunzători atunci când au privit în ai mei. A întins mâinile și și-a pus palmele de o parte și de alta a feței mele.

— Te iubesc, a șoptit ea, însă i-am perceput vocea mai degrabă ca pe un urlet. Întotdeauna te voi iubi, indiferent de ce se-ntâmplă acum.

Prăpastia din stomacul meu s-a deschis larg, ca și cum m-ar fi rupt în două.

— Nu o să ți se întâmple nimic, Bella, am mârâit.

— Ține-te de plan, te rog, da? a insistat ea. Și ai grijă de Charlie pentru mine. N-o să mă prea aibă la suflet după toată treaba asta, așa că vreau să am ocazia să-mi cer iertare mai târziu.

Nu știam la ce se referea. Creierul îmi era prea tulburat de panică pentru a mai încerca să descifrez procese de gândire obscure.

— Intră în casă, Bella, am zorit-o. Trebuie să ne grăbim.

— Încă ceva – nu asculta nimic din ce-o să spun în seara asta!

Înainte să apuc să pricep oricare dintre cererile ei enigmatice, Bella s-a ridicat pe vârfuri și și-a lipit buzele de ale mele cu atâta putere, încât ar fi putut cu ușurință să rezulte o vânătaie – pentru ea. Cu mai multă putere decât aș fi îndrăznit vreodată să folosesc eu însumi.

Roșeața a început să-i inunde obrajii și fruntea când s-a îndepărtat în grabă de mine. Lacrimile ei, care se opriseră pe parcursul conversației noastre scurte și ininteligibile, îi curgeau șiroaie acum. Nu am înțeles de ce ridicase un picior până când a lovit violent ușa din față, care s-a deschis larg.

— *Dispari*, Edward! a urlat ea din toți rărunchii.

Chiar și cu televizorul aprins, nu exista nicio posibilitate ca tatăl ei să nu fi auzit.

— Bella? a strigat Charlie, alarmat.

— Lasă-mă-n pace! a țipat ea.

I-am auzit pașii apăsați urcând scara, după care încă o ușă trântită.

În mod evident, tăcerea ei de mormânt din jeep nu fusese pentru că rămăsese fără cuvinte în fața terorii, ci pentru că mai degrabă se pregătea. Avea un scenariu. Mi-am închipuit că rolul meu era să dispar și să tac.

Charlie a alergat pe trepte după ea, cu pași mari și nesiguri. Mi-am imaginat că era doar pe jumătate treaz.

Am escaladat peretele lateral al casei, așteptând lângă fereastră să văd dacă Charlie va intra după ea în cameră. La început nu am văzut-o pe Bella, ceea ce mi-a cauzat un spasm de panică, însă apoi am văzut-o când s-a ridicat în

picioare lângă pat cu o geantă de voiaj și un soi de săculeț tricotat.

Charlie a bătut cu pumnul în ușă. Clanța a zăngănit – apucase să încuie ușa –, apoi el a început să bată din nou.

— Bella, ești bine? Ce s-a întâmplat?

Am deschis fereastra și m-am strecurat înăuntru în timp ce Bella își striga răspunsul:

— Plec acasă!

— Ți-a făcut ceva? a cerut Charlie să știe prin ușă.

M-am chircit și m-am îndreptat spre dulap ca să o ajut să-și facă bagajul. Charlie nu se înșela.

În ciuda evidenței, Bella a strigat:

— NU!

A venit lângă mine la dulap, parcă așteptându-se să mă găsească acolo. A deschis geanta de voiaj, iar eu am început să arunc haine înăuntru, încercând să iau din toate categoriile. Nu i-ar fi fost de ajutor să se piardă în mulțime, dacă ar fi avut numai tricouri la ea.

Cheile de la camioneta ei erau pe comodă. Le-am băgat în buzunar.

— Te-a părăsit? a întrebat Charlie pe un ton moderat.

Întrebarea lui nu m-a durut, însă răspunsul Bellei a fost o surpriză pentru mine.

— Nu! a țipat ea din nou, deși m-am gândit că poate asta – o despărțire – era cea mai ușoară scuză.

M-am întrebat unde avea să ducă scenariul.

Charlie a început să bată iar în ușă, într-un ritm impacientat.

— Ce s-a-ntâmplat, Bella?

A smucit fermoarul genții care era plină acum, nereușind să-l închidă.

— Eu l-am părăsit *pe el!* a țipat ea.

I-am dat degetele la o parte și am tras fermoarul, apoi am cântărit geanta în mână. Oare era prea grea pentru ea?

S-a întins nerăbdătoare după geantă, iar eu i-am așezat cu grijă bareta pe umăr.

Mi-am lipit fruntea de a ei pentru o secundă prețioasă.

— Mă găsești în camionetă. Nu am încercat cu nimic să-mi ascund disperarea din șoapta pe care tocmai o rostisem. Du-te!

Am grăbit-o spre ușă, după care am ieșit înapoi pe fereastră ca să fiu unde trebuia atunci când avea să iasă.

Emmett era jos, mă aștepta. Mi-a făcut semn cu bărbia spre est.

Mi-am concentrat mintea în direcția respectivă și, într-adevăr, vânătorul era la mai puțin de un kilometru distanță.

Cel mare stă de pază în seara asta. Răbdare.

Deci îl văzuse pe Emmett printre copaci, dar nu ne vedea pe niciunul dintre noi acum. Oare va presupune că eram aici, sau s-ar fi așteptat la o ambuscadă? Mi-aș fi dorit să fi fost și Jasper cu noi acum. Dacă l-am fi încolțit din trei unghiuri diferite...

— *Edward*, ne-a prevenit Alice din ascunzătoarea ei.

Se gândise la posibilitățile rezultate din firul gândirii mele. Vânătorul era viclean. Aveam să o lăsăm pe Bella neprotejată.

— Ce s-a-ntâmplat? Credeam că-ți place de el, voia Charlie să știe.

Se întorsese la parter acum.

Am luat o decizie fermă despre următoarea mișcare.

— *Sunt pe față*, mi-a răspuns Alice.

S-a strecurat de sub camionetă și a urcat în jeep. Imediat ce l-a scos din viteză, l-a împins din drum fără să facă zgomot, cu o mână de marginea portierei și cu alta întinzându-se cât putea de mult, ca să manevreze volanul cu două degete. Nu voiam ca huruitul brusc al motorului să-l distragă pe Charlie de la teatrul pe care-l juca Bella. Era mai bine să creadă că eu plecasem deja.

Emmett a privit-o pe Alice o jumătate de secundă, după care s-a uitat la mine cu o sprânceană ridicată.

— *O ajut?*

Am clătinat din cap.

— *Charlie*, i-am spus pe mutește. *Vino pe jos.*

A încuviințat din cap, după care a sărit în copac, să fie din nou vizibil. Asta l-ar fi făcut pe vânător să păstreze distanța, totuși nu s-a retras nici chiar atunci când l-a văzut pe Emmett. Era fascinat de ceea ce se întâmpla și încrezător că putea să combată orice atac brusc. Îmi venea să-i dovedesc că se înșela. Dar nu puteam să risc să cad în vreo capcană cu Bella atât de aproape.

— Ba da, îmi *place* de el, îi explica Bella, cu cuvintele înăbușite și întrerupte.

Plângea de-a binelea acum și știam că nu era o actriță suficient de bună ca să simuleze lacrimile acelea. Durerea din vocea ei era reală. Abisul din stomacul meu s-a răsucit în agonie. Nu ar fi trebuit să fie nevoită să facă asta. Plătea pentru greșelile mele. Pentru prostia mea.

— Tocmai asta-i problema, a continuat ea. Nu mai suport *să fac* asta! Nu mai pot prinde rădăcini în locul ăsta! Nu vreau să sfârșesc prinsă în orașul ăsta *stupid* și plicticos, ca mama! N-am de gând să fac aceeași greșeală prostească pe care a făcut-o ea. *Urăsc* locul ăsta – nu mai pot rămâne aici nicio clipă!

Reacția mentală a lui Charlie a fost mai profundă, mai mistuitoare decât m-aș fi așteptat.

Bella s-a îndreptat cu pași apăsați către ușa principală. Am suit silențios în camioneta ei și am băgat cheile în contact, după care m-am aplecat să mă ascund. Emmett ajunsese aproape de ușa de la intrare, ascuns în umbră. Și totuși, distanța de la ușă la camionetă mi se părea mare. M-am concentrat asupra vânătorului. Nu se mișca, ci asculta cu atenție drama care era în toi în interior.

Ce avea să audă? Doar atât: Bella se pregătea să evadeze, să fugă. Și faptul că nu plănuia să se întoarcă în viitorul apropiat.

Probabil că știa că Emmett îl văzuse. Sigur ar fi presupus că Bella știa că el o auzea. Sau poate că nu?

— Bella, nu poți să pleci acum, a spus Charlie încet, cu fermitate. E noapte.

— O să dorm în mașină, dacă obosesc.

Charlie și-a imaginat cum ar fi fost ca fiica lui să doarmă în camionetă, pe marginea autostrăzii, în pustietate, în timp ce, în jurul ei, forme întunecate și nedefinite s-ar fi apropiat tiptil, tot mai mult. Nu era un coșmar tocmai coerent, însă propria mea panică, sălbatică și irațională, era de acord cu a lui.

— Mai așteaptă, te rog, o săptămână, a implorat-o el. Renée o să se-ntoarcă până atunci.

Pașii Bellei s-au oprit brusc. S-a auzit un sunet scăzut – pantofii ei scârțâind pe podea atunci când s-a întors cu fața la el.

— Ce-ai spus?

M-am strecurat din nou afară din camionetă și am ezitat în mijlocul curții din fața casei. Ce aveam să fac dacă informația aceasta o deruta și o întârzia? Oare își dădea seama că vânătorul era aproape?

— A sunat cât erai tu plecată. Charlie se împleticea în cuvinte, grăbindu-se să le spună cât mai repede. Lucrurile nu merg prea grozav în Florida și dacă Phil nu reușește să semneze un contract până la sfârșitul săptămânii, se întorc în Arizona. Antrenorul secund de la Sidewinders a spus că s-ar putea elibera un loc la ei.

Charlie și cu mine i-am așteptat amândoi răspunsul fără să respirăm.

— Am o cheie, a mormăit ea, ajungând deja la ușă.

Clanța a început să se miște. M-am ascuns înapoi în camionetă.

Cuvintele ei păreau o scuză prea slabă. Vânătorul ar fi presupus probabil că povestea asta era inventată doar pentru Charlie și reprezenta opusul adevărului.

Ușa nu s-a deschis.

— Lasă-mă să plec, Charlie, a spus Bella.

Mi-am dat seama că rostea cuvintele astfel încât să pară furioasă, însă durerea din glasul ei înăbușea orice altă emoție.

Ușa s-a deschis într-un final. Bella a ieșit în grabă, cu Charlie în urma ei, cu un braț întins. Ea părea să-l fi observat și se ferea.

M-am ghemuit în camionetă, aproape invizibil. Nu m-am putut abține să nu arunc o privire pe geam. Fără să se întoarcă să se uite la tatăl ei, Bella a mârâit:

— N-a mers, înțelegi? A sărit de pe verandă, iar Charlie a rămas nemișcat. *Urăsc* Forks din tot sufletul!

Cuvintele păreau destul de simple, însă au fost îndeajuns pentru ca o durere distrugătoare să-l țintuiască pe Charlie în loc. Mintea i se învolbura, aproape ca un vârtej. În gândurile lui era un alt chip, asemănător cu al Bellei, tot cu lacrimi șiroind. Însă ochii acestei femei erau albastru-deschis.

Părea că Bella își plănuise cuvintele cu grijă. Charlie a rămas nemișcat și îndurerat, în timp ce ea alerga neîndemânatică pe gazon, cu geanta grea de voiaj care-i afecta echilibrul.

— Te sun mâine! i-a strigat lui Charlie în timp ce băga geanta în portbagaj.

El nu-și revenise suficient să reacționeze.

Nu mă mai puteam îndoi de faptul că Bella înțelegea gravitatea situației. Știam că nu ar fi cauzat nimănui asemenea durere, mai ales tatălui ei, dacă ar fi existat orice altă cale.

Eu o pusesem în postura aceea cumplită.

Bella a alergat prin fața camionetei. Privirile rapide și temătoare pe care le arunca peste umăr nu mai erau pentru

Charlie. A smucit portiera și a sărit la volan. A întins mâna să pornească motorul, ca și cum ar fi știut că o aștepta deja cheia în contact. Huruitul motorului a spart liniștea nopții. Vânătorului avea să-i fie în felul ăsta foarte ușor să se țină după noi.

M-am întins să-i mângâi mâna, dorindu-mi să o pot consola cumva, însă știam că nimic din ce-aș fi făcut nu ar fi putut îmbunătăți situația.

De îndată ce a dat cu spatele și a ieșit de pe alee, a coborât mâna dreaptă de pe volan ca să i-o pot cuprinde. Camioneta huruia pe stradă la viteză maximă. Charlie nu și-a părăsit locul de lângă ușă, însă la prima curbă, am ieșit din raza lui vizuală. M-am mutat pe scaunul de lângă șofer.

— Trage pe dreapta, i-am sugerat.

Bella a clipit des să-și limpezească ochii de lacrimile care îi curgeau șiroaie pe față și apoi pe jacheta de ploaie pe care încă o purta. A trecut pe lângă Alice, parcă fără să observe jeepul de pe marginea drumului. M-am întrebat dacă vedea ceva, orice.

Alice, care încă împingea jeepul pentru ca motorul zgomotos să nu-l alerteze pe Charlie, ținea cu ușurință pasul cu noi.

— Pot să șofez, a insistat Bella, însă vocea îi era spartă și lentă.

Părea epuizată. Abia dacă a fost surprinsă când am tras-o ușor peste poala mea și m-am instalat la volan. Am ținut-o aproape de mine. A rămas acolo moale, tremurând.

— Nu ai putea să găsești casa, am spus pe post de scuză, însă nu părea să aștepte vreo explicație de la mine.

Nu-i păsa.

Ajunseserăm deja destul de departe de casă (deși mai auzeam gândurile împietrite ale lui Charlie, care continua să stea nemișcat în prag), așa că Alice a sărit în jeep și a pornit motorul. Atunci când farurile ei ne-au prins din urmă, Bella

s-a încordat și s-a întors să se uite prin geamul din spate, cu inima bătându-i puternic.

— E doar Alice.

I-am luat mâna dreaptă și i-am strâns-o într-a mea.

Mintea îmi era plină de imaginea lui Charlie în prag.

— Vânătorul? a șoptit ea.

— *Ne urmărește.* Alice putea să audă cu ușurință vocea șoptită a Bellei, chiar și peste huruitul motorului. *Emmett așteaptă să fie sigur că se îndepărtează de casă.*

— A auzit finalul reprezentației tale, i-am spus.

— Și Charlie?

Vocea îi era îngrozită. Alice m-a ținut la curent.

— *Vânătorul a trecut de casă. Nu-l văd că s-ar întoarce. Em ne prinde din urmă.*

— Vânătorul ne-a urmărit, am asigurat-o pe Bella. Aleargă în spatele nostru chiar acum.

Vestea asta n-a consolat-o. Respirația i s-a oprit, după care a șoptit:

— Putem goni mai repede decât el?

— Nu, am recunoscut eu. În niciun caz, în camioneta asta ridicolă.

Bella s-a întors să se uite pe geam, deși eram sigur că farurile jeepului aveau să o orbească și nu avea să vadă nimic. Alice privea toate variantele de viitor pe care le putea percepe asociate lui Charlie. O ființă umană pe care nu o cunoscuse niciodată nu era cel mai simplu subiect pentru ea. Dar nu părea că vânătorul sau însoțitorul său îngrijorat aveau vreun plan să se întoarcă.

Emmett alerga pe drum, foarte aproape în spatele nostru. M-au surprins intențiile lui. M-aș fi așteptat să insiste să-l prindă pe vânător, să pună capăt rapid și violent acestui coșmar. În schimb, gândurile lui erau concentrate pe Bella. Cele câteva momente în care jucase rolul de bodyguard

păreau că-l afectaseră profund. Siguranța ei era principala lui prioritate acum.

Bella scotea la iveală latura protectoare a tuturor celor din jurul ei.

Emmett își imagina că vânătorul ne supraveghea; numai Alice și cu mine știam că el păstra cu grijă distanța, rezumându-se la urmărirea sunetului camionetei prin beznă. Nu avea să se apropie prea mult în seara asta. Și totuși, Emmett voia să fie sigur că vânătorul trebuia să treacă direct prin el ca să ajungă la Bella. A făcut un salt din alergare care l-a propulsat peste jeep și a aterizat în platforma camionetei. M-am luptat să mențin direcția de mers, când camioneta a reacționat.

Bella a țipat, cu vocea răgușită de la efort.

I-am acoperit gura, estompând sunetul ca să audă ce spun.

— Este Emmett!

A inspirat pe nas, moleșindu-se din nou. I-am luat mâna de la gură și am apropiat-o strâns de mine. Se simțea ca și cum îi tremura fiecare mușchi din trup.

— Este în regulă, Bella. O să fii în siguranță, i-am murmurat.

Parcă nici nu mă auzise vorbind. Continua să tremure. Respira rapid și superficial.

Am încercat să-i distrag atenția. Așa că am vorbit pe un ton normal, ca și cum nu ne păștea niciun pericol sau teroare:

— Nu mi-am dat seama că erai atât de plictisită de viața într-un orășel. Mi se părea că te adaptezi destul de bine – mai ales în ultima vreme. Poate că doar mă amăgeam când credeam că îți fac viața mai interesantă.

Poate că nu era cea mai sensibilă observație, având în vedere cât de mult o supărase fuga ei, însă măcar și-a făcut efectul de a o scoate din starea în care se afla. S-a foit, stând un pic mai dreaptă acum.

— N-a fost frumos ce-am făcut, a șoptit, ignorându-mi cuvintele frivole și trecând direct la partea dureroasă.

S-a uitat în jos, ca și cum îi era rușine să-mi întâlnească privirea. Tot asta i-a spus și mama când l-a părăsit. Ai putea spune c-a fost lovitură sub centură.

Bănuisem și eu că fusese ceva de genul acela, având în vedere imaginea din mintea lui Charlie.

— Nu-ți face griji. Te va ierta, i-am promis.

M-a privit serioasă, disperată să creadă ce tocmai spusesem. Am încercat să-i zâmbesc, însă nu am reușit să-mi conving fața să facă asta.

Am încercat din nou.

— Bella, totul va fi bine.

S-a cutremurat.

— Nu are cum să fie bine dacă nu voi fi cu tine.

Vorbele ei erau acum niște șoapte stinse.

Brațul mi s-a strâns puternic în jurul ei, în timp ce gaura din stomac mi s-a lărgit mai mult. Pentru că avea dreptate. Nimic nu avea să fie bine dacă nu era cu mine. Nu prea știam cum aveam să mă descurc.

Am făcut tot posibilul să afișez o expresie neutră și să-mi relaxez vocea.

— Vom fi împreună peste câteva zile.

În timp ce rosteam cuvintele, îmi doream din răsputeri să fie adevărate. Încă le simțeam ca pe niște minciuni. Alice vedea atât de multe variante diferite de viitor...

— Nu uita, am adăugat, că a fost ideea ta.

A pufnit.

— A fost cea mai bună idee – evident c-a fost a mea.

Am încercat din nou să zâmbesc, după care am lăsat-o baltă.

— De ce s-au întâmplat toate astea? De ce eu?

A șoptit întrebările sec, ca și cum ar fi fost retorice.

I-am răspuns oricum, pe un ton încordat.

— Este vina mea. Am fost un prost să te expun în halul ăsta.

M-a privit, surprinsă.

— Nu asta am vrut să zic.

Ce alt motiv să fi fost? A cui vină să fie decât a mea?

— Eram acolo, a continuat ea. Mare scofală. Nu i-am deranjat pe ceilalți doi. De ce a hotărât James ăsta să mă omoare *pe mine*? A pufnit iar. Sunt oameni peste tot, de ce tocmai eu?

Bună întrebare, o întrebare deșteaptă. Și erau mai multe răspunsuri, nu doar unul singur. Merita o explicație completă.

— Am apucat să mă uit bine în mintea lui în seara asta. Nu cred că aș fi putut face ceva să evit asta odată ce te-a văzut. Parțial *este* și vina ta. Am vorbit cu un glas gâtuit și am sperat că avea să audă umorul negru, ironia sorții. Dacă nu ai mirosi atât de copleșitor de delicios, poate că nu și-ar fi bătut capul. Dar când te-am apărat...

Mi-am adus aminte cum nu-i venise să creadă și cât de indignat fusese când îi stătusem în cale. Aroganța, furia.

— Ei bine, asta a înrăutățit mult lucrurile. Nu este obișnuit ca planurile să-i fie zădărnicite, indiferent cât de nesemnificativ este obiectul dorinței sale. Se consideră vânător și nimic mai mult. Își petrece existența vânând, iar provocările reprezintă tot ce cere de la viață. Brusc i-am servit pe tavă o provocare minunată – un clan numeros de luptători puternici, toți dispuși să protejeze singurul element vulnerabil. Nu ai crede în ce stare de euforie se află acum. E jocul lui favorit, iar noi tocmai l-am făcut cel mai incitant joc din viața lui.

Indiferent din ce punct de vedere analizam situația, nu aveam ce altă perspectivă să găsesc. Odată ce o dusesem în poiană, acesta fusese singurul curs al evenimentelor. Dacă nu l-aș fi confruntat, probabil că nu i s-ar fi trezit instinctul de vânător.

— Dacă nu m-aș fi băgat, am mormăit mai mult ca pentru mine, te-ar fi ucis atunci pe loc.

— Credeam că..., a șoptit ea. Că nu miros la fel pentru ceilalți... A ezitat. Cum miros pentru tine.

— Nu, nu miroși.

Ceea ce reprezenta ea pentru mine, doar din punct de vedere fizic, era mai intens decât văzusem în mintea oricărui alt nemuritor.

— Dar asta nu înseamnă că nu ești totuși o tentație pentru oricare dintre ei, i-am explicat. Dacă *i-ai fi plăcut* vânătorului – sau oricăruia dintre ei – la fel cum îmi placi mie, s-ar fi dat o bătălie chiar acolo.

Corpul i s-a cutremurat lipit de al meu.

Și totuși, mi-am dat seama acum, ar fi fost mai ușor dacă s-ar fi ajuns la luptă. Eram sigur că roșcata temătoare ar fi luat-o la fugă și mă îndoiesc că Laurent ar fi rămas cu vânătorul din moment ce era din capul locului o luptă pierdută pentru ei. Nu ar fi avut șanse de supraviețuire, nici dacă și-ar fi unit toți forțele. Mai ales când Jasper ar fi lansat un atac surpriză din ceață, în timp ce toți ochii ar fi fost îndreptați către Emmett. Văzusem suficiente amintiri de-ale lui care să mă facă să cred că Jasper ar fi putut probabil să se descurce singur cu toți trei. Desigur, Emmett nu l-ar fi lăsat.

Dacă am fi fost un clan obișnuit (deși la dimensiunea noastră nu puteam fi niciodată considerați obișnuiți), probabil că am fi atacat pur și simplu pentru insultă.

Însă noi nu eram obișnuiți, noi eram civilizați. Încercam să trăim la un standard mai înalt. Un standard mai moderat, mai pașnic. Din cauza tatălui nostru.

Din cauza lui Carlisle, în seara asta ezitaserăm. Aleseserăm calea mai umană, din cauza obiceiului nostru, al stilului nostru de viață.

Oare asta ne făcuse... mai slabi?

Am tresărit la gândul acela, dar apoi am decis imediat că alegerea noastră rămânea corectă, chiar dacă ne făcuse mai slabi. Simțeam asta. Îmi vibra profund în minte, în toată

ființa mea... sau sufletul meu, dacă exista așa ceva în cazul nostru. Oricare ar fi fost forța care conducea acest trup.

Nu conta acum. Poate că Alice ne dădea o oarecare putere asupra viitorului, însă trecutul era și pentru noi o cauză pierdută, așa cum era pentru toți ceilalți. *Nu* atacaserăm și acum aveam de înfruntat versiunea mai complicată.

— Nu cred că mai am de ales decât să-l ucid, am murmurat. Lui Carlisle nu o să-i placă.

Însă avea să înțeleagă, eram sigur de asta. Noi îi dăduserăm vânătorului opțiunea să plece. Nu părea să aibă de gând să ne accepte oferta. Acum ori îl omoram noi, ori ne omora el.

— Cum poți ucide un vampir? a șoptit Bella.

În glasul ei încă se simțea că încerca să-și înăbușe lacrimile. Ar fi trebuit să mă aștept la întrebarea asta.

S-a uitat la mine cu o teamă cu totul diferită în privire, ca și cum era îngrijorată că sarcina i-ar fi revenit ei. Dar, desigur, nu puteam să știu niciodată sută la sută ce gândea Bella. Am făcut o încercare să mai îndulcesc realitatea.

— Singura cale sigură este să-l rupi în bucăți și apoi să le dai foc.

— Și ceilalți doi vor lupta pentru el?

— Femeia, da. Asta dacă reușea să-și controleze frica. Nu sunt sigur de Laurent. Nu au o legătură prea puternică – este cu ei doar de conjunctură. I-a fost rușine cu James în poiană.

Ca să nu mai spun că James făcuse planul să-l ucidă pe Laurent. Poate că trebuia să-l provoc cu asta. Cu siguranță că s-ar schimba taberele.

— Dar James și femeia aceea – vor încerca să te ucidă? a șoptit ea, cu glasul distorsionat de durere.

Și apoi am înțeles. Bineînțeles că intra în panică din motivele greșite, ca de obicei.

— Bella, *să nu îndrăznești* să-ți mai pierzi vremea îngrijorându-te pentru mine, am spus printre dinți. Singura ta grijă trebuie să fie siguranța ta și – te rog, din inimă – *încearcă* să nu faci vreo prostie.

M-a ignorat.

— Încă ne urmărește?

— Da. Totuși, nu va ataca la mine acasă. Cel puțin, nu în seara asta.

Nu cât timp eram împreună. Oare vânătorul tocmai asta urmărea? Să ne despărțim? Apoi mi-am amintit ce văzuse Alice că s-ar fi întâmplat dacă încercam să o păzim pe Bella aici. Nu aveam niciun fel de afecțiune pentru Mike Newton, însă nu era drept ca el sau oricine altcineva din Forks să fie sacrificat.

Am intrat pe drumul de acces, observând în treacăt că nu aveam niciun sentiment de ușurare să revin acasă. Câtă vreme vânătorul trăia, nu exista niciun spațiu în care să mă simt în afara oricărui pericol.

Emmett continua să fie surescitat. Mi-aș fi dorit să-i fi putut spune unde se afla vânătorul ca să-i mai domolesc agitația, însă nu puteam risca să mă audă și altcineva. Vânătorul își dăduse seama că aveam abilități suplimentare – dacă i-am fi oferit indicii despre ele, nu făceam decât să-l ajutăm.

Am observat cum gândurile lui deveneau tot mai îndepărtate, chiar în momentul în care a intervenit Alice.

— *Se întâlnește acum cu femeia, de partea cealaltă a râului. Se vor separa din nou și vor sta la pândă. Ea va fi în partea dinspre munte, el va fi în copaci.*

Distanța aceea nu m-a făcut deloc să mă simt mai bine.

Rolul de bodyguard superzelos pe care și-l asumase Emmett funcționa deja la capacitate maximă. Când am ajuns acasă, a sărit de pe platforma camionetei și s-a dus către portiera din dreapta mea. A deschis-o cu putere și s-a întins să o scoată pe Bella.

— Ușor, i-am amintit eu aproape pe mutește.

— *Știu.*

Aș fi putut să-l opresc. Nu era nevoie de toate astea. Totuși, mai putea fi vorba de prea multă precauție în situația în care ne aflam? Nu s-ar fi ajuns aici, dacă *eu* aș fi fost mai precaut.

Însă, într-un fel ciudat, m-am simțit mai în siguranță să văd cum imensul și indestructibilul Emmett o ia pe Bella în brațele lui colosale – abia dacă se vedea între ele. A intrat pe ușa principală în mai puțin de o secundă. Alice și cu mine ne-am postat imediat de o parte și de alta a lui.

Tot restul familiei se adunase în living; toți stăteau în picioare și în mijlocul lor se afla Laurent.

Gândurile lui erau înfricoșate, ca și cum își cerea iertare. Teama i-a sporit atunci când Emmett a așezat-o cu grijă pe Bella în picioare lângă mine și a făcut intenționat un pas în față, scoțând un mârâit puternic. Laurent s-a retras rapid o jumătate de pas.

Carlisle l-a avertizat din priviri pe Emmett, care s-a calmat. Esme stătea foarte aproape de Carlisle și se uita când la mine, când la Bella, apoi invers. Rosalie o privea și ea pe Bella, dar *urât*, și am ignorat-o cât am putut. Aveam chestii mai importante de rezolvat acum.

Am așteptat până când Laurent s-a uitat la mine.

— Ne urmărește, i-am spus eu, determinându-l să gândească pentru a-l auzi.

Normal că o vânează pe ființa aceea omenească. Și o va găsi.

— Mă temeam de asta, a zis el cu glas tare.

Trebuie să mă îndepărtez, au continuat gândurile lui. *Nu vreau ca James să creadă că am trecut în tabăra cealaltă. Ultimul lucru de care am nevoie este ca el să vină după mine după aceea.* Laurent și-a stăpânit un fior. *Poate că i-aș putea spune că am adunat informații. Și totuși, fața lui, când ne-am despărțit în pădure... Mai bine să dispar cât încă este ocupat cu vânătoarea asta.*

Îmi scrâșneam iar dinții. Laurent m-a privit neliniștit.

Îl cunoștea suficient de bine pe James ca să înțeleagă ruptura pe care o cauzase în poiană. Deși nu simțeam nicio dorință să-i fac vreo favoare, știam că avea să fie suficient de recunoscător când James avea să moară.

— Haide, dragostea mea, am auzit-o pe Alice șoptind în urechea lui Jasper.

Pe el nu-l remarcasem, atunci când intraserăm. Încă se camufla. Jasper nu a contrazis-o nicio clipă pe Alice, nici măcar în gând. Au plecat amândoi în grabă pe scară, ținându-se de mână. Laurent nu s-a obosit să se uite după ei, atât de eficiente erau eforturile lui Jasper. Am văzut că Alice urma să scrie toate informațiile necesare, astfel încât Laurent să nu audă nimic. Nu i-ar fi luat mult să strângă ce aveau nevoie.

— Ce-o să facă? l-a întrebat Carlisle pe Laurent, deși era o întrebare la care puteam și eu să răspund.

— Îmi pare rău, a spus Laurent părând sincer. *Îmi pare rău că i-am întâlnit pe demonii ăia. Ar fi trebuit să fiu mai inteligent și să nu mă joc cu focul. Nenorocita de plictiseală m-a făcut să acționez prostește.* Mi-a fost teamă, atunci când băiatul tău i-a luat apărarea fetei, că asta îl va provoca. *Normal că asta urma să se întâmple. L-a provocat pe James să nu se oprească până n-o să-i omoare pe amândoi. Străinii ăștia parcă trăiesc în altă lume. Sau cel puțin așa cred ei. Lumea reală e pe cale să pătrundă în lumea lor de basm.*

— Poți să-l oprești? a insistat Carlisle.

Ha!

— Nimic nu-l poate opri pe James odată pornit.

— O să-l oprim noi, a mârâit Emmett.

Laurent s-a uitat, aproape cu speranță, la el. *Numai dacă ar fi posibil așa ceva. Cu siguranță că mi-ar face și mie viața mai ușoară.*

— Nu poate fi doborât, ne-a prevenit Laurent. Părea convins că ne face o mare favoare cu această informație. În cei trei sute de ani ai mei n-am mai întâlnit pe nimeni ca el. E absolut letal. De asta m-am alăturat cuibului său.

Câteva amintiri izolate din aventurile lui cu James și Victoria i-au trecut prin minte, deși Victoria era mereu o figură de fundal, undeva periferic. Măcar James îi păstrase viața palpitantă lui Laurent, însă sadismul dezlănțuirilor lui începuseră să-l deranjeze în ultimii ani. Până-n momentul acela nu existase vreo cale sigură să se rupă de el.

Și-ar fi dorit să fie optimist acum, însă-l văzuse pe James triumfând chiar și atunci când șansele erau impresionant de mici. Și-a întors privirea către Bella și n-a văzut decât o ființă umană, una dintre miliarde, nimic care să o scoată în evidență față de altele.

Nu a gândit cuvintele înainte de a le rosti.

— Sunteți siguri că merită?

Răgetul care mi-a scăpat printre dinți a fost la fel de zgomotos ca o explozie. Laurent s-a retras imediat într-o postură umilă, iar Carlisle a ridicat mâna.

— *Controlează-te, Edward. Nu el este dușmanul nostru.*

M-am străduit să-mi calmez furia. Carlisle avea dreptate, deși Laurent nu era, în mod clar, nici prietenul nostru.

— Mă tem că va trebui să alegi, a spus Carlisle.

Nu am prea multe opțiuni dintre care să aleg, a gândit Laurent. *Pot doar să mă fac nevăzut și să sper că James nu va considera că merită osteneala să vină după mine.* A revăzut mental una dintre conversațiile mai puțin încordate pe care le avuseseră înainte de sosirea noastră și s-a oprit la o informație. *Îmi e clar că am pierdut toate șansele împreună cu acest grup, dar poate dacă m-aș înconjura de alți prieteni. Prieteni talentați.*

— Sunt intrigat de viața pe care ați creat-o aici.

Simțea că trebuie să-și aleagă cuvintele cu mare atenție, încercând să facă contact vizual cu fiecare dintre noi. Accesul

la monologul lui interior mai degrabă a stricat efectul pe care l-ar fi avut diplomația lui asupra mea.

— Însă n-o să mă amestec în asta, a continuat Laurent. Nu am nimic cu voi, dar nici împotriva lui James nu mă întorc. Cred că voi porni spre nord – spre clanul Denali.

Și-a imaginat patru străini precum Carlisle, care nu își ieșeau din fire să atace rapid, dar care erau foarte talentați. Poate că asta l-ar fi făcut pe James să-și regândească strategia.

Un sentiment de recunoștință l-a făcut să se întoarcă din nou către Carlisle.

— Nu-l subestimați pe James. Are o minte sclipitoare și simțuri inegalabile. Se simte la fel de confortabil ca și voi printre oameni și n-o să vă atace frontal...

Apoi i-au trecut prin minte câteva dintre șiretlicurile complexe ale lui James. Vânătorul avea răbdare și... simțul umorului. Un umor negru.

— Îmi pare rău pentru situația creată, a continuat Laurent. Îmi pare sincer rău.

Și-a înclinat capul, devenind iar spășit, însă s-a uitat la Bella și apoi în altă parte, neînțelegând sub nicio formă de ce riscam atâta de dragul ei. *N-au înțeles ce le-am spus despre James*, a hotărât el. *Nu m-au crezut. Mă întreb pe câți dintre ei îi va lăsa în viață.*

Laurent ne considera slabi. Vedea aparenta noastră domesticire ca pe o slăbiciune. Mai devreme mă îngrijorasem și eu de același lucru, însă nu mai era cazul acum. Că eram *slabi* nu era impresia pe care plănuiam să i-o las lui James. Dar puteam să-l lăsăm pe Laurent să creadă că James va câștiga. Putea să se ascundă îngrozit tot secolul următor și n-aveam să-i plâng de milă.

— Mergi în pace, a spus Carlisle atât ca o urare, cât și ca o poruncă.

Laurent a trecut o dată cu privirea prin cameră, apreciind genul de viață pe care-l părăsise cu mult timp în urmă.

Deși acesta nu era un palat, iar el chiar locuise în câteva, era o atmosferă de permanență și de sanctuar pe care nu o mai simțise de secole.

A încuviințat din cap în direcția lui Carlisle și, pentru un moment scurt, am simțit dinspre vampirul acesta cu părul negru un sentiment ciudat față de tatăl meu. Un sentiment de respect și o dorință de apartenență. Însă a zdrobit emoția aceea înainte să prindă rădăcini, după care a ieșit în grabă pe ușă, fără vreo intenție să încetinească pasul până când n-ar fi ajuns în siguranță în ocean, unde nu i s-ar mai fi putut lua urma după miros.

Esme a traversat grăbită livingul, ca să tragă obloanele la ferestrele imense care formau peretele din spate al casei.

— Cât de aproape? m-a întrebat Carlisle.

Laurent aproape că ieșise din raza mea și nici nu încetinea. Nu avea nicio dorință să dea nas în nas cu James în fuga lui. Nu auzise nimic din ce spuseserăm. Am încercat să-l interceptez pe James. Viziunea lui Alice îmi dăduse direcția. Și el era suficient de departe și nu avea cum să ne audă planurile.

— Este cam la cinci kilometri după râu. Face un ocol să se întâlnească cu femeie aceea.

Aveau să se întâlnească undeva mai la înălțime, de unde să vadă în ce direcție vom fugi.

— Care-i planul?

Chiar dacă știam că vânătorul nu ne putea auzi și obloanele încă scoteau zgomot, am vorbit foarte încet.

— O să-l inducem în eroare, după care Jasper și Alice o să fugă cu ea spre sud.

— Și apoi?

Știam ce mă întreba. M-am uitat fix în ochii lui și am răspuns:

— Imediat ce Bella nu mai este în pericol, îl vânăm.

Deși Carlisle știa că asta va urma, tot a simțit o durere arzându-l în piept.

— Presupun că nu avem de ales.

El protejase cu strictețe viețile timp de trei secole. Mereu găsise o cale să ajungă la o înțelegere cu alți vampiri. Nu avea să fie ușor pentru el, dar își dădea seama de situația în care ne aflam.

Trebuia să ne grăbim, să nu-i acordăm vânătorului mai mult timp decât era necesar înainte de a-i oferi o cale pe care să o urmărească. Însă mai trebuia să rezolvăm câteva detalii practice înainte de a putea fugi.

M-am uitat la Rosalie.

— Du-te sus și fă schimb de haine cu Bella.

Să-l induci în eroare cu mirosul era cel mai evident prim pas. Aveam și eu să iau cu mine un lucru al Bellei, ca să creez o dâră care să-l atragă pe vânător.

Rosalie știa asta foarte bine, totuși se uita la mine nevenindu-i să creadă.

— *Tu nu vezi ce ne-a făcut? A stricat totul! Și tu vrei s-o protejez?*

Și-a scuipat restul răspunsului cu glas tare, ca să audă și Bella.

— De ce-aș face una ca asta? Ce-nseamnă ea pentru mine? În afară de faptul că e o amenințare – un pericol în care tu ai ales să ne amesteci pe toți!

Bella a tresărit ca și cum Rosalie o pălmuise.

— Rose..., a murmurat Emmett punându-i o mână pe umăr.

Ea s-a scuturat să se elibereze. Emmett s-a uitat brusc la mine, parcă așteptându-se să sar la gâtul ei.

Dar nimic din toate astea nu conta. Crizele de isterie și de răsfăț ale lui Rose mă scoseseră întruna din minți, însă izbucnirea aceasta jalnică nu venise la timpul potrivit, iar timp nu aveam suficient în momentul acesta.

Dacă avea să înceteze să mai fie sora mea în seara asta, atunci era alegerea ei și aveam să o accept.

— Esme?

Știam deja care va fi răspunsul ei.

— Sigur!

Esme înțelegea cât de limitat era timpul de care dispuneam. A ridicat-o pe Bella cu grijă în brațe, cam cum făcuse și Emmett, deși rezultatul a fost foarte diferit, și a zburat pe scară cu ea.

— Ce facem? am auzit-o pe Bella întrebând din biroul lui Esme.

Am lăsat-o pe Esme să-i explice și m-am concentrat pe ce aveam eu de făcut. Vânătorul și partenera lui sălbatică ieșiseră din raza mea de intercepție. Nu ne puteau auzi, dar eram sigur că ne puteau vedea. Aveau să ne vadă mașinile plecând. Și aveau să se țină după noi.

— *Ce ne trebuie?* a întrebat Carlisle.

— Telefoanele cu satelit. Genții sport cele mai mari. Avem rezervoarele pline?

— *Mă ocup eu.*

Emmett a luat-o la goană pe ușa principală, spre garaj. Mereu țineam câteva canistre de benzină pregătite pentru urgențe.

— Să alimentezi jeepul, Mercedesul și camioneta ei, am șoptit în urma lui.

— *Am înțeles.*

— *Ne împărțim câte trei?*

Și pe Carlisle îl îngrijora ideea de a ne împărți forțele.

— Alice vede că asta este cea mai bună cale.

A acceptat argumentul acela.

O să fie rănit. El nu gândește. Se duce cu capul înainte. E numai vina ei!

Rosalie mă asalta cu șuvoiul ei de nemulțumiri. Mi-a fost ușor să o ignor. Era simplu să mă prefac că nici nu era aici.

— Eu ce rol am? a vrut Carlisle să știe.

Am ezitat.

— Alice te-a văzut cu Emmett și cu mine. Dar nu o putem lăsa pe Esme singură să-l supravegheze pe Charlie...

Carlisle s-a întors către Rosalie cu o expresie severă.

— Rosalie. O să contribui și tu la asta pentru familia noastră?

— Pentru *Bella*? i-a mârâit ea numele.

— Da, a răspuns Carlisle. Pentru familia noastră, așa cum am spus.

Rosalie s-a uitat urât la el nemulțumită, dar deja o auzeam cum cântărea opțiunile. Dacă ar fi refuzat să facă asta, dacă ne-ar fi întors tuturor spatele, atunci Carlisle ar fi ales mai mult ca sigur să rămână cu Esme în loc să fie pe front, unde îl putea opri pe Emmett de la eventuale excese periculoase. Rosalie nu vedea decât pericolele ce-l amenințau pe Emmett. Însă o parte din ea începea să fie neliniștită față de nepăsarea mea evidentă.

Într-un final, a dat ochii peste cap.

— Normal că nu o voi lăsa pe Esme singură. *Mie* chiar îmi pasă de această familie.

— Mulțumesc, a răspuns Carlisle – cu mai multă căldură decât m-aș fi chinuit eu să pun în glas – după care a ieșit în grabă din încăpere.

Emmett tocmai intra pe ușa principală, având agățată de umăr o geantă mare în care ne țineam unele accesorii pentru sport. Geanta era suficient de mare ca să încapă în ea și o persoană mai micuță. Așa burdușită cu echipamente, părea deja că cineva putea fi înăuntru.

Alice a apărut în capul scării la timp să se întâlnească cu Bella și cu Esme care tocmai ieșeau din biroul lui Esme. Au luat-o amândouă de câte un braț și au coborât treptele în grabă cu ea. Jasper a coborât în urma lor. Era clar la limită, tensionat, cercetând neliniștit cu ochii ferestrele din față ale casei. Am încercat să mă folosesc de aspectul lui sălbatic ca să mă calmez. Jasper era mai periculos decât

miile de vampiri care încercaseră să-l distrugă. Astăzi dovedise competențe noi la care nici nu mă gândisem și eram sigur că mai avea și alte atuuri în mânecă. Vânătorul habar nu avea cu cine se punea. Bella avea să fie mai în siguranță decât oricând cu Jasper pe post de bodyguard. Și deoarece Alice era cu ei, vânătorul nu-i putea lua prin surprindere. Am încercat să cred asta.

Carlisle se întorsese deja cu telefoanele. I-a dat unul lui Esme, după care a mângâiat-o pe obraz. Ea l-a privit cu încredere totală. Era convinsă că făceam ceea ce trebuia și, din acest motiv, aveam să reușim. Mi-aș fi dorit să am încrederea ei.

Mi-a întins un ghemotoc. Șosete. Mirosul Bellei era proaspăt și puternic. Le-am băgat în buzunar.

Alice a luat celălalt telefon de la Carlisle.

— Esme și Rosalie vor lua camioneta ta, Bella, i-a spus Carlisle, ca și cum i-ar fi cerut permisiunea.

Era tipic pentru el să se comporte așa. Bella a aprobat din cap.

— Alice, Jasper – luați Mercedesul. Veți avea nevoie de geamurile fumurii în sud.

Jasper a încuviințat din cap. Alice deja știa asta.

— Noi luăm jeepul. Alice, o să muște momeala?

Alice s-a concentrat, cu mâinile strânse în pumni. Nu era un proces simplu, să caute manevre care nu intraseră în contact propriu-zis cu niciunul dintre noi, dar se străduia să vadă ce vor face acești noi dușmani. În timp avea să devină mai pricepută. Speram că nu vom avea nevoie de asta. Speram că toată povestea avea să se termine mâine.

Am văzut cum vânătorul zbura printre vârfurile copacilor, concentrat pe jeepul care voia să scape. Roșcata păstra distanța, urmând sunetul camionetei Bellei care a pornit spre nord cu câteva minute mai devreme. Variațiile erau doar câteva, mici și neînsemnate.

În clipa când și-a relaxat supravegherea, amândoi eram optimiști.

— El vă va urmări. Femeia o să se ia după camionetă. Ar trebui să putem pleca după asta.

Carlisle a aprobat din cap.

— Să mergem.

Crezusem că eram pregătit. Secundele ce treceau îmi pulsau deja în cap ca bătăile unei tobe. Dar nu eram pregătit.

Bella părea disperată lângă Esme, cu ochii uluiți, ca și cum nu putea să înțeleagă cum se schimbase totul atât de rapid. Cu numai o oră în urmă, eram fericiți, iar acum era vânată, lăsată cu niște vampiri pe care abia dacă-i cunoștea, care să aibă grijă de ea. Nu mai arătase niciodată atât de vulnerabilă cum părea acum, singură, într-o încăpere plină de străini care nu erau oameni.

Se poate oare frânge o inimă moartă?

M-am dus lângă ea și am cuprins-o în brațe, ridicând-o. Căldura din brațele ei era ca nisipurile mișcătoare și *voiam* să mă înec în ea, să nu mai ies niciodată de-acolo. Am sărutat-o doar o dată, îngrijorat că toate planurile s-ar fi dus pe apa sâmbetei dacă nu aș fi reușit să mă îndepărtez de ea. Unei părți din mine nu i-ar fi păsat nici dacă toate viețile umane din Forks, La Push și Seattle ar fi trebuit sacrificate ca să o țin pe Bella lângă mine.

Trebuia să fiu mai puternic de-atât. Aveam să pun capăt acestei povești. Aveam să o readuc pe Bella în siguranță.

În timp ce o așezam din nou pe picioarele ei, am simțit cum fiecare celulă din trupul meu murea una câte una. Degetele mi-au poposit pe fața ei, după care m-au durut atunci când le-am forțat să se îndepărteze.

„Mai puternic de-atât", mi-am reamintit. Trebuia să opresc agonia aceasta ca să fac ce aveam de făcut. Să distrug pericolul.

M-am întors cu spatele la ea.

Crezusem că știam cum se simțea arsura adevărată.

Carlisle și Emmett mi s-au alăturat. Am luat geanta de la Emmett. Știam la ce se aștepta vânătorul – că voi fi prea slab ca să o scap din ochi pe Bella. Am luat geanta în brațe ca și cum ar fi conținut ceva infinit mai prețios decât mingi de fotbal și crose de hochei și am coborât în grabă treptele din fața casei, flancat de fratele și de tatăl meu.

Emmett a urcat pe bancheta din spate a jeepului, iar eu am așezat geanta în picioare lângă el, după care am trântit rapid portiera, încercând să pară că ascund ceva. Aproape că m-am teleportat la volan, Carlisle fiind deja pe scaunul de alături, după care am pornit pe drumul de acces la o viteză care ar fi îngrozit-o pe Bella dacă s-ar fi aflat într-adevăr acolo cu noi.

Nu trebuia să gândesc așa. Trebuia să am încredere în Alice și Jasper și să-mi păstrez mintea concentrată pe ce aveam eu de făcut.

Vânătorul era încă prea departe de mine ca să-l pot auzi. Dar știam că ne privea, că ne urmărea. Văzusem asta în mintea lui Alice.

Am accelerat atunci când am luat-o spre nord, pe autostradă. Jeepul era mult mai rapid decât camioneta, însă nu suficient de rapid ca să ia prea mult avans, nici dacă mergeam la viteza maximă pe care puteam s-o ating fără să risc să stric motorul. Însă nu voiam să scap de vânător acum. El avea să vadă doar că forțam jeepul, ca și cum evadarea era motivul real. Am sperat că nu avea de unde să știe că alesesem jeepul tocmai din acest motiv. Habar nu avea ce mai aveam în garaj.

Pentru o fracțiune de secundă, s-a apropiat suficient cât să-l aud.

...să iau feribotul? Altfel drumul e prea lung dacă ocolesc. Aș putea s-o tai prin...

— Sună, am spus, abia mișcându-mi buzele, deși știam că era prea departe în urma noastră ca să-mi vadă fața.

Carlisle nu a dus telefonul la ureche. L-a ținut lipit de coapsă, ascuns, și a apelat numărul cu o singură mână. Am auzit toți clicul discret atunci când Esme a răspuns. Nu a spus nimic.

— Liber, a șoptit Carlisle, apoi a deconectat legătura.

Și eu eram deconectat. Nu aveam nicio cale să văd ce făcea Bella acum. Nicio șansă să-i aud vocea. Am îndepărtat starea de disperare care mă cuprinsese, înainte să încep să mă afund în ea.

Aveam o treabă de făcut.

Capitolul 24

Ambuscada

Vânătorul a ales să alerge în urma noastră, nevrând să încerce să ne ghicească ruta. Din când în când îi prindeam direcția gândurilor, dar niciodată mai mult de câteva cuvinte sau o imagine cu jeepul. Ne-a urmat pe teren înalt, prin munți, fără să-și facă griji când asta l-a îndepărtat cu kilometri de șosea. Încă ne putea vedea.

Nu voiam să mă gândesc unde era Bella acum, ce făcea sau ce spunea. M-ar fi distras prea mult. Dar mai erau câteva lucruri de făcut.

I-am șoptit instrucțiunile lui Carlisle și el i-a trimis mesaje lui Alice pe telefon. Probabil că nu era necesar, însă m-a făcut să mă simt mai bine.

— Bella trebuie să mănânce de cel puțin de trei ori în fiecare interval de douăzeci și patru de ore. Și hidratarea e importantă. Trebuie să aibă apă la îndemână. Ideal opt ore de somn.

Cu telefonul ascuns vederii, Carlisle tasta la fel de repede pe cât vorbeam eu.

— Și..., am ezitat. Spune-i lui Alice să nu vorbească despre conversația noastră din mașină. Dacă Bella are întrebări, să le devieze. Spune-i că vorbesc foarte serios în privința asta.

Carlisle m-a privit curios, dar mi-a tastat mesajul.

Mi-am imaginat-o pe Alice la capătul celălalt al telefonului, dându-și ochii peste cap.

A tastat drept răspuns doar litera *d* de la „da". Am înțeles din asta că Bella era încă trează și că Alice intenționa să țină

pentru ea faptul că-i dădusem instrucțiuni. Probabil că vedea un viitor neplăcut dacă mă ignora.

Emmett se gândea cel mai mult la ce va face atunci când îl va prinde pe vânător. Îmi făcea plăcere să-i urmăresc fanteziile.

Când a trebuit să realimentăm, am folosit una dintre canistrele mari cu benzină pe care Emmett le încărcase pe bancheta din spate. Șosetele Bellei din buzunarul meu aveau să lase o urmă vagă de miros în aer. M-am mișcat în superviteză, de parcă singurul meu scop era să gonesc din nou, și am fost mulțumit când vânătorul s-a apropiat să privească. Pentru un moment, a ajuns chiar la un kilometru și jumătate distanță. Am vrut să mă folosesc de avantajul acela, să transform fuga într-o ambuscadă, dar era prea curând. Încă ne aflam prea aproape de apă.

Nu am încercat să ascund direcția în care ne îndreptam, ci am condus în linie dreaptă – atât cât puteam pe autostrăzile șerpuite – către destinație. Speram că vânătorul va interpreta asta așa cum voiam eu – că aveam o destinație în minte, un loc ușor de apărat, undeva unde mă simțeam în siguranță. Nu știa multe despre noi, dar știa că dispuneam de mai multe bunuri fizice decât nomazii obișnuiți. Și, în plus, eram mulți. Poate că își imagina că avem și mai mulți aliați care ne așteaptă în pădurile din nord.

Și eu *chiar* mă gândisem să apelăm la familia Tanyei. Eram sigur că ne-ar fi ajutat. Mai ales Kate ar fi fost un membru potrivit pentru echipa noastră de vânătoare. Dar și ele erau prea aproape de apă. Vânătorul putea să arunce o singură privire în direcția lor și să o ia la goană spre ocean. Și tot ce trebuia să facă pentru a dispărea era să se scufunde sub apă. Era imposibil să iei urma cuiva aflat sub apă. Și putea ieși la mal oriunde – la opt kilometri în josul plajei sau în Japonia. Nu am fi putut niciodată să-l urmărim. Ar fi trebuit să ne regrupăm și s-o luăm de la capăt.

Mă îndreptam spre parcul național din apropiere de Calgary, la o mie de kilometri de cea mai apropiată apă deschisă.

Când aveam să ne întoarcem împotriva vânătorului, el avea să-și dea seama că fusese indus în eroare și că Bella nu era cu noi. Avea să fugă și noi aveam să-l hăituim. Eram încrezător că-l puteam ajunge din urmă, dar aveam nevoie de un teren cu suficientă lungime. O mie de kilometri erau spațiu suficient să-mi iau avânt.

Voiam să termin repede cu asta.

Am condus toată noaptea, coborând viteza uneori când auzeam un radar așteptându-ne în față. M-am întrebat ce credea vânătorul despre asta. Deja intuise că aveam abilități suplimentare. Nu voiam să împărtășesc chiar atât de multe informații, dar cealaltă variantă era prea lentă. N-avea decât să vadă asta – că îi dau informații despre avantajele mele – ca pe un alt semn că ne îndreptam spre o destinație anume. O casă sigură? Cu certitudine asta avea să-i stârnească curiozitatea.

Îmi doream să-i pot auzi teoriile din minte, dar el se ținea la o distanță de la care nu puteam auzi decât frânturi sporadice. Probabil că își formase o teorie despre talentele mele și era destul de apropiată de adevăr.

Vânătorul continua să alerge, neobosit, și, din puținul pe care-l puteam auzi, era în culmea încântării.

Bucuria lui mă irita, dar era un lucru bun. Câtă vreme era mulțumit cu ce făcea, îmi dădea mie timp să ajung la arena aleasă pentru ambuscadă.

Însă am început să devin agitat odată cu trecerea timpului. Soarele era mai apropiat de orizonul vestic decât de cel estic. Nu făcuserăm nimic interesant decât să ne oprim să realimentăm de câteva ori – lăsând mereu urme din mirosul Bellei. Dar nu avea oare să se plictisească de alergarea asta lungă? Era dispus să ne urmeze zile întregi, prin teritoriile de

nord și până la Cercul Polar dacă noi mergeam mai departe? Își putea, oare, abandona cursa dacă devenea complet sigur că Bella nu era în jeep?

— Întreab-o pe Alice dacă îl vede pe vânător renunțând înainte să ajungem.

Carlisle s-a conformat rapid.

Câteva minute mai târziu, am primit litera *n*.

Asta mi-a mai calmat agitația.

Pe măsură ce ne apropiam de destinație, soarele cobora către lanțul muntos de vest. Voiam să-l aduc suficient de aproape ca să-l aud. Trebuia să fac ceva care să-i stârnească interesul.

Ne aflam pe șoseaua care ducea la Calgary. Am fi putut continua până la Edmonton, să așteptăm întunericul, dar eu deveneam tot mai agitat. Voiam să încetez fuga și să încep vânătoarea.

Am cotit pe un drum secundar mai mic, care ducea în partea cea mai sudică a Parcului Național Banff. Șoseaua revenea în cele din urmă spre Calgary, dar nu era ruta cea mai rapidă de a ajunge undeva. Era un comportament nou pe care nu-l mai demonstraserăm până acum. Asta sigur avea să-i trezească interesul.

Carlisle și cu Emmett știau ce însemna schimbarea aceea. Amândoi s-au încordat imediat. Emmett era mai mult decât încordat – era încântat, dornic să ajungă mai repede la luptă.

Partea asta a drumului ne-a îndepărtat iute de câmpurile acoperite de culturi de primăvară ce mărgineau șoseaua spre Calgary. Urcușul începuse aproape imediat și acum eram din nou înconjurați de copaci. Semăna destul de bine cu peisajul de acasă, doar că era mai uscat. Nu mai auzeam nicio altă minte prin apropiere. Soarele era de partea cealaltă a muntelui pe care îl urcam.

— Emmett, am șoptit, o să-ți cumpăr un jeep nou.

Emmett a chicotit o singură dată.

— *Nu-ți face griji.*

Ne puteam preface că opriserăm din nou pentru benzină – oricum ar fi fost timpul –, dar schimbarea aceasta de ritm avea să atragă atenția vânătorului. Trebuia să ne mișcăm repede.

— Când vă spun eu, i-am atenționat, așteptând primul contact cu mintea vânătorului.

Emmett avea mâna pe mânerul portierei.

Drumul acesta era mai accidentat decât cel dinainte. Am nimerit un făgaș care practic a scos jeepul în decor. Pe când mă străduiam să-l controlez, am auzit brusc vocea vânătorului.

...trebuie să aibă o casă în apropiere...

— Acum, am mârâit eu.

Toți trei am sărit din jeepul în mișcare.

Am aterizat pe vârfuri și am luat-o la goană spre sunetul gândurilor vânătorului înainte ca restul să-și regăsească echilibrul.

Hei, hei, deci era o capcană până la urmă!

Vânătorul nu a părut nici supărat, nici înspăimântat de schimbarea bruscă de roluri. Încă se distra.

M-am forțat și mai tare, zburând printre copacii pe lângă care trecuserăm cu mașina. Îi auzeam pe Carlisle și pe Emmett în spatele meu, cu Emmett gonind prin arboret ca un rinocer. Poate că avansul lui zgomotos avea să-mi acopere o parte din mișcări. Poate că vânătorul avea să creadă că eram mai departe decât eram de fapt.

Simțeam o mare ușurare să alerg, să mă mișc antrenat de propria-mi forță, după călătoria aceea lungă în care fusesem închis în jeep. Era o ușurare să nu trebuiască să mă bazez pe drum, ci să o iau pe traseul cel mai scurt către ținta mea.

Și vânătorul era rapid. N-a durat mult până am ajuns să mă bucur că îmi dădusem o mie de kilometri să-l prind.

A cotit spre vest către Pacificul îndepărtat, pe măsură ce urcam mai sus spre creasta estică a munților Rockies.

Carlisle și cu Emmett rămăseseră mult în urmă. Oare asta spera și vânătorul? Să ne separe și să ne doboare unul câte unul? Am rămas în gardă, așteptând o altă deviere bruscă de la traseu. Salutam ideea unui atac. O parte din mine era plină de furie, iar altă parte era pur și simplu nerăbdătoare să termine odată.

Nu-i mai puteam auzi mintea – era prea departe –, dar îi puteam urmări ușor mirosul.

A luat-o spre nord.

Alergam și el, și eu. Au trecut minute, apoi ore.

Am cotit spre nord-est.

M-am întrebat dacă avea un plan sau dacă doar alerga la întâmplare, ca să mă inducă în eroare.

Abia mai auzeam pașii zgomotoși ai lui Emmett prin pădure. Probabil că erau cu kilometri în urma mea. Mi s-a părut însă că aud ceva în față. Vânătorul se mișca încet, dar nu complet silențios. Îl ajungeam din urmă.

Apoi zgomotul înaintării sale a încetat complet.

Se oprise? Aștepta să atace?

Am alergat mai repede, dornic să-i declanșez capcana.

Și apoi am auzit un pleoscăit îndepărtat în același moment în care am ajuns în vârful unei creste acoperite cu zăpadă care se transforma într-o faleză abruptă.

Jos de tot era un lac glaciar, lung și îngust, aproape ca un râu.

Apă. Desigur.

Am vrut să plonjez după el, dar știam că asta i-ar fi dat un avantaj. Erau kilometri de maluri unde putea să iasă la suprafață. Trebuia să fiu metodic și asta mi-ar fi luat timp. El, în schimb, nu avea asemenea piedici.

Varianta lentă era să alerg în jurul lacului, să caut urme. Trebuia să fiu foarte atent să nu-i ratez ieșirea. Nu ar fi ieșit pe picioare la mal ca s-o ia la goană din nou. Ar fi încercat să sară afară, să pună distanță între marginea apei și mirosul lui.

Calea ceva mai rapidă era să împart perimetrul lacului cu Emmett și Carlisle.

Totuși, exista o cale și *mai rapidă*.

Emmett și Carlisle se apropiau. Am alergat înapoi la Carlisle, cu mâna întinsă în față. I-a luat doar o secundă să înțeleagă ce voiam. Mi-a aruncat telefonul. M-am întors și am alergat alături de ei în timp ce îi trimiteam un mesaj lui Alice.

Spune-mi care dintre noi găsește urma.

Am ajuns la punctul de belvedere asupra lacului.

— Emmett, am șoptit aproape fără cuvinte. Tu pornești spre malul sudic și-l urmezi spre est. Carlisle, începe către nord de-a lungul acestui mal. Eu o să iau malul opus.

Mi-am imaginat totul, m-am și văzut cum sar în apa albastru-închis și cum înot spre malul opus, apoi alerg spre nord ca să mă întâlnesc cu Carlisle la capătul îndepărtat al lacului.

Telefonul a vibrat.

Em, scria în mesaj. *Capătul sudic.*

Le-am arătat mesajul ei, apoi i-am dat telefonul lui Carlisle. Avea o pungă etanșă în care să-l pună. Am plonjat și l-am auzit pe Emmett aruncându-se în urma mea. M-am ținut drept ca o lamă de cuțit, hotărât să aterizez în apă cât mai silențios posibil.

Apa era foarte limpede, cu doar câteva grade mai caldă peste nivelul de îngheț. Am înotat câțiva metri în adâncime, invizibil în întuneric. Puteam distinge sunetul lui Emmett în spatele meu, dar el era aproape silențios. Nu-l auzeam deloc pe Carlisle.

Am ieșit din lac în punctul cel mai sudic. Singurul sunet din spatele meu era al picăturilor de apă ce curgeau de pe Emmett și loveau malul stâncos.

Eu am luat-o la dreapta și Emmett la stânga.

S-a auzit un clipocit când a ieșit și Carlisle. M-am uitat peste umăr. Avea din nou telefonul în mână și făcea semn

spre Emmett. Alesesem varianta corectă. Și imediat, la doar câțiva metri distanță, am prins o urmă din mirosul vânătorului. Era deasupra noastră – sărise în ramurile unui pin. Am escaladat copacul și i-am găsit urma ducând prin crengile copacilor din apropiere.

Și apoi am pornit iar la vânătoare.

Spumegam în timp ce zburam printre coroanele copacilor. Pierduserăm o grămadă de timp cu lacul, așa că el era la mulți kilometri distanță.

Se întorcea pe drumul pe care veniserăm. Oare se îndrepta către sud? Se ducea înapoi în Forks să ia urma Bellei? Ar fi însemnat șapte ore pe jos, dacă alerga drept. Dar mi-ar fi oferit așa mult timp ca să-l ajung din urmă?

În noaptea nesfârșită, el și-a schimbat însă direcția de vreo zece ori. În principiu, părea că se îndreaptă către vest, apropiindu-se tot mai mult de Pacific. Și continua să găsească moduri de a pune și mai multă distanță între noi, de a ne încetini.

O dată a fost o stâncă lată. Am decis în ce direcții să căutăm fiecare la baza ei, dar Alice ne trimitea întruna *n n n n n*. Avea o viziune limitată asupra vânătorului, așa că putea vedea doar cum reacționam noi față de urmele lui. Mi-a luat prea mult să văd scrijeliturile făcute pe stâncă, acolo unde vânătorul se oprise din cădere la jumătatea drumului, după care se deplasase în lateral pe ea.

Altă dată a găsit un râu. Din nou, ne-am imaginat toate rutele pe care l-am fi căutat. El rămăsese foarte mult în apă. Am pierdut aproape cincisprezece minute înainte ca Alice să-l vadă pe Carlisle luându-i urma la șaizeci de kilometri spre sud-vest.

Era înnebunitor. Am alergat și am înotat și am zburat prin păduri cât de repede eram capabili, dar el doar se juca cu noi, sporind constant distanța. Era foarte experimentat și, eram sigur, destul de încrezător în succesul său. Avantajul

îi aparținea acum în întregime. Noi rămâneam tot mai în urmă, iar într-un final avea să ne scape complet.

Miile de kilometri dintre mine și Bella îmi întindeau nervii la maximum. Planul acesta, de a-l îndepărta, se dovedea a fi doar o întârziere minoră în căutarea lui adevărată.

Dar ce altceva puteam face? Trebuie să continuăm să-l hăituim și să sperăm că vom reuși la un moment dat să-l prindem pe picior greșit. Asta se presupunea că era marea noastră șansă de a-l opri fără s-o punem pe Bella în pericol. Făceam o treabă jalnică.

Ne-a derutat din nou în alt lac glaciar întins pe câțiva kilometri. Erau zeci de astfel de lacuri, îndreptate de la nord la sud prin văile canadiene, de parcă un uriaș își trăsese degetele prin pământ spre centrul continentului. Vânătorul profita des de ele, și de fiecare dată trebuia să ne imaginăm și să decidem, apoi să așteptăm un mesaj de la Alice care scria *C* sau *Em* sau *Ed*, un *d* sau un *n*. Ajungeam mai repede la partea mentală, dar cu fiecare pauză se distanța și mai mult de noi.

Soarele a răsărit, dar norii erau denși astăzi și vânătorul nu a încetinit. M-am întrebat ce ar fi făcut dacă ar fi strălucit soarele. Ne aflam pe partea de vest a munților și întâlneam din nou așezări omenești. Probabil că ar fi ucis rapid orice martor, dacă ar fi fost nevoit.

Eram sigur că se îndrepta spre ocean și spre o evadare fără urme. Acum eram mai aproape de Vancouver decât de Calgary și el nu părea interesat să se întoarcă spre sud, înapoi în Forks. Părea să se îndrepte ușor spre nord.

Sincer, nu mai avea nevoie de stratageme. Avansul era suficient ca să alerge drept către coastă fără ca noi să avem vreo șansă de a-l ajunge.

Apoi însă urma lui a dus la alt lac. Și eram nouăzeci la sută sigur că se juca cu noi doar pentru propria plăcere. Ar fi

putut evada, dar îl distra mai mult să ne facă să jucăm așa cum ne cânta.

Nu puteam decât să sper că aroganța avea să i se întoarcă împotrivă cumva, că avea să facă o alegere proastă care să-l aducă în preajma noastră, dar mă îndoiam. Era prea bun la jocul ăsta.

Și am continuat să-l urmărim. Renunțarea nu mi se părea o opțiune validă.

Pe la mijlocul dimineții, Esme a trimis un mesaj. *Poți vorbi? Sunt șanse să mă audă?* a vrut Carlisle să știe.

— Aș vrea eu, am oftat.

Carlisle a sunat-o pe Esme și au vorbit în timp ce alergam. Nu avea vești propriu-zise, ci era mai degrabă îngrijorată de noi. Roșcata era încă în zonă, dar nu se apropia la mai mult de opt kilometri de Esme sau de Rosalie. Rosalie fusese în recunoaștere și se părea că roșcata se dusese la liceu noaptea și prin majoritatea clădirilor publice din oraș. Nu se mai întorsese spre nord, către casa noastră, iar spre sud fusese doar până la aerodromul municipal. Părea să se ascundă în est, poate stând aproape de Seattle, care era un teren de vânătoare mai mare. Fusese acasă la Charlie o dată, dar abia după ce el plecase la serviciu. Esme nu se îndepărtase niciodată mai mult de câțiva metri de Charlie, ceea ce era impresionant, având în vedere că bărbatul nu știa că ea se află acolo.

Nu mai era nimic altceva, niciun indiciu. Ea și cu Carlisle au schimbat „te iubesc" îndurerate, apoi ne-am întors la fuga aceea monotonă. Vânătorul se îndrepta iarăși spre nord, savurând prea mult cursa ca să aleagă calea de scăpare mai ușoară.

Era miezul zilei când am ajuns la alt lac, de formă semicirculară, și nu la fel de mare precum celelalte pe care le folosise să ne încetinească. Fără să mai stăm la discuții, am decis să urmăm rutele obișnuite de căutare. Alice a răspuns repede *Em*. Deci se ducea înapoi spre sud, clar.

Odată ce i-am prins din nou mirosul, ne-a condus spre un orășel, situat într-o trecătoare montană. Era suficient de mare pentru ca străzile înguste să aibă trafic. A trebuit să încetinim – și detestam asta, chiar dacă nu mai conta. Eram prea mult în spate ca să mai aibă vreo importanță. Mă alina totuși gândul că probabil și el fusese nevoit să se miște la pas omenesc. M-am întrebat de ce s-ar fi deranjat. Poate că îi era sete. Eram sigur că știa că avea timp să se oprească pentru o „gustare".

Am trecut de la o clădire la alta, având încredere că simțurile mele îmi vor da de știre dacă ne privea cineva, alergând atunci când puteam. În mod evident, nu eram îmbrăcați suficient de călduros pentru vremea de acolo – și dacă se uita cineva îndeaproape, eram și uzi leoarcă – și am încercat să evităm locurile cu mulțimi unde am fi atras atenția.

Am ajuns la periferia orașului fără să descoperim cadavre proaspete, așa că am presupus că nu intenționase să-și potolească setea. Ce căuta atunci?

Spre sud de acum.

I-am urmat mirosul la un hambar mare și dărăpănat, în mijlocul unui câmp deschis, acoperit cu rugi deși de mur, fără frunze. Ușile mari ale hambarului erau proptite, deschise. Interiorul era mai degrabă gol, cu stive de unelte și piese de mașini aliniate lângă pereți. Mirosul ducea în hambar, unde era mai puternic, de parcă zăbovise aici un moment. Mă puteam gândi la un singur motiv pentru care ar fi făcut asta și am căutat mirosul sângelui. Nimic. Nu am simțit decât miros de gaze de eșapament... de benzină...

Am simțit că mi se face rău când mi-am dat seama ce nu văzusem de la început. Am înjurat în șoaptă și am țâșnit afară din hambar, sărind peste rugii înalți. Emmett și Carlisle m-au urmat imediat, încordați din nou la maximum după orele nesfârșite de eșec.

Acolo, de partea cealaltă, era o fâșie lungă de pământ plat, bine bătătorit, care se întindea șaizeci de metri în lățime și un kilometru și jumătate în lungime.

Un aerodrom privat.

Am blestemat din nou.

Fusesem prea concentrat pe calea acvatică de evadare. Dar mai exista și una aeriană.

Avionul era, cu siguranță, mic și lent, nu mai rapid decât o mașină. Probabil că nu zbura cu mai mult de două sute douăzeci de kilometri pe oră, dacă era în stare bună. Și din felul în care arăta hambarul, am presupus că nu era. Dacă intenționa să ajungă departe, probabil că avea să se oprească des pentru alimentare.

Totuși, se putea duce în orice direcție, iar noi nu aveam cum să-l urmăm.

M-am uitat la Carlisle, dar privirea lui era la fel de dezamăgită și de deznădăjduită ca a mea.

— *Se va întoarce în Forks să-i ia urma acolo?*

M-am încruntat.

— Ar avea sens, dar pare prea evident. Nu e chiar stilul lui.

— *Unde altundeva am putea merge?*

Am oftat.

— *Să sun?*

Am încuviințat din cap.

— Sună.

A apăsat butonul de reapelare. A sunat doar o dată.

— Alice?

— Carlisle? am auzit-o șoptind.

M-am aplecat mai aproape, îngrijorat, deși o auzeam deja.

— Sunteți în siguranță? a întrebat el.

— Da.

— L-am pierdut la vreo trei sute de kilometri de Vancouver. A luat un avion mic. Habar nu avem încotro se îndreaptă.

— Tocmai l-am văzut, a spus ea pe un ton disperat, dar fără să fie surprinsă de eșecul nostru. Se îndreaptă spre o cameră undeva, nu știu unde e situată, dar era neobișnuită. Pereții erau acoperiți de oglinzi, cu o bară aurie la mijlocul înălțimii lor, mai mult goală, cu excepția unui colț unde e un videocasetofon vechi. Mai era și altă cameră, una întunecoasă, dar n-am putut vedea decât că se uita la videocasete. Nu știu ce înseamnă asta. Indiferent ce l-a făcut să se urce în avion... îl ducea spre camerele acelea.

Informațiile acelea nu erau suficiente ca să ne ajute. Din câte știam, poate că vânătorul plănuia să-și ia timp liber. Poate că voia să ne facă să așteptăm, să fierbem. Să ne crească neliniștea. Părea să se potrivească cu firea lui. Mi l-am imaginat într-o casă goală oarecare, uitându-se la filme vechi în timp ce noi ne ieșeam din pepeni așteptându-i întoarcerea. Exact asta doriserăm să evităm.

Vestea bună era că Alice îl vedea acum și fără intervenția noastră. Speram să se mai familiarizeze cu el, ca să-l vadă mai bine. Mă întrebam dacă încăperile acelea aveau vreo semnificație care să le asocieze cumva de noi. Poate însemna că, în cele din urmă, aveam să-l vânăm până în unul dintre locurile acelea. Dacă Alice căpăta o vedere mai bună asupra împrejurimilor, era o posibilitate. Era un gând încurajator.

Am întins mâna după telefon și Carlisle mi l-a dat.

— Aș putea vorbi cu Bella, te rog?

— Da. A întors capul de la receptor. Bella?

Am putut auzi pașii Bellei când a alergat împleticită spre telefon și, dacă n-aș fi fost așa de demoralizat, aș fi zâmbit.

— Alo? a rostit ea fără suflare.

— Bella.

Mi s-a simțit ușurarea în voce. Scurta noastră despărțire mă afectase.

— Oh, Edward! a oftat ea. Am fost atât de îngrijorată.

Desigur.

— Bella, ți-am spus să îți faci griji doar pentru tine.

— Unde ești?

— Suntem în afara Vancouverului. Bella, îmi pare rău – l-am pierdut.

Nu voiam să-i spun cum se jucase cu noi. Ar fi agitat-o prea mult să știe că ne scăpase atât de ușor. Mă agitase și pe *mine*.

— Este suspicios, am urmat, are grijă să stea suficient de departe ca să nu pot auzi ce gândește. Dar a plecat acum – se pare că s-a urcat într-un avion. Credeam că se întoarce în Forks, ca să o ia de la capăt. Alte teorii nu aveam, oricum.

— Știu. Alice a văzut că el a plecat, a spus cu o stăpânire de sine perfectă.

— Nu trebuie totuși să-ți faci griji, am asigurat-o, deși nu părea îngrijorată. Nu va găsi nimic care să-l ducă la tine. Tu trebuie să stai acolo și să aștepți până îl găsim noi.

— O să fiu bine. Esme este cu Charlie?

— Da – femeia a rămas în oraș. S-a dus la casa lui Charlie, dar el era la serviciu. Nu s-a apropiat de el, așa că nu te teme. Este în siguranță sub supravegherea lui Esme și a lui Rosalie.

— Ce face ea?

— Încearcă probabil să-ți dea de urmă. Noaptea trecută a umblat prin tot orașul. Rosalie a depistat-o pe la aeroport...

Aerodromul din sudul orașului. Poate că, totuși, nu ne înșelaserăm în privința intențiilor lui. Am continuat înainte ca Bella să observe că îmi fugise mintea la altceva.

— Pe toate drumurile din jurul orașului, la școală... face săpături, Bella, dar nu are ce să găsească.

— Ești *sigur* că Charlie e-n siguranță? a insistat ea.

— Da, Esme nu îl scapă din ochi. Și în curând vom fi și noi acolo. (Cu siguranță, ne îndreptam într-acolo.) Dacă vânătorul se apropie de Forks, îl prindem.

M-am pus în mișcare, alergând spre sud. Carlisle și cu Emmett m-au urmat.

— Mi-e dor de tine, a șoptit ea.

— Știu, Bella. Crede-mă, știu. Nu-mi venea să cred cât de mărunt mă simțeam fără ea. Este ca și cum ai luat jumătate din mine cu tine.

— Vino și ia-o, atunci, a sugerat ea.

— În curând, imediat ce voi putea. Mai întâi *trebuie* să mă asigur că ești în siguranță, i-am făgăduit.

— Te iubesc, a șoptit ea.

— Îți vine să crezi că, deși te-am făcut să treci prin atâtea, și eu te iubesc?

— Da, chiar îmi vine să cred.

Suna ca și când zâmbea în timp ce vorbea.

— O să vin după tine în curând.

— Te aștept, a promis ea.

Mă durea să închei convorbirea, să mă despart din nou de ea. Însă acum mă grăbeam. I-am restituit telefonul lui Carlisle fără să mă uit, apoi am început să alerg. În funcție de cât de greu avea să-i fie vânătorului să realimenteze avionul, poate că reușeam să ajungem înaintea lui în Forks, dacă într-adevăr acolo se ducea.

Carlisle și cu Emmett s-au chinuit să țină pasul cu mine.

*

Ne-am întors în Forks în trei ore și jumătate, pe ruta cea mai scurtă drept prin Marea Salish. Ne-am dus direct acasă la Charlie, unde erau de pază Esme și Rosalie. Esme în spatele casei și Rosalie în copacul din curtea din față. Emmett i s-a alăturat iute, în timp ce eu și Carlisle ne-am dus la Esme.

Imediat după ce am sosit, Rosalie mi-a trimis gânduri înverșunate despre egoismul meu care pusese viețile tuturor în pericol. N-am băgat-o în seamă.

Casa Bellei arăta sumbră și tăcută, deși câteva lumini ardeau la parter. Mi-am dat seama ce anume lipsea – sunetul

meciului de la televizorul din living. Am găsit mintea lui Charlie în locul obișnuit, pe canapea, în fața televizorului stins. Gândurile îi erau complet tăcute, de parcă amorțise. Am tresărit, bucuros că Bella nu trebuia să vadă asta.

Am stat de vorbă doar câteva secunde, apoi ne-am împrăștiat. Carlisle a rămas cu Esme, iar eu m-am simțit mult mai bine că era acolo, cu ea. Emmett și cu Rosalie au dat o raită prin centrul orașului, apoi au cercetat zona din preajma aerodromului, căutând un avion abandonat.

Am alergat spre est, pe urmele roșcatei. Nu m-ar fi deranjat s-o încolțesc. Mirosul ei ducea însă doar spre Puget Sound. Se părea că nu-și asuma niciun risc.

Am cercetat Parcul Olympic, care îmi era familiar, în drumul de întoarcere spre casa lui Charlie, doar ca să văd dacă roșcata mersese în vreun loc interesant, dar părea să se fi dus direct spre strâmtoare. Nu era genul care să riște o confruntare.

Odată ce m-am întors acasă la Bella, am preluat eu paza, iar Esme și Carlisle au plecat în cercetare spre nord, să verifice dacă roșcata nu ieșise din apă undeva lângă Port Angeles și încerca să vină spre Charlie din alt unghi. Mă îndoiam, dar nu aveam nimic mai bun de făcut. Dacă vânătorul nu venea spre Forks – ceea ce părea deja destul de clar – și roșcata se dusese să se întâlnească cu el, atunci trebuia să ne regrupăm și să facem alt plan. Speram că ceilalți aveau să vină cu o idee mai bună, pentru că mintea îmi era complet goală.

Era aproape două și jumătate noaptea când mi-a vibrat telefonul. Am răspuns fără să mă uit la apelant, așteptându-mă la un raport din partea lui Carlisle.

Vocea lui Alice a țâșnit din telefon, ca un șuvoi de cuvinte grăbite.

— Vine aici, vine în Phoenix, dacă n-o fi ajuns deja – am văzut din nou a doua cameră și Bella a recunoscut desenul, e casa mamei ei, Edward – vine după Renée. Nu are de unde

să știe că suntem aici, dar nu-mi place că Bella e așa aproape de el. E prea viclean și nu-l pot vedea suficient de bine. Trebuie s-o scoatem de aici, dar cineva trebuie s-o găsească pe Renée – o să ne împărțim prea mult, Edward!

Am simțit cum mă ia amețeala și mi se pune o ceață pe ochi, deși știam că este doar o iluzie. Nimic nu era în neregulă cu mintea sau cu corpul meu. Dar vânătorul mă păcălise din nou, făcând ture în jurul meu, mereu în umbră. Indiferent că intenționase asta sau era doar un noroc, se afla pe punctul de a ajunge în același loc cu Bella, pe când eu eram la două mii cinci sute de kilometri distanță.

— În cât timp va ajunge acolo? am rostit printre dinți. Poți să precizezi?

— Nu cu exactitate, dar știu că va fi curând. În câteva ore.

Oare zbura direct acolo? Ne condusese departe de ea în mod intenționat?

— Vreunul dintre voi s-a apropiat de casa lui Renée?

— Nu. Nu am ieșit nicio clipă din hotel. Nu suntem deloc aproape de casa ei.

Era prea departe ca să pot ajunge acolo alergând. Trebuia să zburăm. Și un avion mare era modul cel mai rapid.

— Primul zbor spre Phoenix pleacă din Seattle la șase patruzeci, mi-a spus Alice, cu un pas înaintea mea. Va trebui să te acoperi. E un soare absurd aici.

— Le vom lăsa pe Esme și pe Rosalie tot aici. Roșcata nu se va apropia de ele. Pregătește-o pe Bella. Vom păstra aceleași formații. Emmett, Carlisle și cu mine o vom duce undeva departe, într-un loc oarecare, până când vom pune la punct următorul pas. Tu găsește-o pe mama ei.

— Te așteptăm la aeroport.

Alice a închis.

Am pornit în fugă, formând numărul lui Carlisle în timp ce alergam spre Seattle. N-aveau decât să mă ajungă din urmă.

Capitolul 25

Cursa

Nerăbdarea refuza să mi se domolească, deși roțile avionului atinseseră pista. Mi-am reamintit că Bella se afla cu siguranță la mai puțin de un kilometru și jumătate de mine și nu aveau să mai treacă prea multe minute până când urma să-i văd iar chipul, însă tocmai asta îmi sporea dorința de a smulge ușa de urgență din țâțâni și de a alerga până la clădire în loc să aștept ca avionul să se miște cu încetinitorul pe pista interminabilă. Deși eram absolut nemișcat, Carlisle îmi simțea agitația și m-a atins ușor cu cotul să-mi reamintească să mă mișc.

Cu toate că oblonul de la fereastra de pe rândul nostru era coborât, soarele răzbătea puternic în tot avionul. Aveam brațele încrucișate la piept, așa că mâinile îmi era ascunse și, în plus, îmi lăsasem gluga de la hanoracul cumpărat din aeroport cât mai pe frunte, pentru ca fața să-mi fie în umbră. Probabil că arătam ridicoli pentru ceilalți pasageri – mai ales Emmett, care dădea pe dinafară dintr-o bluză de trening cu câteva măsuri prea mică – sau ca niște celebrități care trebuiau să poarte glugă și ochelari fumurii ca să se ascundă. Sau, mai degrabă, niște idioți din nord care nu aveau habar ce temperaturi erau primăvara în sud-vest. Am surprins gândurile unui bărbat care credea că ne vom scoate toți bluzele de trening de îndată ce vom coborî din avion.

Zborul mi se păruse chinuitor de lent, iar acum rulajul pe pistă putea să mă omoare de-a dreptul.

Trebuia să mai rezist doar puțin, mi-am promis. Și la capătul acestui drum se va afla ea. Aveam să o duc departe și să ne ascundem împreună până dădeam de cap acestei situații. Gândul acela m-a mai consolat un pic.

În realitate, a durat foarte puțin până când avionul și-a găsit poarta repartizată, deschisă și pregătită. Un milion de posibile întârzieri nu ne stătuseră în cale. Ar fi trebuit să fiu recunoscător.

Ba chiar fuseserăm suficient de norocoși să nimerim la o poartă din zona nordică a aeroportului, ascunsă în umbra de dimineață târzie a terminalului mai mare. Ne era de folos, pentru că ne puteam mișca mai rapid.

Carlisle își ținea degetele ușor pe cotul meu în timp ce echipajul făcea verificările fără grabă. Auzeam cum, în exteriorul avionului, era montată scara mecanică pe care urma să coborâm; când manevra a fost terminată, s-a auzit o bătaie în fuzelaj. Echipajul a ignorat sunetul și cei doi însoțitori de zbor din partea din față a cabinei au continuat să studieze lista de pasageri.

Carlisle mi-a mai dat un ghiont și eu m-am prefăcut că respir.

Într-un final, însoțitorul de zbor s-a apropiat de ușă și a început să se chinuie să o deschidă. Îmi doream cu disperare să-l ajut, însă vârfurile degetelor lui Carlisle pe brațul meu îmi păstrau concentrarea.

Ușa s-a deschis cu un șuierat și aerul cald de afară s-a contopit cu aerul stătut din avion. În mod aberant, am căutat o urmă din mirosul Bellei, deși știam că era încă prea departe. Se găsea probabil în adâncul terminalului cu aer condiționat, dincolo de controlul de securitate, iar drumul ei până acolo urmase o rută din vreo parcare îndepărtată. Răbdare.

Lumina care anunța că ne puteam scoate centurile de siguranță s-a stins cu un clinchet discret, după care toți trei ne-am pus în mișcare. Ne-am strecurat printre pasageri și

am ajuns la ușă atât de repede, încât însoțitorul de zbor a făcut un pas înapoi de surprindere. Gestul acela l-a îndepărtat din calea noastră și am profitat fără ezitare.

Carlisle m-a tras de hanorac și l-am lăsat, șovăitor, să mă depășească. Dacă impunea el pasul, diferența avea să fie de numai câteva secunde și cu siguranță ar fi fost mai grijuliu decât mine. Indiferent ce planuri avea vânătorul, trebuia să respectăm regulile.

Dintr-un pliant din avion, învățasem pe de rost configurația terminalului și fuseserăm aduși foarte aproape de ieșire. Și mai mult noroc. Desigur, nu puteam să aud gândurile Bellei, însă trebuia să-i pot găsi pe Alice și pe Jasper. Aveau să fie împreună cu celelalte familii care așteptau să întâmpine pasageri, imediat înainte și la dreapta.

Am dat s-o iau din nou în fața lui Carlisle, nerăbdător să o văd în sfârșit pe Bella.

Mințile lui Alice și Jasper aveau să iasă în evidență, dintre cele ale oamenilor, ca niște reflectoare înconjurate de focuri de tabără. Aveam să le pot auzi în orice...

Și fix atunci haosul și agonia din mintea lui Alice m-au lovit ca un vârtej brusc într-o mare liniștită, trăgându-mă în străfunduri.

M-am oprit brusc, paralizat. Nu auzeam ce-mi spunea Carlisle, abia dacă-i simțeam încercările să mă facă să merg mai departe. Eram vag conștient de cât de conștient era *el* de suspiciunea cu care ne privea agentul de securitate.

— Nu, telefonul tău e la mine, spunea Emmett cu glas tare, încercând să găsească o scuză.

M-a apucat de cot și a început să mă împingă înainte. M-am străduit să-mi recapăt mersul, în timp ce mă ducea practic pe sus, însă nu reușeam să simt podeaua de sub tălpi. Corpurile din jurul meu păreau transparente. Tot ce puteam să văd cu adevărat erau amintirile lui Alice.

Bella, palidă și retrasă, tremurând de neliniște. Bella, cu ochii disperați, plecând de lângă Jasper.

Amintirea unei viziuni: Jasper alergând înapoi la Alice, agitat.

Alice nu așteptase ca el să vină la ea. I-a urmat mirosul, acolo unde aștepta în afara unei toalete pentru femei, cu fața întunecată de îngrijorare.

Urmărise mirosul Bellei, găsise a doua ieșire, pornise într-o viteză care bătea la ochi. Holurile pline de oameni, liftul aglomerat, ușile glisante spre exterior. Nenumăratele taxiuri și microbuze parcate lângă bordura trotuarului.

Sfârșitul urmei mirosului ei.

Bella se evaporase.

Emmett m-a împins într-un spațiu imens ca un atrium, unde Alice și Jasper așteptau tensionați în umbra unui stâlp masiv. Soarele sosea printr-un plafon de sticlă și am simțit cum Emmett și-a pus mâna pe gâtul meu și m-a forțat să cobor capul ca să-mi țin fața în umbră.

Alice o putea vedea pe Bella în viitorul de peste câteva secunde, într-un taxi care mergea cu viteză pe autostradă în lumina puternică a soarelui. Bella ținea ochii închiși.

Și apoi, după alte câteva minute: o cameră cu oglinzi, cu tuburi fluorescente puternice deasupra, dușumea din scânduri lungi de pin.

Vânătorul, așteptând.

Apoi sânge. Atât de mult sânge.

— De ce nu te-ai dus după ea? am șuierat.

— *Noi doi nu am fost suficienți. Ea a murit.*

A trebuit să mă forțez întruna ca să mă pot mișca în ciuda durerii care voia să mă paralizeze din nou.

— Ce s-a întâmplat, Alice? l-am auzit pe Carlisle.

Toți cinci ne îndreptam, într-un grup intimidant, către garajul unde parcaseră. Din fericire, plafonul de sticlă fusese înlocuit de o arhitectură mai simplă, așa că nu mai eram

expuși luminii soarelui. Ne mișcam mai repede decât orice alt grup format din oameni, chiar și decât cei care se grăbeau pentru că erau în întârziere să-și prindă legăturile de zbor, însă mi se părea că abia înaintam. Eram prea lenți. De ce să ne mai prefacem acum? Ce rost mai avea?

— *Rămâi cu noi, Edward*, m-a atenționat Alice. *Vei avea nevoie de noi toți.*

În mintea ei: sânge.

Ca să răspundă la întrebarea lui Carlisle, i-a strecurat în mână o bucată de hârtie. Era împăturită în trei. Carlisle s-a uitat la ea și s-a îngrozit.

Am văzut totul în mintea lui.

Scrisul Bellei. O explicație. O garanție. O scuză. O rugăminte.

Mi-a dat biletul – l-am mototolit în palmă, după care l-am băgat în buzunar.

— Mama ei? am mârâit încet.

— Nu am văzut-o. Nu va fi și ea în cameră. Poate că deja...

Alice nu a terminat propoziția.

Și-a amintit vocea mamei Bellei la telefon, panica din glas.

Bella se dusese în altă cameră să-și liniștească mama. După care viziunea o cuprinsese pe Alice. Nu pusese cap la cap timpii. Nu văzuse.

Alice clocotea de vinovăție. Am mârâit pe un ton scăzut, dar intens.

— Nu avem timp pentru asta.

Carlisle îl informa aproape pe mutește pe Emmett, care devenise nerăbdător. I-am auzit teroarea atunci când a înțeles, sentimentul de eșec. Nu era nici pe departe la fel de puternic ca al meu.

Nu-mi puteam permite să simt asta acum. Alice văzuse o șansă infimă. Poate că era imposibilă. Era absolut imposibil să putem ajunge la Bella înainte să înceapă sângele să curgă.

O parte din mine știa ce însemna asta, că între momentul în care o găsea vânătorul și moartea ei avea să existe un interval de timp. Un interval mare. Nu-mi puteam îngădui să înțeleg motivul.

Trebuia să fiu suficient de rapid.

— Știm unde mergem?

Alice mi-a arătat o hartă în mintea ei. I-am simțit ușurarea că reușise să obțină cea mai vitală informație în timp util. După prima viziune, dar înainte de telefonul primit de la mama ei, Bella îi spusese care era intersecția din apropierea locului unde alesese vânătorul să aștepte. Erau ceva mai puțin de treizeci de kilometri de mers, aproape numai pe autostradă. Aveam să ajungem în câteva minute.

Bella nu avea atâta timp la dispoziție.

Am trecut de zona de recuperare a bagajelor și am ajuns la lifturi. Mai multe grupuri cu cărucioarele pline de bagaje așteptau să se deschidă ușile. Noi am înaintat sincronizați către scară. Era pustie. Am zburat în sus pe trepte și am ajuns în parcare în mai puțin de o secundă. Jasper a pornit către locul unde lăsaseră mașina, însă Alice l-a prins de braț.

— Indiferent ce mașină vom lua, poliția îi va căuta proprietarii.

Autostrada însorită îi strălucea în minte, înțepoșată de automobile ce goneau. Girofaruri albastre și roșii, un baraj rutier, un soi de accident – încă nu era complet clar.

Toți am încremenit, neștiind ce putea să însemne asta.

Nu aveam timp.

Am înaintat prea iute printre mașini în timp ce ceilalți și-au revenit și m-au urmat la o viteză mai normală. În parcare nu erau mulți oameni, și oricum niciunul nu mă putea vedea direct.

Am auzit-o pe Alice spunându-i lui Carlisle să-și recupereze geanta din portbagajul Mercedesului. Carlisle ținea

o trusă medicală în fiecare mașină pe care o șofa, în caz de urgențe. Nu mi-am îngăduit să mă gândesc la așa ceva.

Nu era timp să stăm să căutăm mașina perfectă. Majoritatea celor de aici erau SUV-uri sau berline practice, însă existau și câteva opțiuni mai rapide. Ezitam între un Ford Mustang nou și un Nissan 350Z, sperând că Alice avea să vadă care dintre ele avea să ne ajute mai mult, când mi-a atras atenția nuanța unui miros neașteptat.

Imediat ce am simți izul de oxid de azot, Alice a văzut ce căutam.

Am zbughit-o spre capătul cel mai îndepărtat al parcării, chiar pe unde intrau razele soarelui, acolo unde cineva își lăsase mașina tunată Subaru WRX STI departe de lifturi, sperând ca nimeni să nu parcheze lângă ea și să-i zgârie vopseaua.

Coloristica era hidoasă – bule de dimensiunea capului meu, portocaliu turbat, care se ridicau din ceva ce părea lavă mov-închis. În o sută de ani nu văzusem niciodată o mașină atât de bătătoare la ochi.

Era însă evident bine întreținută, odorul drag al cuiva. Nu avea nicio piesă de serie, totul fusese proiectat pentru curse, de la splitter până la spoilerul imens făcut pe comandă. Geamurile erau atât de fumurii, încât mă îndoiam că se încadrau în limita legală, chiar și aici, în tărâmul soarelui.

Viziunea lui Alice despre șosea era mult mai clară acum.

Era deja lângă mine, având în mână antena ruptă a unei alte mașini. O aplatizase și-i făcuse un cârlig mic în capăt. A deschis portiera înainte ca Jasper, Emmett și Carlisle, care ținea trusa neagră, să ne ajungă.

M-am așezat la volan, am smuls carcasa coloanei de direcție și am legat laolaltă firele de contact. Lângă schimbătorul de viteze se afla un al doilea, cu două butoane roșii în vârf, etichetate „Go Go 1" și „Go Go viteza 2" – am apreciat angajamentul proprietarului pentru îmbunătățirile aduse

mașinii, sau măcar simțul umorului. Speram din tot sufletul ca buteliile cu oxid de azot să fie pline. Rezervorul de benzină era la trei sferturi, mult mai mult decât aveam nevoie. Și ceilalți au suit în mașină, Carlisle în dreapta mea, iar Alice, Emmett și Jasper în spate, după care motorul a mârâit entuziast când am dat înapoi pe culoar. Nimeni nu îmi bloca drumul. Am gonit pe lungimea parcării imense, îndreptându-ne spre ieșire. Am apăsat butonul de încălzire de pe bord. Într-o secundă oxidul de azot avea să se transforme din gaz în lichid.

— Alice, arată-mi ce se întâmplă în următoarele treizeci de secunde.

— *Da.*

Coborârea a fost ca un tirbușon îngust ce spirala patru niveluri. Pe la jumătate, am ajuns din urmă un Cadillac Escalade care se îndrepta către ieșire, așa cum văzuse Alice în viziunea ei. Culoarul era atât de îngust, încât nu aveam altă opțiune decât să stau în coada lui și să încerc să-l zoresc pe șofer claxonând prelung. Alice văzuse deja că asta nu va avea niciun efect, însă nu m-am putut abține.

Ultima curbă ne-a condus către un spațiu larg și luminos unde trebuia să plătim parcarea. Două dintre cele șase ieșiri erau libere, iar Cadillacul s-a îndreptat către cea mai apropiată. Eu eram deja la ultima gheretă.

O barieră subțire, colorată în roșu și alb, se întindea de-a latul ieșirii. Înainte ca măcar să iau în calcul să trec prin ea, Alice începuse să țipe la mine în minte.

— *Dacă-ncepe să ne urmărească poliția acum, nu ajungem la timp!*

Mi-am încleștat mâinile cam tare pe volanul portocaliu. Mi-am forțat degetele să se relaxeze atunci când am dat să deschid geamul automat. Carlisle a luat tichetul ce fusese pus la vedere sub parasolar și mi l-a întins.

Alice i l-a smuls. Văzuse deja că erau șanse mari să-mi înfig pumnul în cititorul de carduri în loc să aștept cu răbdare ca mașinăria să-și facă treaba. Am mai avansat jumătate de metru, ca Jasper să-și coboare geamul și să plătească cu unul dintre cardurile nenominale pe care le utilizam ca să rămânem anonimi.

Își trăsese mâneca întunecată până la vârfurile degetelor. Abia dacă s-a văzut vreo scânteie atunci când a scos mâna pe geam ca să bage tichetul în aparat.

M-am concentrat pe bariera dungată. Era steagul de curse. Imediat ce avea să se ridice, cursa avea să înceapă.

Cititorul de carduri a scos un zumzet. Jasper a apăsat butonul.

Bariera s-a ridicat și am călcat accelerația.

Știam drumul. Alice îl văzuse deja în toată lungimea lui, precum și tot ce aveam să întâlnim. Era mijlocul zilei și traficul era acceptabil. Vedeam spațiile libere dintre mașini.

Mi-a luat douăsprezece secunde să trec prin toate vitezele până să ajung într-a șasea. Nu intenționam să o mai schimb până la destinație.

Prima secțiune de autostradă a fost în mare parte liberă, dar în față se vedea că se aglomera. Nu aveam suficient timp să profit la maximum de butelia de oxid de azot. Am trecut pe banda cea mai din stânga, ca să evit aglomerația.

Puteam să recunosc asta despre Arizona: soarele era incredibil, însă autostrăzile erau excepționale. Șase benzi late și netede, cu suficient spațiu între ele, astfel încât păreau opt benzi. Am folosit acum spațiul din stânga să depășesc două autoutilitare care credeau că au ce căuta pe banda de maximă viteză.

De o parte și de alta a autostrăzii totul era plat și inundat în soare, spațiu deschis fără niciun loc unde să te adăpostești de lumină, iar cerul era o cupolă enormă albastru-deschis, aproape alb în căldura nimicitoare. Toată valea era expusă

soarelui ca fripturile pe grătar. Câțiva copaci subțiratici care se luptau să supraviețuiască erau singurele siluete ce mai întrerupeau întinderile mohorâte de pietriș. Nu vedeam ce era așa de frumos aici pentru Bella. Nici nu aveam timp să încerc să văd.

Mergeam cu o sută nouăzeci de kilometri la oră. Probabil că puteam să mai scot încă vreo cincizeci de kilometri de la mașina asta, însă nu voiam să o forțez prea tare încă. Nu aveam de unde să știu dacă motorul fusese tunat la stadiul doi sau trei; avea să fie sensibil, instabil. Puteam să văd doar presiunea uleiului și temperatura, și să ascult cât de tare trăgea motorul.

Pasajul suprateran uriaș, care avea să ne ducă spre autostrada nordică, se apropia și avea o singură bandă. Dar cu o bandă de urgență foarte lată în dreapta.

Am derapat pe cele șase benzi ca să ajung la ieșire. Câteva mașini au virat, surprinse, însă toate au rămas deja mult în spate înainte să apuce să aibă vreo reacție.

Alice vedea că banda de urgență nu era chiar așa de lată totuși.

— Em, Jazz, o să pierd oglinzile laterale, am mârâit eu. Ajutați-mă și pe mine să văd, vă rog.

Amândoi s-au răsucit în scaune ca să se uite la șosea în stânga, în dreapta și în spate. Mințile lor îmi ofereau oricum o vizibilitate mai mare decât puteau oglinzile.

Am gonit pe lângă traficul încetinit, neputând să păstrez viteza peste o sută șaizeci de kilometri pe oră. Am încleștat dinții și am strâns tare de volan atunci când m-am frecat de camioneta lată care mergea pe banda din dreapta. S-a auzit un scrâșnit de metal, oglinda mea stângă a fost smulsă de flancul camionetei, iar oglinda din dreapta a explodat în contact cu parapetul.

Bella alerga pe un trotuar alb încins, împiedicându-se. Sau urma să o facă în curând.

— Arată-mi doar drumul, Alice, am spus printre dinți.

— *Îmi pare rău. Încerc.*

Panica i se scurgea printre gânduri. Bella alerga printr-o parcare. Sau urma să o facă în curând.

— Încetează!

A închis ochii și a încercat să nu mai vadă nimic altceva decât șoseaua din fața noastră.

Știam că imaginile acestea aveau puterea să mă facă inutil. M-am forțat să mi le scot din minte.

Nu a fost atât de greu pe cât mă așteptasem.

Șoseaua era totul. O puteam vedea la trei sute șaizeci de grade și cu treizeci de secunde în viitor. Când am intrat pe autostrada spre nord, deplasându-mă de pe o bandă pe alta până când am ajuns din nou pe cea din stânga, cu două sute zece kilometri la oră acum, am simțit că mințile noastre se împleteau într-un organism perfect concentrat, mai mare decât suma părților din care era compus. Vedeam tiparele de trafic din fața noastră, schimbându-se și aglomerându-se, și pe unde puteam ieși din fiecare blocaj.

Am zburat cu atâta viteză prin umbra a două pasaje rutiere separate, încât momentul scurt de întuneric mi s-a părut ca un bliț.

Două sute treizeci de kilometri la oră.

La cincisprezece secunde în fața mea, avea să se deschidă spațiul perfect. Am virat pe banda centrală și am tras siguranța de pe butonul roșu aprins pe care scrie „Go Go 1".

Coordonarea a fost perfectă. Imediat ce calea a fost liberă în fața mea, am apăsat butonul, alimentarea cu oxid de azot a pornit și mașina a țâșnit ca trasă prin tun.

Două sute cincizeci de kilometri la oră.

Două sute șaptezeci.

Bella deschidea o ușă de sticlă care dădea spre o încăpere întunecată și goală. Sau urma să o facă în curând.

Alice și-a concentrat gândurile pe altceva, surprinsă și ea de ușurința cu care o putea face. S-a gândit la Jasper, apoi am înțeles.

Pe timp de pace, Jasper depunea eforturi mari. Dar pe timp de război, era mai mult decât mi-aș fi putut imagina.

Toți împărtășeam acum puterea lui de concentrare în luptă, ceva ce folosise demult, în anii lui de război, pentru a-și ține nou-născuții concentrați pe calea corectă. Funcționa de minune în situația asta complet diferită, împletindu-ne laolaltă într-o mașinărie hiperfuncțională. Am îmbrățișat-o, lăsându-mi mintea să fie vârful de lance al șarjei noastre.

Doza de oxid de azot începea deja să se termine.

Două sute patruzeci de kilometri la oră.

Am căutat următoarea oportunitate.

— *Tocmai amenajează primul baraj al poliției*, a observat Alice.

Niciunul dintre noi nu era îngrijorat. Îl construiau prea aproape ca să ne mai intercepteze. Vom fi trecut de el înainte să devină operabil.

— *Și al doilea.*

Mi-a arătat în mintea ei punctul pe hartă. Era suficient de departe ca să reprezinte o problemă, chiar dacă mai zăream o fereastră în doar patru secunde.

Am trecut în revistă ce opțiuni aveam, în timp ce Alice îmi arăta consecințele fiecăreia. Timpul era prea scurt – nu aveam ce face decât să schimbăm mașina.

Am scos siguranța și am activat butonul „Go Go 2". Mașina a accelerat ascultătoare.

Două sute șaptezeci de kilometri la oră.

Două sute nouăzeci.

Alice mi-a arătat ce mașini erau disponibile înaintea noastră, iar eu am trecut prin opțiunile viabile.

În Corvette urma să fim înghesuiți, iar greutatea noastră avea să reprezinte o problemă mai mare decât în mașina de

curse. Am mai luat în calcul și alte câteva mașini. Și apoi Alice a văzut-o – o motocicletă neagră lucioasă BMW S1000 RR. Ajungea la trei sute de kilometri pe oră.

— *Edward, e imposibil.*

Imaginea cu mine conducând motocicleta negru lucios era atât de atrăgătoare, încât, pentru o secundă, am ignorat-o.

— *Edward, vei avea nevoie de noi toți.*

Dintr-odată gândurile i s-au umplut de imaginea unui măcel și sânge, și țipete umane și inumane, și zgomot de metal contorsionat. Carlisle era în mijloc, cu mâinile strălucind roșii.

Jasper m-a împiedicat să ies de pe carosabil. În momentul acela modul în care îmi controlase emoțiile fusese atât de puternic, încât i-am simțit intervenția ca pe un pumn ce-mi ținea gâtul strâns.

Ne-am străduit toți ca atenția mea să rămână concentrată la șoseaua din față. Mai aveam puțin până la destinație. Nu mai conta ce fel de mașină aveam. Alice a trecut în revistă berline, dube mici și SUV-uri.

Și iat-o acolo! Un SUV Porsche Cayenne Turbo nou-nouț, prea nou ca să aibă plăcuțe definitive de înmatriculare – care atingea viteza maximă de trei sute de kilometri la oră –, deja decorată cu un abțibild de familie pe geamul din spate. Două fiice și trei câini.

O familie avea să ne încetinească. Alice s-a folosit de decizia mea de a lua această mașină și s-a uitat în viitor să vadă ce-ar fi însemnat. Din fericire, înăuntru nu era decât șoferul. O femeie de treizeci și ceva de ani cu păr șaten-închis, strâns în coadă.

Alice nu o mai vedea pe Bella pe trotuar. Partea aceea din viziune trecuse deja. La fel și parcarea. Bella era înăuntru cu vânătorul.

L-am lăsat pe Jasper să mă ajute să rămân concentrat.

— Schimbăm mașina sub următorul pod, i-am prevenit.

Alice ne-a comunicat rolurile cu vocea rapidă, cuvintele ei curgând mai repede decât viteza aripilor păsărilor colibri.

Carlisle a început să scotocească prin trusă.

Emmett și-a flexat mușchii inconștient.

Am depășit SUV-ul alb, detestând că trebuia să încetinim la viteza lui. Pentru fiecare secundă pe care o pierdeam, Bella avea să plătească cu durere. Împotriva tuturor instinctelor mele, am coborât în viteza a patra.

Motocicleta BMW a prins viteză și a dispărut din raza noastră vizuală. Mi-am înăbușit un oftat.

Podul suprateran se afla la opt sute de metri în față. Umbra pe care o proiecta era de numai cincisprezece metri lățime. Soarele era aproape direct deasupra noastră.

Am început să înghesui Cayenne-ul spre stânga. A schimbat banda. Am urmat-o imediat, după care am trecut peste linia dintre benzi, până am ajuns pe jumătate pe banda ei. A început să încetinească, așa că am încetinit și eu.

Alice m-a ajutat în coordonare. Am înaintat ușor în fața Cayenne-ului, după care am virat iar la stânga, forțându-mi intrarea pe bandă în timp ce frânam brusc. Șoferița a frânat cu putere.

Chiar în spatele nostru, Corvette-ul pe care-l luasem în calcul mai devreme a virat pe altă bandă și ne-a claxonat când a trecut pe lângă noi. Toată coloana de mașini a făcut simultan dreapta ca să ne evite.

Am oprit în ultimii trei metri de umbră ai podului.

Am ieșit toți odată din mașină. Chipuri curioase zburau pe lângă noi cu peste o sută de kilometri la oră.

Șoferița Cayenne-ului cobora și ea din mașină, încruntată și cu coada legănându-se dintr-o parte într-alta de furie. Carlisle i-a ieșit în întâmpinare. Ea a avut doar o singură secundă să reacționeze la faptul că cel mai frumos bărbat pe care-l cunoscuse vreodată era de vină pentru că ieșise de

pe drum, după care i s-a prăbușit în brațe. Probabil că nici nu avusese timp să simtă înțepătura acului.

Carlisle i-a așezat cu grijă corpul inconștient pe fâșia de beton de lângă banda de urgență. Eu m-am așezat la volan. Jasper și Alice erau deja în spate. Alice i-a deschis portiera lui Emmett. Era ghemuit lângă Subaru, așteptând semnalul lui Alice. Alice a căutat momentul cel mai potrivit, în care să provocăm cât mai puține pagube.

— Acum! a strigat ea.

Emmett a răsturnat Subaru țipător vopsit în plin trafic.

S-a rostogolit pe benzile a doua și a treia. Un șir prelungit de trosnituri a urmat pe măsură ce mașină după mașină frâna cu putere, după care se izbea inevitabil de cea din față. Airbagurile se deschideau zgomotos din borduri. Alice vedea răniți, dar nu și morți. Poliția, care gonea deja după noi, se afla la numai câteva secunde depărtare.

Sunetele au început să se estompeze. Carlisle și Emmett și-au reluat locurile, așa că am accelerat, disperat să recuperez secundele pe care le pierduserăm aici.

Vânătorul era lângă Bella. Îi mângâia obrazul cu degetele. Mai aveam câteva secunde până acolo.

Două sute șaizeci și cinci de kilometri la oră.

Pe partea opusă a autostrăzii, patru echipaje de poliție cu sirenele în funcțiune goneau în direcția opusă, către accidentul provocat de noi. Nici nu au băgat de seamă SUV-ul de mamă dedicată de familie care se îndrepta către nord.

Mai erau doar două ieșiri.

Două sute nouăzeci de kilometri la oră.

Nu am simțit nicio clipă că SUV-ul dă semne să ne lase, însă știam că riscul nu era defectarea motorului – era greu să strici motorul acesta solid de construcție germană –, ci spargerea cauciucurilor. Nu erau făcute pentru asemenea viteză. Nu puteam să risc să mi se spargă vreunul, însă m-a durut fizic să ridic piciorul de pe accelerație.

Două sute șaizeci de kilometri la oră.

Ieșirea noastră de pe autostradă se apropia rapid. Am întors mașina brusc și am virat la dreapta.

Alice mi-a arătat amplasamentul. În capătul podului se afla o intersecție. În capătul ieșirii, culoarea unui semafor tocmai devenea galbenă. Într-o secundă partea vestică a intersecției avea să primească verde și două șiruri de mașini urmau să traverseze șoseaua.

Am rugat în gând cauciucurile să reziste și am călcat accelerația până la podea.

Două sute șaptezeci de kilometri la oră.

Am ieșit de pe autostradă cu viteza gândului pe banda din stânga, trecând la câțiva milimetri de mașinile ce opriseră la semafor.

Am virat spre stânga pe sub semaforul care era roșu acum, și spatele SUV-ului a derapat spre dreapta când am luat strâns curba, aproape atingând bariera de beton din partea de nord a podului.

Mașinile care se îndreptau către centură erau deja la jumătatea intersecției. Nu puteam face nimic altceva decât să mențin ferm direcția de mers.

Am fulgerat la nici un milimetru distanță pe lângă Lexus-ul din fruntea coloanei.

Bulevardul Cactus nu era la fel de util ca autostrada – avea numai două benzi, din care se ramificau zeci de străzi rezidențiale, ba chiar și alei de acces. Mai aveam patru semafoare până la încăperea cu oglinzi. Alice vedea că vom trece două dintre ele pe roșu.

Un semn de limitare de viteză – șaizeci și cinci de kilometri la oră – a zburat pe lângă noi.

Două sute de kilometri la oră.

Drumul îmi oferea totuși un mic avantaj: o bandă de urgență semnalizată cu dungi galben fosforescent trecea exact prin mijlocul lui, pe aproape toată lungimea.

Bella se târa pe podeaua din scânduri de pin. Vânătorul ridica piciorul.

Alice și-a recăpătat concentrarea, însă mintea mea a deraiat. Pentru o zecime de secundă am fost înapoi în Forks, în Volvo-ul meu, căutând modalități prin care să mă sinucid.

Emmett nu m-ar ajuta niciodată... dar poate că Jasper ar face-o. Numai el putea să simtă ce simțeam eu. Poate că el avea *să accepte* să-mi pună capăt vieții, numai ca să scape de durerea aceea. Sau poate că ar alege să fugă. Nu ar vrea să o rănească pe Alice. Așa că nu-mi mai rămânea decât calea lungă până în Italia.

Jasper a întins mâna și mi-a atins ceafa cu buricele degetelor. Am simțit de parcă novocaină mi-a amorțit angoasa.

Am gonit pe banda de urgență fără să încetinesc vreun kilometru și jumătate, revenind pe benzile legale ca să trec pe verde pe sub primul semafor. Se apropia în viteză următoarea intersecție. Banda de urgență se intersecta cu o stradă care făcea la stânga, pe care așteptau deja trei mașini. Banda din dreapta era în mare parte liberă. Am reușit să evit motocicleta de pe ea, suind pentru o secundă pe trotuar, străduindu-mă să controlez SUV-ul să nu se răstoarne.

M-am uitat la vitezometru: o sută treizeci de kilometri la oră. Inacceptabil.

Am continuat cu viteză prin traficul lejer – din fericire, câțiva șoferi mă văzuseră venind și se opriseră în mijlocul intersecției –, după care am revenit pe banda de urgență.

O sută șaizeci de kilometri la oră. Intersecția care urma era mai mare decât cea anterioară, mai lată și de două ori mai aglomerată.

— Alice, dă-mi toate posibilitățile!

În mintea ei, vehiculele de pe bulevard au încremenit. Alice le-a întors în sens invers acelor de ceasornic, apoi le-a readus la pozițiile inițiale. Le-am văzut mai întâi pe verticală,

apoi pe orizontală. Șirul era strâns, dar existau spații micuțe. Le-am memorat.

O sută nouăzeci de kilometri la oră.

Dacă am fi atins altă mașină la viteza aceea, ambele automobile ar fi fost distruse. Nu aveam de ales decât să alergăm sub lumina orbitoare a soarelui până în locul unde se afla Bella. Oamenii aveau să vadă... ceva. Niciunul dintre ceilalți nu era la fel de rapid ca mine. Nu știu ce poveste aveau să inventeze – extratereștri, demoni sau arme secrete ale guvernului –, dar știam că avea să apară o știre despre asta. Și apoi? Cum aveam să o salvez pe Bella când autoritățile nemuritoare aveau să vină să pună întrebări? Nu-i puteam implica pe cei din clanul Volturi, decât dacă aveam să ajung prea târziu.

Dar Bella *urla*.

Jasper mi-a mărit doza de novocaină. Amorțeala mi-a pătruns prin piele și mi-a ajuns la creier.

Am apăsat pedala de accelerație și am virat pe benzile aglomerate.

Spațiul era suficient cât să mă strecor printre celelalte mașini. Toate se mișcau atât de încet în comparație cu mine, încât parcă ocoleam niște obiecte nemișcate.

Două sute zece kilometri la oră.

Am șerpuit prin intersecția încremenită și am trecut în partea dreaptă a drumului atunci când s-a eliberat.

— Mișto, a șuierat Emmett.

Două sute douăzeci și cinci.

Ultimul semafor avea să fie verde.

Alice însă avea altă idee.

— Fă stânga aici, a spus ea, arătându-mi o stradă rezidențială îngustă, prin spatele zonei comerciale unde se afla studioul.

De o parte și de alta a străzii se aflau eucalipți înalți, cu frunzele tremurătoare mai degrabă argintii decât verzi.

Umbra pestriță era aproape suficientă ca să ne mișcăm neobservați. Nu era nimeni pe afară. Era prea cald.

— Încetinește acum.

— Nu avem...

— *Dacă ne aude, o omoară!*

Fără să vreau să fac asta, am pus piciorul pe frână și am început să încetinesc. Unghiul de schimbare a direcției a fost atât de strâns, încât, dacă nu aș fi încetinit, ne-am fi răsturnat cu SUV-ul. Am luat virajul cu numai nouăzeci și șase de kilometri la oră.

— *Mai încet.*

Am încordat maxilarul când am apăsat frâna să ajung la șaizeci și cinci de kilometri.

— Jasper, a șuierat Alice cu viteza maximă a vorbirii ei, aproape pe mutește în ciuda agitației. Tu ocolești clădirea și vii prin față. Ceilalți o să intrăm prin spate. Carlisle, pregătește-te.

Sânge peste tot, pe oglinzile sparte, băltind pe dușumelele din lemn.

Am tras Cayenne-ul la umbra unuia dintre copacii înalți și am parcat aproape fără niciun scrâșnet de cauciucuri pe caldarâmul pe alocuri stricat. Un zid de doi metri și jumătate stabilea granița între zona rezidențială și cea comercială. Pe partea opusă a străzii erau aliniate case din stuc lipite unele de altele, toate cu obloanele trase ca să păstreze interioarele răcoroase.

Mișcându-ne în perfectă sincronizare mulțumită lui Jasper, am ieșit în grabă din mașină, lăsând toate portierele ușor deschise, ca să nu facem zgomot inutil. Traficul era animat pe ambele sensuri în preajma clădirii de birouri; cu siguranță ne-ar fi acoperit toate sunetele.

Poate că trecuse un sfert de secundă. Am sărit zidul, aterizând suficient de departe cât să evităm fâșia de pietriș de la baza lui și să aterizăm aproape fără zgomot. În spatele

clădirii se afla o alee mică. Un tomberon de gunoi, o stivă de lăzi de plastic și ieșirea de urgență.

Nu am ezitat. Deja puteam vedea ce se afla dincolo de ușă. Sau ce avea să fie dincolo de ușă peste o secundă. Mi-am poziționat corpul într-un unghi din care să nu risc nicio greșeală și nici să-i dau vreo ocazie cât de mică vânătorului să scape, după care m-am lansat spre ușă.

Capitolul 26

Sânge

Prin ușă.

S-a făcut fărâme în jurul meu, zburând, în bucăți, din perete.

Răgetul care a explodat din interiorul meu a fost complet instinctiv. Capul vânătorului s-a ridicat, apoi s-a repezit către silueta stacojie de pe podea, sub el. Am văzut o mână palidă întinsă într-un gest inutil de autoapărare.

Obstacolul reprezentat de ușă nu-mi încetinise avântul. Am sărit spre vânător și l-am prins de mijloc azvârlindu-l de lângă victima lui, izbindu-l de podea cu atâta forță încât am rupt dușumeaua de lemn.

M-am rostogolit, trăgându-l deasupra mea, și apoi l-am trimis cu un șut direct în centrul camerei. Unde aștepta Emmett.

Pe durata acelui sfert de secundă în care m-am luptat cu vânătorul, aproape că n-am fost conștient de el ca de o ființă vie. Era doar un obiect ce-mi stătea în drum. Știam că, la un moment dat în viitorul apropiat, aveam să fiu invidios pe Emmett și pe Jasper. Mi-aș fi dorit să am eu ocazia de a-l sfâșia, de a-l rupe cu mâinile goale, de a-l face bucăți. Dar toate astea erau lipsite de sens acum. M-am răsucit.

Așa cum știam că va fi, Bella era prăvălită lângă perete, încadrată de oglinzi sparte. Totul era roșu în jurul ei.

Toată groaza și durerea pe care le controlasem de prima oară când auzisem spaima lui Alice în aeroport au năvălit asupra mea ca un tsunami de neoprit.

Avea ochii închiși. Mâna palidă îi căzuse moale lângă corp. Ritmul cardiac era slab și se stingea.

Nu am putut să mă conving să mă mișc, doar am stat acolo, lângă ea, îngenuncheat în sângele ei. Pieptul și capul mă ardeau, dar nu puteam separa tipurile diferite de durere. Îmi era teamă s-o ating. Era frântă în foarte multe locuri. Puteam să înrăutățesc lucrurile.

Mi-am auzit propria voce, bolborosind aceleași cuvinte iar și iar. Numele ei. Nu. *Te rog*. Iar și iar ca un disc stricat. Dar nu mai controlam eu sunetul.

M-am auzit țipând numele lui Carlisle, însă el era deja acolo, îngenuncheat în sângele ei de partea cealaltă.

Cuvintele care-mi ieșeau de pe buze nu mai sunau a cuvinte, ci a sunete chinuite, gâfâite. Suspine.

Mâinile lui Carlisle au examinat-o din creștet până la glezne și apoi iar în sus atât de repede, încât aproape nici nu se vedeau. A palpat-o cu palmele pe cap, căutând leziuni. A apăsat cu două degete într-un loc situat la șapte centimetri în spatele urechii ei drepte. Nu-mi dădeam seama ce face; părul Bellei era îmbibat de sânge.

Un țipăt slab a scăpat printre buzele ei. Fața i s-a schimonosit de durere.

— Bella! am implorat.

Vocea calmă a lui Carlisle era antiteza țipetelor mele sfâșietoare.

— A pierdut ceva sânge, dar rana de la cap nu-i adâncă. Ai grijă la piciorul ei, e rupt.

Un răget de furie pură a cutremurat camera și, pentru o secundă, am crezut că Emmett și cu Jasper au probleme. Le-am verificat mințile – deja adunau bucățile rupte – și mi-am dat seama că sunetul se auzise de la mine.

— Și niște coaste, cred, a adăugat Carlisle, cu un calm supranatural.

Gândurile lui erau pragmatice, lipsite de emoție. Știa că o să ascult. Dar, de asemenea, examinarea îi dăduse speranțe. Ajunsesem la timp. Răul făcut nu era ireversibil.

Însă am prins niște „dacă" în evaluarea lui. Dacă putea ține sub control sângerarea. Dacă vreo coastă nu-i perforase plămânul. Dacă nu avea și alte răni interne. Dacă, dacă, dacă. În urma anilor pe care îi petrecuse încercând să țină în viață corpuri omenești, căpătase multă experiență cu lucrurile care puteau merge prost.

Sângele ei îmi îmbibase blugii. Îmi acoperea brațele. Eram vopsit de sânge.

Bella a gemut de durere.

— Bella, o să fii bine. Cuvintele mele sunau a rugăciune, a implorare. Mă auzi, Bella? Te iubesc.

Un alt geamăt, dar nu... încerca să vorbească.

— Edward, a icnit ea.

— Da, sunt aici.

A șoptit.

— *Mă doare.*

— Știu, Bella, știu.

În clipa aceea a ieșit la suprafață ura și m-a lovit ca un trăsnet. Îmi doream enorm să-l distrug eu pe vânător, să-l rup eu, lent, în bucăți-bucățele. Atât de multă durere și atât de mult sânge, iar eu n-aveam niciodată să-l pot face să răspundă pentru asta. Nu era îndeajuns că murea, că avea să ardă. Nu avea să fie niciodată îndeajuns.

— Nu poți să faci ceva? am mârâit la Carlisle.

— Trusa mea, te rog, a vorbit el calm spre Alice.

Alice a scos un sunet slab, de parcă se înneca.

Nu-mi puteam lua ochii de la fața plină de vânătăi și de sânge a Bellei. Sub sângele acela, pielea îi era mai palidă decât fusese vreodată. Pleoapele abia îi fluturau.

Dar mi-am îndreptat atenția spre mintea lui Alice și am văzut complicația.

Încă nu înregistrasem balta de sânge în care stăteam. Undeva în interiorul meu știam că organismul meu reacționa probabil la el. Totuși, reacția – oricare ar fi fost ea – era atât de adânc îngropată sub durere, încât deocamdată nu ieșise la iveală.

Alice o iubea pe Bella, dar ea nu era pregătită din punct de vedere fizic pentru așa ceva. A ezitat, cu dinții încleștați, încercând să-și înghită veninul.

Și Emmett, și Jasper se chinuiau. Adunaseră bucățile rupte ale vânătorului – și nu puteam decât să sper cu ardoare că bucățile acelea încă erau capabile să simtă durerea – și le scoseseră din cameră. Emmett era atent la Jasper să nu-și piardă stăpânirea de sine; el însuși avea un autocontrol admirabil, totuși îngrijorarea pentru Bella era mai intensă decât de obicei.

— Alice, ține-ți respirația, te va ajuta, a spus Carlisle.

Ea a aprobat din cap și a încetat să mai respire când a înaintat iute, a lăsat jos trusa lui Carlisle, apoi s-a îndepărtat. Se mișcase cu atâta atenție, încât nici măcar nu-și pătase pantofii de sânge. S-a retras spre ieșirea de urgență distrusă, icnind după aer proaspăt.

Prin ușa deschisă se auzeau sunetele îndepărtate ale sirenelor, căutând mașina care gonise atât de necugetat pe străzile orașului. Mă îndoiam că aveau să găsească mașina furată parcată în umbra unei străduțe laterale, dar chiar nu-mi păsa dacă o găseau.

— Alice? a icnit Bella.

— Este aici, am bolborosit. Ea a știut unde să te găsească.

Bella a scâncit.

— *Mă doare* mâna.

Am fost surprins de cât de specifică era, având în vedere întinderea rănilor ei.

— Știu, Bella. Carlisle îți va da ceva să nu te mai doară.

Carlisle deja îi sutura rănile scalpului, mișcându-se atât de repede, încât mâinile i se transformaseră din nou într-o ceață. Nu-i putea scăpa nicio sângerare. A reușit să repare vasele de sânge mai mari cu copci micuțe, pe care alți chirurgi nu ar fi reușit să le reproducă nici măcar în condiții ideale, nici cu asistență. Îmi doream să se oprească și să-i dea niște analgezice, dar, sub calmul lui controlat, puteam să văd că la capul Bellei existau mai multe răni decât și-ar fi dorit. Pierduse atât de mult sânge...

Cu un spasm brusc, ea a încercat să se ridice în șezut. Carlisle i-a prins capul cu mâna stângă ca să-l țină nemișcat în strânsoarea lui de oțel. Bella a deschis ochii – cu albul ochilor înroșit de vasele de sânge sparte – și a țipat cu mai multă forță decât aș fi crezut că mai avea.

— Mă *arde* mâna!

— Bella? am strigat.

În mod prostesc, pentru o clipă nu m-am putut gândi decât la focul ce făcea ravagii în propriul meu corp. Oare îi făceam rău cumva?

A clipit des, orbită de sânge și de părul îmbibat de sânge.

— Focul! a țipat ea, arcuindu-și spatele în ciuda coastelor care îi pocneau. Să stingă cineva *focul*!

Sunetul chinului ei m-a năucit. Știam că înțeleg ce înseamnă țipetele, dar panica îmi amesteca toate înțelesurile în cap. Mă simțeam de parcă altcineva îmi forța capul să se întoarcă de la fața ei, îmi forța ochii să se concentreze pe mâna acoperită de pete stacojii pe care Bella o împingea departe de ea, cu degetele încleștate, contorsionate din cauza torturii.

Pe pielea de pe dosul palmei ei se vedea o tăietură mică și superficială. Practic un fleac în comparație cu celelalte răni. Sângerarea încetinise deja...

Știam ce văd, dar nu puteam să formulez cuvintele corecte.

N-am putut să rostesc decât:

— Carlisle! Mâna ei!

Reticent, Carlisle a ridicat capul de la ce făcea, și degetele i s-au oprit pentru prima dată. Apoi șocul l-a lovit și pe el.

Când a vorbit, vocea îi era spartă.

— A mușcat-o.

Acelea erau cuvintele: „A mușcat-o." Vânătorul o mușcase pe Bella. Focul acela era venin.

Am derulat cu încetinitorul scena în minte. Intrasem cu forța prin ușă. Vânătorul plonjase. Bella întinsese mâna în față. Eu mă izbisem de el, azvârlindu-l de acolo. Dar dinții lui fuseseră dezgoliți, gâtul întins... Întârziasem cu o milisecundă...

Mâna lui Carlisle era tot nemișcată. „Repar-o cumva", voiam să-i urlu, dar știam, la fel ca și el, că eforturile îi erau inutile acum. Tot ce era rupt în interiorul ei avea să se vindece singur. Toate oscioarele rupte, toate rănile, toate leziunile superficiale de sub pielea ei aveau să fie din nou întregi.

Inima ei avea să se oprească și nu avea să mai bată niciodată.

Bella țipa și se zvârcolea în agonie.

— *Edward.*

Alice se întorsese, cuprinsă de un soi nou de fermitate ce-i permitea să se ghemuiască acum lângă Carlisle, ignorând sângele care-i îmbiba pantofii. Cu delicatețe, a dat la o parte părul Bellei din ochii injectați.

— *Nu poți îngădui să se întâmple așa.* Se gândea la Carlisle.

Și Carlisle își aducea aminte. Urmele de dinți de pe palma lui și chinul îndelungat al propriei sale transformări.

Apoi el s-a gândit la mine.

O arsură fantomă mi-a suit pe mână, pe braț. Și eu îmi aduceam aminte.

— Edward, tu trebuie s-o faci, a insistat Alice.

Puteam s-o fac să fie mai ușor, mai rapid pentru Bella. Ea nu trebuia să sufere la fel de mult timp ca mine.

Dar tot avea să sufere. Durerea avea să fie inimaginabilă. Focul avea s-o tortureze zile întregi. Doar că... nu la fel de mult.

Și apoi la finalul...

— Nu! am urlat, dar știam că protestul îmi este inutil.

Viziunea lui Alice era atât de puternică acum, încât părea inevitabilă. Ca și cum era deja istorie, nu viitor. Bella, albă ca marmura, cu ochii arzând de o sută de ori mai roșii decât scena de măcel care ne înconjura.

Propria mea amintire a intervenit, împingând o altă imagine lângă viziunea lui Alice: Rosalie. Plină de ranchiună, de regrete. Jelind mereu ceea ce pierduse. Niciodată împăcată cu ceea ce i se făcuse. Ea nu avusese niciodată de ales și nu ne iertase niciodată.

Oare puteam suporta ca Bella să se uite la mine cu aceleași regrete în următoarea mie de ani?

„Da!" a insistat partea mea cea mai egoistă. Era mai bine așa decât să o pierd acum, să rămân fără ea.

Dar oare *era* mai bine? Dacă Bella ar fi putut înțelege fiecare ramificație și fiecare pierdere, oare *ea* ar alege asta?

Dar oare *eu* înțelegeam în întregime costul? Eram cu adevărat conștient de tot ceea ce dădusem la schimb pentru nemurire? Oare vânătorul întâlnise, pe partea cealaltă, zidul acela negru de nimicnicie căruia îi eram și eu destinat cândva? Sau ne așteptau flăcările eterne pe amândoi?

— Alice, a gemut Bella, închizând ochii. Oare conștientiza întoarcerea lui Alice sau doar renunțase să mai creadă în ajutorul meu? Eu nu făceam nimic, doar disperam.

Bella a început din nou să țipe, un vaiet lung și neîntrerupt de agonie.

— *Edward!* a strigat Alice la mine.

Era înnebunită de nerăbdare în fața ezitării mele, dar nu avea încredere să acționeze ea însăși.

Vedea că mă înecam. Mi-a văzut viitorurile țesându-se într-o mie de feluri diferite de disperare. Și undeva, la marginea lor, m-a văzut făcând lucrul acela de neimaginat pe care încă nu-l luasem în calcul în mod conștient. Lucrul pe care eram prea slab să-l fac. Până nu l-am văzut în mintea ei, nici măcar nu realizasem că versiunea aceea exista în capul meu.

Acum o puteam vedea.

S-o omor pe Bella.

Era aceasta alegerea corectă? Să-i opresc durerea? Să-i ofer, în inocența ei perfectă și completă, șansa unui alt destin în afară de cel inevitabil care mă aștepta și pe mine? O viață veșnică diferită de cea rece și însetată de sânge spre care ardea acum?

Durerea era prea mare, iar eu nu puteam avea încredere în gândurile mele, care o luau razna scăpate de sub control din cauză că *Bella țipa*.

Mi-am întors ochii și mintea către Carlisle, sperând la o asigurare, o salvare, dar am întâlnit ceva complet diferit.

În mintea lui era o viperă cu corn încolăcită, ai cărei solzi de culoarea nisipului alunecau unul peste altul cu un șuierat sec și aspru.

Imaginea era atât de neașteptată, încât am încremenit din nou, șocat.

— Ar putea fi o șansă, a spus Carlisle.

În mintea lui era o scânteie micuță de speranță. Vedea ce îmi făcea suferința Bellei; și el se temea de consecințele pe care le putea avea asupra amândurora transformarea ei forțată. Și totuși, raza aceea de speranță...

— Care? l-am implorat eu.

Care era șansa aceea?

Carlisle a început din nou să-i coasă scalpul. Avea suficientă încredere în ideea asta încât considera necesar să-i termine de închis rănile.

— Vezi dacă poți să sugi veninul, a spus el, calm din nou. Rana e destul de curată.

Toți mușchii din corp mi s-au încleștat.

— Va funcționa? a întrebat Alice.

A privit în viitor ca să-și răspundă la propria întrebare. Nimic nu era clar. Nu fusese luată nicio decizie. Eu nu luasem nicio decizie.

Carlisle n-a ridicat ochii de la munca lui.

— Nu știu. Dar trebuie să ne grăbim.

Știam cum avea să se întindă veninul. Ea simțise prima arsură cu doar câteva clipe în urmă. Avea să urce ușor pe încheietură, apoi în braț. După aceea tot mai repede.

Nu mai aveam mult timp.

„Dar!" am vrut eu să țip. „Dar eu sunt un vampir!"

Aveam să gust sângele și să intru în delir. Mai ales sângele ei. Numai arsura pe care o simțea ea acum era mai puternică decât flăcările din gâtul și din pieptul meu. Dacă cedam chiar și puțin acelei nevoi...

— Carlisle, eu...

Vocea mi-a tremurat de rușine. Oare el își dădea seama ceea ce sugera?

— Nu știu dacă pot să o fac.

Degetele lui Carlisle se mișcau atât de repede cu acul de sutură, încât erau aproape invizibile. Ajunsese la ceafa ei, pe partea stângă. Erau foarte multe răni.

Mi-a răspuns pe un ton calm, dar încărcat de emoție.

— Orice alegi e decizia ta, Edward.

Viață sau moarte ori un simulacru de viață, decizia mea. Dar oare-mi stătea în putere să aleg viața? Nu fusesem niciodată atât de puternic.

— Eu nu te pot ajuta, s-a scuzat el. Trebuie să opresc sângerarea asta dacă o să-i sugi sânge din mână.

Bella s-a zvârcolit când a cuprins-o un nou val de durere, și piciorul rupt i-a tresărit.

— Edward! a țipat.

Ochii injectați s-au deschis brusc, și de data asta s-au concentrat puternic, privind direct într-ai mei. Implorând, insistând.

Bella ardea.

— Alice! s-a răstit Carlisle. Adu-mi ceva să-i pun o atelă la picior!

Alice a ieșit din raza mea vizuală și am auzit-o desfăcând scânduri din dușumea și rupându-le la dimensiunea potrivită.

— Edward!

Vocea lui Carlisle își pierduse controlul. Se simțea durerea din ea. Durere pentru mine, durere pentru Bella.

— Edward, trebuie s-o faci *acum*, sau va fi prea târziu.

Privirea Bellei mă implora, disperată după alinare.

Ardea, iar eu eram persoana nepotrivită s-o salveze. Pur și simplu, persoana cea mai nepotrivită din tot universul pentru treaba asta.

Dar eram singurul de acolo care s-o facă.

„Trebuie s-o faci", mi-am ordonat singur. „Nu e nicio altă cale. Nu ai voie să dai greș."

I-am apucat mâna care se zvârcolea, i-am îndreptat degetele încleștate și i le-am ținut nemișcate. Am încetat să mai respir și m-am aplecat să-mi apăs gura pe mâna ei.

Pielea de pe marginile rănii era deja mai rece decât restul mânii. Se transforma. Se întărea.

Mi-am sigilat buzele în jurul tăieturii mici, am închis ochii, apoi am început.

Era doar un firișor de sânge – veninul începuse deja să vindece rana. Doar câteva picături la început. Abia dacă mi-a udat limba.

M-a lovit ca o explozie. O bombă detonată în corpul și în mintea mea. Prima oară când simțisem mirosul Bellei, crezusem că o să mă rup în bucăți. Aceea era ca o tăietură

în hârtie față de decapitarea de acum. Mi-am simțit creierul desprins de corp.

Nu era totuși durere. Sângele Bellei era opusul durerii. Ștergea orice durere suferisem vreodată. Și era mai mult decât absența durerii. Era satisfacție, era *extaz*. M-am simțit scăldat într-un soi ciudat de bucurie – o bucurie a trupului. Eram vindecat și viu, cu fiecare nerv vibrând de mulțumire

Când am tras din rană, efectele veninului au început să se inverseze. Sângele a început să curgă neîntrerupt și a ajuns pe limba și în gâtul meu. Gustul iute și rece al veninului era doar acolo, slab, pe fundal. Nu afecta cu nimic puterea sângelui.

Euforie. Beatitudine.

Corpul meu știa că mai era sânge disponibil, la îndemână. „Mai mult", a vibrat organismul meu, „mai mult".

Însă nu mă puteam mișca. Îmi forțasem trupul să stea nemișcat și am rămas așa. Nu știam exact de ce procedez așa, dar am refuzat să mă eliberez.

Trebuia să mă gândesc. Trebuia să încetez să mai *simt* și să gândesc.

Mai exista și altceva în afară de extaz.

Durere, era o durere pe care plăcerea nu o putea alina. Durere care era și înăuntrul, și în afara minții mele.

Durerea era ascuțită și stridentă. A evoluat spre un crescendo.

Bella țipa.

Mental, m-am întins după ceva de care să mă țin și am găsit un colac de salvare așteptându-mă.

— *Da, Edward. Poți să faci asta! Vezi? O s-o salvezi.*

Alice mi-a arătat o mie de viziuni din viitor. Bella zâmbind, Bella râzând, Bella întinzându-se după mâna mea, Bella cu brațele deschise așteptându-mă, Bella uitându-se în ochii mei cu fascinație, Bella mergând lângă mine la școală, Bella stând lângă mine în camionetă, Bella dormind în brațele

mele, Bella cu mâna pe obrazul meu, Bella ținându-mi fața în palme și lipindu-și buzele cu grijă de ale mele. O mie de scene diferite cu Bella, sănătoasă și întreagă, în viață și fericită, și împreună cu mine.

Euforia și bucuria fizică s-au diminuat.

Gustul veninului era puternic. Încă era prea devreme.

— *O să-ți arăt eu când să te oprești*, a promis Alice.

Dar eu simțeam că deja naufragiez departe de momentul când mai *puteam* să mă opresc. Mă pierdeam. Aveam s-o omor și corpul îmi era înfiorat de bucurie în tot acest timp.

Țipetele Bellei s-au potolit, și astfel durerea pe care aveam nevoie să o simt s-a micșorat. A scâncit de câteva ori, apoi a oftat.

Aveam s-o omor.

— Edward? a șoptit ea.

— E chiar aici, Bella, a liniștit-o Alice.

Chiar aici, omorându-te.

Nu mai eram conștient de nimic altceva. Sunetul s-a estompat, lumina a părut să se stingă sub pleoapele mele, nu mai exista nimic altceva, doar sângele. Chiar și gândurile lui Alice, care aproape că țipau la mine, păreau încete, undeva departe.

— *E timpul*, mi-a spus Alice. *Acum, Edward.*

Eram captivat aproape în întregime, dar am reușit să simt asta în gust. Iuțeala rece dispăruse. Îi luase locul un gust nou, chimic, și o parte din mine a înțeles că era efectul tratamentului aplicat de Carlisle.

— *Oprește-te, Edward! Acum.*

Alice vedea deja că sunt pierdut. O auzeam întrebându-se frenetic dacă mă putea trage de pe fată sau dacă o posibilă confruntare avea s-o rănească și mai mult pe Bella.

— Rămâi, Edward, a oftat Bella, liniștită de-acum. Rămâi cu mine...

Vocea ei liniștită mi-a pătruns în creier, cumva mai puternic decât panica lui Alice, mai strident decât tot haosul din interiorul și din jurul meu. Încrederea aceea a ei a fost un declanșator. A părut să-mi reconecteze creierul la corp. M-a întregit din nou.

Și pur și simplu i-am lăsat mâna să cadă de la buzele mele. Am ridicat capul și i-am privit fața. Încă era împroșcată de sânge, cenușie, cu ochii închiși, dar era calmă acum. Durerea îi cedase.

— Da, o să rămân, am promis printre buzele pătate de sânge.

Gura i s-a strâmbat într-un zâmbet fragil.

— L-ai scos pe tot? a întrebat Carlisle.

Se îngrijora că poate se grăbise cu analgezicul, că poate acesta acoperea gustul veninului.

Alice văzuse însă că totul era în regulă.

— Sângele ei are un gust curat. Sunetul vocii mele era aspru, discordant. Simt gustul morfinei.

— Bella? a întrebat Carlisle, pe un ton scăzut, dar clar.

— Mmm?

— A dispărut focul?

— Da, a șoptit ea, un pic mai clar acum. Mulțumesc, Edward.

— Te iubesc.

A oftat, cu ochii tot închiși.

— Știu.

Chicotitul care mi-a ieșit din piept m-a surprins și pe mine. Aveam sângele ei pe limbă. Probabil că deja îmi colora marginile irisurilor în roșu. Mi se usca pe haine și îmi păta pielea. Dar ea tot reușea să mă facă să râd.

— Bella? a întrebat Carlisle din nou.

— Ce-i?

Tonul îi era arțăgos de acum. Părea pe jumătate adormită și nerăbdătoare să ajungă și la cealaltă jumătate.

— Unde e mama ta?

Ochii i-au tresărit o secundă, apoi a expirat.

— În Florida. M-a *păcălit*, Edward. S-a uitat la *videocasetele noastre*.

Deși aproape inconștientă din cauza traumei și a morfinei, se vedea limpede că era foarte jignită de încălcarea aceea a intimității. Am zâmbit.

— Alice? Bella s-a chinuit să deschidă ochii fără să reușească, dar cuvintele ei erau imperative, atât cât puteau fi în condiția ei. Alice, videocamera – el te cunoștea, Alice, știa de unde ai venit... Miroase a benzină?

Emmett și cu Jasper se întorseseră de la mașină, din rezervorul căreia scoseseră benzina de care aveam nevoie. Sirenele se auzeau în depărtare, însă acum din altă direcție. Nu aveau să ne găsească.

Cu o expresie sumbră pe chip, Alice a traversat podeaua distrusă spre sistemul media de lângă ușă. A ridicat videocamera micuță care încă mergea. A oprit-o.

În secunda în care s-a decis să o recupereze, sute de fragmente viitoare i-au fulgerat prin minte: imagini cu camera asta, cu Bella, cu vânătorul, cu sângele. Era tot ce avea să vadă când avea să vizioneze înregistrarea, imagini prea rapide și prea dezordonate ca să înțelegem ceva din ele. S-a uitat repede la mine.

— *O să ne ocupăm de asta mai târziu. Acum avem o sută de chestii de făcut, ca să rezolvăm coșmarul ăsta.*

Mi-am dat seama că își direcționa în mod intenționat gândurile în altă parte, când a enumerat sarcinile pe care trebuia să le efectuăm, dar n-am insistat. Mai târziu.

— E timpul s-o mutăm, a spus Carlisle.

Mirosul benzinei pe care Emmett și Jasper o stropeau pe pereți devenea copleșitor.

— Nu, a murmurat Bella. Vreau să dorm.

— Tu poți să dormi, iubito, i-am șoptit la ureche. Te duc eu în brațe.

Piciorul îi era prins bine în atelele improvizate de Alice, iar Carlisle găsise timp să îi fixeze și coastele cu bandă elastică. Mișcându-mă cu cea mai mare grijă, am ridicat-o de pe podeaua îmbibată de sânge, încercând s-o susțin cu totul.

— Dormi acum, Bella, i-am șoptit.

Capitolul 27

Aranjamente

— Avem timp să..., a început Alice.

— Nu, a întrerupt-o Carlisle. Bella are nevoie de sânge imediat.

Alice a oftat. Dacă mergeam mai întâi la spital, lucrurile aveau să se complice ulterior.

Carlisle s-a așezat lângă mine pe bancheta din spate a Cayenne-ului, apăsând ușor cu degetele artera carotidă a Bellei, susținându-i capul cu o mână. Piciorul rupt era întins peste picioarele lui Emmett, care stătea lângă mine. Nu respira. Se uita pe geam, încercând să nu se gândească la sângele care se usca pe Bella, Carlisle și pe mine. Încerca să nu se gândească la ceea ce tocmai făcuserăm. La sarcina imposibilă care îmi revenise. La puterea pe care o avusesem și pe care el știa că nu o avea.

Se gândea în schimb în detaliu la nemulțumirea legată de lupta care tocmai avusese loc. Pentru că, *sincer* vorbind, *îl distrusese* pe vânător. Avusese situația permanent sub control, deși vânătorul ripostase și se zvârcolise și se agitase să se ferească din calea brațelor lui distrugătoare. Nu existase nicio șansă ca strădaniile lui să-l ajute, iar Emmett deja-l rupea în două când Jasper intrase în forță în încăperea inundată de sânge.

Jasper, răvășit și feroce, cu ochii tăioși și goi în același timp, arătând ca un zeu de mult uitat sau o încarnare a războiului, proiectând o aură de violență pură. Și vânătorul

renunțase la luptă. În fracțiunea aceea de secundă în care îl văzuse pe Jasper (pentru prima dată, însă Emmett nu știa asta), își acceptase soarta. Indiferent că soarta lui fusese pecetluită de îndată ce pusese Emmett mâinile pe el, *acesta* fusese momentul care îl demoralizase.

Și asta îl scotea din minți pe Emmett.

Cândva, curând, trebuia să-i descriu lui Emmett cum păruse în poiană și de ce. Mă îndoiam că orice altceva i-ar fi oblojit orgoliul rănit.

Jasper era la volan, cu geamul întredeschis prin care intra aerul fierbinte și uscat de afară, deși, la fel ca Emmett, nu respira. Alice stătea lângă el, direcționându-i fiecare mișcare – virajele, benzile pe care să se încadreze, viteza maximă cu care putea să meargă fără să atragă atenție nedorită. Nu-l lăsa acum să depășească o sută opt kilometri pe oră. Eu aș fi mers mai tare, însă Alice era convinsă că ea ne putea duce la spital mai repede decât aș fi făcut-o eu. Ocolirea mașinilor de poliție nu ar fi făcut decât să ne încetinească și să complice *totul*.

Deși Alice monitoriza fiecare aspect al acestui drum, mintea ei umbla în zeci de locuri diferite, să găsească cele mai bune căi pentru ceea ce aveam de făcut mai departe, urmărind consecințele pentru fiecare dintre opțiunile pe care le aveam la dispoziție.

Existau câteva lucruri de care era sigură.

Și-a scos telefonul și a sunat la compania aeriană – cea despre care știa că avea cursa potrivită – și a rezervat un bilet pentru zborul de 2.40 spre Seattle. Era cam din scurt, însă ea îl vedea deja pe Emmett în avion.

Vedea ziua următoare la fel de limpede ca și cum se întâmpla deja, și la fel o vedeam și eu.

Mai întâi, Jasper avea să ne lase pe Carlisle, Bella și pe mine la Spitalul St. Joseph. Existau și spitale mai apropiate, însă Carlisle a insistat pentru acesta. Știa acolo un chirurg

care avea să garanteze pentru el și, în plus, era un centru național renumit pentru urgențe majore. Starea lui tensionată și pielea cenușie a Bellei – deși inima ei bătea ritmic și puternic – mă împiedicau să fac altceva în afară de a intra în panică pe tăcute și a blestema viteza prevăzătoare cu care ne mișcam.

— O să se facă bine, a mârâit Alice încetișor când a văzut că urma să mă plâng din nou.

Mi-a trimis o imagine cu Bella stând în șezut într-un pat de spital, zâmbind, chiar dacă era plină de vânătăi.

Și totuși am prins-o cum încerca să mă păcălească ușor.

— Și *când* o să se întâmple asta, mai exact?

— *Într-o zi, două, bine? Maxim trei. E în regulă. Relaxează-te.*

Panica mi-a crescut la cote maxime cât am procesat informația asta. Trei zile?

Carlisle nu trebuia să citească gânduri ca să-mi înțeleagă expresia.

— Are nevoie de timp, Edward, m-a asigurat el. Corpul ei are nevoie de odihnă pentru a se reface și la fel și mintea. O să se facă bine.

Am încercat să accept asta, însă tot simțeam cum mă prăbușesc. M-am concentrat pe Alice. Planificarea ei metodică era mai bună decât agitația mea inutilă.

A văzut că la spital avea să fie complicat. Veneam cu o mașină furată care avea legătură cu altă mașină furată și cu un carambol în care fuseseră implicate douăzeci și șapte de mașini pe Autostrada 101. Lângă intrarea de la urgențe existau multe videocamere de supraveghere. Dacă am fi putut opri să luăm o mașină mai potrivită, ceva mai apropiat de cea pe care Alice avea să o închirieze puțin mai târziu... Ne-ar fi luat cam cincisprezece minute, un scurt ocol, iar ea știa exact unde să caute...

Am mârâit și ea a pufnit o dată fără să se uite la mine.

Nu devine mai puțin enervant, a mormăit Emmett în sinea lui.

Deci nu schimbăm nicio mașină. Alice a acceptat asta și am mers mai departe. Trebuia să parcăm în afara ariei camerelor de supraveghere, ceea ce putea să dea și mai mult de bănuit. De ce să nu tragem mașina chiar sub streașina metalică a spitalului cu pacienta noastră inconștientă? De ce să o cărăm în brațe mai mult decât era necesar? Măcar așa am fi avut eu și Carlisle umbră până la intrare, altfel ar fi trebuit să înfruntăm camerele de supraveghere, după care Alice ar fi trebuit să caute depozitul pazei unde se păstrau înregistrările. Și pur și simplu nu avea timp de așa ceva. Trebuia să se cazeze la un hotel și să creeze scena unei răniri grave acolo. Pentru că asta se presupunea că se întâmplase *înainte* să ajungem noi la spital.

Deci sarcina asta era în mod evident urgentă. Dar mai întâi Bella avea nevoie de sânge.

Partea cu sângele trebuia să fie rapidă. Când aveam să dau buzna pe ușile camerei de gardă arătând de parcă cineva aruncase o găleată de vopsea stacojie pe mine, cu un trup inert în brațe, aveam să stârnesc destulă agitație. Absolut fiecare membru al personalului care putea să meargă și care se afla pe o rază de o sută de metri de intrarea în spital avea să alerge să ne întâmpine în doar câteva secunde. Lui Alice i-ar fi fost destul de ușor să se strecoare prin spatele lui Carlisle și să treacă hotărâtă pe lângă recepție. Nimeni nu avea s-o întrebe nimic, vedea asta deja. Avea să-și acopere petele de pe pantofi cu o pereche de botoșei albaștri care se aflau într-o cutie prinsă în perete, și apoi nu trebuia decât să se repeadă în aripa de la urgențe, unde se afla depozitul de sânge, printr-o ușă în curs de închidere.

— Em, dă-mi hanoracul tău.

Cu grijă să nu bălăngănească piciorul Bellei, Emmett și-a scos hanoracul peste cap și i l-a aruncat. Era incredibil de

curat, mai ales în comparație cu hainele lui Carlisle și ale mele.

Emmett a vrut s-o întrebe la ce-i trebuia, însă nu a îndrăznit să deschidă gura cu riscul să guste sau să miroasă în jur.

Alice s-a îmbrăcat cu hanoracul imens. Înota în el și totuși, cumva, îi dădea un aer modern. Orice îi venea ei bine.

Alice se vedea din nou în banca de sânge, umplându-și buzunarele generoase.

— Ce grupă sanguină are Bella? l-a întrebat pe Carlisle.

— 0 pozitiv.

Deci până la urmă ieșise și ceva bun din accidentul Bellei cu dubița lui Tyler. Măcar aveam informația asta.

Probabil că Alice era exagerat de precaută. Doar nu s-ar fi deranjat cineva să verifice ce grupă de sânge lăsase la locul „accidentului". Și totuși, dacă ar fi arătat prea mult ca un loc al crimei... În fine, m-am gândit că nu avea ce să strice dacă era mai meticuloasă.

— Mai lasă și pentru Bella, am prevenit-o.

S-a răsucit în scaun ca să o văd cum dă ochii peste cap, după care s-a întors și a continuat să planifice.

Jasper și Emmett aveau să aștepte în mașina furată, cu motorul pornit. Avea nevoie de numai două minute și jumătate să intre și să iasă.

Urma să aleagă un hotel aproape de spital pentru ca intervalul de timp să nu dea în niciun fel de bănuit. Pe când decidea asta, a văzut hotelul pe care-l căuta chiar la câteva străzi mai spre sud. Nu chiar locul în care s-ar fi *cazat* ea vreodată, evident, însă numai bun pentru o scenă sângeroasă.

Simțeam de parcă priveam în timp real ce se întâmplă atunci când aleargă la recepție să se cazeze.

Alice intră cu pași mari în holul hotelului modest. Pantofii ei vopsiți maro-roșcat și hanoracul lung legat în jurul taliei par o modă nouă. Recepționera este singură. Ridică privirea, la început nu foarte interesată, după care observă

ce chip incredibil de frumos are Alice. Se uită fascinată la ea și abia dacă bagă de seamă că are mâinile goale.

Dar Alice nu e mulțumită.

Viziunea se reia. Alice este înapoi la spital, iese din banca de sânge cu buzunarele pline cu patru pungi reci, în care se bălăngănește lichid, fără să scoată prea mult zgomot. Face un ocol mic și intră într-o zonă de tratament fără perdele. Acolo doarme o femeie, cu semnele vitale piuind în monitoarele din spatele ei. Are un sac de pânză cu lucrurile personale, lângă care se află o geantă albastră sport. Alice ia geanta și revine în hol. Ocolul nu a însemnat decât două secunde în plus.

Alice se află din nou în holul hotelului. Nu mai poartă hanoracul și are geanta sport agățată de umăr. Recepționera are aceeași reacție întârziată. Imaginea asta nu mai are nimic în neregulă acum. Alice cere două camere, una dublă și una single. Își pune permisul de conducere – al ei, nu unul fals – pe tejghea, împreună cu un card de credit pe numele ei. Vorbește despre cei care o însoțesc, tatăl și fratele ei, care s-au dus să caute o parcare acoperită pentru mașină. Femeia începe să tasteze la computer. Alice își privește încheietura. Nu are nimic acolo.

Viziunea se oprește.

— Jasper, am nevoie de ceasul tău.

El a întins mâna și Alice i-a luat ceasul Breguet de comandă – un cadou de la ea. Jasper nu s-a obosit să întrebe la ce-i trebuie. Era prea obișnuit cu asta. Ceasul îi atârna prea larg pe mână. Îl purta ca pe o brățară largă și arăta perfect. Putea să înceapă o nouă modă.

Viziunea continuă.

Alice se uită la ceasul care i se bălăngănește într-un mod foarte atractiv de încheietură.

— E abia unsprezece fără zece, îi spune ea femeii. Ceasul vostru de acolo merge înainte.

Femeia aprobă absent din cap, scriind la ora rezervării cât îi spusese Alice că era ceasul.

Alice stă nemișcată, așteptând ca recepționera să termine. Îi ia mai mult decât ar fi trebuit, însă nu are ce să facă decât să aștepte.

Într-un final, recepționera îi înmânează două carduri pentru uși și notează numerele. Ambele încep cu cifra 1: 106 și 108.

Viziunea se derulează înapoi.

Alice intră în hol. Recepționera are reacția ei întârziată. Alice cere două camere, una dublă și una single. *La etajul doi, vă rog, dacă nu e prea mare deranjul.* Pune permisul și cardul pe tejghea. Face conversație despre cei care o însoțesc. Recepționera începe să scrie la computer. Alice îi corectează ora. Alice așteaptă.

Recepționera îi înmânează cele două carduri pentru descuiat ușile. Notează numerele: 209 și 211. Alice îi zâmbește și ia cheile. Se mișcă cu viteza obișnuită a unei ființe umane până ajunge la scară.

Intră rapid în ambele camere, lasă geanta sport în prima, aprinde luminile, trage draperiile, pune semnele „Nu deranjați". Cu pungile de sânge în mână, aleargă iute pe holul liber către alt șir de trepte. Nu o vede nimeni. Se oprește pe palierul intermediar. La baza scării se află o ușă care dă afară. Ușa are, de o parte și de alta, câte un set de geamuri, de sus până jos. În preajma ieșirii nu este nimeni.

Alice ia telefonul și sună.

— Claxonează timp de trei secunde.

Un sunet groaznic de claxon se aude din parcare, acoperind traficul intens de pe autostradă (altă autostradă, nu tot cea pe care am închis-o noi).

Alice își dă drumul pe trepte, ghemuită ca o minge de bowling. Se aruncă fix în centrul ferestrei. Sticla aterizează pe trotuar și pe pietriș, ba chiar câteva bucățele ajung până

în parcare. Se creează un model ca niște raze de soare, strălucind în lumina puternică de pe cer. Alice se retrage în umbra ușii și – una câte una – sfâșie pungile de sânge folosind bucăți de sticlă din geam, lăsând urme de sânge pe margini. Aruncă apoi conținutul unei pungi astfel încât să se împrăștie în evantai ca sticla. Pe următoarele două le varsă pe trotuar, lăsându-le să se facă băltoacă și să se îmbibe în beton, după care să curgă pe trotuar.

Claxonul se oprește.

Alice sună din nou.

— Hai să mă iei.

Cayenne-ul apare aproape imediat. Alice o zbughește prin soare să urce rapid pe bancheta din spate, ținând strâns în mână ultima pungă de sânge.

Și apoi m-am întors în prezent cu ea. Alice era mulțumită de cum va decurge partea aceea din șirul de evenimente. Și-a îndreptat atenția către celelalte părți. Nu toate la fel de distractive, însă toate vitale.

— *Distractive*, am pufnit eu.

M-a ignorat.

Se întoarce cu mintea la aeroport. Alege un Chevrolet Suburban alb de la ghișeul de închirieri auto. Nu e la fel cu Cayenne-ul, însă e mare și alb și orice poveste a vreunui martor care nu se potrivea urma să nu fie luată în considerare. Ea nu văzuse niciun martor, însă era din nou meticuloasă.

Alice șofează Cayenne-ul. Se descurcă mai bine cu mirosul decât Jasper și Emmett; deși ei nu mai reprezintă un pericol pentru Bella, mirosul îi arde când respiră. Ne urmează la o distanță constantă din Suburban. Găsește o spălătorie de mașini care se cheamă Deluxe Detail. Plătește cash, și-l avertizează pe băiatul de la ghișeu – care se uită fascinat la fața ei – că nepoata ei a vomitat suc de roșii pe bancheta din spate. Își arată pantofi. Băiatul vrăjit îi promite că mașina va fi ca nouă după ce vor fi terminat. (Nimeni nu se va îndoi de

povestea asta. Temându-se că i se va face rău de la mirosul de vomă, angajatul va respira numai pe gură). Ea spune că o cheamă Mary. Se gândește să-și spele pantofii la toaletă, însă vede că va fi cam degeaba.

Va aștepta o oră să fie gata mașina. Va suna la hotel după ce vor fi trecut cincisprezece minute, ieșind pe ușa din spate și așezându-se la umbră, acolo unde, pe fundalul zgomotelor de aspiratoare și stropitoare, nimeni nu va auzi ce va spune.

Își cere scuze recepționerei, cu glas disperat. O prietenă care a venit în vizită, a avut un accident *oribil* pe scară. Geamul... *sângele*... (Alice abia dacă e coerentă). Da, e la spital cu prietena ei acum. Dar *geamul*! *Sticla!* Ar mai putea să se *rănească* și altcineva. Vă rog, ar trebui împrejmuită zona până când poate fi curățată. Trebuie să închidă – medicii o lasă să intre s-o vadă pe prietena ei. Mulțumesc. Îmi pare așa de rău.

Alice vede că recepționera nu va suna la poliție. Își va suna managerii. Aceștia îi vor spune să se asigure că se curăță peste tot înainte să se mai rănească cineva. Asta va fi povestea pe care o vor spune atunci când vor primi citația: au curățat dovezile pe motive de siguranță. Vor aștepta într-un suspans groaznic procesul care nu va veni niciodată. Va trece un an până vor începe să creadă că au avut un noroc chior.

După ce mașina este curățată, Alice se uită cu atenție pe bancheta din spate. Nu există dovezi vizibile. Îi dă angajatului bacșiș. Alice se urcă în Cayenne și trage adânc aer în piept. Mă rog, mașina nu ar trece un test cu luminol, însă Alice vede că nimeni nu va face un astfel de test.

Jasper și Emmett o urmează până la un mall în centru, în Scottsdale. Parchează Cayenne-ul la etajul al doilea al unei parcări imense. Vor trece patru zile până când paza va raporta un vehicul abandonat.

Alice și Jasper se duc la cumpărături în timp ce Emmett așteaptă în mașina închiriată. Cumpără o pereche de tenișI

dintr-un magazin Gap aglomerat. Nimeni nu se uită la picioarele ei. Plătește cu cash.

Îi cumpără lui Emmett un hanorac subțire cu glugă care să fie pe măsura lui. Cumpără șase sacoșe mari de haine pentru Carlisle, pentru Emmett și pentru mine. Folosește alt act de identitate și alt card de credit decât cele pe care le folosise la hotel. Jasper este hamalul ei.

Într-un final, cumpără patru trolere din seturi diferite. Ea și cu Jasper le trag după ei până la mașina închiriată, unde ea scoate etichetele și le umple pe toate cu hainele nou-nouțe.

Își aruncă pantofii murdari de sânge într-un tomberon în drum spre ieșire.

Gata cu derulatul înapoi sau cu reluatul viziunilor. Totul merge ca uns.

Jasper și Alice îl lasă pe Emmett la aeroport. Ia cu el unul dintre trolere. Arată mai puțin dubios decât în timpul zborului de dimineață.

Se duc să găsească Mercedesul lui Carlisle pe care-l lăsaseră în parcare. Jasper o sărută pe Alice și pornește în lungul drum spre casă.

Imediat băieții pleacă, Alice golește ultima pungă cu sânge pe bancheta din spate și pe podeaua mașinii închiriate. O duce la o spălătorie automată de lângă o benzinărie. Nu face nici pe departe o treabă la fel de bună ca angajații de la spălătoria unde fusese înainte. Urma să primească o amendă la returnarea mașinii.

Avea să plouă când Emmett va ateriza în Seattle, cu numai o jumătate de oră până la apusul soarelui. Va lua un taxi până la feribot. Îi va fi ușor să se strecoare în Puget Sound, abandonând trolerul în apă, după care – înotând și alergând – îi va lua doar treizeci de minute să ajungă acasă. Va lua camioneta Bellei și se va întoarce imediat în Phoenix.

Întorși în prezent, Alice s-a încruntat și a clătinat din cap. Planul acesta avea să dureze prea mult. Camioneta era incredibil de înceată.

Mai aveam doar patru minute până la spital. Bella încă respira încet și uniform la mine în brațe și toți eram încă plini de sânge. Emmett și Jasper continuau să-și țină respirația. Am clipit și am încercat să mă reorientez. Atunci când viziunile lui Alice erau atât de detaliate, era ușor să te desprinzi de prezent. Ea se pricepea mai bine decât mine să treacă dintr-una în alta.

Alice și-a luat din nou telefonul și a format un număr. Înota în hanoracul lui Emmett, iar ceasul lui Jasper i se bălăngănea la încheietură.

— Rose?

În spațiul înghesuit și tăcut, am auzit toți vocea panicată a lui Rosalie.

— Ce se-ntâmplă? Emmett...

— Emmett e *foarte bine*. Am nevoie...

— Unde-i vânătorul?

— Nu mai există niciun vânător.

Rosalie a răsuflat ușurată cu putere.

— Am nevoie să închiriezi o camionetă cu platformă de tractare, i-a cerut Alice. Sau să cumperi una, ce poți face mai repede – ceva care să bage viteză. Încarcă în ea camioneta Bellei și du-te să te întâlnești cu Emmett în Seattle. Zborul lui ajunge la cinci și jumătate.

— Emmett vine acasă? Ce s-a-ntâmplat? De ce trebuie să tractez eu camioneta aia ridicolă?

Pentru un moment scurt, m-am întrebat de ce Alice îl mai trimitea pe Emmett acasă. De ce n-o lăsa pe Rosalie să aducă pur și simplu camioneta aici? Era soluția cea mai evidentă. Și apoi mi-am dat seama că Alice nu o *vedea* pe Rosalie ajutându-ne în felul acela și am simțit cum mă cuprinde un val de amărăciune rece ca gheața. Rosalie alesese deja.

Emmett a vrut să ia telefonul, să o calmeze pe Rose, dar încă nu putea să deschidă gura.

Era uimitor cât de bine se descurcau și el, și Jasper. Am sperat că probabil stimularea suplimentară provocată de luptă încă avea efect asupra lor, să-i ajute să ignore sângele.

— Nu-ți face griji, i-a tăiat-o Alice. Acum doar mă ocup de ultimele detalii. Emmett îți va povesti totul. Anunț-o pe Esme că s-a terminat, însă mai avem ceva treabă. Ar trebui să stea aproape de tatăl Bellei în caz că roșcata...

Rosalie a vorbit pe un ton indiferent.

— Se întoarce după Charlie?

— Nu, nu văd asta, a asigurat-o Alice. Dar mai bine să fim siguri, da? Carlisle o s-o sune imediat ce poate. Grăbește-te, Rose, ai un termen limită.

— Ce răsfățată ești.

Alice a închis telefonul.

Ei bine, măcar Emmett va putea să păstreze toate hainele. Mă bucur. O să arate super în ele.

Emmett a fost mulțumit de apel. Era fericit că va fi cu Rose în doar câteva ore și că ea va afla versiunea lui despre evenimente. Nu avea niciun motiv să menționeze chestia ridicolă cu Jasper. Dacă Alice nu vedea nicio problemă cu roșcata, atunci Rose putea să vină cu el în Phoenix cu mașina după aceea. Sau poate că nu va vrea... A privit chipul palid al Bellei și apoi piciorul ei rupt. L-a cuprins un sentiment profund de afecțiune și îngrijorare fraternă.

Ce copil bun. Rose va trebui să treacă peste chestia asta, a gândit el în sinea lui. *Rapid.*

Alice s-a încruntat. A mai trecut o dată prin toate aranjamentele și s-a uitat la consecințele a sute de alegeri pe care le făcuse. Se vedea la spital, cum ne aducea haine din valize ca să ne schimbăm de cele pline de sânge. Oare prinsese tot? Oare îi scăpase vreun detaliu?

Totul era bine. Sau avea să fie.

— Bine lucrat, Alice, am șoptit aprobator.

Ea a zâmbit.

Jasper a oprit la camera de gardă, păstrând distanța de videocamera de supraveghere, căutând după umbra de care aveam nevoie.

M-am asigurat că o țin bine pe Bella în brațe și m-am pregătit să trec prin toate astea pentru prima oară.

Capitolul 28

Trei conversații

Doctorul Sadarangani, prietenul lui Carlisle, chiar a făcut treaba să meargă mai repede. Carlisle i-a trimis un mesaj pe pager în timp ce aduceau o targă pentru Bella. A durat doar câteva minute până când Sadarangani a conectat-o pe Bella la prima transfuzie de sânge. Odată ce a început să primească sânge, Carlisle s-a relaxat. Era destul de sigur că toate celelalte erau în ordine.

Mie nu-mi era la fel de ușor să fiu calm. Bineînțeles că aveam încredere în Carlisle, iar Sadarangani părea competent. Le puteam citi în minte evaluarea cinstită a stării ei. Am auzit mirarea lui Sadarangani și a celorlalți medici din echipa lui când au inspectat sutura perfectă a rănilor Bellei și fixarea impecabilă a piciorului, efectuate la locul accidentului. L-am auzit pe Sadarangani în spatele ușilor închise, fermecându-și colegii cu povești despre faptele de vitejie ale doctorului Cullen în spitalul municipal din Baltimore unde lucraseră împreună cu paisprezece ani în urmă. Am auzit surpriza pe care și-a verbalizat-o cu privire la aspectul fizic neschimbat al lui Carlisle și suspiciunile sale nerostite că acesta experimentase chirurgia plastică, deși tata le spusese că aerul rece și umed al Pacificului de nord-vest era o fântână naturală a tinereții. Era destul de optimist în privința stării Bellei ca să-l implore pe Carlisle să se uite la câțiva pacienți nediagnosticați de-ai lui, declarându-le rezidenților săi că nu aveau să vadă niciodată un diagnostician mai bun

decât doctorul Cullen. Și Carlisle era suficient de încrezător în starea Bellei, așa că a fost de acord să meargă să-i ajute pe ceilalți.

Dar pentru ei nu era o problemă de viață și de moarte așa cum era pentru mine. Pe targa aceea era viața *mea*. Viața mea, palidă și inconștientă, acoperită de tuburi, leucoplast și ghips. Mi-am ținut firea cât de bine am putut.

Ca medic curant, Sadarangani a fost cel care l-a sunat pe Charlie și asta a fost dureros de ascultat. Carlisle a preluat repede conversația și i-a explicat varianta fictivă despre motivele pentru care ne aflam amândoi acolo, cât mai succint posibil, l-a asigurat pe Charlie că totul era sub control și i-a promis că va reveni cu mai multe informații. Puteam să aud panica din vocea lui Charlie și eram sigur că nici el nu era mai convins decât mine.

N-a durat mult până când Bella a fost declarată în stare stabilă și dusă într-o rezervă. Alice nici măcar nu se întorsese de la treburile ei.

Sângele nou care pulsa prin corpul Bellei i-a modificat mirosul într-un mod pe care ar fi trebuit să-l anticipez, dar care m-a luat prin surprindere. Deși eram conștient că setea și durerea mi se mai domoliseră, schimbarea nu mi-a plăcut. Sângele acela ciudat părea un intrus, ceva străin. Nu făcea parte din ea și mi-a displăcut intruziunea, oricât de irațional era. Mirosul ei avea să-i revină în doar douăzeci și patru de ore, înainte ca să se fi trezit. Dar avea să dureze săptămâni până când avea să-l înlocuiască pe cel pe care-l pierduse. În ciuda acestui fapt, schimbarea temporară era un memento prea puternic al faptului că, la un moment dat din viitor, mirosul care mă ademenise atât de mult timp avea să dispară din viața mea pentru totdeauna.

Tot ce se putea face se făcuse. Acum nu ne mai rămânea decât să așteptăm.

În cursul așteptării interminabile, prea puține lucruri m-au ținut ocupat. Am pus-o la curent pe Esme. Alice s-a întors, dar a plecat repede când a văzut că preferam să fiu singur. M-am uitat în gol pe fereastra dinspre est, care dădea spre o stradă animată și câțiva zgârie-nori modești. Am ascultat ritmul uniform al inimii Bellei ca să nu o iau razna de tot.

Câteva conversații au avut însă o importanță deosebită pentru mine.

Carlisle a așteptat până a fost în rezerva Bellei alături de mine ca să-l sune din nou pe Charlie. Știa că aveam să ascult.

— Bună, Charlie.

— Carlisle? Ce se-ntâmplă?

— I-au făcut o transfuzie și un RMN. Lucrurile arată bine până acum. Nu par să fie și alte răni interne pe care să le fi trecut cu vederea.

— Pot să vorbesc cu ea?

— O țin sedată o vreme. E perfect normal. Ar avea dureri prea mari dacă ar fi trează. Am tresărit când Carlisle a continuat: Are nevoie de câteva zile să se vindece.

— Și ești sigur că *totul* e-n regulă?

— Îți promit, Charlie. O să-ți spun în momentul în care apare ceva de care să-ți faci griji. Bella chiar va fi bine. O să meargă în cârje o vreme, dar în rest, totul va reveni la normal.

— Mulțumesc, Carlisle. Mă bucur că ai fost acolo.

— Și eu mă bucur.

— Știu că-i un deranj foarte mare...

— Nici vorbă, Charlie. Mă bucur să pot sta cu Bella până e gata să vină acasă.

— Recunosc că asta mă face să mă simt mai bine. O să... o să rămână și Edward? Mă refer la școală și toate celelalte...

— A vorbit deja cu profesorii, a spus Carlisle, deși Alice era cea care urma să se ocupe de toate, și îl lasă să studieze de la distanță. El o să țină și evidența lecțiilor pentru Bella,

deși sunt sigur că profesorii vor fi mai îngăduitori în cazul ei. Carlisle a coborât vocea puțin. Să știi că e distrus cu privire la tot ce s-a-ntâmplat.

— Nu sunt sigur că înțeleg. El... Edward te-a convins să mergeți până în Phoenix?

— Da. A fost foarte îngrijorat când a plecat Bella. Se simțea responsabil. Credea că trebuie să îndrepte lucrurile.

— Totuși, ce s-a *întâmplat*? a întrebat Charlie, părând bulversat. Totul părea normal, dar în secunda următoare Bella a început să țipe că-l place pe băiatul tău și că asta-i o problemă, și apoi fuge în toiul nopții! Tu ai obținut vreo informație coerentă de la copilul tău?

— Da, am avut timp să discutăm totul pe drum încoace. Bănuiesc că Edward i-a spus Bellei cât de mult ține la ea. Mi-a spus că la început a părut fericită, dar apoi ceva a început în mod evident s-o deranjeze. S-a supărat și a vrut să plece acasă. Când au ajuns acolo, ea i-a spus să plece.

— Da, am fost acolo când s-a întâmplat.

— Edward tot nu înțelege despre ce a fost vorba. Nu au avut ocazia să vorbească înainte de...

Charlie a oftat.

— Partea aia o înțeleg. Sunt niște chestii complicate legate de mama ei. Cred că a reacționat un pic exagerat.

— Sunt sigur că a avut motivele ei.

Charlie și-a dres glasul stânjenit.

— Dar tu ce părere ai despre asta, Carlisle? Adică, sunt doar niște adolescenți. Nu-i puțin cam prea... pasională treaba asta?

Carlisle a râs discret.

— Tu nu-ți amintești cum era la șaptesprezece ani?

— Nu chiar, nu.

Carlisle a râs din nou.

— Dar îți amintești de prima dată când te-ai îndrăgostit?

Charlie a tăcut un minut.

— Da, îmi aduc aminte. Cam greu de uitat asta.

— Așa este. Carlisle a oftat. Îmi pare rău, Charlie. Dacă nu am fi venit aici, ea n-ar fi fost pe scara aia de la bun început.

— Nu, nu, nu începe cu *asta*, Carlisle. Dacă n-ați fi fost acolo, ar fi căzut oricum prin vreo fereastră pe undeva. Și nu ar fi fost așa de norocoasă să fii tu pe aproape.

— Eu doar mă bucur că e în siguranță acum.

— Înnebunesc că nu sunt și eu acolo.

— Aș fi bucuros să îți fac o rezervare la avion...

— Nu, nu asta-i problema. Charlie a oftat. Știi că nu avem prea multe infracțiuni serioase aici, dar atacul acela urât de astă-vară a ajuns în sfârșit la proces. Și dacă nu sunt aici să depun mărturie, o să fie un avantaj pentru apărare.

— Desigur, Charlie. Nu ai de ce să-ți faci griji. Fă-ți treaba, trimite răufăcătorul la închisoare, și eu o să mă asigur că Bella se întoarce la tine teafără cât mai curând.

— Nu cred că aș reuși să rămân întreg la minte dacă n-ai fi tu acolo. Deci mulțumesc din nou. O trimit pe Renée acolo. În orice caz, Bella probabil s-ar bucura mai mult de prezența ei.

— E o idee minunată. Sunt încântat să am ocazia de a o cunoaște pe mama Bellei.

— Te avertizez, o să facă o grămadă de zarvă.

— Cu siguranță e dreptul ei ca mamă.

— Mulțumesc din nou, Carlisle. Mulțumesc că ai grijă de fata mea.

— Desigur, Charlie.

Carlisle a mai rămas cu mine doar câteva clipe după ce a închis. Mereu îi era greu să stea liniștit într-un spital plin cu oameni suferinzi. Faptul că el nu avea nicio îngrijorare s-o lase pe Bella singură ar fi trebuit să mă facă să mă simt mai bine. Dar nu m-am simțit.

Următoarea întâmplare semnificativă a fost sosirea mamei Bellei. Era aproape miezul nopții când Alice m-a

anunțat că Renée avea să ajungă în rezerva Bellei în cincisprezece minute.

Am încercat să mă curăț puțin în baia alăturată. Alice ne adusese tuturor haine noi, așa că măcar nu arătam macabru. Din fericire, până când m-am gândit să verific, ochii îmi reveniseră la normal, un ocru-închis. Desigur, un cerc roșu micuț nu ar fi fost vizibil în toată nebunia aceea, dar nu voiam să-l văd nici eu.

După ce am terminat cu asta, m-am întors la gândurile mele negre. M-am întrebat dacă, spre deosebire de Charlie, mama Bellei avea să mă considere pe mine vinovat. Dacă vreunul dintre ei ar fi știut adevărata poveste...

Tristețea mi-a fost întreruptă brusc de ceva neașteptat. Ceva ce nu mai auzisem niciodată, ceva foarte rar: o voce atât de limpede și de puternică, încât pentru o secundă m-am gândit că cineva intrase în rezervă fără ca eu să observ.

Fiica mea. Vă rog, să mă ajute cineva. Unde mă duc? Fetița mea...

Următorul meu gând a fost că cineva țipa sau striga în holul spitalului de la parter – acolo părea să se afle vocea, acum că mă concentram la ea –, dar nimeni nu observase agitația.

Cu toate acestea, observaseră altceva.

O femeie, de vreo treizeci de ani, poate mai în vârstă. Drăguță, însă vădit răvășită. Spaima îi era evidentă, sărea imediat în ochi, deși stătea liniștită într-un colț, să nu deranjeze pe nimeni, arătând nesigură. Câteva infirmiere și două asistente, care sigur erau ocupate, s-au oprit să vadă de ce are nevoie.

Am înțeles imediat că era mama Bellei. O văzusem în mintea lui Charlie și semăna extrem de bine cu fiica ei. Crezusem că Charlie și-o amintise de când era tânără, dar se putea să fi fost și o amintire mai recentă. Renée nu îmbătrânise mult. Am presupus că ea și cu Bella fuseseră des luate drept surori.

— O caut pe fiica mea. A fost adusă în după-amiaza asta. A avut un accident. A căzut printr-o fereastră...

Vocea fizică a lui Renée era perfect normală, similară, dar cu un timbru mai înalt decât a Bellei. Vocea ei mentală însă era stridentă.

Era fascinant să observ cum răspundeau celelalte minți. Nimeni nu părea să remarce transmisia mentală răsunătoare, însă toată lumea se simțea datoare s-o ajute. Cumva, îi depistau nevoia și erau incapabili s-o ignore. Am ascultat, fascinat de comunicarea dintre mintea ei și a celorlalți. O infirmieră și o asistentă au condus-o pe coridoare, cărându-i micuța geantă de voiaj, dornici s-o ajute.

Mi-am amintit de ipotezele mele despre mama Bellei – curiozitatea de a înțelege ce fel de minte se combinase cu a lui Charlie pentru a crea pe cineva atât de diferit și de neobișnuit ca Bella.

Renée era opusul lui Charlie. M-am întrebat dacă asta fusese ceea ce îi adusese împreună de la bun început.

Înconjurată de un număr inutil de ghizi, lui Renée nu i-a luat mult timp să găsească rezerva Bellei. Pe drum i s-a mai adăugat o escortă: asistenta desemnată cu rezerva Bellei, care a fost imediat atrasă de insistența ei.

Pentru un moment, mi-am imaginat-o pe Renée ca vampir. Oare gândurile ei ar fi țipat așa sonor la toată lumea, imposibil de evitat? Nu-mi imaginam că ar fi devenit foarte populară. M-am trezit zâmbind la gândul acela – complet distras și neatent.

Renée a intrat în rezervă în viteză, trântindu-și geanta pe jos la ușă, cu asistenta chiar pe urmele ei. La început, nu m-a remarcat sprijinit de fereastră, având ochi doar pentru fiica ei. Bella zăcea nemișcată, cu vânătăi pe toată fața. Avea capul înfășurat în bandaje – deși Carlisle reușise să-i împiedice să-i radă părul –, iar tuburi și monitoare erau conectate peste tot.

Piciorul rupt era prins în ghips de la degete până la coapsă și era ridicat pe un suport din spumă cu o formă specială.

Bella, vai, scumpo, uită-te la tine. Vai nu.

Altă asemănare cu Bella – sângele lui Renée era dulce. Nu în același fel ca al Bellei. Al lui Renée era prea dulce, aproape grețos. Era o aromă interesantă, deși nu întru totul atrăgătoare. Nu remarcasem niciodată ceva ieșit din comun la mirosul lui Charlie, dar în combinație cu al lui Renée se transformase în ceva puternic.

— E sedată, a spus asistenta imediat ce Renée s-a apropiat de pat, cu mâna întinsă. O să fie inconștientă o vreme, dar o să poți vorbi cu ea în câteva zile.

— Pot s-o ating?

Era o șoaptă și un țipăt.

— Sigur, uite, poți s-o mângâi pe brat aici, dacă vrei, doar să fii atentă.

Renée s-a apropiat de fiica ei și a pus, cu grijă, două degete pe antebrațul Bellei. Pe obraji au început să-i curgă lacrimi și asistenta a cuprins-o cu un braț într-o îmbrățișare maternă. Îmi venea greu să stau pe loc. Și eu voiam s-o consolez.

Îmi pare așa de rău, scumpo. Îmi pare tare, tare rău.

— Gata, gata, drăguță. O să fie bine, da? Doctorul acela frumușel a făcut cele mai îngrijite suturi pe care le-am văzut vreodată. Nu trebuie să plângi, drăguță. Hai să stai jos aici, să te liniștești puțin. Pun pariu că a fost un zbor lung. Ai venit din Georgia?

Renée și-a tras nasul.

— Din Florida.

— Sigur ești epuizată. Fiica ta nu se duce nicăieri și nici n-o să mai facă vreo cascadorie acum. De ce nu-ncerci să dormi puțin, drăguță?

Renée s-a lăsat condusă spre fotoliul albastru din vinil din colțul camerei.

— Ai nevoie de ceva? Avem niște produse de toaletă la recepție dacă vrei să te împrospătezi puțin, a propus asistenta.

Era genul de bunică, cu păr negru și grizonant strâns în coc pe creștetul capului. Pe ecusonul ei scria „Gloria". O cunoscusem mai devreme și n-o băgasem prea mult în seamă, dar acum m-am trezit că simt afecțiune față de ea. Oare din cauza amabilității ei, sau reacționam la aprecierea lui Renée? Ce lucru ciudat era să fiu în preajma cuiva care își proiecta – inconștient, se părea – gândurile în acest mod. Am presupus că semăna puțin cu Jasper, deși era în formă brută și nesofisticată prin comparație cu el. Și nu era proiecție emoțională, cu siguranță erau gândurile ei. Doar eu eram conștient că le aud.

Asta mi-a oferit o altă perspectivă cu privire la cum trebuie să fi fost viața Bellei cu mama ei. Nici nu era de mirare că fusese atât de protectoare, de grijulie. Nu era de mirare că renunțase la copilărie, ca să aibă grijă de femeia asta.

— Am lucrurile mele.

Renée a arătat din cap înspre valijoara rămasă lângă ușă.

Mă simțeam un pic ca proverbialul elefant din cameră. Niciuna dintre femei nu mă remarcase, deși eram destul de evident. Luminile erau diminuate pe timpul nopții, dar era încă suficientă lumină pentru ca asistentele să-și facă treaba.

Am decis să-mi anunț prezența.

— Dați-mi voie să vă aduc eu geanta.

M-am mișcat repede și i-am pus bagajul pe o noptieră mică așezată lângă fotoliu.

La fel ca și Charlie, prima reacție a lui Renée a fost un impuls neașteptat de frică și adrenalină. L-a înăbușit repede, punând totul pe seama oboselii și a faptului că mișcarea mea neașteptată o speriase.

Sunt așa de sperioasă. Dar cine o fi el? Ăă, hmm. O fi doctorul cel frumușel? Pare prea tânăr.

— Ah, bună, fiule, a spus Gloria, pe un ton un pic dezaprobator; ea se obișnuise deja cu prezența mea și a lui Carlisle. Credeam că ai plecat acasă.

— Tata m-a rugat să stau cu ochii pe Bella cât timp îl ajută pe domnul doctor Sadarangani. Mi-a lăsat niște indicații cu privire la ce anume să fiu atent.

Folosisem pretextul ăsta de mai multe ori azi. Îl spuneam de fiecare dată cu absolută convingere, iar asistentele nu mai protestau.

— Încă lucrează? O să adoarmă în picioare.

Bineînțeles, Sadarangani plecase acasă cu mult timp în urmă, dar îi făcuse cunoștință lui Carlisle cu hematologul din tura de noapte și tata mai consulta niște cazuri dificile.

Mama Bellei radia confuzie, așa că Gloria a intervenit să facă prezentările.

— El este fiul doctorului Cullen. Domnul doctor Cullen i-a salvat viața fiicei tale.

— Tu ești Edward, și-a dat seama Renée.

El e iubitul? Măiculiță. Bella n-are nicio șansă să-i reziste.

— Am doar fotoliul acela, dragule, a spus Gloria, și cred că doamna Dwyer are nevoie de el mai mult decât tine.

— Bineînțeles. Eu am dormit mai devreme. Mă simt foarte bine în picioare.

— E foarte târziu...

Vreau să vorbesc cu el.

— E în regulă, a spus Renée cu voce tare. Aș vrea să aflu mai mult despre accident, dacă se poate. Nu vom face gălăgie *deloc*.

Îmi venea să râd, auzind asta.

— Bine atunci. O să-mi fac vizitele și vin să vă verific mai târziu. Încearcă să te odihnești puțin, drăguță.

I-am zâmbit cât de călduros am putut și asistenta s-a mai înmuiat puțin.

Săracul puști. E foarte îngrijorat. Nu face rău nimănui dacă rămâne, mai ales că e și mama ei aici.

M-am dus către Renée și am întins mâna. Ea mi-a strâns-o slab, fără să se ridice, epuizată. S-a tras înapoi puțin când a simțit răceala. A cuprins-o un ecou al valului de adrenalină de mai devreme.

— Ah, îmi cer scuze, aerul condiționat e dat la maximum aici. Eu sunt Edward Cullen. Îmi pare bine să vă cunosc, doamnă Dwyer, mi-aș fi dorit să fie în împrejurări mai bune.

Pare foarte matur. Aprobarea ei a umplut camera.

— Te rog, spune-mi Renée, a zis ea în mod automat. Îmi... îmi pare rău, nu sunt în apele mele.

Vai de mine, ce arătos e.

— Bineînțeles că nu. Ar trebui să vă odihniți, cum a spus asistenta.

— Nu, a obiectat încet Renée – cu vocea fizică cel puțin. Te superi dacă vorbești cu mine câteva minute?

— Sigur că nu, am răspuns eu. Sunt sigur că aveți o mie de întrebări.

Am ridicat scaunul din plastic de lângă patul Bellei și l-am dus mai aproape de Renée.

— Nu mi-a spus despre tine, a anunțat Renée.

Gândurile ei vibrau ofensate.

— Îmi... îmi pare rău. Nu ieșeam... împreună de mult timp.

Ea a încuviințat din cap, apoi a oftat.

— Cred că e vina mea. Lucrurile au fost stresante cu programul lui Phil și, ei bine, nici eu n-am fost o ascultătoare prea bună.

— Sunt sigur că v-ar fi spus mai devreme. Apoi, văzând-o așa de plină de îndoieli, am mințit. Nici eu nu le-am spus părinților mei o vreme. Cred că niciunul dintre noi nu a vrut să cobească vorbind despre asta prea devreme. E un pic prostesc.

Renée a zâmbit. *Ce dulce.*

— Nu e prostesc.

I-am zâmbit și eu.

Ce zâmbet fermecător. Of, sper că nu se joacă cu ea.

M-am trezit că mă chinui s-o asigur de contrariu.

— Îmi pare foarte rău de accident. Mă simt groaznic de responsabil și aș face orice să îndrept lucrurile. Dacă aș putea schimba locul cu ea, aș face-o.

Spuneam doar adevărul.

S-a întins să mă bată ușor pe braț. M-am bucurat că mâneca era suficient de groasă ca să-mi ascundă temperatura pielii.

— Nu-i vina ta, Edward.

Mi-am dorit să fi avut dreptate.

— Charlie mi-a spus o parte din poveste, dar era destul de tulburat, a urmat ea.

— Cred că toți am fost. Și Bella.

M-am gândit la seara aceea, care începuse atât de nevinovat, cu plăcere și fericire. Cât de repede scăpase totul de sub control! Mă simțeam de parcă încercam și acum să pricep tot ce se întâmplase.

— Asta-i din vina mea, a spus Renée, brusc nefericită. Cred că am stricat-o pe fata mea. Faptul că a fugit din cauză că ține la tine – asta-i numai vina mea.

— Nu, vă rog să nu credeți asta.

Știam cât o duruse pe Bella să-i spună lucrurile acelea lui Charlie. Îmi puteam imagina cum s-ar fi simțit dacă ar fi aflat că mama ei își asumă vina.

— Bella e o persoană cu o voință foarte puternică, am urmat. Face doar ce vrea *ea*. În orice caz, poate că avea doar nevoie de puțin soare.

Renée a zâmbit un pic auzind asta.

— Poate.

— Voiați să aflați cum s-a petrecut accidentul?

— Nu, i-am spus și asistentei. Bella a căzut pe niște trepte, nu-i așa neobișnuit. (Era uimitor cât de ușor acceptau părinții ei povestea asta.) Fereastra a fost un ghinion.

— Cam așa ceva.

— Voiam doar să te cunosc puțin. Bella nu s-ar fi purtat așa, dacă sentimentele i-ar fi fost indiferente. Ea n-a mai ținut niciodată la cineva în mod serios. Nu sunt sigură că știe ce să facă.

I-am zâmbit din nou.

— Nici eu nu prea știu.

Cum să nu, frumosule, a gândit ea sceptică. *E foarte priceput la vorbe.*

— Poartă-te frumos cu fetița mea, mi-a ordonat pe un ton mai hotărât. Ea simte lucrurile foarte profund.

— Vă promit că nu voi face niciodată ceva care s-o rănească.

Am rostit cuvintele și vorbeam serios – aș fi dat orice ca Bella să fie fericită și în siguranță –, dar nu eram sigur că erau adevărate. Pentru că... ce ar fi rănit-o pe Bella mai tare? Nu puteam scăpa de răspunsul cel mai sincer.

Sâmburi de rodie și lumea umbrelor mele. Oare nu tocmai fusesem martor la cât de groaznic de rău putea să-i facă Bellei lumea mea? Și zăcea acolo, rănită, din cauza ei.

Cu siguranță, să rămân lângă ea însemna s-o rănesc în cel mai groaznic mod posibil.

Hmm, crede că vorbește serios. Ei bine, oamenii sunt dezamăgiți în dragoste, dar apoi își revin. Face parte din viață. Apoi s-a gândit la fața lui Charlie și s-a simțit jenată. *Nu pot să gândesc, sunt foarte obosită. Totul o să aibă mai mult sens mâine-dimineață.*

— Ar trebui să dormiți. E foarte târziu în Florida.

Puteam auzi cât de distorsionată îmi era vocea de durere, dar ea nu mi-o cunoștea așa bine ca să-și dea seama.

A încuviințat din cap, cu ochii aproape închizându-se.

— Mă trezești dacă are nevoie de ceva?

— Sigur că da.

S-a cuibărit în fotoliul ei incomod și a adormit pe loc.

Mi-am mutat din nou scaunul lângă patul Bellei. Era ciudat s-o văd atât de nemișcată în somn. Mai mult decât orice doream să o aud mormăind ceva din visele ei. M-am întrebat dacă eram și eu acolo cu ea, în întuneric. Nu știam dacă aveam dreptul să sper că eram.

*

În timp ce le ascultam pe ea și pe mama ei respirând, m-am gândit la Alice pentru prima dată de când mă lăsase singur. Nu îi stătea în fire să-mi acorde atât de mult spațiu, indiferent cât de disperată îmi era starea mentală. Mi-am dat seama că mă așteptam de ceva vreme să vină să vadă ce facem. Și nu putea fi decât un singur motiv pentru care mă evitase până acum.

Avusesem suficient timp să procesez evenimentele zilei, dar *nu o făcusem*. Doar mă uitasem la Bella și îmi dorisem fără succes ca eu să fi făcut mai multe, să fi fost mai bun. Să fi ales varianta corectă și să mă fi ținut de ea înainte ca acest coșmar să o atingă.

Mi-am dat seama acum că mai aveam ceva de făcut. Știam că va fi dureros, dar nu și *suficient* de dureros. Meritam și mai rău. Nu voiam s-o las pe Bella, însă aici nu era locul potrivit. Trebuia s-o sun pe Alice. Nu eram sigur unde se dusese să se ascundă de mine.

Am ieșit pe coridor – trezind interesul celor două asistente, care se întrebaseră dacă aveam să ies vreodată din rezerva Bellei – și înainte să bag mâna în buzunar după telefon, am auzit gândurile lui Alice urcând pe scară. Am ieșit la timp să mă întâlnesc cu ea în casa scărilor.

Avea ceva în mâini, un obiect mic și negru, înfășurat într-un cablu negru și subțire, și îl ținea de parcă își dorea

să-l sfărâme în mâini ca să-l distrugă. O parte din mine era surprinsă că n-o făcuse deja.

— *Am purtat conversația asta cu tine de peste trei sute de ori, dar nu am reușit deloc să te conving.*

— Nu, nu poți. Am nevoie să o văd.

— *Să cădem de acord că nu suntem de acord. Dar poftim.*

Mi-a întins videocamera și mi-am dat seama că se bucura să scape de ea. Am luat-o fără tragere de inimă. O simțeam neagră și grea în mână.

— *Du-te undeva unde să fii singur.*

Am aprobat din cap. Era un sfat bun.

— *O s-o supraveghez eu pe Bella. Nu-i necesar, dar știu că asta te va face să te simți mai bine.*

— Mulțumesc.

Alice a plecat pe ușa care dădea spre coridor.

M-am plimbat pe holurile liniștite, la ora asta din noapte, dar nu pustii. M-am gândit să mă ascund într-o rezervă goală, dar nu mi se părea un loc suficient de izolat. Am coborât la recepție și am ieșit din spital. Mă simțeam mai singur acolo, dar încă vedeam pe câte un agent de pază făcând rondul. Atât timp cât mergeam cu un scop aparent, nu mă băgau în seamă, dar dacă zăboveam pe acolo, ar fi venit cu certitudine să mă ia la întrebări.

Căutam o bulă de spațiu pustiu și m-am simțit ușurat să găsesc o zonă goală de orice gânduri omenești chiar vizavi de aleea de acces circulară.

Mi s-a părut o ironie a sorții că acea clădire pustie era capela spitalului, luminată și descuiată, în ciuda orei târzii. Știam că locul acela l-ar fi alinat pe Carlisle, dar eu eram destul de sigur că nimic nu mă putea ajuta acum pe mine.

Din interior nu am găsit o posibilitate să încui ușa, așa că m-am dus până în fața încăperii, cât mai departe de intrare. În loc de strane erau scaune din lemn pliante. Am tras unul la perete, în umbra orgii.

Alice îmi lăsase niște căști. Le-am băgat în urechi.

Am închis ochii și am tras aer în piept. După ce aveam să văd asta, avea să-mi rămână în minte pentru totdeauna. Nu aveam cum să mai scap de ea. Părea corect. Bella o trăise. Eu doar trebuia să privesc.

Am deschis ochii și am apăsat butonul de pornire al videocamerei. Ecranul avea diagonala de numai cinci centimetri. Nu știam dacă să fiu recunoscător pentru asta sau dacă meritam să văd totul la o dimensiune mult mai mare.

Filmul a început cu un prim-plan al feței vânătorului. James – numele era prea benign pentru ce era el. Mi-a zâmbit și am știut că asta era ceea ce voia să facă – să-mi zâmbească *mie*. Toate astea erau pentru mine. Ce urma avea să fie o conversație între noi doi. Unilaterală, dar în tot ceea ce avea să se întâmple, nu Bella era subiectul. Eu eram.

— Salut, a spus el cu o voce plăcută. Bun venit la spectacol. Sper să-ți facă plăcere ce am pregătit pentru tine. Îmi pare rău că-i un pic grăbit, un pic improvizat. Cine ar fi ghicit că-mi va lua doar câteva zile să câștig? Înainte să se ridice cortina, ca să zic așa, aș vrea să-ți aduc aminte că toate astea sunt doar din vina ta. Dacă nu te-ai fi pus în calea mea, totul s-ar fi terminat repede. Dar așa e mai distractiv, nu? Din nou, sper să-ți facă plăcere!

Ecranul s-a înnegrit, apoi a început o „scenă" nouă. Am recunoscut unghiul camerei video. Era așezată pe televizor, orientată spre peretele lung de oglinzi. Vânătorul tocmai se îndepărta. Viteza lui, când a țâșnit spre partea dreaptă îndepărtată a imaginii, a fost aproape invizibilă pentru videocameră – doar un pâlpâit insesizabil a fost înregistrat. El s-a așezat acolo lângă ieșirea de urgență, încremenit, cu o mână întinsă. În mâna aceea avea un dreptunghi negru. O telecomandă. Avea capul ușor lăsat într-o parte, ascultând. A auzit ceva, un sunet prea îndepărtat să poată fi înregistrat, apoi a zâmbit direct spre obiectiv. Spre mine.

Atunci am auzit-o și eu. Alergând, împleticindu-se. Gâfâind. S-a deschis o ușă, apoi a urmat un moment de tăcere.

Vânătorul a ridicat telecomanda și a apăsat un buton.

Mai tare decât orice altceva până atunci, din difuzoarele puse chiar sub camera video, s-a auzit vocea mamei Bellei strigând panicată.

— Bella? Bella?

În camera cealaltă, pașii alergau din nou.

— Bella, m-ai speriat! a spus Renée.

Bella a năvălit în cameră, panicată, căutând cu privirea.

— Să nu mai faci asta niciodată, a continuat Renée râzând.

Bella s-a întors când a auzit sunetul vocii mamei ei; era cu fața la mine acum, cu ochii fixați într-un punct aflat dedesubtul videocamerei. Am privit-o când și-a dat seama în sfârșit. Nu înțelesese în întregime trucul, dar am văzut că începea să se simtă ușurată. Mama ei nu era în pericol.

Difuzoarele au amuțit. Bella s-a mișcat fără tragere de inimă. Nu voia să vadă, dar știa că el era acolo. A înțepenit când l-a găsit cu privirea, așteptând-o nemișcat. O vedeam pe Bella doar din profil, dar pe el l-am văzut clar când i-a zâmbit.

S-a apropiat, și eu a trebuit să-mi relaxez degetele. Mai aveam puțin și zdrobeam videocamera. A trecut de Bella și s-a dus până la televizor, unde a pus telecomanda jos. Când a făcut asta, s-a uitat în obiectiv și mi-a făcut cu ochiul. Apoi s-a întors cu fața spre ea. În felul acesta el era filmat doar din spate, însă o vedeam perfect pe Bella. Videocamera era astfel orientată că nu puteam să-l văd în oglinzi. Probabil că fusese o greșeală din partea lui. Mi-am imaginat că își dorise să-i văd prestația.

— Îmi pare rău, Bella, dar nu-i mai bine că mama ta nu a fost cu adevărat implicată în asta?

Bella l-a privit cu o expresie stranie, aproape relaxată.

— Ba da.

— Nu pari supărată că te-am păcălit.

— Nu sunt.

Tonul ei era sincer.

Vânătorul a ezitat o secundă.

— Ce curios. Chiar vorbești serios.

Și-a lăsat capul într-o parte, dar puteam doar să-i ghicesc expresia.

— Un lucru trebuie să recunosc: voi oamenii puteți fi foarte interesanți. Cred că pot să spun asta, pentru că v-am observat. Incredibil – unii dintre voi nu aveți deloc simț de autoconservare.

S-a aplecat spre ea, de parcă aștepta un răspuns, dar Bella n-a spus nimic. Ochii îi erau opaci, nu dădea nimic de înțeles.

— Bănuiesc că o să-mi spui că iubitul tău te va răzbuna? a întrebat el tachinând-o.

Tachinarea nu era pentru ea.

— Nu, nu cred, a răspuns Bella încetișor. Cel puțin, așa i-am cerut eu.

— Și el ce-a răspuns când i-ai zis asta?

— Nu știu. I-am lăsat o scrisoare.

Și te rog, te implor, nu veni după el, scrisese ea în scrisoarea aceea. *Te iubesc. Iartă-mă.*

Bella vorbea foarte calm. Asta a părut să-l deranjeze pe vânător, pentru că i-a răspuns cu o voce mai aspră, cu un timbru aproape amenințător.

— Ce romantic. Sarcasmul era palpabil. O ultimă scrisoare. Și crezi că o să te ia în seamă?

Era imposibil să-i citești ceva în privire, dar fața îi era calmă când a spus:

— Așa sper.

Te rog, este singurul lucru pe care ți-l pot cere acum, scrisese ea. *De dragul meu.*

— Hmm. Păi atunci sperăm chestii diferite.

Vocea i-a devenit ursuză. Calmul Bellei strica toată scena pe care o planificase.

— Vezi tu, toată treaba asta a fost un pic cam ușoară, cam rapidă. Să fiu sincer, sunt dezamăgit. Mă așteptasem la o provocare mai mare. Și la urma urmei nu am avut nevoie decât de un pic de noroc.

Expresia Bellei era răbdătoare acum, ca a unui părinte care știe că relatarea copilului ei va fi lungă și încâlcită, dar e hotărât să-i facă pe plac.

Vânătorul a continuat pe un ton și mai sever:

— Când Victoria nu a putut să-i vină de hac tatălui tău, i-am cerut să afle câteva chestii despre tine. Nu avea niciun rost să te urmăresc pe toată planeta, când puteam să te aștept comod într-un loc pe care-l alesesem chiar eu...

A continuat, străduindu-se să vorbească lent și pe un ton arogant, dar îi simțeam nuanța de frustrare din voce. A început să vorbească mai repede. Bella nu a reacționat. A așteptat, răbdătoare și politicoasă. Era evident că asta îl scotea din sărite.

M-am gândit puțin la modul în care o găsise el – nu fusese timp pentru nimic altceva în afară de acțiune –, dar acum avea sens. Nu m-a surprins nimic. Am tresărit puțin când am priceput că zborul nostru spre Phoenix îi declanșase ultima mișcare. Era însă doar una dintr-o mie de greșeli ce-mi apăsau conștiința.

Și-a continuat monologul – mă întreb dacă se gândise că aveam să fiu impresionat? –, iar eu am încercat să mă pregătesc pentru ce urma să se întâmple.

— Foarte ușor, să știi, a concluzionat el. Nu chiar la nivelul standardelor mele. De aceea sper că te înșeli în privința prietenului tău. Edward parcă, nu?

Era absurd să pretindă că-mi uitase numele. Nu-l putea uita, așa cum nici eu n-aveam să-l uit niciodată pe al lui.

Bella nu i-a răspuns. Acum părea un pic nedumerită, de parcă nu înțelegea rostul. Nu-și dăduse seama că spectacolul nu era pentru ea.

— Te-ar deranja foarte tare dacă i-aș lăsa și eu o scrisorică lui Edward al tău?

Vânătorul a păşit înapoi până a ieşit din cadru. Imaginea s-a apropiat foarte tare de fața Bellei.

Expresia ei îmi era perfect clară. Începea să priceapă. Știuse că avea de gând s-o omoare. Dar nu se gândise niciodată că avea s-o tortureze mai întâi. Pentru prima dată de când descoperise că mama ei era în siguranță, panica a început să-i întunece ochii.

Propria mea frică și groază au crescut odată cu ale ei. Cum aveam să supraviețuiesc privind asta? Nu știam. Dar ea o făcuse, așa că trebuia s-o fac și eu.

Când vânătorul a fost sigur că avusesem timp să absorb frica ei incipientă, a lărgit din nou cadrul, mișcând unghiul puțin ca să-i văd reflexia în oglinda de deasupra umărului Bellei.

— Îmi pare rău, dar pur și simplu nu pot să cred că va rezista să mă vâneze după ce o să vadă asta.

Era mulțumit cu producția lui. Groaza Bellei era drama pe care o așteptase, la care sperase.

— Și nu aș vrea să piardă ceva. Totul e pentru el, normal. Tu ești doar o ființă umană care a avut ghinionul să se afle în locul nepotrivit și la momentul nepotrivit, înhăitându-se bineînțeles cu tabăra nepotrivită, aș adăuga.

A păşit din nou în cadru, apropiindu-se de ea. Zâmbetul îi era distorsionat în oglinzi.

— Înainte să începem...

Bella avea buzele albe.

— Aș vrea doar să pun sare pe rană, doar puțină. Ochii lui i-au întâlnit pe ai mei în oglindă. Răspunsul a existat acolo tot timpul și mă temeam că Edward o să-l vadă și

o să-mi strice cheful. S-a întâmplat odată, oh, cu secole în urmă. Singura dată când prada mi-a scăpat printre degete.

Alice îmi arătase calea prin care-l puteam face pe vânător să-și piardă interesul. El nu-și dăduse seama că eu respinsesem ideea. Nu ar fi înțeles niciodată rațiunea.

A început un alt monolog și, deși mi-am dat seama că nevoia lui de a se lăuda era motivul pentru care Bella supraviețuise suficient de mult timp să ajungem acolo, am continuat să scrâșnesc din dinți de enervare până când a spus cuvintele „micuța ta prietenă", și mi-am dat seama că era vorba de mai mult. Asta încercase să ne spună Bella. „Alice, videocamera – el te cunoștea, Alice, știa de unde ai venit."

—...Nici n-a părut să observe durerea, sărăcuța ființă, explica vânătorul. Fusese închisă atât de mult timp în celula aceea întunecată. Cu o sută de ani mai devreme, ar fi fost arsă pe rug pentru viziunile ei. În secolul al nouăsprezecelea a fost închisă la azil și i s-au aplicat tratamente cu șocuri electrice. Când a deschis ochii, puternică cu tinerețea ei proaspătă, a fost ca și cum nu mai văzuse soarele niciodată. Bătrânul vampir o făcuse un vampir nou și puternic, iar eu nu mai aveam niciun motiv să mă mai ating de ea atunci. L-am distrus pe bătrân ca să mă răzbun.

— Alice, a șoptit Bella.

Revelația aceea nu i-a readus culoarea în obraji. Buzele îi erau aproape verzi acum. Avea să leșine? M-am trezit sperând că avea să fie ceva, o pauză, un moment de evadare, deși știam că nu putea să dureze.

Aveam multe la care să mă gândesc acum și la un moment dat voiam să știu cum se simțea Alice, dar nu acum. Nu acum.

— Da, micuța ta prietenă. Am fost *surprins* s-o văd și pe ea în poiană.

El a făcut din nou contact vizual cu mine.

— Deci presupun că cuibul ei ar trebui să se poată alege cu ceva consolare din experiența asta. Eu te am pe tine, dar

ei o au pe ea. Singura victimă care mi-a scăpat, o onoare destul de mare, cred eu. Și mirosea atât de delicios. Încă regret că nu am apucat să gust... Mirosea chiar mai bine decât tine. Scuze – nu vreau să te jignesc. Și tu miroși foarte bine. A flori parcă...

S-a apropiat și mai mult când a ajuns deasupra ei, apoi a întins o mână și aproape că am zdrobit din nou videocamera. N-a rănit-o încă, doar s-a jucat cu o șuviță din părul ei, amplificându-i groaza. Intensificând-o.

Am alunecat din scaun și m-am așezat pe jos, apoi am pus videocamera pe podea lângă mine. Mi-am încleștat pumnii. A fost bine că am făcut asta. Apoi vânătorul s-a întins s-o mângâie încet pe obraz, și eu m-am întrebat dacă aveam să-mi rup singur mâinile.

— Nu, nu înțeleg, a concluzionat el. Ei bine, presupun c-ar trebui să terminăm odată.

S-a uitat din nou înspre mine, cu o urmă de zâmbet pe buze. Voia ca eu să văd că era nerăbdător, că avea să savureze asta.

— Și apoi să pot să-ți sun prietenii și să le spun unde să te găsească pe tine și micul meu mesaj.

Bella a început să tremure. Fața îi era atât de cenușie, încât am fost surprins că se mai ținea pe picioare. Vânătorul a început să-i dea târcoale, zâmbindu-mi în oglindă. S-a ghemuit, cu ochii ațintiți asupra ei, apoi zâmbetul s-a transformat într-o expunere a dinților.

Îngrozită, Bella a încercat să fugă spre ușa din spate. Am presupus că asta era ceea ce-și dorise vânătorul, încercând s-o forțeze să acționeze. Dinții lui expuși s-au transformat într-un zâmbet plăcut când i-a sărit în față și, cu un dos de palmă, a trimis-o direct în peretele de oglinzi.

Bella a zburat prin aer o secundă care a părut nesfârșită și apoi, cu un zăngănit metalic, trosnet de oase și zgomot de sticlă spartă, s-a izbit de bara de balet din alamă și de oglinda

din spatele ei. Bara a sărit din console și s-a prăbușit pe scândurile de dedesubt. Corpul Bellei a urmat-o, lipsit de vlagă, alunecând pe podea, cu cioburi de sticlă prinzând lumina ca paietele în jurul ei. Am sperat din nou că era inconștientă. Dar apoi i-am văzut ochii.

Uluiți, neajutorați, înspăimântați.

Mă dureau mâinile de la presiunea încleștării, dar nu le puteam relaxa.

Vânătorul a pășit spre ea, cu ochii ațintiți pe oglinda care dădea spre obiectivul videocamerei, uitându-se fix la mine.

— Ce efect frumos, mi-a spus el, sperând că voi vedea că totul fusese minuțios planificat. Mă gândisem eu că sala asta va fi spectaculoasă pentru filmulețul meu. De asta am ales-o ca să ne vedem. E perfectă, nu crezi?

Nu știam dacă Bella fusese conștientă de schimbarea lui de atenție, sau dacă acționase doar din instinct, dar se răsucise brusc, să ajungă cu mâinile pe podea și începuse să se târască spre ieșire.

Vânătorul a râs încet de încercarea ei jalnică și apoi a venit lângă ea.

Alice îmi arătase asta. Mi-am dorit să pot întoarce capul. N-am putut însă, iar talpa vânătorului i-a călcat violent gamba. Am auzit ambele pocnituri când tibia și fibula ei au cedat.

Tot corpul i-a fost cuprins de spasme și apoi țipătul ei a umplut camera micuță, ricoșând din oglinzi și din lemnul lăcuit. L-am simțit ca un burghiu care îmi găurea urechile prin căști. Fața îi era schimonosită de agonie și vinișoare de sânge i s-au spart în interiorul ochilor.

— N-ai vrea să te mai gândești la ultima ta dorință? a întrebat-o el pe Bella, concentrându-se doar asupra ei acum.

A întins un deget de la picior și a apăsat cu grijă centrul fracturii piciorului.

Bella a țipat din nou, un sunet sfâșietor și aspru venit direct din gât.

— Nu ai vrea mai degrabă ca Edward să încerce să mă găsească? a îndemnat-o el ca un regizor care stă la marginea scenei.

Vânătorul avea s-o tortureze până când ea m-ar fi implorat să vin după el. Bella știa cu siguranță că aveam să-mi dau seama că răspunsul ei fusese obținut cu forța. Cu siguranță, avea să-i facă pe plac numaidecât.

— Spune-i ce vrea să audă, i-am șoptit eu în zadar.

— Nu! a scrâșnit ea răgușită. Pentru prima dată s-a uitat în obiectivul videocamerei, cu ochii însângerați implorându-mă, adresându-mi-se direct. Nu, Edward, nu...

El a lovit-o cu piciorul în față.

Văzusem deja semnul acelei lovituri pe partea stângă a chipului ei. Obrazul îi fusese fisurat în două locuri. Vânătorul fusese atent, știind că, dacă o lovea fie și numai cu o fracțiune din forța lui, avea s-o ucidă, iar el nu terminase încă. Abia o atinsese, de fapt.

Bella a zburat din nou prin aer.

Privindu-i traiectoria, am remarcat imediat greșeala vânătorului.

Oglinda era deja spartă, cu cioburile de pe contur ieșite în afară ca niște dinți argintii neregulați. Capul Bellei a lovit aproape în același loc ca înainte, dar acum colții de sticlă i-au sfâșiat scalpul când gravitația a tras-o spre podea. N-am avut cum să ratez sunetul pielii ei sfâșiate.

El s-a întors să privească și i-am văzut expresia în oglindă, încordându-se când și-a dat seama ce făcuse.

Sângele îi curgea deja prin păr, șiroind în dâre stacojii de-o parte și de alta a feței, în jos pe gâtul ei și adunându-se în scobiturile de deasupra claviculelor. Doar privind, mi s-a reaprins focul din gât și mi-am adus aminte de gustul sângelui ei.

Sângele a ajuns pe podea, picurând cu pleoscăituri sonore și a început să bălțească în jurul coatelor Bellei.

Era foarte mult sânge, care curgea foarte repede. Era copleșitor. Am privit, șocat că ea supraviețuise la așa ceva. Și vânătorul a privit, iar toate planurile și vicleșugurile lui s-au dus pe apa sâmbetei. Chipul i-a devenit feroce, neomenesc. O mică parte din el voia să lupte cu setea – îi vedeam asta în ochi –, dar nu avea experiență cu autocontrolul. Abia își mai amintea de privitorii lui sau de spectacol.

Un mârâit de vânătoare i-a erupt printre dinți. Instinctiv, Bella a ridicat o mână să se protejeze. Avea ochii închiși deja, cu viața scurgându-i-se de pe chip.

Un scrâșnet exploziv, un răget. Vânătorul a plonjat. O formă alburie a trecut atât de repede prin cadru, încât era aproape imposibil de distins. Vânătorul a dispărut din cadru. I-am văzut urma stacojie a dinților pe palma Bellei, apoi mâna ei a căzut, fără viață, în balta de sânge, cu un pleoscăit încet.

Am privit, complet amorțit, cum imaginea mea de pe ecran suspina și Carlisle încerca s-o salveze pe Bella. Mi-a atras atenția colțul din dreapta jos al ecranului, unde, din când în când, apărea câte o bucată din vânător. Cotul lui Emmett, ceafa lui Jasper. Din fragmentele acelea era imposibil să-ți dai seama că acolo se desfășura o luptă. Cândva, aveam să-i rog pe Emmett sau pe Jasper să-și aducă aminte scena, ca s-o văd și eu. Mă îndoiam că avea să-mi aline vreun pic din furia pe care o simțeam. Chiar dacă eu *însumi* l-aș fi rupt în bucăți pe vânător și l-aș fi ars, tot n-ar fi fost îndeajuns. Nimic nu putea îndrepta asta.

În cele din urmă, Alice s-a îndreptat către obiectiv. Un spasm de agonie i-a traversat chipul și știam că vedea o viziune a înregistrării și, eram sigur, o viziune cu mine privind-o acum. A ridicat videocamera și ecranul s-a făcut negru.

Încet și minuțios, am zdrobit videocamera într-o grămăjoară de praf din metal și plastic.

Când am terminat, am scos din buzunarul cămășii capacul de sticlă pe care îl purtasem cu mine de săptămâni. Suvenirul meu de la Bella – talismanul meu, acea legătură fizică prostească, dar liniștitoare, cu ea.

A strălucit mat în mâna mea o secundă, apoi l-am pulverizat între degetul mare și arătător și am lăsat fragmentele să cadă peste rămășițele videocamerei.

Nu meritam nicio legătură cu ea și nici să-i pretind ceva.

Am rămas mult timp în capela pustie. La un moment dat, a început să se audă discret muzică din difuzoare, dar nu a intrat nimeni și nu am văzut niciun semn că cineva mi-ar fi remarcat prezența aici. Am presupus că muzica era programată. Era „Adagio sostenuto" din Concertul nr. 2 pentru pian de Rahmaninov.

Am ascultat, amorțit și rece, încercând să-mi aduc aminte că Bella va fi bine. Că acum puteam să mă ridic și să revin lângă patul ei. Că Alice văzuse că ea va deschide ochii peste treizeci și șase de ore. O zi și o noapte și încă o zi.

Nimic din toate astea nu părea relevant acum. Pentru că toate suferințele ei fuseseră numai din vina mea.

Am privit prin ferestrele înalte din fața mea la cerul întunecos al nopții care se transforma, treptat, în cenușiul zorilor.

Și apoi am făcut ceva ce nu mai făcusem de un secol.

Ghemuit pe podea, nemișcat de agonie... m-am rugat.

Nu m-am rugat la Dumnezeul meu. Știusem dintotdeauna, din instinct, că pentru rasa mea nu exista nicio divinitate. Nu avea sens ca nemuritorii să aibă un zeu; ne scoseserăm singuri de sub puterea oricărui dumnezeu. Ne creaserăm singuri viețile, iar unica putere capabilă să le pună capăt era tot cineva ca noi. Cutremurele nu ne puteau zdrobi, inundațiile nu ne puteau îneca, incendiile erau prea încete pentru a ne prinde. Sulful și pucioasa erau irelevante.

Noi eram zeii universului nostru alternativ. Trăind în lumea muritorilor, dar deasupra lor, niciodată sclavi legilor lor, doar alor noastre.

Nu exista niciun Dumnezeu căruia să-i aparțin. Nimeni de la care să cer îndurare. Carlisle avea alte idei și poate, doar poate, pentru cineva ca el se putea face o excepție. Dar eu nu eram ca el. Eu eram ticălos, la fel ca toți ceilalți din rasa mea.

În schimb, m-am rugat la Dumnezeul *ei*. Pentru că, dacă în universul ei exista o putere mai înaltă și milostivă, atunci în mod sigur, absolut *sigur*, el sau ea avea să fie preocupat de cea mai curajoasă și mai blândă fiică a sa. Dacă nu, atunci o asemenea entitate nu avea niciun rost să existe. Trebuia să cred că Bella conta pentru Dumnezeul acela îndepărtat, dacă el exista într-adevăr.

Așa că m-am rugat la Dumnezeul ei pentru puterea de care aveam nevoie. Știam că eu singur nu eram suficient de puternic – că puterea aceea trebuia să vină din afară. Mi-am amintit cu o claritate perfectă viziunile lui Alice cu Bella abandonată – fața ei sumbră, lipsită de expresie. Durerea și coșmarurile ei. Nu fusesem niciodată în stare să-mi imaginez că voi decide *să nu* cedez înaintea vederii suferinței Bellei. Nu-mi puteam imagina nici acum. Dar trebuia s-o fac. Trebuia să învăț puterea aceea.

M-am rugat la Dumnezeul ei cu toată spaima sufletului meu damnat și pierdut, pentru ca el – sau ea – să mă ajute s-o protejez pe Bella de mine însumi.

Capitolul 29

Inevitabilitate

Alice văzuse momentul când Bella va deschide, într-un final, ochii. Aveam câteva motive practice pentru care trebuia să îmi rezerv un pic de timp singur cu ea înainte să discute cu altcineva. Bella nu știa nimic despre toate câte făcuserăm ca să ne acoperim spatele. Bineînțeles, Alice sau Carlisle s-ar fi putut ocupa de asta și, în plus, Bella era suficient de inteligentă să simuleze o amnezie până când avea să afle care îi era scenariul, însă Alice știa că eu nu voiam doar să clarific șirul acțiunilor.

În timpul cât așteptaserăm, Alice făcuse cunoștință cu Renée, după care începuse s-o cucerească până ajunseseră să fie confidente apropiate, sau cel puțin așa se vedea în mintea lui Renée. Alice fusese cea care o convinsese să meargă la prânz fix la momentul potrivit.

Asta se întâmpla puțin după ora unu după-amiaza. Trăsesem draperiile ca să mă feresc de soarele dimineții, însă în scurt timp puteam să le întredeschid. Soarele bătea acum în partea opusă a spitalului.

De îndată ce a plecat Renée, mi-am tras scaunul lângă patul Bellei, așezându-mi coatele pe marginea saltelei, aproape de umărul ei. Nu știam dacă simțise trecerea timpului sau dacă mintea îi rămăsese blocată în încăperea aceea blestemată cu oglinzi. Urma să aibă nevoie de consolare, iar eu o cunoșteam suficient de bine pentru a fi convins că

numai chipul meu o va liniști. La bine și la rău, o făceam să se simtă în siguranță.

A început să se foiască chiar la timp, cum văzuse Alice. Se mai mișcase și înainte, însă acum era un efort mai concentrat. Fruntea i se încrețea când încordările făcute îi cauzau dureri, iar între sprâncene i-a apărut cuta micuță. Așa cum îmi dorisem de atâtea ori, am mângâiat-o ușor cu degetul arătător, încercând s-o netezesc. I-a mai dispărut puțin, și ochii au început să-i clipească. Piuitul monitorului de ritm cardiac a accelerat ușor.

A deschis ochii, după care i-a închis. A mai încercat o dată, mijind pleoapele din cauza luminilor puternice de deasupra capului. S-a uitat în altă parte, spre fereastră, până i s-au adaptat ochii. Inima îi bătea mai repede acum. Luptându-se cu firele de la aparate, și-a dus mâinile către tubul de sub nas, încercând în mod evident să-l scoată. Am prins-o de mână.

— Ba nu, să nu faci asta, i-am spus încet.

De îndată ce mi-a auzit vocea, inima a început să-i bată în ritm normal.

— Edward?

Nu putea întoarce capul cât voia. M-am aplecat mai aproape. Ochii ni s-au întâlnit, iar ai ei, încă presărați de puncte roșii, au început să se umple de lacrimi.

— Edward, îmi pare atât de rău!

M-a durut extrem de profund atunci când și-a cerut iertare.

— Șșș, am insistat. Totul este în regulă acum.

— Ce s-a-ntâmplat? a întrebat ea, încrețindu-și fruntea ca și cum încerca să rezolve o ghicitoare.

Îmi pregătisem răspunsul. Căutasem cel mai delicat mod în care să-i pot explica, dar în loc să încep să îi povestesc, propriile temeri și remușcări mi-au inundat buzele.

— Am ajuns aproape prea târziu. Puteam să fi ajuns prea târziu.

S-a uitat la mine un moment lung, timp în care am văzut cum îi revin amintirile. S-a chircit și respirația i s-a accelerat.

— Am fost atât de fraieră, Edward. Am crezut c-o răpise pe mama.

— Ne-a păcălit pe toți.

Și-a încruntat sprâncenele, ca și cum trebuia să facă ceva urgent.

— Trebuie să-i sun pe Charlie și pe mama.

— I-a sunat Alice.

Preluase sarcina asta de la Carlisle și acum discuta cu Charlie de câteva ori pe zi. La fel ca Renée, bărbatul era cu totul vrăjit de ea. Știam că Alice plănuise telefonul pe care avea să i-l dea după ce Bella se va fi trezit. Era entuziasmată că avea să se întâmple astăzi.

— Renée este aici, am urmat, adică, aici în spital. S-a dus să își ia ceva de mâncare acum.

Bella s-a foit, mutându-și greutatea corpului ca și cum era pe punctul de a sări din pat.

— E aici?

Am prins-o de umăr și am ținut-o pe loc. A clipit de câteva ori, privind confuză în jur.

— Se va întoarce în curând, am asigurat-o. Iar tu trebuie să stai liniștită.

Cuvintele mele nu au calmat-o așa cum intenționasem. I se citea panica în ochi.

— Dar ce i-ai spus? Ce explicație i-ai dat pentru faptul că sunt aici?

Am zâmbit ușor.

— Ai căzut pe două paliere de trepte, apoi printr-o fereastră.

Ținând cont de ușurința cu care părinții ei acceptaseră povestea aceasta – nu doar că era posibil, ci era cumva de așteptat –, am simțit că trebuie să mai adaug:

— Trebuie să recunoști că s-ar fi putut întâmpla.

A oftat, însă părea mai liniștită acum că știa și alibiul. S-a uitat pentru câteva secunde la corpul ei acoperit de cearșafuri.

— Cât de rău e? m-a întrebat.

Am trecut în revistă toate afecțiunile majore.

— Ai un picior rupt, patru coaste rupte, niște fisuri în craniu, vânătăi peste tot și ai pierdut mult sânge. Ți-au făcut câteva transfuzii. Nu mi-a plăcut – te-au făcut să miroși altfel pentru o vreme.

A zâmbit, după care s-a cutremurat.

— Trebuie să fi fost o schimbare plăcută pentru tine.

— Nu, îmi place cum miroși *tu*.

M-a privit cu atenție în ochi, cercetând. După câteva momente, m-a întrebat:

— Cum ai făcut-o?

Nu știam de ce subiectul acesta era așa de neplăcut pentru mine. *Reușisem*. Știam că Emmett, Jasper și Alice erau uluiți de performanța mea, dar eu nu reușeam să privesc lucrurile în felul acela. Fusese prea riscant. Îmi aminteam cu o claritate insuportabilă cât de mult își dorise corpul meu să rămână pentru totdeauna în fericirea aceea supremă.

Nu puteam să o mai privesc în ochi. Am coborât privirea la mâna ei, luând-o cu grijă într-a mea. Firele de la aparate s-au revărsat pe partea cealaltă.

— Nu sunt sigur, am șoptit.

Nu a zis nimic, însă îi simțeam privirea cu care mă fixa, așteptând un răspuns mai bun. Am oftat.

Cuvintele mele abia dacă au fost mai audibile decât o răsuflare.

— Era imposibil... să mă opresc. Imposibil. Dar am reușit.

Apoi am încercat să-i zâmbesc și să-i întâlnesc privirea.

— *Chiar* că te iubesc.

— Gustul meu nu-i la fel de bun ca mirosul?

A zâmbit larg la gluma ei, după care a tresărit, simțind durerea din obraz.

Nu am încercat să vorbesc pe un ton așa de relaxat ca ea. În mod evident, nu ar fi trebuit să zâmbească.

— Chiar mai bun, am răspuns cu sinceritate și o idee de amărăciune. Mai bun decât mi-aș fi imaginat vreodată.

— Îmi pare rău.

Am dat ochii peste cap.

— Dintre toate lucrurile pentru care te-ai putea scuza...

Mi-a studiat expresia feței și a părut nemulțumită de ce-a găsit.

— *Pentru ce* să mă scuz, atunci?

„Pentru nimic", am vrut să spun, însă am văzut că era într-o stare spășită, așa că i-am dat ceva la care să reflecteze.

— Pentru că aproape te-ai luat de lângă mine pentru totdeauna.

A încuviințat din cap pierdută, acceptându-mi spusele.

— Îmi pare rău.

I-am mângâiat dosul palmei și m-am întrebat dacă simțea atingerea prin toate bandajele acelea.

— Știu de ce-ai făcut-o. Dar a fost irațional, desigur. Ar fi trebuit să mă aștepți pe mine, ar fi trebuit să îmi spui.

Asta era lipsit de sens pentru ea.

— Nu m-ai fi lăsat să plec.

— Nu, am răspuns printre dinți, nu te-aș fi lăsat.

A rămas cu privirea pierdută un moment, după care inima a început să-i bată mai repede. A cuprins-o un tremurat intens, apoi a icnit de durere.

— Bella, ce-ai pățit?

A vorbit pe un ton plângăreț.

— Ce s-a-ntâmplat cu James?

Măcar cu asta puteam s-o liniștesc.

— După ce l-am tras de pe tine, Emmett și Jasper s-au ocupat de el.

S-a încruntat, a tresărit și după aceea și-a revenit la expresia naturală.

— Nu i-am văzut pe Emmett și pe Jasper acolo.

— A trebuit să plece din cameră... era mult sânge.

Un fluviu de sânge. Pentru o secundă, am simțit de parcă eram încă mânjit de el.

— Dar tu ai rămas, a șoptit ea.

— Da, am rămas.

— Și Alice, și Carlisle...

Vocea îi era plină de uimire.

Am zâmbit un pic.

— Și ei te iubesc, să știi.

Expresia feței i-a redevenit panicată.

— Alice a văzut caseta?

— Da.

Era un subiect pe care noi îl evitam deocamdată. Știam că Alice făcea propriile cercetări și știam că nu eram încă pregătit să discut cu ea despre asta.

— Ea a fost întotdeauna în întuneric, a spus Bella imediat. De aceea nu-și amintea.

Tipic pentru Bella, să se îngrijoreze mereu pentru altcineva, chiar și în aceste momente.

— Știu. Înțelege și ea acum.

Nu-mi dădeam seama ce expresie aveam pe față, însă o îngrijora. A încercat să se întindă, să-mi atingă obrazul, dar s-a oprit când perfuzia i-a tras mâna înapoi.

— Of, a mârâit ea.

Oare își smulsese perfuzia? Mișcarea nu-i fusese atât de puternică, însă nici n-o puteam examina îndeaproape.

— Ce este? am vrut să știu.

— Acele, a spus ea.

Se uita în tavan acum, concentrându-se de parcă vedea ceva acolo mai fascinant decât niște simple plăci de rigips.

A inspirat adânc și am fost mirat să văd că buzele i se înverziseră ușor.

— Îți este teamă de un ac, am mormăit. Ah, un vampir sadic, care intenționa s-o tortureze până la moarte? Sigur, nicio problemă, fuge să se întâlnească cu el. Pe de altă parte, o *perfuzie*...

A dat ochii peste cap. Verdele de pe buze începea să pălească.

Apoi m-a privit intens și m-a întrebat pe un ton încurcat:

— *Tu* de ce ești aici?

Mă gândisem... dar ce mai conta.

— Vrei să plec?

Poate că ceea ce trebuia să fac avea să fie mai ușor decât crezusem. O durere m-a înjunghiat în zona în care se afla inima mea împietrită.

— Nu! a protestat ea.

Aproape că țipase. Și-a controlat volumul, aproape șoptind acum:

— *Nu*, am vrut să spun, de ce crede *mama* mea că ești aici? Trebuie să-mi pun la punct toată povestea înainte să se-ntoarcă.

— Ah.

Normal că nu avea să fie așa ușor. De atâtea ori crezusem că o terminase cu mine, dar în niciunul dintre cazuri nu avusesem dreptate.

— Eu am venit în Phoenix să îți bag mințile în cap, i-am explicat, folosindu-mă de aceeași voce sinceră și nevinovată pe care o foloseam atunci când aveam nevoie ca asistentele să creadă că era absolut necesar să rămân cu Bella în rezervă. Să te conving să te întorci la Forks. Tu ai fost de acord să mă vezi și ai venit la hotelul unde stăteam cu Carlisle și cu Alice. Am deschis larg ochii și i-am făcut să pară extrem de nevinovați. Desigur că eu venisem aici sub supraveghere parentală... Dar te-ai împiedicat pe trepte în

drum spre camera mea și... ei bine, restul îl știi. Totuși, nu este nevoie să îți amintești toate detaliile. Ai o scuză bună să fii puțin în ceață cu unele amănunte.

S-a gândit la asta pentru o secundă.

— Există câteva puncte slabe în povestea asta. Cum ar fi inexistența unor ferestre sparte.

Nu m-am putut abține să rânjesc.

— Nu chiar. Alice s-a amuzat un pic prea mult falsificând dovezile. A avut grijă de toate detaliile în mod foarte convingător – probabil ai putea să dai hotelul în judecată, dacă ai vrea.

Evident că ideea a scandalizat-o.

I-am mângâiat cu delicatețe obrazul care nu era vânăt.

— Nu ai de ce să îți faci griji. Singura ta grijă acum este să te vindeci.

Și apoi inima ei a început s-o ia la galop. Am căutat orice semn de durere, am mai trecut o dată prin ceea ce zisesem, să-mi dau seama dacă spusesem ceva care să o supere, apoi i-am observat pupilele dilatându-se și mi-am dat seama. Reacționa la atingerea mea.

Și-a fixat privirea pe monitorul care piuia din cauza bătăilor prea puternice ale inimii ei și a mijit ochii.

— Asta va fi penibil.

Am râs încet de expresia chipului ei. Obrazul teafăr începuse să se înroșească discret.

— Hmm, mă întreb...

Eram deja la numai câțiva centimetri de fața ei. Încet, am eliminat distanța. Inima i-a luat-o și mai tare la galop. Atunci când am sărutat-o, buzele mele abia atingându-se de ale ei, ritmul s-a poticnit. Inima i-a sărit de-a dreptul o bătaie.

M-am smuls de lângă ea și m-am panicat până când inima ei și-a reluat ritmul normal.

— Se pare că va trebui să fiu mult mai atent cu tine decât de obicei.

S-a încruntat, a tresărit, după care a spus:

— Hei, nu terminasem să te sărut. Nu mă sili să vin la tine.

Am râs la amenințarea ei, după care am sărutat-o din nou, îndepărtându-mă imediat ce inima începea iar să se dea în spectacol. A fost un sărut foarte scurt.

Părea că este gata să se plângă din nou, însă chiar și așa experimentul acesta trebuia pus pe pauză.

M-am tras cu scaunul mai departe de patul ei.

— Cred că o aud pe mama ta.

Renée tocmai urca scara și intenționa să ia din geantă niște fise pentru telefonul public, îngrijorându-se de câtă mâncare nesănătoasă consumase în ultimele zile. Și-ar fi dorit să aibă timp să meargă la sala de sport, însă deocamdată trebuia să se mulțumească cu treptele.

Fața Bellei s-a schimonosit. Am presupus că de la durere. M-am apropiat din nou, disperat să pot face ceva.

— Nu mă părăsi! a spus ea, aproape cu un suspin în glas.

Avea ochii strânși de frică.

Nu voiam să mă gândesc la reacția aceasta.

În mintea mea, viziunea lui Alice mă chinuia. Bella, ghemuită în agonie, chinuindu-se să respire...

M-am recules pentru un moment, după care m-am străduit să-i răspund relaxat.

— Nu plec. O să... trag un pui de somn.

I-am zâmbit larg, apoi m-am întins iute pe fotoliul turcoaz, lăsându-l pe spate. La urma urmei, Renée îmi spusese că-l puteam folosi ori de câte ori aveam nevoie. Am închis ochii.

— Nu uita să respiri, a șoptit ea.

Mi-am amintit cum se prefăcuse ea că doarme în fața lui Charlie și m-am abținut să zâmbesc. Am tras o gură exagerată de aer.

Renée tocmai trecea pe lângă biroul asistentelor.

— Vreo schimbare? a întrebat-o pe asistenta care era în tură acum, o femeie solidă și mai tânără pe nume Bea.

Din tonul ei distrat era clar că se aștepta la un răspuns negativ. A continuat să meargă.

— De fapt, s-a simțit o fluctuație pe aparatele ei de monitorizare. Urma să intru să văd ce este.

Oh nu, nu ar fi trebuit să plec.

Renée lungise pașii acum, îngrijorată.

— Mă duc eu la ea și te anunț...

Asistenta care se ridicase din scaun s-a așezat la loc, respectându-i dorința.

Bella a avut un spasm și patul a scârțâit. Era evident cât de mult o supăra că mama ei era necăjită.

Renée a deschis ușa încet. Bineînțeles că ar fi vrut ca Bella să se trezească, dar tot i se părea nepoliticos să facă zgomot.

— Mamă! a șoptit Bella veselă.

Pentru că mă prefăceam că dorm, nu vedeam fața lui Renée, însă gândurile îi erau copleșite. I-am auzit pașii șovăind. După care m-a observat dormind.

— Nu pleacă niciodată, așa-i? a murmurat ea încet, deși în mintea ei striga cu glas tare; mă obișnuisem însă cu volumul și nu mă mai speria ca la început.

Era totuși puțin mai liniștită. Chiar începuse să se întrebe dacă dormeam *vreodată*.

— Mamă, ce mult mă bucur să te văd! a spus Bella cu entuziasm.

Pentru o secundă, Renée s-a speriat de ochii ei roșii. Propriii ochi au început să i se umple de lacrimi, când a văzut semnele acelea clare ce dovedeau cât suferise Bella.

Am tras cu ochiul printre pleoape cum și-a luat cu grijă fiica în brațe. Lacrimile au început să-i șiroiască pe obraji.

— Bella, am fost atât de supărată!

— Îmi pare rău, mamă. Dar totul e bine acum, e-n regulă.

Nu-mi plăcea să o aud pe Bella cum, în starea ei, își alina mama sănătoasă, dar presupun că așa funcționase relația lor dintotdeauna. Poate că felul unic în care mintea lui Renée interacționa cu ceilalți o transformase într-un soi de narcisistă. Nici nu avea cum altfel, de vreme ce toată lumea venea în întâmpinarea nevoilor ei nerostite.

— Mă bucur să te văd în sfârșit deschizând ochii.

Deși s-a cutremurat din nou pe dinăuntru de starea lor înfiorătoare. A urmat un moment de tăcere, după care Bella a întrebat nesigură:

— Cât timp au fost închiși?

Mi-am dat seama că era ceva ce încă nu discutaserăm.

— E vineri, scumpo, ai fost inconștientă ceva vreme.

Bella era șocată.

— Vineri?

— A trebuit să te țină sedată un timp, scumpo – ai multe răni.

— *Știu*, a încuviințat Bella apăsat.

M-am întrebat ce nivel de durere simțea acum.

— Ai avut mare noroc că doctorul Cullen a fost acolo. E un tip foarte cumsecade... Foarte tânăr, totuși. Și arată mai mult ca un fotomodel decât ca un medic...

— L-ai cunoscut?

— Și pe sora lui Edward, Alice. E o fată încântătoare.

— Da, așa e!

Gândurile țipătoare ale lui Renée s-au întors iar în direcția mea.

— Nu mi-ai spus că ai prieteni atât de buni în Forks.

Prieteni foarte, foarte buni.

Dintr-odată, Bella a gemut.

Ochii mi s-au deschis singuri. Dar nu m-au dat de gol. Renée era și ea cu ochii fixați pe Bella.

— Ce te doare? a vrut să știe.

— Sunt bine, a asigurat-o Bella, deși mi-am dat seama că îmi confirma și mie în același timp.

Ne-am privit în ochi pentru o secundă înainte să mă prefac din nou că dorm. Trebuie doar să țin minte să nu mă mișc.

— Unde-i Phil?

Renée fusese total distrasă de la subiect, ceea ce cred că fusese și ideea.

Nu i-am spus veștile bune. Oh, va fi așa de fericită.

— În Florida – vai, Bella! N-o să ghicești niciodată! Exact când eram pe punctul de a pleca, am primit cele mai bune vești!

— Phil a semnat un contract? a întrebat Bella.

În glasul ei se simțea că zâmbea, convinsă că o nimerise.

— Da! Cum de-ai ghicit? La The Suns, îți vine să crezi?

— Grozav, mamă, a spus Bella, deși era puțină nedumerire în vocea ei, ceea ce îmi dădea de înțeles că habar n-avea cine erau The Suns.

— Și-ți va plăcea tare mult în Jacksonville.

Renée aproape dădea pe dinafară de entuziasm. Gândurile ei țipau la unison cu cuvintele rostite și eram convins că aveau să aibă același efect asupra Bellei cum aveau și asupra celorlalți. A început să turuie despre vreme, ocean, casa galbenă adorabilă cu gărduț alb, fără să se îndoiască o clipă că fiica ei avea să fie la fel de încântată.

Știam toate aspectele din planul lui Renée despre viitorul Bellei. Cât timp așteptase ca Bella să se trezească, Renée se entuziasmase de sute de ori în gând față de momentul în care îi va da veștile acestea îmbucurătoare.

— Mamă, stai așa! a spus Bella, confuză. Mi-am imaginat că entuziasmul lui Renée era la fel de sufocant ca o pernă pe față. Despre ce vorbești? Nu merg în Florida. Eu locuiesc în Forks.

— Nu mai trebuie să stai acolo, prostuțo, a râs Renée. Phil va putea sta mai mult pe acasă acum... Am vorbit despre asta și am stabilit că nu mă voi duce la meciurile lui din deplasare, așa că voi fi jumătate din timp cu tine și jumătate cu el.

Se aștepta ca Bella să înceapă să radieze de încântare.

— Mamă, a spus Bella mai rar acum, eu *vreau* să locuiesc în Forks. Deja m-am instalat la școală și am câțiva prieteni...

Renée m-a privit din nou, cu neplăcere de data aceasta.

— Și Charlie are nevoie de mine, a continuat Bella. E singur-singurel acolo și nu știe să gătească *deloc*.

— Vrei să locuiești în Forks? a întrebat Renée, ca și cum cuvintele nu aveau sens în ordinea aceea. De ce?

Băiatul e motivul principal.

— Ți-am spus – școala, Charlie – au!

Din nou, a trebuit să mă uit. Renée se agita în jurul ei, cu mâinile întinse șovăind, nefiind sigură unde să o aline. A sfârșit prin a-i pune o mână pe frunte.

— Bella, scumpa mea, tu urăști Forks.

Renée părea îngrijorată că Bella uitase asta. Vocea Bellei a luat o nuanță defensivă.

— Nu-i așa de rău.

Renée a decis să treacă direct la subiect.

— Băiatul ăsta-i de vină, nu? a șoptit ea.

Suna mai mult ca o acuzație decât o întrebare. Bella a ezitat, după care a recunoscut:

— Parțial... Deci, ai avut ocazia să vorbești cu el?

— Da, și vreau să vorbim despre asta.

— Despre ce? a răspuns Bella inocentă.

— Cred că băiatul ăsta e îndrăgostit de tine, a șoptit Renée.

— Și eu cred asta.

Bella e îndrăgostită? Cât de multe am ratat? Cum a putut să nu-mi spună? Ce-ar trebui să fac acum?

— Și... tu ce simți față de el?

Bella a oftat, după care a răspuns nonșalant.

— Sunt destul de nebună după el.

— Păi, *pare* foarte drăguț și, Dumnezeule, arată incredibil de bine, dar ești atât de tânără, Bella...

Și semeni prea mult cu Charlie. E prea devreme.

— Știu asta, mamă, a fost Bella de acord. Nu-ți face griji. E doar o pasiune.

— Corect, a spus Renée.

Bun. Nu ia totul așa de în serios ca Charlie. Oh, atâta e ora? Am întârziat.

Bella a simțit distragerea bruscă a mamei sale.

— Trebuie să pleci?

— Ar trebui să sune Phil în scurt timp... N-am știut că o să te trezești...

Probabil că telefonul sună deja acasă. Ar fi trebuit să-i dau numărul de aici.

— Stai liniștită, mamă. Bella nu a reușit să-și ascundă complet ușurarea. Nu voi fi singură.

— Mă întorc în curând. Și eu am dormit aici, să știi, a adăugat Renée, lăudându-se cu comportamentul ei de mamă bună.

— Oh, mamă, dar nu-i nevoie să faci asta! Pe Bella o supăra ideea ca mama ei să se sacrifice pentru ea. Nu așa funcționa relația lor. Poți să dormi acasă, nici n-o să observ.

— Am fost agitată, a recunoscut Renée, suficient de conștientă că părea lașă după ce mai devreme se lăudase. La noi în cartier au fost niște infracțiuni și nu-mi place să stau acolo singură.

— Infracțiuni?

Bella a intrat imediat în stare de alertă.

— Cineva a pătruns prin efracție în studioul de dans de după colț și l-a ars din temelii – n-a mai rămas nimic din el! Și au lăsat o mașină furată chiar în fața lui. Îți amintești când dansai acolo, scumpo?

Nu eram singurii care furaserăm mașini. Mașina furată de vânător fusese parcată în partea sudică a studioului de dans. Nu știuserăm de ea ca să putem șterge și urmele infracțiunilor lui odată cu alte noastre. Și oricum era un alibi pentru noi, din moment ce mașina aceea fusese furată cu o zi mai devreme de sosirea noastră în Phoenix.

— Îmi amintesc, a spus Bella cu glas tremurat.

Îmi era greu să rămân la locul meu. Și Renée fusese mișcată de reacția ei.

— Pot să stau, draga mea, dacă ai nevoie de mine.

— Nu, mamă, sunt bine. Edward va fi cu mine.

Sigur că va fi. În fine, chiar trebuie să spăl niște rufe și probabil că ar prinde bine dacă aș spăla frigiderul. Laptele ăla-i vechi de câteva luni.

— Mă întorc diseară.

— Te iubesc, mamă.

— Și eu te iubesc, Bella. Încearcă să fii mai atentă pe unde calci, scumpo, nu vreau să te pierd.

M-am străduit să-mi controlez zâmbetul larg care stătea să răzbată prin prefăcătoria mea.

Bea a intrat în rezervă să-și facă vizita, ocolind-o pe Renée într-un mod exersat ca să ajungă la monitoarele Bellei.

Renée și-a sărutat fiica pe frunte, i-a mângâiat mâna, după care a plecat, nerăbdătoare să îi spună lui Phil vestea că Bella se simțea mai bine.

— Te simți neliniștită, drăguță? a întrebat-o Bea. Ritmul tău cardiac a suit cam mult aici.

— Sunt bine, a asigurat-o Bella.

— O să-i spun asistentei care are grijă de tine că te-ai trezit. Va veni imediat să te vadă.

Nici nu s-a închis bine ușa în urma lui Bea, că m-am și dus lângă Bella.

Avea sprâncenele ridicate, fie îngrijorată, fie impresionată.

— Ai furat o mașină?

Știam că se referea la mașina care fusese găsită în parcare, însă avea dreptate oricum. Doar că era vorba despre două mașini.

— Era bună, foarte rapidă, i-am spus.

— Cum ți-a fost somnul? a întrebat ea.

Toată atmosfera jucăușă a interacțiunii noastre a pălit.

— Interesant.

Schimbarea de stare a băgat-o în ceață.

— Ce e?

M-am uitat la ridicătura umflată unde era piciorul ei lovit, nefiind sigur ce avea să citească ea în ochii mei.

— Sunt surprins, am rostit încet. Credeam că Florida... și mama ta... ei, bine, credeam că asta este ceea ce vrei.

— În Florida, tu ai fi blocat în casă toată ziua, a subliniat ea, fără să priceapă unde vreau să ajung. N-ai putea să ieși decât noaptea, exact ca un vampir adevărat.

Felul în care zisese asta m-a făcut să vreau să zâmbesc, însă voiam în același timp să *nu* zâmbesc.

— Eu voi rămâne în Forks, Bella. Sau într-un loc asemănător. Într-un loc de unde n-aș mai putea să îți fac rău.

M-a privit cu o expresie confuză, ca și cum îi răspunsesem în latină. Am așteptat să înțeleagă ce voiam să spun. Apoi inima a început să-i bată mai repede și să se hiperventileze. Tremura cu fiecare respirație, plămânii mărindu-i-se, apăsându-i coastele rupte.

Pe față i s-a așternut imaginea unei Bella din viitor, o Bella îndurerată.

Îmi era greu s-o privesc. Voiam să spun ceva care să-i ușureze durerea, *teroarea*, dar asta trebuia să fie alegerea corectă. Nu o simțeam așa, însă nu mai puteam să mă încred în propriile-mi emoții egoiste.

Gloria a intrat în rezervă, abia intrată în tura de după-amiază. A examinat-o pe Bella cu ochi profesionist.

Aș spune că starea ei e cam de nota șase. Mă bucur totuși că a deschis ochii, sărăcuța.

— Mai vrei calmante, drăguță? a întrebat ea cu blândețe, arătând perfuzia.

— Nu, nu, a refuzat Bella cu răsuflarea tăiată. N-am nevoie de nimic.

— Nu-i nevoie să fii curajoasă, drăguță. E mai bine dacă nu te stresezi prea mult; ai nevoie să te odihnești.

Gloria a așteptat ca Bella să se răzgândească, însă ea a clătinat cu grijă din cap, afișând o combinație de durere și de sfidare.

Asistenta a oftat.

— Bine. Apasă butonul de urgență când ești pregătită.

S-a uitat la mine cu severitate, neștiind ce să creadă despre supravegherea mea continuă, după care a privit încă o dată monitoarele Bellei înainte să plece.

Ochii Bellei erau încă răvășiți. I-am pus palmele de o parte și de alta a feței, abia atingându-i obrazul stâng care era rănit.

— Șșșș, Bella, calmează-te.

— Nu mă părăsi, m-a implorat ea cu vocea spartă.

Și tocmai de aceea nu eram suficient de puternic de unul singur. Cum puteam să-i provoc și mai multă suferință? Zăcea aici bandajată toată, chinuită de durere, și singura ei rugăminte era ca eu să rămân.

— Nu plec nicăieri, i-am spus, în timp ce-mi reconfiguram mental răspunsul. „Nu plec până nu ești din nou întreagă. Nu plec până nu ești pregătită. Nu plec până nu găsesc putere." Acum relaxează-te înainte să chem asistenta înapoi să îți dea un calmant.

Ritmul inimii nu voia să încetinească.

Mi-am trecut degetele pe obrazul ei.

— Bella, nu plec nicăieri. Rămân lângă tine cât timp ai nevoie de mine.

— Juri că nu mă părăsești? a șoptit ea.

Și-a dus mâna imediat la coaste. Probabil că o dureau teribil.

Era prea fragilă pentru asta acum. Ar fi trebuit să-mi dau seama și să aștept. Chiar dacă Renée tocmai îi oferise opțiunea perfectă pentru o viață fără vampiri.

I-am luat din nou fața în mâini, lăsându-mi dragostea mistuitoare pe care i-o purtam să-mi umple privirea, și am mințit cu toată experiența acumulată în o sută de ani de minciuni zilnice.

— Jur.

Tensiunea din membre i s-a relaxat. A continuat să se uite în ochii mei, însă după câteva secunde inima i-a revenit la ritmul normal.

— E mai bine?

Ochii îi erau neîncrezători, vocea îi era nesigură atunci când a răspuns.

— Da.

Probabil simțea că tot îi ascundeam ceva.

Aveam nevoie să mă creadă, doar cât să o las să se vindece complet. Nu puteam să fiu responsabil pentru eventualele complicații în recuperarea ei.

Așa că am încercat să mă comport ca și cum nu ascundeam nimic. Ca și cum eram exasperat de purtarea ei agitată. Am făcut o față enervată și am bombănit cuvintele:

— Ai o reacție exagerată puțin, nu crezi?

Le-am rostit repede; probabil că nu le-a putut înțelege.

— De ce ai spus asta? a șoptit ea, cu vocea tremurată. Te-ai săturat să mă tot salvezi? *Vrei* să plec?

Cred că aș fi putut să râd o sută de ani de ideea că m-aș fi putut plictisi vreodată de ea. Sau să plâng o mie de ani.

Totuși, va veni vremea, eram sigur acum, în care va trebui să o conving de contrariu. Așa că mi-am cântărit răspunsul, l-am făcut mai calm, mai moderat.

— Nu, nu vreau să trăiesc fără tine, Bella, sigur că nu. Fii rațională. Și n-am nicio problemă să te salvez – dacă nu ar fi problema că eu te pun în pericol... că eu sunt motivul pentru care ești aici.

Adevărul și-a făcut loc în discursul meu, spre final.

Bella s-a încruntat la mine.

— Da, tu ești motivul. Motivul pentru care sunt aici – *în viață*.

Abia mai puteam să-mi păstrez tonul calm. Am șoptit ca să-mi ascund durerea.

— Cu chiu, cu vai. Acoperită de bandaje și ghips și fără să te poți mișca.

— Nu mă referem la cea mai recentă experiență aproape de moarte, a ripostat ea. Mă gândeam la celelalte – alege-o pe care vrei. Dacă nu erai tu, la momentul ăsta putrezeam în cimitirul din Forks.

M-am cutremurat la imaginea asta, după care am revenit la subiect, nedorind s-o las să mă abată de la remușcările mele.

— Totuși, nu aceea a fost partea cea mai grea. Nici când te-am văzut pe podea... ghemuită și rănită. M-am luptat să-mi recapăt controlul asupra vocii. Nici când m-am gândit că am ajuns prea târziu. Nici măcar când te-am auzit urlând de durere – toate amintirile acestea insuportabile pe care le voi purta cu mine tot restul eternității. Nu, cel mai groaznic a fost să simt... să știu că nu m-aș putea opri. Să cred că te voi ucide eu însumi.

S-a încruntat.

— Dar n-ai făcut-o.

— Aș fi putut. Foarte ușor.

— Promite-mi, a șuierat ea.

— Ce?

Se uita urât la mine acum.

— Știi ce.

Bella înțelesese încotro se îndreptau cuvintele mele. Își dădea seama că mă străduiam să-mi adun puterea de

care aveam nevoie. A trebuit să-mi amintesc că ea îmi putea citi mintea de o mie de ori mai bine decât i-o puteam citi eu pe a ei. Trebuia să-mi las deoparte nevoia de a-i mărturisi. Cel mai important acum era ca ea să se facă bine.

Am încercat să spun doar lucruri adevărate, pentru ca ea să nu mă citească așa de ușor ca mai înainte.

— Se pare că nu sunt destul de puternic încât să stau departe de tine, așa că bănuiesc că se va face voia ta... chiar dacă te omoară sau nu.

— Bine. Dar am simțit în glasul ei că tot nu era convinsă. Mi-ai spus cum te-ai oprit... acum vreau să știu de ce.

— De ce? am repetat precaut.

— *De ce* ai făcut-o. De ce n-ai lăsat veninul să se întindă? Până acum aș fi fost exact ca tine.

Nu-i explicasem niciodată asta. Ocolisem întrebarea cu grijă. Știam că nu descoperise *acest* adevăr din căutările ei pe internet. Am văzut roșu pentru un moment, iar în mijlocul acelui roșu, fața lui Alice.

— Sunt prima care recunoaște că n-am experiență în relații, rosti Bella cu rapiditate – îngrijorată de răspunsul la care renunțase și încercând să-mi distragă atenția. Dar mi s-ar părea logic... ca un bărbat și o femeie să fie cumva egali... Adică nu se poate ca numai unul dintre ei să apară mereu și să-l salveze pe celălalt. Trebuie să se salveze unul pe altul *în mod egal*.

Era adevărat ce spunea, însă nu cuprindea ce era mai important. Eu nu aveam să fiu niciodată egal cu ea. Pentru mine nu mai exista cale de întoarcere. Iar aceea era singura egalitate care o lăsa neatinsă pe ea.

Mi-am împreunat mâinile pe marginea saltelei și mi-am lăsat bărbia să se sprijine de ele. Era momentul să calmez intensitatea cu care se purta această conversație.

— Dar tu *m-ai salvat* pe mine, i-am spus calm.

Asta era adevărat.

— Nu pot fi mereu Lois Lane, m-a avertizat ea. Vreau să fiu și Superman.

Mi-am păstrat tonul calm, domol, însă a trebuit să întorc privirea.

— Nu știi ce-mi ceri.

— Ba cred că da.

— Bella, *nu știi*, am murmurat încă blând. Am avut aproape nouăzeci de ani să mă gândesc la asta, și tot nu sunt sigur.

— Îți dorești să nu te fi salvat Carlisle?

— Nu, nu îmi doresc asta, am spus, pentru că nu aș fi cunoscut-o niciodată pe ea, dacă el nu m-ar fi salvat. Dar viața mea se terminase. Nu renunțam la nimic. Cu excepția sufletului.

— Tu *ești* viața mea. Singurul lucru care m-ar durea ar fi să te pierd pe tine.

Întocmai așa simțeam și eu.

„Și ce-o să faci când o să te implore?" mi-a șoptit în minte amintirea lui Rosalie.

— Nu pot să o fac, Bella. Nu o să îți fac asta.

— De ce nu? Vocea îi era răgușită, striga de furie. Nu-mi spune că-i prea greu! După ziua de azi, sau, mă rog, acum câteva zile... oricum, după *asta*, ar trebuie să fie floare la ureche.

M-am chinuit să-mi păstrez calmul.

— Și durerea? i-am reamintit.

Nici nu voiam să mă gândesc la asta. Și speram că nici ea nu voia să se gândească la asta.

A pălit. Îmi era greu s-o privesc. S-a chinuit cu amintirea aceea un moment lung, după care a ridicat bărbia.

— Aia e problema mea. Pot să-i fac față.

— E posibil să duci curajul până în punctul în care devine nebunie.

— Nu-i o problemă. Trei zile. Mare scofală.

Alice! Probabil că era bine că n-aveam idee unde era acum. Mi-am dat seama că dispăruse intenționat. Avea să mă evite până când mă calmam, eram sigur de asta. Îmi venea să o sun, să-i spun ce cred despre evitarea asta plină de lașitate, dar puteam paria că nu avea să răspundă.

M-am reconcentrat. Dacă Bella voia să continue conversația, aveam să-i scot în evidență lucrurile pe care nu le luase în calcul.

— Charlie? am spus eu scurt. Renée?

Deja îi era mai greu să vadă consecințele. Au trecut minute bune până s-a străduit să găsească un răspuns. A deschis o dată gura, după care a închis-o la loc. Nu se uita niciodată în altă parte, însă sfidarea din ochii ei s-a transformat ușor în înfrângere.

Într-un final, a mințit. Era evident, așa cum era mereu.

— Uite, nici asta nu-i o problemă. Renée a luat mereu alegerile care i-au convenit – ar vrea ca eu să fac la fel. Iar Charlie e rezistent, e obișnuit să fie singur. Nu pot să am mereu grijă de ei. Trebuie să-mi trăiesc propria viață.

— Exact, am spus pe un ton grav. Iar eu nu îi voi pune capăt.

— Dacă mă aștepți să fiu pe patul de moarte, am vești pentru tine! Tocmai am fost acolo!

Am așteptat până am fost convins că vocea avea să-mi fie echilibrată.

— O să te refaci.

A tras adânc aer în piept, a tresărit de durere, după care a vorbit rar, pe un ton scăzut.

— Nu, nu-i așa.

Oare credea că o mințeam în privința stării ei?

— Bineînțeles că o să te refaci. O să rămâi cu o cicatrice sau două…

— Te înșeli. O să mor.

Nu reușeam să rămân calm. Îmi auzeam stresul din voce.

— Pe bune, Bella. O să ieși de aici în câteva zile. Cel mult două săptămâni.

S-a uitat la mine mâhnită.

— S-ar putea să nu mor acum... dar o să mor într-o zi. Cu fiecare minut din zi sunt tot mai aproape. Și o să *îmbătrânesc*.

Neliniștea s-a transformat în disperare pe măsură ce înțelegeam unde voia să ajungă. Oare credea că nu era un lucru pe care să-l fi luat în calcul? Că ratasem cumva această realitate vădită, că nu observasem schimbările ușoare de pe fața ei, scoase în evidență de aspectul meu rigid de neschimbat? Că, dacă nu aveam darul lui Alice, nu puteam să văd acest viitor clar?

Mi-am coborât fața în mâini.

— Așa ar trebui să se întâmple. Așa trebuie să se întâmple. Așa s-ar întâmpla dacă eu nu aș exista – și *nu ar trebui să exist*.

Bella a pufnit.

Am ridicat privirea, surprins de schimbarea stării ei sufletești.

— Asta-i o prostie, a spus ea. E ca și cum te-ai duce la o persoană care a câștigat la loto și i-ai lua banii, spunându-i: „Știi, hai să ne întoarcem la cum ar trebui să fie lucrurile. E mai bine așa." Și nu înghit chestia asta.

— Eu nu sunt nici pe departe marele premiu la loto, am mârâit.

— Așa-i. Ești mai mult de-atât.

Am dat ochii peste cap, încercând să-mi vin măcar un pic în fire. Nu-i făcea bine discuția asta, iar monitoarele ei erau martore.

— Bella, nu mai discutăm despre asta și gata. Refuz să te condamn la o eternitate de întuneric și cu asta basta.

De îndată ce am rostit cuvintele, mi-am dat seama cât de categoric sunaseră. Știam cum avea să răspundă înainte să-și îngusteze privirea.

— Dacă tu crezi c-o să mă opresc aici, te înșeli. Nu ești singurul vampir pe care îl cunosc, mi-a reamintit ea.

Și iar am văzut roșu în fața ochilor.

— Alice n-ar îndrăzni.

— Alice a văzut asta deja, nu? a spus Bella, încrezătoare, deși se părea că Alice mai ascunsese *unele* detalii. De aceea te supără lucrurile pe care le spune. Ea știe că voi fi ca voi... într-o zi.

— Se înșală.

Acum eram și eu încrezător. O mai amăgisem pe Alice și înainte.

— Te-a văzut moartă, i-am spus, dar nici asta nu s-a întâmplat.

— *Pe mine* sigur n-o să mă prinzi pariind contra lui Alice.

S-a uitat la mine, din nou sfidătoare. Îmi simțeam rigiditatea chipului și m-am străduit să-l relaxez. Era pierdere de vreme și mai aveam foarte puțin timp la dispoziție.

— Deci cum rămâne? a întrebat ea șovăitoare.

Am oftat, după care am râs o dată fără pic de haz.

— Cred că se numește un *impas*.

Un impas care ducea către inevitabil.

Am oftat la unison.

— Au!

M-am uitat la fața ei, apoi la butonul de urgență.

— Cum te simți?

— Sunt bine, a spus total neconvingătoare.

I-am zâmbit.

— Nu te cred.

S-a bosumflat.

— Nu vreau să adorm din nou.

— Ai nevoie de odihnă. Toate discuțiile astea în contradictoriu îți fac rău. Vina mea, desigur, mereu vina mea.

— Păi atunci cedează, mi-a sugerat ea.

Am apăsat butonul.

— Bună încercare.

— Nu! a ripostat ea.

— Da? s-a auzit vocea asistentei Bea prin difuzorul micuț.

— Cred că suntem gata pentru analgezice, i-am spus.

Bella s-a încruntat la mine, după care a tresărit de durere.

— Trimit asistenta.

— Nu iau nimic, a amenințat Bella.

M-am uitat direct la perfuzie.

— Nu cred că te vor ruga să înghiți ceva.

Inima i-a luat-o iar la galop.

— Bella, ai dureri. Trebuie să te relaxezi ca să te poți vindeca. De ce ești atât de dificilă? Nu o să te mai înțepe acum.

Nu mai avea pic de încăpățânare pe față, ci acum era doar tulburată.

— Nu mi-e teamă de ace. Mi-e teamă să-nchid ochii.

M-am întins să îi cuprind fața în palme și am zâmbit cu perfectă sinceritate. Nu-mi era greu. Tot ce doream – tot ce aveam să doresc vreodată – era să mă uit în ochii ei pentru totdeauna.

— Ți-am spus că nu plec nicăieri. Nu te teme. Atât timp cât te face fericită, voi fi aici.

„Până când vei fi sănătoasă, până când vei fi gata. Până când voi găsi puterea de care am nevoie."

A zâmbit, în ciuda durerii.

— Vorbești de o eternitate, să știi.

O „eternitate" din lumea muritorilor.

— Oh, îți va trece, am tachinat-o, e doar o pasiune.

A încercat să-și clatine capul, însă a renunțat când a simțit durere.

— Am fost șocată că Renée a înghițit asta. Știu că tu *știi* mai bine.

— Asta este minunat la oameni, am spus încet. Lucrurile se schimbă.

— Nu-ți ține respirația.

Mi-a venit să râd de expresia ei urâcioasă. Știa cât de mult puteam să-mi țin respirația.

Gloria a dat buzna în rezervă cu o seringă în mână.

Băiatul ăsta ar trebui să-i dea și ei niște liniște și pace, sărăcuța.

M-am ferit din calea ei înainte să rostească până la capăt cuvântul „Pardon". M-am sprijinit de peretele opus, lăsându-i spațiu. Nu voiam să o enervez cât să încerce să mă dea iar afară. Nu știam sigur unde era Carlisle.

Bella m-a privit neliniștită, îngrijorată că aș fi putut să ies direct afară și să dispar. Am încercat să o asigur din priviri. Aveam să fiu aici când se va trezi. Atât timp cât avea să aibă nevoie de mine.

Gloria a injectat calmantul în perfuzie.

— Gata, drăguță. O să te simți mai bine acum.

— Mulțumesc, a răspuns Bella fără prea mare recunoștință.

— Ar trebui să ajungă, a murmurat Gloria.

Mi-a aruncat o privire tăioasă, însă m-am uitat pe geam, prefăcându-mă că nu văzusem. A închis ușa încet în urma ei.

M-am dus în grabă înapoi lângă Bella, cuprinzându-i obrazul sănătos în palmă.

— Rămâi.

— Rămân, i-am promis; intra într-un somn profund, așa că am putut să spun adevărul. Cum am spus, atât timp cât te face fericită... atât timp cât este lucrul cel mai bun pentru tine.

A oftat, pe jumătate conștientă.

— Nu-i același lucru.

— Bella, nu-ți face griji cu privire la asta acum. Poți să te mai contrazici cu mine când te trezești.

Colțurile buzelor i s-au curbat într-un zâmbet slab.

— Bine.

M-am aplecat și i-am sărutat tâmpla, după care i-am șoptit „te iubesc" la ureche.

— Și eu, a murmurat ea.

Am râs fără tragere de inimă.

— Știu. Tocmai asta era problema.

A încercat să se împotrivească sedării, întorcând capul spre mine... căutând.

I-am sărutat ușor buzele învinețite.

— Mulțumesc.

— Oricând.

— Edward?

Abia reușea să-mi mai pronunțe numele.

— Da?

— Eu pariez pe Alice, a mormăit ea.

Chipul i s-a relaxat atunci când s-a cufundat într-un somn profund.

Mi-am îngropat fața în adâncitura gâtului ei și i-am inspirat esența, dorindu-mi din nou, așa cum îmi dorisem la început, să pot visa și eu cu ea.

Epilog:

O ocazie

Au mai ținut-o internată alte șase zile. Îmi dădeam seama că i se părea o veșnicie. Era nerăbdătoare să se întoarcă la viața ei obișnuită, fără să mai aibă de-a face cu doctorii care o înțepau și o examinau, să scape de toate acele din piele.

Pentru mine, timpul gonea, în ciuda durerii constante de a o vedea într-un pat de spital și știind că avea dureri, iar eu nu puteam face nimic ca să i le alin. Timpul acesta era timpul meu garantat cu Bella; ar fi fost greșit fără doar și poate să plec câtă vreme era bolnavă. Voiam să lungesc fiecare secundă, chiar dacă mă durea. Însă secundele treceau în grabă pe lângă mine.

Detestam minutele în care trebuia să stau departe de ea, în timp ce medicii vorbeau cu Bella și Renée, deși era ușor să trag cu urechea de pe casa scării. Poate că era mai bine uneori; nu puteam să-mi controlez mereu expresia feței.

De exemplu, a doua zi după ce s-a trezit, atunci când doctorul Sadarangani s-a entuziasmat privindu-i radiografiile, mulțumit că fracturile îi erau curate și se vindecau bine, tot ce am putut eu vedea în momentul acela a fost talpa vânătorului coborând peste piciorul ei. Tot ce am putut auzi a fost trosnetul oaselor ei. A fost bine că nimeni nu mi-a putut zări expresia feței în momentul acela.

Vedeam că mama ei n-avea stare – neliniștită cu privire la un post de suplinitoare de lungă durată la o școală primară din Jacksonville care avea să fie dat altcuiva dacă ea

nu putea fi disponibilă în curând –, dar era încă hotărâtă să fie cu Bella atât timp cât se afla și ea în Phoenix. Bellei nu-i fusese foarte greu să o convingă pe Renée că ea se simțea bine și că ar trebui să se întoarcă liniștită în Florida. Mama ei a plecat cu două zile înaintea noastră.

Bella vorbea des cu Charlie la telefon, mai ales după plecarea lui Renée, iar acum, că pericolul trecuse, și el avea timp să examineze situația din toate unghiurile, începea să fie furios. Nu pe Bella, bineînțeles. Mânia lui era îndreptată în direcția corectă. La urma urmei, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă nu aș fi existat eu. Prietenia sa înfloritoare cu Alice îl cam deruta, însă eram convins că la întoarcere aveam să citesc în creierul lui tăcut exact ce anume gândea.

Am încercat să evit conversații mai serioase cu Bella. Era mai ușor decât m-aș fi așteptat. Rareori eram singuri – chiar și după plecarea lui Renée, un flux constant de asistente și doctori i-au luat locul –, iar Bella era mereu somnoroasă de la medicamente. Părea suficient de mulțumită că mă aflam prin preajmă. Nu m-a mai implorat să-i mai ofer nicio garanție. Însă, când și când, eram convins că citeam îndoială în ochii ei. Mi-aș fi dorit să-i pot anula îndoiala, să pot crede promisiunile pe care le fac, dar era mai bine să nu mai vorbesc decât să mint din nou.

Și apoi, parcă foarte repede, a venit momentul să-i pregătim transportul spre casă.

Planul lui Charlie era ca Bella să ia avionul spre casă cu Carlisle și Alice, iar eu să aduc camioneta înapoi în Washington. Carlisle a gestionat apelul respectiv; nu era nevoie să discut cu el ca să-mi știe opinia despre subiect. L-a convins pe Charlie că Alice și cu mine lipsiserăm deja prea mult de la școală, iar Charlie nu l-a putut contrazice. Aveam să venim toți cu avionul acasă și Carlisle avea să aranjeze trimiterea camionetei printr-o firmă. I-a promis lui Charlie că era simplu și nu costa mult.

Cât de diferit era să mă întorc în același aeroport unde începuse cel mai mare coșmar. Am zburat după lăsarea întunericului, așa că plafoanele de sticlă nu mai reprezentau un pericol pentru noi. M-am întrebat ce vedea Bella când se uita la culoarele late – oare se gândea și ea la durerea și teroarea pe care le simțise când fusese aici ultima dată? Fără să mai avem motive de grabă, ne mișcam încet; Alice o împingea pe Bella în scaunul cu rotile, astfel încât eu să pot merge lângă ea, să o țin de mână. Așa cum era de așteptat, Bellei nu-i plăcea nici scaunul cu rotile și nici privirile curioase îndreptate asupra ei. Din când în când se mai uita urât la ghipsul alb, ca și cum ar fi vrut să-l smulgă cu mâinile goale, însă nu se plângea niciodată cu glas tare.

A dormit tot zborul și mi-a îngânat numele în visele ei. Ar fi fost așa de ușor să ignor trecutul și să retrăiesc ziua perfectă petrecută împreună, să rămân într-un timp în care numele meu nu ardea pe buzele ei însoțit de vinovăție și de piază rea. Însă despărțirea care ne dădea târcoale era prea dureroasă ca să mai lase loc oricărui timp de fantezie.

Charlie ne-a așteptat la SeaTac, deși era trecut de unsprezece și drumul de întoarcere în Forks avea să-i ia aproape patru ore. Și Carlisle, și Alice au încercat să-l convingă să nu vină, însă eu l-am înțeles. Și, deși gândurile lui erau la fel de încețoșate ca înainte, încă era evident că aveam dreptate. Venise să dea vina pe persoana potrivită.

Nu că ar fi avut vreo bănuială dubioasă că aș fi împins-o eu pe trepte, ci credea că Bella nu s-ar fi comportat niciodată atât de impulsiv dacă nu aș fi provocat-o eu. Deși nu cunoștea motivul real care o făcuse pe ea să plece în Arizona, nu se înșela în privința presupunerii principale. La urma urmei, tot vina mea era.

Ar fi trebuit să fie o călătorie lungă, să mergem în spatele mașinii de poliție a lui Charlie, respectând cuminți viteza

legală, însă timpul tot se mișca prea rapid. Nici măcar separarea temporară de ea nu încetinea trecerea orelor.

Ne-am instalat toți în formula aceasta nouă, cu întârzieri minime. Alice a preluat rolul de asistentă și însoțitoare, iar Charlie nu a reușit să-și exprime în cuvinte recunoștința pe care o simțea. Și Bella, deși îi era rușine că avea nevoie de cineva care să o ajute la nevoile de bază și intime, era bucuroasă că persoana respectivă era Alice. Părea că în timpul celor câteva zile petrecute în Phoenix, viziunea lui Alice că Bella îi era cea mai bună prietenă se îndeplinise întocmai. Se simțeau așa de bine una în preajma celeilalte – deja aveau o tonă de glume și de confidențe pe care le înțelegeau numai ele –, de parcă fuseseră prietene de ani buni, nu doar de câteva săptămâni. Charlie se mai trezea uneori întrebându-se de ce nu-i spusese niciodată Bella de prietenia aceasta strânsă, însă îi era prea recunoscător lui Alice, și fermecat de ea, ca să pună întrebări prea directe despre asta. Era pur și simplu fericit de situație, Alice fiind cea mai bună persoană posibilă care s-ar fi putut ocupa de fiica lui grav rănită. Alice se afla în casa familiei Swan cam de câte ori mă aflam și eu, deși în ochii lui Charlie ea ieșea mai mult în evidență în timpul pe care-l petrecea acolo.

Bella avea sentimente contradictorii despre revenirea la școală.

— Pe de o parte, mi-a spus ea, vreau pur și simplu ca lucrurile să revină la normal. Și nu vreau să rămân și mai mult în urmă.

Era dimineață foarte devreme în a doua zi după întoarcere – Bella dormise atât de mult în ziua aceea, încât programul i se inversase.

— Pe de altă parte, a continuat, gândul ca toată lumea să se uite la mine cât sunt *așa*...

S-a uitat amenințătoare la scaunul cu rotile nevinovat, pliat lângă patul ei.

— Dacă aș putea să te port eu în brațe la școală, aș face-o, dar...

A oftat.

— Probabil că n-ar fi de prea mare ajutor ca să scap de privirile ațintite asupra mea.

— Probabil că nu. Și cu toate astea, deși tu nu ai apreciat niciodată că sunt într-adevăr înfricoșător, îți promit că pot să mă ocup de fiecare privire aruncată asupra ta.

— Cum așa?

— O să-ți arăt.

— Acum sunt curioasă. Deci hai să mergem la școală imediat.

— Cum vrei.

M-am cutremurat pe interior de îndată ce am rostit cuvintele acestea. Avusesem grijă să nu spun nimic care să ne ducă cu gândul la conversația din spital și să o reîncepem, însă, de data asta, ea nu a luat în seamă comentariul meu și nu a continuat.

Ba chiar, părea, la fel ca mine, să nu fie dispusă să vorbească despre viitor. M-am gândit că probabil de asta o atrăgea ideea de „a reveni la normal". Poate că spera că puteam da uitării acest episod ca și cum fusese doar un capitol neplăcut, și nu întâmplarea ce prevestea singura concluzie valabilă.

Mi-a fost ușor să mă țin de promisiunea aceea neînsemnată. În prima ei zi înapoi la școală, pe măsură ce o duceam de la o oră la alta în scaunul cu rotile, nu trebuia decât să privesc în ochi pe oricine părea prea interesat. O îngustare ușoară a ochilor, o încreștire discretă a buzei de sus, și toți curioșii se uitau rapid în altă parte.

Bella nu era convinsă.

— Nu cred că faci tu ceva anume. Pur și simplu nu sunt interesantă. Nu ar fi trebuit să-mi fac griji.

De îndată ce Carlisle i-a permis, a trecut de la ghipsul clasic la unul care îi permitea să meargă și la o pereche de cârje. Eu preferam scaunul. Îmi venea greu să mă uit cum se chinuie cu cârjele, să nu am cum să o ajut, însă ea părea ușurată că se putea mișca singură din nou. După câteva zile, a început să nu mai fie așa ciudat.

Povestea care circula la școală era greșită din toate punctele de vedere. Toți știau despre căderea dezastruoasă a Bellei prin geamul de la hotel, mai întâi pentru că fusese colportată de colegii lui Charlie prin toată comunitatea. Dar Charlie fusese mai rezervat cu privire la *motivul* pentru care Bella se aflase în Phoenix. Așa că Jessica Stanley umpluse golurile din poveste – Bella și cu mine merseserăm împreună în Phoenix pentru ca eu să o cunosc pe mama ei. Jessica a insinuat că făcuserăm asta fiindcă relația noastră devenea foarte serioasă. Toată lumea îi acceptase versiunea; majoritatea uitaseră deja de unde pornise zvonul.

Jessica a trebuit să se mulțumească cu propriile invenții legate de bârfa aceasta, pentru că Bella rareori petrecea timp cu ea în afara orelor de la școală. Era la fel ca atunci când oprisem dubița la început de tot – Bella știa să fie secretoasă când voia. Iar acum stătea la masa noastră, cu Alice, Jasper și cu mine. Chiar dacă Emmett și Rosalie nu erau acolo – se prefăceau că mănâncă afară acum, ascunzându-se în mașină când soarele era o amenințare –, niciunul dintre oameni nu era suficient de curajos să vină lângă Bella în prezența noastră. Nu-mi plăcea că se îndepărta de prietenii ei de dinainte, mai ales de Angela, însă am presupus că într-un final lucrurile aveau să redevină așa cum fuseseră înainte ca eu să mă bag în viața ei.

După ce noi vom fi plecat.

Deși timpul nu se scurgea niciodată mai încet, rutina începuse să mi se pară naturală și trebuia să țin garda sus. Uneori mai greșeam; ea se uita la mine și-mi zâmbea, iar eu eram

inundat de sentimentul că așa trebuia să fie, că noi doi eram meniți să fim împreună. Era greu să-mi aduc aminte că sentimentul acesta, atât de curat și de puternic, era o minciună. Erau greu să-mi aduc aminte, asta până când se răsucea prea brusc din trunchi și se cutremura de durere din cauza coastelor care încă se vindecau, sau punea piciorul jos prea tare și icnea, sau își întorcea încheietura astfel încât i se vedea cicatricea discretă și lucioasă din podul palmei.

Bella se vindeca și timpul trecea. Mă agățam de fiecare secundă.

Alice avea un plan nou care să ne scoată din rutină – într-un mod plăcut după părerea ei. Știind că Bella avea să se opună, la început n-am fost nici eu de acord. Dar apoi cu cât m-am gândit mai mult, cu atât am văzut lucrurile dintr-o nouă perspectivă.

Nu din perspectiva lui Alice. Motivația ei era probabil în proporție de șaptezeci la sută egoistă; îi plăceau remodelările. Propriul meu egoism era probabil în jur de zece la sută, totuși motivul principal era să schimb un capitol anume din viitorul Bellei. Doar de dragul ei am acceptat planul bizar al lui Alice.

Am avut o viziune – nu ca acelea ale lui Alice, nu fusese o profeție propriu-zisă. Probabil că era doar un scenariu. Viziunea aceea mi-a creat o durere intensă care îmi pătrundea în tot corpul: pe jumătate agonie, pe jumătate plăcere.

Mi-am imaginat-o pe Bella peste douăzeci de ani, maturizându-se frumos odată ajunsă la jumătatea vieții. La fel ca mama ei, avea să arate mai tânără decât majoritatea oamenilor, iar atunci când aveau să îi apară riduri, ele nu i-ar fi diminuat frumusețea. Mi-am imaginat că locuia într-o zonă însorită într-o casă drăguță, dar simplă, care era, doar dacă nu avea să-și schimbe semnificativ felul de-a fi, plină de lucruri. Pe lângă amalgamul de lucruri aveau să fie copii,

doi sau trei. Poate un băiat cu părul cârlionțat și zâmbetul lui Charlie și o fată care, la fel ca Bella, semăna cu mama ei.

Nu am încercat să mi-l imaginez pe tatăl lor, sau să mă gândesc cum chipul lui s-ar reflecta pe fețele copiilor ei; simțeam numai durere la gândul acela.

Și într-o zi, când aveau să fie preadolescenți, mai mici decât era Bella acum, poate că stimulați de vreo comedie romantică cu adolescenți de la televizor (deși Alice mi-a spus că acest conținut media avea să se schimbe destul de mult în următorii zece ani; ea aștepta să se înființeze anumite companii ca să investească în ele), unul dintre copii avea să-și întrebe mama cum fusese balul la liceul *ei*.

Bella avea să zâmbească și să spună:

— Nu prea eram eu cu petrecerile. Nu am fost la bal.

Și copiii aveau să fie dezamăgiți. Mama lor nu avea nicio poveste frumoasă despre anii adolescenței ei. Oare nu făcuse niciodată *nimic* interesant?

Bella nu urma să aibă povești amuzante și simpatice, ci doar o privare de experiențe normale, numai secrete și pericole și povești atât de incredibile, încât s-ar fi putut întreba, într-o bună zi, dacă nu fuseseră doar rezultatul propriei imaginații.

Sau poate că... Bella avea să râdă atunci când ar fi fost întrebată de copiii ei, după care ochii ei ar fi privit brusc hăt departe.

— A fost o nebunie, avea ea să răspundă. Eu nu prea voiam să merg, știți că nu sunt vreo petrecăreață. Dar prietena mea cea mai bună, care era o nebună și jumătate, m-a răpit să mă aranjeze și prietenul meu m-a dus la bal în ciuda protestelor mele. Până la urmă n-a fost chiar așa de rău. Mă bucur că am mers. Măcar pentru faptul că am văzut decorațiunile – erau ca o versiune ieftină a filmului *Carrie*. Nu, voi nu aveți voie să vă uitați la *Carrie*. Nu încă.

De aceea, pentru acel moment din viitorul Bellei, îi îngăduisem lui Alice să-și continue planul insistent și cam băgăcios. Și nu doar că i-am îngăduit, ci am și ajutat-o și am fost complice.

Și uite așa m-am trezit în smoching – ales de Alice, evident; măcar n-a fost nevoie să fac eu cumpărăturile necesare –, cu un buchețel de frezii în mână, așteptând la piciorul scării pentru dezvăluirea importantă a lui Alice.

Văzusem toate astea deja în mintea ei, dar ei nu-i păsa. Voia să avem parte de fiecare moment banal din acest concurs de frumusețe care însemna un bal de absolvire al oamenilor.

Alice îl avertizase pe Charlie că Bella va întârzia, făcând foarte clar faptul că ea, Alice, avea să fie o parte integrantă din această seară de la început până la sfârșit. Charlie nu se opunea la nimic care o implica și pe Alice. El se opunea de multe ori la lucrurile care mă implicau pe mine, deși în general făcea asta doar în mintea lui.

Am ascultat în timp ce Alice o ajuta pe Bella să șchiopăteze spre scară, cu brațul în jurul taliei ei; Bella își ținea brațul pe umărul lui Alice, sprijinindu-se cu totul de ea. Devenise deja destul de pricepută cu cârjele, însă Alice i le luase în seara asta. Nu eram sigur cât de mult din motive estetice și cât de mult voia de fapt să o împiedice să fugă. Apoi, cu câțiva pași înainte de capul scării, Alice s-a retras din strânsoarea ei și a încurajat-o să continue singură.

— Poftim? a protestat Bella. Nu pot să umblu în *chestia asta.*

— Sunt doar câteva trepte. Te descurci tu. Eu nu arăt cum trebuie, o să-ți stric poza.

— Care *poză*? Vocea Bellei a urcat o octavă. Sper că nu e nimeni acolo care să-mi facă mie poze!

— Nu face nimeni poze. Voiam să spun, *poza mentală.* Calmează-te.

— Poză mentală? Cine o să mă vadă?

— Numai Edward.

Ei bine, asta a funcționat. Alice a observat că ochii Bellei s-au luminat atunci când mi-a menționat numele și că s-a mișcat cu o nerăbdare ce ignora cu totul sesiunea de coafat și machiat. A fost un pic necăjită de asta.

Bella a apărut încet și șovăitor în fața mea, căutându-mă cu privirea.

Văzusem rochia în mintea lui Alice, dar nu așa. Voalul transparent era numai volane și volănașe ca să-i dea un aspect modest, însă tot i se lipea de piele într-un mod foarte tulburător. Croiala îi expunea umerii albi ca marmura, după care materialul îi cădea grațios și diafan peste brațe, strâns la încheieturi. Partea de sus a rochiei era adunată asimetric, astfel încât îi dădea un aspect de clepsidră.

Bineînțeles, era albastru-închis. Alice îmi observase preferința.

Într-un picior, Bella purta un pantof de mătase albastră cu toc subțire și panglici lungi înfășurate în jurul piciorului ca să-i stea fix. Pe celălalt picior avea ghipsul uzat. Am fost un pic surprins că Alice nu-l colorase și pe el în albastru ca să se asorteze.

Am privit-o pe Bella în timp ce mă privea și ea pe mine, cu ochii larg deschiși.

— Uau, a spus ea.

— Chiar așa, am fost de acord, complimentându-i rochia într-un mod foarte evident.

A coborât privirea și a roșit. Apoi a strâns din umeri ca și cum ar fi spus: „Mda, asta-s eu în rochie."

Știam că lui Alice îi plăcea ideea ca Bella să coboare grandioasă treptele, însă își dăduse deja seama că nu era decât un vis. M-am grăbit să urc scara, să o întâmpin. După ce i-am pus florile în păr – Alice lăsase un loc liber în buclele ei curgătoare tocmai în acest scop –, am luat-o pe Bella în brațe.

Se obișnuise deja cu asta. O purtasem așa în multe locuri, unde nu era nici țipenie de om să ne vadă.

A fost mai rapid, desigur, însă era și o ușurare să o pot ține așa aproape de mine. Să simt că era în siguranță și protejată în acel moment.

— Distracție plăcută! a strigat Alice după noi, grăbindu-se înapoi la ea în cameră.

Până să ajung jos cu Bella, își îmbrăcase și ea deja rochia. Îi auzeam pe Rosalie și pe ceilalți cum o așteptau – unii mai răbdători, alții nu prea – în garaj. Alice s-a oprit să-și traseze câteva dungi teatrale de tuș de ochi.

Am dus-o pe Bella la Volvo și am așezat-o cu grijă în scaunul din dreapta, fiind atent ca voalul și fundele să nu rămână prinse în portieră. Mă surprinde tăcerea ei. Atât acum, cât și înainte. I se plânsese lui Alice că nu-i plăcea să fie aranjată așa, însă nu ridicase nicio obiecție în privința balului.

M-am urcat la volan și am pornit pe alee.

— Când o să-mi spui mai exact ce se întâmplă? a întrebat, cu mai multă enervare în glas decât avea pe față.

I-am examinat chipul, căutând să mă prind de glumă. În afară de atitudinea ei prefăcută de iritare, părea sinceră. Nu-mi venea să cred că habar n-avea unde mergem.

— Sunt șocat că nu ți-ai dat seama de asta încă, am răspuns zâmbind larg, intrând în jocul ei.

Sigur mă tachina, nu avea cum să fie altceva.

A tras brusc aer în piept, moment în care am încercat să-mi dau seama de ce. Doar se uita la mine.

— Ți-am menționat că arăți foarte bine, nu-i așa? a întrebat ea.

M-am gândit că asta dorise să exprime prin exclamația „uau" de mai devreme.

— Da.

S-a încruntat din nou, întorcându-se la bosumflarea anterioară.

— Nu mai vin la voi, dacă Alice are de gând să mă trateze ca pe un cobai Barbie de fiecare dată.

Înainte să o apăr sau s-o condamn pe Alice, mi-a sunat telefonul pe care-l aveam în buzunar. L-am scos rapid, întrebându-mă dacă Alice avea și alte instrucțiuni pentru mine, însă era Charlie.

În mod normal, tatăl Bellei nu mă suna pe mine. Așa că am răspuns cu glas cam tremurat.

— Bună, Charlie.

— Charlie? a șoptit Bella, neliniștită și ea.

El și-a dres glasul și i-am simțit stângăcia prin telefon.

— Ăă, salut, Edward. Îmi cer scuze că vă întrerup, ăăă, seara, dar nu sunt chiar singur... Vezi tu, Tyler Crowley tocmai a apărut aici în smoching și pare că creadă că *el* o va duce pe Bella la bal.

— Glumești! am râs.

Erau rare momentele în care altcineva în afară de Bella mă mai putea lua prin surprindere.

Cât fusesem la școală, nu observasem nimic în gândurile lui Tyler despre prostia asta, însă, la urma urmei, fusesem atât de absorbit să profit de fiecare secundă pe care o aveam cu Bella, încât probabil că ratasem multe nimicuri.

— Ce e? a spus Bella printre dinți.

— Nu prea știu ce să fac în situația asta, a continuat Charlie, simțindu-se incomod.

— De ce nu mă lași să vorbesc cu el? m-am oferit.

Atunci când a răspuns, mi-am dat seama din vocea lui că era ușurat de propunerea mea.

— S-a făcut.

Apoi a vorbit mai departe de telefon.

— Ia, Tyler, e pentru tine.

Bella se uita la fața mea, îngrijorată de ce se întâmpla între mine și tatăl ei. Nu a observat mașina roșu aprins care ne-a depășit brusc. Am ignorat plăcerea lui Rosalie de a mă depăși – o ignoram mereu pe Rosalie în ultima vreme – și m-am concentrat pe apel.

Vocea băiatului era spartă când a vorbit.

— Da?

— Bună, Tyler, Edward Cullen la telefon.

Tonul îmi era perfect calm, deși am depus ceva efort ca să-l pot menține așa. Oricât de tare mă distra situația, m-a cuprins brusc o explozie de emoții teritoriale. Era o reacție imatură, însă nu puteam să neg că o simțeam.

Bella a inspirat adânc, șuierat. Am privit-o cu coada ochiului, după care m-am uitat din nou la șosea. Dacă fusese – cumva – nedumerită față de ceea ce se întâmpla, acum nu mai era deloc în ceață.

— Îmi pare rău dacă a fost vreo neînțelegere, dar Bella nu este disponibilă în seara aceasta, i-am spus lui Tyler.

— O, a răspuns el.

Instinctul protector și de gelozie a persistat, iar răspunsul meu a fost mai dur decât ar fi trebuit.

— Ca să fiu sincer, va fi indisponibilă în fiecare seară în ceea ce privește pe oricine altcineva în afară de mine. Nu te supăra. Și îmi pare rău că ți-ai stricat seara.

Deși nu trebuia să spun ce spusesem, nu mă puteam abține să zâmbesc la gândul cum mi-a primit Tyler vorbele. Și cum avea să se simtă când aveam să ne vedem luni la școală. Am închis și m-am întors să evaluez reacția Bellei.

Era învăpăiată la față, cu o expresie furioasă.

— Ultima parte a fost prea mult pentru tine? m-am îngrijorat. N-am vrut să te jignesc.

Mă exprimasem foarte posesiv și, deși eram ferm convins că pe Bella nu o interesa Tyler, nu era treaba mea să iau asemenea decizii în locul ei.

Ceea ce spusesem mai era greșit și din alte puncte de vedere, dar nu într-un fel în care m-aș fi gândit că avea să o supere.

Deși după discuția din spital nu-mi mai ceruse să-i promit nimic, îndoiala ei plana asupra noastră. Mă forțasem să găsesc o cale de echilibru între nevoia ei de confirmare și incapacitatea mea de a o dezamăgi.

Luam relația noastră zi după zi, oră după oră. Nu mă uitam în viitor. Îmi ajungea că-l simțeam apropiindu-se. Când i-am promis că voi fi cu ea pentru totdeauna, m-am referit la atât cât puteam vedea. Și nici nu mă uitam mai departe.

— Mă duci la *bal*! a țipat ea.

Chiar nu-și dăduse seama. N-am știut cum să reacționez. Ce altceva am fi putut face în Forks îmbrăcați așa, la patru ace?

Ochii i se umpluseră de lacrimi și ținea o mână strânsă pe mânerul portierei, ca și cum ar fi preferat să sară din mașină decât să înfrunte groaza participării la un bal.

Am blocat, discret, portierele.

Nu știam ce să zic. Nu-mi imaginasem că nu își dăduse seama. Așa că am spus probabil cel mai idiot lucru pe care-l puteam spune în condițiile date.

— Nu fi dificilă, Bella.

Se uita pe geam ca și cum tot lua în calcul să sară afară.

— De ce-mi faci asta? s-a lamentat ea.

Mi-am arătat smochingul.

— Sincer, acum, ce credeai că facem?

Și-a șters lacrimile de pe obraji, cu fața îngrozită. Arăta de parcă tocmai îi spusesem că îi omorâsem toți prietenii, și ea era următoarea pe listă.

— E complet ridicol, am subliniat. De ce plângi?

— Pentru că sunt *furioasă*! a țipat ea.

Am luat în calcul să întorc mașina. La urma urmelor, balul era totuși ceva neînsemnat și detestam să o supăr în halul acesta. Dar m-am gândit la conversația aceea din viitorul îndepărtat și mi-am venit în fire.

— Bella, am spus cu blândețe.

Mi-a întâlnit privirea, iar furia care o cuprinsese i s-a mai domolit. Încă aveam puterea s-o vrăjesc, măcar atât.

— Ce-i? a întrebat ea, total absentă.

— Fă-mi pe plac, am rugat-o.

S-a uitat îndelung la mine, cu o privire ce părea mai degrabă adorație decât furie, după care a clătinat din cap, dându-se bătută.

— Bine, o să merg fără scandal, a spus ea acceptându-și soarta. Dar o să vezi! Sunt un magnet pentru ghinioane. Probabil o să-mi rup și celălalt picior. Uită-te la pantoful ăsta. E o capcană mortală!

Și-a îndreptat vârful piciorului în direcția mea.

Contrastul dintre panglicile late de satin înfășurate în jurul gleznei ei subțiri, în stilul balerinelor, și pielea ca de fildeș, era frumos într-un fel care nu avea legătură cu moda. În locul acesta, unde garderoba permanentă era cea de iarnă, mi se părea fascinant să văd părți din ea pe care nu le mai văzusem niciodată. Aici intra în scenă partea mea de zece la sută de egoism.

— Hm, am șoptit. Să îmi amintești să îi mulțumesc lui Alice pentru asta diseară.

— Alice va fi acolo?

Judecând după tonul ei, gândul acesta o consola mai tare decât prezența mea.

Știam că trebuia să-i spun tot.

— Cu Jasper, și Emmett... și Rosalie.

Între sprâncene i-a apărut din nou cuta de îngrijorare.

Emmett încercase, toți încercaseră – toți în afară de mine. Eu nu mai vorbisem cu Rosalie din noaptea în care refuzase

să ajute la salvarea vieții Bellei. Acum își dovedea din plin reputația pentru încăpățânare supranaturală. Nu era niciodată ostilă în mod deschis cu Bella, în rarele momente în care se aflau în aceeași încăpere, decât dacă ignorarea cu agresivitate a existenței cuiva putea fi numită „ostilitate".

Bella a clătinat iar din cap, hotărând în mod evident să nu se gândească la Rosalie.

— Și Charlie e băgat în asta?

— Desigur, am spus, lăsând la o parte faptul că tot orașul Forks, și probabil tot districtul, știa secretul că în seara aceasta era balul.

Ba chiar puseseră postere și afișe tot secrete peste tot prin școală. Apoi am râs.

— Se pare că Tyler habar n-avea totuși.

A scrâșnit din dinți, dar am bănuit că reacția de furie era îndreptată mai degrabă înspre Tyler decât înspre mine.

Am intrat în parcarea școlii, iar de data asta Bella a observat mașina lui Rosalie, parcată în mijloc. S-a uitat neliniștită la ea atunci când am parcat la un loc distanță, după care am coborât și m-am dus către ea cu o viteză umană. Am deschis portiera și i-am întins mâna.

Ținea brațele încrucișate la piept. Și-a țuguiat buzele. În mod clar se gândise că, fiind atâția martori peste tot, nu puteam pur și simplu să o arunc peste umăr și să o forțez să intre în locul acela îngrozitor de teroare și spaimă, cantina liceului nostru.

Am oftat adânc, însă ea nu s-a clintit.

— Când cineva vrea să te omoare, ești curajoasă ca o leoaică, m-am plâns. Dar când cineva menționează dansul...

Am clătinat dezamăgit din cap. Bella arăta realmente speriată de cuvântul „dans".

— Bella, n-o să las nimic să te rănească, am promis. Nici măcar pe tine însăți. Nu o să-ți dau drumul deloc, promit.

S-a gândit la asta și groaza i s-a mai potolit.

— Gata, vezi, am convins-o, nu va fi chiar așa de rău.

M-am aplecat în mașină și mi-am pus brațul în jurul taliei ei. Avea gâtul la buzele mele, iar aroma îi era la fel de puternică precum un foc de pădure, dar mai delicată decât florile din părul ei. Nu mi-a opus rezistență când am tras-o afară.

Dorind să-i fie clar că mă voi ține de cuvânt, mi-am ținut brațele strânse în jurul ei când aproape că am cărat-o spre școală. Era enervant să nu o pot ridica pur și simplu.

În scurt timp, am ajuns la cantină. Deschiseseră ușile larg. Toate mesele fuseseră scoase din sala lungă. Toate luminile din plafon fuseseră stinse și înlocuite cu kilometri de luminițe de brad de Crăciun, capsate de pereți după un model neregulat. Era destul de întuneric, însă nu într-atât cât să nu observi decorul demodat. Ghirlandele de hârtie creponată păreau că mai fuseseră folosite și altă dată, așa de decolorate și șifonate cum erau. Totuși, arcadele de baloane erau noi.

Bella a chicotit.

Am zâmbit și eu.

— Arată ca preambulul unui film de groază, a observat ea.

— Păi, sunt *ceva* vampiri prezenți, am fost de acord.

Am înaintat către coada de la bilete, însă atenția i-a fost atrasă de ringul de dans.

Frații mei se dădeau în spectacol.

Mă gândesc că era un sentiment de ușurare. Mereu eram așa de... reținuți. Nu puteam să nu ieșim deloc în evidență, deoarece fețele noastre nemuritoare aveau grijă de asta, însă făceam tot posibilul să nu dăm nimănui motive să se uite la noi.

În seara asta Rosalie, Emmett, Jasper și Alice chiar dansau. Amestecaseră o sută de stiluri diferite din alte decenii și creaseră stiluri noi care puteau să aparțină oricăror epoci. Și, desigur, erau mult mai grațioși decât ar fi putut oamenii să fie vreodată. Nu numai Bella se uita la ei.

Mai erau niște oameni curajoși care dansau, însă păstrau distanța de vampirii care se dădeau în spectacol.

— Vrei să zăvorăsc ușile ca să-i puteți masacra pe cei din oraș care nu bănuiesc nimic? a șoptit ea.

Ideea unui masacru o atrăgea mai mult decât realitatea unui bal.

— Și tu ce rol ai avea în povestea asta?

— Ah, eu sunt cu vampirii, desigur.

A trebuit să zâmbesc.

— Ai face orice ca să scapi de dans.

— Orice.

S-a întors din nou să se uite la frații mei cât am cumpărat două bilete. De îndată ce am terminat, am pornit spre ringul de dans. Mai bine să terminăm de la bun început cu partea de care se temea cel mai mult. Nu avea să se relaxeze până nu făceam asta.

A șchiopătat și mai încet decât înainte, opunând rezistență.

— Am toată noaptea la dispoziție, i-am reamintit.

— Edward, a șoptit ea cu groază în glas și s-a uitat la mine cu ochi panicați. *Sincer*, nu știu să dansez.

Oare chiar credea că aveam s-o abandonez în mijlocul ringului de dans, să mă retrag și să aștept ca ea să ofere un recital solo?

— Nu-ți face griji, prostuțo, am spus cu blândețe. Eu *știu*.

Mi-am pus brațele în jurul taliei ei și am ridicat-o câțiva centimetri de la podea. Am lipit-o strâns de mine și apoi am lăsat-o jos astfel încât să-i așez pe vârfurile pantofilor mei atât piciorul încălțat în pantof de satin, cât și pe cel cu ghips.

A zâmbit larg.

Ținându-i aproape toată greutatea în mâini, ne-am rotit până în mijlocul ringului, acolo unde frații mei erau în centrul atenției. Nu am încercat să țin pasul cu ei, ci doar

o țineam aproape de mine și ne învârteam într-o aproximație de vals, în ritmul muzicii.

Brațele ei s-au strâns în jurul gâtului meu, apropiindu-ne și mai mult.

— Mă simt de parcă aș avea cinci ani, a râs ea.

Am ridicat-o astfel încât picioarele îi erau cu treizeci de centimetri în aer și i-am șoptit la ureche:

— Nu arăți de cinci ani.

A râs din nou când i-am așezat picioarele înapoi pe pantofii mei. Ochii îi străluceau ca luminițele de Crăciun.

Cântecul s-a schimbat și am schimbat și eu valsul nostru. Muzica era mai lentă acum, mai visătoare. Corpul îi era lipit de al meu. Mi-aș fi dorit să ne pot îngheța aici în loc, să ne oprim pentru totdeauna și să rămânem la acest dans.

— OK, a murmurat ea. Nu-i așa de rău.

Aproape că erau cuvintele pe care sperasem că le va spune copiilor ei. Era încurajator să știu că nu avusese nevoie de douăzeci de ani să ajungă la concluzia asta.

Nup, n-am de gând s-o fac. O să dau banii înapoi. Îh, ce jenant! De ce trebuie să fie taică-meu cel dus cu pluta? De ce nu putea să fie tatăl lui Quil?

Gândurile limpezi ce ezitau în prag îmi erau foarte familiare. Chiar furios și rușinat, mintea lui tot radia un fel de puritate. Era mult mai sincer cu sine decât majoritatea.

— Ce s-a-ntâmplat?

Bella îmi observase momentul de absență.

Nu eram gata să-i răspund. Simțeam o furie profundă care-mi blocase gâtul. Deci cei din tribul Quileute aveau să pună presiune, să nesocotească tratatul pe care îl făcuseră *ei*, tratat care nu făcea decât să-i protejeze *pe ei*. Sau poate că nu erau fericiți până nu omoram efectiv pe cineva. Voiau să ne comportăm ca niște monștri.

Bella mi s-a răsucit în brațe, ca să vadă la ce mă uitam.

Jacob Black a intrat şovăind pe uşă, clipind pe măsură ce ochii i se adaptau la lumina scăzută. Nu i-a luat mult să vadă ce căuta.

La naiba, e şi ea aici. Nu-mi vine să cred că fac asta. Nu pot să cred că tata crede că tipul ăsta-i chiar un vampir adevărat. E absolut stupid.

Cu toate acestea, nu a ezitat, în ciuda stingherelii. Ignorând standul de bilete, a intrat direct ca un soldat printre dansatori, îndreptându-se spre noi. Deşi eram furios, trebuia să-i recunosc curajul de a da buzna.

Cred că ar fi trebuit să am nişte usturoi la mine sau ceva, a gândit el şi a pufnit în râs.

Nu-mi dădusem seama că mârâisem cu glas tare până când Bella mi-a şuierat:

— Poartă-te frumos!

— Vrea să stea de vorbă cu tine.

Nu aveam cum să evit asta. La fel ca primul dans, mai bine să terminăm cât mai repede şi cu asta. Nu trebuia să mă înfurii. Oare chiar conta dacă grupul de bătrâni ştirbi încălcau tratatul? Nu avea să schimbe mare lucru, nici dacă ar fi plătit un panou publicitar pe autostrada 101 pe care să scrie: „Doctorul din localitate şi copiii lui sunt VAMPIRI! Aţi fost preveniţi!" Nimeni n-ar fi crezut. Nici fiul lui nu credea.

Am rămas nemişcat în timp ce Jacob se apropia. Se uita în mare parte la Bella, iar expresia feţei îi era comică în ezitarea aceea.

— Bună, Bella, speram să fii aici.

Era evident că găsise exact opusul a ceea ce sperase.

Bella i-a răspuns cu voce caldă. Eram sigur că şi ea observase că se simţea incomod şi, aşa cum îi stătea în fire, avea să facă ceva să-l relaxeze.

— Bună, Jacob. Ce s-a-ntâmplat?

El i-a zâmbit, după care s-a uitat la mine. Nu a trebuit să-şi ridice privirea ca să se uite în ochii mei. Crescuse cu

câțiva centimetri buni de ultima dată când îl văzusem. Nu mai arăta deloc ca un copil, așa cum arătase atunci.

— Îmi dai voie? a întrebat el.

Tonul lui era respectuos, nu voia să se bage.

Știam că furia îmi era nejustificată și cu siguranță nu era îndreptată către acest băiat nevinovat, totuși îmi venea greu s-o țin sub control. În loc să-i las pe amândoi să-mi audă vocea, am ales să o pun pe Bella ușor pe picioarele ei și să mă dau la o parte.

— Mulțumesc, a spus Jacob pe un ton vesel ce părea să fie tonul lui obișnuit.

Am încuviințat din cap, am cercetat chipul Bellei să mă asigur că totul era în regulă, după care m-am îndepărtat.

Îh, gândea Jacob. *Cu ce parfum* oribil *s-a dat Bella!*

Ciudat. Bella nu avea alt parfum în afară de florile din păr. Dar poate că se apropiase vreun alt cuplu de dansatori, acum că eu mă dădusem la o parte.

— Uau, Jake, ce înălțime ai acum? am auzit-o spunând.

— Un metru nouăzeci.

Se mândrea cu asta.

Arată super bine în afară de ghips. Billy exagerează, ca de obicei.

Când am ajuns la peretele nordic al cantinei, m-am întors și m-am rezemat de el. Lauren Mallory și partenerul ei se învârteau țepeni chiar în spatele lui Jacob. M-am întrebat dacă ea era cea care mirosea urât.

Jacob și Bella nu dansau propriu-zis. Băiatul avea mâinile pe talia ei, iar mâinile ei se sprijineau lejer de umerii lui. Bella se legăna un pic pe muzică, dar părea că se teme să-și miște picioarele. Jacob se mișca pe loc.

— Deci, cum ai ajuns aici în seara asta?

În glasul ei nu se simțea nicio nuanță de curiozitate reală. Deja înțelesese ce însemna intruziunea aceasta.

Jacob era nerăbdător să explice a cui fusese vina.

— Poți să crezi că tata m-a plătit cu douăzeci de dolari ca să vin la balul vostru?

— Da, pot, a spus ea amabilă, deși trebuie să fi fost enervant ca o persoană care era practic un străin să încerce să-i supravegheze viața.

Ce înțelegătoare e. E cea mai drăguță fată pe care o cunosc.

— Păi, sper că te distrezi măcar, a continuat Bella. Ai văzut ceva care să-ți placă?

A arătat cu capul în glumă spre un grup de fete aliniate la perete în stânga mea.

— Mda, a spus Jacob. Dar e luată.

Informația asta nu m-a surprins – fusesem de mai multe ori martor la manifestarea pasiunii lui pentru Bella. Și totuși sinceritatea lui așa directă era neașteptată. Bella nu a știut cum să reacționeze. După ce i-a aruncat o privire să vadă dacă glumise – nu glumise – și-a privit picioarele care nu se mișcau.

Probabil că n-ar fi trebuit să spun asta, dar ce naiba! N-am nimic de pierdut.

— Apropo, ești foarte drăguță, a adăugat el.

Bella s-a încruntat.

— Ăăă, mersi. A schimbat vorba, îndreptând conversația către subiectul pe care băiatul îl evita, cel care avea să-l trimită la plimbare. Deci de ce te-a plătit Billy să vii aici?

Jacob și-a schimbat greutatea de pe un picior pe altul, simțindu-se inconfortabil.

— Mi-a spus că-i un loc „sigur" unde să stau de vorbă cu tine. Jur că bătrânul își pierde mințile.

O să creadă că sunt și eu nebun.

Bella a râs împreună cu el, dar sunetul era forțat.

— Oricum, a continuat Jacob, zâmbind larg să detensioneze atmosfera, mi-a spus că, dacă îți voi transmite ceva, îmi va cumpăra cilindrul ăla de frână de care am nevoie.

Bella zâmbea cu sinceritate acum.

— Atunci, spune-mi. Vreau să-ți termini mașina.

Jacob a oftat, mișcat de zâmbetul ei. *Mi-aș fi dorit să fie vampir. Așa poate c-aș fi avut vreo șansă.*

— Nu te supăra, OK?

A fost deja mai drăguță decât aș fi putut spera.

— N-am cum să mă supăr pe tine, i-a promis Bella. N-o să mă supăr nici pe Billy. Spune ce-ai de spus.

— Păi – e așa o prostie, îmi pare rău, Bella. A tras adânc aer în piept. Vrea să te desparți de iubitul tău. M-a rugat să-ți spun „te rog".

Jacob a clătinat din cap, sperând să se distanțeze de mesajul acela neplăcut.

Zâmbetul Bellei era plin de compasiune.

— E încă superstițios, nu?

— Mda. A fost... dat peste cap când te-ai rănit în Phoenix. El n-a crezut...

Că n-au fost ei de vină. A crezut că ți-au supt sângele sau o nebunie de genul.

Vocea ei a devenit seacă pentru prima dată.

— Am căzut.

— Știu asta, a spus Jacob repede.

— Crede că Edward a avut de-a face cu accidentul meu?

Vocea îi era tăioasă.

Stăteau amândoi perfect nemișcați, ca și cum muzica încetase să mai cânte.

Jacob a întors capul de la căutătura ei urâtă.

Acum am călcat-o pe nervi pe bune. Ar fi trebuit să-i spun lui Billy să-și vadă de treaba lui sau să nu mă mai bage și pe mine în asta.

Bella și-a îndulcit comportamentul, reacționând la supărarea lui.

— Uite ce-i, Jacob, a spus ea cu blândețe din nou. Băiatul a reacționat la schimbarea comportamentului ei, întâlnindu-i privirea. Știu că probabil Billy nu va crede asta, dar ca să știi și *tu*... Edward chiar mi-a salvat viața. Dacă nu erau el și cu tatăl lui, aș fi moartă acum.

Era imposibil să te îndoiești de sinceritatea ei.

— Știu, a fost el repede de acord.

Nu voia să se gândească la faptul că Bella ar fi putut să moară. A început să se simtă recunoscător. Data viitoare nu avea să-și mai asculte tatăl când avea să spună ceva jignitor la adresa lui Carlisle.

Ea s-a uitat la el și i-a zâmbit.

Era ciudat cât de matur părea Jacob în seara asta. Arătau cam de aceeași vârstă acum, poate doar pentru că el crescuse așa mult. Chiar dacă se mișcau stânjenitor din cauza piciorului ei rănit, Bella părea să se simtă mai confortabil în prezența lui decât în preajma multora dintre prietenii ei oameni. Poate că mintea lui inocentă și deschisă avea efectul acesta asupra celorlalți.

Un gând ciudat mi-a trecut prin minte, pe jumătate imaginație, pe jumătate teamă.

Oare căsuța aceea drăguță și plină de lucruri avea să fie în La Push?

Am clătinat din cap ca să alung ideea respectivă. Era doar gelozia mea irațională. Gelozia era o emoție umană, puternică, dar fără sens – bazată pe nimic mai mult decât pe faptul că o vedeam cum se preface că dansează cu un prieten. Nu aveam să las viitorul să mă tulbure.

— Hei, îmi pare rău c-a trebuit să vii să faci asta, spunea Bella. Măcar o să-ți obții piesele, nu?

— Mda, a bombănit el.

Oare el o să-și dea seama că am mințit? Nu mai pot să spun și restul. Ajunge.

Bella l-a citit ca pe o carte deschisă.

— Mai e ceva? a întrebat ea nevenindu-i să creadă.

— Las-o baltă, a mormăit Jacob, ferindu-și privirea. O să-mi găsesc un loc de muncă și o să economisesc eu însumi banii.

A așteptat până a privit-o în ochi.

— Hai, spune odată, Jacob.

— E urât.

N-ar fi trebuit să vin. E numai vina mea c-am fost de acord cu asta.

— Nu-mi pasă, a insistat ea. Spune-mi.

— OK... dar, Doamne, sună așa de urât. Jacob a tras adânc aer în piept. Mi-a zis să-ți spun, ba nu, să te *avertizez*, că – și e pluralul lui, nu al meu... Jacob a ridicat mâna dreaptă și a desenat, cu două degete, niște ghilimele în aer. „Noi vom veghea."

A așteptat să-i vadă reacția, gata s-o ia la goană.

Bella a izbucnit într-un hohot de râs, ca și cum tocmai îi spusese cea mai amuzantă glumă pe care o auzise vreodată. Nu se putea opri. Rostea cuvintele printre chicoteli.

— Îmi pare rău c-a trebuit să faci asta, Jacob.

El era copleșit de ușurare. *Are dreptate. E super amuzant.*

— Nu mă deranjează chiar *atât* de mult.

Cât de drăguță e. N-aș fi văzut-o niciodată în rochie dacă n-aș fi venit. A meritat, chiar și cu parfumul ăsta țipător.

— Deci să-i spun că i-ai transmis să te lase naibii în pace?

Bella a oftat.

— Nu. Spune-i că-i mulțumesc. Știu că are intenții bune.

Cântecul s-a terminat, așa că Bella și-a lăsat brațele pe lângă corp. Era momentul să reintru în scenă.

Jacob și-a păstrat mâinile pe talia ei, neștiind sigur dacă ea putea să stea în picioare fără ajutor.

— Vrei să mai dansăm? Sau te pot ajuta să ajungi undeva.

— E în regulă, Jacob. Mă ocup eu mai departe.

Jacob a tresărit la auzul vocii mele, atât de neașteptat de aproape. A făcut un pas în spate și un frison tăios de frică i-a traversat șira spinării.

— Hei, nu te-am văzut, a murmurat el. *Nu-mi vine să cred că-l las pe Billy să mă influențeze în halul ăsta.* Păi, ne mai vedem, Bella.

— Da, ne mai vedem, a spus ea cu suficient de mult entuziasm ca să-și revină în fire.

I-a făcut din mână, spunând încă o dată „scuze", înainte să se îndrepte spre ușă.

Am tras-o pe Bella în brațele mele, strecurându-mi picioarele sub ale ei. Am așteptat până când căldura corpului ei a anulat răceala ce-l învăluia pe al meu. Nu aveam să mă gândesc la viitor. Doar la seara asta, la clipa de față.

Bella și-a ghemuit obrazul la pieptul meu, vibrând de mulțumire.

— Te simți mai bine? a murmurat ea.

Normal că-mi putea citi foarte bine starea.

— Nu chiar, am oftat.

— Nu fi supărat pe Billy. E îngrijorat pentru mine de dragul lui Charlie. Nu-i nimic personal.

— Nu sunt supărat pe Billy. Dar fiul lui mă calcă pe nervi.

Era prea mult adevăr. Deși băiatul nu mă irita cu adevărat. O minte atât de deschisă avea să fie mereu o gură de aer proaspăt în comparație cu mințile obișnuite ale oamenilor de rând. Mă durea ceea ce reprezenta el. Ceva bun, blând și *uman*.

Trebuia să mă forțez să-mi vin în fire.

Bella s-a îndepărtat de mine, privindu-mă curioasă și puțin îngrijorată.

— De ce?

M-am debarasat mental de temeri și i-am răspuns în spirit de glumă.

— Mai întâi pentru că m-a făcut să îmi încalc promisiunea.

Nu-și amintea.

M-am străduit să zâmbesc.

— Am promis că nu o să îți dau drumul în seara asta.

— A! Ei bine, te iert, a spus ea cu ușurință.

— Mersi. M-am încruntat într-un mod care era, speram eu, glumeț. Dar mai este ceva.

Ea a așteptat să continui.

— A spus că ești *drăguță*. Tonul vocii mele făcea cuvântul acela să sune neplăcut. Asta este practic o insultă la felul în care arăți acum. Ești mai mult decât frumoasă.

În momentul acela s-a relaxat și a râs, iar grija pentru prietenul ei s-a evaporat.

— S-ar putea ca tu să fii puțin părtinitor.

Am zâmbit mai mult de data asta.

— Nu cred că acesta-i motivul. În plus, am o vedere excelentă.

Ea s-a uitat la luminițele ce străluceau și se învârteau în jurul nostru. Ritmul inimii îi era mai lent decât ritmul cântecului care se auzea, așa că m-am mișcat pe ritmul inimii ei. O sută de voci, vorbite și gândite, treceau în grabă pe lângă noi, dar eu nu le auzeam cu adevărat. Sunetul inimii ei era unicul care conta.

— Deci, a spus ea când s-a schimbat iar cântecul. Ai de gând să-mi explici motivul pentru toate astea?

Atunci când n-am înțeles ce voia să spună, s-a uitat fix la ghirlandele de hârtie creponată.

M-am gândit la ce-i puteam spune. Nu despre viziune. Avea să aibă prea multe obiecții. Și asta avea să se întâmple foarte departe în viitor, un viitor la care încercam din răsputeri să nu mă gândesc. Dar poate că îi puteam spune o parte din raționament. Deși nu era ceva ce puteam discuta cu oameni în jurul nostru.

Am schimbat direcția dansului, rotind-o spre ieșirea din spate. Am trecut pe lângă câțiva dintre prietenii ei. Jessica ne-a făcut din mână, comparându-și nefericită rochia cu cea a Bellei, iar Bella i-a zâmbit în semn de răspuns. Niciunul dintre colegii de școală – cei umani – nu păreau complet mulțumiți cu seara asta, cu excepția Angelei și a lui Ben, care se uitau fericiți unul în ochii celuilalt. Imaginea aceea m-a făcut și pe mine să zâmbesc.

Am deschis ușa cu spatele, încă dansând. Afară nu era nimeni, deși noaptea era foarte blândă. Norii dinspre vest încă păstrau o nuanță de auriu din apusul de soare.

Pentru că nu ne vedea nimeni, m-am simțit liber să o ridic cu totul la mine în brațe. Am dus-o mai departe de cantină, în umbrele copacilor de madrona, unde era întuneric aproape ca la miezul nopții. M-am așezat pe aceeași bancă de unde o privisem în dimineața aceea însorită, cu atât de multe săptămâni în urmă, dar am ținut-o ghemuită la pieptul meu. Spre est, o lună ștearsă se întrevedea printre norii subțiri ca dantela. Era un moment bizar, cu cerul perfect echilibrat între seară și noapte.

Bella încă aștepta explicația.

— Motivul? a întrebat ea încet.

— E amurgul, din nou, am murmurat. Un alt sfârșit. Oricât de perfectă ar fi o zi, întotdeauna se termină.

Zilele acestea contau așa de mult și se terminau așa de repede.

S-a încordat.

— Unele lucruri nu trebuie să se termine.

Nu aveam ce să-i răspund la asta. Avea dreptate, dar știam că nu se gândea la aceleași lucruri permanente la care mă gândeam și eu. Lucruri ca durerea. Durerea nu trebuia să se termine.

Am oftat, după care i-am răspuns la întrebare.

— Te-am adus la bal pentru că nu vreau să pierzi nimic. Nu vreau ca prezența mea să îți răpească nimic, dacă-mi stă în putință. Vreau să fii *umană*. Vreau ca viața ta să continue așa cum ar fi continuat dacă eu aș fi murit în 1918, așa cum ar fi trebuit.

S-a cutremurat, după care a încuviințat violent din cap de două ori, ca și cum ar fi încercat să-mi desființeze cuvintele. Dar atunci când a vorbit, a părut că mă tachinează.

— În ce dimensiune paralelă ciudată m-aș fi dus *vreodată* la bal din proprie inițiativă? Dacă n-ai fi de o mie de ori mai puternic decât mine, nu te-aș lăsa să scapi nepedepsit.

Am zâmbit.

— N-a fost chiar așa de rău, ai spus-o și tu.

Avea ochii limpezi și profunzi.

— Asta pentru că am fost cu tine.

M-am uitat din nou la lună. Simțeam că Bella mă privește. Nu aveam timp să mă îngrijorez pentru viitor acum. Prezentul era mult mai plăcut. M-am gândit la trecutul nostru apropiat, la dezorientarea ei ciudată din seara asta. Oare ce luase locul răspunsului evident din mintea ei?

I-am zâmbit.

— Îmi spui ceva?

— Nu fac așa mereu?

— Doar promite-mi că îmi vei spune, am insistat.

— Bine, a fost ea de acord fără prea multă tragere de inimă.

— Ai părut sincer surprinsă când ți-ai dat seama că te aduc aici.

— Am *fost*, m-a întrerupt ea.

— Exact, am spus. Dar trebuie să fi avut altă teorie... sunt curios – de ce ai *crezut* că te îmbrăcam atât de elegant?

Părea o întrebare ușoară, jucăușă pentru moment. Nimic care să mă propulseze în viitor din nou.

Dar ea a ezitat, mai serioasă decât m-aș fi așteptat.

— Nu vreau să-ți spun.

— Ai promis.

S-a încruntat.

— Știu.

Aproape că am zâmbit când vechea curiozitate și nerăbdare s-au aprins. Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

— Care este problema?

— Cred că te vei supăra, a spus ea solemn. Sau întrista.

Nu puteam să văd legătura dintre expresia ei gravă și întrebarea mea cumva prostească. Acum mă temeam de răspunsul ei, mă temeam că avea să repornească durerea pe care mă străduiam să o evit, însă știam că nu voi putea niciodată să-mi las curiozitatea nesatisfăcută.

— Tot vreau să știu. Te rog?

A oftat. A privit norii argintii.

— Păi, a spus după un moment îndelungat. Am crezut că era un fel de... ocazie. Dar n-am crezut că e o chestie idioată omenească... un bal!

Apoi a pufnit.

— Omenească? am întrebat.

A privit în jos la rochia ei frumoasă, trăgând absentă de un volănaș. Știam ce urma. Am lăsat-o să-mi spună cu cuvintele ei.

— Bine, a spus într-un final. Privirea îi era o provocare acum. Deci am crezut că poate te-ai răzgândit... că ai de gând să mă *transformi* până la urmă.

Aveam să simt durerea asta mulți ani. Sperasem că nu mă va forța să o simt acum. Nu cât era încă în brațele mele. Nu cât era în rochia aceea încântătoare, cu lumina lunii strălucindu-i pe umerii albi, cu umbrele nopții în curbele claviculelor.

Am ales să ignor durerea și să mă concentrez doar pe partea superficială a răspunsului ei.

Mi-am atins reverul.

— Ai crezut că este o ocazie atât de formală?

S-a încruntat, stânjenită.

— Nu știu cum funcționează chestiile astea. Cel puțin pentru mine sună mai rațional decât un bal.

Am încercat să zâmbesc, însă asta nu a făcut decât s-o irite.

— Nu-i amuzant, a spus ea.

— Nu, ai dreptate, nu este amuzant. Dar prefer s-o tratez ca pe o glumă, decât să cred că vorbești serios.

— Vorbesc foarte serios.

— Știu, am oftat.

Era un soi ciudat de durere. În ea nu exista niciun pic de tentație. Deși ceea ce-și dorea Bella însemna un viitor perfect pentru mine, anularea a decenii de agonie, nu mă atrăgea. Nu aș fi putut niciodată să-mi cumpăr fericirea cu prețul nefericirii ei.

Atunci când îmi pusesem sufletul pe tavă în fața Dumnezeului ei, îl implorasem să-mi dea putere. Măcar atâta îmi dăduse: nu simțeam nicio dorință să o văd pe Bella nemuritoare. Singura mea dorință, singura mea nevoie, era să-i văd viața neatinsă de întuneric, iar nevoia aceasta mă consuma.

Știam că viitorul dădea târcoale, deși nu știam exact cât timp aveam la dispoziție. Îmi luasem angajamentul să stau până avea să se vindece complet, așa că mai dispuneam de cel puțin câteva săptămâni până să fie complet pusă pe picioare. O parte din mine se întreba dacă nu ar fi fost mai bine să aștept până când avea să îmbătrânească peste vârsta mea, așa cum plănuisem inițial. Oare asta nu ar fi presupus mai puțină durere pentru ea? Ar fi fost foarte ușor să mă las pradă acestei versiuni. Dar nu știam dacă dispuneam de atâta timp. Timpul părea că ne presează. Nu știam care va fi semnul, dar știam că aveam să-l recunosc atunci când urma să apară.

Încercasem din răsputeri să evit conversația aceasta, dar vedeam că ea ar fi fost mai fericită dacă o purtam acum. Așa că mi-am înghițit toată durerea și mâhnirea și m-am forțat să mă întorc în prezent. Aveam să fiu cu ea atât timp cât aveam să fiu cu ea.

— Și chiar ești atât de doritoare? am întrebat.

Și-a mușcat buza și a încuviințat din cap.

— Ești atât de pregătită ca acesta să fie sfârșitul, am oftat, mângâindu-i fața cu degetul. Ca acesta să fie amurgul vieții tale, deși viața ta abia a început. Ești gata să renunți la tot.

— Nu-i un sfârșit, ci un început, a șoptit ea.

— Nu merit, am spus trist.

Știam deja că ea nu lua în calcul pierderile umane. Și în mod clar nu luase niciodată în considerare pierderile eterne. Nu merită să faci asta pentru nimeni.

— Îți amintești când mi-ai spus că nu mă văd foarte clar? m-a întrebat ea. Evident că ești la fel de orb.

— Știu ce sunt.

A dat ochii peste cap, enervată de refuzul meu de a fi de acord cu ceva, cu orice.

Dintr-odată mi-a venit ușor să zâmbesc. Era așa de dornică, așa de nerăbdătoare să schimbe orice ca să fie cu mine. Îmi era imposibil să nu fiu mișcat de asemenea dragoste.

Am decis că ne-ar prinde bine un pic de joacă.

— Atunci ești pregătită? am întrebat, ridicând o sprânceană.

— Hm. Da?

A înghițit un nod, agitată.

M-am aplecat mai aproape de ea, calculându-mi mișcarea. Buzele mele i-au atins într-un final pielea de pe gât.

A înghițit un alt nod.

— Chiar acum? am șoptit.

A tremurat. Apoi corpul i s-a tensionat, mâinile i s-au strâns în pumni și inima a început să-i bată mai tare decât sunetul muzicii ce se auzea din depărtare, de la bal.

— Da, a șoptit ea.

Jocul meu dăduse greș. Am râs de mine și m-am îndreptat.

— Nu se poate să crezi că aș ceda atât de ușor.

S-a relaxat. Bătăile inimii i-au încetinit.

— O fată are dreptul să viseze, a spus ea.

— La asta visezi tu? Să fii un monstru?

— Nu chiar. Nu i-a plăcut cuvântul pe care-l alesesem și a continuat pe un ton mai scăzut: Cel mai mult visez să fiu cu tine pentru totdeauna.

Era durere în vocea ei, îndoială. Oare credea că n-o voiam și eu la fel de mult? Mi-aș fi dorit să o liniștesc, dar nu am putut.

I-am mângâiat conturul buzelor și i-am șoptit numele.

— Bella. Am sperat că va auzi devotamentul din vocea mea. *Voi* sta cu tine. „Atât cât voi putea, atât cât îmi va fi permis, atât timp cât nu-ți face rău. Până când primesc semnul, până când e imposibil pentru mine să ignor." Nu e de ajuns?

A zâmbit, însă nu era liniștită.

— E de ajuns pentru acum.

Nu-și dădea seama că *acum* era tot ce aveam. Respirația mea s-a transformat în geamăt.

Degetele ei îmi mângâiau linia maxilarului.

— Uite ce-i, a spus. Te iubesc mai mult decât tot ce există în lumea asta adunate laolaltă. Nu-i de ajuns?

Și atunci am putut să zâmbesc sincer.

— Ba da, e de ajuns, i-am promis. De ajuns pentru totdeauna.

De data asta m-am referit la *adevăratul* „pentru totdeauna". Eternul meu „pentru totdeauna".

Atunci când noaptea a cucerit într-un final seara, m-am aplecat și am sărutat-o pe pielea caldă de pe gât.

Mulțumiri

Cartea asta a fost inamicul meu atât de mulți ani, încât mi-e greu să-mi aduc aminte de toți cei care m-au ajutat de-a lungul timpului, dar iată-i aici pe cei care au contribuit cel mai mult:

Cei trei copii minunați ai mei, Gabriel, Seth și Eli (acum bărbați în toată firea), care s-au comportat admirabil în ultimii cincisprezece ani, așa că am putut să investesc tot timpul pe care l-aș fi investit făcându-mi griji pentru alegerile proaste pe care ei nu le-au făcut, făcându-mi griji pentru alegerile proaste pe care le-au făcut personajele mele fictive.

Soțul meu super-capabil care se ocupă de majoritatea aspectelor matematice și tehnice ale vieții mele.

Mama mea, Candy, care a refuzat să accepte vreodată că am renunțat la cartea asta.

Partenera mea de afaceri, Meghan Hibbett, care a avut grijă de Fickle Fish Productions atunci când eu am abandonat lumea reală pentru perioade lungi de timp. Meghan e și prietena mea cea mai bună și cea care mă ascultă necondiționat atunci când simt nevoia să țip, să mă plâng și să mă văicăresc pentru că personajele mele se poartă urât.

Agenta mea, Jodi Reamer, care m-a lăsat să-mi iau timp cu cartea asta, dar care a fost gata să intre în acțiune în secunda în care am fost pregătită.

Agenta mea de film, Kassie Evashevski, al cărei bun-simț plin de calm mă împiedică să fac cine știe ce prostii.

Toți oamenii deosebiți de la Little, Brown Books for Young Readers, care m-au sprijinit extraordinar de mult – mai ales Megan Tingley, care a fost alături de mine în toți cei șaptesprezece (!) ani de carieră ca scriitoare și Asya Muchnick, care e cea mai blândă și mai pricepută redactoare.

Roger Hagadone, fotograful care a ilustrat copertele noastre uimitoare și memorabile. Nu-mi pot imagina cum s-ar fi simțit saga fără măiestria lui.

Superbele doamne de la Method Agency, Nikki și Bekah, care au mereu o reacție pozitivă la toate lucrurile ciudate pe care le rog să le facă.

Numeroșii creatori talentați care au făcut site-uri și fanart pentru Saga Amurg.

Numeroșii autori care au creat lumi incredibile în care să evadez.

Numeroșii muzicieni care, fără să știe, au fost coloana sonoră din mintea mea.

Și, în cele din urmă, cititorii care au așteptat această carte cu atâta răbdare. Nu aș fi terminat-o niciodată fără sprijinul vostru. Și voi trebuie să fiți pe această pagină. Vă rog, scrieți-vă numele mai jos și felicitați-vă singuri.

Cuprins

Capitolul 1	*Prima întâlnire*	7
Capitolul 2	*O carte deschisă*	37
Capitolul 3	*Riscul*	73
Capitolul 4	*Viziuni*	102
Capitolul 5	*Invitații*	121
Capitolul 6	*Grupa sanguină*	159
Capitolul 7	*Melodia*	193
Capitolul 8	*Umbra*	214
Capitolul 9	*Port Angeles*	227
Capitolul 10	*Teoria*	263
Capitolul 11	*Interogatorii*	294
Capitolul 12	*Complicații*	331
Capitolul 13	*O nouă complicație*	357
Capitolul 14	*Mai aproape*	392
Capitolul 15	*Probabilități*	412
Capitolul 16	*Nodul*	443
Capitolul 17	*Confesiuni*	460
Capitolul 18	*Autosugestie*	514
Capitolul 19	*Acasă*	563
Capitolul 20	*Carlisle*	604
Capitolul 21	*Jocul*	623
Capitolul 22	*Vânătoarea*	673
Capitolul 23	*Rămas-bun*	703
Capitolul 24	*Ambuscada*	732
Capitolul 25	*Cursa*	749

Capitolul 26 *Sânge* 769
Capitolul 27 *Aranjamente* 784
Capitolul 28 *Trei conversații* 797
Capitolul 29 *Inevitabilitate* 824
Epilog: *O ocazie* 851
Mulțumiri 885

Grupul Editorial ART
Comenzi – Cartea prin poștă
C.P. 4, O.P. 83, cod 062650, sector 6, București
Tel.: 021 224 01 30, 0744 300 870, 0721 213 576;
Fax: 021 369 31 99
Comenzi – online
www.editura-paladin.ro

Fotografie © Jake Abel

STEPHENIE MEYER

este autoarea seriei de bestselleruri *Amurg* și a romanului *The Host*. Mai multe despre cărțile și proiectele ei puteți găsi pe www.stepheniemeyer.com.

ELOGII PENTRU SOARELE DE LA MIEZUL NOPȚII

„Mai complexă, mai sofisticată și mai puțin inocentă decât *Amurg*."

TIMES

„Văzută prin ochii lui Edward, povestea capătă o turnură nouă și mai sumbră decât primul roman."

HACHETTE.COM

Design copertă: David Caplan
Fotografie copertă © 2020 Roger Hagadone
© 2020 Hachette Book Group, Inc.

VOLUMUL CINCI DIN SAGA-FENOMEN

amurg

Bella era singura mea vulnerabilitate.

Cu aproape un secol de viață în urmă și o eternitate în față, existența de vampir a lui Edward Cullen cu greu mai poate fi tulburată de ceva. Cu atât mai mult, cu cât adolescentul nemuritor poate citi gândurile celorlalți. Însă nu chiar ale tuturor... Atunci când o întâlnește pe Bella Swan, noua sa colegă de școală, el își dă seama cu uimire că mintea fetei rămâne un mister indescifrabil. Iar parfumul ei diferit este o tentație irezistibilă. La început o urăște și încearcă să stea departe de ea, dar nu pentru mult timp...

Ciudat cât de puține înțelesesem înainte să apară Bella în viața mea. Ea mă schimbase mai mult decât crezusem că este posibil să mă schimb și să rămân totuși eu însumi.

WWW.EDITURA-PALADIN.RO

ISBN 978-606-9000-81-6

VOLUMUL CINCI DIN SAGA-FENOMEN

amurg

Bella era singura mea vulnerabilitate.

Cu aproape un secol de viață în urmă și o eternitate în față, existența de vampir a lui Edward Cullen cu greu mai poate fi tulburată de ceva. Cu atât mai mult, cu cât adolescentul nemuritor poate citi gândurile celorlalți. Însă nu chiar ale tuturor... Atunci când o întâlnește pe Bella Swan, noua sa colegă de școală, el își dă seama cu uimire că mintea fetei rămâne un mister indescifrabil. Iar parfumul ei diferit este o tentație irezistibilă. La început o urăște și încearcă să stea departe de ea, dar nu pentru mult timp...

Ciudat cât de puține înțelesesem înainte să apară Bella în viața mea. Ea mă schimbase mai mult decât crezusem că este posibil să mă schimb și să rămân totuși eu însumi.

WWW.EDITURA-PALADIN.RO

ISBN 978-606-9000-81-6